

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lucky STARS

✧ GHOSTS AND REINCARNATIONS SERIES ✧

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KRISTEN
ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Lucky STARS

GHOSTS AND REINCARNATION SERIES

KRISTEN
NEW YORK *TIME* S BESTSELLING AUTHOR
ASHLEY

Şanslı Yıldızlar

Telif hakkı © 2016 Kristen Ashley İlk e-kitap
baskısı: 21 Haziran 2012
Son e-kitap baskısı: Aralık 2016 İlk baskı:
Aralık 2016

Kapak Tasarımı:

PixelMischiefDesign.com

İç Tasarım ve Biçimlendirme: Christine
Borgford, TypeAFormatting

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

İçindekiler

<u>Şanslı Yıldızlar</u>
<u>Adanmışlık Birinci</u>
<u>Bölüm İkinci Bölüm</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>
<u>Dördüncü Bölüm</u>
<u>Beşinci Bölüm</u>
<u>Altıncı Bölüm</u>
<u>Yedinci Bölüm</u>
<u>Sekizinci Bölüm</u>
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
<u>Onuncu Bölüm On</u>
<u>Birinci Bölüm On</u>
<u>İkinci Bölüm On</u>
<u>Üçüncü Bölüm On</u>
<u>Dördüncü Bölüm</u>
<u>On Beşinci Bölüm</u>
<u>On Altıncı Bölüm On</u>
<u>Yedinci Bölüm On</u>
<u>Sekizinci Bölüm On</u>
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
<u>Yirminci Bölüm</u>
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>
<u>Yirmi İkinci Bölüm Yirmi</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>

Epilog

[Wildest Dreams'den Bir Alıntı Keyfini Çıkarın](#)
[Fantasyland Serisindeki Diğer Kitapları Keşfedin](#)

[Yazar Hakkında Kristen](#)
[Ashley'nin Kitapları Kristen](#)
[ile Bağlantı Kurun Yazarın](#)
[Notu](#)

Dedication

Baron ve Gretl'e,
Çocukluğumdan beri ailemin evcil
hayvanları.

Evet, evcil hayvanlarım.

İki Alman çoban köpeği.

Baron, çok asil, çok karanlık, çok güzel. Gretl, çok
enerjik, çok sarışın, çok akıllı.

Sizi özlüyorum, bebeklerim.

Chapter ONE

Ex beklentiler ve Felaket

Belle

KAPIYA bir vuruş geldi.

Belle Abbot korkmuş bir kedi gibi sıçradı ve aynadaki yansımasından uzaklaştı.

Orada kimin olduğunu biliyordu.

Kapıya bakarak, o gece hakkında iyi hissetmediğini düşündü, ki bu ilk kez olmuyordu.

Hem garip, heyecan verici bir beklenti hem de o kadar da garip olmayan bir felaket korkusu hissediyordu.

Bu duyguların birleşimi çok tuhaftı. İlkinin nedenini bilmiyordu.

İkincisinin ise Miles olduğunu biliyordu.

Oraya gelmeyi asla kabul etmemeliydi.

Bunu biliyordu, sadece biliyordu. Onun kendisini ikna etmesine asla izin vermemeliydi.

Henüz çok erkendi.

Sadece bir aydır çıkıyorlardı, bu da onun annesiyle tanışması için çok erkendi.

Ve onun annesinin her yıl düzenlediği şık doğum günü partisine katılmak için ailenin atalarının şatosunda hafta sonu geçirmek için de kesinlikle çok erkendi, çünkü bu parti zengin ve ünlülerin gerçek bir kalabalığı olacaktı.

Belle kalabalık ortamlarda rahat hissetmiyordu.
zengin ve ünlülerin kalabalığı içinde kesinlikle rahat hissetmeyecekti.

Zengin döşenmiş yatak odasının geniş alanını ağır adımlarla geçerek kapıya doğru yürüdü. Aşağıdaki partiye kırk beş dakika geç kalmıştı ve Miles'in gecikmesine nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Geç kalmasının bir nedeni, saçını yapmak için *çok uzun zaman* harcamasıydı.

Ayrıca, partiye geç kalmak için kasten oyalanıyordu ve histerik bir şekilde baş ağrısı ya da hızlı etkili ve hareket edemez hale getiren mide gribi numarası yapmayı düşünüyordu.

Ağır kapıyı açtı.

Haklıydı. Miles Bennett orada duruyordu.

O, resmi kıyafetiyle çok yakışıklı görünüyordu, kız bunu hemen fark etti.

Onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettiği ilk sefer değildi bu.

Gerçekten de, gözden kaçması imkansız bir şeydi.

Ancak, onunla tanışmadan önce de, kendisi ve ailesi aşırı zengin oldukları için ünlü olduğunu düşünerek, onun iyi görüldüğünü düşünmüştü.

O, genç ve romantik bir kızken, o ise bir gençken, dergilerde onun resimlerini görmüştü. O (ve şüphesiz dünyanın dört bir yanındaki birçok kız) onun uzun boylu, güçlü, zayıf ve yakışıklı bir şekilde büyümesini, jet sosyete yaşam tarzını izlemişti. Bu yaşam tarzı, basını ve genç, romantik kızları her zaman büyülemişti. Bu nedenle basın, onun hayatını düzenli olarak ve büyük bir ilgiyle takip ediyordu. Genç kızlar, genç kadınlar ve sonunda gençlik sıfatını kaybetmiş kadınlar da aynı ilgiyle onu takip ediyordu.

Sarışın, mavi gözlü, geniş omuzlu ve çekici bir rahatlıkla taşıdığı ince ama kaslı bir vücuda sahipti.

Ancak gözlerinde Belle'i endişelendiren bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey. Hoşuna gitmediğini düşündüğü bir şey.

O gözler onu baştan aşağı süzdü ve Belle, onların tamamen iyi bir şekilde değil, aç bir şekilde büyüdüğünü izledi. Belle'in biraz açgözlü olduğunu düşündüğü bir şekilde,

Onu tedirgin eden bir şekilde.

Sonra adam "Tanrım" diye mırıldandı.

Belle, onun tuhaf tepkisinden emin değildi.

Endişeyle kendine baktı ve "İyi görünüyor muyum?" diye sordu, sonra gözlerini tekrar ona çevirdi.

Adamın bakışları göğsünden yüzüne kaydı ve sııttı. Onu rahatsız eden o bakış yüzünden kayboldu. Onun yerine, belki de biraz deli olduğunu düşündüren, sıcaklık ve sevgi dolu başka bir bakış geldi.

Elini uzattı ve alaycı bir şekilde boynundaki fırfırı çekti.

"Bu senin mi?" diye sordu.

Elbisesini kastetmişti ve elbette ona ait olduğunu bildiği halde, ona ait olup olmadığını sormak istememişti.

St. Ives'da küçük bir dükkanı vardı ve neredeyse sadece kendi tasarladığı ve diktiği giysileri satıyordu. Ayrıca, canı istediğinde, ki bu sık sık olurdu, birkaç arkadaşının takı koleksiyonlarını ve diğer ıvır zıvırları da satıyordu.

Dükkan, hayatını sarsan son olağanüstü olaylara kadar bir şekilde geçiniyordu. Şimdi ise stokları idare etmek için iki terziye yardım almak zorunda kalmıştı ve eskiden çok nadir olan kişiselleştirilmiş siparişleri dört katına çıkmıştı.

"Evet," diye cevapladı Miles'a.

Elbisesi diz boyu ve vücudu saran bir modeldi. Bir anda aşık olduğu ve fiyatı astronomik olmasına rağmen metrelerce satın aldığı güzel bir krep de şin kumaştan yapılmıştı. Ne şeftali, ne pembe, ne de krem rengi olan, bu üç rengin zarif bir karışımı olan bir renge sahipti.

Sırtı yüksekti. Kolsuzdu ama boğazından imparatorluk beline kadar derin bir kesik vardı. Bu kesik, kesik boyunca ve boynunun etrafında uzanan, narin, iki inçlik, tamamlayıcı pembe renkli şifon fırfırla mütevazı hale getirilmişti. Yine de, göğsünün derisini kışkırtıcı bir şekilde gösteriyordu.

Elbiseyi, elbiseden yaklaşık üç ton daha koyu (pembe tarafında) yüksek topuklu ayakkabılarla kombinlemişti. Ayakkabılar, ayakkabılara şıklık katan ve Fransız pedikürlü ayak tırnaklarına dikkat çeken küçük bir rozetli peekaboo burunluydu.

"Muhteşem," diye mırıldandı Miles ve Belle, onun kendisine sık sık kullandığı, hatta sevgi ifadesi olarak kullandığı bu kelimeye karşı kendini hazırlamak zorunda kaldı.

Bir aylık bir ilişkide sevgi sözcüklerinin çok erken olduğunu düşünüyordu ama hiçbir şey söylemedi, ancak bunun onu biraz ürküttüğünü itiraf etmek zorundaydı.

Bu, eski kocası Calvin'in onu tanımlamak için kullandığı bir kelimeydi ve Miles gibi Calvin de bunu tatlı bir söz olarak kullanırdı. Bazen pişmanlık duyduğunda, yumruk attıktan sonra dudaklarından kanı silip gözüne buz bastırırken bile bu kelimeyi söylerdi.

"Partiye katılmalıyız Belle. Annem seni soruyor," dedi Miles, onu düşüncelerinden çıkararak dirseğinden tutup ileri doğru çekerek odasının kapısını arkalarından kapattı.

Belle, o öğleden sonra Chy An Als Point adlı aile kalesine vardıklarında Miles'in annesi Joy Bennett ile tanışmıştı. Kale, düzensiz bir çatı çizgisine sahip, heybetli, dağınık bir taş yapıydı ve bir kısmı yüzlerce yıl önce Cornish'in sivri uçlu kayalıklarına inşa edilmişti. Rüzgarlar deniz sularını kale tabanındaki kayalıklara çarptırıyordu ve zaten ürkütücü olan kaleye tuhaf bir şekilde tedirgin edici bir hava katıyordu.

Kalenin güzel olduğunu söyleyemezsiniz. Yüzyıllar boyunca eklenen birçok farklı mimari stil, birbiriyle uyum sağlarken aynı zamanda tuhaf bir şekilde çelişiyordu.

Kalenin muhteşem olduğunu, neredeyse canlı bir varlık gibi, güçlü, görkemli ve aşılmaz olduğunu, yüzyıllardır kayalığın üzerinde durduğunu söyleyebilirdiniz.

Biraz ürkütücü olmasına rağmen Belle burayı çok sevdi.

Miles'in annesi Joy ile tanıştığında, Belle onu hiç çekinmeden sevdi. Joy, Miles ile aynı renklerde, uzun boylu ve ince yapılı, sevimli bir kadındı. Biraz dramatik olsa da, açık, dost canlısı, misafirperver ve nazikti. Ancak Belle'in annesi ve büyükannesini düşünürsek, Belle biraz dramatik olmaya alışkındı.

Belle, Joy'un da (şaşırtıcı bir şekilde) oğluna karşı temkinli olduğunu fark etti. Joy bunu saklamaya çalışıyordu, ama Miles'tan hissettiği tuhaflığa duyarlı olan Belle bunu fark etti ve endişelendi.

Ama Belle her şey için endişelenirdi.

Belle, ne yazık ki, endişeli biriydi.

Yine de Joy onu seviyordu. Bu açıktı ve ona karşı sevgi doluydu. Ama gözleri Miles ve Belle arasında gidip geldiğinde, Belle onların arkasının tedirgin olduğunu gördü.

Bu, Belle'in Miles Bennett'a karşı hissettikleri konusunda kararsızlığına yardımcı olmadı.

Hiç yardımcı olmadı.

Belle, taş döşeli salonun uzunluğunu kaplayan kalın halı üzerinde Miles'in yanında yürüdü. Miles, Belle'in elini dirseğinin kıvrımına soktu, Belle bunun biraz fazla sahiplenici olduğunu düşündü, ama aynı zamanda bu ihtiyatının Calvin'den öğrendiği derslerden kaynaklandığını ve Miles'in gerçekliğiyle pek ilgisi olmadığını da merak etti.

Calvin'den boşandığından beri sadece iki erkekle çıkmıştı. Hemen ikisine de açılmadığını fark etti ve romantik bir ilişkiye hazır olmadığını anladı.

Annesine ve büyükannesine daha çok benzemesi gerektiğini biliyordu. İkisi de Tanrı tarafından aşırı açık sözlülük, dışa dönüklük ve cüretkarlık ile donatılmıştı. Ayrıca, bu çabadan zengin ve ödüllendirici bir şey çıkma ihtimali varsa, gözleri açık, iki ayağıyla birden soğuk, köpekbalıklarıyla dolu sulara dalma kapasitesine de sahiptiler.

Küçük bir kızken Belle, Tanrı'nın büyükannesi ve annesine o kadar cömert davrandığını, Belle doğduğunda ona verecek yeterince şey kalmadığını düşünmüştü.

Bu nedenle Belle Abbot bu niteliklerden mahrum kalmış ve hayatı boyunca çekingen, endişeli ve asla hesaplanmamış riskler almayan biri olmuştu.

Asla.

Bu noktayı tekrarlamak güvenliydi... *Asla*.

"Kardeşinin annenin doğum günü partisine gelememesi çok kötü," dedi Belle, halı kaplı taş merdivenlerin tepesine vardıklarında. O, Miles ve diğer dört kişi yan yana rahatlıkla inebilecekleri bu merdivenlerden.

Miles'in kardeşi James Bennett, Miles kadar (hatta belki daha fazla) ünlüydü.

Ayrıca görünüş olarak da tam tersiydi. Miles annesine benziyordu.

James Bennett ise artık hayatta olmayan babasına benziyordu.

Siyah saçlı, uzun siyah kirpiklerle çevrili çarpıcı yeşil gözlü James Bennett (fotoğraflara bakılırsa) Miles'tan daha uzundu. O da zayıf ve geniş omuzluydu, ancak kasları daha güçlüydü. Miles vücudunu rahat bir şekilde tutarken, James vücudunu sert bir şekilde tutuyordu.

Belle'in gördüğü birçok fotoğrafta (ve çok sayıda vardı) James daha yoğun, daha erkeksi, yüz hatları daha belirgin ve güçlüydü, Miles ise hala biraz çocuksu bir havaya sahipti.

James, daha yaşlı, (muhtemelen) daha çekici ve kaleyi miras alacak konumda olduğu için (ve maalesef, üç yıl önce babasının zamansız ölümünün ardından bunu gerçekten gerçekleştirdiği için) hayatı boyunca çok daha fazla ilgi gördü.

Ancak o, ailenin bankacılık işine girmedi, bunun yerine kendi işini kurdu. Belle'in anlamadığı karmaşık bir şey yaptı ve bunu çok, *çok* iyi yaptı, bu da onu *çok daha* zengin hale getirdi ve medyadan gördüğü zaten baskıcı ilgiyi daha da artırdı.

Ancak, Bennett ailesinin yıllardır sahip olduğu, Avrupa Birliği ve Amerika kıtasına yayılmış devasa bankacılık holdinginin CEO'su rolünü de miras almıştı.

Şimdi her ikisini de yapıyordu ve her ne kadar bu iki işe verdiği ilgi şok edici olsa da, her ikisi de en iyi adamları bile zorlayacak işlerdi, büyük bir başarıyla yaptığı söyleniyordu.

Bu, halkın ilgisini daha da artırdı.

O ve Miles'ın düzenli olarak randevulaşmaları ve genellikle kısa süreli (ancak sık sık fırtınalı) olsa da, her türlü göz alıcı, güzel ve uygun model, aktris ve sosyete kızıyla ilişkiler yaşamaları, onları sanat sergilerinin açılışlarına, hayır etkinliklerine ve seçkin restoranlara götürmeleri, durumu daha da kötüleştirdi.

"Oh, o da burada," dedi Miles ve Belle, Miles'ın bu sıradan sözünü duyduğunda neredeyse adımını kaçıırıyordu.

"O burada mı?" Belle bu habere üzülerek sordu.

Miles, James'in Slovakya, Bosna ya da "ia" ile biten bir ülkede işleri olduğu için gelemeyeceğini söylemişti.

Zaten bu akşam için inanılmaz derecede gergindi. Gergin olmak için başka bir nedene ihtiyacı yoktu. James Bennett, en güzel, sofistike, başarılı ve kendine güvenen insanları bile gerginleştirebilecek türden bir adamdı.

Belle ise bunların *hiçbiri* değildi.

"Evet, burada. Bir saat kadar önce anneme sürpriz yapmak için geldi." Miles ona baktı ve gülümsedi. Belle, bu gülümsemenin sıcak ve sevgi dolu olmadığını fark etti.

Garip bir şekilde...

Ona baktı...

Zafer dolu.

Sanki biri Miles'ı arayıp, sadece var olduğu için Nobel Ödülü kazandığını söylemiş gibi.

Bu o kadar tuhaftı ki Belle'i mutlu etmedi. Aslında, onu biraz korkuttu.

Merdivenlerin altına vardılar ve Belle duygularını sindiremeden adının haykırıldığını duydu.

Ve bu ses çok yüksekti.

Gözlerini Miles'tan ayırdı ve onun üzerinden Joy'un kendilerine doğru geldiğini, daha doğrusu *koşarak* geldiğini gördü.

Uzun kollu, çapraz drape detaylı koyu bordo bir elbise giyyordu. Belle'in tecrübeli gözüne, elbise karmaşık ve çarpıcı görünüyordu.

"Saçını çok beğendim!" Joy, Belle ve Miles'ın yanına geldiğinde haykırdı. Belle'e yanaştı ve yanağına dokunup havada öpücük gönderdi, elleri Belle'in kollarını kavradı. Geriye yaslandı ve "Ve *elbisen!*" diye bağırdı. Daha fazla bir şey söylemedi, ses tonu ve vurgusu kelimelerin ifade edemediğini söylemeye yetiyordu.

Belle, saçlarına sinirli bir şekilde dokunma isteğiyle mücadele etti. Saçlarını yüzünden nazikçe geri çekmiş ve ensesinin yan tarafında gevşek bir topuz yapmıştı. Doğru şekilde yapabilmek için yaklaşık yirmi deneme yapmıştı ama sonunda başarmıştı.

Belle ne yaparsa yapsın (ve her şeyi denedi

her şeyi denedi), düğümde sabit kalıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Belle, bakışları geniş salondaki konuklara kaydı. Konukların birçoğu ayakta duruyordu ve hepsinin gözleri Belle'in üzerindeydi.

Sekiz ay önceki olaylardan sonra, gözlerin üzerinde olmasına bir şekilde alışmıştı.

Bu, bundan hoşlandığı anlamına gelmiyordu ve her zaman onu rahatsız ediyordu.

Ya da normalde hissettiğinden daha fazla rahatsız hissettiriyordu.

Joy, kolunu Belle'in koluna taktı ve "Sana bir içki alalım mı?" dedi.

Joy, Belle'i Miles'tan uzaklaştırıp beyaz, krem, sarı ve altın renkleriyle dekore edilmiş muhteşem salona doğru çekti. Miles o öğleden sonra ona kalenin tamamını gezdirmişti. Bu bir saatten fazla sürmüştü, çünkü Belle, herhangi bir ailenin böylesine tarihi bir ihtişam içinde *yaşayabilmesine* hayran kalmıştı, ama aynı zamanda kale *çok büyüktü*.

Aklını başından almıştı.

En azından Belle'in aklını başından almıştı.

Ancak Belle, zihninin şaşırmasının zor olmadığını itiraf etmek zorundaydı.

Salonda daha da fazla insan vardı ve Belle, içeri girdiklerinde birçok kişinin gözlerinin ona çevrildiğini hissedince vücudu gerildi.

Joy bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ve Belle'e yaklaştı, sanki birkaç saat önce tanışmışlar gibi değil, onlarca yıldır samimi arkadaşlarmış gibi. "Miles, sen hazırlanırken hediyeni bana teslim etti. Çok beğendim Belle. Teşekkür ederim."

Belle, bu samimi ve içten sözlere başını Joy'a çevirdi ve gülümsedi.

Hiç tanışmadığı bir kadına hediye vermesi doğru mu bilmiyordu ama partisine katıldığı ve oğluyla çıktığı için bir şey yapmazsa kötü bir davranış olur diye düşündü.

Belle, dükkanından bir mücevher seçmeden önce büyükannesini, annesini ve çeşitli arkadaşlarını on beş kez aradı. Bazı yerleri keskin bir şekilde kesilmiş, şık bir şekilde yuvarlanmış

ve bolca tatlı su incileriyle süslenmiş, benzersiz bir tarza sahipti ve Belle onu çok güzel buldu.

Yine de, her şeye sahip olan ya da sahip olabilecek bir kadına ne hediye alınırdı?

Belle'in bu konuda kötü bir iş çıkarmadığı açıktı.

"Beğendiğine sevindim," diye mırıldandı Belle, kendisi kadar mutlu bir sesle ve Joy onun kolunu sıktı.

"Beğenmedim, bayıldım. Sıra dışı, güzel ve çok düşünceli bir hediye," diye cevapladı Joy.

Belle, kaleye geldiğinden beri ilk kez tam anlamıyla mutluluk hissetti ve gülümsemesi daha da derinleşti.

Parti için hazırlanmış, çeşitli bardaklar ve buz kovanı ile dolu içki şişelerinin bulunduğu küçük bir barda durdular. Koyu renkli ceketli, papyonlu bir barmen hizmet ediyordu.

"İki şampanya lütfen," diye sipariş verdi Miles, Belle'in arkasına geçerek, ve Belle, Miles'ın elinin belinin altına koyduğunu hissetti.

Omzunun üzerinden Miles'a baktı ve rahatsızlığını gizlemeye çalıştı.

O her zaman böyle yapardı, onun için sipariş verirdi. Ve *onu* pek tanımadığı için tercihlerini bildiği de söylenemezdi. Sadece "Bunu denemelisin" veya "Bu, yaptıkları en iyi şey" gibi şeyler söyler ve ona bir şey söylemesine izin vermeden onun için sipariş verirdi.

Aslında onun sipariş ettiği yemekleri istemiyordu ve o anda şampanya da istemiyordu.

Sinirleri bozuk olduğu için en azından votka içmesi gerekiyordu. Büyükannesi ve annesi kadar cesur olsaydı, bir (ya da üç) tekila sipariş ederdi.

Şampanya, en sevdiği beş içki arasında bile değildi. İçini çekip vazgeçti.

Calvin'den öğrendiği bir şey, kavgalarını iyi seçmekti. Ve şampanya konusunda tartışmaya girmeyecekti.

Barmen bardağı ona uzattı ama Miles eğilip bardağı aldı ve barmenin eliyle

Belle'in eline uzattı, sanki Belle, aşağılık bir hizmetçiden bir kadeh şampanya kabul etmek gibi sıradan bir şeyi yapmayacakmış gibi.

Bu hareket onu o kadar şaşırttı ve sinirlendirdi ki, neredeyse bir şey söyleyecekti.

Tabii ki yapmadı.

Bunun yerine, bir an dişlerini sıktıktan sonra bardağı kaldırıp bir yudum aldı.

"Oh, Adele geldi!" Joy aniden bağırdı, odanın diğer tarafına bakarak. "Gidip merhaba demeliyim." Belle'e döndü. "Artık içeceklerin var, seni yalnız bırakabilirim." Gözleri oğluna doğru kaydı. "Miles, Belle'in sarhoş olup masaların üzerinde dans etmesine izin verme," diye emretti ve "Uysal ve Nazik" Belle Abbot'un masanın üzerinde dans ettiği düşüncesi Belle'i kahkahalara boğdu.

Kahkahasını kontrol altına alıp bakışlarını Joy'a odakladığında, kadının mavi gözleri Belle'i inceliyordu ve garip, yumuşak bir ışıkla parlıyordu.

Sonra Belle'e doğru eğildi ve fısıldadı. "Bunu daha sık yapmalısın, canım."

Tek kelime etmeden, kalabalığın içinde kayboldu.

Miles, diğerlerinin içki sipariş edebilmesi için onu bardan uzaklaştırdı ve Belle, sosyalleşmek zorunda kalacağından emin olduğu için kendini hazırladı.

Belle sosyalleşmekten nefret ediyordu. Küçük konuşmalarda yeteneksizdi ve bu çabayı çok yorucu buluyordu.

Ancak kalabalığın içine karışmadılar. Bunun yerine, Miles elini Belle'in beline koydu ve vücudunu kendine doğru çekti, böylece kalçaları ve karınları birbirine değdi.

Belle şaşkınlıkla ona baktı.

Birincisi, çok yakındılar, sevgili gibi yakındılar. Bu uygun değildi, üstelik onlar sevgili değillerdi.

İkincisi, birkaç kez öpüşmüşlerdi ama Belle, Miles'in ikinci aşamaya geçmesine bile izin vermemişti ve Miles, ilk buluşmalarından itibaren her buluşmada bunu denemişti. Belle, yanlış bir mesaj veren bu rahat ama aşırı yakınlıktan rahatsızdı.

İlişkilerinin, onun onu halka açık bir yerde bu kadar yakın tutacağı bir noktada *olmadıkları* kesindi.

Aslında Belle, *herhangi* bir ilişkide bir erkeğin onu halka açık bir yerde bu kadar yakın tutmasına izin vereceği bir zamanın geleceğinden tamamen emin değildi.

Calvin'den önce değil.

Calvin'den önce de değil (neyse ki o öyle bir eğilimi yoktu).

Calvin'den sonra da değil.

Elini onun pazısına koydu ve koluna yaslanarak başını geriye eğip ona baktı.

Bunu hissettiğinde, ondan uzaklaşmasını istemek için ağzını açtı.

Omurgasından bir titreme geçti ve saç çizgisinde Boynu yükseldi ve karnının ısınmadan hemen önce çöktüğünü hissetti.

Kafası kendiliğinden yana döndü, gözleri içgüdüsel olarak hareket etti ve odanın diğer ucundaki bir adama kilitlendi.

Adam inanılmaz derecede yakışıklı, yeşil gözlü, dik ve uzun boyluydu, vücudu dinlenirken bile açıkça kontrolü altındaydı ve bakışları Belle'e kilitlenmişti.

Belle'in dizleri titredi, yanakları kızardı ve parmakları Miles'ın koluna sıkıca tutundu, çünkü ilk kez, uygunsuz derecede çekici James Bennett'i canlı olarak görüyordu.

Jack

Jack, kalabalık dağılmadan önce bir yudum şampanya içerken Yasmin'in konuşmasını dinliyordu ve onu pembe renkli bir elbise ve pembe ayakkabılarla gördü. Hem elbise hem de ayakkabılar kadınsı ve inanılmaz derecede seksiydiler, onları giyen kadının cazibesini açıkça sergilemekten ziyade, baştan çıkarıcı bir şekilde ima ediyorlardı.

Onun görüntüsü onu çok etkiledi. Vücudu tamamen hareketsiz kalacak kadar etkilendi, elindeki kadeh dudaklarından inmeye devam edemedi.

Aniden onun kim olduğunu anladı.

Son sekiz ayda, medyada onun fotoğraflarını onlarca, hatta belki de yüzlerce kez görmüştü.

Belle Abbot, "Küçük Dinamo", "Büyük Amerikan Kahramanı" ve sekiz ay önce yolda giderken önünde bir kaza gördüğünde basının ona taktığı yarım düzine başka lakap. Okul gezisinden dönen çocukları taşıyan bir otobüs köprüden buzlu sulara düşmüştü.

Arabasını durdurmuş, yedi okul çocuğunun ve otobüs şoförünün hayatını kurtarmak için buz gibi denize dalmıştı. Otobüsten çıkarmak için defalarca dalmıştı.

İki çocuk kendi başlarına yüzerek kurtulmuş, iki çocuk ise boğulmuştu. Belle, boğulan iki kurbanı da sudan çıkarmıştı ve sağlık görevlileri nihayet geldiğinde birine hala kalp masajı yapıyordu.

Tüm bunlar, diğer seyircilerin telefonlarında hem fotoğraf hem de video olarak kaydedildi.

Onlar Belle Abbot'a yardım etmediler. Hayır. Bunun yerine fotoğraflarını her yere sattılar. Sırılsıklam, dalış yaparken, boynuna sarılmış bir çocuğun koluyla su yüzeyine çıkarken, çocuğu arkasında sürüklerken, kıyıya doğru yüzerken çekilmiş fotoğrafları.

Basın, hikaye açıkçası şaşırtıcı olduğu için, onu bir yem haline getirdi.

Ancak aylar geçtikçe ilgilerini kaybetmediler.

Çünkü Belle Abbot soğuk ve ıslak değilken, hayat kurtarmadığında, olağanüstü güzeldi.

Güzel değildi, burnu çok dikti, cildi şeftali ve krema gibiydi, minyon değildi ama uzun da değildi.

Ama parlak, inanılmaz kalın, bal rengi vurgularla süslenmiş koyu sarı saçlarıyla olağanüstü güzeldi. Vücudu mükemmel oranlara sahipti ve çekici kıvrımları vardı. Son olarak, klasik, zarif bir tarzı, neredeyse kraliyet mensubu gibi bir duruşu vardı ve kendi iyiliği için fazla fotojenikti.

Dahası, o bir gizemdi.

Anlık şöhretin takıntı haline geldiği bir dönemde, o basına konuşmadı. Hikayesini satmadı. Televizyon röportajları vermedi. Medyaya hiç ilgi göstermedi. Gözlerini kaçırdı, başını eğdi ve sanki özverili bir iyilik yapmamış gibi günlük hayatına devam etti

Bir eylem. Belle Abbot'un katkısı veya onayı olmadan, bu eylem çoktan bir televizyon filmi haline getirilmişti.

Kafasını çevirdi ve gri gözleri Jack'e çarptı ve Jack sanki biri karnına balyozla vurmuş gibi hissetti.

Yanılmıştı.

Belki de o, Jack'in düşündüğü kadar fotojenik değildi.

Fotoğraflarda güzel değildi.

Ama gerçekte, o çok çekiciydi.

Jack, kadının bir erkekle birlikte olduğunu, erkeğin onu sıkıca sarıldığını fark etti ve Jack'in gözleri erkeğe kaydı.

Yasmin, "İnanamıyorum" diye fısıldarken, Jack'in gözleri de oraya kaydı.

Jack, kardeşi Miles'ın Belle Abbot'u kucakladığını görünce, hareketsiz vücudu kaya gibi sertleşti.

Miles, Belle'in dikkatini çeken şeye bakmak için döndüğünde, Yasmin'in elinin kolunu sıktığını hissetti.

Jack, Miles'ın yüzünde çok iyi bildiği bir ifade belirlediğini gördü. Aslında Jack, hatırlayabildiği kadarıyla bu ifadeyi defalarca görmüştü.

Bu, Miles'ın onu bir rekabete soktuğu her seferinde aldığı bakıştı ve bu, iki kardeş arasında sık sık olurdu. Yıllar boyunca Jack bu rekabete şiddetle katılmıştı, ta ki babalarının ölümünden sonra (ama ondan önce de) Miles'ın takıntılı rekabetçiliği sağlıklı bir zorlama haline gelene kadar.

Miles'ın yüzündeki ifade zaferle doluydu.

Jack o anda Miles'ın Belle Abbot'la birlikte olmasının nedeninin onun zarif, şık ve olağanüstü seksi olması olmadığını anladı.

Jack'e bunu göstermek için onunla birlikteydi.

"Jack, Miles, Küçük Dinamo Belle Abbot ile mi birlikte?" diye fısıldadı Yasmin.

"Evet," Jack'in derin sesi keskin bir şekilde çıktı.

"Aman Tanrım." Yasmin hala fısıldıyordu, bu sefer şok ve dehşet içinde, Jack Miles'ın Belle'den ayrıldığını izlerken, onu yanına yakın tutarak yoluna devam ediyordu. "Onu canlı canlı yiyecek," diye bitirdi Yasmin.

Onun sözleri, Jack'in düşüncelerini tam olarak yansıtıyordu.

Jack, Miles ve Belle kısa mesafeyi yürürken kıpırdamadı. Sadece gözleri Yasmin'e bakan Belle'e kaydı, sonra Belle Jack'e bakmadan başka yere yöneldi.

"Jack!" Miles, bu kaba bir davranış olmasına rağmen, el sıkışarak onu selamladı. Her beyefendi, önce Yasmin'i selamlaması gerektiğini bilirdi.

Ancak, iyi davranışlar sergileseydi, Belle'in dikkatini hemen Jack'e çekmezdi.

Ve öyle de yaptı. Jack, Belle'in başını çevirip gözlerini ona dikmesini izledi.

Beş metre uzaktan, Jack onun çok çekici olduğunu düşündü.

İki ayak uzakta, kızın fırtınalı gözleri gözleri on onun o olağanüstüydü.

"Belle, kardeşim James Bennett ile tanışmanı isterim. Ve onun kız arkadaşı Yasmin Delacourt," Miles onları tanıttı.

Kız, yanağını öpmesi için değil, elini sıkması için elini uzattı.

Nedense bu, Jack'i mantıksız bir şekilde aşırı derecede sinirlendirdi. O kadar ki, onu harekete geçmeye itti.

Bu nedenle, eli onun elini kavradığında, bunu güçlü bir şekilde yaptı ve onu vücuduna yaklaştırmak için kullandı. Şaşkınlık içinde, parmak uçlarına yükseldi, sonra ona doğru eğildi ve son anda elini kaldırarak, tuttuğu şampanya kadehini onun koluna dayayarak kendini destekledi.

Diğer elini, yine kadehi tutan elini, kadının beline koydu ve başını eğdi. Dudaklarını kadının yanağına değdirdi ve aynı anda kadının zor yakalanır, sofistike parfümünün kokusunu içine çekti. Kadını bırakıp uzaklaşmasına izin vermek yerine, başını kaldırdı ve kadının gözlerine baktı.

"Belle," diye mırıldandı.

"James," diye mırıldandı kadın, gözleri bir anlığına onun gözlerine takıldıktan sonra omzunun üzerinden başka yere kaydı, eli onun elini çekiyor, vücudu gergin ve uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Jack," diye düzeltti, eliyle onu kendine doğru çekti, diğer elini hafifçe sırtına dolayarak onu kollarının arasına aldı. Ellerini vücutlarının arasında tutarken, göğüsleri neredeyse göğsüne değecek kadar yakındı.

Onun dikkat çekici gözleri tekrar James'e kaydı. "Anlamadım?" diye fısıldadı.

"Arkadaşlarım bana Jack der," diye yumuşak bir sesle söyledi.

Gözleri biraz daha büyüdü ve nefes alırken ağzı lezzetli bir şekilde açıldı, "Oh."

Gözleri kadının dudaklarına kilitlendi.

Jack, kendisini şaşırtan bir yoğunlukla, onu öpmek için bir dürtü hissetti. Bu dürtü o kadar güçlüydü ki, ellerini ona dokundurduğu anda, sanki onu kendine çekmek istercesine gerildi, tam da o hafifçe eğildiğinde.

Bakışları kadınınkine kaydı ve kadının da onun ağzına baktığını gördü, yüzü yumuşaktı, göz kapakları ağırdı, öpülme arzusu yüz hatlarında gizlenmemiş bir cazibeyle yazıyordu.

Tanrım, diye düşündü, tam Miles onu çekip götürmeden ve Jack onu tutamadan önce.

Miles onu sıkıca ve belirgin bir şekilde kendi yanına yerleştirdi.

Bu ani hareket onu şaşırttı ve başını kaldırdı, yüzündeki arzu kayboldu ve kendini kontrol edebilmeden önce bir an için çekici bir şekilde kızgın göründü.

Bu, Jack'i neredeyse güldürecekti, ancak Miles'ın yüzünde gördüğü kurnaz ama aynı zamanda sinirli ifade, Jack'in gülme düşüncesini tamamen ortadan kaldırdı.

Belle başını Yasmin'e çevirdi ve hafifçe gülümsedi, ardından Miles'tan uzaklaşarak Yasmin'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"Yasmin," diye mırıldandı.

"Ben Jack'in kız arkadaşı değilim, biliyorsun," dedi Yasmin, Belle'e karşılık vermek yerine, konuyla alakasız bir şekilde.

"Değil misin?" diye sordu Belle, sesi sessizdi.

Yasmin'in gözleri Jack, Belle ve Miles arasında gidip geliyordu ve Jack onların da entrika çevirdiğini fark etti, ama tamamen farklı bir şekilde.

"Yasmin," dedi Jack, sesinde uyarıcı bir tonla, ama Yasmin, her zamanki gibi, onu görmezden geldi ve onunla konuşmaya devam etti.

"Eskiden, çok uzun zaman önce öyleydik. Şimdi sadece arkadaşız. Yakın arkadaşız ama sadece arkadaş. Yıllardır arkadaşız. Ama sadece arkadaşız." Yasmin kendini gayet açık bir şekilde ifade etti ve Jack, Miles'a bakmadan onun hoşnutsuzluğunu hissetti.

"Yani, arkadaş mısınız?" Belle kuru bir soru mırıldandı ve Jack güldü.

Bunu yaparken, Belle'in gözlerinde şok olmuş bir zevk izi gördü, ama gözleri hızla başka yere kaydı.

"Evet," diye cevapladı Yasmin, sesinde eğlenceyle, gözleri Belle'de. "Bu arada, Joy bana ona verdiği broşu gösterdi. Muhteşem."

Belle ve Jack ikisi de Yasmin'e baktılar.

"Ne broşu?" diye sordu Jack.

"Joy bana Miles'in yanında getirdiği kızın, Belle'in, tabii ki," Belle'e başını salladı ve devam etti, "doğum günü için ona bir broş aldığını söyledi. Çok sıradışı, çok güzel. Ben de bir tane istiyorum," Yasmin, Jack'in gözleri de ona doğru kayarken Belle'e gülümsedi.

Yine, ona bakmadan başka yerlere bakıyordu.

"Annene broş mu aldın?" diye sordu Jack ve Belle'in gözleri onun kulağına kaydı.

"Evet," diye cevapladı.

"Harika," diye araya girdi Miles, Belle'i yanına çekerek ve Jack, Belle'in vücudunun gözle görülür şekilde gerildiğini izledi. "St. Ives'daki dükkanından."

"Dükkanını ziyaret etmeliyim," dedi Yasmin.

Belle, bakışlarını Yasmin'e çevirme fırsatı bulduğu için rahatlamış görünüyordu ve ona başını sallayıp küçük bir gülümseme daha attı. "Çok isterim."

"Elbisesi onun tasarımı," dedi Miles ve Jack, Miles konuşmaya devam ederken Belle'in yanaklarının kızardığını gördü. "Bu gece giydiği elbise."

"Miles," diye fısıldadı, açıkça utanmış ve aynı derecede açıkça onun susmasını istiyordu.

Miles onu görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. "O kıyafet tasarlıyor." Gözleri Jack'e kaydı ve Belle'in beline dolanmamış eli vücudunun karşısına geldi. Şampanya kadehini tutarken, uzattığı parmağıyla Belle'in köprücük kemiğindeki fırıfırı hafifçe vurdu. "Seksi bir kıyafet, değil mi?" diye Jack'e sordu.

"Miles!" Belle, vücudu kaskatı kesilirken, artık bariz bir utançla tısladı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Jack, annesinin doğum günü partisinde kardeşine fiziksel zarar verse annesinin ne kadar kızacağını merak ederek, Belle'in sadece güzelden öte elbisesinden başka bir konuya geçerek. "Hafta sonunu burada mı geçireceksin?"

Belle'in gözleri onun gözlerine baktı ve konu değiştirdiği için minnettarlık duyduğunu düşündü, ama gözleri hızla başka yere kaydı.

"Evet," dedi Miles, Belle'i sahiplenircesine kendine yaklaştırarak, başını açıkça samimi bir şekilde ona doğru eğdi; her iki hareket de sözlerine daha fazla anlam kattı. "Pazartesiye kadar kalıyoruz."

Onun iması kimsenin gözünden kaçmadı ve Belle'in yanakları kızardı.

"Joy bana ayrı yatak odalarında kaldığınızı söyledi," dedi Yasmin, Miles'in sözsüz yalanını cesurca ortaya çıkardı.

Jack gülerdi ama Belle'in gözleri Yasmin'e kaydı ve çok utanmış görünüyordu.

Miles'a döndü ve başını geriye eğdi. "Biliyor musun," dedi yumuşak ama biraz çaresiz bir sesle. "Sanırım rujumu düzeltmem gerek."

Kaçmak için çaresiz olduğu belliydi. Miles hariç herkes için belliydi.

"Dudakların mükemmel, güzelim," diye cevapladı Miles ve Jack, Belle'in yüzünde bir şeyin geçtiğini gördü. Profilden bile bunu görebiliyordu ve sanki vurulmuş gibi irkildi.

Jack, Yasmin'in bakışını hem heyecan verici hem de üzücü buldu.

Bu tepkiyi anlamaya çalışacak zamanı olmadı, Yasmin öne çıktı.

"Evet, *dudakları* mükemmel, Miles. Ama benimkiler değil," dedi Yasmin ve Belle'in koluna girerek onu Miles'tan zorla uzaklaştırdı. "Şimdi, sizin de bildiğiniz gibi, biz kadınlar tuvalete ikili gruplar halinde gitmek zorundayız, bu yüzden Belle'i ikinci arkadaşım olarak seçiyorum. Hemen döneriz."

Kimse bir şey söyleyemeden, Yasmin Belle'i odadan çıkardı.

Jack, Belle'in arkasına bakmadığını fark etti.

Miles ve Jack ikisi de onların ayrılmasını izlediler.

"O kadın çok özel biri, değil mi?" Miles, gözleri hala kadınların çıktığı kapıda iken Jack'e sordu.

Jack, içinde öfke yükselirken dişlerini sıktı.

Jack, hoşnutsuz bir sesle, "Vazgeç, Miles," dedi. Miles yavaşça başını çevirip kardeşine baktı.

Jack, Miles'in gözlerinde kurnaz bir bakış gördü, Jack'in sayısız kez gördüğü ve çok iyi bildiği bir bakıştı bu.

Bu, Miles'in kaybedeceğini anladığında (ki bu sık sık olurdu) ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdiğinde takındığı bakıştı, bu ne kadar aldatıcı veya sinsi olursa olsun.

"Vazgeçmek mi?" diye tekrarladı Miles, yüzünde sahte bir masumiyet ifadesi belirerek.

"Evet, vazgeç," diye cevapladı Jack. "Oyunlarını sahada, yönetim kurulu odasında ve durumu bilen kadınlarla oyna. Belle Abbot'un durumu bilmediği açık. O kadının kafasını karıştırmak, Miles, senin şimdiye kadar düştüğün en alçakça davranış. Ve sen zaten oldukça alçak bir seviyeye düşmüştün."

Jack, kardeşinin boynuna yayılan kızarıklığı izledi, bu onun öfkesinin işaretiydi.

Jack'e doğru eğildi ve sertçe, "Onunla nasıl davrandığını gördüm. Belle'in hatırı için vazgeçmemi istemiyorsun. Onu elde etmek istediğin için kenara çekilmemi istiyorsun." dedi.

Jack, kardeşinin Belle'e "yaklaşmak" isteyen birinden bahsetmesine ilk tepkisi, yumruğunu onun yüzüne indirmek için neredeyse dayanılmaz bir istek oldu.

Zorlukla bu arzuyu bastırdı ve Miles'in söylediklerinin hem doğru hem de yanlış olduğunu fark etti.

Jack Bennett, gerçekten de Belle Abbot'a "yaklaşmak" istiyordu.

Aslında, Belle Abbot söz konusu olduğunda, Jack birçok şey istediğini fark etti.

Onun bariz, neredeyse felç edici utangaçlığını aşip ona karşılık vermesini sağlayıp sağlayamayacağını görmek istiyordu. Onun yumuşak, tatlı sesinin birkaç kelimeden fazlasını söylemesini duymak istiyordu. Ona kulağına değil, gözlerine bakmasını öğretmek istiyordu. Onu öptüğünde utangaçlığının ne olacağını görmek istiyordu.

onun fırtınalı gözlerinin arkasında okuduğu şeyin doğru olup olmadığını ve onu çıplak olarak altına aldığında, onun baştan çıkarıcı vücudunun vaatlerinin doğru olup olmadığını görmek istiyordu.

Ve tüm bunları yapacağına anında karar verdi. Her birini.

Yapmayacağı tek şey, bunu yapmak için onu kırmaktı. Miles'ın tereddüt etmeden yapacağı bir şeydi bu.

Bu yüzden, başka seçeneği yoktu.

Belle'in yumuşak "oh" sesiyle dudaklarının açıldığını düşününce, Jack başka bir seçeneği bile düşünmezdi.

Ama kardeşini tanıyan Jack, onun kesinlikle başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Kararını verdikten sonra gözleri Miles'a odaklandı, Miles Jack'in bakışlarından ne düşündüğünü anladı ve Jack kardeşinin gülümsemesini izledi.

Sonra Miles'ın gözleri, Jack'in içini burkan sağlıklı bir ateşle yanmaya başladı ve kardeşi açgözlülükle fısıldadı: "Anlaştık."

Chapter TWO

James'in Turu

Belle

BELLE, kaçış yolu ararken uzun koridorda dolaşıyordu.

Ama kaçış yolu bulmak kolay değildi. *Her yerde* insanlar vardı.

Joy çok seviliyor olmalıydı, çünkü kale çok büyüktü ve her köşede insanlar vardı.

Ve Belle insanlardan kaçmak zorundaydı.

Hayatının en dayanılmaz üç saatini boğucu bir *insan* kalabalığı arasında geçirmişti ve yalnız kalıp *nefes alabileceği* bir yere ihtiyacı vardı.

Gecesi üç nedenden dolayı rahatsız geçmişti.

İlk olarak, Miles her zaman ona çok yakın durmaya ve sesini duyabileceği mesafede bulunan herkese onu tanıtmaya kararlıydı.

Ve bunu endişe verici bir gayretle yapıyordu.

İkincisi, hem Joy Bennett hem de Yasmin Delacourt, Belle'i uzun zamandır kayıp bir kızı (Joy) ve on yıllardır kayıp olan ve şimdi sevinçle yeniden bir araya gelen liseden en iyi arkadaşı (Yasmin) gibi davranıyorlardı.

Belle, Joy'u zaten sevmişti ama kadın onu koruyor gibiydi. Belle'in sayabileceğinden daha fazla kez, Joy, Miles'in Belle'in havasını solumaya olan çılgın hevesini frenlemek için Miles ve Belle'in yanına geldi. Bunu, onur konuğu olarak gitmesi gerekmeden önce yaptı ve saatler geçtikçe bunu giderek daha fazla endişeyle yapıyor gibiydi.

Zamanla Belle, Yasmin'in şaşırtıcı samimiyetinden bahsetmeye gerek bile yok, onun ezici dostluğunu da aşarak onu sevmeye başladı. Ancak Belle, Yasmin'in Joy ile aynı koruyucu tavırla aynı şeyi yaptığını fark etti.

Çarpıcı, uzun bacaklı, kıvrıcık kızıl saçlı, neredeyse çıplak Yasmin, ilk başta Belle'i korkuttu. Yasmin'in derin dekolteli, daha da derin sırtı ve kısa etekli turkuaz saten slip elbisesini, hayal gücüne çok az yer bırakmasına rağmen gerçekten beğendi. Öte yandan, Belle'in onun gibi bir vücudu olsaydı, aynı şeyi giymeyi düşünebilirdi (kime şaka yapıyordu, bunu *asla* düşünmezdi).

Ama Yasmin, bir süredir ailenin yanında olan ve bir nevi kızı gibi görülen, açıkça çok iyi bir kadındı.

Yine de Belle, Yasmin ve Joy'un davranışlarının tuhafın ötesinde olduğunu düşünüyordu. Yine de, bunu kabul etmek zorundaydı, bunun için minnettardı. Miles, Belle'i çileden çıkarıyordu.

Son olarak ve en önemlisi, yaklaşık yarım saat önce şükürler olsun ki ortadan kaybolana kadar, James Bennett her zaman oradaydı.

Her zaman.

Yakın değildi ama asla uzak da değildi ve Belle sık sık omurgasında garip bir titreme hissederek, ensesindeki tüyler diken diken olur ve karnı erirdi. Etrafına bakınırdı ve her seferinde onun muhteşem yeşil gözlerinin üzerinde olduğunu görürdü.

Onun neden onu izlediğini anlamıyordu. Bu çok *tuhaftı*.

Daha tuhaf olan ise Belle'in ona karşı tepkisiydi. Tamam, o erkeksi güzelliğin tam tanımıydı.

Ve o, sadece en kötü zamanlarda değil, *her* zaman utangaç ve gergindi.

Ama James Bennett onu tamamen ve tamamen *dehşete düşürdü*.

O çok çekiciydi. Kimse o kadar çekici olmamalıydı.

Aslında Belle, o kadar çekici olmanın yasalara aykırı olması gerektiğini düşünüyordu.

Kadınları onun
onun büyüleyici cazibesinden kurtarılmalıydı.

Belle, onun çok yakışıklı olduğu için tehlikeli olduğuna kendini ikna etmişti.

Ona ilk dokunduğunda, ilk kez konuştuğunda, vücudunun kendi iradesiyle ona doğru hareket ettiğini hissetmişti, sanki o metalden yapılmış ve o da mıknatıs gibiyse.

Bu olaydan sonra, onunla hiçbir şey yapmak istemediğine karar verdi.

Gerçekten de, ne kadar iyi olsalar da (belki Miles hariç), tüm aileyle hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyordu.

ne kadar iyi olsalar da (belki Miles hariç, o iyi biriydi).

Oraya *hiç* gelmemeliydi.

Ve ilk fırsatta Miles'tan ayrılmaya karar verdi.

Bu çok kötü bir davranış olmasaydı, o gece bunu yapardı.

Yarın kesinlikle yapacaktı.

Burası Belle Abbot için kesinlikle güvenli bir yer *değildi*.

Sakin, rahat kulübesine ihtiyacı vardı. Düzenli dikiş odasına ihtiyacı vardı. Orada olmaması gerekiyordu.

Bu düşünceyle, kapalı bir kapı gördü ve kimse sakıncası olmazsa kapıyı açıp içeri girmek istedi. Orasının bir dolap olması umurunda değildi. Beş dakika olsun uzaklaşmak için süpürgelerin arasında dururdu.

Kapıyı açtı ve dolap olmadığını gördü.

Bunun yerine, James Bennett'in çalışma odasıydı. O öğleden sonra Miles'ın ona gösterdiği sayısız oda arasında bu odayı hatırladı.

Belle rahat bir nefes aldı, oda karanlık ve terk edilmişti. İçeri süzüldü ve kapıyı sessizce kapattı.

Bu oda, Chy An Als'daki diğer tüm odalar gibi çok büyüktü. Önünde iki sandalye bulunan devasa bir masa vardı ve hepsi de büyük cumbalı pencerenin önünde duruyordu. Büyük, taş şöminenin karşısında, kahverengi, düğmeli sırtlı büyük bir kanepe vardı ve ikisinin arasında ağır, süslü, koyu renkli ahşap bir sehpa duruyordu. Köşede başka bir oturma alanı vardı; yuvarlak bir masa ile ayrılmış ve bir pufu paylaşan iki rahat koltuk vardı. Odanın tamamı

(pencerenin dışında) kitaplarla dolu kitap raflarıyla çevriliydi.

Belle bunların hiçbirini görmedi. Bunun yerine, denize bakan cumbalı pencereden parlayan parlak ay ışığının yardımıyla odanın içinden geçmeye başladığında, köpek künyelerinin karakteristik tınlamasını duydu.

Masa ile şömine arasında durdu ve aşağıya baktığında, ay ışığında Alman çoban köpeği gibi görünen büyük bir köpeğin dikkatle durup ona baktığını gördü.

Belle gülümsedi.

Köpekleri *severdi*.

Onu korkutmamak için yavaşça çömeldi ve yine yavaşça elini ona doğru uzattı.

Köpek dikkatlice yaklaştı ve elini kokladı.

"Merhaba dostum," diye fısıldadı ve sesini duyunca köpeğin başını kaldırmasını izledi.

Sonra hareket etti ve burnuyla Belle'in eline dokundu. Onun davetiyle, Belle yavaşça öne doğru kaydı, çömelmiş halde sürünerek ilerledi ve onun yakışıklı kafasındaki ipeksi, kalın tüyleri okşamaya başladı.

"Ne kadar güzelsin," diye yumuşak bir sesle sordu. Okşamaları kulak arkasını tırmalayan tırnaklarına dönüştüğünde, o da ona doğru yavaşça yaklaştı ve kadın yumuşak bir kahkaha attı. "Biliyorsun, değil mi? Ne kadar güzel olduğunu," diye devam etti ve diğer elini kaldırarak tırnakları kulak arkasını okşarken boynunu ovuşturdu.

O daha da yaklaştı ve oturdu, ellerine bastırdı ve kız onu korkutmak istemediği için yüzünü dikkatlice ona doğru eğdi.

Korkutmadı. Adam ağzını kadının yüzüne yaklaştırdı ve çenesini yaladı.

Belle kahkahayı bastı ve ellerini onun köpek boynuna doladı, yumruklarıyla nazikçe tüylerini kavradı ve boynunu sevgiyle salladı.

"Bu, üç yıldır aldığım en iyi öpücük," dedi ona tamamen dürüstçe ve onun övgüsüne karşılık olarak kuyruğunun yere sürtündüğünü duydu.

Ellerini çekti ve ayağa kalktı, pencereye doğru yürürken onu da yanında götürmek için kalçasını okşadı.

"Hadi, yakışıklı," diye yumuşak bir sesle davet etti. "Bana manzarayı göster."

O pencereye doğru yürürken, onun yanında koşarak gitti, durdu ve baktı.

Gördüğü tek şey her yönde deniz ve gökyüzüydü. Hem deniz hem de gökyüzü aynı koyu gece mavisiydi, dalgaların beyaz köpükleri denizi kırıyor, kabarık beyaz bulutlar gökyüzünü süslüyordu, hepsi ay ışığıyla aydınlanmıştı.

Muhteşemdi.

Yanına oturan köpeğe baktı ve hafifçe eğilerek kafasını okşadı.

"Burada bin yıl yaşasam da bu manzaraya asla alışamazdım," dedi köpeğe.

"Bunun doğru olduğundan emin değilim," dedi James Bennett'in çok derin, çok erkeksi, çok belirgin sesi arkasından.

Korku içindeki Belle, dikleşti ve odaya dönerek hızla döndü. Bunu o kadar hızlı yaptı ki, kanı başına hücum etti ve gözleri sesin geldiği yere odaklanırken hafifçe sallandı.

Kanepede, koyu renk pantolonla kaplı uzun bacakların düz bir şekilde uzandığını görebiliyordu. Beyaz gömlekli bir göğüs vardı, bir kolu bükülmüş, böylece gölgeli koyu renkli bir baş eline yaslanabilirdi ve diğer kolu yukarıda, bir bardak tutuyormuş gibi görünüyordu.

İlk düşüncesi, odadan hemen kaçmaktı.

Bu iyi bir düşünceydi, tüm kalbiyle uygulamaya hazır olduğu bir düşünceydi.

Ne yazık ki, Belle'in ayakları bir şekilde beyninin komutlarından kopmuş ve hareket etmiyordu.

"Otuz sekiz yıldır burada yaşıyorum ve artık onu görmüyorum bile," diye konuşmaya devam etti, yerinden kıpırdamadan, ama Belle, midesi eriyip boynundaki tüylerin diken diken olmasından, adamın gözlerinin üzerinde olduğunu anladı.

Odadaki sessizlikten, kendisinden bir şey beklendiğini anladı ve yutkundu.

Sonunda, "Bu biraz üzücü" diye mırıldandı, çünkü öyleydi.

Beyaz gömleğin hareket ettiğini, pantolonun içine kıvrıldığını izlerken vücudu dondu ve adamın ayağa kalkacağını anladı.

Şimdi! Zihni, hareketsiz ayaklarına bağırıyordu. *Şimdi kaçma zamanı!*
Ayakları inatla yerinde kaldı.

James'in ayağa kalktığını ve ona doğru geldiğini gördü.

Belle ona baktı, vücudu heykel gibi hareketsizdi, adam yaklaşmaya devam etti, yaklaşmaya devam etti, yaklaşmaya devam etti, ta ki bir adım bile kalmayana kadar.

Sonra durdu ve kız neredeyse tuttuğu nefesini bırakacaktı ama o hemen ona yaklaştı.

Çok yakın.

Manyetik bir yakınlık.

Kadın, adamın çekimine karşı vücudunu sertleştirdi ve ona baktığında, adamın omzunun üzerinden başka bir yere baktığını gördü ve ciğerleri yanmaya başladı.

Adam geri çekilmese de, ay ışığında gözlerinin kadının gözlerine kaydığını gördü.

"Haklısın," dedi adam yumuşak bir sesle. "Bu üzücü."

Bir şey yap! diye çığlık attı zihni.

"Şey..." dedi ağzı.

Sonra konuşmayı kesti.

"Evet?" diye sordu James, hala geri çekilmeden.

"Ne?" diye sordu kız, zihni birdenbire tamamen boşalmıştı.

"Bir şey söyleyecektin," dedi James. Öyle miydi?

Öyleydi.

Ne söyleyecekti? "Şey..." diye

tekrarladı.

Yine konuşmayı kesti.

Ay ışığıyla aydınlanan yüzünün tamamı gülümsedi.

Bunu gören Belle'in zihni yine tamamen boşaldı ve karnında tuhaf, ama hiç de hoş olmayan bir his uyandı.

"Neden buradasın?" diye sessizce sordu.

Kafasının hafifçe sallandığını ve sonra yana eğildiğini hissetti. "Burada mı?" diye tekrarladı.

"Çalışma odasında," diye açıkladı adam. "Partiden uzakta." Tereddüt etti ve sesini alçaltarak devam etti, "Miles'tan uzakta."

Tek bildiği şey, kardeşinin onu deliye çevirdiğini ve ertesi gün ondan ayrılacağını söyleyemeyeceğiydi.

"Şey..." dedi yine, zihni çalışmaya başlamadan önce. "Bir molaya ihtiyacım vardı. Ben insanlarla pek iyi geçinemeyen biriyim."

Neden ona bunu söyledi ki?

Kaba ve aptalca bir şeydi. Kaba bir aptal.

Gerçi doğruydı.

"Tahmin etmiştim" dediğinde, ona daha da yakınlaşmış gibi göründü.

Şaşırmış ve biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu oldukça iyi sakladığını düşünmüştü.

"Öyle mi?"

Onun yumuşak kahkahasını duydu. Bu ses çok hoştu. İlk duyduğunda olduğu kadar hoştu ve bu da karnında tuhaf, yoğun bir hoşluk hissi uyandırdı.

"Evet, Belle. Sen kesinlikle insanlarla iyi geçinen biri değilsin," dedi ona.

Nedense onun böyle düşünmesinden hoşlanmadı ve açıklamaya karar verdi. "Hayır, sadece bir anda çok fazla insan bir araya geldiği için. Normalde tek tek insanlarla iletişim kurmakta sorunum yok."

"Şu anki gibi mi?" diye sordu.

Hayır, ay ışığıyla aydınlanan bir odada Manyetik James Bennett ile baş başa sohbet etmek kesinlikle sorun değildi.

"Sayılır," diye yarı yalan söyledi (tamam, bu tam anlamıyla bir yalan).

Onu bir an inceledikten sonra uzaklaştı. Kız, elinde tuttuğu bardağı masaya koyup ona dönmesini izledi.

Adamın güçlü parmakları dirseğinin hemen üstüne kıvrıldığında vücudu kaskatı kesildi. Parmaklarını orada hissetti, cildinde o kadar sıcaktılar ki yanık izleri bırakacaklarını sandı.

Bunu düşünürken, adam yanına geldi ve onu ileri doğru itti.

İki adım attı ve donakaldı, olduğu yere çakılı kaldı.

Başını ona doğru eğdi ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Merak etme Belle. Partiye geri dönmüyoruz. Sana The Point'i göstereceğim," diye açıkladı.

Belle, James Bennett ile "The Point" (onun devasa, çok sayıda odadan oluşan kalesine verdikleri isim) turundan kurtulmak için hazır ve gerçekçi bir mazereti olduğu için büyük bir rahatlama hissetti.

"Sorun değil. Miles bu öğleden sonra beni gezdirdi."

James'in omzunun üzerinden bakıp "Tabii ki götürmüştür" diye mırıldandığını gördü.

Yine öne doğru ilerledi, elini koluna sıkıca koydu, böylece Belle'in onunla birlikte hareket etmekten başka seçeneği kalmadı. Kapıya doğru ilerlerken, kanepenin kolundan smokinini aldı.

"Şey, James..." diye itiraz etmeye başladı ama James tekrar konuştu.

"Jack," dedi kararlı bir sesle, sonra alçak bir ısıklık çaldı ve Belle arkalarında köpek tasmaları duydu.

"Tamam," diye tereddütle kabul etti ve devam etti, "Muhtemelen Miles'ı bulmalıyım ve..."

Adam sözünü kesti. "Bahse girerim Miles turun bir kısmını kaçırmıştır."

Belle bunu hayal bile edemiyordu. Bir saatten fazla bir süredir dolaşıyorlardı.

"Bence o oldukça titiz biriydi," Belle, o onları durdurup elini kapı koluna koyarken ona bilgi verdi.

Kapıyı açmadan önce ona baktı. "Kardeşim birçok şey olabilir," dedi yumuşak bir sesle ve sözlerinin arkasında derin bir anlam vardı, ama Belle bunu anlamadı. "Ama titiz biri değildir."

Kapıyı açtı ve onu içeriye geçirdi. Sonra onu ıssız bir koridordan geçirdi.

Sonra onu kalabalık mutfaklardan geçirdi. Sonunda onu arka kapıdan dışarı çıkardı.

Serin Mayıs akşamına çıktılar ve Belle titredi.

Belle titrediğinde, James onu durdurdu ve kolunu bıraktı. Belle ona döndü ve James'in smokinini silkelediğini gördü. Belle onun niyetini anlamadan, James ona yaklaştı, ellerini Belle'in omuzlarına koydu ve smokini Belle'in omuzlarına yerleştirdi.

Parmakları yakaya uzandı ve göğsünde yakayı kapattı, ellerini orada bıraktı.

Belle tüm bu süre boyunca şok olmuş ve hareketsiz durdu. Bu nazik bir davranıştı.

Son derece nazik.

Hatta centilmence.

Aynı zamanda, onun yaptığı şekilde, rahatça samimi bir hareketti.

Adamla neredeyse hiç tanışmamıştı, ama yine de gece onun ceketini giyiyor, elleri üzerindeydi ve Miles'in ona dokunduğunda olduğu gibi değil, garip bir şekilde doğal geliyordu.

"Daha iyi misin?" diye fısıldadı ve kız sadece başını sallayabildi.

Bir parçası, sonsuza kadar (ya da en azından bir süre) öyle kalabilmelerini umuyordu.

Bir parçası geceye doğru çılgın atarak koşmak istiyordu.

Bu nedenle, adamın elleri ceketinin yakasından çekildiğinde *hem* rahatlama *hem de* hayal kırıklığı hissetti.

Vücudu gevşedi, sonra tek eli uzaklaştığında tekrar gerildi.

Diğeri boynuna doğru geldi ve cildine neredeyse hiç dokunmayacak kadar hafifçe kaydı (ama yine de bunu hissetti ve onun dokunuşu onu *her yerinden* etkiledi). Ceketinin altına sıkışmış olan saç telini serbest bıraktı.

Onun parmağına doladığını görmeden hissetti, gözleri bu harekete odaklanmış, ifadesi düşünceli, yüzü güzeldi ve tek yapabildiği orada durup ona bakmaktı.

Aniden parmağı saçını bıraktı ve elini indirdi.

O anda Belle, nefes almadığı için oksijen eksikliğinden ciğerlerinin yine yandığını fark etti.

"Miles'in kaçırdığı tur kısmını seveceğini düşünüyorum," dedi ona ve o da başka ne yapacağını bilemediği için başını salladı.

Adam döndü ve elini onun beline koydu, onu öne doğru itti, yanında yürüdü, eli hiç ondan ayrılmadı (ve orada da yanıyordu).

Yürürken arkasına bakıp "Baron" diye seslendi ve Alman çoban köpeği yanına koştu.

Kaleyi çevreleyen ve küçük bir tepeye çıkan taş yolu sessizce yürüdüler. Yolun bazı kısımları düzgün değildi ama tehlikeli de değildi. Ancak James bu yolu avucunun içi gibi biliyordu çünkü engebeli kısımlara gelmeden önce kolunu Belle'in beline doladı ve parmaklarını kıvrımlayarak onu koruyucu bir şekilde yanına çekti.

Belle bunun üzerinde fazla düşünmedi çünkü zihni sürekli bir dehşet içindeydi.

Ona göstereceği her neyse, bunu nasıl atlatacağını hiç bilmiyordu.

Ancak, sessiz, ay ışığı altında yaptıkları bu yürüyüş onu daha da tedirgin ediyordu.

Bu, birbirlerinin yanında ilk kez yürüdükleri bir durum değildi, sanki bunu daha önce sayısız kez yapmışlar gibiydi. Ve bu yüzden, Miles'ın onu çizim odasında kendine yakın tutmasından daha kişisel bir durum gibi görünüyordu.

Sessizliği ve garip, içgüdüsel samimiyeti bozmak zorundaydı. "O senin mi?" diye patladı.

"Anlamadım?" diye sordu.

"Köpek, Baron. O senin mi yoksa ailenin köpeği mi?" diye açıkladı Belle.

"O benim," dedi James, köpeğin kesinlikle kendisine ait olduğunu açıkça belirten bir şekilde.

Bunu söyleme şekli Belle'in de karnını eritmişti

Bu yüzden konuşmayı kesmeye karar verdi.

Sonunda, kaleden biraz uzakta bulunan bir binaya yaklaştılar ve James, Belle'i tahta bir kapının önünde durdurdu. Kapıyı açtı, onu nazikçe önüne itti ve sonra tekrar durdurdu. Gövdesi döndü, eli hala Belle'in belindeydi ve oda ışıkla doldu.

Burası bir ahırdı.

Belle hemen utanmadan sevinç ılığı attı. Atları çok *severdi*.

Dönüp James'e gülümsedi.

"Atları *seviyorum*," dedi ona, ama normalde onu korkutacak olan gözlerinin üzerinde olduğunu görse bile, çok heyecanlıydı ve ondan korkacak durumda değildi. Atları o kadar çok seviyordu.

Bu yüzden arkasını döndü ve hemen atların yanına doğru ilerledi.

On ahır vardı, sekizi doluydu, atların başları neler olup bittiğini görmek için kapıların üzerine sarkmıştı.

Belle yavaşça ilk ata yaklaştı ve elini atın burnunun altına koydu. Hayvan elini kokladı ve burnunu çektirdi, Belle de gıdıklanma hissine hafifçe güldü. Kısarak ona izin verince Belle yaklaşıp burnunu okşadı.

"O çok güzel," diye fısıldadı Belle, James'in yanına geldiğini hissederek.

"Hayvanları seviyorsun," dedi James. Belle

okşamaya devam etti.

"Evet," diye cevapladı sessizce, gözlerini hayvandan ayırmadan.

Ata son bir kez daha okşadıktan sonra James'in yanından, ona bakmadan bir sonraki ata geçti ve onu burnuyla okşadı. Bir sonrakine, sonra bir sonrakine geçti.

Son ahırda, kocaman gri bir at gördü, dumanlı yelesi pürüzsüz ve uzundu, vücudu diğer atlardan daha büyüktü, kasları daha belirgin ve güçlüydü.

O, saf at güzelliğiydi.

James, Belle atın burnunu okşarken yine yanındaydı. " benim en sevdiğim," fısıldadı, ve sanki at onun sözlerini anladı, burnunu boynuna doğru hareket ettirip üfledi, Belle kısa ve şaşkın bir kıkırdama çıkardı.

"O benim," dedi James ve Belle, elleri hala atın güçlü enesindeyken başını attan uzaklaştırdı ve James'e baktı.

"Sanırım zevkin çok iyi," dedi ona.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve sanki eğlenmişler gibi ve başka bir şey gibi garip bir hale geldi. Onun anlayamadığı bir şey. Karnını tekrar sıcak hissettiren bir şey.

"Kesinlikle zevkliyim," dedi James, hiç alçakgönüllülük göstermeden.

Belle ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Son bir kez okşadıktan sonra, hayvanın yanından uzaklaştı ve şöyle dedi: "Haklıydın. Miles bana ahırları göstermedi ama sen gösterdin, teşekkür ederim."

Kapıya doğru ilerlemeye başladı ama o, dirseğinden yakaladı ve dokunuşundan yine o garip sıcaklık yayıldı, cildini yakarak.

Başını geriye eğip ona baktı ve onun çenesinin ona bakmak için eğildiğini, yoğun yeşil gözlerinin kendisinininkilere bakakaldığını gördü.

Anında nefes alması zorlaştı.

"Sana göstermek istediğim her şeyi göstermedim," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu.

Adam başını salladı ve onu çevirerek ahırın sonundaki bir odaya çekti. Baron da onlarla birlikte geldi ve kapıya ulaşana kadar James'in uzun bacaklarının etrafında dans etti.

James kapıyı açtı ve Baron içeri girmek için onları itti. James eğildi, ışığı açtı ve Belle'i içeri itti.

Yerde, etrafı sıcak kilimlerle çevrili kocaman bir köpek yatağına yerleşmiş başka bir Alman çoban köpeği vardı. Kafasını kaldırdı ama vücudu kalkmadı, muhtemelen karnında birkaç küçük Alman çoban köpeği yavrusu uyuyordu.

Belle düşünmeden ellerini önünde çırpı ve "Yavrular!" diye bağırdı ve hemen köpeklere doğru ilerledi.

Baron, bu yavruların babası olarak kendinden memnun olduğu belli olan heyecanlı bir havlama ile karşılık verdi ve Belle, halının üzerine diz çökmeden önce onun kafasını okşadı.

"Gururlu baba kim?" diye sordu ve Baron ona bir kez daha mutlu bir havlama ile cevap verdi ve elini yaladı.

Belle dikkatini anne çoban köpeğine çevirdi.

"Sen kimsin?" diye sordu ve dişi köpeğin elini koklamasına izin verdikten sonra onu okşadı.

"Adı Gretl," diye cevapladı James ve Belle başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Çok güzeller," dedi ona, dikkatini tekrar köpek ailesine çevirerek, ve bazı yavruların uyanıp, gözlerini kırpıştırarak ona doğru emeklediklerini gördü.

En yakındaki yavruyu yakaladı ve kucağına aldı, yavruyu yüzüne sıkıca sarıldı. Yavru kokladı, kıvrandı ve sonunda Belle'in yüzünü yaladı. Belle, kıvranan minik yavruyu boynuna soktu ve o eşsiz yavru kokusu duyularını sardı.

"Yavru köpeklerin kokusuna bayılıyorum," diye mırıldandı yumuşak tüylerin içine, onu bir kez daha sıktı, sonra yere indirdi ve yaklaşan bir sonrakini yakaladı.

Bunu yaparken, James'in elinin uzandığını ve Belle'in uyluğundaki pahalı kumaşa tırmanan bir yavruyu yakaladığını gördü. En yeni yavrusunu kucaklarken gözlerini ona çevirdi.

James, onun yanında çömelmiş, Belle ile oynamak isteyen altı uyanık enerji yumağını kontrol altına almaya çalışıyordu.

"Onları alacaksın mı?" diye sordu ve James'in başını sallayarak başka bir yavruyu dizinden çekip almasını izledi. Sesinde bir parça şaşkınlık vardı, "Almayacak mısın?" diye sordu.

O ve onun büyük, devasa kalesi sekiz köpeği kolaylıkla barındırabilirdi. Hiç sorun olmazdı.

"Hepsi satıldı," dedi James. "Baron ve Gretl ikisi de şampiyon. Yavruları çok popüler."

Belle, mutlu, sarkık kulaklı yavrulara baktı. Gretl ve Baron onları koklarken, James onları kontrol altında tutmaya çalışıyordu ve Belle, kucağındaki yavruyu yeni bir yavruyla değiştirip ona sarıldı.

Tek bir yavruyu bile bırakmayı bir an bile hayal edemiyordu. "Tek bir tane bile tutmayacak mısın?" diye sordu Belle.

Gözleri ona döndü ve Belle onun ne kadar yakın olduğunu geç fark etti. Oda aydınlıktı ve Belle, onun onu ilk kez çizim odasında karşıladığı zamanki gibi, kirpiklerinin ne kadar kalın, siyah ve uzun olduğunu görebiliyordu.

Kadınlar, bu kadar güzel kirpikleri göz kapaklarına yapıştırmak için çok para ödüyorlardı. Yeşil gözlerini çevreleyen, doğada olduğuna inanmadığı renkteki kirpiklerine bakarken, Belle tek kelimeyle büyülenmişti.

"Birini seç," dedi ve onun şaşırtıcı sözleriyle, trans halinden çıkıp gözlerini kırptı.

"Anlamadım?"

"Birini seç," diye tekrarladı ve o, bakışlarını ondan ayırıp sevimli, mutlu, kıpır kıpır yavru köpeklerle baktı.

Şaşkın gözleri James'e geri döndü.

"Hepsinin satıldığını söylediğini sanıyordum."

"Öyleler," diye cevapladı. "Seçtiğin kişinin ücretini iade edeceğim."

Şaşkınlıkla ona baktı. Ciddi miydi?

"Bunu yapamazsınız," diye itiraz etti Belle.

Adamın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve Belle, bu küçük hareketi sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şey gibi izledi.

Ve belki de öyleydi.

Sonra dudaklarının "Yapabilirim" kelimesini oluşturduğunu izledi.

Gözlerini onun gözlerine çevirdi. "Yani, bana bir köpek vereceksin, öyle mi?"

O anda ağzı tam bir gülümsemeye dönüştü. "Aynen öyle."

Evet, ciddiydi.

Gözleri kaçtı ve hızla köpeğini yenisiyle değiştirdi.

Birkaç muhteşem an için ortadan kaybolan gerginliği geri döndü ve onu neredeyse felç eden, aşırı bir öz bilinç hissetti.

Yeni köpeğini kucaklayarak, "Şampiyon bir köpek yavrusunu kabul edemem," diye mırıldandı.

"Kabul edebilirsin," diye cevapladı adam.

Gözleri ona doğru kaydı ama bu sefer omzunun üzerinden baktı.

"Kabul edemem," diye tekrarladı.

"Belle," diye fısıldadı, derin sesi onu bir kucaklama gibi sardı ve bu etki onu titretti. O, onun hemen yanında diz çökmüş olmasına rağmen, sanki ona sesleniyormuş gibi geliyordu.

Gözlerini onun gözlerine bakmadan, gözlerinin çevresine kaydırdı. Çoğunlukla burnuna bakıyordu.

Biraz heyecanlanarak, burnunun çok güzel olduğunu düşündü.

Bunu yaptığıında, onun hoş kahkahasını duydu.

"Belle," diye tekrarladı ve istemeden de olsa, sonunda gözlerini onun gözlerine dikti ve o da "Birini seç" diye tekrarladı.

"Alman çoban köpeği alamam," dedi ona.

"Başka köpeğin var mı?" diye sordu ve o, başını sallayarak başka yere baktı ve köpeğini yere bırakarak, yerde sırt üstü mutlu bir şekilde kıvrılan iki yavruya karnını okşadı. "Kediniz var mı?" diye devam etti ve o yine başını salladı. "Evinizi kiraya veriyorsunuz ve hayvanlara izin vermiyorlar mı?" diye ısrar etti.

Kadın sonunda konuştu. "Kendi evim var. Sadece bahçem yok ve evim çok büyük değil. Alman çoban köpekleri büyük köpeklerdir. Hareket etmek için alana ihtiyaçları vardır." Yaklaşarak Gretl'in kafasını okşadı ve fısıltı gibi bir sesle devam etti. "Yine de teklif ettiğiniz için teşekkürler. Çok cömertsiniz." Sesi daha da alçaldı ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Bunun üzerine ayağa kalktı.

Artık dayanamıyordu. Omuz omuza sıkışık bir partide Miles'ın boğucu ilgisini (onun için işkence anlamına geliyordu) tercih ederdi, suçlu derecede yakışıklı ve görünüşte çok tatlı James Bennett ile ahırdaki sıcak bir odada köpek yavrularıyla oynamayı değil.

O çömelmiş pozisyonundan doğrulurken, o kapıya doğru bir adım geri attı.

"Gerçekten geri dönmeliyim," dedi ona, arkasına, kapıya doğru bakarak.

Kapı sadece birkaç metre uzaktaydı ama arkasındaki mesafe sanki milyonlarca kilometreymiş gibi uzanıyordu.

Yavru köpekler ayak bileklerine atladılar.

James konuştu ve söyledikleri, başını çevirip ona bakmasına neden oldu.

"Turumuz henüz bitmedi."

"Bitirmedik mi?" diye sordu, ona şimdi ne göstereceğini merak ederek.

Yavru kediler mi?

Kuzular mı?

Sevimli bir bebek gergedan mı?

James başını salladı, öne doğru ilerledi, köpek yavrularını kontrol etmek için eğildi ve aynı anda elini Gretl'in kalçasına koydu, parmakları kumaşın içinden sıcaklığını hissettirirken, onu ustaca odadan çıkardı. Baron da onunla birlikte geldi. Gretl yerinde kaldı ve James, köpek yavrularının hiçbiri kaçmadan onu ve köpeğini dışarı çıkarmayı başardı.

Bu küçük bir mucizeydi.

Ancak Belle, içgüdüsel olarak, onun her gün küçük mucizeler yaratan türden bir adam olduğunu düşündü.

Işığı kapatıp kapıyı kapattıktan sonra, tekrar dirseğinden tutup onu tezgahların arasından girdikleri kapıya doğru götürdü. Ama onları kapıya götürmedi. Onları samanlığa benzeyen bir yere çıkan bir merdivene götürdü.

Onu merdivene döndürdüğünde, "Yukarı" dediğini duydu.

Korku onu sardı ve Belle merdivene bakakaldı. Sonra başını geriye eğip ahıra bakan samanlığın açık zeminini inceledi. Merdivene tekrar baktı.

Ve paniğe kapıldı. Merdivenlerden korkuyordu.

Yüksekten de korkuyordu.

Ve *tabii ki*, boynunu kırarak bir düşüşe yol açacak şekilde bir tarafı tamamen açık olan samanlık merdivenlerinden de hiç hoşlanmazdı.

Döndü ve neredeyse onunla çarpışacaktı, o kadar yakınında duruyordu ki.

"Oraya çıkamam," diye fısıldadı.

Adam ona bakıyordu. "Neden?"

Gözlerini kırıştırdı ve onun omzunun üzerinden baktı. "Yapamıyorum işte."

"Güvenli, Belle. Güvenli olmasaydı seni oraya çıkarmazdım," diye cevapladı adam.

Gözleri onun kulağına kaydı. "Eminim öyledir. Sadece merdivenlerden korkuyorum," diye itiraf etti, durakladı ve devam etti, "ya da yüksek yerlerden."

Ya da yolun dışında, dayanılmaz derecede yakışıklı erkeklerin bulunduğu korkutucu samanlıkların, diye düşündü. Asla, para verseler bile, yüksek sesle söylemeyeceği bir düşünce.

"Bir şey olmaz," diye onu teselli etti, sesi daha derin ve daha nazikti, ve paniğe kapılmış beyninin bir köşesinde, onun onu zorla bir şey yapmaya zorlamadığını, gerçekten onu teselli etmeye çalıştığını fark etti.

"Ben..." diye başladı ama daha fazlasını söyleyemeden, elleri beline geldi, ona yaklaştı ve tüm panik düşünceleri (aslında, panik olsun ya da olmasın tüm düşünceleri) kafasından uçup gitti.

Yüzüne baktığında, onun yüzünün çok yakın olduğunu gördü. Çok yakın.

Manyetik bir yakınlık.

Nefesini tuttu ve ona doğru eğilme dürtüsünü zar zor kontrol etti.

"Sana ben bakacağım," diye mırıldandı ve sonra parmakları belini sıktı.

Onu merdivene doğru çevirdi ve ne yapacağını anlamadan, onu ayaklarından kaldırdı. Refleks olarak elleri merdivenin kenarlarına uzandı ve ayakları basamakları buldu. Elleri kalçalarına kaydı ve oraya baskı uygulayarak tırmanmasını sağladı.

Ve kız tırmandı.

Anında, onun da peşinden geldiğini hissetti.

Birkaç basamak arkasında değil, *hemen* arkasında, kolları kızın vücudunu sarmış, elleri kızın ellerinin hemen altındaki merdivenin kenarlarında hareket ediyor ve vücudu kızın sırtına sıcaklığını veriyordu. Kız, onun büyük, güçlü vücudu tarafından tehlikeden korunuyordu ve yüksekte (ve merdivenlerden ve samanlıklarından, ama ondan değil) korkusu tamamen yok olmuştu.

Samanlığın zeminine ulaştı ve içeri girdi, James de hemen arkasından geldi.

Tereddüt etmeden, mevcut en güvenli alan olan ambarın ortasına doğru ilerledi, o ise dış duvara doğru büyük adımlarla yürüdü. O, bir çift kapıyı açıp birini yana kaydırırdıktan sonra diğerini de kaydırırdı onu izledi.

Ona döndü ve sessizce "Buraya gel" diye emretti. Kız istemiyordu.

O *gerçekten* istemiyordu.

Kapılar geceye açıktı. Kolayca düşüp kafasını kırabilirdi. Ya da kolunu kırabilirdi. Ya da bileğini burkabilirdi. Bunların hiçbirini yapmak istemiyordu.

İstemese de, ceketini kendine daha sıkı sararak yavaşça onun yanına yürüdü ve kenardan birkaç adım uzaklıkta durdu.

"Belle," diye tekrar seslendi ve o da başını geriye eğip ona baktı, zihni ahırın dibinde yatan kırık vücuduyla doluydu, dizleri sanki ağırlığını taşıyamayacakmış gibi yumuşak hissediyordu. "Bak," diye ısrar etti ve o da onun başını çevirmesini izledi.

Gözleri aynı yöne gitti ve nefesini tuttu.

Önünde, uçurumun üzerinde devasa ve heybetli duran kalesi uzanıyordu, pencerelerinin çoğu parlak ışıklarla aydınlatılmıştı, arkasında deniz ve gökyüzü simsiyah görünüyordu. Beyaz dalgalar suyu kırıyordu ve uzanan sahil şeridinde köpüklü dalgaların kayalara çarptığını görebiliyordunuz.

Muhteşemdi.

Çalışma odasından görünen manzaradan *çok* daha iyiydi.

Hatta, yakışıklı James Bennett'ın yanında olmanın verdiği ızdırap bile buna değerci.

Belle düşünmeden kenara bir adım daha yaklaştı ve "Keşke büyükannem de burada olsaydı" diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordu James, sesinde şaşkınlıkla karışık bir hayli eğlence vardı.

Belle ona baktı ve tekrarlardı, "Keşke büyükannem burada olsaydı. O bir ressam. Bunu senin için resmedebilirdi." Belle manzaraya tekrar baktı ve devam etti, "Hatta bunu resmetme fırsatı için sana *para* bile *ödeyebilirdi*."

Belle, onun yanına yaklaştığını hissetti. "Büyükannen ressam mı?"

"Evet," diye cevapladı Belle, manzaradan gözlerini ayırmadan. "Oldukça tanınır. Adını duymuş olabilirsiniz. Lila Cavendish?"

James'ten yayılan duygusal bir hava vardı. Belle'in deniz manzarasından gözlerini ayırıp ona tekrar bakmasına yetecek kadar güçlüydü.

"Büyükkannen Lila Cavendish mi?" diye sordu, Belle'in gözleri onun yüzüne takıldığında.

Belle başını salladı. "Onu tanıyor musun?"

"Londra'daki ofisimde onun bir eseri var," diye cevapladı. "O çok yetenekli."

Belle aniden içini kaplayan gururla mırıldandı, "O öyle."

"Demek yetenekli bir aileden geliyorsun," dedi adam, ve kadın ona bakmaya devam etti ve başını salladı.

"Hayır, sadece büyükkannem yetenekli," dedi ona.

Adam ona yaklaşarak çenesini daha da eğdi ve "Miles elbiseni senin yaptığını söylemişti?" diye sordu.

Belle hemen başka yere baktı.

"Belle," diye tekrar seslendi ama kız geriye bakmadı.

Onun yerine denize cevap verdi, "Evet, elbiseyi ben yaptım."

"Çok güzel," diye iltifat etti ve Belle yine omurgasında bir titreme hissetti. O kadar güçlüydü ki, sadece ensesindeki tüyleri diken diken etmekle kalmadı, tüm kafa derisini karıncalandırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve sonra başka bir konu, herhangi bir konu bulmaya çalıştı ve şans eseri aklına bir tane geldi. "Büyükkannenin hangi parçası sende var?"

Adam konu değişikliğine izin verdi ve "Adı 'Sedona Bloom'," diye cevapladı.

Belle denize gülümsedi ve başını salladı. "Sanırım onu hatırlıyorum. Orada yaşarken Sedona serisini yapmıştı. Arizona çölü çiçek açtığında muhteşemdir."

"Demek Arizona'lısın," dedi adam ve Belle başını sallayarak ceketinin altında kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Biz her yerdeniz." Manzaraya bakarak konuşmaya devam etti, onun orada olmadığını ve bu kadar yakınında olmadığını varsaymak bu konuşmayı sürdürmesini kolaylaştırıyordu. "Annemle babam ben altı yaşındayken boşandılar ve annemle ben büyükkannemin gittiği her yere gittik. Ki bu çok fazla yerdi."

"Nereye mesela?" diye sordu James.

O anda James'in onu sadece bir akşamdan beri tanıdığını, Miles'in ise bir aydır tanıdığını fark etti. Miles, büyükannesinin Lila Cavendish olduğunu, anne babasının boşandığını ve çok yer değiştirdiğini bilmiyordu.

Hiç sormadığı için bunların hiçbirini bilmiyordu.

"Arizona, Kaliforniya, Colorado, New Mexico," diye cevapladı Belle. "Büyükanнем New Orleans döneminden geçtiği için bir okul yılı orada kaldık. Sonra Savannah'ya aşık oldu, biz de bütün yaz orada kaldık." Durdu ve James konuşmayınca devam etmeye karar verdi, bu yüzden anlamsız bir şekilde "Çok nemliydi" dedi.

"Bir çocuk için ilginç bir hayat," diye mırıldandı James. "Baban bu konuda ne düşünüyordu?"

Belle'in eli ceketin altından çıktı ve onu önünde salladı. "Oh, umursamadı. O da bir gezgindi. Onu pek görmedim, gerçekten."

"Bunu üzücü bulmuş gibi konuşmuyorsun," diye gözlemledi.

Belle başını salladı. "Onu pek görmedim ama büyük bir kişiliğe sahipti. Onu gördüğümde, ona tamamen sahip oldum ve bu çoğu çocuğun sahip olduğundan daha iyiydi."

Onun sıcaklığını hissetti ve yaklaştığını anladı. O da öyle davranmaya çalıştı.

"Lila Cavendish'in de biraz tuhaf bir karakter olduğunu duydum." O ne demek istediğini anladı.

Babası büyük bir kişilik ve büyükannesi de karakterli biriye, ona ne olmuştu?

Neden böyle bir şey söylediğini bilmiyordu. Belki deniz, yavru köpekler, partide içtiği birkaç kadeh şampanya yüzündendi.

Ya da belki de sadece onun yüzündendi. Ama söyledi.

"Eskiden onun gibi olmak isterdim," diye Belle yumuşak bir sesle itiraf etti. "O ve annem aynı hamurdan yapılmışlar. Odayı aydınlatıyorlar."

Yükseklik korkusunu unutarak, kenara yürüdü ve omzunu kapıya dayadı, manzaraya daldı ve

konuşmaya devam etti.

"Gençken, bir keresinde büyükannemi huzurevinde ziyaret etmiştik. Büyükannem taşındıktan sonra onu ilk kez ziyaret ediyorduk. taşındıktan oraya. Yürüdük yürü içeri ve orada çok kasvetliydi. Depresif." Sesi daha da alçaldı. "İnanamazsın."

Belle bu anıyı unutmak için gözlerini kapattı, açtı ve devam etti.

"Büyükannemin, kasvetli dinlenme odasındaki tüm o yaşlı insanlara bir bakış attığını ve 'Bu olmaz' diye mırıldandığını hatırlıyorum. Sonra çantasını karıştırdı ve limonlu şeker torbasını çıkardı. Bugüne kadar, her zaman yanında bir torba limonlu şeker taşır." Son cümle, neredeyse duyulmayacak kadar fısıltıyla çıktı.

Başını çevirip ona baktı ve onun da onu izlediğini gördü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü o kadar nazik ve etkileyiciydi ki, devam etmek için cesaretini toplamak için başka yere bakmak zorunda kaldı.

Belle nefes aldı ve devam etmeden önce kıyıdaki sivri kayalıklara çarpan dalgaları izledi.

"Her neyse," dedi daha neşeli bir sesle, "odadaki tüm yaşlılara limonlu şeker ikram etti, şakalar yaptı, güldü, konuştu ve odayı neşelendirdi. Tek gereken buydu. Büyükannem ve bir torba limonlu şeker."

Konuştuğunda sesi daha yakındı ve o, tekrar yanına geldiğini görmek için döndüğünde şaşkınlıkla irkildi.

"Bir odayı neşelendirmenin birçok yolu vardır."

O, bunun hakkında her şeyi bilir, diye düşündü. Onun manyetik ışını muhtemelen kapıya varmadan on dakika önce odaya girmişti.

"Bazı kadınlar," diye devam etti, "sadece sıra dışı bir elbise giyerek odayı aydınlatırlar."

Gözlerini kaçırdı ve onaylayarak başını salladı. "Yasmin gibi."

"Evet, Yasmin gibi. Ama Yasmin'in bu geceki elbisesi, senin giydiğin elbiseye yaklaşıyor bile."

Belle'in vücudu yine sarsıldı ve başını çevirip ona baktı. Bu hareket o kadar hızlı oldu ki, bir yerini incitmiş olabileceğini düşündü.

Tıbbi yardım gerekip gerekmediğini değerlendiremeden, adam yumuşak bir sesle sözlerini bitirdi: "Ve o elbisesini kendisi tasarlamadı."

Bir şeyler oluyordu.

Bunu biliyordu çünkü adam ona daha da yaklaşıyordu.

Panik başladı, ardından hızla histeri geldi. Geri çekildi ama omuzları kapıya dayanmıştı ve bir tarafı boşluğa düştü, bu yüzden dehşet içinde donakaldı.

Adamın elleri beline geldi ve doğrudan onun alanına girdi. Öyle ki, *onun* alanı buharlaştı ve *onların* alanı onun yerini aldı.

"James..." diye uyarıcı bir protesto ile başladı, sesi titriyordu. "Jack," diye mırıldandı, başını eğdi, elleri belinden sırtına kaydı belinden sırtına kaydırды, parmaklarıyla oraya baskı uygulayarak vücudunun vücuduna değmesini sağladı.

Ve sonra onu öptü.

Onu öptü.

Belle inanamıyordu.

Ağız onun ağızına sıkı ve sıcaktı, elleri sırtında ise tenini yakıyordu. Omurgasında bir titreme hissetti, kafa derisinde bir karıncalanma, karnında bir heyecan ve sonra bir sıcaklık.

Tüm bunlar çok hoştu. Heyecan vericiydi. Daha fazlasını (çok daha fazlasını) istediği bir şey gibi geliyordu.

Yine de ellerini onun kollarına koydu, iyice itti ve ağızını onunkinden uzaklaştırdı.

"Yapamayız," dedi ona, ama sesi garip bir şekilde nefes nefeseydi. "Yapabiliriz," diye cevapladı o hemen.

"Hayır," dedi kadın.

"Evet," diye karşılık verdi ve kollarını ona daha sıkı sarıp, vücudunun ona değmemesini sağladı. Vücudu ona yapışmıştı.

Başını eğdi ve ağızını tekrar onun ağızına indirdi, bu sefer daha sert, daha sıcak. Israrcı.

O, itiraz etmek için ağızını açtı, parmakları onun kollarını kavradı ve onun dili ağızının içine kaydı.

Dili onun diline dokunduğu anda, tüm vücudu tepki verdi. Vücudunu bir sıcaklık kapladı, dizleri titredi ve sonra büküldü. Karnının çöktüğünü hissetti, bacaklarının arasında heyecan verici bir titreme hissetti ve vücudu onun vücuduna eridi.

Hiçbir şey düşünmeden, Miles'ı, Joy'u, görgü kurallarını veya kendi akıl sağlığını düşünmeden, Belle ona karşılık verdi. Elleri boynuna kayd ve sert vücudunun sıcaklığına daha da yaklaştı.

Adam onun tepkisini hemen hissetti (bunu kaçırmaması imkansızdı) ve avantajını kullanarak öpücüğünü derinleştirdi, kollarını sıktı, bir eli yan tarafına kayd ve durdu, sonra parmakları göğsünün yanını okşamaya başladı.

Belle, bulanık bir şekilde, bunun iyi geldiğini düşündü.

Çok iyi.

O kadar iyi ki, Belle göğüslerinin şiştiğini, meme uçlarının sertleştiğini hissetti ve ağzına doğru inledi.

O anda, öpücüğünü onun kontrol ettiğini fark etti.

Bunu biliyordu çünkü o anda adam da kontrolünü kaybetmişti.

Kafasını kaldırdı ve o düşünmeden, iki adım geri çekildi ve onu da beraberinde sürükledi.

Durduğunda, başını tekrar eğdi, ağızları çarpıştı ve bu öpücük çılgınca oldu. Vücutları birbirine daha da yaklaştı, eller kayd. Ceketini Belle'in omuzlarından düştü ama Belle farkına bile varmadı.

Dünya yok olmuştu.

James, ağzı, elleri, vücudu ve ona hissettirdiği tüm inanılmaz şeyler dışında hiçbir şey yoktu.

Hayatı boyunca hiç hissetmediği şeyler, Calvin'le de, Miles'la da, *hiç kimseyle de*.

O, "Uysal ve Nazik" Belle Abbot değildi.

Tamamen başka bir insandı.

Zengin, ünlü, fazlasıyla yakışıklı bir adamla samanlıkta öpüşecek bir varlık, hatta onun kardeşi ile çıkarken bile.

O, Kötü Belle'di. Risk Alan Belle'di. Şimdiye kadar bilinmeyen Belle'di, köpekbalıklarıyla dolu sulara iki ayağıyla atlayan, gözleri açık olan Belle'di, çünkü bunun zengin ve ödüllendirici bir şey getireceğini biliyordu.

Gömleğinin arkasını çekerek pantolonundan çıkardı ve elleri yukarı doğru kayarak onun sıcak tenini okşadı, sırtındaki sert kasları hissetti ve buna bayıldı.

Hayır.

Buna *bayıldı*.

Ona daha yakın olmak, onun tarafından emilmek için ona bastırıldı.

Aniden, ağzı onunkinden ayrıldı ve vücudu ortadan kayboldu.

Belle bir soğukluk ve kafa karışıklığı hissetti, ama düşüncelerini toparlayıp utangaç, çekingen gerçekliğine dönmeden önce, adamın eli onun elini mengene gibi kavradı.

Sonra onu merdivene sürükledi.

"Yere yat," diye homurdandı, sesi garip bir şekilde sert çıkmıştı.

"Ne?" diye fısıldadı kadın, gözleri onun gözlerine kaydı, zihni karmakarışıktı, vücudu yanıyordu.

"Aşağı in," diye tekrarlardı adam.

Kadın aptalca merdivene baktı. Sonra ona bakmak zorunda kaldı.

Zorunda kaldı çünkü adam elini kadının boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti, vücutları çarpıştı ve adamın ağzı kadının ağzına yapıştı, ıslak, vahşi, açık ağızlı bir öpücükle kadının duyularını altüst etti.

Adam başını kaldırdı ve artık kaba olmanın ötesinde, kısık bir sesle, sadece sesi bile bacaklarının arasında tatlı bir titremeye neden olacak şekilde, "Poppet, aşağı in" dedi.

Belle tereddüt etmeden aşağı indi. James onun peşinden geldi.

Elini tuttu ve ışığı kapatmaya bile tenezzül etmeden onu ahırdan dışarı çekti.

Düşünmeye vakti yoktu, çünkü zihni ona yetişmek ve tökezlememekle meşguldü. Hızlı yürüyordu, uzun bacakları mesafeyi kat ediyor, onu elinden tutup yarı koşar adımlarla arkasında sürüklüyordu.

"James," diye seslendi, bir an durup nefes alıp kafasını toparlamaya ihtiyaç duyduğunu hissederek.

"Jack," diye cevapladı James.

Kaleye hızla yaklaştıklarını gördü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, onun arkasında koşarak. "Odama."

"Senin *neyin*?" diye bağırdı, gerçeklik yüzüne çarptı, zihni ona ne halt ettiğini sordu ve eli onun elini çekti.

Bunu yaptığı anda, James durdu, döndü ve Belle ona çarptı.

Kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Odama, Belle," dedi. "Seni odama götürüyorum."

O, şaşkınlıkla ona baktı. "Senin odana gidemem." "Gidebilirsin, hem de gideceksin," dedi.

Belle, şaşkınlığın ötesinde, sersemlemiş bir halde gözlerini

kırptı. "Ben..." diye başladı ama o sözünü kesti.

"Benimle gelebilirsin ya da seni taşıyabilirim. Seç. Şimdi."

"James..." diye itiraz etmeye başladı ama James parmaklarını Belle'in başının arkasına dolarken, kolunu da sıkıca sararak onu vücuduna yapıştırdıca sustu.

"Bir daha söylemeyeceğim, Belle. Bana Jack demeni istiyorum," diye talepte bulundu ve sonra dudaklarını onun dudaklarına indirdi.

Ona bir kez daha öptü. Uysal ve nazik Belle ortadan kayboldu ve Jack başını kaldırdığında, Belle onunla birlikte odasına doğru yürüdü, daha doğrusu onun uzun adımlarına yetişmek için koştu.

Chapter THREE

Jack'in Sözü

Jack

JACK KARANLIK bir Odada uyandı.

Ay ışığında, yanında Belle'in çıplak vücudunun olmadığı, beyaz çarşafli geniş bir yatak gördü.

Anında uyanık hale gelen Jack, Belle'in odasına gittiğini, hatta evden ayrıldığını düşünerek dirseğiyle kendini kaldırdı.

Ancak onu pencere kenarında otururken gördü, dizlerini göğsüne çekmiş, muhteşem saçları sırtına dökülmüştü. Onun gömleğini giymiş, denize bakıyordu.

Baron onun yanında oturuyordu ve Belle dalgın dalgın köpeğin kafasını okşuyordu.

Jack, gözlerini ondan ayırmadan oturdu ve o geceki davranışını düşünmek için kendine biraz zaman tanıdı.

Onu bir Neandertal gibi odasına sürükledikten sonra, onu yatağına götürmemişti. Ne onun ne de kendi kıyafetlerini çıkarmıştı. Ayakkabılarını bile çıkarmasına izin vermemişti.

Bunun yerine, onu duvara sıkıştırmış, dudaklarını dudaklarıyla ele geçirmiş, elbisesinin eteğini yukarı çekmiş ve külotunu aşağı indirmişti. Elleri kıkırda, dudakları hala birbirine kenetlenmiş, dilleri birbiriyle dövüşürken, onu kaldırmış ve tereddüt etmeden kollarını ve bacaklarını sıkıca ona dolamıştı.

Sonra onu duvara dayamış, sert, şiddetli ve tamamen kontrolsüz bir şekilde onu becermişti.

Birkaç dakika içinde, sert ve yoğun bir şekilde orgazm oldu, çıkardığı yumuşak, seksi sesler onun kendi ihtiyacını hızlandırdı. Bir an için, neredeyse ilkel bir tatmin duygusuyla, kendi sersemletici orgazmı zihninden her şeyi silmeden önce, onun yüzündeki orgazm ifadesini izledi.

Bu tamamen muhteşemdi.

Hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Hiçbir şey buna yaklaşamadı bile.

Bitirdikten sonra, kadın onu sıkıca tutmaya devam etti, yüzünü boynuna bastırdı, bir elinin parmaklarını saçlarına geçirdi.

Jack, Belle'i duvara dayayarak, hissedebildiği her santimini hafızasına kazıdı: boynundaki nefesi, kalçalarına dolanan bacakları, saçlarına dolanan parmakları ve bacaklarının arasındaki tatlı, ıslak sıkılığı.

Kız başını hareket ettirdi, ağzını kulağına yaklaştırdı ve yumuşak, bal gibi sesiyle fısıldadı, "Jack."

Jack, Belle'in ne düşündüğünü biliyordu.

Bu yüzden başını çevirip onu öptü. Jack, onun düşünmesini ve sorgulamasını istemiyordu.

Onun sadece kendisine odaklanmasını istiyordu.

Onu nazikçe içinden çıkardı, bunu yaparken kızın nefesini ağzıyla yakaladı ve onu yatağın kenarına taşıdı, yol boyunca onu öpmeye devam etti. Orada onu ayağa kaldırdı, kıyafetlerini çıkardı ve onunla birlikte yatağa düştü.

İkinci sefer, ağzını ve ellerini kullanarak onu ve lezzetli vücudunu tadını çıkardı, sabırla onun utangaçlığını gidermeye çalıştı ve ona da aynısını yapması için ısrar etti.

Kadın önce utangaç bir şekilde yaptı, sonra cesurlaştı ve sonunda ikisinin karışımıyla çılgınca başarılı sonuçlar elde etti.

İkinci sefer, ilk seferki gibi bitti. Sert, şiddetli ve tamamen kontrolsüz.

Orgazm ilk seferki kadar sarsıcı olmasa da, onun orgazmını baştan sona izleme fırsatını yakaladı.

Tek kelime etmeden ve Belle'in de konuşmasına kesinlikle izin vermeden, vücutlarını yorganın altına kaydırıp, onu kollarına çekti ve

bir koluyla sıkıca tutarken, parmak uçlarıyla omurgasını okşadı.

Kısa bir süre sonra, onun ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti ve uyuduğunu anladı.

Kısa bir süre sonra, o da uykuya daldı.

Şimdi, onun denizi incelediğini izleyen Jack, kendi davranışlarını düşündü.

Neden öyle davrandığını hiç anlamıyordu. Hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Belle'in onda bu duyguyu neden uyandırdığını da bilmiyordu.

Muhtemelen bunun, onunla birlikte olmak yerine başka herhangi bir yerde olmayı tercih ettiğini açıkça belirten ilk kadın olmasıyla bir ilgisi vardı.

Bunun Baron'un onu kabul etmesiyle de bir ilgisi olabilirdi. Jack'in köpeği genellikle temkinli ve koruyucuydu, özellikle Jack yakınındayken. Baron kolay kolay güvenini veya sevgisini göstermezdi. Belle'in elini koklaması ve yumuşak sesiyle konuşması, Jack'in köpeğini kazanması için yeterliydi ve bu, Jack için çok şey ifade ediyordu.

Ayrıca, hayvanlarla birlikteyken açık ve savunmasız sevincini izlemekle de bir ilgisi vardı.

Ve muhtemelen onun tatlı, yumuşak kahkahasının sesi ile de bir ilgisi vardı.

Ayrıca, büyükannesi ve limon şekerleri hakkındaki hikayesiyle de ilgisi olabilirdi.

Kuşkusuz, gözlerindeki derinlik de bununla ilgisi vardı, çünkü orada bir şey olduğunu söylüyordu. İhtiyacı olduğu kadar istediği bir şey, ama görmesine izin verilmeyen bir şey. Sahip olamayacağı ve alamayacağı bir şey.

Kazanması gereken bir şey.

Son olarak, boynuna düşen, kalın, parlak saç tutamının, onun kusursuzluğunu sevimli bir şekilde ortaya çıkarmasıyla da kesinlikle bir ilgisi vardı.

Ancak Jack, eylemlerini uzun uzun düşünen türden bir adam değildi.

O da yapmadı.

O sadece kendisiydi, *tüm* benliğiyle. Ve Jack bunu sevdi, *her* şeyini.

Ve bunu istedi.

Bu yüzden onu
aldı.

Ama aynı zamanda, artık onun olduğu için onu elinde tutacaktı.

Bu düşünceyle, yatak örtülerini bir kenara attı. Komodinine gitti, bir çift pijama altı çıkardı ve giydi. O bunu yaparken Baron ona doğru koştu ve Jack başını kaldırıp Belle'in onu izlediğini gördü, başını omzunun üzerinden bakmak için çevirmiş, kollarını baldırlarına dolamıştı.

Jack odanın diğer tarafına geçerek ona katıldı.

O yürürken, Belle sanki trans halinden çıkmış ya da etrafını saran buz tabakası parçalanmış gibi sarsak sarsak hareket etti.

Bacaklarını bıraktı ve ayağa kalktı, başını geriye eğdi, elini onu uzaklaştırmak istercesine kaldırdı ve fısıldadı, "Jack..."

Göğsü Belle'in eline çarptı, elleri Belle'in beline gitti ve Belle'i sırtını kendisine dönük olacak şekilde çevirdi, hareketleriyle Belle'in söylemek istediği her şeyi kesintiye uğrattı. Hareket etti ve pencere kenarındaki koltuğa oturdu, Belle'i de yanında götürdü, dizlerini bükerek bacaklarını kaldırdı ve Belle'i bacaklarının arasına yerleştirdi. Sırtını duvara dayadı, Belle'in sırtı göğsüne yaslandı ve kollarını Belle'in etrafına doladı, birini karnına, diğerini göğsüne.

Jack içgüdüsel olarak kontrolün anahtar olduğunu hissetti. Fırsat bulursa Belle fiziksel ya da duygusal olarak geri çekilecekti ve az önce paylaştıkları şeyden sonra, Jack buna izin vermeyecekti.

Yine de Belle, kollarında vücudunu sertçe tuttu.

"Jack..." diye tekrar başladı.

"Belle," diye onu keserek, alçak ve sakin bir sesle konuştu. "Bu gece olmaz. Yarın konuşuruz."

Bunun mümkün olduğunu düşünmese de, Belle'in vücudunun daha da sertleştiğini hissetti.

Baron yanlarına oturdu, başını Jack'in kalçasının yanındaki pencere kenarına dayadı, Belle ise kollarında dönerek ona dönük hale geldi.

Aynı anda Belle uzaklaşmaya çalıştı.

Jack'in kolları gerildi ve Belle, onu itmek için ellerini göğsüne koymak zorunda kaldı, ama Jack onu kendine yakın tuttu ve kaçmasına izin vermedi.

Belle itmeyi bıraktı ve gözlerini kaldırıp Jack'in gözlerine baktı.

Ay ışığında yüzünü görebiliyordu ama gözlerini okuyamazdı ve keşke ışığı açsaydım diye düşündü.

Konuşmadan önce tereddüt etti ve sesinden utanç sızan bir şekilde fısıldadı. "Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi ve kızın kaskatı vücudu kollarında biraz gevşediğinde, bir puan kazandığını anladı.

"Senin düşünmeni istemiyorum..." diye başladı, adam onu nazikçe salladı ve yüzünü ona yaklaştırmak için başını eğdi.

"Bebeğim, bunu kafandan çıkar. Daha önce paylaştığımız şeyin inanılmaz, muhteşem olduğunu düşünmekten başka bir şey düşünmüyorum."

Karanlıkta bile, şaşkınlıkla dudaklarının açıldığını ve şaşkınlıkla gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordu, birkaç saniye sonra utanacak başka bir şey buldu. "Annen..."

Belle, Jack'in gömleğinin içinde, kollarında, odasında, ay ışığında yatarken, Jack'in Bennett kardeşler arasındaki karmaşık rekabet tarihini, Miles'in kardeş rekabetini zorlayıcı bir aşırılığa taşımasını ve Joy'un bunu tamamen anlamasını (ve bu konuda sürekli endişelenmesini) açıklaması mümkün değildi.

Yarın sabah, ona tekrar aşk yaptıktan sonra, Belle yatakta kahvaltısını yaparken anlatacaktı.

"O sorun etmez," dedi Jack ve Belle'in vücudunun sarsıldığını hissetti.

"Umursamayacak mı?" Belle'in tatlı sesi yükseldi. "O senin *annen*. Bir kardeşinle doğum günü partisine gelip diğer kardeşinle geceyi geçirmemi nasıl umursamabilir?"

"Belle..." Jack araya girmeye çalıştı ama Belle yine kollarında debeleniyordu.

"Beni sürtük sanacak." Belle gözlerini ondan ayırdı ve onun tutuşuna karşı koyarken heyecanla mırıldanıyordu. "Ve kaba," diye ekledi ve sonra komik bir melodramla bitirdi. "*Aman Tanrım*. Beni kaba bir sürtük sanacak!"

Jack gülmesini zorlukla bastırdı ve tekrar başladı,

"Belle..." Ama o konuşmaya ve tartışmaya devam etti.

"Gitmeliyim. Bu gece. Sen uyurken gitmeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Neden gitmedim? Gitmeliydim. Gitmeliydim..."

Jack, kalın, yumuşak saçlarını yumruğuyla kavrayıp nazikçe çekerek onu susturdu.

Vücudu hareketsiz kaldı ve başı geriye doğru eğildi. Fırsatı kaçırmadı, ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve onu sessizce öptü.

Acele etmedi ve işini iyice yaptığından emin oldu.

Başını kaldırdığında, kadının vücudu onun vücuduna erimiş, yüzü yumuşamış ve gözleri onun gözlerine bakmakta zorlanmıyordu.

Jack bu başarıyı gelecekte kullanmak üzere not aldı.

"Şimdi beni dinle," Jack, onun tüm dikkatini çektiğinde yumuşak bir sesle emretti. "Anneme her şeyi açıklayacağım. Miles'a her şeyi açıklayacağım." Miles'ın adını söylediğinde kızın yüzünün buruştuğunu gördü ama konuşmaya devam etti. "Güven bana, onlar anlayacaklar."

"Onları ne söyleyeceksin ki anlayacaklar?" diye fısıldadı, sesi dehşetle doluydu.

"Miles'la uzun süredir çıkmıyordun, değil mi?" diye sordu ve kız, konuyu değiştirmesine tereddüt etti, sonra başını salladı. "Ciddi bir ilişki miydi?" diye devam etti ve kız yine başını salladı. "Ciddi bir ilişkiye dönüşecek miydi?" diye nazikçe ısrar etti ve kızın nefes aldığını, sonra da iç çektiğini hissetti.

"Yarın ondan ayrılacaktım. Ben..."

Jack, onun sözlerinin yarattığı coşkuyu bastırdı ve "Ona anlatırım" diyerek sözünü kesti.

"Onunla konuşmalıyım," diye hızlıca cevap verdi.

Elini kızın saçlarından çekip yüzüne götürdü, başparmağıyla kızın elmacık kemiğini okşadı.

"Ben onunla konuştuktan sonra onunla konuşabilirsin. Anlamadığın şeyler var. Sana açıklayacağım şeyler." Konuşmak için ağzını açtı ama Jack konuşmaya devam etti, "Şimdi değil, sabah." Yüzünü ona yaklaştırdı, dudaklarını dudaklarına değdirdi ve öylece bıraktı. "Bana güvenebilirsin Belle. Ben hallederim."

Belle hafifçe geri çekildi, gözleri Jack'inkilerden ayrıldı ve Jack, Belle'in vücudunun tekrar kasılmaya başladığını hissetti, bu yüzden elini Belle'in omurgasından aşağı doğru kaydırды, bu da Belle'in kasılmasını durdurup titremeye başlamasına neden oldu.

Bunu da ileride kullanmak üzere aklına kaydetti. "Belle," diye seslendi.

Ona bakmadan sessizce sordu: "Neden?"

"Neden ne?"

Gözleri onun burnuna kaydı ve cevap verdi: "Neden her şey?"

Ben, bu gece, olanlar. Her şey."

Elini tekrar kızın yüzüne götürdü ve sessizce, "Bana bak, bebeğim," dedi.

Kısa bir tereddütten sonra, gözlerini ona kaldırdı ve ancak o zaman konuştu.

"Nedenini açıklamayacağım. Zaman ayırıp sana nedenini göstereceğim." Eli çenesine doğru indi ve sesi daha da kalınlaştı. "Ve sen anlayana kadar bunu yapacağım. Ne kadar güzel olduğunu anlayana kadar." Başparmağı alt dudağı boyunca kayarken devam etti. "Ne kadar ilginç olduğunu anlayana kadar." Başparmağı dudaklarından ayrıldı ve yerine ağzı geçti. "Seni odama sürükleyip sevişmek istediğimi anlayana kadar. Ve bunu tekrar yapmak istediğimi anlayana kadar." Dudaklarını dudaklarına değdirdi ve fısıldadı, "Ve tekrar."

O konuşurken, kadının vücudu kollarında yumuşadı ve gevşedi, elleri göğsünden kaydı ve kolları onun boynuna dolandı.

Konuşmasını bitirdiğinde, kız aşağı eğildi ve yanağını göğsüne dayadı, alnını boynuna bastırdı ve fısıldadı, "Bilmelisin, bu ben değilim. Bu kim bilmiyorum. Ben böyle davranmam," diye ekledi, sonra vurgu yapmak için bir ara verdi ve "asla" diye ekledi.

"Ne gibi?"

Kadın, neredeyse duyulmayacak bir sesle cevap verdi. "Bu gece yaptığımız şey gibi. Ben öyle şeyler yapmam. Senin, bunun normal olduğunu düşünmemi istediğini biliyorum, ama yaptığımız şey yanlıştı."

Uzun saçları onun ön kollarının üzerine yayılmıştı ve o, saçlarını bir eliyle toplayıp yumruğunda hafifçe çevirdi, sonra cevap verdi: "Yaptığımız şeyin yanlış bir yanı yoktu."

Kızın başını göğsüne yaslayarak salladığını hissetti, ama ona karşı çıkmasına rağmen kolları daha da sıkılaştı.

"Jack..." diye itiraz etmeye başladı.

"Belle," diye sözünü kesti. "Bu gece Miles'la birlikteyken gördüğüm şey yanlıştı. Çok yanlıştı. Aramızdaki ilişki *öyle değil*."

"Jack..." diye tekrar başladı ama o, saçını nazikçe çekti, konuşmayı kesti ve başını geriye eğerek ona baktı, o da çenesini eğdi.

Gözlerine baktığında konuştu. "Beni hayatına birazcık bile olsa alırsan, sana bunu kanıtlayacağım. Söz veriyorum, sana bunu anlayacaksın. Bu, her ne ise, ikimiz de hissediyoruz ki, doğru."

Onun hareketsiz kaldığını hissetti ve dudaklarını ıslatmadan önce dilini izledi, sonra da söylemesi ona ne kadar zor geldiğini ve aslında bunların ardındaki korkunç duyguyu hiç şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde korkunç bir sesle konuştu. "Bunu daha önce bir erkekle yaptım, onu hayatıma aldım. Akıllıca değildi."

Bu kez Jack hareketsiz kaldı.

Ne demek istediğini bilmek istiyordu ama sezgisel olarak bu konuşmanın ay ışığı altında değil, gün ışığında, o onu orgazma ulaştırdıktan ve o da ona aynısını yaptıktan sonra, onun yatağında kahvaltı yaparken yapılacağını anladı.

"Ben o adam değilim," dedi Jack kararlı bir şekilde.

Kadın uzaklaşmaya başladı ama Jack'in kolu onu sıkıca sardı ve kadın durdu.

"Jack, beni dinlemelisin," dedi, sesinde bir parça çaresizlik vardı.

"Hayır." Onu göğsüne doğru kaydırarak yüz yüze geldiler ve sesi sertleşerek devam etti. "Bu gece bizim. Yarın sabah, durumu sana açıklayacağım ve eğer benimle paylaşırsan, sen de açıklayacaksın. Sonra her şeyi halledeceğim." Kız başını salladı ve saçlarını tutan parmakları, hareketini durdurmak için kızın başının arkasına dolandı. "Belle, bana güvenebilirsin." Alnını kızın alnına dayadı ve yeminini güçlü bir fısıltıyla tekrarladı. "Söz veriyorum, bana güvenebilirsin."

Gözlerini sıkıca kapattığını yakından izledi. Gözlerini açtı ve ona odaklandı.

Sonra, onun içini acıtan bir sesle, "Söz veriyor musun?" diye fısıldadı.

O anda, konuşmanın bu kısmının sabaha kadar bekletilmemesi gerektiğini düşündü.

"Belle, belki de bana söylemelisin..." Bu kez Belle, Jack'i kesmek için sıraya girdi.

"Söz vermelisin," diye talep etti.

Jack'in eli kızın saçlarından ayrıldı ve iki koluyla onu sardı. "Söz veriyorum," diye mırıldandı ve sormaya başladı. "Şimdi..."

Ama Belle başını salladı. "Sabah." "Belle..."

Jack başladı ama Belle onu kesti. "Sabah," diye tekrarladı.

Jack'in sesi uyarıcı bir şekilde alçaldı. "Belle..." O,

Jack'in uyarısını tamamen görmezden geldi.

Jack daha fazla bir şey söyleyemeden, Belle hafifçe uzaklaştı ve "Hadi yatmaya gidelim" dedi.

Jack kıpırdamadı.

Belle ellerini Jack'in göğsüne koydu, onu itti, kollarını kırdı ve bacaklarının arasından kaydı. Baron'un yanına, Jack'in yanına geldi ve bir eliyle Baron'un kulaklarını kaşdı, diğer eliyle eğilip Jack'in elini tuttu.

"Yatağa gel," diye fısıldadı.

Jack Bennett, kısa bir süre odasının penceresinde oturup, köpeğinin yanında duran, gömleğini giymiş kadını izledi.

O an geçtikten sonra, yatmaya gitmesi için üçüncü kez sorulmasına gerek kalmadı.

Chapter FOUR

Kardeşler Arası Rekabet

Belle

BELLE, Jack'in sıcak ve sert vücudunun kıvrımına sokulmuş, onun ağır kolu belinde dinlenirken uyandı.

Güneş ışığı yüzüne vuruyordu.

Önceki gecenin olayları mutlu bir telaşla aklına geldi. Bunları düşünürken Jack'e sokuldu ve Jack'in uykusunda kolunu sıkılaştırdığını hissetti.

Bu onu gülümsetti.

Gülümsememeliydi. Davranışlarından, yaptıklarından utanması gerekirdi.

Belle "Uysal ve Nazik" Abbot utanırdı.

Hayır, Belle "Uysal ve Nazik" Abbot utanmazdı, mahcup olurdu.

Ama bu Belle, her kimse, utanmıyordu.

Jack Bennett onu partiye geri götürmediği için utanmıyordu.

Karanlıkta, çalışma odasında, köpeğini okşadığını ve pencereden dışarı baktığını gördü.

Sonra bir saat boyunca ona görmek istediği şeyleri gösterdi, onun görmesini istediği şeyleri değil.

Ve onun insanlarla pek geçinemeyen biri olduğunu hemen anladı ve onu yargılamadı. Onu, en nefret ettiği şey olan (medya dışında) küçük sohbetler yapmasını gerektiren, birbiri ardına insanlarla tanıştırırken yanında durmaya zorlamadı.

ve mikrofonları ve kameraları, onları küçük konuşmalardan daha çok nefret ediyordu, çok daha fazla).

Bunun yerine, onu korudu, kalabalıktan uzaklaştırıp güvenli bir yere götürdü. Onun sevdiği bir yere.

Ve ona sorular sordu ve cevaplarını dinledi, sanki sadece cevaplarıyla ilgileniyormuş gibi değil, sanki onu önemsiyormuş gibi.

Ve ona üç orgazm yaşattı. Üç inanılmaz orgazm.

Hiçbir partneri ona orgazm yaşatamamıştı. Tek bir tane bile.

Ve bir gecede Jack ona *üç tane* yaşatmıştı.

Belle romantik romanlar okurdu ama ateşli, akıllara durgunluk veren, insanı ateşli bir dalga gibi sürükleyen seksle ilgili tüm o abartılı anlatımların, son derece hayal gücü zengin kadınlar tarafından uydurulmuş kurgu olduğunu düşünürdü.

Ama öyle değildi.

Gerçektir.

Ve harikaydı.

Ve daha fazlasını, *çok* daha fazlasını istiyordu (eğer Jack ile olsaydı).

Ayrıca, ona güvenebileceğini söyledi. Ve o da ona inandı.

Onun sözüne inanmamak imkansızdı, verdiği sözün şekliyle. Sesi alçak ve gürültülüydü, kolu onu sıkıca sarıyordu, gözleri doğrudan onun gözlerine bakıyordu.

Calvin'den sonra Belle, bir daha kimseye, en azından bir erkeğe güvenmemeyi öğrenmişti.

Ama elinde değildi, Jack'e güveniyordu.

Bu bir riskti. Hesaplanmamış, anlık, çılgınca bir riskti, ama Belle hayatında ilk kez hiç korkmuyordu.

Çünkü gece yarısı, ay ışığı altında yaptıkları konuşma sırasında, onun yanında güvende olduğunu fark etmişti. Onun yanında kendisi olabilirdi ve o da bunu gerçekten *seviyordu*.

Suçlu derecede yakışıklı James Bennett, "uysal ve yumuşak" Belle Abbot'tan hoşlanıyordu.

Ondan çok hoşlanıyordu.

Bunu anlayabilirdi. Seks, sarılmalar ve vaatlerle dolu ay ışığı altında yapılan sohbetler arasında bunu fark etmemek zordu.

Son olarak, ona "poppet" diyordu ve bu, Miles'ın ona "gorgeous" demesi gibi değildi.

Belle, ilişkilerin başlarında söylenen sevgi sözcüklerini neden sevmediğini anlıyordu.

Çünkü bunlar boş ve anlamsızdı.

Jack ona "poppet" dediğinde durum farklıydı. Boş ya da anlamsız değildi.

Sıcak ve zengin ve ödüllendirici bir şeylerin olasılığıyla doluydu.

Sonunda, dün gece partiye katılmadan önce neden o garip, heyecan verici beklenti hissine kapıldığını anladı.

İlk kez bir önsezi yaşamıştı. Her zaman (neredeyse her saat) önsezileri olan annesi, Belle ona bunu anlattığında sevinçten çılgına dönecekti.

Jack ile tanışacağına dair bir önsezi duymuştu ve bu önsezi, gerçekte olduğu kadar harika olacaktı.

Bu düşünceyle, köpek tasmalarının tınlamasını duydu ve Baron'un yatağının yanındaki yerden kalkıp oturduğunu gördü. Kafasını Belle'e doğru çevirdi ve yatağa yasladı, köpek gözleriyle ona bakarak gözlerini kırptırdı.

Belle elini uzatıp onun yumuşak kafasını okşadı ve köpeğe fısıldadı, "Günaydın yakışıklı."

Baron'un kuyruğunun yere vurduğunu duydu, belini saran kol hareket etti ve kıvrılarak, onun bildiği gibi güçlü, uzun parmaklı bir el haline geldi ve göğsünü kavradı.

Jack'in vücudu öne doğru bastırırken Belle omurgasında bir karıncalanma hissetti.

Çenesi, Belle'in ensesindeki saçları hareket ettirdi ve sonra uyanmış gibi homurdandı, "Sanırım benimle konuşmuyorsun."

Belle Baron'a gülümsedi ve başını sallayarak "Hayır" dedi.

Jack, boynunun arkasını, sonra da yanını öptü. Vücudu ve eli kayboldu, ama sadece onu sırt üstü yatırmak için. Dirsekleriyle kendini kaldırdı ve üzerinde dikildi.

Belle gün ışığında ona baktı.

Biraz uykulu görünüyordu ama yakışıklılığı azalmamıştı. Aslında, her zamankinden daha iyi görünüyordu.

Gerçekten, bu yasaya aykırı olmalıydı (ama onu ihbar etmeyecekti, hayatta olmazdı).

Kadın tekrar gülümsedi, Jack'in gözleri kadının ağzına kaydı ve eli kadının yüzünün yanını okşamak için yukarı kalktı.

"İyi uyudun mu, tatlım?" diye fısıldadı.

Belle başını salladı ve Jack'in bakışları ağzından gözlerine kaydı.

"Güzel," diye mırıldandı, başını eğdi ve dudakları, tatlı, etkili, neredeyse hissedilmeyecek bir sabah  p c Ğ yle onun dudaklarına değdi. Başını tekrar kaldırdığında, bakışları Baron'a yöneldi ve "K peğimi çaldın," dedi.

Belle şaşkın bir kıkırdama çıkardı ve "Ne?" diye sordu.

Jack'in gözleri tekrar Belle'e döndü ve Belle, ağzı g l msemese de gözlerinin gülümsediğini gördü.

Ruhunun derinliklerinde, bunun şimdiye kadar gördüğü en güzel manzara olduğunu fark etti, bir nanosaniye sonra Jack tekrar etti, "K peğimi  aldın. O her zaman diğer tarafta, *benim* tarafımda yerde uyur. Asla bu tarafta uyumaz."

Belle, yastığa başını eğerek sordu. "Senin bir tarafın mı var?" Jack, bir an onun yüzünü inceledi ve sonra sordu, "Senin yok mu?"

Belle başını salladı. "Hayır, ben ortada uyuyorum."

Jack onu izlemeye devam etti, sonra yüzü yumuşadı ve sessizce, "Bu iyi haber, tatlım," dedi.

"Neden?" Belle, onun sözlerine şaşırarak sordu.

Jack başını tekrar eğdi, bu sefer yüzünü Belle'in boynuna gömdü ve " nemli değil" diye mırıldandı. Sonra devam etti: "Benimle ortada uyumaktan  ekinme."

Belle yine kıkırdadı ve kollarını onun sırtına doladı, ona gereksiz bir şekilde "Dün gece yattım. Sen de yattın. şimdi ortadayız." dedi.

"Mm," diye cevapladı, ağzı boynuna değiyordu ve Belle, dilinin boynuna dokunduğunu hissetmeden hemen önce bir titreme hissetti, bu titreme tam anlamıyla şehvetli bir titremeye dönüştü.

"Jack," diye seslendi, işler çığırından çıkmadan önce, ki dün geceki deneyimlerine bakılırsa (konuşmalarından önceki iki sefer ve konuşmalarından sonraki sefer) bu olabilirdi.

Ve hızlı.

"Hmm?" Jack, ağzını kulağına yaklaştırarak mırıldandı.

"Odama gitmem gerek," dedi Belle ve Jack aniden başını kaldırdı.

"Ne?" diye sordu.

"Odama gitmem gerek," diye tekrarladi.

Jack kaşlarını çatı ve nazikçe sordu, "Nedenini söylemek ister misin?"

Elleriyle onun sert kaslı sırtını okşadı ve "Diş fırçamı almam lazım," diye cevap verdi.

Kaşları açıldı, yüzü gevşedi ve burnunu öptü, sonra bilinmeyen bir nedenden dolayı "Elektrikli diş fırçam var" dedi.

Yüzü yine kadının boynuna gömüldü.

Belle, dört direkli yatağın gölgeğini izledi ve onun dudaklarının boynunda ne kadar hoş bir his uyandırdığını düşünmemeye çalıştı.

Jack'in odası onunkinden daha büyüktü ve bu önemli bir şeydi çünkü onun odası çok büyüktü. Jack'in odası zengin kahverengiler, koyu maviler ve hardal sarısı altın rengiyle dekore edilmişti. Kanopi, perdeler ve yatak örtüsü, bu üç rengin ince, kıvrımlı, paisley desenli bir karışımıydı.

Çok gösterişliydi.

"Şey, sevindim," diye mırıldandı Belle ve ağzı boynundaki hassas cildi emmeye devam ederken tereddütle devam etti. "Dişçim her gittiğimde bir tane almamı söylüyor. Bunlar çok önemliymiş. Dişlerine özen göstermen iyi bir şey. Bu önemli."

Başını kaldırdı ve onu tekrar inceledi, yeşil gözleri parlıyordu ve ağzı gülümsemeyi kontrol etmeye çalışır gibi seğiriyordu.

Elektrikli diş fırçası olduğunu söylemesi dışında neyin komik olduğunu anlamadı. Ama o bunu komik bulmuyordu, çünkü sabah kucaklaşırken bunu paylaşmanın dünyanın en doğal şeyi olduğunu düşünüyordu.

Bu görevde başarılı olunca, "Belle, demek istediğim, ayrı başlıkları olan bir elektrikli diş fırçam var. Kullanılmamış olanı sana verebilirim," dedi.

"Oh," diye nefes verdi Belle, kendini tam bir aptal gibi hissederek, ve onun gözleri, sanki büyülenmiş gibi, ağzının o tek heceyi oluşturmalarını izledi.

Sonra mırıldandı, "Tanrım, ne tatlısın."

Aptal olduğunu tamamen unuttu, omurgasından kafatasına doğru bir titreme yayıldı, karnı eridi ve Belle, "Öyle miyim?" diye sorduğunda başını tekrar eğdi.

Gözleri tekrar onun gözlerine döndü.

"Evet, bebeğim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Öylesin." Sözünü bitirirken sesi daha da alçaldı, "İnanılmaz derecede tatlısın."

Bir saniye boyunca, nefes alamadığı için konuşamadı.

Sonra ne söyleyeceğini bilemedi ama bir şey söylemesi gerektiğini hissetti. Ona çok güzel bir iltifat etmişti. Şimdiye kadar aldığı en güzel iltifattı (açık ara). Yorum yapmadan geçiştirmek kabalık olurdu.

Bu yüzden fısıldayarak "Teşekkür ederim" dedi.

Nedense, onun cevabı onu kahkahalara boğdu. Vücudu onun üzerine yığıldı ama o, kollarını ona dolamadan önce sadece bir anlığına onun ağırlığını taşıdı. Sırt üstü yuvarlandı ve onu da yanında götürdü, böylece kız onun üstüne çıktı.

Kız, geniş göğsüne ön kollarını dayayarak kendini kaldırdı. Adam onu sıkıca tuttu ve kız, adamın kahkahasını kontrol altına almasını izledi.

İnanılırsa, güldüğünde daha da yakışıklıydı.

"Hâlâ odama gitmem gerek," dedi ona ve adam elini kaldırıp kadının saçını yüzünden çekip arkasına tuttu.

"Neden?" diye sordu, hala gülümsüyordu.

"Kıyafetlerimi değiştirmem lazım," dedi ona.

Adam başını salladı. "Hayır, gerek yok."

Belle gözlerini kırpı. "Ne giymem gerekiyor?"

Parmakları sırtındaki saçlarını okşadı, yukarı çıktı ve sonra tekrar daldı (ve o, dalgın bir şekilde,

saçlarını tarayan ellerini çok sevdiğini fark etti) ve cevap verdi: "Giysiye ihtiyacın varsa, sana başka bir gömlek alırım."

Belle onun gömleklerini giymekten rahatsız değildi. Aslında, hoşuna gidiyordu.

Yine de, endişeli zihninin derinliklerinde bir yerlerde saklı olan bir nedenden dolayı, kendi eşyalarına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Nedenini bilmiyordu ama eşyaları olmadan kendini bir şekilde çıplak hissediyordu. Jack'e karşı değil, kaledeki herkese karşı.

Öğleden sonra Jack'in odasından, yüzünde önceki geceden kalma makyaj izleri ve üzerinde Jack'in gömleği ya da kendi elbisesi ile çıkmak istemiyordu.

Bu düşünce bile onu utandırıyor.

Bu nedenle odasına gitmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "İç çamaşırına ihtiyacım var."

Gözleri onun gözlerine takıldığında gülümsemesi kötücül bir hal aldı.

"Hayır, ihtiyacın yok." Onun sözleri (ve gülümsemesi) karşısında karnı bir anda altüst oldu

ama denemeye devam etti. "Saçımı geri çekmek için bir şeye ihtiyacım var."

Kalın bir saç tutamını omzunun üzerinden çekip parmaklarıyla bükerek göğsüne doğru çevirdi. "Saçlarının açık olmasını seviyorum."

"Jack!" diye haykırdı kız, hayal kırıklığıyla.

"Belle." Adam, onun hayal kırıklığını tamamen görmezden gelerek, hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi sırtarak gülümsedi.

Belle bir kez daha denedi. "Temizleyicime, nemlendiricime ihtiyacım var. *Eşyalarım*a ihtiyacım var."

Gözlerindeki eğlence yumuşadı, başını kaldırdı ve dudaklarını tekrar dudaklarına değdirdi. "Tamam, bebeğim. Elaine'i arayıp eşyalarını buraya getirmesini söyleyeceğim."

Belle'in vücudu kaskatı kesildi ve neredeyse aynı anda Jack'in altında gerildiğini hissetti, ama Jack'in eli saçlarından ayrılıp kolunu sırtına sıkıca doladığında bile buna hiç aldırmış etmedi.

"Elaine'i arayamazsın," dedi Belle, Elaine'in kim olduğunu bilmediği halde. Ama Jack'in odasına taşındığını, Jack ve kendisinden başka *kimsenin* bilmesini istemiyordu.

"Neden?" diye sordu Jack.

"Çünkü o, her kimse, benim seninle olduğumu öğrenecek."

"Ve?" Belle, bu soruya gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti, "ve"nin apaçık olduğunu düşünürken Jack konuşmaya devam etti. "Belle, insanlar gidiyor

çok yakında öğreneceğiz."

"Onlar şöyle düşünecekler..." Belle söze başladı ama Jack onu kollarını sıkarak susturdu.

"Ne düşündükleri umurumda değil." "Benim umurumda," dedi Belle.

"Sen de umursamamalısın."

O haklıydı. Umursamamalıydı.

Belki de hala eski Belle'den bir şeyler kalmıştı. "Biliyorum," diye itiraf etti Belle yumuşak bir sesle. "Hala önemsiyorum."

Jack, Belle'in yüzünü inceledi ve sonra iç geçirdi.

Belle içgüdüsel olarak bir avantaj elde ettiğini hissetti ve bunu değerlendirdi. "Lütfen biraz zaman alabilir miyiz?" diye sessizce sordu.

"Sadece,

bilirsin, kendimiz için?"

Yüzünün yumuşadığını gördü ve o "Tabii ki" diye cevap vermeden önce, Belle yarım saniye boyunca onun üzerinde rahatladı. "Eşyalarını getireyim."

Korkuyla donakaldı ve "Eşyalarımı alamazsın" dedi.

Ağzı yine seğirdi ve "Neden?" diye sordu.

Hazır bir cevabı yoktu. Jack'in eşyalarını toplama fikri hoşuna gitmiyordu, ki çok fazla eşyası vardı. Çok kız gibi biriydi. Tonlarca şişe, kutu ve eşya vardı.

Jack onun bakımlı bir kız olduğunu düşünebilirdi.

Onun bakımlı bir kadın olduğunu düşünmesini istemiyordu (öyle olmasına rağmen).

Daha da kötüsü, ya bir şeyi atlarsa?

"Yapamazsın," diye cevap verdi.

Bu, tuhaf bir şekilde, onu kıkırdamaya başladı. O, karnında bir ses hissetti ve bu his, onun altında kahkahalarla titreyen vücuduyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Poppet," dedi. "İnsanların bizim hakkımızda henüz bir şey bilmemesini istiyorsan, sabahları sanki iyice sikilmiş gibi görünerek koridorlarda dolaşmanı da istemiyorum."

Belle nefesini tuttu ve elini saçlarına götürdü.

Öyle mi görünüyordu?

Bu neye benziyordu ki?

Aman Tanrım! Zihni dehşetle nefes aldı.

"Güzel bir görünüm," diye devam etti Jack, yüzünü izlerken gözleri yine gülümsüyordu. "Ama bu *benim* görünümüm. Sana ben verdim. Bunu görebilen tek kişi benim."

Haklıydı.

Ve söyledikleri, içini sıcak ve yumuşak hissettirdi. Yine de onun eşyalarını getirmesini istemiyordu.

Belle, Jack'in komodinine baktı ve saatin erken olduğunu gördü. Parti şüphesiz geç saatlere kadar sürmüştü. Belle, bir sürü insanın geceyi orada geçirdiğini biliyordu (orada milyonlarca yatak odası vardı). Yine de, kimsenin henüz uyanmış olabileceğini hayal edemiyordu. Belle erken kalkan biriydi. Jack'in anında uyanık davranışından, onun da öyle olduğunu anlayabilirdi.

Jack'e baktı. "Saat çok erken. Kimse uyanmamış olmalı. Acele edeceğim."

"Belle..." Jack itiraz etmeye başladı.

O araya girdi, "Söz veriyorum, çok çabuk olacağım."

"Ben tercih ederim..." diye tekrar başladı ama Belle ona daha da yaklaştı.

"Lütfen Jack. Çabuk olacağım." O ısrarcı görünce, daha da yaklaştı ve "Lütfen?" diye tekrarladı.

Onun yalvarması üzerine, Jack elini Belle'in yüzünün yanına götürdü, başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı ve Belle kazandığını anladı.

Bu yüzden gülümsedi.

Gülümsemeden hemen önce gözleri Belle'in dudaklarına kaydı.

Bu manzarayı görünce, yanıldığını anladı.

Gözlerindeki, ağzına ulaşmayan gülümseme, onun gördüğü en güzel şey değildi.

Onun çılgın, nevrotik isteklerine boyun eğerek gülümsemesine karşılık vermesi öyleydi.

"Tamam," diye mırıldandı ve o da kendini tutamadı (ve denemedi bile), daha da yaklaştı ve kendi ağzıyla onun ağzını okşadı, sonra uzaklaşmaya başladı ama adam kollarını sıktı. Onu kendine doğru çekti, böylece ona sıkıca sarıldı.

Sonra eli kadının başının arkasındaki saçlarına dolandı ve kadının ağzı onun ağzına değene kadar oraya baskı uyguladı. O anda kadına sıcak, ıslak, tatlı ve

çok, çok uzun bir öpücük verdi. Öpücük o kadar uzundu ki, kadının vücudunu eğerek onu tekrar altına aldı, kadının kolları onu sardı ve o üstte kaldı.

Kafasını kaldırdığında, kız sersemlemişti. Sadece omurgası ve kafa derisi değil, başka yerleri de karıncalanıyordu ve odasına gitmeyi tamamen unutmuştu.

"Acele et," diye mırıldandı adam, ağzına doğru homurdanarak. Kızın eşyalarını alma isteği (artık önemli ölçüde azalmış olsa da) geri geldi ve başını salladı.

Onun altından kayarak yataktan çıktı ve birdenbire çıplak olduğunu fark ederek rahatsız oldu. Bulabildiği ilk şeyi, yani onun gömleğini kaptı. Gömlek hala kısmen düğmeli olduğu için hızla başından geçirdi ve kollarını içinden geçirdi. Sonra külotunu kaptı ve ona dönerek, gömleğinin bol kıvrımlarının altına giydi.

Gözleri yatağa kaydı ve korktuğu gibi, adam dirseğiyle destekle oturmuştu. Çarşaflar beline kadar inmişti. Geniş, kaslı göğsü ortada duruyordu.

Göğsü, onun en çok sevdiği sayısız şeyden biriydi. Aslında, çok lezzetli bir şekilde, tamamen kendi kontrolünde olan harika bir vücudu vardı.

Adamın bakışları üzerindeydi.

Yanakları kızardı ve elbisesini ve ayakkabılarını kapmak için koştu.

Hızla kapıya doğru yürüdü ve arkasında köpek tasmalarının sesini duydu. Sonra Jack'in "Baron'u al" dediğini duydu.

Kapıda durdu, elini kapı koluna koydu ve Jack'e, sonra da yatak ile kapı arasında duran Baron'a baktı. Kafası ikisi arasında sallanıyor ve köpek gibi şaşkın görünüyordu.

"Seninle kalmak istiyor," dedi Belle Jack'e.

"Seninle gitmek istiyor," dedi Jack Belle'e. "Hayır, istemiyor," diye cevapladı Belle.

"Belle, o öyle yapıyor," diye karşılık verdi Jack ve devam etti, "Onu götür."

Elbisesini koltuğunun altına sıkıştırmış, ayakkabılarını parmaklarında sallayan Belle, yine de kırgın bir kadınsı tavırla elini beline koymayı başardı.

"Çok otoriter birisin, biliyor musun?" diye sordu ona.

"111.953 çalışanı var. Otoriter olmak zorundayım," diye cevapladı.

Belle, bu inanılmaz gerçeğe şaşkınlıkla ağzını açtı.

Belle'in sadece üç çalışanı vardı ve onlar da onu sürekli çileden çıkartıyorlardı (en azından, genç ve hayran gözlü mağaza asistanı Belinda yle yapıyordu).

Bu yüzden fısıldayarak "Gerçekten mi?" diye sordu.

Adam sırttı ama sorusuna cevap vermedi. Bunun yerine, "Git eşyalarını al" diye emretti.

Odanın diğer ucunda onun gömleğini giymiş olarak dururken, yatakta kollarında değilken, Jack ile şakalaşma cesaretini kaybediyordu ve "Baron'u almayacağım" diye mırıldandı.

Jack'in keskin, kısa bir ıslık almadan önce kıkırdadığını duydu, pes etti ve köpeğini çağırdı.

Kapıyı açtı, koridora çıktı ve kapıyı arkasında kapatmaya başladı, ama ona minnettar bir glmsemi attı.

Baron yatağın yanında kuyruğunu sallayarak Jack'in kafasını okşamasını bekliyordu, ama Jack'in gözleri ona bakıyordu.

O da gülümsedi.

Karnı bir anda boşaldı, dudaklarını yaladı ve kapıyı kapattı.

Sonra koridorda aceleyle yürüdü.

Bunu yaparken, gün ışığı olmasına rağmen, şanslı yıldızlarına teşekkür etti.

Belle'in birçok şanslı yıldızı vardı ve onlara sık sık teşekkür ederdi.

Babasını çok sık görmese de sevgi dolu bir ailesi vardı ve annesi ile büyükannesi biraz ılgındı. İlginç bir çocukluk geçirmiş, birçok yer görmüş, iyi insanlarla tanışmıştı. Çok değer verdiği küçük bir arkadaş grubu vardı. Kendi işini kurmuş ve sevdiği işi yapıyordu. Deniz kenarında, rahat, davetkar, güvenli ve çok güzel bir kulübesi vardı. Deniz, onu her zaman mutlu ve huzurlu hissettiren bir şeydi.

Hayatında sadece bir kez yıldızları parlamıştı. Calvin ile tanışıp ona aşık olduğu ve evlendiği zamandı.

Ama şimdi, nedense Jack ile birlikte yıldızların hiç olmadığı kadar parlak parladığını biliyordu. Ayrıca, sadece bir gece geçmesine rağmen, Jack ile olan ilişkisinin iyi, doğal ve doğru olduğunu kalbinde hissediyordu.

bir geceden sonra bile, Jack ile olan ilişkilerinin iyi, doğal ve doğru olduğunu biliyordu.

Bu kader bile olabilirdi, en azından annesi böyle derdi.

Ve bunu elde etmek, elinde tutmak ve sonsuza kadar korumak için her şeyi göze almaya hazırdı.

Bu mutlu düşüncelere o kadar kapılmıştı ki, Jack'in odasının bulunduğu kanattan kendi odasının bulunduğu kanada dönmek üzereyken fısıldayan sesleri neredeyse duymuyordu.

Tam zamanında durdu, seslerden uzaklaşmak için birkaç adım geri attı, kendini sakladı ve sırtını duvara dayadı.

"... Belle'i gördün mü?" Belle, Joy'un sessizce söylediği sorunun son kelimelerini duydu.

"Hayır," diye cevapladı Yasmin. "Jack'ten kısa bir süre sonra ortadan kayboldu."

Belle, onun hakkında konuştuklarını ve kulak misafiri olduğunu düşünerek endişeyle dudağını ısırıldı. Bu çok kaba bir davranıştı. Joy, "Ah canım" diye mırıldandı.

"Oh, tanrım, haklısın. Miles çok kızgın. Bütün gece onu aradı," diye devam etti Yasmin.

Belle'in midesi bulandı ve onlar fark etmeden Jack'in odasına geri dönebilecek mi diye merak etti, ama karar veremeden Joy konuşmaya başladı.

"Biliyorum. Onu görüp görmediğimi bana defalarca sordu," dedi Joy, Yasmin'e.

Belle buna şaşırmadı (ama endişelendi). "Bana da sordu," diye cevapladı Yasmin.

Belle buna da şaşırmadı.

"Sence odasına mı gitti? Çok rahatsız görünüyordu. Parti insanı olduğunu sanmıyorum," dedi Joy bilgece.

"Odasında değil," diye cevapladı Yasmin ve Belle nefesini tutarak şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Nereden biliyorsun?" Joy, Belle'in kafasındaki soruyu sordu.

"Çünkü Miles, bazı çalışanların onu ve Jack'i mutfaklarında arka kapısından Yasmin

cevapladı ve Belle kendini boğmamak için sessizce nefesini verdi ve hayat kurtaran oksijeni kısa, sessiz (ama korku dolu) bir nefes daha aldı.

Miles, onun Jack ile birlikte olduğunu biliyordu. Yasmin de öyle.

Ve şimdi Joy.

Bu hiç iyi değildi.

"Oh hayır," diye tekrarladı Joy, ama bu sefer endişeli bir ses tonuyla.

"Jack'i gördüğümde boynunu kıracağım. O daha iyi bilmeli," dedi Yasmin sert bir şekilde ve Belle bunu tuhaf buldu.

O kadar tuhaf ki, kulak misafiri olmanın ne kadar kaba bir davranış olduğunu unutup köşeye daha da yaklaştı.

"Haklısın canım, bilmeli," diye mırıldandı Joy.

"Düşündüğünden daha kötü," dedi Yasmin yumuşak bir sesle ve Belle daha iyi duyabilmek için köşeye biraz daha yaklaştı.

"Bilmek istemiyorum," diye cevapladı Joy ve sesinden gerçekten bilmek istemediği anlaşılıyordu. Aslında, *gerçekten* bilmek istemediği anlaşılıyordu.

Yine de Yasmin ona anlattı ve söyledikleri Belle'in çıplak ayaklarının altındaki zemini çılginca salladı.

"Miles, Jack'in Belle'den uzak durmasını söylediğini anlattı," diye sırrını paylaştı Yasmin ve Belle, Jack'in neden böyle bir şey yaptığını merak ederek şaşkınlıkla gözlerini genişletti.

"Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Joy ve Belle, Miles'in annesinin neden böyle bir şeye razı olduğunu yeniden merak etti.

"Hayır, ama Miles bana Jack'in bunu Miles'a Belle'e şans vermek istediğini söylediği için söylediğini söyledi," diye cevapladı Yasmin.

Belle'in eli, dizleri titrediği için ağırlığıyla duvara yaslandı.

Onu denemek mi?

Bu ne anlama geliyordu?

Bunu öğrenmek için uzun süre beklemesi gerekmedi. "Jack böyle bir şey söylemez," diye Joy onu savundu.

"Normalde ben de öyle düşünmezdim ama Jack'in onunla ilk tanıştığı anı görmedin. Miles'ın önünde tanıştırıldıkları sırada, Jack ona asıldı," dedi Yasmin.

"Yapmadı," diye Joy dehşetle fısıldadı.

"Evet, öyle yaptı," diye cevapladı Yasmin. "Onu gördüğü anda kim olduğunu anlamıştı. Muhteşem, gizemli Tiny Dynamo, Bennett kardeşler için en büyük meydan okuma. Miles'in onu buraya neden getirdiğini de biliyordu, meydan okumak, Jack'in yüzüne vurmak için. Jack de bu meydan okumayı hemen kabul etti. Kendi gözlerimle gördüm. Miles, Jack'in onun hakkında konuşurken meydan okuduğunu söyledi. Miles, Jack'in "Kabul" dediğini bile söyledi.

Belle'in kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki, nabzının boynunda ve bileklerinde attığını hissetti ve iki kadının da bunu duyabileceğini düşündü.

Ama çok şaşkıncı, umursamadı.

Kabul mü?

Onu alt etmek mi?

Aklı, önceki gecenin anılarından anılara uçtu, şeytani derecede yakışıklı, aşırı derecede ünlü, anlaşılmaz derecede zengin James Bennett'in kararlı bir şekilde ona kur yaptığı anlara.

O, Belle "Uysal ve Nazik" Abbot. Onu sevdiği için değil.

Onu ilginç bulduğu için de değil.

Ama kardeşi ile bir ödül için rekabet ettiği için.

Böyle bir erkeğin dikkatini asla çekemeyeceğini bilmeliydi.

Bunu bilmeliydi.

Okul otobüsü şoförünü veya çocukları boğulmaktan kurtarmamış olmayı dilemek istemiyordu, ama son sekiz ayın en karanlık anlarında (örneğin, *şu anda*) bazen bunu dilediğini itiraf etmek zorundaydı.

Boğazına safra yükseldiğini ve gözlerinin arkasında yaşların yakıcı bir acı hissettiğini hissetti. Kadınlar konuşmaya devam ederken, acı içinde yutkundu ve ıslaklığı gözlerinden silmeye çalıştı.

"Bu ikisiyle ne yapacağım bilmiyorum," Joy'un sesi öfkeli bir hayal kırıklığıyla doluydu. "Bu sürekli rekabet beni delirtiyor. Miles doğduğu gün başladı ve gittikçe daha da kötüye gidiyor. Ama Jack'in... " Bir an durakladıktan sonra devam etti, "Zavallı Belle, ortada kaldı. O kadar

tatlı bir kız. Onun yanından hiç ayrılmamalıydım. Biliyordum. *Biliyordum işte.*" *Sanki biliyor gibiydi* ve bu kesinliği Belle'in kalbini sızlattı.

"Öyle," diye onayladı Yasmin. "Ama Jack'i tanıyorsam, artık çok geç. Miles'in meydan okumalarına pek sık cevap vermez, ama verdiği kazanmak için hiçbir şeyden vazgeçmez. Sanırım sonunda Miles'in kaybetmekten yorulacağını düşünüyor."

"Evet, ama bu çok ileri gitti. İlk fırsatta ikisiyle konuşmam gerekecek," diye kararlı bir şekilde cevapladı Joy.

"Üzgünüm Joy, ama haklısın," diye Yasmin nazikçe onayladı. "Onların yetişkin erkekler olması umurumda değil, bir şeyler söylenmeli. Belle ile böyle oynamak çok acımasızca."

"Yasmin, canım, eğer bu durum telafi edilemez bir noktaya gelmediyse ve Belle'i görürsen, ona göz kulak olmalısın. Ben de aynısını yapacağım. Yarına kadar buradan ayrılmayacak. Onu bundan korumalıyız," dedi Joy.

"Elbette," diye mırıldandı Yasmin ve Belle, seslerinden koridorda ilerlediklerini anladı.

Konuşmaları uzaklaşırken, Belle duvara yapışmış, tamamen, yıkıcı bir şekilde, *onarılmaz bir şekilde* aşağılanmış hissediyordu.

Yakışıklı, efsanevi, şatoda doğmuş, gümüş kaşıkla beslenmiş Bennett kardeşler, bir insan olan onu kazanmak için rekabet etmişlerdi.

Ve o da buna kanmıştı. Sadece James'e değil, aynı ölçüde olmasa da Miles'a da, her ne kadar onun hakkında bir terslik olduğunu hep biliyor olsa da.

Artık bunun ne olduğunu tam olarak biliyordu ve geriye dönüp baktığında, bu apaçık ortadaydı.

Daha da kötüsü, Joy ve Yasmin onu, kendini koruyamayan naif bir aptal gibi korumaları gerektiğini düşünüyorlardı.

Daha da kötüsü, haklıydılar.

O aptal, salak, ahmak, naif *bir aptaldı*.

Belle, köşeyi dönüp koridorun boş olduğunu görünce gözyaşlarını zorla tuttu. Joy ve Yasmin ortadan kaybolmuştu.

Sonra şeytan peşindeymiş gibi odasına koştu.

Oradan çıkması gerekiyordu.

Hemen.

Başından beri buranın güvenli bir yer olmadığını biliyordu. Ve haklı çıkmıştı.

Kendini dinlemeliydi.

Artık kendini pamuklara sardığı nedeni anlıyordu. Kendini bu tür geri dönüşü olmayan zararlardan korumak için, çünkü bu, hayal edebileceği her şeyden daha fazla acıyordu. Kırık bir koldan daha fazla. Burkulmuş bir ayak bileğinden daha fazla. *Her şeyden* daha fazla.

Odasının kapısını açtı ve içeri daldı, ama aniden durdu.

Çünkü Miles, ceket ve kravatı olmayan ama ayakkabıları hala giymiş smokinle yatağında yatıyordu. Kollarını kaldırmış, başını ellerine dayamıştı. Her şeyden öte, düşünceli bir şekilde dinlenen bir adam gibi görünüyordu.

O odaya girdiğinde, Miles gözlerini ona çevirdi, yüzünü, saçlarını, James'in gömleğini süzdü ve gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

Sonra, öfkeyle titrek ve alçak sesle ona seslendi, yıpranmış sinirlerini parçaladı ve zaten çok büyük olan aşığılanmasını daha da şiddetlendirdi.

"O seninle yattı," dedi Miles.

Onun korkunç ama çok doğru sözleri üzerine Belle, dehşet içindeki duruşundan sıçrayarak çantasına koştu. Elbisesini ve ayakkabılarını valizinin üzerine atarak, dönüp çantasını karıştırarak telefonunu aradı.

"Sen onunla yatmana izin verdin," dedi Miles'ın sesi arkasından.

Cep telefonunu çıkardı ve başını eğdi, zihni hızla çalışıyordu, başparmağı ekrana dokunuyordu, titrek eli aramayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

"Belle," diye seslendi Miles.

O yaklaşmıştı. Bunu duyabiliyordu, hissedebiliyordu ve bu onu korkutuyordu.

Arama düğmesine bastı ve telefonu kulağına götürdü.

"Belle, sana söylüyorum."

Miles'in sesi değişiyordu, tonu keskinleşmişti. Onun öfkesinin şiddetli olduğunu anlamak için ona bakmasına gerek yoktu.

O sesi daha önce onlarca kez duymuştu ve korkusu endişe verici bir şekilde arttı.

Arama bağlandı ve taksi servisine bağlanmak istedi.

"Belle, lanet telefonu kapat," diye bağırdı Miles, ama arama bağlandı ve Belle harekete geçti. Çantasını karıştırarak bir çift kot pantolon çıkardı.

"Belle, *lanet* telefonu kapat dedim."

Miles'in sesi gittikçe yükseliyordu, ama Belle paniklemeye başlamış ve boğucu aşağılanmayla başa çıkamayacak hale gelmişti, onu görmezden gelerek sadece kaçmaya odaklandı.

Taksi servisi telefonu açtı ve Belle titrek bir sesle, "Chy An Als Point'e taksi lazım. Hemen. Acil bir durum," diye yarı yalan söyledi.

Gerçek bir acil durum değildi, sadece onun için acil bir durumdu. Ama kaçmak için yalan söylemeye hazırđı.

Ruhuna bulaşan kara lekeyi sonra düşünürdü. Çok sonra.

"Belle." Miles'in sesi çirkin bir uyarıydı.

"Adınız nedir?" diye sordu taksi servisinin bayanı kulağına. "Belle Abbot," diye cevapladı Belle.

Kısa bir duraklama oldu, ardından nefes nefese bir sesle, "Küçük Dinamo mu?"

Belle, gazetelerin ona taktığı nefret dolu, saçma sapan lakabı duyunca gözlerini sıkıca kapattı, Miles'in öfkesi ona da bulaşmıştı.

"Evet," diye cevapladı, bununla mücadele etmek için enerji harcamak istemiyordu. "Ve bu acil bir durum mu?" diye sordu bayan.

"Evet," Belle yine yarı yalan söyledi.

"Birisi hemen oraya gelecek, canım. Endişelenme," diye onu teselli etti bayan ve Belle, nazik taksi şoförünü kandırdığı için suçluluk duygusuyla karışık büyük bir rahatlama hissetti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Belle, sesinde sadece rahatlama belirgindi, sonra ekrana dokunarak aramayı sonlandırdı.

Cep telefonunu çantasının üstüne attı ve hala Miles'ı görmezden gelerek kot pantolonunu silkeledi.

"Yani, benim evime gelip annemle tanışabilir, ben partide seni ararken, endişeden deliye dönmüş halde, geceyi kardeşimle sevişerek geçirebilir ve sonra da *evine gidebilirsin*, öyle mi?" Miles'ın tehlikeli sesi sordu.

"Git buradan, Miles." Belle, hissettiği kadar korkmuş bir sesle konuştu ve umursamadı.

Kot pantolonunu çekip düğmesini ilikledi, sonra odada koşuşturarak eşyalarını topladı, çantasına geri koştu ve onları çantasına tıktırdı.

"Git buradan?" Miles, Belle bunu yaparken sessizce sordu.

"Evet. Git buradan," diye tekrarladı Belle, odanın içinde koşturarak, ona bakmadan, körü körüne eşyalarını toplayarak.

"Git buradan," diye fısıldadı Miles ve bu fısıltı ürkütücüydü. Omurgasından korku titremeleri geçiren bir fısıltı.

Belle cevap vermedi, elini çantasına soktu, terliklerini buldu ve onları çıkarıp yere attı.

Ayaklarını ayakkabılara soktuğunda onun yaklaştığını hissetti. "Bana bak," diye emretti.

"Git buradan," diye fısıldadı ve eşyalarını çantaya tıktırarak fermuarını kapattı.

Parmaklarının kolunun üst kısmını acımasızca sıkıldığını hissetti ve tecrübesinden gelen içgüdüleriyle, adam onu kolundan vahşice sallamadan birkaç dakika önce kendini hazırladı ve ona döndü.

Adamın yüzü korkutucu bir şekilde kızarmış ve öfkesi açıkça belliydi. Belle, adam "Seni lanet olası *fahişe!*" diye bağırmadan önce, bu manzarayı görünce dehşetle nefesini tuttu.

Kız irkildi ve geç kalmış bir şekilde kolunu adamın elinden kurtarmaya çalıştı. Bu işe yaramadı.

Adam diğer kolunu da kavrayıp onu o kadar sertçe salladı ki, başı geriye doğru savruldu ve karnında korku dalgalandı.

Adam yüksek sesle bağırarak şöyle dedi: "*Bir* aydır seni en iyi restoranlara götürüyorum, en iyi yemekleri yediriyorum, tam bir aptal gibi sana dans ediyor ve sen o tatlı ağzına dilimi sokmama bile izin vermiyorsun. Ama *bir gecede*, ben aynı lanet çatının altında

Aynı lanet *çatının* altında." Onu tekrar sertçe salladı ve bağırdı, "Seni *lanet* fahişe!"

"Bırak onu, Miles."

Belle ve Miles'ın gözleri kapıdan gelen sese doğru döndü.

James, soluk kot pantolon ve göğsüne ve karnına tam oturan siyah bir tişört giymişti. Siyah saçları dağınıktı. Ayakları çıplaktı. Güçlü vücudu gergindi ve yüzündeki ifade düpedüz korkutucuydu.

James'in öfkeli güzelliğini görünce Belle, içinde bulunduğu fiziksel durumu unuttu ve gözyaşları boğazına kadar yükseldi, gözlerini yakıp, onları tutacak gücü kalmadı.

Göz yaşları yanaklarından süzülerek aktı.

James'in öfkeli bakışları Belle'in yüzüne çevrildi, ona bir kez baktı ve bariz öfkesi daha da bariz bir hiddete dönüştü ve kararlı adımlarla odaya girdi.

"Ellerini ondan çek," diye emretti. "Siktir git,"

diye Miles acımasızca cevap verdi.

James yaklaştı, gözlerini kardeşine dikti ve yumuşak bir sesle uyardı: "Bir daha sormayacağım."

James ve Miles birbirlerine öfkeyle baktılar ve Belle, aralarında nefret gibi görünen beyaz sıcak bir akım çaktığı için donakaldı.

Aniden Miles harekete geçti. Belle'i büyük bir güçle James'e doğru fırlattı, Belle kısa mesafeyi uçarak James'in vücuduna çarptı.

James hemen kollarını ona dolayarak onu kendine çekti. "Al onu," diye bağırdı Miles, sanki o bir kadın değil de bir şey gibi.

Bir oyuncak, bir eğlence, keyifle fırlatıp atabileceğin bir şey.

"Sonra konuşuruz," dedi James, aklı başında hiç kimsenin bu konuşmaya katılmak istemeyeceği belli bir şekilde, ve Miles'ın çirkin ifadesi daha da çirkinleşti.

"Hayır, Jack, konuşmayacağız. Siktir et," dedi Miles keskin bir sesle.

"Konuşacağız," diye talep etti James.

"Konuşmamız bitti," diye karşılık verdi Miles.

"Ne oluyor?" Joy kapıdan endişeli bir sesle sordu ve Belle artık yeterince katlanmıştı.

James'in kollarından kurtuldu ve çantasına koştu.

Banyoda eşyalar vardı ama umursamadı. Yenilerini alırdı. Taksiye binmek için kasabanın yarısını yürümek zorunda kalsa bile, hemen oradan ayrılacaktı.

Çantasını kapatmaya başladı ama James'in elinin sırtının alt kısmında sıcak dokunuşunu hissetti.

"Ne oluyor?" Joy, James'in "Poppet" diye mırıldandığı anda, anne gibi bir sesle tekrar sordu.

Bu kelimeyle Belle çantasını sert bir hareketle kapattı ve dönerek James'in elini itti, gözlerini ona dikerek baktı.

"Bana dokunma," diye fısıldadı, sesi gözyaşlarıyla boğulmuştu.

James elini kaldırıp yüzüne doğru uzattı ve nazikçe "Belle" dedi. Belle kendi elini kaldırıp James'in elini itti. Bu hareketinin James'in vücudunu sarsıp kaşlarını çatmasına neden olduğunu fark etti.

birbirine yaklaştırdı.

"*Sana dokunma* dedim," diye tekrarladı ve arkasını döndü. Bavulunu tutacaklarından tutup, çantasını almaya yöneldi. "Seni bir daha görmek istemiyorum." Arkasını döndü, odayı gözleriyle tarayarak Miles'in hala orada olup olmadığını, Joy'un kapıda ve Yasmin'in ona katılmış olup olmadığını kontrol etti.

Kadınlar solgun görünüyordu. Miles öfkeli görünüyordu. James endişeli görünüyordu.

Hepsi onu izliyordu.

"Hiçbiriniz," dedi Belle, sonra çantasını aldı, omzuna astı ve kapıya doğru yürümeye başladı, ama James elini bileğine koyarak onu durdurdu.

Durdu ve ona baktı.

"Poppet..." diye başladı ve onun tekrar eden sevgi sözcükleri, içinde bir mucize sayesinde bir arada tutunan temel bir şeyin parçalanmasına neden oldu.

"Sakin yapma," diye tısladı, gözyaşları sesinden ve gözlerinden silindi.

"Sakin *yapma*. Bana saldırmak mı istedin?" diye sordu.

James irkildi, gözleri kardeşine kaydı, Belle bunu suçluluk olarak yorumladı ve kalbi çok acı verici bir şekilde çarpıntıya başladı, sonra gözleri Belle'e geri döndü. "İsteddiğini aldın. Doğru saydıysam üç tane. Sen kazandın, James," dedi ve o gerçek adını kullandığında James'in gözleri kısıldı. "Oyunu bırakabilirsin. Tahtaya işaretini koy, bir sonraki kurbanına geç ve beni rahat bırak."

Kollarını çekip uzaklaşmaya başladı ama James onu yine bileğinden yakaladı.

"Belle, beni dinle..." diye başladı, gözleri ona döndüğünde. "Hayır, dün gece bana güvenebileceğimi söylediğinde seni dinledim

"Yalan söyledin. Seni bir daha dinlemeyeceğim," diye karşılık verdi Belle.

James'in yüzü değişti. Hayal kırıklığına uğramış ama kendini kontrol eden bir öfke ifadesine büründü ve eliyle onu kendine yaklaştıırken kapiya doğru baktı.

"Çıkın ve kapıyı kapatın," diye emretti.

"Zahmet etmeyin," Belle kapıda tereddüt eden kadınlara hemen cevap verdi. "Ben gidiyorum."

"Belle, konuşuyoruz," dedi James.

İçinde kırılan bir şey derin bir kesik açmaya başladı, pürüzlü uçları içini parçalıyordu. Acı çok büyüktü ve daha fazla dayanamıyordu.

"Elini çek," diye talepte bulundu. "Belle, konuşuyoruz," diye tekrarladı James.

Belle, acı ve aşağılanma duygusuna kapılarak eğildi ve yüzüne bağırdı. "*Elini benden çek dedim!*"

Güç kullanarak kendini kurtardı ve koşmaya başladı.

Kapıdan birkaç adım ötede, James onu belinden yakaladı. Joy ve Yasmin kenara çekilmeye başlamışlardı ama James onu döndürdüğünde durdular.

"Çık dışarı ve şu lanet kapıyı kapat," dedi James sertçe.

Belle, Joy'a bakmak için James'in kollarında dönerek, "O kapıyı kapatma!" dedi.

"Belle, canım..." Joy başladı ama Belle dinlemedi.

Yol boyunca valizini bir yere düşürmüştü ve beline sıkıca sarılan James'in kollarından kurtulmak için ciddi bir çaba sarf ediyordu.

"Git ve *lanet* kapıyı kapat!" diye bağırdı James ve Belle, Miles dahil herkesin etrafında hareket ettiğini duydu. Biri kapıyı kapattı ama Belle hala elleriyle ve ağırlığıyla James'in koluna karşı itiyordu.

Kapı kapandıktan sonra James kolunu kullanarak onu nazikçe salladı.

"Sakin ol," diye emretti, ağzı kulağına değiyordu, vücudunun ısı sırtına bastırdı.

"Bırak beni," diye talep etti.

"Belle, Miles sana ne dedi bilmiyorum..."

"Miles bana lanet olası bir fahişe dediği dışında pek bir şey söylemedi," diye tersledi Belle, bir adım geri çekildi ama James onu kendine doğru çevirip iki koluyla da onu sardı. Belle mücadele etmeyi bıraktı, ona baktı ve "İki kez," diye ekledi.

"Bu çok talihsiz bir durum, aşkım, ama..." diye başladı ama Belle sözünü kesti.

"*Talihsiz mi?* Sen buna *talihsiz* mi diyorsun? *Hayatımda* hiç fahişe denmedim!" diye bağırdı.

"Belle..." diye tekrar başladı ama o konuşmaya devam etti.

"Ve bunu hak ettim. O haklıydı. Ben biliyorum, sen de biliyorsun. *tam* olarak öyle davrandım."

O, yüzünün sertleştiğini izlerken, onu bir kez daha nazikçe salladı.

"Öyle deme."

Kadın konuyu değiştirip suçladı: "Her şeyi halledeceğini söylemiştin."

"Odana gitmeni isteyen ben değildim," diye karşılık verdi.

Haklıydı.

Çok haklıydı.

O kadar aptaldı ki.

Ama yine de, öyle olmasaydı, onun kim olduğunu bilemezdi. Kardeşinin burnunu sürtmek için onu kullanmaya ve ona yalan söylemeye devam ederdi.

İliyi kaybedene kadar.

Ve o da her saniyesinden zevk alırdı. Ta ki o, onun kalbini kırana kadar.

"Haklısın," dedi ona. "Bu benim hatam."

"Ben öyle demek istemedim."

Savaşma isteğini kaybediyordu, bu yüzden yine konuyu değiştirdi.

"Bırak beni," diye talep etti.

Bu, ona bir kez daha nazikçe sallanmasını sağladı. "Seni

bırakmayacağım." "Bırak beni!" diye bağırdı.

"Bana açıklamam için bir şans vermelisin."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim, James," diye karşılık verdi.

Adını duyunca, kolları sıkılaştı ve ona kızdığını anladı.

"Bana öyle deme," diye uyardı.

"Tamam, söylemeyeceğim. Memnuniyetle. Sana *hiçbir şey* söylemeyeceğim," diye karşılık verdi. "Saçmalamayı kes, bebeğim, biliyorsun, aramızda, bu saçmalık."

O haklıydı, ona kızgındı, bunu anlayabilirdi. Ve nedense, umursamıyordu.

Üstelik, o hiçbir şey bilmiyordu.

"Biz" diye bir şey olmadığı dışında. Bir gecelik bir ilişki vardı, hayatında hiç yapmadığı başka bir şey ve ona aşırı derecede utanç veren başka bir şey.

"Sen ve Miles'ın kardeş rekabetini eşi görülmemiş boyutlara taşıdığınızı ve benim de ortada kaldığımı dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu doğru değil," diye bağırdı.

"Öyle mi? Yani benim çekici kişiliğim seni baştan çıkardı mı diyorsun?" diye sordu alaycı bir tonla.

Gözleri kısılrken, "Öyle bir şey," diye itiraf etti.

Onun yalanına öfkeyle doldu ve parmak uçlarına basarak, "Sen tam bir yalancısın," diye tısladı.

O bir an ona öfkeyle baktı, sonra bakışları tavana kaydı ve eli kadının sırtında yukarı kayarak saçlarına dolandı.

Onun dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğine, sadece bir gece yaşamış olmasına rağmen ne kadar tatlı ve tanıdık geldiğine karşı kendini hazırladı.

Adamın bakışları tekrar kadınınkine döndüğünde, öfkesi kaybolmuştu ve kadının nazik yüzüne bir bakış attığında, kendini yeniden hazırlaması gerekti.

"Sen sürprizlerle dolusun," diye mırıldandı.

"Komik, ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum," diye karşılık verdi ve bu, çılgınca bir nedenden dolayı, onu gülümsetti.

Kafası daha da yaklaştı ve kadının vücudu dondu.

"Dün gece tanıştığım, gözlerime bakmaya bile cesaret edemeyen kadın, bu sabah burada kollarımda durup benimle tartışıyor olabileceğini kim düşünürdü?" diye sordu, cevabını duymak istemediği bir soru sordu ve bunu artık onu rahatsız etmediğini belirten bir ses tonuyla yaptı. Aksine, bunu sevimli ve eğlenceli bulduğunu ifade ediyordu.

Kadın onun ne yaptığını anladı ve gözleri yine yaşlarla doldu.

"Yapma," diye fısıldadı.

Adamın yüzü daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki alınları neredeyse birbirine değecekti.

"Neyi yapma?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Bunu yapma," dedi ona. "Endişelenmene gerek yok. Miles'ın kollarına atlamayacağım. O gemi çoktan yelken açtı."

Adamın gözlerinin parlamadığını gördü, sonra başını eğdi ve alınları birbirine değdi.

Bu, onu derinden yaralayan bir şekilde etkiledi, çünkü o bunu sevmiştir. Hoşuna gitmişti.

Calvin ona hiç böyle davranmamıştı. Calvin'in samimiyeti ve sevgisi yatakta başlıyor ve yatakta bitiyordu.

"Poppet," diye mırıldandı. "Benim yaptığım şey o değil."

"Yapma James. Kes şunu."

"Belle."

"Oyununuzu oynadınız, kazandınız. Puanınızı alın ve beni rahat bırakın."

"Burada olan bu değil."

"Ben aptal değilim," diye fısıldadı. "Senin kim olduğunu biliyorum. Benim kim olduğumu biliyorum. Senin gibi bir adam benim gibi bir kadını isteyemez. Beni o kadar aptal sanma."

Kollarını ona doladı. "Senin aptal olduğunu düşünmüyorum ve kendin hakkında böyle konuşmanı istemiyorum. Bana açıklamam için bir şans vermelisin."

"Gitmem gerek."

"Gitmek istemiyorsun."

"İstiyorum."

"İstemiyorsun."

"Bana güven," Belle duygulu bir şekilde cevap verdi. "*Gitmek istiyorum.*"

Vücudunun hareketsizleştiğini ve yüzünün kendisinininkinden uzaklaştığını hissetti.

"Ciddi misin?" diye sordu adam sessizce, sesinde tuhaf bir ton vardı.

Sürpriz ve belki de hakaret gibi bir şey.

Cevap vermedi. Sadece başını salladı.

Bir an ona baktıktan sonra yumuşak, korkunç bir sesle sordu: "Dün gece olanların hepsinin, *lanet olası kardeşimi* alt edebilmem için bir oyun olduğunu mu söylüyorsun?"

Söyleyiş şekli bunu gülünç kılıyordu. Zaten öyleydi de.

"Öyle değil miydi?" diye sordu ve devam etti, her ne kadar yüzünde sert bir darbe almış gibi bir ifade olsa da ve söyledikleri ona acı verse de, yine de söyledi (kendini savunmak için). "Gurur duymalısın James. Harika bir iş çıkardın. Beni yarı yarıya sevdiğine kendimi ikna etmiştim."

Bunun üzerine, onu bıraktı ve bir adım geri attı. Bunu o kadar hızlı yaptı ki, kollarını etrafında hissetmeyen kız bir an için sendeledi.

Belki, sadece belki, büyük bir hata yaptığını hissetse de, kendini topladı.

Umutla bir saniye boyunca ona baktı, yüzünden bir şey okumaya çalıştı. Yüzü sert ve soğuktu.

"Gitmek mi istiyorsun, Belle?" diye sordu. Belle sessiz kaldı ve James sözlerini bitirdi: "O zaman git."

Belle, aniden kararsız bir şekilde onu inceledi. Sanki kendini bir şey yapmaktan alıkoyuyormuş gibi vücudunu sert bir şekilde tutuyordu, ne olduğunu ise hayal bile edemiyordu.

Gözlerine baktı. Genelde sıcak ve nazik ya da yumuşak ve eğlenceli olan gözleri, şimdi boş bakıyordu.

O, şanslı yıldızlarını yanlış okumadığının bir işaretini, herhangi bir işaretini bekledi.

O ise hiçbir işaret vermedi.

En doğudaki kulenin en üst penceresinde, siyah saçlı bir erkek çocuk ve sarı saçlı bir kız çocuğu el ele tutuşmuş, pencereden dışarıya bakarak kot pantolon giyen, kendisine çok büyük gelen bir erkek gömleği ve aslında ayakkabı sayılmayan ama aynı zamanda ayakkabı da olan komik görünümlü ayakkabılar giyen güzel kadına bakıyorlardı. Bu zamanlarda insanların "parmak arası terlik" dediği bir şeydi ve ikisi de bunu çok komik buldular funny ve they'd made a game of the words. Saklanmak

gözlerini kapatarak saklandılar ve biri "flip" diğeri "flop" diye bağırarak birbirlerini bulana kadar devam ettiler.

Güneşte parıldayan siyah taksiye, sanki kuduz bir köpek peşindeymiş gibi koşarken onu izlediler.

Taksi şoförü, kız arka kapıyı açmadan önce zar zor dışarı çıkabildi. Kız çantasını içeri attı, sonra kendisi de aynı şeyi yaptı ve kapıyı çarptı.

Şoför hiç vakit kaybetmeden, lastiklerin gıcirtısıyla yola çıktı.

Myrtle adındaki küçük kız, Lewis adındaki küçük çocuğa döndü ve elini bıraktı.

"Çok mutlu görünmüyor," dedi Lewis.

Myrtle burnunu kırıştırdı. "Miles benim erkek arkadaşım olsaydı, ben de kaleden kaçırdım."

Lewis sırıttı. "Sadece Jack'i *sevdiğin* için." "Sevmek" kelimesini özellikle vurguladı ve Myrtle onun koluna yumruk attı ve tekrar pencereden dışarı baktı.

"Dün gece Jack'le ahıra doğru yürürken çok tatlı görünüyordlardı," dedi Myrtle.

"Evet," Lewis alışılmadık bir şekilde kız kardeşine katıldı. Ayrıca, sarışın bayanın görünüşünü beğenmişti, çok güzeldi ve ona uzun zaman önce ölen annesini hatırlatıyordu. "Ama belki bir şey olmuştur, çünkü geri döndüklerinde çok hızlı yürüyorlardı."

Myrtle kıkırdadı. "Biliyorum! Adam onu neredeyse *sürüklüyordu*."

"Neden bu kadar acele ediyorlardı acaba?" diye sordu Lewis ve Myrtle dudağını ısırdı.

"Öpüştüklerini gördün mü?" diye fısıldadı Myrtle.

Lewis, fısıldayarak "Evet" diye cevap verirken kız kardeşine bakmadı.

Myrtle endişeli bir sesle sordu: "Sence Miles, Jack'in kız arkadaşını öptüğünü öğrendi mi?"

Lewis'in gözleri pencereye kaydı ve yolun aşağısına baktı, taksi çoktan gitmişti.

"Umarım öyle olmaz. O pek hoş bir adam değildir ve Jack'in kız arkadaşını öpmesini hoş karşılamayacağını düşünüyorum," diye cevapladı Lewis ve kız kardeşinin yanındaki koltuğunda titrediğini hissetti.

Yıllardır (iki yüzden fazla yıldır) yaptığı gibi, kız kardeşini onu üzecek her şeyden korumaya çalıştı.

Bu yüzden eğildi, omzuyla ona çarptı ve "Flip-flop!" diye bağırdı.

Myrtle'ın daha fazla cesaretlendirilmesine gerek yoktu. Yerden birkaç santim havaya sıçradı ve odanın karşısına koştu, hayalet gibi vücudu duvardan geçip gitti. Öne doğru bir dönüş yaptı ve merdivenlerden aşağı indi.

Sonra saklandığı yeri bulduğunda, "Flip!" diye bağırdı.

Ve biraz uzakta, kardeşinin hayalet gibi "Flop!" diye bağırdığını duydu. Gözlerini sıkıca kapatan Myrtle, onun yönüne doğru süzüldü.

Chapter

FIVE

Jack, Lila ve Rachel ile tanışır

Jack

Üç ay sonra...

JACK GÖZÜNÜN KÖŞESİNDE bir hareket gördü.

Başını çevirip asistanı Olive'i ve onun kısa, tıknaz vücudunu gördü. Çok sıcak bir yaz ortasında olmasına rağmen ağır bir tüvit etek giyyordu. Bluzunun bir ucu dışarı çıkmıştı. Kısa, doğal olarak gri ama (nedense) şeftali rengine boyanmış saçları, sanki çok heyecanlı bir şekilde ellerini saçlarına geçirmiş gibi dikilmişti.

Olive Mayfair tek başına çok cepheli başarılı bir savaş planlayabilirdi, ancak bunu yaparken son derece dağınık ve bariz bir stres sergilemeden yapamazdı.

Jack'in toplantıda oturduğu konferans odasının penceresinin önünde durmuş, sanki bir uçağı inişe yönlendiriyormuş gibi çılgınca el kol hareketleri yapıyordu ve ne tür işaretler yapacağını tam olarak bilmediği için, o anda aklına gelenleri yapıyordu.

Gözleri çılgındı.

Jack ona bir bakışta, ya dünyanın sonu geldiğini ya da Iowa City, Iowa'daki bankasının şubesinde bir tuvaletin tıklandığını anladı.

Başında oturduğu konferans masasına baktı.

Odadaki on kişi de Olive'i izliyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Jack, ellerini koltuğun kollarına koydu ve ayağa kalktı. Oxford'dan mezun olduğunda babasının ona hediye ettiği Mont Blanc kalem ve Yasmin'in hediye ettiği, programlamaya zaman ayırırsa muhtemelen Mars'ı arayabilecek olan çok pahalı telefonunu aldı.

Kapıdan dışarı çıktı, Olive hemen öne atıldı, kolunu yakaladı ve onu pencerelerden uzaklaştırdı.

Onu durdurmak için çaktı, ona baktı ve ciddi bir ifadeyle, "Bir sorunumuz var," dedi.

"Hadi canım," dedi Jack kuru bir sesle.

"Bu Kod Bir!" diye fısıldayarak bağırdı. Jack kollarını göğsünde kavuşturdu ve sessizce ona baktı.

"Lila Cavendish ve kızı Rachel Abbot buradalar," dedi ona.

Jack, onun sözlerini keskin ve güçlü bir yumruk gibi hissetti.

"Anlamadım?" diye sordu Jack, duyduğunu sandığı şeyi duymamış olmayı umarak.

"Lila Cavendish ve Rachel Abbot, Belle Abbot'un büyükannesi ve annesi, buradalar. Ofisinizde. Şu anda."

Jack'in gözleri öfkeyle kısıldı.

Belle'in annesi ve büyükannesinin neden Londra'daki ofisinde olduklarını anlayamıyordu.

Ayrıca umurunda da değildi.

"Onları gönderin," diye emretti ve Olive ellerini iki yana açtı.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum ve denedim.

Gitmeyecekler." Bu onu şaşırttı. "Gitmeyecekler mi?"

"Hayır. Onları ofisine bile almadım. İçeri girdiler. Lila senin espresso makinenle kendine kapuçino yaptı." Bir süre durdu. "Ve senin sütünle! Doğrudan buzdolabından!" Son cümleyi sanki ölüm cezası gerektiren bir suçmuş gibi söyledi.

"Neden buradalar?" diye sordu Jack.

"Bilmiyorum. Bana söylemiyorlar. Seninle konuşmak istiyorlar," diye cevapladı Olive.

"Onlara toplantıda olduğumu ve randevu almaları gerektiğini söyle," dedi Jack.

"Bunu zaten yaptım. Umurlarında değil. 'İnekler eve dönene kadar' bekleyeceklerini söylediler, bu ne anlama geliyorsa. Londra'da inek yok," dedi Olive gereksiz bir şekilde.

Jack bir karar verdi ve ofisine doğru döndü. "Onlarla ben ilgilenirim.

Toplantına geri dön. Onlara beş dakika süreceğini söyle."

Olive'in başını salladığını gördü ve öfkesini kontrol etmeye çalışarak, pek de başarılı olamadan ofisine doğru yürüdü.

The Point'teki Belle ile yaşanan fiyasko gazetelere manşet olmuştu. Jack bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Ama partide Miles'in Belle'i koluna takarak gösterişli bir şekilde sergilediğini görenlerin sayısını, ertesi sabahki bağırışları ve sonunda Belle'in kaleden kaçışını izleyenleri düşünürsek, bu herhangi biri olabilirdi.

Miles da dahil, bir manevra, eğer kardeşi ayarlamışsa, geri tepti.

Bir ay boyunca medya sevinçten çılgına döndü. Bennett kardeşlerin evlatlık ulusal hazineyle olan aşk üçgeninin her olasılığını didik didik ettiler ve Jack, bu konuda harika bir iş çıkardıklarını kabul etmek zorunda kaldı.

Bennett kardeşlerin rekabeti bir sır değildi ve Jack veya Miles'ı uzaktan tanıyan birçok kişi bunu tartışmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Jack ve Miles, ahlaksız bir yarışmanın ganimeti olarak medyanın gözdesi olan bir kadını hedef alan, onun duygularıyla oynayan ve ahlaksız zevkleri için bedenini kullanan şehvet düşkünü libertinler olarak tasvir ediliyordu.

Belle ise kırılgan, pek de zeki olmayan, kesime götürülen bir kuzu olarak tasvir ediliyordu ve hikayeye göre önce Miles'a, sonra Jack'e ya da ikisine aynı anda aşık oluyordu.

İlk başta, üçü de bu çılgınlığın içinde kalmıştı. Nereye giderlerse gitsinler, kameralar, mikrofonlar ve meraklı, aşağılayıcı sorular onlara yöneltiliyordu.

Jack, Belle ve Miles hep sessiz kalmışlardı. Jack, çünkü tepki gösterirse muhtemelen fiziksel zarar verecekti. Belle, çünkü basına hiç konuşmazdı. Miles, çünkü kısa çöpü çekmişti. Basın, Belle için "rekabet"te kaybettiği gerçeğine takılıp kalmış, bunu sürekli yüzüne vuruyordu, ki o da bundan nefret ediyordu.

Miles sonunda sabrını yitirip ortadan kayboldu, kimseye, Joy'a bile nereye gittiğini söylemedi.

Jack, tam olarak ortaya çıkmasına izin vermeyeceği belirsiz bir endişeyle, Belle'in her geçen gün daha solgun ve zayıf göründüğünü fark etti ve sonunda o da ortadan kayboldu, bu da bir hataydı çünkü bu, medyanın bir hafta boyunca onun Miles ile birlikte olduğunu spekülasyon yapmasına neden oldu.

Jack davranışını hiçbir şekilde değıştirmeydi.

Miles, hikaye tamamen unutulduğunda, altı hafta önce geri dönmüştü.

Belle, Jack'in uzak bir şekilde fark ettiğı (ancak basının çok daha kesin bir şekilde belirttiğı) üzere, iki hafta önce daha solgun, daha zayıf ve çok daha kırılgan bir şekilde ortaya çıktı.

Jack kendini umursamaya izin vermedi.

Onu pençesine alan ve en ufak bir gülümsemesi, en yumuşak kıkırdaması, gözlerinde gördüğüne inandığı derinlik karşısında sersemlemiş bir aptal gibi davranmasına neden olan romantik aptallık, tamamen yok olmuştu.

Tamamen.

Zaman, mesafe, yokluk ve Belle'in kendisi onu silip süpürmüştü.

Eğer zihni o geceki davranışına ya da onun, özellikle de paylaştıklarını düşündükten sonra, ona korkunç bir şekilde kötü davranacağına dair sarsılmaz inancına, ya da açıklamasına izin vermemesine, ya da arkasını bile dönmeyen ondan uzaklaşmasının anısına dönerse, öfke başlar.

Ama hayatındaki her şey gibi bunu da kontrol etmeyi öğrenmişti.

Ve kontrol etmişti. Artık, bilincine girmediğçe onu neredeyse hiç düşünmeyecek kadar.

Şu an olduğu gibi.

Dış ofisine geldiğinde, sekreteri Gillie'ye baktı. Gillie ona şaşkın gözlerle bakıyordu ve konuşmak için ağzını açmıştı.

Jack, o bir kelime bile söylemeden onu durdurdu. "Söyleme. Bu senin hatan değil."

"Güvenliğı çağırmamı ister misin?" diye sordu Gillie, Jack ofisinin kapısına doğru yürürken.

"Hayır. Bu olay gazetelere çıkmayacak. Bırakın gitsin," diye emretti Jack ve kapıyı iterek açtı.

Ofisinde iki kadın vardı. Birinin Belle'in annesi olduğunu tahmin edebiliyordu. Diğerisi ise daha çok ablasına benziyordu.

Yaşlı kadın baştan aşağı güvercin grisi giyinmişti; dökümlü, hafif, ayak bileğine kadar uzanan bir etek, ipek dokuma tunik ve şık düz ayakkabılar. Saçları parlak, sarı ve beyazın karışımıydı, sanki yaşını herkese ilan eden beyazlar galip gelmeye çalışırken, gençliğinin sarıları pes etmeyi reddediyordu.

Çok mutsuz, fırtınalı gri gözleri vardı.

Diğeri de sarışındı, Belle'in kalın, uzun saçları serbest bırakılmış ve sırtına vahşi dalgalar halinde dökülüyordu. Onun da gri gözleri vardı, ama ona döndüğünde fırtınalı değil, şaşkın ve biraz meraklı görünüyordu. Kot pantolon, kovboy çizimleri giymişti, parmaklarında, bileklerinde, boynunda ve kulaklarının kıvrımlarında o kadar çok gümüş vardı ki, ayakta durabilmesi küçük bir mucizeydi. Üstünde ise göğsünde parlak yeşil harflerle "Mummy, Fluffy nerede?" yazan mor bir tişört vardı.

Jack kapıyı arkasında kapattı, omuzlarını kapıya dayadı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve iki kadına baktı.

"Beş dakikanız var," dedi.

Belle'in bir kız kardeşi olmadığı sürece, daha yaşlı olanın Lila olduğunu varsayan Jack, ciddi bir hakaretle, "Bu çok hoş bir karşılama" dedi.

"Anne..." diye mırıldandı genç olan, Jack o tek kelimedenden bile sesinin Belle'inkiyle aynı olduğunu, tatlı ve melodik olduğunu fark etti.

Bunu duyunca Jack dişlerini sıktı.

"Bayanlar, meşgulüm," dedi onlara. "Zaman kaybediyorsunuz."

Lila sırtını düzeltti, gözleriyle ona öfke dolu bakışlar attı ve konuşmak için ağzını açtı ama Rachel ondan önce davrandı.

"Konuşmayı benim yapacağım konusunda anlaşmıştık," dedi Rachel, Lila'ya.

Lila, kızına öldürücü bakışını çevirdi ve "Fikrimi değiştirdim" dedi.

"Anne, cidden, konuşmayı bana bırak."

"Hayır, bu... bu... şey hakkında söyleyecek birkaç şeyim var." Lila kekeledi ama öfkeden o kadar kapılmıştı ki uygun kelimeyi bulamadı.

uygun kelime bulamadı.

"Söyle," dedi Jack keskin bir sesle. "Sonra git. Yapacak işlerim var."

"Peki o zaman..." Lila öne eğilerek, açıkça bir dizi hakaret yağdırmaya hazır olduğunu belli etti, ama Jack'in vücudunu kaya gibi sertleştiren, Rachel'in aynı anda söylediği şeydi.

"Belle hamile."

Jack kapıda hareketsizce durdu, zihni tamamen boşalmıştı, iki kadın onun şaşkın tepkisini görmezden gelip önünde tartışmaya devam ediyorlardı.

"Bunu böyle pat diye söyleyebileceğine inanamıyorum!" diye bağırdı

Lila. "Eh, bu kolayca yumuşatabileceğin bir haber değil," diye cevapladı Rachel.

"O *yumuşatılmayı* hak etmiyor ama sen de öyle söylemek zorunda değildin..."

"*Dökül bakalım*," diye karşılık verdi Lila.

Rachel ellerini beline koydu. "*Sen* olsan ne yapardın

?

Lila da ellerini beline koydu. "Bilmiyorum ama ağzımdan kaçırmazdım."

"Sadece ona söyleyemediğin ve '*drama*' yapamadığın için kızgınsın," dedi ve yüzüklerle süslenmiş ellerini başının iki yanına kaldırıp salladı.

Lila cevap veremeden, Jack'in sesi odaya yankılandı ve ikisi de "Affedersiniz" dediğinde irkildiler.

Ona döndüler ve sanki orada olmasına şaşırmış gibi ona baktılar.

Evet, ikisi de Belle'e çok benziyorlardı.

"Belle'in hamileliğine geri dönelim," dedi Jack aldatıcı bir yumuşaklıkla.

Aklı, alışılmadık bir şekilde yavaş çalışıyordu ve hala bu gerçeği kavrayamamıştı, ancak hissettiği duygulardan birini tanıdı.

Bu öfkeydi.

"Evet, hamile. Hepsi bu. Söylemeye geldiğimiz şey bu," dedi Rachel, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi, erkeklerin ofislerine zorla girip, aylar önce yaşadıkları tek gecelik ilişkinin hamile olduğunu bildiriyormuş gibi.

"Ve bunun benim olduğunu düşünüyorsun," dedi Jack ve odadaki hava birdenbire değişti.

Daha önce de dostane bir ortam yoktu, ama Jack gereksiz olduğunu bildiği, aynı zamanda ciddi bir hakaret olduğunu da bildiği bu sözleri söyledikten sonra, ortam ağır ve boğucu hale geldi.

Daha hoş olan Rachel, hoşluğunun tüm izlerini kaybetti. Gözleri kısıldı ve yanakları pembeleşti.

Bu durum (kızının kızardığı zamanki gibi) çok yakışırdı, Jack'in bakışları Lila'ya kaydı ve onun dik ve hareketsiz durduğunu, ellerini yanlarında yumruk haline getirdiğini, gözlerindeki bıçakların ölümcül mızraklara dönüştüğünü gördü.

"Buraya gelmemeliydik," diye öfkeyle mırıldandı Rachel. "Belle bize söylemişti ama dinledik mi? Hayır, dinlemedik. Belle'i hiç dinler miyiz? Hayır, *Belle'i* hiç dinlemiyoruz. Her zaman başımız belaya girer mi? Evet! Girer!"

Jack, içgüdüsel olarak Lila'nın daha değerli bir rakip olduğunu bildiği için, Rachel bağırırken gözlerini ondan ayırmadı. Bu nedenle, Rachel'in yüzündeki ifade düzeldiğinde, öfkesi soğuduğunda ve kızına baktığında bunu hemen fark etti.

"Bu iyi," dedi Lila Rachel'a.

"Neden iyi olsun ki?" diye Rachel sertçe karşılık verdi.

"Belle, onun bebekle hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. O, bebeğin kendinden olduğunu düşünmüyor. Belle istediğini elde etti." Lila, tozu silmek gibi ellerini çırpı ve "*Bitti*" dedi.

Jack, Lila'nın kanepesine doğru yürüyüp şık ve pahalı bir çantayı almasını izledi.

Sonra bakışları kanepenin üzerindeki tabloya kaydı. Bu tablo, üç yıl önce babasının ölümünün ardından eski ofisinden bu ofise taşınmıştı. Jack'in on iki yıldır sahip olduğu bir tablo. Jack'in bu kadar önemli bir miktar para yatırdığı ilk tablo buydu. Kendi parası. Kazandığı para.

Onun tablosu.

"Belle bana senin benim bir eserime sahip olduğunu söyledi ve itiraf etmeliyim ki, bu beni çok kızdırıyor ama boş vereceğim," dedi resme ve sonra ona baktı, gözleri dostça değildi, yüzü mutsuzdu. "Bu odadan çıktığımızda, sen artık var olmayacaksın. Ve iyi ki kurtulduk,"

diye bitirdi, kızı yanına gelip kanepeden uzun saplı, yıpranmış, dokunmuş, kahverengi deri bir çanta aldı.

İkisi de ona doğru yürüdü ama o kıpırdamadı.

Onun önünde durmak zorunda kaldıklarında, adam hala kıpırdamadı.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Lila.

"Belle ile konuşmak istiyorum," diye cevapladı Jack ve iki kadının da yüzlerinin solduğunu şaşkınlıkla izledi.

Bu yüzden, Belle'in onlara oraya gelmemelerini söylediğini ve onların orada *olduklarını* bilmediğini sormadan anladı.

Lila ilk tepkiyi gösterdi. "Bu mümkün değil."

"O benim çocuğumu taşıyor. Onunla konuşmak istiyorum," diye karşılık verdi Jack. "Peki, bunun senin çocuğun olup olmadığını bilmediğimiz için, bu gereksiz,"

diye karşılık verdi Lila.

"O benim," dedi Jack yumuşak bir sesle ve kadınların gergin bakışlarını izledi.

"Biz düşündük ki," diye başladı Rachel, ama Jack'in gözleri ona dikildiğinde sustu. Jack onun yutkunmasını izledi, sonra Rachel devam etti, "Bunu bilmenizin adil olacağını düşündük. Belle hiçbir şey istemiyor, ne paranızı ne de başka bir şeyi. Senin çocuğunu taşıdığını bilmeni bile istemedi. Ama bebeği doğuracak ve o da senin çocuğun ve biz bunun adil olacağını düşündük," diye bitirdi, ama Jack konuşmayınca devam etti. "Lütfen bu jestimizi pişmanlık duymamıza neden olma."

Jack, Belle'in annesine çok benzediğini fark etti.

Bu, Jack'i tereddüt ettirmedi, çünkü Belle onun çocuğuna hamileydi ve bunu ondan saklamaya niyetliydi.

Ve bu olmayacaktı.

"Onunla konuşmak istiyorum," diye tekrarladı. "Lanet olsun, adamım!" diye patladı Lila.

"Ya sen halledersin ya da avukatlarım halleder," diye uyardı Jack.

"Ve avukatların bu işe karışmasını istemeyeceğini düşünüyorum."

Lila öfkeyle bir ses çıkardı ama Jack'in dikkatini yine Rachel çekti.

"Neden?" Rachel yumuşak bir sesle sordu, sesi Jack'in tam olarak anlayamadığı bir duygu ile titriyordu. Acı mı, öfke mi, emin değildi. "O seni görmek istemiyor."

seni görmek istemiyor. Neden ona bunu yaşıatıyorsun?"

"O benim çocuğum," dedi Jack, bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşündü.

"Aynı fikirde değilim. O sadece senin çocuğun değil, *Belle'in* de çocuğu," diye tersledi Lila.

"O zaman Belle ve ben, çocuğun annesi ve babası olarak, hamilelik, doğum ve yaşam süreci boyunca neler olacağı konusunda medeni insanlar gibi konuşacağız."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Rachel.

"*Gebelik* mi?" diye fısıldadı Lila öfkeyle.

"Bebeğin gelişimi sırasında Belle'in bakımını üstlenecek en iyi doğum uzmanını seçeceğim. Doğum sırasında başarılı bir sonuç elde etmek için en iyi hastaneyi seçeceğim. Belle ile doğumdan sonra ne tür düzenlemeler yapılacağını konuşacağız."

"Belle'in zaten bir doğum uzmanı var," dedi Rachel.

Jack'in gözleri Rachel'a kaydı. "En iyisi değilse, Belle başka bir tane bulacak."

"O çok sevimli ve Belle onu seviyor," diye bilgilendirdi Lila.

Jack kapıdan uzaklaşıp masasına doğru yürürken, "Bu tartışacağımız bir konu değil. Belle ile tartışacağım bir konu," dedi. Durdu, telefonunu ve kalemini masanın üzerine koydu, dönüp masanın kenarına bacağını dayadı, elini masanın üzerine koydu. "Ya da avukatlarım onun avukatlarıyla tartışacak."

"Senin ve kardeşinin davranışlarından senin bir piç olduğunu biliyordum ama *kimse bu* kadar piç olamaz," dedi Lila ve Jack'in ölümcül bakışları ona yöneldiğinde ağzını kapattı.

"Bu konuşma bitti," dedi Jack.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardı Rachel ve Lila ona öfkeli bir bakış attı ama Rachel bunu görmezden geldi. "Belle zaten yeterince stres altında."

"O zaman onu benimle konuşmaya teşvik etmeni öneririm," diye cevapladı Jack, Rachel'ın samimi sözlerinden belirsiz bir tedirginlik hissetmesine rağmen. "Ona Cumartesi öğleden sonra saat üçte The Point'te buluşacağımızı söyle."

"*Eğer* gelmeye karar verirse, ki bu büyük bir 'eğer'," diye ilan etti Lila, "o zaman biz de onunla birlikte olacağız."

Jack başını uzattı ve "Tabii ki" diye mırıldandı.

Rachel ve Lila birbirlerine baktılar, sonra Lila, "Bu konuda içimde iyi bir his yok ve genelde hislerim *doğru* çıkar" dedi.

Jack yorum yapmadı.

Rachel de öyle.

İki kadın ona bakarak, belki de fikrini değiştireceğini umuyorlardı.

O ise vazgeçmedi.

Lila elini kapı koluna koydu ve "Bellerina'ya yeterince zarar verdik. Hadi gidelim Rachel, daha fazla zarar vermeden." dedi.

"Bu benim fikrim değildi," diye cevapladı

Rachel. "Benim de değildi," diye karşılık verdi

Lila.

"Hatırladığım kadarıyla benim fikrimdi," dedi Rachel.

Lila dışarı çıkarken onlar tartışmaya devam ettiler, ama Jack Rachel'ın kapıda dönüp "Cumartesi görüşürüz" dediğini gördü.

Sonra Rachel kapıyı arkalarından kapattı. Jack kapıya bakakaldı.

Belle Abbot onun çocuğuna hamileydi.

Onunla seviştiği üç tartışmasız muhteşem andan birinde (Jack bunun romantik bir aptallık olmadığını biliyordu), onu hamile bırakmıştı.

Gazetedeki fotoğraflara bakılırsa, zayıf ve solgun Belle, üç aydır onun çocuğuna hamileydi.

Ve ona söylemeyecekti.

Onun çocuğunu ondan saklayacaktı.

Annesi ve büyükannesi müdahale etmeseydi, sadece baba olacağını değil, çocuğunun bu dünyada var olduğunu da asla öğrenemeyebilirdi.

Bu düşünceyle, Yasmin'in ona verdiği pahalı telefonu alıp odanın öbür ucuna fırlatmamak için büyük bir irade gösterisi yapması gerekti.

Bunun yerine, masa telefonunu aldı ve Olive'in dahili numarasını çevirdi.

Telefonu kulağına dayadı ve Olive cevap verdiğinde, "Belle Abbot hakkında bulabileceğin her şeyi bana getir. Ev adresini, telefon

numaralarını, e-posta adresini ve iş adresini istiyorum. İki hafta içinde tam bir geçmişini derleyeceksin."

"Ne oluyor?" Olive kulağına sordu ama o cevap vermedi.

Telefonu kapattı, Belle ve ailesini aklından çıkardı ve toplantısına geri döndü.

Chapter SIX

Tüm F reaking Day Long Sickness

Belle

ANNESİ BELLE'İN arabasını sürerken, Belle The Point'in gittikçe yaklaştığını izledi.

Kusacak gibi hissediyordu.

Bu olağandışı bir durum değildi. Son altı haftadır çok sık kusuyordu.

Sabah bulantısı yanlışı bir tabirdi. Tüm Gün Boyunca Bulantı daha doğru bir tabirdi.

James'le birlikte, ne olursa olsun, pahalı haliya kusmadan bu durumu atlatmayı umuyordu.

Bu, aşağılanmanın ötesinde bir şey olurdu. Zaten hem özel hem de çok, çok kamuoyunda onu aşağılayabileceği kadar aşağıladığı için değil.

Yine de, bunun olmaması için dua ediyordu.

Üç gün geçmişti ama Belle hala annesine ve büyükannesine kızgındı.

Onların James'i görmeye gittiklerine *inanamıyordu*.

Onların tüm çılgın planları arasında bu en çılgın olanıydı.

Ne düşündüklerini hiç anlamıyordu (ama zaten hiç anlamazdı).

Altı hafta önce, hamile olduğunu öğrendikten ve bir hafta boyunca geçici bir delilik dönemine girip (medyanın azalmış ama hala devam eden ilgisiyle daha da yoğunlaşan) Belle, bebeği doğurmaya karar vermişti.

Otuz beş yaşındaydı ve işkence altında bile olsa bir daha asla, ama *asla* başka bir ilişkiye girmeyecekti.

Başka bir erkeğin hayatını mahvetmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

Bu yüzden bunun tek şansı olduğuna karar verdi. Tabii yapay dölleme yoluyla hamile kalmazsa. Ya da evlat edinirse, ki bu da zordu çünkü bekardı ve şu anda çok ünlü olmasına rağmen (iyi nedenlerden dolayı değil), pop yıldızı ya da aktris gibi çok zengin ve başarılı değildi, avukat ordusuyla Afrika'ya gidip, ilgisini verebileceği çocukları seçebilecek kadar zengin ve başarılı değildi.

Ailesine haber vermek için eve gitti ve aptalca bir şekilde, manevi (ve diğer) destek almak için yanlış bir girişimde bulunarak onları da yanına aldı.

Bunu asla yapmamalıydı. Daha iyi biliyordu.

Bu nedenle, hayatında ilk kez (ya da Miles'la, *sonra* James'le ilişkiye girdiğinden beri), ne düşündüğünü hiç bilmiyordu.

Son üç aydan fazla süredir sergilediği davranışları nedeniyle, ciddi bir şekilde kafasını muayene ettirmesi gerekiyordu.

Bugün olduğu gibi, annesinin (büyükannesi buna şiddetle karşıydı) onu James ile konuşmaya ikna etmesine izin vermişti.

Bir avukat tutması, plan yapması, mücadele etmesi, umut etmesi ve çocuğu için en iyisini sağlamak için yapması gereken her şeyi yapması gerektiğini biliyordu.

Ama hayır.

Orada, annesinin sürdüğü arabada oturuyordu ve The Point önlerinde devasa ve ürkütücü bir şekilde yükseliyordu.

Sadece, hissettiği kadar kötü görünmemesini umuyordu.

James'i tekrar gördüğünde görünüşüne fazla önem veriyormuş gibi görünmek istemediği için kot pantolon giymeye karar vermişti. Sonra, James'in onun rahat kıyafetleriyle ona karşı saygısızlık ettiğini düşünmesini istemediği için, biraz soluk ama aşırı soluk olmayan bir kot pantolon giymeye karar verdi.

Bununla birlikte, kendi tasarladığı çok kadınsı bir bluzun üzerine beyaz bir kaşkorse giydi. Beyaz. Neredeyse

Önünde narin pileler vardı. Kız gibi büzgülü kap kollu ve kenarlarında küçük fırfırları vardı. Düğmeler, dekoltesini gösterecek kadar açıktı ama The Point'i son ziyaretinde hissettiği gibi, onu hafifmeşre benzetmeyecek kadar da kapalıydı.

Gümüş rengi babet ayakkabılar giymişti. Ailesine hamile olduğunu söylemek için eve dönerken, duty-free mağazasında bir anlık hevesle satın aldığı büyük, kabarık, siyah, pahalı bir tasarımcı çantası taşıyordu (bunu, geçici bir delilik anında yaptığını söyleyerek mazur gösterdi). Son olarak, üzerinde kocaman, kare şeklinde gümüş perçinler bulunan siyah bir kemer takmıştı.

Kulaklarına gümüş küpeler takmış, bileğine bir düzine gümüş bileklik takmış ve saçlarını at kuyruğu yapmıştı çünkü James saçlarının açık olmasını sevdiğini söylemişti. *Bunun* James'in hoşuna gittiğini biliyordu ama çok bariz olduğunu düşünmediğinden kendine biraz müsamaha gösterdi.

Masum bir rock 'n' roll bakiresi gibi görünüyordu.

Hamile olmasına rağmen.

Annesi arabayı, kemerli, beş buçuk metre yüksekliğinde, çivili, ahşap çift kapıya giden geniş, taş merdivenlerin dibine park ederken, o oturdu.

Belle bir mide bulantısı hissetti ve onu bastırdı.

Arka koltukta oturan büyükannesi öne eğildi ve elini Belle'in omzuna koydu. "İyi misin, Bellerina?"

Hayır, kesinlikle iyi değildi. Ama bunu itiraf etmedi.

"Hadi şunu halledelim," diye mırıldandı Belle, kapıyı açıp dışarı çıktı.

Bunu yapar yapmaz, çift kapılardan biri açıldı ve Joy, kraliçeyi karşılamak için giyilebilecek türden zarif, mavi bir elbise giymiş olarak dışarı fırladı.

Belle'in ona verdiği broşu takıyordu.

"Belle!" diye bağırarak merdivenlerden aşağı koştu, kollarını açtı ve Joy ona ulaşır sıcak ve dostça bir kucak verdiğinde Belle kendini hazırladı. "Oh canım, senin ve Jack'in haberini duyduğuma çok sevindim. Çok, çok, çok, çok, çok, çok, çok, çok sevindim," diye tekrarladı,

kollarını Belle'e sıkıca sarılmış halde, Joy onu coşkuyla bir yandan diğer yana sallıyordu.

Joy biraz uzaklaştı ama Belle'in gözlerine dostça bir gülümsemeyle bakabilmek için onu ön kollarından tuttu.

Sanki Belle onu son gördüğünde, biriyle çıkıp diğerle yatmış olduğu için iki oğluyla yüksek sesle kavga ettikten sonra utanç içinde evinden kaçmamış gibi.

Sanki, bundan bir ay sonra, Belle'in oğullarıyla olan kirli ilişkisi üç kıtadaki (belki de yedi, Belle'in Güney Amerika, Asya, Afrika veya Antarktika'da arkadaşı yoktu, kim bilir) tüm gazetelerde ayrıntılı olarak yazılmamış gibi (hepsi doğru değildi, ama yeterince doğrudu).

Joy, Belle'in kollarını sıktı ve fısıldayarak "Çok sevindim" diye tekrarladı. Belle başını çevirip "Aman *Tanrım!* Sen Belle'in annesi *değilsin!*" diye bağırdı. Sonra Rachel'a koşup onu da kucakladı.

"James Bennett evlatlık mı?" diye sordu Gram, Belle'in kulağına *fısıldayarak* ve Belle histerik bir kahkaha dalgasını bastırdı.

Bu zor bir şey değildi. Kahkahasını bastırırken, kapıda bir hareket gördü ve neşesi ve histerisi bir anda yok oldu.

Başını kaldırdı ve James'in kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını geniş açmış bir şekilde durduğunu gördü. Kot pantolon ve dışarıda bırakılmış, özel dikim siyah bir gömlek giyiyordu. Belle'in hatırladığından daha da yakışıklı görünüyordu ve Belle, onunla ilgili her ayrıntıyı net bir şekilde hatırladığını sanıyordu, ama görünüşe göre öyle değildi.

James'in bakışları üzerindeydi ve midesinde mide bulantısıyla ilgisi olmayan bir heyecan hissetti.

Hızla başka yöne döndü ve Joy'un Gram'a kendini tanıtip ona da hoş geldin kucaklaması yaptığını izledi.

Joy, Gram'dan ayrıldı ve Belle'in koluna girerek onu merdivenlere doğru götürdü.

"Çay sipariş ettim ve hepiniz kalmaya karar vererseniz akşam yemeği için bolca yiyecek hazırladık, ki bu çok hoş olur diye düşünüyorum," dedi Joy, Belle ayaklarını sürüklemeye çalışsa da onu merdivenlerden yukarı doğru sıkıca yönlendirerek.

Neredeyse merdivenlerin tepesine varmışlardı ve Belle yukarı bakmamıştı ama James'in uyluklarını, kalçalarını ve karnını gördü ve hiçbir kapının önünden çekilmiyordu.

Belle bunu görmezden gelerek Joy'a dönüp, "Bütün bu zahmete girdiğin için üzgünüm Joy, ama pek aç değilim," dedi.

James'in kesin ve anlamlı, derin sesiyle söylenen bu güçlü ve anlamlı sözler Belle'i durdurdu.

"Yiyeceksin."

Gözleri hâlâ haksız bir şekilde güzel olan gözlerine kaydı ve onun kendisine baktığını gördü.

"Aç değilim," diye tekrarladı Belle.

"İki kişi için yiyorsun, o yüzden yiyeceksin," diye cevapladı James ve Belle, onun doğmamış çocuklarına neredeyse anında atıfta bulunmasıyla yanaklarının kızardığını hissetti.

Ayrıca merdivenlerden aşağı koşup arabasına dönmek ya da bunu tamamen önlemek, denize atlayıp Fransa'ya yüzmek istediğini hissetti.

Aynı zamanda ona tekme atmak istediğini hissetti.

Hayır, "Merhaba." Hayır, "Nasılsın?" Hayır, "Bir gecede kalbini kırıp hayatını mahvettiğim için çok üzgünüm, beni nasıl affedebilirsin ki?"

Sadece, "Yiyeceksin."

Belle ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden başka yere baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Neyse ki Joy, son derece rahatsız edici durumlarda ne yapacağını çok iyi biliyordu ve Belle'i eve, özellikle sevdiği, sıcak yeşil ve parlak sarı renklerle dekore edilmiş oturma odasına götürdü. Sürekli sohbet ederek hepsini rahatlattı (ya da bu koşullar altında olabildiğince rahatlattı) ve sonra aceleyle dışarı çıkıp ikramları sipariş etti.

Belle, annesi ve büyükannesi oturdular.

James, kollarını hala göğsünde kavuşturmuş, şöminenin rafına yaslanmış duruyordu.

Belle onun oturmasını diledi. James uzundu ve Belle oturduğunda (bariz nedenlerden dolayı) daha da uzun görünüyordu.

Ancak Belle ona bunu söylemedi.

Aslında, hızlıca bir bakış dışında, ona hiç bakmadı.

"Ne kadar, şey, güzel bir oda," dedi annem gergin bir şekilde.

James cevap vermedi.

Beklediler.

James hala cevap vermedi.

"Devam edebilir miyiz?" diye sordu büyükannem sabırsızlıkla.

James konuştu ama Belle hala ona bakmıyordu. "Annem dönene kadar bekleyeceğiz."

"Neden bunu yapalım ki?" diye bağırdı büyükanne.

"Bu tartışmalar sırasında doğmamış torununun geleceği hakkında konuşma hakkına sahip olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu James.

"Tabii ki istiyorum," diye cevapladı Gram, alışılmadık bir şekilde onun ne demek istediğini anlamak için yeterince hızlı davranamadı.

"O zaman annem dönene kadar bekleyeceğiz," dedi James kararlı bir şekilde ve Gram ağzını kapattı ve Belle'e sert bir bakış attı.

Bunu, sanki her şey Belle'in suçuymuş gibi yaptı, oysa Londra'ya gidip James Bennett'in ofisine zorla girip onun birini hamile bıraktığını açıklayan *Belle* değildi.

Belle, büyükannesinin bakışlarına karşılık verdi.

Büyükannesinin gözleri kısıldı, bu, Belle çocukken onu çok korkuturdu. Belle, otuz beş yaşında hamile bir kadın olarak büyükannesinin yarattığı karmaşayı (yani, bir nevi) düzeltirken, buna hiç tepki göstermedi.

Büyükannesi sinirli bir nefes aldı ve Joy odaya geri girerken başka yere baktı.

"Çay, kek, sandviç, her şey hemen geliyor," dedi Joy ve Belle, yemek düşünmesiyle bile boğazına bir şeyin geldiğini hissetti.

Elini göğsüne koydu ve yuttu. Annesinin gözlerinin ona doğru kaydığını hissetti ve Belle ona bir bakış attı ve kısa bir şekilde başını salladı.

Rachel'dan gözlerini ayırdığında, gözleri James'in üzerinden kaydı, sonra onun bakışlarının göğsündeki eline odaklandığını görünce birden geri döndü.

Elini indirdi ve başka yere baktı.

"Tamam," Joy mutlu bir şekilde alkışlayarak oturdu, "hadi konuşalım bebeğim. Belle, canım, vitamin alıyor musun?"

Alıyordu, ancak çoğu tuvalete gidiyordu.

Joy

"Evet.

Şu ana kadar her şey sağlıklı ve mutlu."

"Baş ağrıların hariç," diye ekledi annem. "Ve sabah bulantıları," diye ekledi büyükannem.

"Ah canım, baş ağrın ve mide bulantın mı var?" Joy endişeyle sordu.

"O kadar da kötü değil," Belle ona tamamen yalan söyleyerek güvence verdi.

Ruhunda bir sürü kara lekeyle cehenneme gidecekti, bunu çok iyi biliyordu. Ve bunların çoğu Bennett ailesine karşı sergilediği davranışlarına atfedilebilirdi.

"Doktorun kim?" diye sordu James aniden ve Belle'in gözleri onun omzuna kaydı.

"Dr. Flanagan. Penzance'da kadın doğum uzmanı."

"Onun referanslarını kontrol etmek istiyorum," dedi James ve Belle aşırı bir sinirlilik hissetti ama kendini tuttu.

"Tabii ki," diye mırıldandı ve büyükannesinin öfkeli bir ses çıkardığını duydu, ama Belle Lila'ya bir bakış attı ve Lila dilini ısırды.

"Doğumu nerede yapmayı planlıyorsun?" diye sordu James ve Belle omzuna baktı.

"Henüz o kadar ileri gitmedim," diye omzuna cevap verdi.

"Belle," diye seslendi, her ne kadar onun dikkatini çekmiş olsa da. Belle omzuna bakmaya devam etti. "Ne?"

"Bana bak," diye emretti, sesinde ne sıcaklık ne de eğlence vardı, gözlerine bakmadığını söyledi ve Belle'in vücudu hoş olmayan bir şekilde sarsıldı, bakışları onun gözlerine kaydı ve James, gözlerini onun gözlerine kilitlediğinde, "Çocuğumuzu ameliyathanede doğuracaksın," dedi.

"Dr. Flanagan beni bir ebeye yönlendirecek," dedi Belle, gözlerini onun gözlerine sabit tutmaya çalışarak.

"Nitelikli doktorların yanında doğum yapacaksın," diye cevapladı. "Ama..." diye başladı Belle.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," dedi James ve Belle, annesinin küçük, şaşkın bir çığlık attığını, büyükannesinin ise o kadar da küçük olmayan, sinirli bir homurtu çıkardığını duydu.

Joy ise sessizce, "Jack..." dedi.

Ama James annesini görmezden geldi, gözleri Belle'in gözlerine kilitli, "Bu ay içinde The Point'e taşınacaksın," diye emretti.

Belle'in kalbi dururken ağzı da açık kaldı.

"Şimdi, bak..." Gram koltuğundan kalkarak konuşmaya başladı ama James'in gözleri ona dikildi.

"Otur, Lila," diye emretti ve Gram sözsüz bir öfkeyle homurdandı ama James onu da görmezden geldi ve bakışları Belle'e döndü. "Anneni ve büyükannenin burada olmasını istiyorsan, sorun değil. Ama en kısa zamanda, en geç bir ay içinde taşınacaksın."

Belle midesinde bulantı hissetti ve bunun tüm gün süren mide bulantısıyla ilgisi olup olmadığından emin değildi.

"Buraya taşınamam," diye fısıldadı.

"Taşınabilirsin ve taşınacaksın," dedi

James. "Yapamam," diye nefes nefese konuştu Belle.

"Eğer maddi bir sıkıntın varsa, taşınman için gerekli düzenlemeleri yaparım," dedi James.

"Mali bir zorluk değil!" diye bağırdı Belle, paniğe kapılmaya başlayarak.

"İyi, o zaman anneme ne zaman geleceğini söyle," diye cevapladı James.

Belle bir an ona baktıktan sonra, "Delirdin mi?" diye sordu. "Hayır, hiç de değil. Sen benim çocuğumu taşıyorsun. Bu da demek oluyor ki bana bir şey ifade ediyor. Gelişiminin üç ayını kaçırdım. Daha fazla kaçırmak niyetinde değilim." Konuşmayı kesti. Gözleri, daha önce onda hiç görmediği bir ifadeye büründü. Korkutucu ve pek hoş olmayan bir ifade. Onun konuşmadan önce, bakışını açıklayan sözleri söylemeden önce, onu normalden daha da gergin ve birazcık korkmuş hale getiren bir ifade. "Ve bunu benden saklamayacaksın."

"Bu rahimdeki bir çocuk," dedi annem.

"O *benim* karnımdaki çocuğum," diye karşılık verdi James.

"Hiçbir şey göremezsin, hiçbir şey hissedemezsin, ya da..." Annem ısrarla devam etti.

"Büyüyecek. Tekmeleyecek. Hareket edecek. Gelişmekte olan bir çocuğun sesleri, müziği duyduğu, hatta büyüdükçe etrafındaki varlıkları anladığı ve onlarla bağlantı kurduğu teorileri var. Belle bunu kendine saklayamaz.

bunu kendine saklayamaz. Bunu benimle paylaşacak," dedi James acımasızca.

"Seninle yaşayamam," dedi Belle dehşetle fısıldayarak.

"Yaşayabilirsin," diye cevapladı James.

"James, yapamayacağımı biliyorsun," dedi Belle yumuşak bir sesle, ama bir hata yapmıştı.

Ona James demişti.

Birkaç saniye önceki yüzündeki ifade korkutucu ve pek hoş değildi, ama bu ifade düpedüz ürkütücüydü ve neredeyse nefretle doluydu.

"Sana seçim şansı vermeyeceğim," dedi alçak sesle, gözlerinde belirgin olan tehlikeli tehdit dolu sesiyle.

"Peki reddederse ne yapacaksın?" diye sordu Gram.

"Bebek doğduktan sonra Belle'den tam velayet için mücadele edeceğim," diye cevapladı James soğuk bir sesle ve bu açıklama etrafta şok edici bir şaşkınlık yarattı.

Joy hariç, o haykırdı. "Jack!"

Ve Belle, artık mide bulantısını daha fazla bastıramıyordu.

Geliyordu, ne kadar yutkunursa yutsun durduramayacaktı ve hemen bir tuvalet bulmazsa, her şey zarif sehpanın üzerine dökülecekti.

Bu yüzden kanepeden fırladı ve odadan koşarak çıktı, partide Yasmin'in onu götürdüğü tuvaleti hatırlayarak oraya doğru yöneldi.

Zar zor yetiştii. Kaygan zeminde dizlerinin üzerine çöküp yüzünü tuvalete dayadı ve annesinin yedirmeye zorladığı ton balıklı sandviçten oluşan küçük öğle yemeğini kustu.

Ton balığının yeniden deneyimlenmesinin hiç de eğlenceli olmadığını çok geç fark etti.

İşini bitirdiğinde, sıcak alnını klozetin koltuğuna dayadı ve kollarını başının arkasına doladı.

Belle kusmaktan gerçekten nefret ediyordu.

Yıllardır bunu yapmaktan kaçınmıştı ve bir daha çocuk sahibi olmayacağına seviniyordu çünkü bundan sonra, uzun yıllar boyunca bundan kaçınabileceğini umuyordu.

Gözlerini açtı ve karnına baktı. "Zaten sorun yaratıyorsun, biliyorsun," dedi karnına yumuşak bir sesle. "Bu kusma işinden pek hoşlanmıyorum.

bu kusma işinden pek hoşlanmıyorum. O yüzden, biraz sakinleşebilirsen çok sevinirim." Hala (neredeyse) düz olan karnı cevap vermedi, o da devam etti, "Ya da en azından sıcak çikolatalı dondurma yiyene kadar bekle, ikinci kez tatmak istemeyebilirim."

Son sözünü söylerken, sırtında sıcak bir el hissetti.

O elin hissini her yerde, her zaman tanırdı. Gözleri bağlı olarak bir milyon elin arasından geçmek zorunda kalsaydı, o eli bulabilirdi ve yüz yaşına kadar yaşasa bile onu hatırlardı.

Başını kaldırıp yana doğru baktı ve James'in yanında çömelmiş olduğunu gördü.

Elini hala sırtında tutuyordu ama ona bakmıyordu.

Elini uzatıp tuvaleti sifonu çekiyordu.

Tamam, bu adam tarafından oldukça aşağılanmıştı ama bu da bardağı taşıran son damlaydı.

Gözleri ona döndü ve o kadar yavaş olmasaydı keşke diye düşündü. Kalkıp çıkmalıydı. Tıpkı o muhteşem berbat gecede uyandığında onun hala uyuyor olması gibi, o zaman da gitmeliydi.

Bunun yerine, kusmuşken James'le yakın mesafedeydi, kendini aptal gibi hissediyordu ve onun gür kirpikli gözlerini yakından görebiliyordu.

Hayatında bir daha asla yapmak istemediği bir şey. Her gece rüyalarında yeniden yaşadığı bir şey.

"Bu sık sık oluyor mu?" diye sordu, ona çok daha tanıdık gelen bir ses tonuyla.

"Günde yaklaşık yirmi kez," Belle olgun bir şekilde cevap vermeye çalıştı, ama itiraf etmeliydi ki, ona doğru eğilmemek için çaba sarf etmesi gerekiyordu. Bu ruh halindeyken, içsel çekiciliği tam güçteydi.

"Dr. Flanagan'a söyledin mi?" diye devam etti ve Belle başını salladı ama konuşmadı. "Ve?" diye sordu James.

"Bana verdiği şeyi içiyorum. Sorun yok James. Endişelenmene gerek yok. Bebek besleniyor."

Gözlerinde okunamayan bir şey parladı ama Belle bunu çözmeden James devam etti, "Peki ya sen?"

"Ben ne?" diye sordu Belle, kafası karışmış bir şekilde. "Sen besleniyor musun?"

Bunun üzerine, onun manyetik bakışlarından kurtulup ayağa kalktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun pislik olmasına (zar zor) katlanabiliyordu, ama sahte ilgisi ona dayanılmaz geliyordu.

Adam da onunla birlikte ayağa kalktı ve Belle, "Ben iyiyim," diyerek onun etrafından dolaşıp lavaboya doğru yürüdü.

Lavaboya eğilip ağzını çalkaladı ve onun gitmesini umdu, ama gitmedi.

İşini bitirince bir havlu alıp ağzını sildi. Sonra arka cebinden artık her zaman yanında taşıdığı nane şekerlerini çıkardı, iki tanesini ağzına attı ve paketi cebine geri koydu.

Bununla birlikte kapıya doğru yürüdü.

James koluna elini koyarak onu durdurdu.

Kız önce eline, sonra ona baktı. "Diğerlerine katılmalıyız."

O, onun sözünü görmezden geldi, elini çekmedi (bu arada, eli onun cildini yakıyormuş gibi hissediyordu) ve "Çok zayıfsın" dedi.

"Bana öyle olduğu söylendi," diye bilgilendirdi onu.

"Anladığım kadarıyla kadınlar hamilelikte kilo alırlar," diye cevapladı James.

"İlk üç aylık dönemde değil."

"İlk üç aylık dönem sona ermek üzere," diye hatırlattı. "Bu da geçecek," diye onu teselli etti.

"Seninle ve kadın doğum uzmanıyla birlikte muayeneye katılmak istiyorum."

"Bunu ayarlayacağım," diye kabul etti, ama ondan uzaklaşmak için her şeyi kabul ederdi.

Elini onun elinden çekip, mümkün olduğunca çabuk banyonun dar alanından çıkmaya çalıştı ama o bırakmadı.

"Haftaya," diye talep etti ve Belle'in gözleri onun gözlerine kaydı. "Dr. Flanagan çok meşgul," dedi Belle.

"Onu ikna edip bizim için randevu ayarlayabileceğime eminim," diye cevapladı James.

Onun konuşma tarzı, kim olduğu ve sahip olduğu dağlar kadar parası nedeniyle Belle de emindi.

"Peki," diye dişlerini sıkarak cevap verdi ve başka yere baktı.

"Belle," diye seslendi ve Belle'in gözleri hemen ona döndü. "The Point'e taşınmanı istiyorum."

"Bunu açıkça belirttin," diye Belle onu temin etti.

"Şu anda sözlü olarak kabul etmeni istiyorum."

Kız başını salladı ve kolunu çekmeye çalıştı ama adam hala b ı r a k madı, bu yüzden vazgeçti.

"Belle, bunu şimdi kararlaştırıyoruz," diye talepte bulundu.

Kız onun kulağına baktı. "Bana düşünmem için biraz zaman ver."

"Hayır."

Gözleri tekrar ona döndü ve fısıldayarak sordu, "Neden?" "Nedenini biliyorsun."

"Hayır," dedi tamamen dürüstçe. "Bilmiyorum."

Adam, onun dürüstlüğünü değerlendirmek istercesine bir an ona baktı, sonra zaten yakın olmasına rağmen daha da yaklaştı.

Belle geri çekildi ama geri çekilecek yeri yoktu ve kapıya çarptı.

O bunu yaptığında, henüz ona dokunmamış olan elini belinden kapıya koydu ve daha da yaklaştı.

"Nedenini bilmek ister misin?" diye sessizce sordu ve kız, onun yakınlığı karşısında konuşmadan başını salladı. Onun vücudundan yayılan ısıyı hissederek, daha önce onunla birlikteyken hiç hissetmediği bir şekilde onun iri yapısından etkilenerken, adam devam etti: "Tamam, nedenini söyleyeceğim."

Onun bu sözleri, kadına aslında nedenini bilmek istemediğini düşündürdü.

Onu durdurma şansı olmadı.

"Çünkü üç ay önce, arkana bakmadan benden uzaklaştın. Şimdi benim çocuğumu taşıyorsun ve bu nedenle, o çocuğun ebeveynliğini paylaştığımız için, sana bunu tekrar yapma fırsatı vermeyeceğim. Çünkü hamile olduğunu öğrendin ve bana söylemeye niyetin yoktu. Çünkü açıkça zor bir hamilelik geçiriyorsun ve ben bunun mümkün olduğunca sorunsuz geçmesini ve başarılı bir şekilde sonuçlanmasını sağlamak niyetindeyim."

Burada çok şey vardı ve Belle bunların çoğunu ele almak niyetinde değildi.

Bu yüzden, ele alabileceği tek şeyi ele aldı.

"Ben değilim bir zor zor bir Ben söylendi
yaşadığım yaşadığının tamamen doğal olduğu söylendi,"
dedi ona.

"Bunu uzman bir doktorun doğrulamasını istiyorum," diye cevapladı.

"Annem de benimle aynı şeyi yaşadı," diye ısrar etti Belle.

"Öyle olabilir ama yine de bir uzmanın görüşünü almak istiyorum."

Belle, tartışmak istemediği için başka yere baktı. Özellikle de o kadar
yakınındayken ve tekrar "Peki" diye mırıldandığında.

"Taşınacak mısınız?" diye sordu ve Belle'in gözleri tekrar ona döndü.

"Demek istediğim o değildi," diye cevapladı.

"Konuştuğumuz şey bu."

Yutkundu, sonra derin bir nefes aldı, onun burnuna baktı ve itiraf
etti: "Burada yaşamak istemiyorum. Burada kendimi güvende
hissetmiyorum. Evimde kendimi güvende hissediyorum. Orada kalmak
istiyorum. Seni istediğin şekilde bilgilendireceğime ve sürece dahil
edeceğime söz veriyorum."

"Burada kendini güvende hissetmiyorsan, ben de senin evine
taşınırım."

Bu sözler üzerine Belle'in vücudu kaskatı kesildi ve bakışları burnundan
gözlerine kaydı.

"Bana taşınamazsın," diye fısıldadı. "Neden?"
diye sordu.

"Çünkü iki yatak odalı bir kulübem var. Annem ve büyükannem de
orada, evim dolu. Annem zaten kanepede yatıyor. Senin yatacak yerin yok."

"Seninle yatacağım."

Belle, şokun vücudunda yankılanmasıyla dudaklarının açıldığını ve
gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti.

"Sen delisin," diye fısıldadı.

"Bu çocuğa yakın olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," diye
cevapladı, hiç de fısıltı gibi olmayan bir sesle.

"The Point'e taşınacağım," diye patladı, sonra hemen fikrini değiştirdi
ve sözünü geri almak üzereydi, ama o avantajını gördü ve çok daha hızlı
davrandı.

Adam ona daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki kadının başı geriye
doğru eğilmek zorunda kaldı, ama kadın kapıya yaslanmıştı. Kadının başı
ahşaba değdi ve kadının ona bakabilmesi için hareket edebilmesi için ona
doğru kaymak zorunda kaldı.

. Göğüslerinin göğüslerine, hatta kalçalarının karnına değdiğini hissetti.

Aklında, duyularını kaplayan onun yakınlığı dışında hiçbir şey kalmadı.

"Öyleyse, anlaştık, taşınyorsun," dedi, sesi alçak ve gürültülüydü.

Gözlerini kırptırarak bir düşünce bulmaya ve zaman kazanmaya çalıştı, sonra mırıldandı, "James..."

"Anlaştık," diye acımasızca ısrar etti, başını daha da eğerek yüzünü bir santim uzağa getirdi ve kızın görebildiğı tek şey onun güzel gözleri oldu.

"Evet," diye fısıldadı.

"Sözünden dönmeyeceksin, değil mi?"

diye sordu. "Hayır."

"Söz ver, Belle," diye emretti ve Belle yine gözlerini kırptı. "Ne?"

"Bana söz ver, burada, taşınacağını ve sözünden dönmeyeceğini."

Geç de olsa kalbinin göğsünde çarptığını ve nefes almakta zorlandığını fark etti.

Bu durum zihnini berraklaştırdı ve odaklanabilmeye başladı.

Bu nedenle, biraz çaba sarf ederek, pazarlık yapmak için cesaretini topladı.

"Sen velayet için savaşmayacağına söz verirsen, taşınacağıma söz veririm. Bebeğin için en iyi düzenlemeleri, sadece sen ve ben, onu bu tür bir karmaşaya sürüklemekten belirleyeceğiz."

"Kabul," dedi adam hemen.

Bunun üzerine rahatladı, ama bu bir hataydı, çünkü vücudu onun sıcaklığına ve sertliğine daha da yaklaştı.

Yine gerildi ve onun kulağına baktı. "Geri çekil." O, istenileni yapmadan önce tereddüt ettiğini hissetti.

O geri çekilir çekilmez Belle kapıya döndü ve elini kapı koluna koydu, ama durdu ve adam konuşunca ona tekrar bakmak zorunda kaldı.

"Bir şey daha sormam gerek."

Belle konuşmadı. Sadece ona bakmaya devam etti.

Adam devam etti, "Annem bu konuda çok heyecanlı. Bu işe dahil olmak istiyor ve o..."

Belle onu keserek, "Joy'un istediği kadar dahil olmasından memnunum. O çok sevimli bir kadın ve bebeğin büyükannesi." dedi.

Odanın havası değişti. Hoş olmayan bir hale geldi ve Belle, onun yüzünün yine sertleştiğini gördü.

"Bunu benden saklamaya karar verdiğinde bunu unutmuş gibisin," dedi, sesi yüzü kadar sert.

İçinde bir şey, bir an için büyükannesinden gelen bir şey, çenesini kaldırıp gözlerine bakarak kendini savunmasına neden oldu.

Çünkü, onun yaptığı şeyin tamamen haklı olduğunu düşünüyordu.

"Kesinlikle haklısın," diye kabul etti. "Öyle yaptım. Joy'u ve onun sevimli bir kadın olduğunu tamamen unuttum. Tek düşüncem senden ve kardeşinden uzak durmaktı."

Çenesinin gerildiğini gördü. Bu onu biraz korkuttu ama yine de devam etti çünkü konuştuğu şey kendi çocuğuydu ve bir çocuğunuz olduğunda, cesur olmak dışında başka seçeneğiniz yoktu.

"Ve James, yıllar geçtikçe, çocuğumuzun seninle ve Miles'la olan ilişkilerimde gördüğüm davranışları öğrenmeye başladığından şüphelenirsem, o zaman bir sorunuz var demektir."

Ona cevap verme şansı vermedi. Kapı kolunu çevirdi ve oradan çıkıp neredeyse koşarak oturma odasına geri döndü.

James onu takip etmedi.

Hatta, çay içmeye de katılmadı.

Aslında, Joy onları arabaya kadar geçirene kadar onu bir daha görmedi, annesi ve büyükannesi ile mutlu bir şekilde sohbet ediyordu (Belle, ailesiyle James'in ailesi arasında ciddi bir bağ oluştuğunu fark ettiğinde hem memnun hem de garip hissetti).

Herkes vedalaşmak için sarılırken, James birdenbire onun yanında belirdi.

Ona kartvizitini uzattı.

"Haftaya doktor randevusu için beni arayacağını umuyorum," dedi.

Belle kartı aldı, kulağına baktı ve başını salladı.

"Randevuyla ilgili bir sorun olursa bana söyle, ben hallederim," diye devam etti.

Belle başını sallamaya devam ederken gözleri onun kulağından ayrılmadı. "Önümüzdeki hafta The Point'e gelmeyi planladığınızla ilgili haber bekliyorum

haber bekliyorum," diye devam etti.

Belle dudaklarını yaladı ve tekrar başını salladı.

Başını annesi ve büyükannesine doğru çevirdiğini gördü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Cavendish-Abbot ailesi, Chy An Als Point'ten ayrılırken arabada uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı.

Sonunda, büyükanne (her zamanki gibi) sessizliği bozdu ve "O adamı sevmedim" dedi.

Bu sürpriz değildi.

Asıl sürpriz, annemin sözlü olarak ifade ettiği görüşüydü. Bu görüş, Belle'in başını annesine doğru çevirmesine, ağzını açmasına ve annesinin sonunda çılgınca bir karar verdiğini düşünmesine neden oldu.

"Ben seviyorum. Onu çok seviyorum." "Ne?" diye bağırdı Gram.

"Seviyor musun?" diye fısıldadı Belle.

"Birçok yönden pisliğin teki olabilir..." diye başladı annem. "Olabilir mi?" diye sordu Gram.

"Evet, olabilir," diye cevapladı annem. "Onu çok iyi tanımıyoruz ve bu duygusal bir dönem."

"James ve kardeşi ile olanları anlattığımda sen orada yok muydun?" diye sordu Belle inanamayan bir ifadeyle.

"Kızın gözyaşları içinde hikayesini anlatırken geçici olarak kör mü oldun?" diye tersledi büyükannesi.

"Ve gazetecilerin neredeyse her gün bana bağırarak sordukları kaba soruları duymuyor musun?" Belle pes etmedi.

"Duyuyorum, Bellerina. Yine de onu sevmekten kendimi alamıyorum," diye cevapladı annem yumuşak bir sesle.

"Onu seksi buluyor," dedi Gram sinirli bir iç çekişle. "Seksi erkeklerin etrafında beyni hep karışıyor."

Ne yazık ki bu doğrudu.

"Evet, o seksi," diye itiraf etti annem.

Bu da maalesef doğrudu. "Ama mesele o değil," diye devam etti annem.

"O zaman ne?" diye sordu Gram.

"Bilmiyorum. Bir teorim var," diye cevapladı annem ve Belle gözlerini devirdi ve arkasını döndü.

Annesinin pek çok teorisi vardı ve bunlar genellikle en iyi ihtimalle saçma, en kötü ihtimalle ise absürt idi ve çoğunlukla en kötü ihtimaldeydiler.

"Teorini paylaşmak ister misin?" diye sordu büyükannesi, sanki duymak istemiyormuş gibi ama merakı galip geliyordu.

Belle ise bilmek istemiyordu. James'i hiç düşünmek istemiyordu.

Yakında onun evinde yaşayacak ve bu yüzden muhtemelen sürekli onu düşünmek zorunda kalacaktı.

Sonra onların bebeğini doğuracak ve onu istediğinden çok daha fazla görmek zorunda kalacaktı.

Hayatının geri kalanında.

Bu nedenle, James Bennett'tan kısa bir süreliğine uzaklaşmayı tercih ederdi.

Ve *her zaman* annesinin teorilerinden uzaklaşmayı tercih ederdi.

"Henüz paylaşmak istemiyorum. Henüz tam olarak şekillenmedi," dedi annesi ve Belle rahat bir nefes aldı.

Sonunda, bir şey onun istediği gibi gitmişti.

"Hâlâ onu sevmekten kendimi alamıyorum," dedi annem inatla. *Tamamen* istediği gibi olmasa da.

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye sordu Belle.

"Tabii ki, Bellerina," dedi büyükannesi esnek olmayan bir şekilde, arabadaki herkes, özellikle de annesi için ne demek istediği açıktı.

Annem arabayı sürdü ve hepsi sessiz kaldı.

Sonra annemin eli uzandı ve Belle'in dizini sıktı.

"Her şey yoluna girecek, Bellerina. Bunu içimden hissediyorum," diye fısıldadı.

Hayatında birçok kez annesinden bu sözleri duyan Belle, Rachel Abbot'un kemiklerinde çok şey hissettiğini biliyordu. Kemikleri, sıradan ölümlülerin yorumlayamadığı sezgisel iletişimlerini algılamakla çok meşguldü.

Ancak, Rachel Abbot'un yaptığı ve söylediği çoğu şeyin aksine, kemikleri konuştuğunda nadiren yanıltırdı.

Belle bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ama uzun zamandır ilk kez annesinin kemikleri konuştuğu için, Belle çok küçük, neredeyse algılanamaz ama yine de orada olan bir umut kırıntısı hissetti.

Chapter SEVEN

Kıyılmış

Olive

OLIVE MAYFAIR, özel dedektifi ofisinin kapısını kapattı ve dağınık masasına geri döndü.

Saat akşam sekizi geçmişti ve Jack'in ona Abbot raporu için verdiği son teslim tarihine iki gün kalmış olsa da, öğrendiklerini kafasından silip yoluna devam edebilmek için raporu bitirmek istiyordu.

Elbette ona dosyaları verebilirdi, ama bu Olive'in iş yapma tarzı değildi.

Jack gerçekten çok meşgul bir adamdı, hatta *imkansız derecede* meşgul.

Bu nedenle, Olive'in özetini okuduktan sonra araştırmacının dosyasının her sayfasını okuyacağını biliyor olsa da, yine de özetini yazacaktı.

Masasına oturdu ve kalın dosyaya tiksintiyle baktı.

Sonra ilk sayfayı açtı, boşanma kararının bir kopyasıydı, sayfayı çevirdi ve birçok tıbbi raporun ilkinin gördü.

Olive bilgisayarına döndü ve yazmaya başladı.

Belle Abbot'un Calvin Cole'dan boşanması, uzlaşmaz farklılıklar nedeniyle kabul edilmişti.

Olive, Cole'un çok sakar ve kazalara meyilli karısından boşanmasına şaşırılmamıştı.

Nitekim, Olive'in dikkatle incelediği raporlara göre tiksinti ,

Belle "kayarak" içine mutfağına mutfağında iki banyoda

banyoda dört kez, bahçede neyse ki sadece bir kez ve merdivenlerden endişe verici sıklıkta düşmüştü.

Bu "kazalar" sırasında kesikler, ezikler, sarsıntılar, bilek burkulması ve birkaç kaburga kırığı geçirdi.

Olive, Belle'in kendisi için bir tehlike oluşturduğunun ve Calvin Cole'un ondan kurtulmuş olmasının gayet açık olduğunu alaycı bir şekilde düşündü.

Olive, Belle Abbot'un Cole ile evlenmeden önce bir kez bile hastaneye gitmemiş olmasına şaşırarak alaycı bir şekilde düşündü. Aslında, aktif ve uzaklara seyahat eden bir hayat sürmesine rağmen, kaygısız, kazasız, hastane ve doktorlardan uzak bir hayat yaşamıştı.

On sekiz yaşındayken annesiyle birlikte Machu Picchu'ya tırmanmış, aşırı sakarlığıyla dar ve tehlikeli dağ yollarında yuvarlanmamayı başarmıştı.

Saat on çeyrekte Olive bilgisayarını kapattı ve ofisinden Jack'in ofisine kısa bir mesafeyi, raporunun bulunduğu dosyayı yanında taşıyarak yürüdü. Dosya, üzerinde "Acil. Özel ve Gizli" yazan büyük, mühürlü bir zarfın içindeydi, sanki çürümüş bir çöp parçasıymış gibi.

Belle Abbot ile hiç tanışmamıştı ama Olive onu yine de seviyordu. Birincisi, birçok çocuğun ve otobüs şoförünün hayatını özverili bir şekilde kurtarmıştı. İkincisi, bu kahramanlık eylemi veya Jack ve kardeşi ile ilgili son olaylar hakkında basına hiç konuşmamıştı.

Tek kelime bile.

Bennett kardeşlerin elinde manipüle edilen, biraz aptal bir kadın olarak gösterilse bile konuşmadı. Bunun yerine, sessizliğini ve (Olive'in düşüncesine göre) hatırı sayılır haysiyetini korudu.

Bu nedenle, Belle Abbot'un şiddet uygulayan bir kocayla dört yıllık bir evliliği katlanmış olması, doğal olarak olması gerekenden daha da fazla canını sıkıyordu.

Olive, raporu Jack'in masasının ortasına koydu. Jack, normalden daha fazla zamanını Cornwall'da geçiriyordu, ancak Gillie dosyayı ertesi gün kurye ile ona gönderecekti.

İçeriğini göz önünde bulundurarak, Olive normalde Cornwall'da olsa bile dosyayı ona elden teslim ederdi.

Ancak, alışılmadık bir korkaklık gösterisiyle, Olive, Jack Bennett o raporu okurken onun *yanında* olmak istemiyordu.

Raporu masasına bırakıp ışığı kapattı ve zihni, yatmadan önce içeceği kocaman bir kadeh şaraba odaklandı.

Gillie ve Deborah

Gillie Matthews, Olive'in gece saatlerinde Jack'in masasına bıraktığı, üzerinde "Acil. Özel ve Gizli" yazan büyük dosyayı gördü.

Bu sık sık olan bir şeydi.

Olive'in en önemli belgeleri Jack'in masasının önüne ve ortasına koyarak, bunların acil olarak ilgilenilmesi gerektiğini belirtmesi de sıradan bir olaydı.

Bu nedenle Gillie, Jack'in Cornwall'daki The Point'teki ofisine kurye ile gönderilecek bir paket hazırlarken, dosyayı unutmamak için yere koydu. Jack'in ilgilenmesi gereken diğer belgeleri de eklemek için masasını karıştırmaya başladı, ancak telefonu çaldı.

Odayı koşarak terk edip telefona gitti ve arayan Jack'ti. Jack, ona on dakika boyunca bir dizi talimat verdi ve Gillie bunları dikkatle ve ayrıntılı bir şekilde not aldı.

Bunu yaparken, titizlikle konsantre olduğu için, dış ofisten geçip Jack'in ofisine giren idari birimden Deborah'ı fark etmedi.

Deborah'ın günlük görevleri arasında Jack'in ofisine girip, Gillie'nin sorumluluklarından biraz daha az önemli olan dosyalama ve çeşitli diğer işleri halletmek vardı.

Jack her zamanki gibi, parçalanması gereken gizli belgeleri masasının yanındaki yere attı.

Deborah, üzerinde "Acil. Özel ve Gizli" damgası bulunan dosyayı buldu. Dosyayı aldı ve parçalayıcıya götürdü.

Okumadan (ki bu hiçbir şekilde onun görevi değildi), tüm belgeleri parçaladı.

Bu arada Gillie, sabahının büyük bir bölümünü Jack'in kendisine verdiği öncelikli görevleri yerine getirerek geçirmişti.

Kuryenin paketini hazırlamak için Jack'in ofisine geri döndüğünde, yere bıraktığı dosyayı tamamen unutmuştu.

Mickey

Mickey Dempsey, adamın karısıyla birlikte hastaneden çıkmasını izledi.

Kadın kayıp merdivenlerden düşmüştü.

Mickey bunu biliyordu çünkü, nitelikli bir doktor olmasa da, laboratuvar önlüğü ve Londra'daki University College Hastanesi dahil olmak üzere bir düzineden fazla farklı yerde bulunma hakkını gösteren bir düzineden fazla rozeti vardı.

Bu yüzden gizlice içeri girip dosyasını okumuştı.

Mickey, gözü şişmiş ve çirkin bir mor-mavi renge bürünmüş kadına baktı. Dudaklarında da bir kesik vardı. Üstelik vücudunu sanki camdan yapılmış gibi tutuyordu.

Mickey merdivenlerden düşen kimseyi tanı mıyordu, ama kadın merdivenlerden yüzüstü düşmedikçe, bu yaraları nasıl aldığını hayal edemiyordu.

Mickey, barlarda ve futbol maçlarında kavga eden birçok insan tanı mıştı (bazen kendisi de dahil). Yüzüne birden fazla yumruk yediğinde aynada kendini görmüştü ve *tam* da hastaneden çıkan kadına benziyordu.

Kendi annesinin de ona benzediğini görmüştü.

Mickey dikkatini kadının yanındaki adama çevirdi.

Zayıf, uzun boylu ve yakışıklıydı, açık kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı.

Mickey, onun adının Calvin Cole olduğunu biliyordu.

Mickey, onun bir zamanlar Belle Abbot, The Tiny Dynamo ile evli olduğunu biliyordu.

Serbest araştırmacı gazeteci olan ve satın alacak kişiye makale yazan Mickey, Cole'un ilk karısını dört yıl boyunca oldukça acımasızca istismar ettiğini biliyordu.

Kendi annesi de Mickey'nin babasının elinde benzer şekilde acı çeken Mickey, Cole'un hayatındaki kadınlara yaptıklarının bedelini ödeyeceğini biliyordu.

Halk, Belle "Küçük Dinamo" Abbot'a el kaldırdığı düşüncesiyle onu canlı canlı yiyecekti.

Hele de bunu dört yıl boyunca tekrar tekrar yapmışsa.

Aklı başında hiçbir kadın bir daha ona yaklaşmazdı. Mickey bunu kesinlikle sağlayacaktı.

Bu düşünce, Mickey'i gülümsetirken, arabasını çalıştırıp onları takip etmeye başladı.

Chapter

EIGHT

Hepsi Rol

Jack

JACK, Rachel'ın Belle'in büyükannesiyle birlikte olduğunu söylediği ahırlara giden yolu hızla yürüdü.

Jack'in pek mutlu olmadığını söylemek doğru olurdu.

Hatta öfkeli olduğunu bile söyleyebilirdik.

Üç hafta önce Belle, kararlaştırdığı gibi Jack'in kendisiyle birlikte kadın doğum uzmanına gitmesi için randevu ayarlamıştı.

Onu kızdıran bu değildi.

Kadın doğum uzmanı oldukça nitelikliydi (Jack kontrol etmişti) ve kendinden emin, bilgili ve özgüvenli görünüyordu.

Ayrıca Jack'e, Belle'in devam eden sabah bulantıları, kilo kaybı, solgunluğu ve baş ağrılarının tamamen doğal olduğunu söylemişti.

Jack ona inanmamıştı.

İki hafta önce Belle, annesiyle birlikte Londra'ya kadar gitmiş ve Harley Street'teki ünlü bir kadın doğum uzmanına ikinci bir görüş almak için Jack'e eşlik etmişti.

Harley Street'teki ünlü kadın doğum uzmanı ile ikinci görüşme sırasında Jack'e de aynı şey söylendi.

Jack bundan hoşlanmamıştı ama ona inanmıştı.

Onu kızdıran da bu değildi.

Bir hafta önce, Belle, annesi ve büyükannesi söz verdikleri gibi Jack'in evine taşındılar.

Belle'in gelişinden sonra, Rachel'ın Belle'in kendini çok daha iyi hissettiğini söylemesi ve bunu kendisi de fark etmesi Jack'i çok memnun etmişti. Baş ağrısı geçmişti

ve sabah bulantıları da geçmişti.

Jack, Belle'in yüzüne renginin geri geldiğini kendi gözleriyle gördü. Hatta kilo almış gibi görünüyordu ve karnında küçük bir bebek şişkinliği oluşmaya başlamıştı.

Ancak, taşındığından beri, aynı çatı altında yaşıyor olsalar da Jack onu neredeyse hiç görmemişti. Dahası, önceki iki hafta boyunca ona ulaşmakta zorlanmıştı.

Kişisel asistanı, kişisel sekreteri ve emrinde dört kişilik bir idari ekip olması gereken iki büyük holdingin sahibi ve yöneticisi olmasına rağmen, Belle ondan daha meşguldü.

St. Ives'daki dükkanında değilse, St. Ives'daki dükkanının üstündeki atölyedeydi.

Dükkanında veya atölyesinde değilse, annesi, büyükannesi veya Jack'in annesi ile ya da üçü birden ya da hepsi birlikte kahve içmeye veya alışverişe çıkıyordu.

Dükkanında, atölyesinde ya da kadınlarla birlikte değilse, yürüyüşe çıkıyordu ve geçen hafta Baron ve Gretl'i de yanına almıştı.

Belle, Jack'in fark ettiği gibi, çok yürürdü.

Dükkanında, atölyesinde, kadınlarla birlikte ya da köpekleriyle yürüyüşte değilse, onu sık sık evin sayısız penceresinden, The Point'i çevreleyen deniz kenarındaki kayalıklardan birinde otururken görebiliyordu. Okumuyordu. Yazmıyordu. Dikiş dikmiyordu. Sadece oturup denize bakıyordu, sanki deniz onunla konuşuyormuş gibi, ona hayatın anlamını açıklıyormuş gibi ve o da bu bilgiyi sanki hakkıymış gibi sakin bir şekilde kabul ediyordu.

Eğer bu yerlerin hiçbirinde değilse, uyuyordu.

Jack, son üç haftada Belle'in çok uyuduğunu da fark etmişti.

Öyle ki, dün Dr. Flanagan'ı arayarak endişesini dile getirmiş ve bunun neden olduğunu sormuştu.

Bunun tamamen doğal olduğu konusunda güvence aldı.

Sonra Harley Street'teki ünlü kadın doğum uzmanını aradı ve o da Jack'e bunun tamamen doğal olduğunu söyledi.

Görünüşe göre hamile kadınlar uyuyordu.

Oldukça fazla.

Bu nedenle, Jack'in çocuğu rahimde gelişirken onunla zaman geçirme hedefi gerçekleşmiyordu.

Bu Jack'i kızdırdı.

Çünkü şüphesiz, hamile kadınlar ne kadar uyursa uyusun, onun kasten kendisinden kaçtığını biliyordu.

Bu Jack'i öfkeliendirdi. Ve buna izin vermeyecekti. Bir gün daha bile.

Bu nedenle, o ve köpekleri Belle ile yüzleşmek için ahıra doğru yürüyorlardı.

Bu arada, her iki köpeği de Jack'e yıllarca sadakat göstermiş olmalarına rağmen, Belle'in tarafına geçmişti.

Jack, dün gece Baron'un Belle'in odasından kovulduğunu bile görmüştü.

Kendi odasına doğru yürürken, Belle'in odasının kapısının açık olduğunu görmüştü. Baron, odasından çıkmak istemediği için, Belle onu elleriyle kışından iterek dışarı çıkarmak zorunda kalmıştı.

Belle, Jack'i gördü, yanakları pembeleşti, ona zar zor el salladı, iyi geceler dedi ve Jack ağzını açamadan kapısını kapattı.

Baron ise utanmış gibi davranma nezaketini gösterdi.

Jack başka bir ruh halinde olsaydı, bunu eğlenceli bulabilirdi. Ama şu anki ruh haliyle, bulamadı.

Lila'nın Belle ile birlikte olduğunu umursamadan ahırın kapısını açtı.

Rachel, Jack'in annesine ve Jack'e karşı dostça ve nazik davranıyor gibi görünse de (biraz tuhaf olsa da), Lila öyle değildi.

Lila, Jack'in annesini açıkça seviyordu.

Lila da aynı şekilde Jack'ten açıkça nefret ediyordu.

Ve bunu her fırsatta açıkça belli ediyordu, ki onunla birlikte yaşadığı için bu fırsatlar oldukça fazlaydı.

Jack'in yüz binden fazla çalışanı vardı ve her gün (hatta her saat), işin iyiliği için birçok çalışanı kızdıran kararlar alıyordu. Bazılarını o kadar kızdırdı ki, Jack'e çok sert mektuplar yazdılar veya aynı derecede

e-postalar gönderdiler. Genellikle bu, istifa etmeden hemen önce olurdu, yoksa kovulmadan önce olurdu.

Ancak, Jack hiçbirleriyle birlikte yaşamak zorunda değildi.

O anda, Lila Cavendish'i memnuniyetle kabul ederdi. Onun çocuğunun büyük büyükannesi olup olmayacağı umurunda değildi.

Bu fırsatı beklemek zorunda değildi, ancak bu fırsat gerçekleşmeyecekti.

Ahıra girdiğinde, Lila eski, yıpranmış ve boya lekeli kot pantolon ve keten gömlek giymiş, merdivenden çatı katına iniyordu.

Çevresine hızlıca bir bakış attığında Belle'in ortada olmadığını gördü.

"Çatı katında," dedi Lila sessizce ve Jack'in gözleri ona ve sonra da boş gibi görünen çatı katına kaydı.

Lila'nın Belle'in çatı katında olduğunu söylemesi onu şaşırttı.

Onu oraya çıkardığında, bir tavşan gibi korkmuş gibi davranmıştı. "Uyuyor," diye devam etti Lila ve Jack'in bakışları tekrar ona döndü.

"Burada olduğun için mutluyum," diyerek Jack'i daha da şaşırttı. "New York'u aramak için eve gitmem gerekiyor. Onu orada bırakmak istemedim çünkü uyandığında çıldıracak ve ben olmadan aşağı inemeyecek. Onu oraya çıkarmam bile başlı başına bir mucizeydi. Ama bu aramayı yapmam gerekiyor. Şimdi, ben dönmeden uyanırsa ona yardım edebilirsin." Jack'e anlamadığı bir bakış attı ve "Muhtemelen biraz zaman alır" diye ekledi.

Bununla birlikte, başka bir şey söylemeden ya da Jack'e bir şey söylemesi için fırsat vermeden, Jack ve köpeklerinin yanından geçip ahırdan çıktı ve arkasından kapıyı sessizce kapattı.

Jack çatı katına baktı.

Sonra merdivene gidip yukarı çıktı.

Oraya vardığında Belle'in eski battaniyelerin üzerinde yan yatarak uyuduğunu gördü. Bir elini yanağının altına koymuş, diğer kolunu yüzüne dolamış, avucunu yukarıya doğru çevirip alnına koymuştu. Bacakları karnına doğru kıvrılmıştı ve yüzü uykuda yumuşak bir ifadeye bürünmüştü. Saçlarının bir kısmı battaniyenin üzerine yayılmıştı ama çoğu boynuna toplanmış ve yüzüne düşmüştü.

Onu hiç uyurken görmediğini fark etti.

Belle yaklaşık on iki yaşında görünüyordu.

Biraz zorlanarak, eğilip saçlarını yüzünden ve boynundan çekme isteğini bastırdı.

Arkasına geçip uyuyan vücudunu kendine çekme isteğini bastırmak çok daha fazla çaba gerektirdi.

Yine de başardı.

Belle'den kafasını uzaklaştırmak için sürgülü kapılara baktı.

Kapılar açılmıştı, önlerine bir şövale yerleştirilmişti, şövale üzerinde büyük bir çalışma tuvali, yanında ise tüpler ve fırçalarla dolu küçük bir ahşap masa vardı.

Lila, Belle'e gösterdiği manzarayı resmediyordu.

Muhtemelen Belle, Lila'ya resmetmesi için manzarayı göstermişti.

Bu, Jack'i çelişkili bir şekilde hem memnun hem de sinirli hale getirdi. Sinirli olmaya karar verdi.

Tuvalin önüne gidip onu inceledi, Cavendish'in erken dönem manzaralarını görmekten duyduğu hayranlığı bastıramadı.

Lila'nın çok sayıda hayranı vardı, birçok müze eseri vardı, çalışmaları dünya çapında galeriler tarafından aranıyordu ve çeşitli sanat kitaplarında hakkında yazılar yazılmıştı. O, yaşayan, çağdaş bir usta olarak kabul ediliyordu.

Birçoğu, o anda onun sanatının oluşum sürecini izleme fırsatı için para öderdi ve Jack, bunun hayatın size sunduğu nadir hediyelerden biri olduğunu çok iyi biliyordu.

"James?" Belle'in bal gibi tatlı, uykulu sesinin adını çağırdığını duydu ve onu düzeltmemek için dişlerini sıkarken, uykulu sesinin sesini duyunca hoş olmayan bir arzuyu bastırmak zorunda kaldı.

Onun kendisine James demesinden nefret ediyordu. Bu onun adıydı ve ona böyle seslenen insanlar vardı, bu yüzden bunun mantıksız bir tepki olduğunu biliyordu.

Ayrıca umurunda da değildi.

Gözleri ona kaydı ve Belle, bir kolunun üzerinde oturmuş, yüzündeki saçlarını çekerek onu izliyordu, yüzü uykudan kızarmıştı.

Kırmızı bir kaşkorse ve dizlerine kadar uzanan, krem ve kırmızı desenli koyu kahverengi bir etek giyiyordu. Kaşkorse ve etek, köpekleriyle yaptığı

ve güneşin altında deniz kenarında sessizce hayal kurarak geçirdiği zamanlarda bronzlaşmıştı.

Açıkça, birçok kişinin "ışılta" olarak adlandırdığı hamilelik aşamasına girmişti.

Belle için Belle için çünkü onun doğal ışıltısı
oldukça önemli ekstra unsur muhteşemdi.

"Gram nerede?" diye sordu, çıplak ayaklarını kaldırarak, battaniyelerin yanında bir çift mat bronz renkli parmak arası terlik yatıyordu.

Jack, ayak parmaklarının da çok parlak kırmızıya boyandığını fark etti. Gözlerini ayak parmaklarından ayırıp kadının gözlerine baktı.

"O eve gitti. Bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu," dedi Jack

"Oh lanet olsun!" Belle ağladı, bakarak baktı döndü merdivene
endişesi endişesi
hemen belli oldu. "Zaten o telefonun zamanı geldi mi? *Uzun süre*
uyumuş olmalıyım. Bu kadar geç olduğuna *inanamıyorum* ve tekrar
uykuya daldığıma *inanamıyorum*."

Jack, yüzünde korkunun izlerini izlerken, ona söylemesi gereken
sözlere odaklandı. Bu sözleri, dört ay önce ona saçma sapan bir şekilde aşık
olduğu samanlıkta söylemek istemiyordu.

Ahırın zemini, yapabiliirdi. Evi
tercih ederdi.

Ama ahırın üst katı olmazdı.

"Aşağı inene kadar sana yardım ederim," diye teklif etti, kız merdivene
bakmaya devam ederken ayakkabılarını giyyordu, ama teklifini yaptığında,
kızın gözleri ona çevrildi.

"Aslında ben iyiyim," dedi, rahatsızlığını gizlemek için sahte bir rahatlık
hareketi yaparak kolunu uzattı. "Burada takılıp büyükannemi bekleyeceğim."

"Biraz zaman alabilir gibi görünüyor," diye cevapladı Jack ve kızın
gergin bir şekilde dudaklarını ıslattığını izledi, ama sonra kız başını salladı.

"Sorun değil," diye yalan söyledi. "Ben sadece,
şey..." Jack sözünü kesti, "Belle, sana yardım
edeyim."

"Hayır, gerçekten. O gelene kadar burada kalacağım."

Son kez merdivenden indiğinde, kimse yardım etmeden kendi başına indi.

Jack de ona bunu yapmasını emretmişti ve ikisi de geriye dönüp bakıldığında gülünç görünen, yakıcı bir tutkunun esiri oldukları için bunu yapmıştı.

Yine de, öyle değildi ve Jack bunu biliyordu.

Ancak Jack, ona yardım etmek için o olayı yeniden canlandırmaya niyetli değildi.

"Lila sana göz kulak olmamı istedi. Sana yardım edeceğim," dedi Jack ve Lila'nın gözleri onun omzuna kaydı, bir zamanlar sevimli bulduğu ama şimdi nefret ettiği bir şey. Ona bunu söylememeye karar verdi ve devam etti, "Birlikte çıktığımız gibi ineceğiz. Ben önce ineceğim, sen de hemen arkamdan gel."

Konuşurken, onun bronzlaşmış yüzünün, kendisinin de paylaşmak istemediği anıların etkisiyle solduğunu gördü.

"Hayır," diye fısıldadı. "Gerçekten, Gram'ı bekleyebilirim."

Jack sabrını yitiriyordu. Yapacak işleri vardı, önceliği çocuğu ve Belle ile işleri yoluna koymaktı. Ayrıca günün gündeminde başka acil işleri de vardı.

Onun fobileriyle uğraşacak zamanı yoktu.

"Belle, bu tek katlı bir merdiven," dedi yorgun bir sesle. "Ben önce inersem ve sen düşersen, seni yakalayabilirim."

"Biliyorum," diye yalan söyledi, hala onun omzuna bakarak.

Adam merdivene doğru yürüdü ve kolunu ona doğru salladı. "O zaman gidelim."

Kız başını salladı ve bir adım geri attı. "Belle,"

dedi Jack uyarıcı bir sesle.

"Neden beni burada bırakmıyorsun?" diye sordu, gözleri onun kulağına kaydı.

"Çünkü konuşmamız gerekiyor ve bunu burada yapamayız."

"Burada konuşabilirim," diye cevapladı Belle hemen, çatı katında kalmak için bir bahane uydurarak.

"Ben değilim," diye karşılık verdi Jack.

Kafasını eğdi ve "Neden?" diye sordu. Jack, onun kafasını eğdiğini daha önce de görmüştü.

İki kez.

Her iki seferinde de başı onun yastığına yaslanmıştı.

O anı hatırlayarak dişlerini sıkma isteğini kontrol etti ve bunun yerine, "Açıklayacak vaktim yok. Yapacak işlerim var ve önce sohbetimizi yapıp sonra onları halletmek istiyorum" diye cevap verdi.

"Tamam, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu kadın. "Burada olmaz."

"Anlamıyorum..."

Zaten azalan sabrı tükenen Jack, öfkeyle çatı katında ona doğru yürüdü. O, sadece iki adım geri çekilme şansı buldu, sonra Jack belinden eğilip omzunu onun kalçalarına dayadı.

Kız küçük bir çığlık attı ama Jack bunu görmezden geldi, onu omzuna kaldırdı ve kızın kolları beline sıkıca sarıldığını hissederek loft'un diğer ucuna doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun...?" diye sormaya başladı ama Jack dönüp tek koluyla merdivenden inmeye başladığında, Belle omzunda, diğer kolu da kalçalarını sıkıca sararken, vücudu hareketsiz kaldığı için sözleri kesildi.

Ayakları ahırın zeminine değdiğinde, kızın kolları onu o kadar sıkı sarıyordu ki acı veriyordu, vücudu tahta gibi sertleşmişti ve çok ağır nefes alıp verışı dışında tamamen sessizdi.

Merdivenden indi, tekrar eğildi ve onu ayakları üzerine indirdi.

Adam doğrulup ondan uzaklaştığında, Belle'in yüzüne bir bakış attı ve bu kez onun hareketsiz kalma sırası gelmişti.

Korkusu o kadar belirgindi ki, gerçekten acı çekiyor gibi görünüyordu. O kadar acı çekiyordu ki, bacaklarının etrafında dikkat çekmek için bağırıp çağıran Baron ve Gretl'i tamamen görmezden geliyordu.

Sonra ifadesi değişti, acı geçmedi, hatta daha da kötüleşti.

Çok daha kötü.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadı, sanki onun bir cesedi baltayla parçaladığını görmüş gibi.

"Bir merdivenden indim Belle, sen başından beri güvendedeydin," dedi ona.

Gözlerini kaçırdı, kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Ama başaramıyordu.

Titrek bir eliyle yüzündeki saçlarını çekip, "Düşündüm ki... Ummuştum ki..." diye mırıldandı. Elini indirdi,

gözleri kaçmadan doğrudan onun gözlerine baktı ve "Doğru" dedi.

Onun tepkisinden duyduğu rahatsızlığı görmezden geldi ve şöyle dedi: "Belle, bunun için vaktim yok. Aklındakileri söyle de, seninle neden konuşmam gerektiğini açıklayayım ve sonra işime devam edeyim."

O, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bir anlığına ona baktı, sonra gözlerini sıkıca kapatıp yüzünü çevirdiğini gördü.

Derin bir nefes aldı ve bakışları tekrar onun yüzüne döndü.

Bu sefer, burnuna odaklandı.

"Elbette James. Çok meşgulsün," dedi yumuşak bir sesle. "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Onun sorusunu görmezden gelerek kendi sorusunu sordu: "Sen 'Bu doğru' dedin. Ne doğru?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı kadın. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Sabır rezervi kalmayan Jack, çabucak sabrını kaybetti.

Bu yüzden, "Belle, lanet soruyu cevapla" diye sorduğunda sesi keskinleşti.

Kadının vücudunun sarsıldığını gördü ve bir an tereddüt ettikten sonra, çenesini kaldırdı, gözleri Jack'inkilerle buluştu ve konuştu.

"Miles'ı hiç sevmedim," dedi ve Jack, o devam etmeden önce bunun hoşuna gitmeyeceğini içgüdüsel olarak bilerek kendini hazırladı. "Üzgünüm. Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum ama bu doğru. Neden onunla çıktığımı bile bilmiyorum. Dört ay boyunca bu soruyu düşündükten sonra bile hala bir cevabım yok. Bana ya da isteklerime hiç saygı göstermedi."

Konuşmayı kesti ve Jack bekledi. Sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Sen yaptın."

Bu sefer, vücudunun sarsıldığını hissetti ve konuşmaya devam etmeden önce, koruyucu bir şekilde kollarını beline doladığını gördü.

"Benim farklı olduğumu, fobilerim olduğunu, nevrotik olduğumu biliyordun ama umursamadın. Hoşuna gidiyormuş gibi davrandın, bunu sevimli buluyormuşsun gibi." Elini uzattı. "Ya da öyle bir şey." Kollarını tekrar beline dolarken durakladı. "Artık biliyorum."

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu, bu konuya girmek, Miles'tan ya da Jack'le geçirdiği zamandan bahsetmek ve kesinlikle onun bu konuda ne hissettiğinden bahsetmek istemiyordu.

Yine de, kendini "Şimdi neyi biliyorsun?" diye sorarken buldu.

Tekrar konuştuğunda, sesi sessiz ve inanılmaz derecede hüzünlüydü. "Artık o gecenin bir oyun olduğunu biliyorum. Her şey bir oyundu çünkü o gece tanıştığım Jack, senin az önce yaptığın gibi beni korkutacağını bilse, beni merdivenden öylece aşağı taşımazdı."

Yakın mesafeden tetiği çekse bile daha iyi bir isabet elde edemezdi.

Jack cevap veremedi, yumuşak bir sesle devam etti, sesi artık duygudan yoksundu, sanki Belle'den değil, tamamen farklı bir varlıktan geliyor gibiydi.

"Şimdi, James, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Bu bir oyun değildi," dedi Jack, yine onun sorusunu görmezden gelerek. Belle cevap vermedi.

Sanki hiçbir nevrozu, fobisi, kaygısı, özbilinci ve son olarak da ondan korkusu yokmuş gibi, sadece gözlerinin içine bakıyordu.

Bu durumda, onun tedirginliği arttı.

"Bu rol değildi," diye tekrarladı.

Belle içini çekti ve sessizce, "James, bana söylemen gereken şeyi söyle," dedi.

Aralarındaki iki adımlık mesafeyi bir anda kapattı. Belle geri çekilmedi ya da kaçmadı.

Onun tedirginliği, büyük ölçüde endişeye dönüştü. Bu endişe, onun yanlış izlenimini düzeltmek için bir şeyler yapmasına neden oldu. Bir saniye bile daha tahammül edemeyeceği bir şey.

Kadın onun çocuğunu taşıyordu ve onu kalpsiz bir piç olarak görüyordu.

Bu nedenle, onun bu yanlış izlenimini bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu fark etti.

Jack, kadının başını geriye eğip ona bakarken ona baktı ve çoktan başladığı yol netleşti.

"Sana kanıtlamamı ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kadının yüzünde öfke belirdiğini gördü, sonra kadın şöyle dedi: "Gazeteler benim bir aptal olduğumu düşünüyor, biliyorum. Ama sen de aynı hatayı yapmamalısın, çünkü ben aptal değilim. Senin oyununa ikinci kez kanmayacağım."

"Hayır, düşmeyeceksin," diye onayladı Jack. "Çünkü ilk seferinde hiçbir şeye kanmadın."

"Dürüst olmak gerekirse James, senin meşgul olduğunu sanıyordum..." diye başladı ve daha fazlasını söylemek niyetindeydi.

Jack bunu asla bilemeyecekti.

Çünkü elleri birdenbire uzandı, belini kavradı ve onu kendine doğru çekti.

Sonra başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Kadın kalçalarını Jack'in ellerinden çekmeye çalıştı ama Jack kollarını kadının etrafına doladı ve onu kendine sıkıca çekti.

O, hemen fark etti ki, hatırladığından daha iyi hissediyordu. Ama onun tadını alamıyordu.

Kadın ağzını açmıyordu ve aynı zamanda omuzlarına baskı uygularken, ağırlığını Jack'in kollarına da bastırıyordu.

Kız ağzını onunkinden ayırdı ve "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

"Bunun rol olmadığını kanıtlıyorum," diye cevapladı Jack sakın bir şekilde, kız kıvrılırken, yumuşak vücudu ona doğru hareket ederken Jack bunun ne kadar iyi hissettirdiğini de hatırladı.

"Beni *öperek* mi?" diye bağırdı.

"Poppet," diye mırıldandı Jack ve o bunu söylediğinde, kız onun kollarında hareketsiz kaldı. "O bir öpücük değildi." Eli omurgasından boynuna ve saçlarına kayd, başını sabit tuttu. "Bu," diye mırıldandı, "bir öpücük olacak."

Sonra ağzı tekrar ağzını kapattı. Kız direndi.

O ikna etmeye çalıştı.

Kız direnmeye devam etti ve Jack'in belindeki kolu sırtına kayd, parmakları kıvrıldı ve uçları kızın göğsünün yanını okşamaya başladı. Kızın sert vücudunun dokunuşuyla erimeye başladığını hissetti, ilerleme kaydettiğini biliyordu ve dudakları kızın dudaklarından bir nefes uzaklıkta durdu.

"Ağzını aç," diye yumuşak bir sesle emretti.

Kız başını salladı ve adam yumruğunu kızın saçlarına doladı, başını nazikçe geriye çekti.

"Ağzını aç," diye dudaklarına tekrar söyledi. Kız yine başını salladı.

"Poppet..." diye başladı.

Ama kız fısıldayarak sözünü kesti, "Bana öyle deme..."

Cümlesini bitiremedi, çünkü konuşurken adam mırıldandı, "İşte

"

Ve aralık dudakları onun dudaklarını aldı, dili onun ağzına girdi.

Jack onu tattı ve bunun da ne kadar hoşuna gittiğini hatırladı.

Onu ilk öptüğü zamanki gibi, dili diline değdiği anda karşılık verdi.

Vücudu onun vücuduna eridi, elleri kollarında yukarı kayd, bir kolunu boynuna doladı, diğer elinin parmakları saçlarına kayd.

Onun tepkisi karşısında zafer duygusu içini kapladı ve kendine ve Belle'e bir ödül olarak başını eğdi ve öpücüğü derinleştirdi.

O da bunu memnuniyetle karşıladı, boğazının derinliklerinden gelen yumuşak, seksi bir ses ağzını doldurdu.

Bu ses, bu his, bu tat, neredeyse dört ay önce onun içine girerken çıkardığı sesleri ne kadar sevdiğinin hatırası, kolunu sırtından çekerek karşılık olarak ağzına inledi.

Eli, kadının kaşkorse altına girdi, belindeki ipeksi teninde kayd ve yukarı çıktı.

Vücudu, elinin neden olduğu titremeyi memnuniyetle emdi, tıpkı kızın ellerinden biri onun gömleğini pantolonundan çekip çıkarırken, kızın yumuşak, tatlı, utangaç dokunuşunun kendi cildinde iz bıraktığını hissettiği gibi.

Saçlarını kavrayan eli sıkılaştı, ona olan ihtiyacının hızlandığını hissetti ve bir an içinde onu merdivenden yukarı taşıyıp, uyuduğu battaniyenin üzerine yatıracağını biliyordu.

Ve bunu sabırsızlıkla bekliyordu.

Aslında bunu yapmak için *can atıyordu*.

"Çok uzun sürmedi."

Jack'in vücudu dondu ve Miles'in sesini duyduklarında Belle'in vücudunun da aynı şekilde donduğunu hissetti.

"Bu Belle için bir rekor. İkiniz aynı çatı altında bir hafta geçirdiniz," diye devam etti Miles, Jack başını kaldırıp Belle'in biraz sersemlemiş ama şimdi de korkmuş gözlerine baktı.

Belle, Jack'in tutuşundan kurtulmaya çalıştı ama Jack, Belle'in saçlarını bırakıp kolunu da ona dolayarak onu kendine doğru çekti.

Miles yanlarına geldi ve Jack, Belle'in de aynı şeyi yaptığını görünce başını kardeşine çevirdi.

"Tabii, geceleri gizlice odana girmiyorsa, Jack," dedi Miles, ağzında alaycı bir gülümsemeyle Jack'e hitap ederken, gözleri Belle'e dikilmişti. "Ama annem bunu bilemez, değil mi? Bana her şeyin yolunda olduğunu, platonik olduğunu, her şeyin *harika* olduğunu söylemişti. Her ne kadar harika görünmese de. Sanki ikinizin tavşanlar gibi sevişmenizi tercih edermiş gibi görünüyordu." Alaycı gülümsemesi daha da derinleşti ve devam etti, "Çok memnun olacak."

Miles konuşmayı bitirdiğinde, bakışları Jack'e kaydı ve Jack, "Bitirdin mi?" diye sordu.

"Belle'yi samanlıkta sikebilmen için gitmemi mi istiyorsun?" diye karşılık verdi Miles, sesi alaycı bir tonla.

"Aslında, evet," diye cevapladı Jack ve Belle'in vücudunun sarsıldığını hissetti, ama onu sıkıca tutmaya devam etti ve Miles'in geri çekildiğini izledi.

Sonra Miles kendine geldi. "Bana aldırma. Ben sadece binmeye geldim." Başını bir ahıra doğru çevirdi ve kaba bir şekilde devam etti, "Tabii ki senin yapacağın türden bir binme değil."

Jack, Belle'i kenara itip kardeşine fiziksel zarar verme dürtüsünü zar zor bastırdı.

Bunun yerine, Belle'e biraz yer açtı ama onu kollarında tuttu ve tack odasına doğru ilerleyen Miles'a kısmen döndü.

"Sanırım asistanına, önümüzdeki altı ay boyunca The Point'ten uzak durmanı isteyen bir mesaj bıraktım," diye kardeşine seslendi Jack.

"Mesajı aldım," diye cevapladı Miles umursamaz bir şekilde.

Jack, Belle'in kollarında titrediğini hissetti, ona verdiği mesafeyi geri aldı ve onu vücuduna daha da yaklaştırdı.

Miles tekrar konuştuğunda, şımarık bir çocuk gibi seslendi: "Ancak, orası benim evim ve istediğim zaman oraya gelirim."

"Burası benim evim, Miles," dedi Jack sessizce anlamlı bir şekilde ve Miles'in gövdesinin kardeşine bakabilmek için döndüğünü izledi.

"Babam öldükten sonra, senin adın tapuya yazılmış olabilir ama burası hala benim evim," diye karşılık verdi Miles.

"Babam öldükten sonra, tapu benim adıma geçti, burayı *benim* evim yaptı ve ben istediğim zaman senin burada kalmana izin verdim," dedi Jack ve Miles, Jack konuşmaya devam ederken ona tam olarak dönerek baktı. "İstemediğim zaman, uzak durursun. Ve önümüzdeki altı ay boyunca uzak duracaksın."

Miles bir an Jack'e inanamayan gözlerle baktıktan sonra, "Şaka yapıyorsun herhalde," dedi.

"Hayır," diye cevapladı Jack hemen. "Oldukça ciddiym."

Miles'in gözleri Belle'e kaydı ve yüzü küçümsemeye dolarken gözleri kısıldı.

"Yani, son sevgilinin rahatsız hissetmemesi için kendi kardeşini kovuyorsun, öyle mi?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Ben öyle demezdim, ancak Belle ve ailesi burada, burası artık onların evi ve onların kendilerini güvende ve rahat hissetmelerini istiyorum. Dört ay önceki davranışlarından ve şu anki halinden, Belle'in şu anda pek de güvende hissetmediğini tahmin edebiliyorum. Yani evet, esasen söylediklerin doğru." Miles ağzını açtı ama Jack ondan önce davrandı ve öfkeyle titrek, alçak bir sesle konuştu. "Ve yemin ederim Miles, Belle'e bir daha 'siktir' dersin ya da ona atıfta bulunan bir kelime daha edersen, lanet kafanı koparırım."

Jack, Belle'in sertleşen vücudunun yanına yaslanarak gevşemeye başladığını hissetti, ama gözlerini kardeşinden ayırmadı.

Miles Jack'e öfkeyle baktı ve Jack sakın bir şekilde onun bakışını karşıladı. Jack sakın hissetmiyordu.

Ahıra geldiği zamankinden daha da öfkeliydi.

Artık Belle'ye kızgın değildi, lanet olası kardeşine ve daha da önemlisi, lanet olası kardeşinin böldüğü şeye kızgındı.

Miles hareket etmediğinde ve konuşmadığında, Jack konuştu. "Hâlâ ahırında duruyorsun."

"Atım burada ahırda," diye cevapladı Miles.

"Olive'i ara. Mystery'yi nereye koymak istediğini söyle, ben de onu oraya götürteyim," diye cevapladı Jack.

Miles'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi de atımı mı kovuyorsun?"

Jack tamamen kardeşine döndü, ama Belle'i beline sıkıca sararak yanına yaklaştırdı.

"Sana her şeyi ayrıntılı olarak açıklamak istiyorum, Miles, böylece şu anda sana karşı hissettiklerimi ve seninle ilgili her şeyin bir an önce ortadan kalkmasını istediğimi tam olarak anlayabilirsin. Ama Belle ile konuşma fırsatı bulmam daha önemli. Bu yüzden senden nazikçe gitmeni, Olive'i aramanı, ona neye ihtiyacın olduğunu ve nerede olmasını istediğini söylemeni rica ediyorum. O her şeyi ayarlayacaktır," dedi Jack kardeşi Jack'e.

"Benden nazikçe mi rica ediyorsun?" diye sordu Miles alaycı bir şekilde.

Jack geri döndüğünde sesini alçaltarak uyarıcı bir şekilde konuştu: "Eğer istersen, isteklerimi nazikçe *değil*, açıkça belirtirim. Ancak, daha önce de söylediğim gibi, Belle ile konuşmam gerekiyor ve isteklerimi sana açıkça belirtmek için ondan gitmesini istemek zorundayım."

Miles gecikmeden gömleğinin kollarını sıvadı, gözlerini Jack'e dikti ve meydan okurcasına, "O zaman gitmesini iste, Jack. İsteklerini nazik olmayan bir şekilde açıkça belirtmeni tercih ederim" dedi.

Miles geldiğinden beri ilk kez Belle konuştu, yumuşak bir sesle ve ses tonunda belirgin bir tiksinti ile, "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Jack aşağı baktı ve Belle'in Miles'a mutsuz ve şaşkın bir şekilde baktığını gördü.

Jack konuşmadan, Miles'a şöyle dedi: "Büyümelisin

"

"Git buradan, Belle. Jack ve benim konuşacaklarımız var," dedi Miles "Siz ikiniz birbirinizi dövüp dururken ben kaçmayacağım. Senin sorunun ne?" diye bağırdı Belle ve Miles'ın gözleri ona çevrildi.

"Siz ikiniz birbirinizi dövüp dururken ben *buradan gitmeyeceğim*. Senin neyin var?" Belle sertçe sordu ve Miles'ın gözleri ona çevrildi.

"Oh, bilmiyorum," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. "Belki de benim evimin ve atımın bulunduğu ahırların sahibi olan kardeşim, eskiden çıktığım kadının koluna girmiş duruyor olmasıdır. Beş dakika önce lanet olası dilini ağzına sokan kadın. Ve aynı zamanda onun piç kurusu çocuğunu taşıyan kadın, çünkü onunla tanıştıktan birkaç saat sonra, ona o kadar aşık oldu ki bacaklarını açtı, o kardeşim bana defolup gitmemi söylüyor. Sence bu seni biraz kızdırmaz mı, güzelim?"

Jack, Belle'in nefesini tuttuğunu duydu ama bunu fark etmedi.

Yeterince dinlemişti ve her şey kardeşinin ağzından dökülmüştü.

İşini bitirmişti.

Belle'i arkasına itti, gözlerini Miles'a dikti ve "Eve git, Belle" diye mırıldandı.

Belle'in elleri onun kolunu sıkıca kavradı. "Onun yapmasına izin verme..."

Ama Jack döndü, gözleri onu olduğu yere sabitledi ve tekrarladı, "Poppet, eve git. Ben de birazdan gelirim."

Belle bir anlığına ona baktı, bakışları yumuşak ve yalvarır gibiydi, ve fısıldadı, "Bunu yapma, Jack."

Belle'in ona taktığı takma adın içini parçaladığını hissetti. Mantıksız bir nedenden dolayı bunu sindirecek zamanı yoktu, bu duygunun şiddetli ve yoğun bir tatmin olduğunu fark etti.

Yine de fikrini değiştirmede.

Bunun yerine elini kızın çenesine götürdü ve başparmağıyla kızın elmacık kemiğini okşadı.

"Eve git, aşkım."

Gözleri Miles'a kaydı, sonra tekrar Jack'e döndü.

Kafasını salladı, topuklarını döndü ve ahırdan dışarı koştu.

Kapıda durdu ve köpeklerine sevgiyle seslendi, bacağını okşadı.

Köpekler ona koştu ve o da kapıyı arkalarından kapattı.

Jack kardeşine döndü.

"Bundan çok keyif alacağım," dedi Miles alaycı bir şekilde, yavaşça ilerlerken. Jack bundan çok şüpheliydi. Ve sonunda Jack haklı çıktı.

Chapter

NINE

Çoklu Kişilik

Belle

BELLE, The Point'teki büyük, yumuşak yatağında yan yatarak uyandı ve orada yaşadığı bir haftadır ilk kez garip bir şekilde hoş, rahat ve güvende hissetti.

Sonra sırtında bir sıcaklık ve belinde ağır bir yük olduğunu fark etti.

Gözlerini açıp aşağıya baktığında, bir erkeğin eli (*herhangi* bir erkeğin eli değil, o güçlü, uzun parmaklı eli her yerde tanıyabilirdi, James'in eliydi) belinde sallanıyordu. Pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığında, eklemlerin yaralı ve parçalanmış olduğunu, yaraların üzerinde acı verici görünen kabuklar oluştuğunu gördü.

Bu rahatsız edici gerçeği henüz sindiremeden, köpek tasmaları sesi duydu ve iki köpek kafası yatağın onun tarafında belirdi.

Biri daha koyu renkli (Baron), biri daha açık renkli (Gretl).

Dün gece köpekler odasında yoktu. James de yatağında yoktu.

Aslında, ahırdan koşarak Joy'a iki oğlunun kavga ettiğini söylemeye gittikten sonra James'i sadece bir kez görmüştü.

Evet, iki yetişkin erkeği ihbar etti, başka ne yapabilirdi ki? yapabilirdi ki?

Ahırdan kaçtıktan yarım saat sonra, Belle, Rachel ve Lila ön kapının merdivenlerinde durup James'in, çok kötü durumda olan Miles'ı Joy'un Mercedes'ine bindirmesini izlediler. Bunu yaptıktan sonra

James, Miles'ı hastaneye götürmesi için Joy'u bıraktı, Rachel ona eşlik etmek için arabaya koştu.

James, Lila ve Belle'in ağzı açık bir şekilde şok içinde onu izlerken, öfke dolu bakışlarla merdivenleri yavaşça çıktı.

Tek kelime etmemişti ama parıldayan gözleri ikisini de *keskin bir bakışla* delip geçerek kapıdan uzaklaşmalarına neden olmuştu.

Sonra kendini çalışma odasına kilitledi.

Birkaç saat sonra Joy ve Rachel geri döndü. Miles dönmemişti.

Joy doğrudan odasına gitti.

Lila, Rachel ve Belle'i onu yalnız bırakmalarını sağladı. Yarım saat sonra, Lila kendisi bir tepsi çorba, sandviç ve bir şişe şarap alarak yukarı çıktı.

Rachel ve Belle yatmaya gittiğinde, Lila, Joy ve James ortada yoktu.

Şimdi, bir şekilde James onunla yataktaydı.

Belle kolunu uzattı, parmaklarını yatağın kenarına doladı ve kendini yataktan fırlatmaya hazırlandı.

Bu girişiminde başarılı olamadan, James'in beline hafifçe dayadığı kolu demir bir bant gibi sertleşerek onu sert vücuduna çekti.

Belle donakaldı ve yüzünün saçlarına gömüldüğünü hissetti. "Konuşmamız gerek," diye homurdandı.

Tanrım, diye düşündü Belle.

"Benim yatağında ne yapıyorsun?" diye sordu Belle. "Seni kontrol altında tutmak," diye cevapladı James.

"Ne?"

"Kontrol," diye tekrarladı. "Fırsatını bulursan kaçacaksın.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Vay canına, zihni yeniden nefes almaya başladı.

Belle, son üç hafta içinde birçok farklı James Bennett ile uğraşmıştı. Sinirli olan (ilk karşılaşmalarında, ilişkiden sonra). Talepkar olan (doktor randevularında). Düşünceli olan (başka bir şey olmadığı zamanlarda). Sabırsız olan, ki bu da sinirli olanın bir varyasyonuydu (ahırlarda). Seksi olan (yine ahırlarda). Ve sevgi dolu olan (yine ahırlarda).

Bu, onun anlayabildiği kadarıyla, yepyeni bir James Bennett'tı.

Bu nedenle, dikkatli davranmanın en iyisi olacağını düşündü.

"Lütfen yataktan kalkabilir miyim?" diye sordu.

Adam vücudunu uzaklaştırdı ve o bunu olumlu bir yanıt olarak algıladı.

Yanılmıştı.

Elini ona bastırarak sırtını yatağa dayadı ve dirseğiyle kendini kaldırarak diğer kolunu karnına koydu.

"Hayır," diye gereksiz bir cevap verdi.

Gözlerine baktı, hala uykudan biraz ağırlaşmış ama yine de uyanık olduklarını gördü. Onları okuyamazdı ama yine de bir korku hissetti.

Bu yüzden dikkatini onun kulağına verdi.

Orada, adam "Bu iyiye işaret" diye mırıldandı.

Ne demek istediğini anlamadı ama aynı zamanda anlamaya da çalışmadı. sor.

"Şey, bunu biraz tuhaf buluyorum," diye kulağına fısıldadı.

"Çok yazık. Sana söyleyeceğim üç şey var ve sen de dinleyeceksin. Ancak o zaman yataktan kalkıp güne başlayabilirsin."

"Tamam," diye tereddütle cevap verdi, tüm kalbiyle bunun hızlı ve nispeten acısız olmasını umarak.

Adam onu tedirgin ediyordu!

"İlk olarak, Miles'ı görürsen, ondan uzaklaş ve hemen beni ara."

Korku, çirkin bir kıvrım yaptı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Belle.

"Bu soru zamanı değil, Belle. Ben sana konuşuyorum, sen dinliyorsun ve söylediklerimi *tam olarak* anladığını kesin bir şekilde gösteriyorsun."

Belle sessiz kaldı ve sadece bakakaldı.

Kesinlikle onu tedirgin ediyordu.

"Az önce sana söylediklerimi anladın mı?" diye sordu. Anladı.

Tabii ki anladı.

Tek yapabildiği başını sallamaktı.

"Güzel. İkincisi, benden kaçınıyorsun ve bu beni sinirlendiriyor. Buraya taşınmanı, deniz kenarının tadını çıkarman için istemedim. Buraya taşınmanı, hamileliğini benimle paylaşabilmen için istedim."

"Aslında, sen hiç *sormadın*. Sen *söyledin*..." Belle onu düzeltmeye başladı ama kaşları korkutucu bir şekilde çatıldığında ağzını kapattı.

Onun aptalca bir şey söylemeyeceğini anladığında, devam etti.

"Benimle zaman geçireceksin. Benimle kahvaltı edeceksin. Benimle akşam yemeği yiyeceksin. Yürüyüşe çıkmak istersen ve ben evdeysem, beni bulacaksın ve mümkünse seninle geleceğim. Seni dükkânına götüreceğim. İşin bittiğinde beni arayacaksın, ben de gelip seni alacağım."

O konuşurken Belle nefes almakta zorlandığını fark etti. "Şimdi, anlaşıldı *mı*?" diye bitirdi.

"James..." diye fısıldadı ve gözleri öfkeyle parlamaya başladı, bu yüzden konuşmayı kesti (zaten ne söyleyeceğini bilmiyordu).

"Dün bana Jack dedin," diye sertçe bilgilendirdi onu. Öyle miydi?

Bunu hatırlamıyordu.

"Öyle mi yaptım?" diye fısıldamaya devam etti. "Evet, öyle yaptın," diye cevapladı.

"Oh," diye nefes aldı, adamın bakışları ağzına kaydı ve garip bir nedenden dolayı yüzü karardı (bu, onun yüzünün en tuhaf anlarda çok şey ifade ettiğini fark etti) sonra gözleri tekrar Belle'in gözlerine döndü.

"Görünüşe göre, seni öpersem, bana lanet olası adımla hitap ediyorsun." O öpücüğü hatırlamak istemiyordu.

Aslında, dün gece, zihni Joy hakkında endişelenmekle meşgul olmadığına (ve itiraf etmesi gerekirse, James ve ayrıca Miles hakkında da), o inanılmaz lezzetli, akıllara durgunluk veren öpücüğü düşünmekten *başka* her şeyle meşguldü.

Bu nedenle, öpücüğü tartışmamak için akıllıca olmayan bir şey yaptı.

"Adının James olduğunu sanıyordum," dedi ve *hala* fısıldıyordu, ama yine de sessiz kalmayı unutmuştu çünkü James'in gözleri mutsuz bir şekilde kısılmıştı.

Bu nedenle, yine ağzını sıkıca kapattı. "Bunu aklımda tutacağım," diye mırıldandı.

Onun aptalca yorumunu görmezden geldiğini ve onu öpüşmesini kastettiğini biliyordu, bu yüzden ona Jack dedi ve *bunun* ne anlama gelebileceğini düşünerek gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ona bir daha asla James dememeye yemin etti (sessizce) ve sessizliğini korudu.

"Şimdi, ikinci noktayı anladığını bana göster," diye talep etti.

Belle tekrar başını salladı.

"Mükemmel," dedi, hiç de "mükemmel" değilmiş gibi konuşarak ve sonra konuşmaya devam etti. "Son noktam çünkü tartışmamızdan kaynaklanıyor. Miles ve benim arasında ahırda gördüklerin ne olursa olsun, dört ay önce seninle benim aramda olanlar rol *değildi*. Miles senin için rekabet ediyor olabilir ama ben etmiyordum. O geceyi paylaştığımız sabah, suçlamanın ne kadar incitici olduğunu açıkça fark etmemişsin. Fark etseydin, şimdi de aynı derecede incitici olduğu için bundan bahsetmezdin. Bir daha bundan bahsetmeyeceksin."

Belle, onun alçak ve gürleyen ses tonuna nefes nefese kalmamak için zorlanıyordu.

Bu ses, ona güvenebileceğini söz verdiği zamanki sesinin bir varyasyonuydu.

Aynı zamanda, kardeşini dövmeden hemen önce onu tehdit ederken kullandığı ses tonuna da çok benziyordu.

Bu, sözlerinin arkasında sadece duygu değil, derin bir his olduğunu da gösteriyordu.

Ve bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

Bunu anlamaya fırsatı olmadan, adam tekrar konuştu.

"Anlatabildim mi?" diye sordu.

Tereddüt etmeden, kız tekrar başını salladı.

"Bunu tekrar tartışmak zorunda kalırsak mutsuz olacağım," dedi ona ve o, o anda

O anda *çok* mutsuz göründüğünü düşünerek, "mutsuz" derken ne demek istediğini merak etti.

"Bir daha tartışmak zorunda kalmayacağız," diye söz verdi.

Ona o kadar sert bir şekilde baktı ki, kız istese de gözlerini ondan ayıramadı.

Sonra onun yanında gevşediğini hissetti. "İyi," diye mırıldandı.

Yataktan kalkabilir mi diye sormak üzereydi ama adam çenesini eğdi, gözleri kadının vücudunu takip etti ve hafifçe geri çekildi. Bakışları kadının karnındaki küçük şişkinlikte durdu ve eli oraya, ağır ve sıcak bir şekilde kondu.

Belle, bu samimi hareketten nefesini tuttu ve uyandığında hissettiği hoş, rahat ve güvenli hissin geri gelmesine karşı koydu.

"Hareket ediyor mu?" diye sordu Jack nazikçe.

Belle, anında yeni bir Jack ile karşı karşıya olduğunu anladı ve bu Jack sevgi dolu birine benziyordu.

Nazik, sevgi dolu James Bennett'ı ne kadar sevdiğine karşı kendini hazırladı ve bu ruh halindeyken yaydığı çekiciliğe karşı kendini hazırladı.

"Hayır, henüz hareket etmedi," diye cevapladı ve Jack'in gözleri tekrar ona döndü, ama eli karnından ayrılmadı.

"Sence o bir erkek mi?" diye sordu Jack ve Belle başını salladı.

"Ama ben bilmek istemiyorum. Sürpriz olsun istiyorum," dedi ona. "İstersen sen bilebilirsin."

Gözleri tekrar karnına kayarken, "Bilmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Belle, onun mırıldanmasının yarattığı tatlı hisle yutkundu ve yataktan kalkıp kalkamayacağını sormak üzereydi, çünkü *gerçekten* yataktan kalkması gerekiyordu.

Ve ondan uzaklaşmak için.

Bunu çok yorucu buluyordu.

Jack kötü davrandığında neden kendini daha emin bir şekilde idare edebiliyor gibi göründüğünü ve Jack kötü davranmadığında neden tamamen başa çıkamıyor gibi göründüğünü hiç anlamıyordu.

Sadece yapamıyordu.

Elini onun eliyle kapamak istiyordu.

Eğilip, güçlü, koyu sakallı çenesini öpmek istiyordu. Elini onun çıplak göğsünde gezdirmek istiyordu.

Hayır, o onun çıplak göğsüne dilini gezdirmek istiyordu.

O bu düşüncelere dalmışken (ve onun göğsüne bakarken), Jack'in gözleri tekrar onun yüzüne döndü.

"Hiç isim düşündün mü?" diye sordu, bakışları onun köprücük kemiğine kaydı, düşünceleri biraz çaba sarf ederek onun sorusuna odaklandı ve dudaklarını yaladı.

Yatakta birlikteyken Jack ile bebek isimleri hakkında konuşmak istemiyordu.

Nasıl *oldu da* yatakta birlikteyken bebek isimleri hakkında konuşuyordu, hiç bilmiyordu.

Listesini bir e-postaya yazıp ona göndermek çok daha iyi olurdu.

"Belle," diye seslendi Jack ve e-posta ile isim alışverişi fikrinin suya düştüğünü anladı.

Gözleri, Jack'in köprücük kemiğini düşüncesizce incelemeyi bırakıp yüzüne yöneldi ve "Erkek için Lucas, kız için Olivia" diye patladı. Sonra, bu isimleri beğenmeyeceğinden endişelenerek, "Harry'yi de seviyorum" diye devam etti. Jack hiçbir tepki göstermedi, sadece sessizce yüzüne baktı, o da devam etti, "Ve Noah." Jack yine konuşmadı, o da devam etti, "Ve Nathan."

"Nathan," diye mırıldandı ve o ismi söyleme şekli, derin sesiyle sarılmış haliyle, çocuğuna bu ismi vermek için ölümüne savaşaacağını biliyordu.

"Nathan," diye fısıldadı ve onun gözlerinin ağzına indiğini gördü.

Sonra yüzünün yumuşayıp nazikleştiğini gördü, dört aydır görmediği bir ifadeydi bu.

Derin bir şey oluyordu. Bir anne ve babanın çocuklarına ne isim vereceklerine karar verdiklerinde olan türden derin bir şey.

Bu duygu içini sıcak bir şekilde kapladı, onu ele geçirdi, kontrolü ele aldı ve farkına varmadan (ya da kendini durduramadan) eli, onun elini karnının üzerinde kapattı.

Adamın bakışları kadına yöneldi ve kadının eli, adamın ön koluna doğru kaymaya devam etti.

"Belle," diye mırıldandı ve kızın eli onun pazılarına kaydı.

"Jack," diye fısıldadı ve onun ağzını incelerken, gözlerindeki parıltıyı kaçırdı ve parmakları onun omzuna dolandı.

Hâlâ o anın etkisi altında, kendi nevrotik zihninin değil, kendini kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Ve onu öptü.

Onu *öptü*.

Ne yaptığını bilmiyordu. Kendinde değildi ve bu Yeni Belle'in davranışından ne elde etmek istediğini hiç bilmiyordu.

Ama Jack tam olarak ne istediğini biliyordu ve dudakları onun dudaklarına değdiği anda, istediğini aldı.

Gövdesi onu yatağa bastırdı, kolunu beline doladı ve sırt üstü yuvarlandı, onu da yanında götürdü, ağzını ağzına kilitledi, dili içeri kaydı.

Elleri, başının iki yanındaki saçlarına daldı ve o başını eğdiğinde onu kendine çekti, dili onun diliyle çılğınca dans etti.

Bu çok iyi hissettiriyordu, karnı ters döndü, sonra eridi ve vücudu onun vücuduna yapıştı. Kollarını ona doladı ve yanına döndü, onu da kendisiyle birlikte gelmesi için teşvik etti (ve o da geldi), böylece elleri onun sırtındaki deriyi ve kasları okşayabildi.

Kendini iyi hissediyordu.

Aslında, *harika* hissediyordu.

Ona dokunduğunda, hafifçe kontrol edilen öpücük kontrolden çıktı.

O bunu davet etmişti ve geldiğinde onu memnuniyetle karşıladı ve aldığı kadarını geri verdi, her saniyesini sevdi.

Ancak Jack'in eli geceliğini yukarı çekip arkasına, külotunun içine kaydırduğunda, akıl sağlığı buz gibi bir "*ne yapıyorsun sen*" telaşıyla geri döndü.

Kollarından çekildi, yataktan atladı ve yatağın kenarında durup, dirseğiyle kendini destekleyen ama vücudu

hareketsiz kalmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Çok, çok özür dilerim. Özür dilerim." O sadece ona bakıyordu, göğsünün inip kalktığını, derin nefes alıp vermesiyle belirgin karın kaslarının kasılmasını görebiliyordu ve konuşmaya devam etti, "Hormonlar. Hormonlar yüzünden. Çok özür dilerim."

Orada aptal gibi dururken, bakışları onun tutku dolu gözlerinden, hoşuna giden göğsüne kaydı. Sonra, yine hoşuna giden burnuna kaydı. Sonra, giyinirken güvenli olan omzuna kaydı, giyinik olmadığında ise kaslı ve çekici olan omzuna kaydı, sonunda kulağına karar kıldı.

"Belle..." diye başladı ama o konuşmaya devam etti.

"Tamam, bu kısa geçmişimizi düşünürsek, bu açıkça tuhaf olacak. Bunun işe yaraması için, şey... benim burada, seninle yaşamam için, belki de kurallar koymalıyız."

"Belle..." diye tekrarladı, ama o konuşmaya devam ederken hala ona bakmıyordu.

"Yani, belki de benimle yatmana izin verilmemeli, ya da, şey, benimle uyanmana, ya da, şey... her ikisine de. Bu iyi bir kural."

"Belle..." diye tekrar söyledi ama o konuşmaya devam etti.

"Ve belki artık beni öpmen yasak."

"Sen beni öpebilecek misin?" diye sordu ve o, sesinde açıkça eğlence olduğunu duydu.

Gözleri onun yüzüne kaydı ve orada da bunu açıkça gördü. "Hayır," diye cevapladı. "Öpüşmek yok. Hiç yok. Ne sen ne de ben." "Bu kurala katılmıyorum," diye karşılık verdi, yorganı geri atarak.

Yorganı geri attı.

Korkudan vücudu kaskatı kesildi ve yine çok geç fark etti ki, odadan kaçmalı, kendini banyoya kilitlemeli ya *da* pencereden atlamalıydı.

Hâlâ vakti vardı ama ayakları hareket etmeyi reddediyordu.

Onun yataktan kalkışını izledi. Onun, kıkına *çok yakışan* koyu gri, ipli pijama altını giydiğini fark etti ve sonra onun etrafında dolaşmaya başladı, ona doğru.

"Ya ben seni öpmem ya da sen beni öpmem. *Özellikle* sen beni öpmemelisin," diye vurguladı ve onun önünde durdu, eli

çenesine uzattı, sesi alçaldı ve gürledi. "Beni daha önce hiç böyle öpmemiştin. Çok hoştu, bebeğim."

"Başka bir kural!" Belle çok yüksek sesle duyurdu ve bir adım geri çekilerek, yanına düşen elinden uzaklaştı. "Artık bana 'bebeğim' diyemezsin."

O sıırıttı. "Buna da katılmıyorum."

Kız ona gözlerini kırptı. "Peki, ilk kurala, birlikte yatmamaya razı mısın?"

"Elbette," diye tereddüt etmeden cevapladı ve vücudu gevşedi, ama o devam edince tekrar dikleşti, "Tabii canım istemedikçe."

"Havamda değilse mi?" diye fısıldadı ve o, onun geri çekildiği adımı ona doğru attı ve iki elini de kızın çenesine koyarak onu esir aldı.

"Canım isterse," diye tekrarladı ve korkutucu bir şekilde devam etti. "Ve şunu bilmelisin ki, sanırım canım sık sık isteyecek, bebeğim."

"Bu komik değil," diye fısıldadı, sesinde kalbi vardı, ama onun duyabileceğini bildiği halde (duyması gerekiyordu), gülümsedi.

"Haklısın, komik değil. Ben de gülmüyorum."

"Gülümsüyorsun," diye suçladı.

"Evet, gülümsüyorum," diye kabul etti.

"Yapmayı kes," diye emretti.

"Yapamam."

"Neden?" diye sordu, sesi histerik bir tonda. "Çünkü artık biliyorum," diye cevapladı.

Vücudu mermer gibi sertleşti ama ağzı hala kelimeleri telaffuz edebiliyordu. "Neyi biliyorsun?"

"Benden neden kaçtığını biliyorum," diye cevapladı. "Senden kaçmıyorum," diye yarı yalan söyledi.

Aslında kaçınıyordu.

Kimi kandırıyordu ki? Kesinlikle kaçınıyordu ve bunu üç haftadır yapıyordu.

"Benden kaçırıyorsun, Belle. Ve bunu yapıyorsun çünkü ahırda başladığımız şeyi, o yatakta başladığımız şeyi,

dört ay önce yaşadığımız şeyi istiyorsun. Bunu hem çok istiyorsun hem de bundan çok korkuyorsun."

"Hormonlar yüzünden," diye yine yarı yalan söyledi.

Hormonlar olabilir, ne bilebilirdi ki? Hamilelik uzmanı değildi (ama öğreniyordu).

"Dört ay önce hormonlar değildi." Orada onu yakalamıştı.

"Başka bir kuralım daha var," diye başladı, yüzünü onun ellerinden çekip bir adım daha geri attı, Baron'a çarptı, durdu ve çenesini Jack'e doğru kaldırdı. "Dört ay öncesinden bahsetmek yok."

"Dün buna katılırdım." Ona doğru bir adım daha attı, onun kazandığı mesafeyi ortadan kaldırdı ve eğildi. "Bugün. Hayatta olmaz."

"Neden?" diye bağırdı.

"Çünkü şimdi bilmek istiyorum, ikimiz de o zaman ne kadar iyi olduğunu, tekrar ne kadar iyi olabileceğini bildiğimiz halde, neden bundan bu kadar çok korktuğunu. O kadar korkuyorsun ki, bulabildiğin her bahaneye sarılıp, arkana bakmadan ondan ve benden uzaklaşıyorsun."

Çenesini daha da kaldırdı ve yine yalan söyledi (ciddi ciddi cehenneme gidecekti), "Korkmuyorum."

"Tabii ki korkuyorsun. Ölesiye korkuyorsun." "Korkmuyorum," diye tersledi.

"Evet, öylesin."

"Hayır... Ben... değilim!" diye bağırdı.

Adam daha da yaklaştı, elleri kadının kalçalarına uzandı ve cesaretle, "O zaman öp beni," dedi.

Vücudu hafifçe titredi ve kekeledi, "Ne... ne?"

"Eğer bu kadar kontrolün altındaysan, öp beni. Kabul edebileceğini ya da reddedebileceğini bana kanıtla."

Kız başını salladı. "Seni öpmeyeceğim." "Korkuyor musun?" diye alay etti adam.

"Hayır!" diye bağırdı.

Ağzı gülümsemese de gözlerinin gülümsediğini gördü. Onu ilk kez böyle gördüğünde ne kadar güzel bulduğunu hatırladı.

Şimdi de o kadar güzeldi.

"Yalancı," diye mırıldandı, onun düşüncelerini bölerek.

"Yalan söylemiyorum," diye yalan söyledi.

Adam cevap vermedi.

Kadın onu dikkatle izledi.

Adam yeşil gözlerinde eğlenceyle onu inceledi. Sonunda fısıldadı, "Bu ilginç olacak."

Belle bu sözleri hiç hoşuna gitmedi.

Onu ikna etmek için söyleyecek *bir şey* bulamadan, boynunu eğip alnına bir öpücük kondurdu.

Ama sadece birkaç santim uzaklaşarak yumuşak bir sesle, "Tamam, bebeğim, şimdilik seni affedeceğim," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye titrek bir sesle sordu.

Elini kalçasından çenesine kaydırıp ve başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı. "Bu, kahvaltıda görüşürüz demek."

Tekrar eğilip titreyen dudaklarına dudaklarını değdirdi ve bunu yaptıktan sonra başparmağıyla alt dudağını okşadı.

Başka bir şey söylemeden, dönüp kapıya doğru yürüdü. Elini kapı koluna koydu ve ona baktı.

"Köpekleri ister misin?" diye sordu.

Heykel gibi duran Belle, başını eğip yanlarında oturan Baron ve Gretl'e baktı. İkisi de mutlu bir şekilde dillerini sarkıtmış, ona gülümsüyor ve kuyruklarını yere sürtüyorlardı.

Sessizce Jack'e baktı.

Jack, yıllardır süren ilişkilerinde her sabah yaptığı gibi, kahvaltı hazırlamak için çıkmadan önce köpekleri isteyip istemediğini sordu.

Sanki yatak odasında ilk kez Jack'in Çoklu Kişilik Melodraması'nı yaşamamışlar gibi.

O, onun deli olup olmadığını kendi kendine merak etti.

Sonra, tuhaf bir nedenden dolayı, ona yüksek sesle "Evet" diye cevap verdi.

Onun cevabına karşılık, adam ona daha önce hiç görmediği, neredeyse şakacı bir ifadeyle seksi bir gülümseme attı.

Karnı hoş bir şekilde kıpırdadı.

"Kahvaltıda görüşürüz, tatlım."

Kapıyı kapattı.

O kapıya baktı.
Sonra Baron'a baktı. Sonra Gretl'e.
Belle'in dikkati ondan uzaklaştığında, Baron havladı.
Belle'in dikkati ondan uzaklaştığında, Gretl elini yaladı.
"Nedense," dedi köpeklerle, sesi hâlâ titriyordu, parmakları kulaklarının arkasını kaşımak için hareket ediyordu, "sanırım başım belada."
Baron tekrar havladı ve Belle onun kendisine katıldığını

Belle, Jack'in son lokmasını yemesi için tam zamanında oturabilmek umuduyla oyalanarak, ağır adımlarla kahvaltı masasına doğru yürüdü. Böylelikle, sözünü tutmadan sözünü tutmuş olacaktı.

Bu riskli bir girişimdi.

Olumsuz yanı, Jack'in onun oyununu fark edip korkutucu bir şekilde sinirlenmesi idi.

Avantajı ise Belle'in akıl sağlığını koruyabilmesiydi.

Nedense, Jack'le birlikteyken kendini kaybetti.

Hayatı boyunca akli başında bir insan olmuştu. Çok akli başında. Hatta annesi ve büyükannesi onun *fazla* akli başında olduğunu bile söyleyebilirdi.

Jack'le birlikteyken ise öyle *değildi*.

Yakında başka bir canlının sorumluluğunu üstleneceğini düşünerek, küstah bir kadın değil, mantıklı bir yetişkin gibi davranmanın önemli olduğunu düşündü.

Henüz çocuğu bile olmamasına rağmen, Yılın Annesi ödülünü şimdiden kaybetmişti.

Kahvaltı masasına gelmesini geciktirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Duş almış, makyajını yapmış ve saçlarını ensesinde büyük bir topuz halinde yumuşak bir şekilde geriye doğru taramış, birkaç küçük örgü eklemiş, yüzünde ve boynunda dağınık birkaç saç teli bırakmıştı. Çok romantik ve masum bir bakire görünümüydü.

Sonra ne giyeceğine karar vermek için epey zaman harcadı.

Hava oldukça sıcak ve güneşli olduğu için, kendi tasarladığı mor renkli pamuklu bir sundress giymeye karar verdi. Empire bel, derin V yakalı, fırfırlı süslemeli ve dizden birkaç santim yukarıda biten hafif A kesim etekli bir elbiseydi. Bu elbiseyi, parmağında gül bulunan gümüş renkli, düz Capri sandaletlerle tamamladı.

Derin V yakası *biraz* riskli olsa da, Audrey Hepburn tarzı tatlı bir kıyafetti ve herkes Audrey Hepburn'ün hafifmeşre biri olmadığını biliyordu.

Yemek odasının kapısına yaklaşırken, koridorda bir hareket gördü ve kapıda durup Jack'in kendisine doğru yürüdüğünü izledi.

Görünüşe göre oyalanma çabaları boşa gitmişti.

Kulağında, George Jetson'ın sahip olabileceği türden şık, siyah bir cep telefonu vardı. Zarif çizgili kömür grisi pantolon, temiz, açık mavi gömlek ve açık yakasından sarkan siyah, gece mavisi ve gri desenli bir kravat giyiyordu.

Gözleri üzerindeydi.

Omurgasından baş derisine kadar uzanan bir titreme hissetti ve titremeye başladı.

Adam yakınında durup elini hafifçe beline koyduğunda donakaldığını fark etti.

Ancak o zaman hatasını anladı. Soğukkanlı, sakin ve rahat davranmalı ve yemek odasına girmeden önce ona neşeyle el sallamalıydı.

Bunun yerine, aşk acısı çeken bir genç kız gibi ona hayran hayran bakakalmıştı. Jack'in yanında aklını kaçırdığının kesin kanıtıydı bu.

"Tamam," dedi telefona, gözlerini ondan ayırmadan. "E-posta ile gönder. Öğleden sonra ofiste olacağım, o zaman konuşuruz."

Hoşça kal demeden telefonu kapattı ve bakışları onun vücudunu baştan aşağı süzdü.

Gözleri tekrar yüzüne döndüğünde, yumuşak bir sesle sordu. "Senin mi?"

Gentle Jack Trance'a kapılmış olan Belle başını salladı. "Çok güzel," dedi Jack hafifçe gülümseyerek.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve onun gülümsemesinin derinleştğini gördü.

Ağızına bakarken, dudakları aralanmış, gözleri parlamış, vücudu onun manyetik çekimine doğru eğilmeye başlamıştı ki, büyükannesinin sesini duydu.

"Günaydın çocuklar!"

Belle'in vücudu sarsıldı ve trans halinden çıktı. Bunu yaparken, Jack'in ağzının sıkılaştığını ve başını yemek odasına çevirdiğini gördü.

Belle de döndü ve Yasmin dahil herkesin orada olduğunu gördü. Hepsi Jack ve Belle'i, hayranlık uyandıran, ödüllü bir oyun izler gibi izliyorlardı.

"Yasmin." Belle diğer kadına utangaç bir şekilde gülümsedi. O korkunç sabahdan beri onu görmemişti ve Belle'in Jack'in çocuğuna hamile olması ve The Point'te yaşamasına verdiği tepkinin Miles'inkinden çok daha iyi olmasını umuyordu. "Seni görmek çok güzel."

Yasmin cevap verdi, Jack'in eli Belle'in beline kaydı ve onu odaya yönlendirdi.

"Seni görmek kadar güzel değil. O olay ve ardından gelen medya karmaşasından sonra, senin dükkanında *istenmeyen kişi* olabileceğimi düşünmüştüm. Şimdi, Jack'in seni hamile bıraktığını görünce, istediğim zaman alışverişe gelebilirim."

Belle sözleri üzerine biraz tereddüt etti ve Joy'un yumuşak bir kıkırdama duydu, annesi açıkça güldü ama büyükannesi Belle'in sırtındaki Jack'in eline öfkeyle bakıyordu.

Jack sırtına daha sıkı sarıldı, sıcak vücudu koruyucu bir şekilde ona yaklaştı ve onu masanın sağ tarafındaki boş sandalyeye götürdü. Sandalyeyi onun için geri çekti ve Belle oturdu, Jack sandalyeyi yerine itmesine yardım ederken omzunun üzerinden ona baktı.

Sonra Jack'in masanın başına oturduğunu izledi.

Yine transa girdiğini fark etti, bu yüzden kendini silkeledi ve masaya baktı.

Herkes yine ona bakıyordu.

Yasmin'e cevap vermediğini fark etti ve geç de olsa yumuşak bir sesle, "Mağazaya her zaman bekleriz," dedi.

"Harika," dedi Yasmin gülümseyerek. "Bugün geliyorum. Umarım stoklarınız doludur çünkü geçen hafta güven fonumdan harçlığımı aldım ve son kuruşuna kadar harcamadığım sürece babamdan ek para isteyemem." Gram'a döndü. "Bunu her ay yapıyorum. Babamı deli ediyor."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Gram, ama gülümsüyordu.

"Şey, çocukluğum boyunca neredeyse hiç yoktu. İlk düğünüme acil bir toplantı nedeniyle iki saat geç geldi. İkinci düğünüme ise *hiç* gelmedi, çünkü Cenevre'de halletmesi gereken bir iş vardı. Aylık ek ödeme acıyı hafifletiyor," diye cevapladı Yasmin neşeyle, sözleri eğlenceli olacaktı ama Belle sözlerinin altında yatan acıyı duydu ve bakışları Jack'e kaydı.

Jack, yakışıklı yüzünde şefkatli bir endişe ifadesiyle Yasmin'i izliyordu ve Belle bunu görünce midesi yine tatlı bir şekilde kıpırdadı.

Jack başını çevirdi ve Belle'in kendisine baktığını fark etti. Belle, yanaklarının ısındığını hissetti ve hemen masadaki yerine baktı.

"Belle," diye seslendi ve Belle gözlerini onun kulağına çevirdi. "Evet?" diye sordu.

Bir an konuşmadı, sonra sessizce, "Poppet, bana bak," dedi.

Biraz çaba sarf ederek gözlerini onun gözlerine dikti.

Adam sinirli ya da sabırsız görünmüyordu.

Eğlenmiş ve sevgi dolu görünüyordu.

Bu iyi bir bakıştı.

Dudaklarını yaladı.

Adam sordu. "Köpeklerime ne yaptın?"

"Köpeklerim mi?" diye sordu, onun köpekleri olduğunu, köpeklerini sevdiğini, köpekleriyle çok zaman geçirdiğini tamamen unutmuştu, ayrıca kendi adını da unutmuştu.

"Baron ve Gretl mi?" diye sordu, ağzı seğirerek. "Onları bu sabah odanda bıraktım."

Kız kendini hafifçe sarsarak kendine gelmesini söyledi.

"Evet, tabii ki, şey... Onları dışarı çıkardım." "Yediler mi?"

"Yemek mi?" diye aptalca tekrarladı, çünkü onun ağzının kelimeleri şekillendirmesini izlemeye dalmış ve konuşmanın akışını yine kaçırmıştı.

"Evet, yemek," dedi ağzı ve sonra sıırttı.

Gözlerini onun ağzından ayırdı ve "Hayır, bunu düşünmemiştim" diye mırıldandı. Gözlerini onun gözlerine dikti. "Şimdi gidip bunu yapmamı ister misin?"

Adam başını salladı ama gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Hayır, aşkım, köpeklerimi beslemene gerek yok."

"Tamam," diye fısıldadı ve nedense bu onu güldürdü.

Belle uzun zamandır onun gülüşünü duymamıştı ve onu ne kadar sevdiğini unutmuştu.

O sırada hizmetçi Elaine içeri girdi ve Belle ile Jack kahvaltılarını sipariş ederken, Belle kendini daha da aptal durumuna düşürmeden önce başka biriyle sohbet etmenin çok daha iyi bir plan olduğuna karar verdi.

Ancak, gözleri masadaki diğerlerine kaydığında, hepsi yine Belle ve Jack'i izliyorlardı. Yasmin bunu geniş bir gülümsemeyle yapıyordu. Joy dudaklarını sıkıştırıyordu ama gözlerinin dans ettiğini görebiliyordunuz. Annesi Jack'e, Belle'in içgüdülerinin ona söylediği bir şekilde bakıyordu. Büyükannesi Jack ve Belle'e, günün bir saatinde Belle'in sorguya çekileceğini haber veren bir ifadeyle bakıyordu.

Bu nedenle Belle, masanın Jack'ten daha güvenli olmadığına anında karar verdi.

Ancak Belle, günün bir saatinde büyükannesinin onu sorguya çekeceği konusunda yanılmıştı.

O anda sorguya çekmeye karar vermişti.

"Bu noktada, bu sabah Belle'in odasında ne yaptığını sorabilir miyim?" diye sordu büyükannesi Jack'e.

Belle'in kalbi sıkıştı ve Jack'in büyükannesine cevap vermesinin sadece nezaketten olduğunu biliyordu.

"Sohbet ettik."

"*Konuştüğünüzü görebiliyorum. Herkes konuştuğünüzü görebiliyor,*" diye tersledi Gram. "Dün, ikiniz şu anda olduğunuzdan tamamen farklı insanlardınız. Nadiren birbirinizin yanında olduğunuzda, aranızdaki düşmanlık adeta kıvılcımlar saçıyordu. En azından *senden* öyle geliyordu." Gözlerini Jack'e dikti. "Bugün ikiniz çok tatlı ve neşelisiniz. Neden?"

"Anne, kes şunu." Belle'in annesi, her zamanki gibi, Gram'la karşı karşıya gelmeye karar verdi ve sohbete katıldı.

Gram anneye sert bir bakış attı. "Bana kes şunu deme."

"Sana kes şunu diyorum," diye karşılık verdi annem. "Onları rahat bırak."

"*Onları rahat bırakmayacağım.* Onları rahat bırakmak Belle'i hamile bıraktı!" Gram'ın sesi yükseliyordu.

Belle dirseğini masaya koydu ve başını eline dayadı.

Utanç verici duruşuna rağmen, ailesi pes etmedi. "Şu anki durumunda bunun tekrar olması pek mümkün değil," dedi annem. diye karşılık verdi, büyükannenin gözleri fal taşı gibi açıldı ve Belle gözlerini kapattı, ama büyükannesi karşılık verince tekrar açtı.

"Mesele o değil!" diye bağırdı büyükannem.

"O zaman mesele *ne*?" diye karşılık verdi annem.

"Bilmiyorum!" Gram bağırdı ve Jack'e baktı. "*Sen* de bu *sohbete* katılmıştın. Belki bize lanet olası noktayı *sen* açıklayabilirsin!"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı annem, Yasmin kıkırdadı ve Joy "Ah canım" diye mırıldandı.

Belle, Jack konuşurken sessizce yerin açılıp onu yutmasını diledi.

"Bence şu anda önemli olan, Lila, torununuzu utandırıyor olmanız ve bunu yapmayı bırakmanızı rica ediyorum."

Belle'in başı birden yukarı kalktı ve boynu o kadar hızlı döndü ki başı döndü.

Odadaki hava gerginleşti. "Jack..." Belle fısıldadı.

Jack gözlerini Belle'e çevirdi ve nazikçe, "Şu anda Lila ile konuşuyorum, tatlım," dedi.

"Onu kızdırmamalısın," diye tavsiye etti Belle.

Jack gövdesini ona doğru çevirdi ve "Bu konuşmadan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Dürüstçe cevap vermeden önce tereddüt etti, "Aslında hayır."

O masaya döndü, bakışları büyükannesinin yönüne kaydı ve kararlı bir şekilde, "O zaman bu konuşma bitmiştir" dedi.

Belle masaya bir göz attı ve büyükannesinin çok sinirli görüldüğünü, annesinin ise kulaklarından kulaklarına kadar gülümsediğini gördü.

"Söylemiştim!" dedi annesi, büyükannesini işaret ederek, sonra parmağını Belle'e çevirdi. "Sana da söylemiştim."

"Ne dedin?" diye sordu Joy ve Belle, annesinin yüzünün renginin bir anda solduğunu ve vücudunun hafifçe titrediğini gördü.

Elini indirdi ve "Hiçbir şey" diye mırıldandı.

Masadaki herkes uzun bir süre sessiz kaldı.

Hareket eden tek kişi Jack'ti ve Belle'e kahve doldurmak için kalkmıştı.

Belle cesaretini toplayarak sessizliği bozdu ve Jack'e sessiz bir sesle, "Bebek yüzünden kahve içmiyorum," dedi.

Jack kendi fincanını doldurmaktan vazgeçti ve "Tabii ki" diye cevap verdi.

Gümüş servis takımını bıraktı ve Belle'in fincanını onun yerinden aldı, dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Belle, Jack'in hiç kullanmadığı ama bir şekilde hala ona ait olan bir fincandan yudum almasını izledi ve garip bir şekilde, bu hareketin samimiyetinin, Jack'in ilk kez hamile karnına elini koymasıyla neredeyse aynı olduğunu hissetti.

Bu hareketin ona verdiği hoş his o kadar güçlüydü ki, onu ölümüne korkuttu.

Jack'in kahve içmesine olan dikkatini ayırdı ve Yasmin'in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona açıkça baktığını fark etti.

Sonra Yasmin, "Her gün kahvaltıya geleceğim. Bu çok eğlenceli!" dedi.

Belle bunun eğlenceli olduğunu düşünmüyordu. Belle

bunun işkence olduğunu düşünüyordu. Bunu paylaşmadı.

Bunun yerine, Joy'un yüzünde parlak ama dalgın bir ifadeyle ona baktığını fark etti.

"Söylemeliyim ki," diye ekledi Joy, gözlerini Belle'den ayırmadan.

"Katılıyorum. Hepinizin burada olmasına sevindim. Burası kesinlikle daha neşeli bir yer oldu."

Belle, Joy'un annesini ve büyükannesini çok sevdiğini biliyordu. Belle, Joy'un aslında onları kastetmediğini de biliyordu.

Vücudunda sıcak bir dalga hissetti ve Jack'in annesine gülümsedi. Joy da gülümsedi.

Chapter TEN

Ile ve Jack ve Deniz

Belle

BELLE, The Point'in dışındaki kayalıklarda kalın, yönlü bir halının üzerine oturmuş, dalgaların kayalıklara çarptığını izliyor ve dinliyordu.

Sessizce denizden huzur istiyordu. Alışılmadık bir şekilde, deniz ona huzur vermiyordu.

Bunun nedeni, hayatının yine altüst olmasıydı. Ve hepsi Jack'in suuydu.

İki gün önce kahvaltıdan sonra, ona söylediği gibi, onu St. Ives'daki dükkânına götürmüştü.

Onu dükkânına *neden* götürmesi gerektiğini anlamıyordu.

Geçici olarak hamileydi, geçici olarak kr değildi.

Ancak ona bunu sormadı.

Yolculuk sessiz geçmişti ve bu Belle'i çok rahatsız etmişti. Onu daha da rahatsız eden şey ise Jack'in bundan hiç rahatsız grnmemesiydi.

Pürüzsüz, bordo rengi Jaguar'ını deniz kenarındaki Arnavut kaldırımлі caddede sürdü ve Belle ona yol tarifi vermeden, kasabadaki dükkanına giden virajlı yolda durdu.

Ona teşekkür etmek için döndüğünde, Jack'in çoktan ona dönmüş olduğunu gördü.

O konuşamadan, Jack konuştu. "şimdi Londra'ya gidiyorum, tatlım. Eve geç geleceğim. Rachel seni alacak."

Belle, onun bir günde Londra'ya gidip geri döneceğine biraz şaşırmış olsa da (orası beş saatten fazla uzaklıktaydı) başını salladı, ama yorum yapmayacaktı.

Arabadan inmek için dönmek üzereyken, adam elini uzattı, parmaklarını onun boynuna doladı ve eğilerek onu kendine çekti.

Ağzını ağzına değdirdi ve başını yarım santim geri çekince, "İyi günler" diye mırıldandı.

O da tekrar başını salladı ve "Sana da" diye cevap verdi, ama cevabı, sanki rekor sürede 200 metre koşusu yapmış gibi nefes nefese çıktı.

Bu, onun sırtında bir titremeye neden oldu ve bu da onu titretmişti. Adamın gülümsemesinin derinleşmesinden, onun da bunu hissettiğini anladı.

Sonra başını eğdi ve onu tekrar öptü.

Bu öpücük dudakların hafifçe değmesi gibi değildi, daha sert ve uzundu. Açık ağızlı, ateşli bir öpüşme olmasa da, yine de onu etkilemişti. Adam başını kaldırdığında, kız nefes almıyordu.

"İşe git," diye mırıldandı.

Kız başını salladı ve aceleyle arabadan indi.

Jaguar'ın kaputunun etrafından dolaşıp kaldırımında yürüdüğü ve dolambaçlı, parke taşlı sokağa çıktığı sırada onun kendisini izlediğini biliyordu. Bunu biliyordu çünkü tüm bu süre boyunca kafa derisi karıncalanıyordu.

Yasmin'in gelip inanılmaz miktarda para harcayarak kıyafet ve mücevher alması dışında, günü olaysız geçti. Sonra Belle ile takılmak ve yıllardır tanışıyorlarmış gibi sohbet etmek için daha da inanılmaz bir zaman harcadı. Sonunda, Belle'e boşanma avukatıyla randevusu olduğunu söyleyerek ayrıldı. Belle, sohbet sırasında ikinci evliliğinin birinci evliliğinden daha kötü olduğunu ve birinci evliliğinin de pek övünecek bir şey *olmadığını* öğrendi.

Belle o gece yatmaya gittiğinde Jack henüz dönmemişti. Ertesi sabah uyandığında, Jack'in döndüğünü anladı.

Bunu biliyordu çünkü Jack'in vücudunun ön kısmı Belle'in sırtına yaslanmıştı, kolu Belle'in beline dolanmıştı ve eli Belle'in karnındaki şişkinliğin üzerinde duruyordu.

Jack

öğreniyordu.

Her ne kadar onun sıcaklığını ve özellikle de çocuğunu koruyucu bir şekilde tutan elini çok kısa bir an için tadını çıkarsa da (ve çocuğunun da bu korumayı hissetmesi için bir an izin verse de), harekete geçti.

Dikkatli ama hızlı bir şekilde yataktan çıktı ve onun uyanıp uyanmadığını kontrol etmeden doğrudan banyoya gitti ve giderken Baron ve Gretl'in başlarını sadece üstünkörü okşadı.

Sonra banyoda aşırı uzun bir süre geçirdi. Dişlerini gereğinden çok daha uzun süre fırçaladı. Takıntılı bir titizlikle diş ipi kullandı. Yüzünü yıkadı ve maske sürdü. Maskenin etkisini göstermesi için on dakika boyunca (endişeyle) tuvalet koltuğunda oturdu. Ve tarihin en uzun duşunu aldı.

Bütün bunları, Jack'in o banyodan çıkmadan önce gitmesini umarak yaptı.

Artık daha fazla geciktiremeyeceğini anlayınca, dışarı çıktı ve yatağın boş olduğunu gördü.

Bir anlık rahatlama hissetti, ama hemen ardından yoğun bir hayal kırıklığı dalgası geldi.

Bu çılgın tepkiyi bastırdı ve güne hazırlandı. gününe hazırlandı.

Annesi ve büyükannesi için saat çok erkendi (ikisi de geç) ve Joy (Belle'in öğrendiğine göre, tam olarak sabah insanı olmayan) için çok erken olduğu için, Belle kahvaltısını yalnız yaptı.

Jack, Belle kafeinsiz kahvesini yudumlarken, pencereden denizi seyredip zihnini tamamen boşaltmaya çalışırken (ancak bu pek işe yaramıyordu) ona katıldı.

Saçları hafif nemliydi, kot pantolon, dar kesim, uzun kollu, koyu gri bir tişört giyiyordu ve elinde bir gazete vardı.

Tişörtüyle gerçekten çok yakışıklıydı (suçlu derecede yakışıklı) ve Belle, onun açıkça koyu gri ve siyahı sevdiğini fark etti, çünkü kot pantolon dışında, neredeyse sadece bu renkleri giydiğini görmüştü.

O bu önemsiz zihinsel notu alırken ve ona bakarken, adam yaklaştı, eğildi ve onun yukarı doğru kıvrık burnunu öptü.

"Günaydın, tatlım," dedi yüzünü çekerek yumuşak bir sesle.

"Günaydın," diye fısıldadı, burnunu öpmesini sevdiğini zihninde bir kez daha not ederken kendini aptal gibi hissetti ve gözlerinin kahve fincanına kaymasını izledi.

"Kahve içmediğini sanıyordum," dedi adam.

"Kafeinsiz," diye cevapladı, dudakları neredeyse hiç fark edilmeyecek ama yine de haksız bir şekilde çekici bir gülümsemeye kıvrıldı ve koltuğuna geçip yerine otururken gazeteyi masanın üzerine attı.

Elaine içeri girip kahvaltı siparişini aldı ve Belle, hızla atan kalbini ve aynı hızla koşan düşüncelerini sakinleştirmeye çalışarak denizi seyretmeye devam etti.

"Belle," diye seslendi Jack ve Belle'in bakışları onun kulağına kaydı, ama Jack onu uyarmadan önce gözlerine bakmaya zorladı kendini, çünkü Jack'in bunu yapacağını biliyordu. "Sana bir şey göstermem lazım ve senin üzülmeni istemiyorum."

Belle kendini hazırladı ve sessiz kaldı. Jack'in sesi nazikti, sabırsız değildi, ama yine de endişelenmeden edemedi.

"Bu sık sık olacak ve sen bunu görmezden gelmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın," diye devam etti.

"Ne olacak?" diye sordu ve adam kağıdı açıp ona gösterdi.

Gördüğü şeye dehşetle baktı.

Jack'in arabasının ön camından çekilmiş, Jack'in parmakları onun boynuna dolanmış, vücutları birbirine yakın, yüzleri ise öpüştükleri için daha da yakın olan, onun ve Jack'in renkli bir fotoğrafı vardı.

Aman Tanrım!

Bütün dünya onun Jack'i öperkenki fotoğrafını görecekti! Gözleri başlığa kaydı ve şunu okudu: *Barışıyorlar, İngiltere'nin En Seksi İş Adamı Küçük Dinamo'yu Geri Kazandı.*

"Hay aksi," diye fısıldadı ve Jack gazeteyi kapattı ve bir kenara attı.

"Boş ver," diye emretti.

Gözleri onun gözlerine kaydı. "Öpüşüyorduk."

"Boş ver."

"Senin arabanda," diye devam etti. "Belle, boş ver."

"Umursamamayı başaramam!" diye bağırdı. "Herkes öğrenecek! Hamile olduğumu öğrenecekler. Birlikte yaşadığımızı öğrenecekler. Onlar..."

Jack onu keserek, "Evet, öğrenecekler ve sen de umursamamayı öğrenmelisin, aşkım," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sordu, "Nasıl? *Bunu* umursamamayı nasıl öğrenebilirim?"

"Sadece yap," diye sakın bir şekilde cevapladı ve kız boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı, bu yüzden ona doğru eğildi. "Poppet, onlar durmayacaklar. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama *asla* durmayacaklar. Biliyorum. Hayatım boyunca peşimdeydiler. Sen de çok güzelsin ve kendi iyiliğin için fazla fotojeniksin. Bu yüzden seni de rahat bırakmayacaklar. Çocuğumuz olduğunda, onun da peşine düşecekler. Bunu görmezden gelmeyi öğrenmeli ve hayatına devam etmelisin."

Bir an için, yeni içinde bulunduğu zor durumu unuttu, çünkü o ona "çok fazla güzel" demişti.

James Bennett, Belle "Uysal ve Nazik" Abbot'ın "çok güzel" olduğunu mu düşünüyordu?

Buna inanamıyordu.

"Belle," diye tekrar seslendi ve Belle gözlerinin donuklaştığını fark etti, bu yüzden ona odaklandı ve odaklandığında, James, "İyi olacak mısın?" diye sordu.

Bir an ona baktı ve vücudunu salladı, sonra geriye yaslanıp kahvesini yudumlamaya devam etti.

Dikkatini denize verdi ve küçük bir yalanla cevap verdi: "Evet. Şu anda iyi değilim ama iyi olacağım."

Bu küçük bir yalandı çünkü bu son karışıklıkta kendini nasıl "iyi" hissedeceğini bilmiyordu. Ama omurgasında bir titreme hissetti ve gözleri Jack'e kaydı, onun yüzünde gururla karışık bir ifadeyle ona gülümsediğini gördü.

"Güzel," diye mırıldandı.

Sıcak bir his karnının derinliklerine kaydı ve orada yerleşti.

İşte oradaydı. Kendini "iyi" hissetmenin bir yolunu bulmuştu ve bu hiç de zor değildi.

Jack kahvaltısını yaparken Belle kahvesini yudumladı ve bunu sessizce yaptılar, Jack yine sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davrandı. Belle sessizce ve düşünceli bir şekilde yanında otururken, o sadece kahvaltısını yaptı ve gazeteyi okudu.

Jack işini bitirdiğinde, onu yine işe götürdü ve Jack park etmeden önce bile (bu sefer sokakta durup boşta çalışmadı), bunun bir beslenme çılgınlığı olacağını biliyordu.

Ve öyle de oldu.

Jack durduğu anda paparazziler arabayı çevreledi. Jack hemen Belle'e döndü.

Altın çerçeveli aviator güneş gözlüğünün yeşil renkli camlarından Jack'in gözlerini okuyamıyordu, ama emir vermeden hemen önce çenesinin gergin olduğunu görebiliyordu: "Ben kapını açana kadar arabadan çıkma."

Belle başını salladı, kocaman, siyah çerçeveli ve camlı tasarımcı güneş gözlüğünü burnunun köprüsüne daha sıkı bir şekilde kaydırды ve söyleneni yaptı.

Kapıdan indiğinde, Jack kolunu Belle'in omuzlarına doladı. Kapıyı çarptı, arabayı kilitledi ve Belle'i de yanında götürerek kendinden emin adımlarla ilerledi.

Yürürken, başını eğik tuttu ve vücudunu hafifçe ona doğru çevirdi.

Jack başını eğmedi. Normal bir şekilde yürüdü (Belle yanına yapışmış olsa da). İleriye doğru baktı, sanki fotoğraf çeken fotoğrafçılar ve soru soran muhabirler yokmuş gibi geniş adımlarla yürüdü.

Ona yol tarif etmesine gerek kalmadan, onu doğrudan dükkânına götürdü ve içeri girmek için anahtarları elinden aldı.

O kapıyı kapatıp kilitlerken, Belle gözlüklerini çıkardı ve alarm paneline doğru yürüdü.

Alarmı kapatıp döndüğünde, dükkanın pencerelerinden kameraların flaşları geliyordu ve Jack tam orada duruyordu.

Sanki onlar bir düzine meraklı gözün odak noktası değilmiş gibi, Jack yaklaştı, elleri Belle'in çenesine geldi ve yüzünü kendine doğru kaldırdı.

"Ortalama bir gününü anlat," diye sordu, hiçbir şeyden bahsetmeden, ve bu sorunun tuhaf olduğunu düşünmesine rağmen, tereddüt etmeden

tereddüt etmeden cevap verdi.

Anlatmayı bitirdiğinde, adam ona, "Seni dükkandan uzaklaştırmak istiyorum. Atölyende çalışabilirsin ama bu olay sönene kadar dükkandan uzak durmanı istiyorum" dedi.

Ona sanki üç kafası çıkmış gibi baktı. "Mağazadan ayrılamam. Mağazada bana sadece Belinda yardım ediyor ve o da tam zamanlı çalışmıyor."

"Yeni bir mağaza asistanı işe al," diye cevapladı patronu hemen.

"Yeni bir asistan tutamam. İki yeni terziden yeni işe aldım.

Buna gücüm yetmez..."

Adam, reddedilemez bir ses tonuyla sözünü kesti: "O zaman ben yeni bir asistan tutarım."

"Jack!" diye bağırdı, şok olmuş bir şekilde.

Başparmağıyla kadının elmacık kemiğini okşadı ve yüzünü ona yaklaştırdı.

"Bir yıldır bu durumla tek başına mücadele ediyorsun. Artık tek başına mücadele etmene izin vermeyeceğim."

Sesi alçak ve gürültülüydü, bu yüzden bu sözlerin onun için, onun için olduğundan daha fazla bir anlam ifade ettiğini anladı ve onun için ifade ettiği anlam, kalbini çarpıp karnını ısıttı.

Devam etti ve ses tonu yumuşamıştı.

"Şimdi, tatlım, asistanı işe al, maaşını ben ödeyeceğim. Eğer vaktin yoksa, Olive'e yaptırırım."

Olive'in kim olduğunu hiç bilmiyor olmasına rağmen, tek yapabileceği başını sallamaktı.

Babası alnını öptü, elleri çenesini sıktı ve sonra ayrıldı.

O gece, bütün aile birlikte akşam yemeğini yedikten sonra, Jack köpeklerle birlikte ortadan kayboldu, Belle ve annesi bir film izledikten sonra Belle tek başına yatmaya gitti.

Gece yarısı karanlık odada uyandı.

Sonra zihinsel olarak yakın çevresini taradı ve hiçbir sıcaklık hissetmedi, belinde bir kol hissetmedi, odada başka bir varlık hissetmedi ve köpek tasma sesi duymadı.

Jack'in yatağa yanına yatmamış olmasına sevinmesi gerekirdi. Bu, onun izin vermemesi gereken bir şeydi ve o da hiç direnmeden izin vermişti. Bu yüzden, bu durumu anlamıyordu ama aynı zamanda zihnini bu konudan uzak tutamıyordu. Tüm bunlara rağmen, dönüp yatağı kontrol etti.

Jack yoktu.

Bu sefer rahatlama yoktu, sadece hayal kırıklığı vardı.

Bunun ne anlama gelebileceği, beyni bu kadar karışırken önümüzdeki beş ayı nasıl geçirebileceği konusunda mücadele ediyordu ve yavaş yavaş uykuya dalmak üzereyken, kapının açıldığını ve köpek tasmalarının çınladığını duydu.

Saniyeler sonra, Jack arkasına oturdu ve köpeklerin hareket ettiğini ve sonunda dinlenme yerlerini bulduklarını duyduğunda, onu hemen kendine çekti.

"Jack?" diye fısıldadı.

"Uyu, aşkım," diye fısıldadı Jack. Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Uyandığında Jack gitmişti.

Tesadüfen, ertesi günkü gazetede tam *sayfa haberleri* vardı. Belle, Jack'in yanında yürüyor, Jack kolunu onun omuzlarına dolamıştı. Jack, dükkânında duruyor, ellerini onun çenesine koyarak yüzünü kendine doğru çeviriyor ve konuşuyorlardı. Jack, onun alnını öpüyordu. Ve Jack, akşam onu almaya geldi, sabah arabadan indikleri yoldan aynı yoldan arabaya doğru yürüdüler.

Tesadüfen değil, Gram bunu görünce çok sinirlendi.

"Bu konuda bir şeyler yapmalısın!" diye Jack'e talepte bulundu ve Jack ve Belle'in çoktan kahvaltılarını bitirdikleri Cumartesi kahvaltı masasına geldiğinde gazeteyi havada salladı. Rachel az önce onlara katılmıştı ve Yasmin ile Joy da son on dakikadır onlarla birlikteydi.

"Ne yapmamı öneriyorsun, Lila?" Jack sakin bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Düzelt şunu!" Gram öfkeyle karşılık verdi. "Gram..." Belle başladı.

Gram onu keserek gazeteyi yere attı ve masaya oturdu. "Bellerina, sen hamilesin. Zaten

yeterince stresin var, her sabah, öğlen ve akşam bununla uğraşmak zorunda kalma."

"Hamile olduğumu biliyorum Gram, ama buna da alıştım. Bu durum geçecek, güven bana," diye cevapladı Belle.

"Ne zaman?" Gram karşılık verdi. "Yakında," Belle ona söyledi.

"Tanrım, anne, sakın ol. Bence çok tatlı," dedi annem pervasızca, büyükannemin gözlerinin neredeyse yerinden fırlayacak olmasına aldırmaz etmeden ve Yasmin'e dönerek sohbet edercesine ekledi, "En çok öpüşme fotoğrafını beğendim. Arabada çekilmiş olanı. Ama Jack ve Belle'in konuşurken Jack'in ellerini Belle'in yüzüne koyduğu fotoğraf da çok güzel."

"Rachel Leonora Abbot!" diye bağırdı büyükannem. "Ne?" diye sordu annem.

"Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı büyükannem.

"Kahvaltı masasında bağırmaı kes. Aklımı kaçırmadım." Sonra annem Jack'e döndü ve gülümsedi. "Görünüşe göre iyi öpüşüyorsun." Belle'in nefesi boğazında takıldı, çünkü kalbi oraya sıkışmıştı ve annem, henüz bitirmemiş, Belle'e döndü. "Bu senin için şanslı bir şey, tatlım."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Belle dehşet içinde.

"Bence büyükannenin bahsettiği stres, tatlım, kahvaltı masasında başlıyor ve bitiyor," dedi Jack kuru bir sesle ve Belle'in gözleri ona kaydı.

O, gülmek mi bağırmaı mı gerektiğini bilemediğini ifade eden bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu ve Belle, istese de (ki istemedi) kendini tutamadı ve kontrolsüz bir kahkaha patlamasına kapıldı.

Kıkırdamayı bıraktığında, gözlerini sildi ve Jack'in onu izlediğini gördü, yüzündeki ifade o kadar hassastı ki neredeyse hamdı. O da gizlemeye çalışmadan hayranlıkla ona bakarken, tüm vücudunun durduğunu hissetti.

"Jack, bugünün birincisi sensin," dedi annesi, onların bu çok açık anına müdahale ederek. "Bellerina pek kıkırdamaz, bu yüzden kıkırdadığında, bu bir armağandır."

Belle başını çevirip annesine baktı ve Rachel'in yüzünde de Jack'e yönelik hassas bir ifade olduğunu gördü.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

O anda Jack ve Rachel'in özel bir an yaşadıkları belliydi, ama Belle'in dikkatini çeken, büyükannesinin yüzündeki ifadeydi.

Kendinden memnun görünüyordu.

O anda Belle, büyükannesinin bir plan yaptığını anladı. Ne olduğunu bilmiyordu ve bundan hoşlanmamıştı. Büyükannesinin planları her zaman saçma ve aptalcaydı ve beceriksizce sonuçlandıklarında, genellikle yeni bir şehre taşınmanın zamanının geldiğini haber verirdi.

Belle'in büyükannesine soru soracak zamanı yoktu. Jack'in onu işe götürme zamanı gelmişti.

Ve öyle de yaptı.

Medya çılgınlığı zirveye ulaşıyordu, Belle bunu tecrübesinden biliyordu.

Jack'in arabasını çevreleyenlerin sayısı artmıştı, bu yüzden Jack onu dükkanda bırakmadı.

Onu oraya götürdü, içeri soktu, orada bıraktı (arkasından kapıyı kilitledi) ve ona kafeinsiz karamelli latte almaya gitti (önce tercihini sordu). Onun kahvesini ve kendininkini getirdi. Sonra satış tezgahına oturdu, kahvesini yudumlarken Belle dükkana açmaya hazırlandı. Belle dükkana açtığında, Jack tezgahıtan indi ve sanki bu sadece işi değil, aynı zamanda kaderiymiş gibi, Belle'in *çok sayıda* müşterisiyle sohbet etti (daha çok onları büyüledi).

Belle'in, Jack'in öğle yemeğinde onlara sandviç almaya gideceğini söylediğinde, kendini Jack'in ayaklarına atıp ona sonsuz aşkını ilan edeceğinden emin olduğu, yirmi yaşındaki, hayran gözlü mağaza asistanı Belinda'dan bahsetmiyorum bile.

Jack öğle yemeğini almaya giderken kapı kapandığında, Belinda kapıya bakakaldı ama Belle'e "Ben de onun bebeğini yapabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Belle anında.

"Ben de paylaşmazdım, canım," dedi mağazanın diğer tarafında duran ve kapıya bakan bir kadın.

O anda Belle, dükkanının penceresinden o adamı gördü.

Koyu kahverengi saçları, sert ama yakışıklı bir yüzü ve uzun boylu, kaslı bir vücudu vardı.

Adam pencereden onu izliyordu ve normalde bu durum Belle'i ürkütürdü. Ama adamın ifadesinde Belle'i hiç de endişelendirmeyen bir nezaket vardı.

Adam Belle'in dikkatini çektikten sonra, ona küçük bir gülümseme attı, arkasını dönüp uzaklaştı ve Belle'e bunun sadece tesadüfi bir göz teması olduğu izlenimini verdi.

Belle onu aklından çıkardı ve gününe devam etti.

Jack, günü St. Ives'ta onun dükkanında ya da atölyesinde geçirdi, telefonla konuşarak ya da Belinda ve müşterileriyle sohbet ederek vakit geçirdi, sonra onu eve bıraktı.

İlk fırsatta ondan kaçtı, odasına koştu ve Fat Day Jeans'ini giydi. Yakında yeni bir kot pantolon alması gerekecekti, hamile kıyafetleri tasarlamaya başlamıştı ve hatta birkaç parça dikmişti bile.

Halıyı alıp denize çıktı, kendi davranışını, Jack'in davranışını anlamaya çalıştı ve geleceği hakkında düşündü.

Çünkü *bu* Jack, kalıcı bir figür gibi görünüyordu (çoklu kişilikler tamamen ortadan kaybolmuştu), dört ay önce o gece kalbine girmiş ve bir daha asla çıkmayacağını düşündüğü Jack'ti.

Ve bu, onu kardeşi ile rekabetinde bir ödül olarak kullandığını suçladığında yanılmış olduğu anlamına gelirdi.

Ve bu, onun için o kadar büyümlü bir geceyi, şanslı yıldızlarına şükrettiği bir geceyi, onun yüzüne çarptığı anlamına gelirdi. O gece, o anda, onun da aynı şeyi hissettiğini düşündüğü bir geceydi.

Bu da, onun yaptığı şeyin kaba olmanın ötesinde olduğu anlamına gelirdi. Bu, aşağılayıcı ve hatta affedilemez bir şeydi.

Ama Joy ve Yasmin'in konuşmalarını duymuş olduğu için görmezden gelemezdi. Ve Jack ile Miles'in ahırdaki davranışlarını da görmezden gelemezdi, bu davranışlar onların iğrenç rekabetini kanıtlıyordu. Ve son olarak, Jack'in farklı Jack'lerden biri olduğu zaman ona davranışını da görmezden gelemezdi.

Ve dikkatli davranmamak gerektiğini çok iyi biliyordu.

Daha önce defalarca (ve defalarca) birçok kadının (şans eseri) hiç yaşamadığı şekilde incinmişti.

Belle, güvenin ihanetinin acısının, yanağına yumruk atılmasından veya kolunun sırtında acı verici bir şekilde bükülmesinden çok daha kötü olduğunu biliyordu.

Bu nedenle, kimseye bir daha bu fırsatı vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bu düşünceyle, ya zihni o kadar meşguldü ya da denizin sesi diğer tüm sesleri yutmuştu, çünkü yaklaşan birinin sesli uyarısını duymadı ve hemen arkasında bir hareket hissetti.

Ne olduğunu anlamadan, Jack dizlerini bükerek bacaklarını vücuduna doladı ve arkasına yerleşti.

Sonra kolları belinden kayarak onu göğsüne çekti.

Belle, Jack'in onu daha önce bu şekilde kucakladığını hatırlayarak ve şu anda bu şekilde kucaklanmanın güzelliğini hissederek hareketsiz kaldı.

Ağzını kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı, "Seni burada görüyorum ve aklımdan ne geçiyor merak ediyorum, bebeğim."

"Aklımı boşaltmak için buraya geliyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "İşe yarıyor mu?" diye sordu.

Kafasını salladı ve onun kıkırdamasını duydu, çok yakından, kulağının hemen yanında, ve bu ses onu titretti.

Elinin hafif bir hareketini hissetti ve elini bebeğin üzerine koyarken, diğer kolu gevşek ama garip bir şekilde sahiplenici bir şekilde onu sarmaya devam etti.

Belle, birdenbire, cumartesi gününü birlikte geçirdikten sonra, onun heybetli ama güzel kalesinin yanında, denizin kenarında oturup, sessizce ve sabırla bebeklerinin gelmesini beklediklerini hayal etti. Bu bebeğin gelişi, şu anda sahip olduklarının sonu değil, daha da harika bir şeyin başlangıcı olacaktı.

Bu düşünce aklımdan geçerken, Jack sordu: "Aklındakileri paylaşmak ister misin?"

Belle hemen başını salladı.

Hayır, paylaşmak istemediğini söylemek güvenliydi.

Jack konuşmadı.

Karnına baktı ve eli, sanki kendi iradesi varmışçasına, onun parmak eklemlerindeki iyileşmekte olan kabuklara dokunmak için hareket etti.

"Bana Miles'tan bahsetmek ister misin?" diye sordu, sanki ağız da kendi iradesine sahipmiş gibi.

"Hayır," diye cevapladı, sanki sözlerini geri almak istermiş gibi, ama eli karnından ayrıldı, döndü ve onun elini tuttu. Elini kaldırdı, omzunun üzerinden geçirdi, ağızına götürdü ve dudaklarını ona değdirdi.

Belle'in ciğerleri, ikisinin ellerini bırakıp, onun elini bebeğin üzerine, kendi elini de onun elinin üzerine koyduğunda, vücudundaki tüm havayı dışarı attı.

"Miles, sen oradayken, sen gittikten sonra olduğundan çok daha kibardı," dedi ve Belle, Miles'ın o oradayken çok kaba davrandığını düşünerek bunu hayal bile edemedi.

Jack konuşmaya devam etti.

"Bu uzun zamandır geliyordu, Belle. Yıllardır bunun için baskı yapıyordu. İsteddiği buydu ve sonunda ben de ona verdim."

"Sen istemiyordun," diye tahminde bulundu ve Jack'in eli yine kıvrıldı.

Parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirerek, ellerini sert uyluğunun üzerine koydu.

"Hayır, istememiştim," diye kabul etti.

"Joy'un bunu kabul edip etmediğini bilmiyorum. Gram onunla bu konuyu konuşmamıza izin vermiyor," diye bilgilendirdi Belle.

"Kabul etmiyor ama hayatımız boyunca bununla yaşadı. Başa çıkacaktır," diye cevapladı Jack.

Belle başını çevirip ona baktı ve Jack, onunla göz göze gelebilmek için omzuna dayadığı çenesini kaldırdı.

"Hayatın boyunca böyle miydi?"

Jack başını salladı ve "O kadar da kötü değil ama her zaman rekabetçiydi. Babam hastalandığında bu durum değişti, kötüleşti, takıntılı hale geldi ve sürekli oldu," dedi. Konuşmasını kesince ses tonunda o kadar hüznü, o kadar boyun eğmiş bir şey vardı ki Belle onu teselli etme isteği duydu. Dudaklarını onun dudaklarına değdirmek ya da kollarında dönüp ona sıkıca sarılmak istedi.

Ya da ikisini birden.

Tabii ki ikisini de yapmadı.

Bunun yerine fısıldadı, "Üzgünüm. Bunun hakkında konuşmak istemediğini söylemiştin." Gözlerini kaçırdı ve kararlı bir şekilde, "Bunun hakkında konuşmayı bırakacağız." dedi.

"Başka bir şey hakkında konuşmalıyız," dedi ona ve bunu söyleme şekli onu hazırlıklı hale getirdi. Ve hazırlıklı olması, onun kollarında rahatladığını ve sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi ağırlığını ona verdiğini fark etmesini sağladı.

Bu, onu daha da gerginleştirdi.

"Belki sadece denizi seyredebiliriz?" diye önerdi, onun konuşmak istemediği bir konuyu açacağından korkarak.

Bebek doğduktan sonra ziyaret programını kararlaştırmak gibi. Nafaka ödemelerini tartışmak gibi. Onun kollarında oturup denizi izlemekle uyuşmayan bir dizi şey gibi.

"Hayır, bu konuşulmalı."

Bir an nefesini tuttu, sonra iç geçirdi.

"Tamam," diye razı oldu ve adam elini sıktı. "Ahırda olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Ahırda hangi anı konuşmak istediğini bilmiyordu. İlk seferki mi, ki o muhteşemdi ve o bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Yoksa ikinci seferki mi, ki o korkunçtu ama sonunda yine de muhteşemdi ve o da bunun hakkında konuşmak istemiyordu.

Yine de, her iki seferden birini konuşmak, çocuk nafakası veya ziyaret programlarından daha iyiydi.

"Ne olmuş?" diye sordu Belle.

"Özür dilemeliyim."

O dönünce başını çevirdi ve gözlerine baktı.

"Özür dilemek mi?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde.

"Seni merdivenden aşağı indirdiğim için." O konuşmaya devam ederken, şaşkınlıktan dudakları açıldığını hissetti. "Beni kaçındığın için sana kızgındım. Bana hamileliğini sakladığın için sana karşı hâlâ öfke duyuyordum. Ve kafamda bir sürü şey vardı, çoğu da benim ilgimi gerektiriyordu. Bu da beni sabırsızlaştırdı. Ama bunların hiçbirisi yaptıklarımı mazur göstermez."

"Jack..." diye fısıldadı, ama o onu kesip sert bir sesle konuştu.

"Seni korkuttum. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım."

"Jack..." diye tekrar araya girmeye çalıştı ama başaramadı.

Elini onun eline koydu, onu kendine doğru çekti ve ona sarıldı, sonra alçak ve gürleyen bir sesle, "Bir daha asla olmayacak," dedi.

"Jack..." diye tekrar söyledi, ama o yine konuşmaya devam etti.

"Ve bilmen gerekir ki, haklıydın. Beni sana çeken tam da senin kusurların oldu."

Belle sözünü kesmeyi bıraktı ve aralık dudakları, tam bir şok içinde ağzı açık kalmış bir hale geldi.

Gözleri, açık kalan ağzına indi ve dudakları seğirdi, sonra bakışları tekrar gözlerine yükseldi. "O ve saçların."

O, ona bakmaya devam etti.

"Ve elbisen," diye devam etti.

O tek kelime etmedi, sadece ona bakmaya devam etti.

"Ve gözlerin," diye devam etti, gülümsemesi şakacı bir hal aldı, gözleri yaramaz bir ifadeye büründü ve sözlerini bitirirken sesi daha da kalınlaştı, "Ve çok sonra, seni sikerken çıkardığın o inanılmaz seksi sesler."

Karnının çöktüğünü ve göğüslerinin şiştiğini hissetti ve her ikisi de huzurunu bozacak kadar iyi geliyordu.

Bu nedenle, geç kalmış bir kendini koruma çabasıyla, vücudu onun kollarından kurtulmak için hareket etti. Nereye gittiğini bilmiyordu ama oraya gidiyordu, hem de hızlıca.

Sorun şu ki, adam buna hazırlıklıydı ve kadının vücudu harekete geçmeye hazırlandığı anda kollarını sıkılaştırdı ve onu yerinde tuttu.

Cildi heyecandan karıncalanırken, bakışları endişeyle ona kaydı.

"Jack..." diye *tekrar* başladı ama o onun sözünü kesti.

"Şimdi, ben seni öpmeli miyim, yoksa sen beni öpecek misin?" diye sordu ve kızın ağzı açık kaldı, Jack'in dikkati yine oraya kaydı.

"Senin beni öpmeni tercih ederim ama öyle olacak gibi görünmüyor, o yüzden..."

O, bunu bir anlığına havada asılı bırakıp başını eğdi ve onu öptü.

Dili kadının ağzının içine kaydı ve kadın gerçekten, gerçekten, gerçekten, *gerçekten* direnmek istese de diremedi.

Bir saniye bile.

Belki de gerçekten, gerçekten, gerçekten, *gerçekten* direnmek istememişti.

Bunun yerine, başını eğdi, gövdesini çevirdi, adam elini bıraktı ve adam onu göğsüne çekip öpücüğü derinleştirirken kız kollarıyla ona sarıldı.

Bu çok iyi hissettirdi.

Hayır, deniz kenarındaki kayalıklarda Jack'i öpmek *mükemmel bir* duyguydu. Hayatının en güzel anıydı (Jack'le yaşadığı diğer güzel anlar hariç) ve bu anın hiç bitmemesini istiyordu.

Ağzı onunkinden ayrıldı, yanağından kulağına doğru indi ve fısıldadı, "Çok tatlısın."

Kollarında titredi, elinin omurgasından yukarı kaymasını hissetti ve tekrar titredi.

Başını çevirip bir öpücük daha istemek üzereyken gözleri açıldı, tuhaf bir şey gördü, o şeye odaklandı ve tamamen hareketsiz kaldı.

Ona baktı ve içini güçlü bir korku kapladı, Jack'in vücudunun onun geri çekilmesine tepki verdiğini hissetmedi, onun adını seslendiğini de duymadı.

Bunun yerine, pencerede durup onlara bakan iki çocuğa bakıyordu. Bir erkek ve bir kız. Erkek çocuğun saçları siyahtı, kızın saçları sarıydı. Sekiz ve on yaşından büyük olamazlardı, hatta daha da küçüktüler.

Belle onları açıkça görebilmesine rağmen, içlerini de görebiliyordu.

"Tanrım, Belle, ne oldu?" Jack'in sert sesi onu dehşet verici şokundan çıkardı, onun kollarından sıyrıldı ve ayağa kalktı.

Gözleri pencereden hiç ayrılmadan geri çekildi, geriye doğru yürüdü.

Sonra, küçük kız ona el salladı.

Ona el salladı!

Belle, Jack'in kolu beline dolanıp onu kendine çekip birkaç adım geriye sürüklediği anda boğuk bir çığlık attı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı Jack ve Belle'in gözleri ona kaydı. "Neredeyse uçurumdan düşecektin."

Başına ve çocuklarının başına gelebilecekleri düşünmeye vakti olmadan, şaşkın bir şekilde etrafına baktı.

Jack'e dönüp acil ve korkmuş bir sesle, "Jack, kulede çocuklar var," dedi.

Jack başını hızla yukarı çevirdi ve Belle'in gözleri pencereye geri döndüğünde, çocuk hayaletler gitmişti.

Jack ona döndü ve Belle'in bakışları onunla buluştu. "Oradaydılar. Yemin ederim. İkisini de gördüm!"

"Myrtle ve Lewis," dedi Jack ve Belle'in ağzı açık kaldı. "Myrtle ve Lewis mi?" diye fısıldadı.

"Bu hikayeyi sana kim anlattı?" diye sordu

Jack. "Hikaye mi?" diye tekrarladı Belle aptalca.

"Yasmin miydi?"

"Yasmin mi?" Belle tekrar tekrarladı.

Elini Belle'in çenesine koydu. "Bunu kafana takma, aşkım. Sadece bir hayalet hikayesi. Onlar gerçek değil."

"Hayalet hikayesi mi?" Belle dehşetle nefes aldı.

Adam sırttı ve Belle o anda onun kesinlikle deli olduğuna emin oldu. *Kalesinde hayaletler dolaşırken* sırtacak bir şey olmadığı için hapse atılacak kadar deli.

"Güven bana, hayatım boyunca burada yaşadım ve bu hikayeyi onlarca kez duydum ama onları hiç görmedim," diye onu ikna etti, hala onu komik buluyormuş gibi sırıtarak.

"Onları az önce gördüm," dedi

Belle. "Hayır, görmedin."

"Evet, gördüm."

Omzunun üzerinden tekrar kuleye baktı, sonra tekrar Belle'e döndü.

"Şu anda orada mı?" diye sordu ve Belle tereddütle yukarı baktı ama pencerede hayalet çocuklar yoktu.

"Hayır," diye cevapladı ona tekrar bakarken. "Belle..."

Bu kez onun sözünü kesen Belle oldu. "Kale'de hayaletler varken burada yaşayamam."

"Belle..." diye tekrar söyledi ve bu sefer ses tonu önemli ölçüde değişmişti. Biraz tehlikeli bir hal almıştı.

Ellerini onun göğsüne koydu ve parmaklarıyla gömleğini kavradı. "Kır evine taşınmalıyız," dedi ve histerik bir şekilde ekledi, "hemen *şimdi*."

"Poppet..." diye başladı ama o konuşmaya devam etti.

"Benimle yatabilirsin," diye patladı ve devam etti, "Köpekleri de getirebilirsin."

Kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. Onun titrediğini hissedebiliyordu, korkudan değil, kahkahadan.

Başını geriye eğip ona baktı ve bunun doğru olduğunu gördü. Adam *gülüyordu*.

"*Bu komik değil!*" diye bağırdı.

"Çok komik," diye karşılık verdi adam, hala gülerek.

"*Senin evinde hayaletler var,*" diye bağırdı kız. "*Çocuk* hayaletler. Çocuk hayaletlerden daha ürkütücü bir şey yok. Bunu herkes bilir!" diye bağırdı.

Adam yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı. "Herkes mi?" diye alay etti.

"James Bennett, bunu komik bulmuyorum!" diye bağırmaya devam etti.

Ama yine de, onun *kalesinde hayaletler* vardı.

"Peki," dedi, bir kolunu indirip diğerini kadının omuzlarına dolayarak onu halıya doğru yönlendirdi. "Karar verildi," dedi ve onu kaleye doğru götürmeden önce eğilip halıyı aldı.

Yürürken ona baktı. "Neye karar verdin?"

"Kaleyi rahatsız eden ürkütücü çocuk hayaletleri olduğunu düşünürsek, seninle yatmak istemediğim zamanlarda bile, eğer o ruh hali

, ki şu ana kadar hiç olmadı, yine de seninle yatmak zorunda kalacağım." Koluyla onu sıktı. "Koruma."

Hâlâ dalga geçiyordu.

Kız onun kolundan kurtuldu, ayaklarını yere sağlam bastırđı ve onun pazısına hafifçe vurdu, "Bu ciddi bir konu!" diye bağırdı.

Başını geriye attı ve kahkahayla gülmeye başladı, aynı anda elini uzatıp kadının boynunu kavradı ve şakacı bir şekilde kadının yüzünü göğsüne doğru çekti.

Diğer koluyla halıyı tutarken, onu neşeyle titreyen vücuduna doğru çekti.

Gülmesi tamamen dinmeden, kadının yukarı dönük yüzüne bakarak, "Myrtle ve Lewis ile konuşmam gerekecek. İki yüz yıldır hiç kimseye zarar vermeden yaşıyorlar ama ben seni öperken ortaya çıkıp seni korkutmamalarını tercih ederim," dedi.

"Seni komik bulmuyorum," diye tersledi Belle.

Boynunu eğip dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve başını kaldırdıktan sonra, "Önemli değil, bebeğim, ben komik buluyorum" dedi.

Kollarını hala omuzlarına dolayarak yanına yaklaştı ve direnen vücudunu kaleye doğru yönlendirdi. Belle ise "Eğlenmene çok sevindim" diye mırıldandı.

Merdivenlerin dibinde durdu ve onu kendine doğru çevirdi.

Ona baktı ve gözlerinin hala gülümsediğini gördü, ama sesi ciddiydi: "Sana hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim."

O ciddi konuştuğu için, kız da ciddi bir şekilde, "O hayaletleri gördüm, Jack," dedi.

"Sana inanıyorum," diye cevapladı hemen, ve o, onun deli bir manyak olduğunu düşünmediğine çok sevindi, elini çenesine koyduğuunda vücudunu onun vücuduna yasladı. "Onlara inanmıyorum ama senin onları gördüğünü düşündüğüne inanıyorum. Ama Belle, onlar gerçekten var olsalar bile, sana zarar vermezler ve ben de buna izin vermem. Söz veriyorum."

O sadece ona baktı ve cevap vermedi.

"Benim evimde güvendesin. Benim evimde her zaman güvende olacaksın," dedi ona.

Gözlerindeki gülümseme kaybolmuş ve sesi kadar ciddi hale gelmişti, bu yüzden yutkundu.

Hâlâ cevap vermedi.

Konuşmayınca, "Tamam mı?" diye sordu.

Kız başını salladı ama vücudunu ona daha da yaklaştırarak onun ciddi sözlerini anladığını gösterdi.

"Artık içeri girebilir miyiz?" diye sordu, sesi tekrar alaycı bir tona döndü.

Arkasındaki büyük kaleye baktı, sonra ona baktı.

Jack'in onu koruyacağına (ya da en azından korumak isteyeceğine) inansa da, yine de onun kalesine girmek istemiyordu.

"Umarım öyledir," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi.

Perili kalesinin içine girdiklerinde Jack hala kıkırdıyordu.

Chapter ELEVEN

Karmaşık

Jack

JACK, çalışma odasındaki kanepede çapraz olarak uzanmış, ayaklarını sehpaye uzatmıştı.

Belle, Jack'in yanına kıvrılmış, kolunu hafifçe Jack'in karnına koymuş, yanağını Jack'in göğsüne dayamış uyuyordu. Jack, okumadığı bir kitabı elinde tutuyordu, başparmağıyla sayfanın yerini işaret ediyordu.

Pencereden ufka kadar uzanan denizi seyreliyordu.

Belle ile işler kesinlikle değişmişti. Çok fazla değil ama ilerleme kaydediyordu.

Ve bunun için Myrtle ve Lewis'e teşekkür etmeliydi.

Önceki akşam, kayalıklarda geçirdikleri zamanın ardından eve girdiklerinde, Belle onun yanından ayrılmamıştı.

Bunun, onunla birlikte olmak istediği için değil, gördüğünü sandığı hayaletlerden korktuğu için olduğunu biliyordu.

Ona korkacak bir şey olmadığını açıklamıştı.

Yapabileceği başka bir şey yoktu. Onun

korkusundan yararlanmak dışında.

Bunu hiç pişmanlık duymadan yaptı.

Jack birkaç ay önce haklıydı, Belle onun alabileceği ya da kazanabileceği biri değildi.

Onun kalbinde kendine bir yer edinmesi

gerekiyordu. Ve bunu yapacaktı.

Çocuğu için değil, Belle'i istediğı için.

Ama Belle, bunu ona kolaylaştırmayacağı belliydi. Bunu birçok şekilde kanıtlamıştı, ilk olarak, birlikte geçirdikleri gecenin ertesi sabahı, en kısa fırsatta ondan uzaklaşmak için bir bahane bulmuştu.

Ve bunu tekrar yapardı. Bunu biliyordu, çünkü o, nedense, ondan ve paylaştıklarından absürt bir şekilde korkuyordu.

Bu nedenle Jack, onun kalbinde yer edinmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı ve bu, onu hayatına dahil etmek de dahil olmak üzere.

Bunu yapmak için önce onun güvenini kazanması gerekiyordu. Bir zamanlar onu kazanmıştı ama kadın onu elinden almıştı.

Kadın ona geri döndüğünde öfkesinin haklı olduğunu düşünse de, bu onun davranışlarıyla kendine hiçbir iyilik yapmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Yine de Jack, neden olduğu zararı telafi etmek ve onun güvenini kazanmak için öncelikle bu engeli aşmasının çok önemli olduğunu içtenlikle anlıyordu.

Ve bunu yapmak için çok az zamanı vardı.

Aslında, en fazla beş ayı vardı.

Bunu çok daha erken başarmak istiyordu. Tercihi, o gün olmasıydı.

Eğer olmazsa, ertesi gün, eğer başarabilirse.

Açıkçası, Myrtle ve Lewis'in ortaya çıkması onun lehine çalışmıştı. Ve Jack Bennett fırsatları kaçıran biri değildi.

O da boşa harcamadı.

Önceki gece, Belle akşam yemeğinde onun yanında oturmuştu ve masadan kalkmadan önce başını ona çevirip çekinerek, köpeklerle yaptığı gece yürüyüşüne katılabilir mi diye sormuştu, daha doğrusu, onun omzuna sormuştu.

O da kabul etti ve sessiz ama huzurlu bir yürüyüşe çıktılar.

Geri döndüklerinde, Jack çalışma odasına gitti ve Belle büyükannesini aramaya çıktı.

Kısa bir süre sonra, kapı hafifçe çalındı.

Aradığında, Belle'in kafasını uzatıp ona oturursa çok rahatsız olup olmayacağını daha da utangaç bir şekilde sormasına şaşırdı.

Bunun onu, kendisini memnun ettiği kadar önemli ölçüde utandırdığını biliyordu.

Onun için açıkça zor olan bir şeyi nasıl kolaylaştırabileceğini bilmiyordu.

Sadece başını sallamaya karar verdi. Belle, eskiz defteri ve renkli kalem kutusu ile içeri girdi, başını eğdi, yanakları pembeleşti ve tek kelime etmeden odanın karşısındaki koltuğa oturdu.

Sonra o, masasında çalışırken, kız akşamını onun çalışma odasında geçirdi.

Bunu da sessizce yaptılar, ta ki geç saatlere kadar ve o kadar uykulu hale gelene kadar ki, uyanık kalmak için başını salladığını gördü.

Jack, Belle'in ayaklarını altına çekip sessizce ve meşgul bir şekilde oturmasını çok seviyordu, tek ses, çizim defterine kalemlerinin çizdiği seslerdi ve bunun devam etmesini istiyordu, ama ona acımişti.

İşini bitirip onu odasına kadar eşlik etti. Orada, elini çenesine koyarak yüzünü kendine doğru kaldırdı ve dudaklarına kendi dudaklarını değdirdi.

Sonra onu kapısının önünde bıraktı.

Odasına gidip yatmaya hazırlanıp Belle'in odasına katılmak niyetindeydi, ama odasından çıkmak üzereyken bir telefon geldi.

Görüşmesinin beşinci dakikasında kapı çalındı. Hala konuşurken kapıyı açtı.

Belle, ince askılı krem rengi ipek bir gecelik giymiş, dizlerinin altında ve yakasının çevresinde şifon fırfırları olan bir gecelikle orada duruyordu. Her ne kadar vücudunun büyük bir kısmını ortaya çıkarsa da, açıkça baştan çıkarıcı değildi. Sade, narin, son derece kadınsı ve tüm bunlar nedeniyle çok seksi bir geceliktir.

O, onun bunu tasarladığını hemen anladı.

Gözleri telefonuna kaydđ ve Jack telefona, "Bir dakika" dedi.

Telefonu kulağından aldı ve Belle, sesinde utançla karışık bir suçlama tonuyla tereddüt etmeden, "Benimle yatacağını söylediğini sanıyordum" dedi.

Jack, onun hoşnutsuzluğuna gülme isteğini kontrol ederken, aynı zamanda onu kollarına alıp nefesini kesecek şekilde öpmek için kendini zor tuttu.

"Öyle dedim," diye cevapladı.

Belle koridora, sonra Jack'e baktı ve "Ee?" diye sordu. "Bir telefonum var, tatlım," dedi Jack gereksiz yere.

Baron ve Gretl onun dikkatini çekmek için ısrar ediyorlardı ve o da koridora tekrar bakarken eğilip onları okşadı.

Jack, kızın dudaklarını ıslattığını izledi.

Kız onun omzuna, sonra burnuna, sonra kulağına baktı.

Bütün bunlardan sonra, derin bir nefes aldı ve sonra yaptığı şey onu hareketsiz bırakacak kadar şaşırttı.

Onu ve köpeklerini iterek odasına girdi, yatağının etrafından dolaşarak artık onun tarafı haline gelen yere geldi. Oraya varınca, yorganı kaldırdı ve yatağa girdi.

Jack, biraz çaba sarf ederek donmuş halinden kurtuldu, telefonu kulağına götürdü ve kapısını kapattı.

O telefonda konuşurken, kız yatak kenarında asılı durdu, köpeklerini okşadı ve sonra onlara yatmaları için seslendi, onlar da öyle yaptılar.

O, pencerelere karşı otururken, telefon görüşmesini bitirdi.

Işıkları kapattı, arkasına kaydı ve onu kendine doğru çekti. kendisine doğru çekti.

Kadının vücudu gevşediğinde, Jack onun korkularını yatıştırmak için bir kez daha denemenin adil olacağını düşündü.

korkularını yatıştırmayı denemenin adil olacağını düşündü. "Aşkım, hayalet diye bir şey olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," diye yalan söyledi ve Jack gülmesini engelledi ama gülümsemesini engelleyemedi. Kızın kolu beline dolandığında gülümseme kayboldu

ve eli karnındaki elinin üzerine geldiğinde kayboldu.

Gözlerini kapattı ve yüzünü kadının saçlarına gömdü. Birkaç dakika sonra, kadının uykuya daldığını hissetti.

O da birkaç dakika sonra aynı şeyi yaptı. Kızın uyandığı anı biliyordu.

Kız uzun süre tereddüt ederken, onun vücudunun kıvrımında uyanık yatarken bekledi ve kız sonunda yataktan kayıp odadan çıktığında onu bırakmak ona zor geldi.

Ama Jack çok aceleci davranıp aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı.

Bu sefer onun güvenini kazanacaktı ve onu geri dönölmez bir şekilde kazandığını anladığında, ancak o zaman ona kendisinin olduğunu anlamasını sağlayacaktı.

Çünkü o bunu zaten biliyordu.

İlk gecelerinden beri biliyordu.

O, ondan beş dakika sonra kahvaltı masasına geldi.

Kahvaltıdan sonra, ahıra giderken onu ve köpeklerini yakaladı ve ona (daha doğrusu, kulağına) yürüyüşe çıkacağını söyledi.

Jack ata binmeyi planlamıştı.

Belle'i de yanında götürmeyi bir an düşündü. Jack, Belle'in önünde at sürmekten çok keyif alacaktı.

çünkü onun neredeyse her gün yürüdüğü, sevdiğini bildiği sahil şeridinde gezintiye çıkmaktan büyük keyif alacaktı. Atı Shadow, onu yürüyebileceğinden daha uzağa götürebilir, ona gördüğünden daha fazlasını gösterebilirdi ve Jack, Belle'in bundan hoşlanacağını biliyordu.

Bu düşünce ne kadar hoş olsa da, hamileyken at binmesini istemiyordu, onu koruyacağını bildiği Shadow'da bile. Bu yüzden sabah planlarını değiştirdi ve onunla yürüyüşe çıktı.

Bu pek de iyi gitmedi.

İlk hatası, Belle'in sessizce Londra'ya arabayla gidip geldiğini sorduğunda, araba kullanmadığını açıklamasıydı.

Ona uçtuğunu söyledi.

Bu, sadece uçmakla kalmayıp, uçağı da kendisinin uçurduğunu açıklayana kadar bir tepki almadı.

Bu, bir tepki aldı.

Kadın donakaldı ve ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı.

Sonra dehşet dolu bir sesle, "Uçağı *sen mi* uçurdun?" diye sordu.

Onun tepkisini anlayan Jack, onu sakinleştirmek için yanına yaklaştı. "Belle, pilot lisansımı yirmi yaşında aldım. On sekiz yıldır uçuyorum."

Gözlerini kırptırdı ve tekrar sordu: "Uçağı sen mi uçurdun?" "Belle..."

Onu keserek, "Yanında, şey... kalifiye bir pilot var mı?" diye sordu.

Jack yine gülmesini zorlukla bastırdı ve açıkladı: "Ben kalifiye bir pilotum."

"Evet, tamam," diye cevapladı Belle hemen. "Ama uçarken, acil durumlar için başka bir pilot var mı?"

Ne yazık ki, onun güvenini kazanmak için dürüst olmak zorundaydı. Bu yüzden "Hayır" diye cevap verdi.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu. "Belle..."

Jack'in eğlenceli bir sürprizle karşıladığı şekilde, kadın keskin bir şekilde başını salladı, ellerini kulaklarına koydu ve şarkı söylemeye başladı. "La la la, dinlemiyorum. Bu konuşma hiç olmadı. La la la."

Kadının yanaklarının pembeye döndüğünü fark etti, ya konuşmalarından utandığı için ya da inkar etmek için mırıldandığı için ya da her ikisi için.

Kadın ellerini indirdi ve tekrar yürümeye başladı, adımları belirgin şekilde hızlandı, duruşu sert ve rahatsız görünüyordu.

O, sadece kızın kızardığını görmekten büyük zevk aldığını düşünerek adımlarını hızlandırdı, aynı zamanda kızın korkusunun gardını düşürdüğü anlarda ne kadar sevimli olduğunu asla unutmayacağını da düşündü.

İkinci hatası ise sadece on dakika sonra, elini tutup hızlarını yavaşlatarak, "Başka bir satış elemanı mı işe aldın?" diye sorduğunda oldu.

Kızın elinin elinde titrediğini hissetti ve kız şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır, vaktim olmadı."

Jack ona baktı ve oldukça sabırlı olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla sordu: "Seni mağazadan uzaklaştırmak istediğimi açıkladığımı sanıyordum."

Kız, başını eğip geçtikleri kayalık yolu incelemeye başlamadan önce gözlerini genişçe açtı.

"İki günde mağaza asistanı bulamazsın."

"Evet, alabilirsin," diye cevapladı Jack, çünkü alabileceğini biliyordu.

Kız ona tekrar baktı, gözleri ya sinirli bir şaşkınlıkla ya da şaşkın bir sinirle kısılmıştı, Jack hangisi olduğunu anlayamadı.

Jack, Belle'de her ikisi de sevimli göründüğünü düşündü. "Hayır, yapamazsın," dedi ona.

"Yapabilirim," dedi Jack.

Kadın yürümeyi bıraktı ve konuşmaya başladı. "Jack..."

Jack, onun elini çekip yürümeye devam etti, onu da yanında götürdü ve bu konuşmayı "Olive'i arayacağım. Yarın dükkana birini gönderir" diyerek bitirdiğini düşündü.

Kız, onu durdurmak için elini çekti ama Jack bunu görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

"Jack," diye seslendi, sesi karışık olmaktan çok sinirliydi. "Olive'i arayamazsın. Bugün Pazar."

"Yapabilirim. O yirmi dört saat, yedi gün boyunca müsait."

Belle, onun elini görmezden gelemeyeceği bir güçle çekti. Durdu ve ona baktı.

"Yirmi dört saat, yedi gün mü müsait?" Belle, sanki o kötü bir kırbaç sallayan bir köle sürücüsüyümüş gibi, açıkça inanamayan ve muhtemelen suçlayıcı bir tavırla sordu.

"Tabii ki," Jack rahat bir sabırla cevap verdi.

"Olive kim ki?" diye sordu Belle, şoktan henüz tam olarak kurtulamamış bir halde.

"Asistanım," diye cevapladı Jack.

"Ve her zaman müsait mi?" Belle, nedense bu bilgiyi hala sindiremeden devam etti.

Jack sakın sabrını kaybetti ve eğlenceli bir sabırsızlığa kapıldı.

Bu yüzden dudakları titreyerek şöyle dedi: "Evet, Belle, ve her zaman hazır olması için altı haneli bir maaş alıyor. O bir sözleşmeli hizmetçi değil. Çok deneyimli, son derece yetenekli, son derece sadık, çok değerli bir çalışan ve Pazar öğleden sonra, İngiltere'deki en iyi mağaza asistanını işe alıp yarın iş bitiminde mağazana getirebilecek bir yol bulabilir."

Bir an ona baktı ve sonra "Oh" diye nefes aldı.

Jack, onun aralık dudaklarını izlerken, kendi dudaklarını onun dudaklarına değdirip dilini içine sokarak onu tatmak için neredeyse dayanılmaz bir dürtüyle mücadele ederken, Belle fısıldayarak devam etti.

"Vay canına."

Jack içsel mücadelesini kazandı, elini çenesine götürdü ve ona gülümseyerek eğildi. "Onunla tanışana kadar bekle, tatlım. Olive kesinlikle 'vay canına' dedirten biridir."

Onun sözleri üzerine, nedense Belle'in yüzünde bir değişiklik oldu, yumuşadı ve gözlerinde çekici bir ışıltı belirdi.

Bir puan kazandığını anladı. Sadece nasıl olduğunu anlamadı.

Sonra Belle yumuşak bir sesle, "Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi.

Belle arkasını dönüp yürümeye başladı ama Jack, bir şekilde, onun ruh halinin önemli ölçüde düzeldiğini, daha önce onda hiç görmediği bir şekilde hafiflediğini biliyordu.

Bu, şaşırtıcı olduğu kadar büyüleyiciydi.

Bu nedenle, on dakika sonra (üçüncü hatasını yaptığında), kız omzunun üzerinden ona kaygısız bir gülümseme atıp "Sana yeni favori yerimi göstereceğim" dediğinde, Jack'in hazırlıksız yakalanmaması gerekirdi.

Ancak bu, Jack'i hazırlıksız yakaladı.

Tamamen.

Tepkisini kontrol edemediği için bir mazereti vardı.

Belle'in gülümsemesi nadirdi ve büyüleyiciydi. Ancak kaygısız bir gülümseme, onun hiç görmediği bir şeydi ve bu büyüleyiciydi.

Belle, uçurumun kenarındaki tehlikeli bir kaya çıkıntısına tırmanmaya başladığında, Baron ve Gretl onu korumak için yanına yaklaştılar, ama aynı zamanda sanki bunu her gün yapıyormuş gibi, tecrübeli bir rahatlıkla kayanın üzerine çıktılar. Jack aşırı tepki gösterdi.

Aslında, aşırı tepki verdiği an, *onun* kadını olarak gördüğü, çocuğunu taşıyan, neredeyse her şeyden korkan *ama* o tehlikeli kaya çıkıntısından korkmayan Belle, o kayaya tırmanmaya başladığında oldu.

Hızla onu takip etti, bir koluyla belinden tuttu ve onu yerden kaldırdı. Sırtını kendine dönük olarak, onu kayalıktan çok daha güvenli olan uçurum yoluna taşıdı ve ayakları üzerine indirdi.

Belle ona dönüp baktığında, sert bir şekilde, "Ne yapıyordun?" diye sordu.

Kız ona bir saniye baktı, sonra tuhaf bir şekilde "Oh hayır, o huysuz adama geri dönmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Jack, onun sorusunu görmezden gelmeye karar verdi ve bunun yerine çok daha önemli ve mantıklı olan sorusuna odaklandı.

"Belle," dedi keskin bir sesle. "O kaya çıkıntısı tehlikeli. Ne düşünüyordun?"

Kaya ve sonra ona baktı ve şöyle dedi: "Hayır, değil. Oraya sık sık giderim. Orada en iyi düşünmeden yaparım."

"Yani merdivene tırmanmayacağını ama kayalıklara tırmanacağını mı söylüyorsun?" diye sordu, sinirli bir şaşkınlıkla.

Kaya'ya, sonra da ona baktı. "O bir uçurum değil."

Adam arkasına baktı, sonra tekrar kıza döndü. "Belle, bu bir uçurum. Kayalık bir uçurum. *Tehlikeli* bir kayalık uçurum."

Kız kayalığa döndü ve sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi.

Hâlâ dikkatini oraya vermiş halde, "*Bu* bir uçurum," diye mırıldandı.

Gülmek mi yoksa ona akıl vermek mi gerektiğini bilemedi.

İkisini de yapmadı.

Bunun yerine, "Oraya bir daha çıkmanı istemiyorum" diye emretti. Kızın bakışları onun yüzüne kayınca, "Anladın mı?" diye sordu.

Kız bir an onu süzdü ve anlamsızca "Hayır, patronluk taslayan o" dedi.

Adam onu yine görmezden geldi ve "Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı.

"Anlaşıldı," diye sessizce cevap verdi, eve doğru döndü, köpekleri çağırmak için uyluğuna vurdu ve yürümeye başladı.

Görünüşe göre yürüyüşleri bitmişti.

Evden uzaklaştıkça, kız sadece konuşmaya çalışmakla kalmamış, serbestçe sohbet etmişti.

Eve geri dönerken, düşünceli ve biraz rahatsız edici bir şekilde sessiz kaldı ve neşeli hali kayboldu.

Bu nedenle, The Point görünür hale geldiğinde, Jack kadının yanına yaklaştı, kolunu omuzlarına doladı ve onu durdurdu. Kadını kendine doğru çevirdi ve kadın başını geriye eğerek ona baktı.

Gözleri onun gözlerine takıldığında, yumuşak bir sesle "Kızma, canım" dedi ve açıklamaya devam etti. "Endişelenerek hareket ettim."

Buna karşılık, kız garip bir şekilde, "İnka Yolu'nda yürüyüş yaptım," dedi. Jack bir an ona baktı ve sonra, "Ne?" diye sordu.

Kız ellerini Jack'in beline koydu ve "Annemle İnka Yolu'nda yürüyüş yaptım. Machu Picchu'ya kadar yürüdük" diye tekrarladı. Jack konuşmayınca, "Bu arada, bu harika bir şey" diye devam etti.

Bu habere şaşırdı ama neden bunu paylaştığını da anlamadı.

"Öyle olabilir, ama bunu yaptığında hamile değildin ve yalnız da değildin. Yalnız başına yürüyüşe çıktığında uçuşumun kenarına tırmanmamamı tercih ederim."

O da, örneğin kendisi gibi biriyle birlikteyken bunu yapmamasını tercih ederdi, ama bunu söylemedi.

Kız ona biraz daha yaklaştı ve başını daha da geriye eğdi. "Hayır. Demek istediğim o değil. O kayalıktan neden korkmadığımı anlamaya çalışıyorum, çünkü korkmuyorum. Hiç düşünmemiştim ama bu çok garip." Jack yine cevap vermediğinde, kız devam etti ve "Sanırım deniz yüzünden" dedi.

Bu Jack'e mantıklı gelmese de, ona bunu söylemedi, sessiz kaldı.

O konuşmayınca Belle devam etti: "Denizin yanında kendimi güvende hissediyorum. Annemin yanında da kendimi güvende hissediyorum, bu yüzden İnka Yolu'nda korkmadım. Bu yüzden, normalde korktuğum şeylerden korkmadığım anları bulmaya çalıştım, teorimin doğru olup olmadığını görmek için. Bir süre sonra, ilk kez samanlıkta olduğumuzda, senin açtığın sürgülü kapıya yaslandığımı hatırladım, bu normalde yapmayacağım bir şeydi ve..."

Aniden konuşmayı kesti ve neyi ele verdiğini fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Vücudu kaskatı kesildi, bakışlarını ondan ayırdı ve kulağına baktı.

Sonra geç kalmış bir şekilde uzaklaşmaya çalıştı.

Jack'in kolları onu sardı ve geri çekilmesini engelledi.

Hemen pes etti ama vücudunu onun kollarında sertçe tuttu. Onun yanında kendini güvende hissetmişti.

Bu çok hoş bir sürprizdi.

En azından Jack için öyleydi.

Belle ise bu düşünce onu mantıksız bir şekilde aşırı derecede korkutmuş gibi görünüyordu.

"Bana bak," diye nazikçe emretti ve Belle'in bakışları normalden çok daha hızlı bir şekilde kulağından gözlerine kaydı, bu da son derece memnuniyet vericiydi. Belle, Jack'in gözlerine daha sık bakıyor, bakışlarını daha kolay tutuyor ve Jack'in emriyle gözlerine daha hızlı bakıyordu.

Jack, ona duygusal olarak geri çekilme fırsatı vermeden, doğrudan yüzleşmeye karar verdi. "Benimle güvende hissetmene sevindim, aşkım, ama yine de o uçurumun kenarında olmanı istemiyorum."

"Tamam," diye cevapladı kız ve Jack, onun konuşmayı bitirmek için kabul ettiğini, gerçekten kabul etmediğini biliyordu.

Bunu biliyordu çünkü kız uzaklaşmak için harekete geçti, ama Jack kollarını sıktı. Gözleri tekrar kaymaya başladığında onu nazikçe salladı ve bakışlarını tuttu.

"Benimle her zaman güvende olacaksın, Belle," dedi ona.

Kız gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı ve aceleyle konuyu değiştirerek, "Eve dönebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı adam hemen.

"Neden?" Kadının sesi endişeyle yükselmeye başlamıştı ama Jack bunu görmezden geldi.

Hafif bir esinti, at kuyruğundan kaçan birkaç saç telini havada uçurdu. Saç telleri ıslak dudaklarına takıldı ve Jack elini kaldırıp parmaklarını saç çizgisine kaydırarak saç tellerini kulağının arkasına koydu, diğer koluyla onu kendine çekti. Dokunuşuyla vücudunun titrediğini hissetti ve bu, karnında çok hoş bir his uyandırdı.

"Birkaç nedeni var," diye cevapladı, bir eliyle onun at kuyruğunu kavrarken, diğer eliyle onu kendine daha da yaklaştırdı ve onu sevgiyle kucakladıktan sonra devam etti. "İlk olarak, benim hatam olmadan o yeteneğimi kaybetmiş olmama rağmen, benimle kendini güvende hissettiğini bilmek hoşuma gidiyor."

Onun hızlıca nefes aldığını duydu ve hissetti, ama konuşmaya devam etti.

"İkincisi, o yeteneği geri çektiğinde hatalı olduğunu anladığını ve artık seni her zaman güvende tutacağımı anladığını bilmek istiyorum."

Bu sözler üzerine kadının vücudu kaskatı kesildi ve yüzünün renginin attığını gördü, ama acımasızca devam etti.

"Üçüncüsü, seni öpmeyi düşünüyorum, henüz karar vermedim ama kesinlikle buna meyilliyim."

Dudaklarının açıldığını izledi, yanakları tekrar kızardı ve ona, sesindeki endişe artarak, "Sanırım öpüşmeyi bırakmalıyız" dedi.

Jack ona gülümsedi. "Neden öyle yapalım ki?"

Kız gözlerini kaçırdı ama Jack onun at kuyruğunu hafifçe çekti ve kız tekrar ona bakarak, "Bilmiyorum. Öyle yapmalıyız," dedi.

"Birlikte yatmayı bırakmalı mıyız?" diye sordu.

"Muhtemelen," diye tereddütle cevapladı, bu kelimenin altında hiçbir kararlılık yoktu, ona yatakta onun varlığını sadece sevdiğini değil, istediğini de söylüyordu.

Onun bu itirafını tatlı bir şekilde yapmasıyla karışan keskin zafer duygusu, Jack'i güldürdü.

Gözleri Jack'in ağzına indi, Jack onun gözlerinin ağzına bakmasını sevdi, bu yüzden yüzünü ona yaklaştırdı.

"Bebeğim, seni öpmeyi bırakmayacağım ve seninle yatmayı bırakmayacağım. Aslında, daha ileri gidebileceğimi gösteren ilk işareti verdiğin anda, seni öpmekten daha fazlasını yapacağım." Yüzü daha da yaklaştı ve devam etti, "Çok daha fazlasını."

Vücudunun sarsıldığını hissetti ve şaşkın bakışları onun gözlerine kaydđ.

"İşleri karmaşıklaştırmamalıyız," dedi titrek bir sesle ve o da kendini tutamayıp onu kendine çekti, ama başını geriye atıp güldü. Elleri belinde gerginleşen kadın, "Ben şaka yapmıyordum," diye itiraz etti.

Adam hala gülerek ona tekrar baktı. "Sence işler zaten karmaşık değil mi?"

"Evet," diye cevapladı kız. "Bu yüzden daha da karmaşık hale gelmesine izin vermemeliyiz."

daha da karmaşık hale gelmesine izin vermemeliyiz."

Yüzü tekrar kadının yüzüne yaklaştı ve cevap verdi, "Ben karmaşık olmasını seviyorum ve Ben onları daha iyi bulurum onlar *daha*

karmaşık."

Nefes almakta zorlandığını gördü ve bu tepkinin, gözlerinde okuduğu korku, arzu ve merakla doğrudan bağlantılı olduğunu biliyordu.

"Belki konuşmalıyız," dedi kız, kesinlikle konuşmak istemediğini belli eden bir ses tonuyla. Aslında, tırnaklarının kökünden sökülmesini tercih ederdi, ama konuşmanın zorunlu olduğunu düşünüyordu.

Jack onu öpmek istese de, onun yeterince öpüldüğünü hissetti. Bunun yerine, ondan uzaklaştı ama kolunu omuzlarına doladı ve onu yanına yakın tutarak The Point'e doğru yönlendirdi.

"Sonra konuşuruz," diye söz verdi.

O ilerlemeye devam etti ama başını kaldırıp ona baktı. "Ne zaman?"

O, ona baktı. "Bana tekrar benimle güvende olduğunu söylediğinde." Yüzünü ona yaklaştırdı ve gülümsedi, sonra devam etti, "Ve işler çok daha karmaşık hale geldikten sonra."

Kızın yutkunmasını izledi ve kız başını öne doğru çevirdi.

Daha fazla şey söylemek istediğini biliyordu. Ayrıca cesareti olmadığını da biliyordu.

Bundan yararlanarak, onu daha da kendine çekti.

The Point'e geri döndüklerinde, annesi, Lila ve Rachel'ın Elaine'e söylemedikleri bir şey için birlikte dışarı çıktıklarını öğrendiler.

Bu, ondan kaçmak istediğini bildiği ama aynı zamanda Myrtle ve Lewis'in elinde başına gelebileceklerle tek başına yüzleşmek istemediğini de bildiği Belle'in, onunla birlikte çalışma odasına gitmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu.

Masasına gidip bazı işlerini halletti ve Belle'in yeni çalışanı hakkında Olive'i aradı.

Belle kanepede oturup pencereden dışarıya baktı.

Bu, sanki manzaradan güç almışçasına, sessizce, huzur içinde saatlerce yapabileceği bir şeydi.

Bu, onun hakkında çok sevdiği bir şeydi. Anlaşılmaz ama huzur vericiydi ve o bunu inanılmaz derecede çekici buluyordu.

Yarım saat içinde, kanepenin köşesinde kıvrılmış, uykuya dalmıştı.

Jack uzun bir süre onu uyurken izledi, bir karar verdi, işini bıraktı, kitabını aldı ve kanepeye gitti.

Uyanıp geri çekilirse diye nazik ama kararlı hareketlerle, uyuyan vücudunu ona katılabilmek için kaydırdı.

Kız uyandı ve uykulu bakışları Jack'in yüzüne kaydı. Ancak uykusu henüz bitmemişti ve Jack, kızın gardının düştüğünü anında anladı.

Bunu biliyordu çünkü onu yanına yatırırken, Belle geri çekilmek veya kaskatı kesilmek yerine ona küçük, tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tereddüt etmeden yanağını göğsüne dayadı, kolunu Jack'in karnına doladı, ona kıvrıldı ve hemen tekrar uykuya daldı.

Dikkatini kitabına verdi ama odaklanamadı. Belle'in sıcaklığını yanında hissederek, yumuşak nefesini dinleyerek ve günlerini düşünerek, pencereden denizi seyretmeyi tercih ettiğini fark etti.

Bu nedenle kapının çalındığını duyduğunda, bunu görmezden geldi. Kimsenin onları rahatsız etmesine izin vermek niyetinde değildi.

Ne yazık ki kapıda Lila vardı ve o içeri girmesini istemese de, Lila içeri girdi.

Sabırsızlığını ve söylemek istediği keskin sözleri geri tuttu. Bunun yerine, odanın diğer ucuna geçip masasının önündeki sandalyeyi alıp kanepenin yanına çekmeden önce, onların üzerine bir an bakışlarını izledi.

Lila sandalyeye otururken, Jack sessiz ama kesin bir şekilde konuştu. "Belle uyuyor."

Lila'nın gözleri torununa, sonra Jack'e kaydı.

"Görüyorum," diye cevapladı ve sanki öğleden sonrasını orada geçirecekmiş gibi sandalyeye yaslandı. Sonra, "Konuşmamız gerek," dedi.

Haklıydı, konuşmaları gerekiyordu. Ona söylemek istediği birkaç şey vardı, çoğu torununu düzenli olarak utandırmasıyla ilgiliydi, ama bazıları

torununu üzdüğünü hissettiği Jack'e davranışlarıyla ilgiliydi.

Ancak, Belle odadayken, uyuyor olsun ya da olmasın, konuşmaları gerekmiyordu.

"Bunu çok isterim Lila, ama şimdi değil," dedi Jack, sesi hala alçak, temkinli ve sessizdi.

"Şimdi," diye karşılık verdi, o da yumuşak bir sesle konuşuyordu. "İkinizin arasında bir şeyler değiştiği açık ve ben bazı garantilere ihtiyacım var."

Jack çenesini sıktı ve sessiz kaldı.

Lila bunu ya görmezden geldi ya da fark etmedi (muhtemelen ilki) ve devam etti: "Annenin mizacını, senin aslında evlatlık olmadığını iddia etmesini ve son zamanlardaki davranışlarını göz önünde bulundurursak, Belle ile ilk kez birlikte olduğunda işlerin çok kötü gittiğini varsayabilirim. Ya da, seninle tanıştığımdeki davranışını ve seninle kardeşinin gösterdiği şiddet eğilimini göz önüne alırsak, bebeğin doğduktan sonra onu büyük bir düşüşe hazırladığını varsayabilirim. Bana hangisi olduğunu dürüstçe söylemeni istiyorum."

Jack'in vücudu çenesi kadar gergin bir şekilde kaskatı kesildi.

Belle'in hatırı için vücudunu gevşetmeye zorladı ve elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Lütfen git, Lila," diye mırıldandı.

"Hangisi olduğunu söylediğinde giderim," diye inatla cevap verdi.

Bir an onu süzdü ve sonra alçak, çok mutsuz bir sesle şöyle dedi: "Beni yeterince tanımadığın için benim hakkımda varsayımlarda bulunamazsın. Ayrıca, Belle ile benim aramda ya da kardeşimle benim aramda neler olduğunu bilmeden yargılama yapmandan hoşnut olmadığımı da söyleyeceğim. Dahası, çocuğumuzun yanında bu şekilde davranırsan, bundan hoşnut olmayacağımı da söyleyeceğim. Gerçekleri bilmeden ya da çoğu zaman bilerek başkalarını yargılamak iğrenç bir özelliktir ve bunu çocuğumun yanında tolere etmeyeceğim. Son olarak, torununuzu korumak istemeniz takdire şayan ama bunu pek iyi yapmıyorsunuz, o çocuğun babasını, torununuz onun kollarında uyurken aşağılıyorsunuz."

Jack, gözlerinde bir ışık gördüğüne yemin edebilirdi. Onay gibi görünen bir ışık.

Ama umurunda da değildi.

Lila'nın onayı onun için önemli değildi, Belle'in onayı önemliydi. Lila'nın onayı olsun ya da olmasın, bunu hak edecekti.

"Annenle pek çok kez samimi sohbetler yaptığımı anlamadığını düşünüyorum," dedi Lila.

"Onu bir aydır tanıyorsun," diye karşılık verdi Jack.

"Demek istediğim, sandığından daha fazlasını biliyorum," diye cevapladı Lila.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye açıkladı Jack. "Ama annem Belle ile geçirdiğim zamanlarda yanımda değildi. Olan biteni bilmiyor."

Lila ona küçük, her şeyi bilen bir gülümseme attı. "*Belle* bana o kısmı anlattı." "Belle orada olabilir ama Belle benim kafamın içinde değildi. O Benim ne düşündüğümü hiç anlamamıştı, yoksa bu evden asla ayrılmazdı.

Jack neyi ele verdiğini çok iyi biliyordu ve bunu kasten yapmıştı. Lila'nın endişesini gidermek için değil, Belle'i uyandırmadan önce onun gitmesini istediği için. Konuşmaları uzadıkça bu ihtimal artıyordu.

"Yani işler çok kötü gitti," diye mırıldandı Lila, onu dikkatle izleyerek.

Jack cevap verme zahmetine girmedi.

Uzun bir süre birbirlerini incelediler, sonra Lila'nın yüzü, Jack'in anlayamadığı ama iyiye işaret olmadığını bildiği bir şekilde değişti.

"Belle hakkında bilmen gereken şeyler var," diye fısıldadı.

Ses tonunu ve yüzündeki ciddi ifadeyi beğenmedi.

Yine de cevap verdi: "Belle'in bunları benimle paylaşmasına izin verelim, olur mu?"

Lila ona alışılmadık bir tereddütle baktı. "Bence bunları bir an önce öğrenmelisin."

"Bence Belle'in güven sorunları olduğu açık. Onun sırlarını büyükannesine paylaştığımı bilseydi, onun güvenini kazanmam çok zor olurdu. Bu yüzden, kendisi için doğru zaman geldiğinde bana sırlarını anlatması en iyisi."

Jack, Lila'nın itiraz etmesini bekledi ve Belle'in uyanık ya da uykuda olmasına bakılmaksızın bu konuşmayı onun yanında yapmaktan giderek daha fazla rahatsız ve sinirli olduğunu fark etti. Lila'nın ellerini bağlaması da onu daha da sinirlendirdi, çünkü öfkesinin şiddetini ifade edemiyordu, hatta fiziksel olarak hareket bile edemiyordu.

Lila çok zeki bir kadındı, diye düşündü Jack sinirlenerek.

Bakışları torununa kaydı, yüzü açıldı ve bir an için yumuşadı.

Gözleri tekrar ona döndüğünde bu bakışı sakladı.

"Öyle olsun," dedi, ayağa kalktı ve ona yukarıdan baktı. Bu da onu sinirlendirdi.

"Ona dikkatli davran, Jack," diye yumuşak bir sesle uyardı. "Belle bunu hak ediyor."

Jack, kadın devam etmeden önce bu gereksiz tavsiyeyi verdiği için yine çenesini sıktı ve kadının söyledikleri midelerini burktu.

"Görüyorsun, senden önce bunu yapmayanlar vardı, bu yüzden senin yapman çok önemli."

O bir kelime bile söyleyemeden, kadın hızlı ve sessizce odadan çıktı.

Onun veda sözleri, birkaç dakika önce hissettiği huzuru yok etti.

Aklı Belle'e ve birlikte geçirdikleri ilk geceye, onun kendisine güvenileceğine dair söz vermesini içtenlikle talep etmesine ve ertesi sabah, sırlarını paylaşacağına dair hiç gerçekleşmeyen konuşmaya gitti.

Belki de, diye düşündü, oldukça tedirgin bir şekilde, onun güvenini tam olarak kazanmadan ve ilişkilerini çok daha hoş bir şekilde karmaşık hale getirmeden önce konuşmalılar.

Kolunu sıkılaştırdı ve onu kendine yaklaştırdı, okumak suretiyle zihnindeki kötü hisleri gidermeye karar verdi.

O, kitaba dalmışken Belle uyandı.

Yanağı göğsünde kayarken, gözleri açıldı ve kitabına bulanık bir şekilde odaklandı. Jack, onun birkaç kez göz kırpmasını izledi. Sonra başını kaldırdı ve hala uykulu olan gri gözleri yumuşaktı ve onun gözlerine bakmakta hiç zorlanmadı.

"Merhaba," diye fısıldadı ve Jack, onun tatlı sesiyle söylenen bu tek kelimenin, fiziksel bir dokunuş gibi teninde dolaştığını hissetti.

"Rüya aleminden hoş geldin, bebeğim," diye mırıldandı, kitabını kapatıp yere bıraktı.

Onu göğsüne çekerek, kadının vücudunu daha da üzerine doğru çevirdi.

O bunu yaparken kız direnmedi. Bunun yerine, elini kaldırıp yüzündeki saç tellerini çekip gözlerini Jack'in ağzına indirdi.

Yüzleri birbirine yakın olacak şekilde onu konumlandığında, o farkına varmadan, ya da onun ne yapacağını bildiğini sandan önce, dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. Elini göğsüne koydu, eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Bu hafif dokunuşla, vücudunda bir sıcaklık dalgası hissetti, ama ağzı hala onun ağzındayken, Belle dondu ve sonra geri çekildi.

Hızla kollarını ona doladı ve geri çekilmesini engelledi. Ona bir fırsat vermişti.

Jack, vücudundaki sıcaklık devam ederken, işleri oldukça karmaşık hale getirmenin zamanının geldiğine karar verdi.

Kararını veren Jack, gecikmedi.

"Hayır, aşkım," diye mırıldandı. "Korkma, başladığın işi bitir."

"Jack..."

Jack, alçak sesle "Belle, öp beni" diyerek onu susturdu.

Onun eridiğini hissetti, parmakları gömleğine kıvrılıyordu ama yine de direniyordu.

"Jack..."

Elleri omurgasından yukarı kaydı ve her zamanki gibi bu, kadının titremesine neden oldu. Parmakları kadının başının arkasındaki saçlarına dolanırken, vücudu bu titremeyi emdi.

Kafasını öne eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirerek yumuşak bir sesle tekrarladı, "Öp beni, bebeğim."

"Lütfen..." diye yalvardı, o ise kadının vücudunun kendisine uyum sağladığını hissediyordu.

Onu bu ıstıraptan kurtarmalıydı, ama onun onu öpmesine ihtiyacı vardı. Onun kendi isteğiyle ilk adımı atmasına ihtiyacı vardı

(onun ikna etmesiyle de olsa). Böyle bir hareketin hem ona hem de kendisine ne anlama geldiğini belirtmesi gerekiyordu.

Ancak, kız bu hareketi hemen yapmazsa, o yapacaktı. Kızın vücudu ona yapışmış, kalın saçları parmaklarının arasından dökülürken, kontrolünü kaybediyordu ve bu kontrolünü sinir bozucu bir hızla kaybediyordu.

Bu nedenle, ses tonu sertleşerek, "Belle, beni öpmeni istiyorum," dedi.

Gözleri onun gözlerine baktı, zihninde verdiği mücadeleyi gördü, sonra göz kapakları ağırlaştı, fırtınalı bakışları sersemleştirdi ve onu ele geçirdiğini anladı.

Kafası eğildi ve aralık dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Onun yaptığı tek şey buydu. Jack oradan sonra işini seve seve devraldı.

O, dudaklarını onun dudaklarına değdirmeden önce sonunu biliyordu.

Ne kadar istese de onu kanepede sikmeye niyeti yoktu.

Onun arzularını kontrol edilemez hale getirmeyi planlıyordu.

Onu, ondan saklayamayacağı, daha da önemlisi kendinden saklayamayacağı kadar çok istemesini sağlayacaktı. Bunu inkar edemezdi ve kesinlikle bundan kaçamazdı.

Ancak, onu tatminsiz bırakmayacaktı.

Elleri ve ağzını kullanarak, onun en savunmasız olduğu lezzetli yerlere dair canlı anılarını ve son dört aydır cinsel ilişkiden uzak kaldığını içgüdüsel olarak anlayan Jack, çok kısa sürede onu acımasızca doruğa ulaştırdı.

Kanepede yan yana oturmuş, yüz yüzdiler, ağzı ağzındaydı, dilleri dans ediyordu, eli gömleğinin arkasına uzanmış, parmakları etine gömülmüştü. Eteğini kalçalarına kadar çekmiş, eli külotunun içindeydi, parmakları, boğazından o tatlı, boğuk, inanılmaz derecede seksi sesleri çıkaran bir yere bastırıyordu.

İşte o anda Jack, planındaki kusuru biraz belirsiz bir şekilde fark etti.

Çünkü kanepede onu becermek gibi bir niyeti olmasa da, bunu yapmak için güçlü bir arzusu vardı.

Demir gibi bir iradeyle arzularını kontrol etti ve kız kalçalarını eline bastırırken öpüşmeyi bitirip

"Bana ne istediğini söyle, bebeğim." Bunun biraz çaba gerektireceğini düşündü.

Mazoşist bir hoşgörüyü bunu dört gözle bekliyordu.

Bu yüzden, hiç çaba gerektirmedikinde bunu şaşırtıcı ve sonsuz derecede tatmin edici buldu.

Kadın gövdesini ona bastırdı ve boş elini saçlarına kaydırırken kalçalarını onun eline bastırdı.

Sonra güzel, sersemlemiş gözlerini ona kaldırdı ve fısıldadı, "Sen."

Onun kolay ama hoş teslimiyetine karşılık, parmağını onun içine kaydırıp ve eli hareket ederken dudaklarının açıldığını ve boynunun kavislenmesini izledi.

Jack, onun pürüzsüz, ıslak hissini ve çıkardığı sesleri seviyordu. Onları sadece dört ay önce bir geceliğine yaşamıştı, ama onları tekrar yaşamak, onları ne kadar özlediğini fark etmesini sağladı.

Onu tekrar bu kadar cömertçe kendisine verdiği için ödül olarak, başparmağını onun sıcaklığına bastırdı ve dairesel hareketler yaptı.

Kadının çıkardığı sesler hızlandı. Kadının orgazma yaklaştığını biliyordu ve ağzını kadının ağzına bastırarak, kadının orgazmının yumuşak, tatlı iniltisini emdi.

Ağzını onunkinden ayırdı ve son titremeleri vücudundan alırken yüzünü boynuna gömdü, nefesleri boğazındaki deriye hızlıca çarpıyordu.

Kadın bittiğinde, nazikçe elini ondan çekti. Dudaklarının arasında hızlı bir nefes alıp verme hissettiğinde, niyet ettiği gibi eteğini düzeltmek yerine, elini kadının kalçasına kaydırıp yumuşak kalçalarını sert kalçalarına bastırmaya karar verdi.

Ve o da öyle yaptı.

Kız, kollarında hoş bir şekilde uysal kaldı ve ancak utançtan kaynaklanan gerginliği hissettiğinde konuştu.

"Yapma," diye nazikçe emretti.

"İnanamıyorum..." diye fısıldadı kız, onun boğazına yaslanarak. "Yapma, Belle," diye tekrarlardı adam, kollarını sıkarak. Kız sessizleşti.

Sonra, tereddütle ve çok yumuşak bir sesle, "Sen yapmadın..." dedi.

Jack onu yine keserek, "Seni tekrar elde ettiğimde, bebeğim, bu benim yatağında olacak," dedi. Bir süre durdu. "Ya da seninkinde."

"Ama neden...?" diye tekrar başladı ve Jack onu yine kesintiye uğrattı. "İşleri daha da karmaşık hale getirmek için sabırsızlandım."

Kızın başını geriye eğip ona baktığını hissetti ve çenesini eğip gözlerine baktığında, kızın kolunu sırtından çekmediğini ve diğer elinin parmaklarının hala saçlarında olduğunu fark etti.

Bu onu aşırı derecede mutlu etti.

Bu duygu onu sararken, kadının ifadesinin değiştiğini gördü, günün erken saatlerindeki o ışıltı yüzüne geri dönmüştü ama kadın, "Çok sabırsızsın," dedi.

"Bu muhtemelen doğru," diye kabul etti.

"Kesinlikle doğru," diye utangaçça fısıldadı ve o gülümsedi.

Başını daha da eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Sadece bir santim uzaklaşarak, "O zaman seni uyarmam gerek, o muhteşem gösteriden sonra, işleri çok daha karmaşık hale getirmek için sabırsızlanıyorum" dedi.

"Jack..."

O, basitçe "Belle" diyerek onu yine kesip geçirdi.

Gözleri onun kulağına kaydı. Bir anlığına bile olsa onu kaybettiği için hafif bir rahatsızlık hissetti, ama sonra onun neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir sesle söylediği sözler bu rahatsızlığı yok etti.

"Senin küstah bir sürtük olduğunu düşünmüyor musun?"

Gözleri endişeyle onun gözlerine dönene kadar ona uzun uzun baktı ve gözleri döndüğünde kahkahayı patlattı.

Vücudu kaskatı kesildi ama bunun utançtan olmadığını biliyordu. Sinirlenmişti.

Yine de, kolunu ona daha sıkı doladı, elini kıkına koyarak kalçalarını kendine daha da yaklaştırdı ve eğlencesini kontrol altına alana kadar onu kendine yakın tuttu.

Çenesini eğip ona baktığında, kızgın olduğunu anlamak hiç de zor değildi.

Sonraki sözleri ve bunları söyleme şekli, onun tam adını kullanması da dahil, ifadesinin doğru olduğunu kanıtladı.

"Çok garip şeylere gülüyorsun, James Bennett."

"Ne kadar eğlenceli olduğunu farkında mısın, bebeğim?" diye karşılık verdi.

"Eğlenceli olmaya çalışmıyordum. Aslında, neredeyse her güldüğünde eğlenceli olmaya çalışmıyordum," diye karşılık verdi.

Onun utangaçlığının kaybolup ruhunun ortaya çıkmasını da çok seviyordu (ama orgazm olurken çıkardığı sesler kadar değil).

Konuyu düşününce bunu zor bulsa da, onun hatırı için ciddi olmaya karar verdi.

"Tamam, aşkım, bu senin için belli ki önemli bir şey, o yüzden belki bana tam olarak nasıl küstah bir kadın gibi davrandığını açıklayabilirsin."

Son iki kelimeyi gülmeden söylemek zordu ama başardı.

Zar zor.

Ağzı açık kaldı ve sonra sert bir sesle, "Bir bakalım. Seninle tanıştıktan birkaç saat sonra seninle seks yaptım." dedi.

Başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, sonra mırıldandı, "Evet, çok güzeldi."

Kadının eli adamın saçlarından ayrıldı ve adamın pazısına bir tokat attı. "Jack, ben ciddiğim," diye tersledi.

Yüzünü onunkinden uzaklaştırdı ve gülümsemeyi zorlukla engelledi. "Tabii, özür dilerim. Devam et."

Onun davetine gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kısıldı ve tısladı: "Devam etmek mi? Sana hatırlatmam mı gerekiyor, ben de seninle geceyi geçirdim, o zamanlar senin kardeşinle çıkıyordum ve üstüne üstlük hamile kaldım. Şimdi de *senin kanepende* seninle oynaşarak dondurma, krem şanti ve şekerleme ekliyorum." Son üç kelimeyi vurguladı, sanki çalışma odası halka açılmış ve herkes görebiliyormuş gibi, "*Çalışma odanda*" diye ekledi. Bu ağır suçlamaya vereceği cevabı bekledi, ama cevap gelmeyince, "Bu, *küstah bir sürtük* tanımlaması değilse, başka ne olabilir?" diye bitirdi.

Jack bir tahminde bulundu ve sezgisel olarak bunun riskli olmadığını biliyordu.

"Tanıştığın ilk gece biriyle seks yaptın mı hiç?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı kız hemen.

"Başka biriyle çıkarken hiç biriyle seks yaptın mı?" diye devam etti.

"Hayır!" diye daha sert bir şekilde cevap verdi.

Eli kadının omurgasına doğru kayd ve Jack neşeyle devam etti: "Hiç çocuğunun babasıyla çalışma odasındaki kanepede oynadın mı?"

Kadının vücudunun gerildiğini, sonra gevşediğini hissetti ve kadın "Jack..." demeye başladı. Adam onun devam etmesine izin vermedi.

"Bu, senin küstah bir kadın olmadığın anlamına geliyor." Yüzü kadının yüzüne yaklaştı ve sesi alçaldı. "Bu, benim çok şanslı bir adam olduğum anlamına geliyor, aşkım."

"Jack..." diye tekrar başladı, ne demek istediğini bilmiyordu ama umursamadı.

Yine sözünü bitirmesine izin vermedi.

Bunun yerine, konuyu değiştirerek, "Teşekkür ederim, canım," dedi.

Kızın başının sallandığını ve yüzünün karıştığını gördü, sonra kız tereddütle "Ne için?" diye sordu.

Hareket etti, vücudunu kullanarak onu kanepeye geri itti, böylece neredeyse üstüne çıktı, bacaklarını onun bacaklarıyla doladı ama koruyucu bir şekilde karnındaki çocuğa ağırlığını vermemek için dikkat etti.

Eteğini aşağı çekerken dudaklarını onun boynuna götürdü.

"Seni boşaltmama izin verdiğin için," diye mırıldandı.

Elleri göğsüne doğru kayd ve onun titrediğini hissetmesine rağmen, "Belki de şimdi o konuşmayı yapmalıyız" dedi.

Başını kaldırdı ve elini kadının yüzünün yanına götürdü.

Onu bir an izledi ve sonra yumuşak bir sesle sordu, "Benimle güvende hissediyor musun?"

Kız gözlerini kırptı, dudaklarını ıslattı ama cevap vermedi.

Başparmağıyla kadının alt dudağını okşarken, "Sorun değil, zamanla gelir" diye mırıldandı.

"Jack..." diye başladı kız yine, ama o başını eğip onu öptü, derin bir öpücükle.

Kadının elleri göğsünden kayıp kolları onu sıkıca sardığında, vücudu onun altında esneklediğinde, en azından o an için kadının kendisine ait olduğunu anladı.

Sonra alnını onun alnına dayadı, başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı ve "Sanırım pazar öğleden sonralarını çok seveceğim" dedi.

Kız çenesini kaldırdı ve kendi dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Jack, dudaklarına zaferle gülümsedi ve öpücüğü derinleştirmek için başını eğdiğinde, kapıda keskin ve acil bir vuruş duyuldu.

İkisi de donakaldı. Jack aşırı bir sinirlilikle. Belle ise, Jack'in tahminine göre, tamamen başka bir şeyle.

Jack ilk harekete geçti ve ondan uzaklaştı. Eğildi, onu oturur pozisyona getirdi ve eteğini tamamen düzeltti.

Sonra kapıya döndü ve kapı koluna "rahatsız etmeyin" işareti asması gerekip gerekmediğini merak ederek, hiç de eğlenceli olmayan bir sinirle düşündü.

Kapıyı açtığında, dışarıda annesinin durduğunu gördü ve bu onu şaşırttı.

O daha iyi bilirdi.

"Ne...?" Jack söze başladı ama Joy onu keserek konuştu. "Hayatım, küçük bir sorunumuz var."

"Neymiş o?" Jack, Belle'in yanına geldiğini hissedince sabırsızca sordu.

Jack, Belle'e baktı ve onun at kuyruğunu düzelttiğini ve meraklı bir ifade takındığını gördü, ancak ağzı Jack'in öpücüklerinden şişmişti ve gri gözleri yumuşak ve uyuşuktu.

Tıpkı az önce son derece zevkli bir orgazm yaşamış gibi görünüyordu.

Jack bu ifadeyi daha önce de görmüştü. Bu ifadeyi çok seviyordu ve ona bu ifadeyi yaşattığı için mutluydu.

Ancak bunu paylaşmaktan hoşlanmıyordu. Özellikle de annesiyle.

Joy, Belle'e, sonra Jack'e baktı ve dudaklarını ısırıktan sonra, "Böldüğüm için özür dilerim," dedi.

Jack de üzgündü.
Söyleyebileceğinden daha fazla.

Ancak, sözsüz olarak çok şey ifade ediyordu ve Joy'un yüzünü okuduğunu biliyordu çünkü Joy gergin bir şekilde dudağını ısırmaya devam ediyordu.

Jack kolunu Belle'in omuzlarına doladı ve onu kendine çekti, annesine "Tamam anne, belki de *neden* böldüğünü açıklamak istersin" dedi.

"Şey, bak... şey..." diye kekeledi. "Anne," diye uyardı Jack.

Belle'e bakmadan hızla fısıldadı, "Rachel, Myrtle ve Lewis'i görmüş ve biraz...", gözleri Belle'e kaydı, sonra tekrar Jack'e döndü, "*üzülmüş*."

Jack iç geçirdi ve cevabını zaten bildiği bir soru sordu: "Onların var olmadığını açıkladın, değil mi?"

Joy Bennett, kırk yıldır Myrtle ve Lewis'i "görüyordu". Bu ara sıra ve seyrek oluyordu, ama onları ilk kez Jack'in babasıyla evlendikten sonra The Point'e taşındıktan birkaç gün sonra gördüğünü iddia ediyordu.

Bu nedenle Jack, Joy onların var olduğuna inandığı için, annesinden daha tuhaf, daha gürültücü, hatta daha dramatik olan Rachel'a onların var olmadığını açıklamayacağından nispeten emindi.

"Erm..." diye mırıldandı, aslında cevap vermeden cevap verdi ve Jack dişlerini sıktı.

Sonra Belle'e baktı. "Annene onları gördüğünü söyledin mi?"

Belle başını salladı ve Joy nefes nefese sordu: "Onları gördün mü?"

Belle, Joy'a başını salladı. "Dün." Joy cevap vermediğinde Belle, "Beni çok şaşırttılar," diye ekledi.

"Oh, canım. Genelde bu kadar aktif olmazlar. Bazen onları yıllarca görmem, ama geçen gün *iki kez* gördüm. Ve kendilerini kimlere göstereceklerini oldukça seçici davranıyorlar." Joy'un gözleri Jack'e kaydı. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bence bu, The Point'e grup seansı için bir danışman tutmam gerektiği anlamına geliyor," diye cevapladı Jack kuru bir şekilde.

"Jack!" Belle ve annesi aynı anda bağırdı.

"Hayalet diye bir şey yok anne, Belle'in kafasını bu saçmalıklarla doldurmasan çok sevinirim," diye cevapladı Jack.

Joy ona patentli kırgın anne bakışını attı. "Ben tek kelime bile etmedim."

Jack konuşmak üzereyken Belle araya girdi: "Konuşmadı."

Jack, Belle'e baktı ve annesine yardım etmek için yanlış bir girişimde bulunarak yalan mı söylediğini yoksa ciddi mi olduğunu anlamaya çalıştı.

Bir bakışta, onun ciddi olduğunu anladı. Bunu biraz şaşırtıcı buldu.

Ancak, şu anda çatısı altında barındırdığı melodramatik kadınsılığın toplamını düşününce, bunu rahatsız edici bulmadı.

"Rachel ve Lila'ya da hiçbir şey söylemedim," diye ekledi Joy. "Sen ve senden önce baban, ben bu konuyu açtığımda hep çok sinirleniyorsunuz. Bu yüzden genellikle bu konuyu açmıyorum." Belle'e dönerek sohbet eder gibi ekledi, "Ama bu çok ilginç bir hikaye."

"Anne," Jack, Belle'in vücudunun yanındaki gerginliğini hissedince uyardı. "Öyle," diye savunmaya geçti Joy.

"Önemli değil. Belle'i korkutuyorlar ve bir kelime daha söylemeni istemiyorum," diye ısrar etti Jack.

Joy Belle'e döndü. "Oh canım, korkacak bir şey yok. Söz veriyorum, aslında oldukça..."

"Anne!" Jack keskin bir sesle bağırdı ve Joy irkildi.

"Şey, sohbetinizi bölmek istemem ama kızım *çıldırma* üzere!" Lila koridordan onlara doğru yürürken seslendi. Gözleri Jack'in üzerindeydi. "Ve bu konuda bir şeyler yapsan iyi olur dostum, çünkü kızım yukarıda, Belle'in odasında, eşyalarını topluyor ve hayaletli evlerden ve *hamile kızının bu ürkütücü yerden olabildiğince* uzaklaşmaya çalıştığından bahsediyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jack.

Aynı anda Belle, endişe verici bir şekilde deneyimli bir şekilde "Uh-oh" diye mırıldandı.

Lila gruba ulaştığında, Jack hızlı, son derece sinir bozucu ama gerekli bir karar verdi ve "Ne içiyor?" diye sordu.

Lila ona gözlerini kırıpıştırarak "İçki mi?" diye tekrarladı.

"Rachel," diye sabrını yitiren Jack devam etti. "Ne içer?"

Lila Belle'e baktı ve mırıldandı, "Daha iyi bir soru, ne içtiği değil mi?"
O içki içmiyor *mu*?

Belle kıkırdadı, bu mizahla değil, gerginlikle ilgiliydi ve Jack'in sabrı daha da azaldı.

"Lila," dedi alçak sesle ve Lila'nın bakışları ona çevrildi.

"Bence bu bir tekila anı," diye cevapladı Lila.

"Sanırım tekilamız var," dedi annesi hemen.

"Git al," diye emretti Jack ve Lila'ya baktı. "Sen Rachel'ı getir." Sonra ikisine de, "Çalışma odasında buluşalım," dedi.

"Anlaşıldı, koca adam," dedi Lila neşeyle ve koridora doğru yürüdü. Joy Jack'e baktı ve "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Jack, Belle'i yanına çekti ve "Hiçbir şey yapmayacağım. Myrtle ve Lewis'in hikâyesini anlatacaksın" diye cevap verdi.

Jack'in sabrının gözle görülür şekilde azaldığını fark etmesine rağmen, Joy heyecanla "Oh, harika, Yasmin'i arayacağım" diye bağırdı.

"Yasmin'i ararsan parmaklarını kırarım," dedi Jack, o anda elinden geldiğince tehditkar bir şekilde boş bir tehdit savurdu.

Joy bu ciddi tehdidi görmezden geldi ve ona parlak bir gülümsemeyle baktı. "Hayır, yapmayacaksın, hayatım." Sonra Belle'e bakarak, "Yasmin bu hikayeyi *çok seviyor*. Myrtle ve Lewis'i hiç görmedi ama çok görmek *istiyor*. *Çok kıskanacak*." dedi.

Joy, tekila aramak için aceleyle uzaklaştı.

Jack Belle'e baktı ve yüzünün solgun olduğunu, gözlerinin annesinin uzaklaşan sırtına kilitlendiğini gördü.

"Poppet," diye seslendi Jack ve Belle başını kaldırıp ona baktı.

"Sence bebek bir tekila shot'a dayanabilir mi?" Kısa bir duraklamanın ardından, "Ya da üç shot'a?" diye ekledi.

"Hayır," diye cevapladı Jack hemen.

Belle'in bakışları Jack'in boğazına kaydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye hayal kırıklığıyla mırıldandı. Başka bir ruh halinde olsaydı, Jack bunu eğlenceli bulurdu.

Belle'in güvenini kazanmak için sürdürdüğü çabaları kesintiye uğradığı ve aynı zamanda durumlarını önemli ölçüde daha karmaşık hale getirdiği, o kadar karmaşık ki

bu yüzden Jack'in keyfi pek yoktu.

Bu nedenle Jack, Belle'i çalışma odasına geri götürdü ve Belle'i fazla üzmeden annesi Lila ve Rachel'ı kibarca The Point'ten uzaklaştırabilir mi diye düşündü.

En azından pazar öğleden sonraları için.

Chapter

TWELVE

Fırtına

Belle

BELLE, Jack'in çalışma odasının penceresinden dışarı bakarken, iki elini de karnına koymuştu.

Beyaz dalgalar göz alabildiğince uzanıyordu ve rüzgâr şiddetlenmişti. Gökyüzünde sadece kabarık, beyaz bulutlar olsa da, Belle, on yılını İngiltere'de, beşini Cornwall'da geçirmiş biri olarak, havanın değişeceğini biliyordu.

Jack bir yere gitmişti. Kısa süre sonra döneceğini söylemişti ama nereye gittiğini söylememişti.

Belle, Jack'in bunu yapmak istediğini hissetse de, annesinin parmaklarını kırmaya gitmediğini umuyordu.

Jack'le geçirdiği gün (aslında Jack'le geçirdiği son üç gün) ve olan biten her şey hakkında ne hissettiğini düşünmeye başlamıştı.

Başka bir deyişle, Jack'in onun sık sık yaptığı sessiz hayalleri açıkça sevmediğini hissetmemesi hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Bu, Calvin'in nefret ettiği ve tuhaf bulduğu bir şeydi ve bu düşüncelerini sık sık dile getiriyordu. Belle, Calvin etrafta olduğunda bunu yapmayı bırakacak kadar sık sık dile getiriyordu.

Aslında Jack, bunları sadece kabul etmekle kalmıyor, garip bir şekilde bundan *zevk alıyor* gibiydi. Calvin'in bu düşüncelere karşı ısrarlı nefretini dile getirmesinden sonra, Belle bunun doğru olduğuna inanamıyordu. Yine de,

Jack'in yanında bu hayallere daldıkça, Jack'in bu durumdan memnun olduğunu hissediyordu.

Ayrıca Jack'in kendisi için bir mağaza asistanı tutması, onu işe götürmesi ve bir gününü mağazasında geçirmesi hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu, çünkü bunu istediği için değil, (emin olduğu üzere) onu medyadan korumak için yapıyordu.

Bu, nazik, kibar, sadece doğmamış çocuğumun annesini koruma düşüncesinin ötesinde bir şeydi. Başka bir şeydi, daha fazlası.

Çok daha fazlası.

Ayrıca, bunun çok açık olduğu gerçeği hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu...

Hayır.

Jack'in tek gecelik bir ilişkiden bir çocuğu olduğu için çok heyecanlı olduğu çok açıktı. Belle bunun her erkeğin en büyük kabusu olduğunu düşünüyordu.

Jack'in değil.

Ama dahası, o çocuğu Belle'den dünyaya getirdiği için de (hatta belki daha da fazla) heyecanlı görünüyordu.

Çoğu erkek bu durumdan hiçbir şekilde heyecanlanmazdı.

Jack ise çok mutlu görünüyordu.

Belle bunu tuhaf buluyordu, ama itiraf etmeliydi ki, bu onu gizlice mutlu da ediyordu. Sadece kendisi için değil, çocukları için de.

Jack, ona asistanı Olive ile tanışacağını söylerken ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu, çünkü bu sözleri Belle'in bir süre daha kalacağını ima ediyordu. Çocuğunu başarıyla doğurması için gereken süreyi değil, Olive ile tanışmakla kalmayıp onu tanıyacağı süreyi kastetmişti.

Bu, Belle'in Jack'in hayatında sabit bir yer edineceği anlamına geliyordu, ama oğlu onu kulübesine bırakıp alırken ya da telefonla konuşup notlarını tartışırken gördüğü türden bir sabitlik değildi.

Farklı, çok daha kalıcı bir parçası.

Ayrıca, onunla yatmasına izin verdiği ve kanepede ona yaptığı

Kanepede ona yaptığı lezzetli şeyleri yapmasına izin vermiş olmasını nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyordu.

Ama çoğunlukla, onun, kendisinin davrandığını düşündüğü gibi küstah bir kadın olduğunu düşünmemesi, aksine onunla bu şekilde davrandığı için "çok şanslı bir adam" olduğunu düşünmesi hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu.

Onun bunu söylediği anı (ve bunu söylerken ona "aşkım" dediği anı) hatırlamak, saçlarını diken diken ediyor ve karnını, ona yaşattığı muhteşem orgazm kadar (ama tam olarak değil) hoş bir şekilde kıvırıyor. Bu, onu hiç utandırmıyordu (en azından, o sözleri söyledikten ve orgazm olduktan sonra onu öylesine şefkatle kucakladıktan sonra).

Ayrıca, hayaletli bir kalede yaşamaya nasıl tepki vereceğini de anlamaya çalışıyordu. Bu onu ciddi şekilde rahatsız ediyordu ama yine de yapabileceği bir şey gibi görünüyordu (Jack yanındayken, tabii).

Ve son olarak, Belle bir sonraki adımının ne olacağını anlamaya çalışıyordu.

Ya Jack'in onu güvende tutacağına güvenip, davranışlarından bahsetmeden, söylediği her şeye inanabilirdi.

Ya da Güney Amerika'nın vahşi doğasına kaçıp yağmur ormanlarındaki bir ağaç evinde yaşayabilirdi.

Hiçbir sonuca varamıyordu, ancak her an başına gelen ve dolayısıyla taşıdığı bebeğin başına gelen birçok dramayı düşününce, çocuğunu sakinleştirmek önemliydi.

Bu yüzden ellerini karnına daha sıkı bastırdı, aşağıya baktı ve kesin bir şey söylemekten çok umutla dolu bir sesle şöyle dedi: "Tamam tatlım, şu anda her şey çok çılgınca görünüyor, çok şey oluyor ama sana söz veriyorum, bu sonsuza kadar böyle olmayacak. Her şey sakinleşecek ve hayat normal ve sıkıcı olacak."

Son sözünü söylerken, vücudu hafifçe sarsıldı ve arkasında Jack'i hissedince başını kaldırdı.

Kollarını ona doladı, bir eli karnındaki eline katıldı, diğer kolu ise göğsünün üst kısmını sararak onu uzun, sert vücuduna çekti.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, onun yaklaştığını duymamıştı ve ağzı kulağına yaklaştığında ve alçak sesle, "Bu kadar erken bir aşamada çocuğumuza yalan söylemeye başlamanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Annen ve büyükannen varken, işlerin normal ve sıkıcı olacağını sanmıyorum," dediğinde tamamen hareketsizdi.

Belle başını çevirip ona baktı, o da başını kaldırdı ve gözleri buluştu.

"Annen pek sakın ve mütevazı biri değil," dedi Belle, sesinde hiçbir hoşnutsuzluk belirtisi olmadan.

Jack sırtıttı ve Belle'in karnı bir anda kıpırdadı. "Bu doğru," diye kabul etti Jack iyi niyetle.

Sanki bu gerçeği onlara kanıtlamak istercesine, Joy odaya girip elinde bir şişe tekila ile havaya kaldırarak, "Tekilayı getirdim!" diye duyurdu.

Jack ve Belle, onun girişini izlemek için hafifçe yer değiştirdiler. Jack onları döndürmüş olsa da, Belle'i bırakmamıştı.

Joy şişeyi sehpa sertçe vurdu, dikleşti ve penceredeki çifte baktı.

Gözleri ikisini birden süzdü, gözleri parladı ve devam etti, "Yasmin'i aradım. Her şeyi bırakıp on dakika içinde burada olacağını söyledi. Bu beş dakika önceydi."

"Anne," Jack'in sesi alçak ve gürültülüydü. Mutluluktan titremeyen, alçak ve gürültülü bir ses değildi, ama çok korkutucu, alçak ve gürültülü bir sesdi.

Joy onu görmezden geldi. "Geç öğle yemeği sipariş ettim, böylece sohbet ederken hepimiz bir şeyler atıştırabiliriz."

"Bu bir parti değil," dedi Jack annesine, Belle'i Joy'a dönük hale getirirken onu hala bırakmadı. Eli karnından kaydı ve iki kolunu Belle'in göğsünün üst kısmına doladı, onu kendine yakın tutarak vücudunun ısınısını hissettirdi.

Hayatında hiç böyle tutulmamıştı. Hoş bir duyguydu.

O kadar güzeldi ki, kendi isteğiyle ellerini kaldırıp parmaklarını Jack'in güçlü kollarından birine doladı ve ona sarıldı.

"Biraz çaba ile her şey partiye dönüştürülebilir," diye cevapladı Joy neşeyle, gözleri Jack'in kollarına ve Belle'in ellerine düştü

daha yumuşak bir sesle devam etti, "Ve bu günlerde, kutlayacak daha çok şeyimiz var gibi görünüyor."

Belle bu sözleri sindiremeden Yasmin içeri fırladı ve Belle ona bakakaldı.

Çıplak ayak olması, ayak parmakları arasında parmak ayırıcılar olması ve sol ayağındaki üç parmağın diğerlerinin sahip olduğu parlak, yanardöner mandalina rengiyle kaplanmamış olması dışında tamamen normal görünüyordu.

Etrafına baktı ve sonra gözleri Joy'a takıldı. "Bunu kaçırdım mı Kaçırdım mı?"

"Hayır, hayatım, kaçırmadın," Joy, gözleri Yasmin'in ayak parmaklarına bakarak onu teselli etti.

"Pedikür yaptırırken mi yakaladım seni?"

Yasmin odaya girdi, ayak parmakları tavana doğru kıvrılmıştı, bakışları Jack ve Belle'e kaydı. "Her şeyi bırakıp arabaya atladım. Buraya gelmek için kara hız rekoru kırmış olabilirim." Belle'e baktı. "Myrtle ve Lewis'i görmek için *yıllardır* bekliyordum. Eğer daha sık görünürlerse, buraya taşınmayı düşünüyorum."

Belle, Yasmin'in de biraz deli olup olmadığını merak etmeye başladı, ama bunu da düşünmeye vakit bulamadı.

Aniden Yasmin topukları üzerinde geriye doğru sallandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yaramaz bir gülümsemeyle sırıttı. "İkiniz çok samimi görünüyorsunuz. Yakında küçük ayak sesleri duyacağımızı biliyoruz, ama düşün çanları da çalacak mı?"

Belle'in vücudu heykel gibi hareketsiz kaldı. Jack'inki de öyle.

Belle odadan, kaleden kaçmak, hatta bir uzay gemisi bulup astronotlardan onu aya götürmelerini istemek istedi.

Jack, bunu hissetmiş gibi kollarını gerdi.

"Yasmin," dedi, her zamankinden daha *da* korkutucu olan o çok korkutucu, düşük ve gürleyen sesiyle.

"Ne?" diye sordu Yasmin, masumiyet takınıp gülümsemesini hiç bozmadan. "Hazırlıklı olmalıyım. Bir kıyafet ve büyük bir şapka almam lazım. *Kocaman*," diye vurguladı. "Şapka çok büyük olmalı." Bakışları Belle'e kaydı. "Şapka tasarımı yapıyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı Belle küçük bir sesle.

"Tasarlamalısın," dedi Yasmin. "Eminim bu işte çok başarılı olursun."

Daha fazla konuşmadan, Gram ve annem odaya girdi ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Joy veya Yasmin'den çok daha gösterişli bir şekilde girdiler.

En azından annem öyle yaptı.

"Sen!" diye bağırdı annem, açıkça öfkeli bir halde, elini kaldırıp parmağıyla Jack'i işaret ederek, "Nasıl cüret edersin kızımı perili bir kaleye taşırsın?" diye sordu.

"Ah canım," diye mırıldandı Joy.

"Ay, tanrım, *haklısın*," diye bağırdı annem Joy'a. "Buna inanamıyorum. Hayaletler. Ürkütücü çocuk hayaletleri. *Şeffaf*, ürkütücü çocuk hayaletleri." Gözleri Jack'e kaydı ve çığlık attı, "Çocuk hayaletleri! *Herkes* bilir ki *çocuk hayaletlerinden* daha ürkütücü bir şey yoktur!"

Belle bu anı hiç komik bulmasa da, Jack elbette buldu. Bunu biliyordu çünkü sadece onun kıkırdamasını duymakla kalmadı, aynı zamanda vücudunun kahkahadan titrediğini de hissetti.

"*Bu komik değil!*" Rachel çığlık attı.

"Rachel Leonora, sakın ol," dedi Gram.

Annem büyükanneme döndü. "Sakinleşmeyeceğim. *Hemen* taşıyoruz."

"Taşınmayacaksınız," dedi Jack, sesinden tüm mizah kaybolmuştu ve annem ona döndü.

Konuşmak için ağzını açtı, sonra durdu ve gözleri Jack ve Belle'in üzerinde dolaştı. Jack'in kollarına ve Belle'in ellerine takıldı, sonra Belle'in yüzüne yükseldi.

Ve gözleri kısıldı.

Belle neden kısaldığını bilmiyordu. Tek bildiği, engin tecrübesinden, bunun iyi bir şey olmadığıydı.

"Aman *Tanrım!*" diye bağırdı Rachel. "Siz ikiniz oynayıyordunuz!"

Belle, Jack'in arkasında sertleştiğini hissedince şaşkınlıkla irkildi.

Annem henüz bitirmemişti.

"Evde hayaletler varken kızım ile oynayıyorsun!" diye Jack'i suçladı, sanki bu, sırf eğlence için masum vatandaşları rastgele toplayıp işkence etmek gibi bir şeymiş gibi. Sonra, tuhaf bir şekilde, sözlerini geri aldı: "Oyun oynamayı kınadığımdan değil

, çünkü bilirsin, herkesin biraz seks yapmaya ihtiyacı vardır. Özellikle pazar öğleden sonraları." Annem Yasmin'e dönerek, "Haftanın en güzel zamanı, pazar öğleden sonraları." dedi.

Belle, *hayatında* hiç bu kadar utanç duymamıştı (ve bu çok şey ifade ediyordu), sesini buldu ve "Anne! Kapa *çenen!*" diye bağırdı.

Annesi Belle'e baktı. "Sadece söylüyorum."

Lila gülmeye başladı, Joy dudağını ısıırıyordu ve Yasmin kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyordu, ama Jack'i göremese de Belle onun bittiğini biliyordu.

Bunu biliyordu çünkü Jack, o çok korkutucu, düşük ve gürleyen sesiyle "Yeter" dedi.

Belle, annesinin vücudunun hafifçe seğirdiğini gördü ve gözleri Jack'e kaydı.

Jack devam etti ve kız, onun sadece işini bitirmediğini, *bittiğini* ve *kızgın* olduğunu fark etti.

"Rachel, yeter," diye tekrarladı Jack, sözleri öfkeyle titriyordu. "Belle'i doğurup büyüttüğünüz halde, sen ve annenin onu ne kadar utandırdığının farkında olmadığınızı anlayamıyorum. Sen sensin ve davranışların da sana ait, bu da ikiniz için bir övgü çünkü insanların sizin hakkınızda ne düşündüğünü umursamıyorsunuz ve bu takdire şayan. Dahası, davranışların çoğunlukla ilginç ve genellikle oldukça komik. Bununla birlikte, bundan sonra kızının duygularını göz önünde bulunduracak ve ona rahatsızlık verebilecek durumlarda kendini kontrol edeceksin."

Jack bu konuşmayı yaparken, annemin ve büyükannemin ağızları açık kalmıştı, ama Jack henüz bitirmemişti.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu.

"Bakın..." diye bağırdı büyükannesi, öne doğru adım atarak.

Jack'in kolları Belle'in göğsünde gerildi ve hafifçe ama çok tehditkar bir şekilde öne eğildi (Belle bunu görmedi, *hissetti*), Belle'i de yanında götürdü ve Gram durdu.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu, sesi o kadar alçak ve gürültülüydü ki, hiç komik değildi.

"O benim kızım," dedi annem çok daha sakin bir ses tonuyla.

"Öyle," diye cevapladı Jack, sesi daha az tehditkâr bir tonda. "Ama kişisel konuları konuşmak için uygun bir zaman vardır ve Belle bunu seyircilerin önünde yapmak istemiyor. Sadece onun duygularını dikkate almanızı rica ediyorum. Eminim bunu yapmak isteyeceksiniz."

Belle müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi ve Jack'in çenesine baktı.

"Gerçekten sorun değil," diye yumuşak bir sesle yalan söyledi.

Jack, onun gözlerine bakabilmek için birkaç santim geri çekildi.

"Umursuyorsun, tatlım. Hissediyorum, görüyorum ama bunu söylemek için fazla nazıksın." Haklıydı.

"Bu doğru mu?" diye sordu annesi ve Belle ona bakarken Jack yanına yaklaşp kolunu beline dolayarak onu kendine yakın tuttu.

"Sayılır," diye cevapladı Belle.

"Tatlım, bir şey söylemeliydin," dedi annesi yumuşak bir sesle.

Belle omuz silkti, annesi herkese onun ve Jack'in flört ettiklerini duyurduğunda olduğu kadar rahat hissediyordu (tamam, bu konuşmada daha rahattı, ama yine de).

Jack de bir şekilde bunu hissetti ve "Taşınıyoruz

."

Sonra Jack Belle'i kanepeye doğru yönlendirdi ve Belle, Gram'ın Jack'i incelerken, yüzünde düşünceli bir ifade vardı, ama dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

Belle, bunun Jack'in önceki ses tonundan biraz daha uğursuz olduğunu düşündü (ve bu da bir şey ifade ediyordu) ama bunu görmezden gelmeye karar verdi.

Endişelenecek başka şeyleri vardı.

Hem de *çok*.

Jack kanepenin köşesine oturdu ve Belle'i yanına çekti. Kolunu Belle'in omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

Diğerleri de yerleşti. Annesi ve Yasmin odanın diğer ucundan sandalyeleri sürüklediler ve Belle, uykuya dalıp uyanana kadar Jack'in masasının önündeki sandalyelerden birinin kanepeye doğru çevrilmiş olduğunu fark etti.

Belle bunu sorgulamaya vakti yoktu. Joy, Jack ve Belle'in karşısındaki koltuğa oturdu ve Jack konuştu.

"Lila bize tekila içtiğini söyledi," dedi Jack anneme ve annem ona baktı.

"Her şeyi içerim," diye dürüstçe cevapladı.

"Sinirlerini yatıştırmak için bir şeyler içmeni tavsiye ederim," dedi Jack.

"Lila'nın tavsiyesi üzerine annem tekila getirdi."

"Oo, tekilayı severim, özellikle öğleden sonra saat ikide. Bardakları getireyim," dedi Yasmin, ayağa kalkıp ayaklı bir sandığa doğru yürüdü, sandığın üstünü açtı ve içinde farklı renklerde likörlerle dolu sürahiler ve her şekil ve boyutta parlak, pahalı görünümlü bardaklar bulunan gerçek bir bar ortaya çıktı.

"Harika," diye fısıldadı Belle ve Jack'in parmaklarının omzunu sıktığını hissetti.

Ona bakmamaya karar verdi.

Muhtemelen ona gülümsüyordu, bu da Belle'in başını karıncalandırır ya da midesini bulandırır ve Belle, bir gün için bu ikisinden de yeterince payını aldığından emindi (hem de fazlasıyla).

Yasmin herkese tekila doldururken, Joy'a başka bir şey doldurdu, Jack reddetti ve Belle elbette katılamadı, Elaine içeri girdi. Sandviçlerle dolu bir tepsi, patates cipsi kaseleri, başka bir salata kasesi, sosla dolu küçük cam sürahiler, buzlu suyla dolu büyük bir cam sürahi, bir çaydanlık, bir kahve makinesi ve bir tepsi kek getiriyordu.

Belle, yavaş yavaş ama rahatsız bir şekilde, her isteğinin yerine getirilmesine alışmaya başlamıştı. Bu durum, özellikle kahvaltıdan sonra odasına döndüğünde yatağının yapılmış, kirli giysilerinin alınmış (temizlenip, gerekirse ütülenip geri getirilmiş) ve banyosunda sık sık temiz havluların bulunmuş olduğunu gördüğünde, ona tuhaf geliyordu.

Jack'le bu konuyu konuşmayı düşünmüştü.

Sonra vazgeçti ve sessizliğini korudu.

Hepsi yemeğe ve içeceklere saldırdılar ve yemek ve içeceklerin her zamanki gibi ortamı yatıştırmasıyla ortam oldukça sakinleşti.

Joy'un tabağı boşaldığında Jack, "Anne, hikayeyi anlat" dedi. Bir süre durakladı, Joy konuşmak için ağzını açtı ve Jack devam etti, "Süsleme yapma."

süsleme yok."

"Abartılar en iyi kısmı!" diye itiraz etti Yasmin. "Abartı yok," diye ısrar etti Jack.

"Süslemeler olmadan yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Joy Jack'e.

"Yapabilirsin," dedi Jack Joy'a.

"Sıkıcı olur," dedi Yasmin Jack'e. "Aynen öyle," dedi Jack Yasmin'e.

"Biri bize bir şey söyler mi lütfen?" diye sordu Lila. "Hava değişiyor ve fırtına çıkarsa, ki öyle görünüyor, The Point'in fırtına sırasında fotoğraflarını çekmek için samanlığa gitmek istiyorum."

Herkes pencerelere baktı ve güneşin kalınlaşan bulutlarla mücadele ettiğini gördü. Bulutlar artık beyaz değil, tehditkar bir koyu gri renge bürünmüştü.

Belle güneşi, karı ve yağmuru severdi, ama özellikle fırtınaları severdi. Her zaman sevmişti.

Belle onları o kadar çok severdi ki, Lila fırtına veya şiddetli yağmur sırasında çizdiği her seride bir manzara resmi yapardı. Bunları asla satmazdı, Belle'e verirdi ve çoğu kulübede asılı dururdu, bazıları ise Belle'in kulübesi o kadar büyük olmadığı için büyükannesi ve annesi tarafından bir yerden bir yere taşınırdı.

Bu resimler, diğer eserlerinden daha ünlüydü çünkü varlıkları biliniyordu ama satılmadıkları, hiç sergilenmedikleri için gizemli bir hava kazanmışlardı.

Kimse onun bu resimleri Belle için yaptığını bilmiyordu ve kimse Belle'in çoğuna sahip olduğunu bilmiyordu. Bu nedenle kimse bunların (Belle'in zihninde) büyükannesinin en iyi eserleri olduğunu bilmiyordu.

Jack'ten yayılan bir şey Belle'in dikkatini çekti ve gözleri ona kaydı.

Jack'in büyükannesini düşünceli bir şekilde incelediğini gördü. Belle, Jack'in büyükannesinin eserlerinden birine sahip olduğunu ve büyükannesinin sözlerine ilgi duyduğunu hatırladı.

O anda Belle ona resimleri göstermeye karar verdi. Arkadaşları kulübeğe gelmedikçe resimleri kimseye göstermezdi

ve çoğu arkadaşı, ünlü ama gizli başyapıtların varlığından habersizdi ve Belle onlara söylememiştii.

Belle, Jack'in bunu anlayacağını tahmin etti.

Ve Jack, Belle yine tahmin etti, izleme fırsatını takdir edecekti.

"Peki o zaman, abartmadan anlatmaya çalışacağım," dedi Joy, hiç de mutlu görünmeden ve Belle'in dikkatini çekerek.

Belle, Joy konuşmaya başlarken Jack'ten Jack'in annesine baktı.

"İki yüz yıldan fazla bir süre önce, sanırım 1798 ya da öyle bir şeydi, bu kalenin sahibi Joshua Bennett adında biriydi," diye başladı Joy. "Çok zeki, biraz ürkütücü, oldukça başarılı, şaşırtıcı derecede yakışıklı ve tam bir kadın avcısı olarak biliniyordu."

"Bu hikaye için gerekli mi?" diye sordu Jack, ama bu bir soru değil, daha çok annesinin önemli kısma geçmesini isteyen bir talimdi.

"Arka planı anlatmam gerekiyor," diye itiraz etti

Joy. "Hayır, gerek yok," diye karşılık verdi Jack.

"Arka plan hikayesi en iyi kısım!" Yasmin, birkaç dakika önce söylediği sözleri (neredeyse) tekrarladı.

Jack'in bakışları ona yöneldi ve o da bu bakışların sıcaklığı altında ağzını sıkıca kapattı.

"Arka planı anlatacağım," dedi Joy isyankar bir şekilde. Jack hayal kırıklığıyla başını salladı ve Joy devam etti, "Bu arada, köyde Brenna Addison adında bir kadın yaşıyordu. Brenna çok tatlı ve çok güzel olduğu kadar oldukça sessiz biriydi. Brenna kötü bir evlilik yapmıştı. Kocasını zengin bir tüccardı, ama ona iyi davranmıyordu."

"Ona iyi davranmıyordu da ne demek?" diye sordu Rachel.

"Onu dövüyordu ve bunun kötü bir şey olduğunu bilmen gerekir, çünkü o zamanlar bu konu çok gizli tutuluyordu ve muhtemelen tamamen hoş görülüyordu, ama herkes bunun olduğunu biliyordu. Bu, hikayenin ayrılmaz bir parçası," diye cevapladı Joy, Jack'e bu gerçeği sorgulamaya cesaret edemezmiş gibi inatçı bir bakış atarak.

Jack sessiz kaldı ve annem ile büyükannemin gözleri Belle'e kaydı.

Belle onları görmedi. Onları hissetti ama görmezden geldi ve hikayeyi anlatmaya devam eden Joy'a bakmaya devam etti.

"Brenna ve Joshua, Brenna'nın kocası bir seyahate çıktıktan ve gemisi battıktan sonra tanıştılar. Herkes onun öldüğünü sandı. Hikayeye göre, Brenna çok sevimli bir kızdı ve köydeki herkes onu seviyordu, bu yüzden kimse bu haberi duyunca üzülmedi," diye anlattı Joy. "Ancak Joshua ve Brenna, bu kalenin salonunda düzenlenen bir baloda tanıştılar. Gözleri buluştuğu anda birbirlerine aşık olduklarını ve o andan itibaren neredeyse ayrılmaz olduklarını söylüyorlar. Tanışmalarından sadece birkaç ay sonra evlendiler ve kısa süre sonra iki çocukları oldu, önce Lewis, sonra Myrtle. Lewis, Joshua'nın suretindeydi, Myrtle ise Brenna'nın suretindeydi. Hepsi çok mutluydu, Joshua yerleşik bir hayata kavuştu, Brenna onun sevgisiyle açıldı ve çocuklar sevgi dolu bir evde büyüdüler."

Yasmin hareket etti, ayaklarını sandalyenin kenarına kaldırdı, kollarını baldırlarına doladı ve çenesini dizlerine dayadı, belli ki en güzel kısmı dinlemeye hazırlanıyordu.

Belle, çocuk hayaletlerin öncelikle çocuk, sonra da hayalet oldukları için, iyi kısmın aslında *kötü kısım* olduğunu düşündüğü için içinden küçük bir titreme geçti.

Joy hikâyeye devam etti.

"Sorun şu ki, Brenna'nın ilk kocası Caleb Caldwell geminin batışında ölmemişti. Hayatta kalmıştı. Sağlığı bozukken, iyileştikten sonra, parası ve belgeleri olmadan ve çok uzaklarda olduğu için eve dönmesi yıllarını aldı, ama sonunda başardı. Tabii ki, karısının yokluğunda başka biriyle evlenip iki çocuk doğurduğunu öğrenince *hiç de mutlu olmadı*. Onu daha da öfkeliendiren şeyin, Brenna'nın yeni ailesiyle mutlu, çok mutlu olması, onunla olduğundan çok daha mutlu olması olduğunu söylüyorlar."

Joy nefes aldı ve devam etti.

"Kendisi gibi görünmüyordu, yaşlanmış, zayıflamış ve vücudunda belirgin yara izleri vardı, kimse onu tanımadı. Köye geri döndü ve öğrendiklerini öğrendi, ama kim olduğunu asla paylaşmadı. Bunun yerine, Joshua, Brenna ve çocuklarına karşı komplo kurdu."

"Bunu sevmedim galiba," diye fısıldadı Belle ve Jack'in yanına sıkıca sarıldığını, Jack'in kolunun omuzlarını daha sıkı kavradığını fark etti.

Bunu fark etmesine ve normalde uzaklaşmasına rağmen, böyle bir hareketi kesinlikle *düşünmedi* bile.

Bunun yerine, o da ayaklarını kaldırarak topuklarını kanepeye dayadı ve dizlerini indirerek bacaklarını Jack'in uyluğuna dayadı. Ona döndü ve bir kolunu Jack'in karnına doladı, diğer kolunu ise Jack'in sırtına dolayabilmek için gömdü. Sonra yanağını Jack'in omzuna dayadı ve ona sarıldı.

O bunu yaparken, Jack ona sıkıca sarıldı ve yumuşak bir sesle, "Bebeğim, bu sadece bir hikaye. Üzücü bir hikaye ama çok uzun zaman önce olmuş bir şey," dedi.

Belle, Jack'in sözleri onu hiç de rahatlatmamış olsa da, omzuna başını yaslayarak onayladı.

"Üzücü kısmı çabucak geçeceğim, canım," diye onu teselli etti Joy ve söz verdiği gibi hızla devam etti, "Tabii ki onları öldürdü. Joshua iş gezisine çıktığında, kaleye gizlice girdi, çocukları yataklarında boğdu, Brenna'yı kayalıklara sürükleyip denize attı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Rachel.

Aynı anda Belle, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Aynı anda Lila, "O pislik," diye mırıldandı.

Joy devam etti.

"Joshua geri döndü, ailesinin öldüğünü öğrendi ve herkesin yapacağı gibi çılgına döndü. Caldwell'i bulana kadar hiçbir şey onu durduramadı. Onu geri getirdi, Caldwell yargılandı, suçlu bulundu ve onu astılar," dedi Joy ve Belle'e baktı. "Brenna, Lewis ve Myrtle için mutlu bir son olmadı ama Joshua yeniden aşkı buldu. Yeniden evlendi ve üç çocuğu daha oldu. Ancak," gözleri Belle'den uzaklaştı, "Brenna ile olduğu kadar mutlu olamadığı söylenir."

"Joshua'nın Caleb'i bulduğu, onunla bir süre oynadığı, Caleb'in çılgına dönene kadar oynadığı, sonra Joshua'nın oyundan sıkılıp Caleb'i dövdüğü ve

onu can çekişir halde geri getirdiğini atladın," dedi Yasmin Joy'a ve anneme baktı. "Bu benim en sevdiğim kısımlardan biri."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldandı annem.

Belle bu konuşmayı görmezden geldi ve Joy'a "Çocuklar o zamandan beri şatoda hayalet gibi dolaşıyorlar mı?" diye sordu.

Joy, Belle'e küçük bir gülümseme attı. "Evet, canım, o zamandan beri. Ama senin için en önemli olan şey, öldürülene kadar burada mutlu bir şekilde yaşadıkları. Ve şimdi de burada mutlu bir şekilde yaşıyorlar. Günlerini, muhtemelen hayattayken yaptıkları gibi oyun oynayarak geçiriyorlar. Hiç kimseye zarar verecek kötü bir şey yapmadılar. Hatta yol boyunca biraz sohbet ettikleri ölümlü arkadaşları bile oldu."

"Hikaye burada ilginçleşiyor," dedi Yasmin mutlu bir şekilde, hikayenin *her* bölümünün ilginç olduğunu düşündüğünü fark etmeden.

"İnsanlarla konuştular mı?" diye sordu Belle.

"Evet, çok fazla değil, ama konuştular," diye cevapladı

Joy. "Ne söylediler?" diye sordu Lila.

Belle, Jack'in vücudunun hala kendisine yaslandığını hissetti ve Joy'un gözleri oğluna kaydı.

Belle, Joy'un gergin bir şekilde dudağını ısırmasını iyiye işaret olarak görmedi ve sonra Joy'un bakışları Gram'a kaydı. "Sadece kalenin efendileri ve hanımları hakkında hikayeler anlatmışlar."

"Bundan daha fazlasını yaptılar," diye ekledi Yasmin. "Onları serbest bırakmak için ne yapılması gerektiğini açıkladılar."

"Gerçekten mi?" diye sordu annem, öne eğilerek.

"Bence bu kadar yeter," diye araya girdi Jack. Belle'e bir kez daha sarıldı ve Belle ona baktı. "Gördüğün gibi, var olsalar bile endişelenecek bir şey yok."

Belle, yüzlerce yıldır bu evde anne ve babaları olmadan mahsur kalan çocukları düşünerek başını salladı ve bu gerçeğin, onların öldürülmüş olmalarından daha da üzücü olduğunu hissetti.

Joy'a bakarak sordu, "Onları serbest bırakacak şey nedir?"

Joy'un gözleri Belle'e dönmeden önce Jack'e baktı. "Aslında tam olarak bilmiyorlar."

"Ama annelerinin geri gelmesi gerektiğini düşünüyorlar," diye açıkladı Yasmin. "Bu evin efendisinin, herhangi bir efendi değil, *tam olarak* babaları gibi olan birinin, *tam olarak* anneleri gibi olan başka bir kadına aşık olması gerektiğini düşünüyorlar. Bu gerçekleştiğinde, başka bir şey daha olması gerektiğini düşünüyorlar, ne olduğunu tam olarak bilmiyorlar, ama anneleri geri gelip onları cennete götürecektir."

Yasmin konuşurken, odadaki hava tuhaf bir hal aldı. Belle, bunun iyi bir tuhafılık olmadığını biliyordu.

Belle bunun nedenini de çok iyi biliyordu.

Brenna Addison ile aynı baş harfleri paylaştığını, Jack'in Joshua Bennett ile aynı baş harfleri paylaştığını ve Calvin'in Caleb Caldwell ile aynı baş harfleri paylaştığını fark etmişti.

Ayrıca, arka plan hikayesinin (gemi kazası hariç, bunun yerine boşanma ve balo hariç, bunun yerine doğum günü partisi) ona biraz fazla tanıdık geldiğini de fark etmişti.

"Vay canına," dedi annem, gözlerini Jack ve Belle'e dikmiş olarak.

"Rachel," dedi büyükannem yumuşak bir uyarı ile. "Vay canına," diye tekrarladı annem.

"Rachel!" Gram sertçe bağırdı ve annem irkildi.

"Ne?" Yasmin, ikisinin arasında bakarak sordu.

"Oh, hiçbir şey," diye açıkladı Lila. "Rachel hayalet hikayelerinden hep biraz korkar. Bir zamanlar perili bir malikanede yaşamıştık ve hem Belle hem de Rachel tamamen çıldırmıştı."

"O perili bir malikane değildi," dedi Belle, kendisi ve Jack'in hikayesinin Brenna ve Joshua'ninkine çok benzemesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şeye umutsuzca tutunarak. "Komşuları kızdırmıştın, büyükanne." Belle dönüp Jack'e baktı ve ekledi, "Bu arada, onlar pek de iyi insanlar değildi, her saat başı çılgın partiler veriyorlardı ve köpeklerinin ön bahçemizde kötü şeyler yapmasına izin veriyorlardı ve hiç temizlemiyorlardı. Büyükanne'nin onlarla konuşmasını kesinlikle hak ediyorlardı." Belle odaya dönüp devam etti, "O sadece bir lafla yetinmedi, evlerinin yan tarafına on iki tane, hiçbirisi de hoş olmayan sözler yazdı." Jack'e döndü. "Ondan sonra bize sürekli kötü şakalar yapmaya devam ettiler, o kadar kötü şakalar ki

Annem ve ben oranın hayaletli olduğunu düşünmeye başladık." Belle odaya dönerek sözlerini bitirdi, "Ondan kısa bir süre sonra oradan ayrıldık."

"Onların evine kelimeler mi yazdın?" Yasmin, Gram'a sırtarak sordu.

"Evet," diye cevapladı Gram.

"Sadece resim yapmakla kalmadı, bütün gece uyumadı. Neredeyse bir duvar resmi gibiydi," diye ekledi annem. "Harikaydı. Üzerine boyamaları çok yazık oldu."

"Neydiler?" diye sordu Yasmin.

Gram cevap vermek için ağzını açtı ama Belle ondan önce davranarak, "Bunu sonra paylaşmaya ne dersin?" diye önerdi.

Belle'in sözleri "daha sonra" diyordu. Belle'in yüzü ise

"asla" diyordu. Gram Belle'e gülümsedi ve ağzını kapattı.

"Bu çok üzücü. Cavendish duvar resmi üzerini boyadılar. Trajik," dedi Jack kuru bir şekilde ve herkes kahkahalara boğuldu.

Belle hariç, o Jack'e dönüp gülümsedi. Jack de gülümsedi.

Belle, onun gülümsemesini birçok yerde hissetti, en çok da kalbinde.

"Myrtle ve Lewis konusunda kendini daha iyi hissediyor musun, tatlım?" diye sordu yumuşak bir sesle. Belle başını salladı.

"Artık kalede kendini güvende hissedecek misin?" diye ısrar etti. Belle tekrar başını salladı.

Jack başını eğdi ve dudaklarını Belle'in dudaklarına değdirdi, sonra "Güzel," diye mırıldandı.

Sonra Jack kolunu Belle'in sırtına doladı ve onu kendine çekti, tam da Belle pencereden ona el sallayan küçük hayalet kızı düşünürken.

Belle, o çocukları kurtarıp cennete gönderecek kişinin kendisi olup olmadığını merak etti.

Ayrıca, kendisinden istenebilecek her şeyi yapmaya cesareti olup olmadığını da merak etti.

Bir yol bulacağına yemin ederken, muhtemelen cesareti olmayacağına karar verdi.

Bu düşünceyle, ilk gök gürültüsünü duydular.

Saatler sonra, hepsi yemek odasındaiken, puding tabakları kaldırılmıştı ve Belle hariç herkes kahvesinin tadını çıkarıyordu. Belle başını Jack'e çevirdi.

"Jack," diye yumuşak bir sesle seslendi, akşam yemeğinden sonra köpeklerle yaptığı yürüyüşe eşlik etmesinin sakıncası olup olmadığını sormak niyetindeydi.

Jack ona baktı, güzel yeşil gözleri nazikçe sorguluyordu.

Belle, onun yakışıklılığına (özellikle gözlerine) hiç alışabilecek mi diye merak etti ve konuşmak için ağzını açtı, ama annesi sözünü kesti.

"Bellerina, yemekten sonra seninle konuşabilir miyim?"

Belle annesine baktı ve yüzünün ciddi olduğunu gördü. Belle, Jack ve köpekleriyle yürüyüşe çıkmayı ne kadar istese de reddedemeyeceğini biliyordu ve itiraf etmek zorundaydı ki, Jack ve köpekleriyle yürüyüşe çıkmayı çok, çok istiyordu.

"Tabii ki," dedi Belle annesine ve Jack'e dönerek başladığı şeyi bitirmek istedi, ama onun yerine yürüyüşünü biraz ertelemesini rica etti, ancak Jack önce konuştu.

"Köpeklerle dışarı çıktığımızda seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum ama bu havada dışarı çıkmayı istemiyorum, tatlım. Yağmurda yol kayganlaşıyor," dedi Jack.

Belle pencerelere baktı. Akşam geç olmuştu ama İngiltere'de yaz aylarında gün çok geç saatlere kadar aydınlık olduğu için gün henüz bitmemişti. Ancak dışarısı gece kadar karanlıktı. Yıldırım ve gök gürültüsü kesilmişti ama yağmur öğleden sonra beri şiddetli, yoğun ve aralıksız yağıyordu.

Belle'in gözleri Jack'e döndü ve başını salladı.

"Uzun sürmez, aşkım," dedi Jack hafifçe gülümseyerek.

Belle tekrar başını salladı ve onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Ben Myrtle ve Lewis'i aramaya gidiyorum. Eğer ortaya çıkacaklarsa, bu ürkütücü, karanlık bir fırtına sırasında olacaktır," dedi Yasmin, peçetesini masaya atıp ayağa kalkarak.

"Onları gördüğümde hava güneşli ve parlaktı," diye bilgilendirdi Belle Yasmin'i.

"Burada da öyleydi," diye ekledi annem.

Yasmin elini yüzünün önünde salladı. "Önemli değil, herkes hayaletlerin fırtınayı sevdiğini bilir," dedi otoriter bir sesle

ve devam etti. "Ben gidiyorum, kimse benimle gelmek ister mi?"

"Sen git canım, ben birazdan gelirim," dedi Joy.

"Tamam," diye cevapladı Yasmin ve odadan çıktı.

O çıkar çıkmaz Joy, Jack'e dönerek sessizce, "Onun için endişeleniyorum," dedi.

Belle'in gözleri Jack'e kaydı ve onun Yasmin'in az önce kullandığı kapıyı izlediğini gördü, çenesi gergindi ve annesinin sözlerini onaylarcasına çenesini kaldırmıştı.

"Neden endişeleniyorsun?" diye sordu Lila.

"Saklamaya çalışıyor ama ben anlıyorum, bu son boşanma onu çok yıpratıyor," diye cevapladı Joy. "Quincy iyi bir adam ve onu çok seviyor. Başta kafası karışmıştı ve onu ikna edebileceğini düşündü. Bu işe yaramadı ve şimdi onun bunu yaptığı için çok kızgın."

Belle bu habere şaşırdı ve şöyle dedi: "Yasmin dükkânımda bana ondan bahsetmişti. Onu iyi bir adam gibi göstermedi."

"Sana anlattıklarının çoğu muhtemelen doğru değildir," diye açıkladı Jack ve Belle'in şaşkın gözleri ona yöneldi. "Yalan söylediği için değil, abarttığı veya hikayeler anlattığı için, seni ikna etmek için değil, kendini ikna etmek için. Yasmin mutluluğunu sabote etme alışkanlığı var."

Belle cevap veremeden Joy devam etti: "İlk kocası Yasmin gibi biraz çılgındı, ama onu da seviyordu. Aşkları parlak bir şekilde yandı. Bu yüzden sonunda söndüler. Muhtemelen en iyisi böyleydi, çünkü o da iyi bir adamdı ve onun için her şeyi yapardı." Joy'un gözleri Jack'e kaydı. "Yasmin erkekler konusunda her zaman iyi bir zevke sahipti. Sadece sürekli onları terk ediyor."

Belle, Jack ve Yasmin'in eskiden bir çift olduklarını hatırlayınca, tuhaf ve çok hoş olmayan bir duygu hissetti. Onlarla tanıştığında bunu öğrenmişti, ama o zamandan beri aklına gelmemişti. Bunun başlıca nedeni, Yasmin'in eski kız arkadaşı gibi değil, evlatlık kız kardeşi gibi davranmasıydı.

Aklı, Yasmin'in gizli bar dolabını açmasına ve Yasmin'in tam olarak nereye gideceğini ve ne yapacağını bilmesine gitti.

Sonra, sık sık ona işkence etmekten hoşlanan zihni, Jack'in onu kucakladığı, öptüğü ve dokunduğu kanepeye gitti ve Jack'in Yasmin'e de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etti.

Dudaklarını yaladı ve gözleri büyükannesinin yüzüne takıldı.

Büyükannesi ona gülümsüyordu. Küçük bir gülümsemeydi ve onu rahatlatmak içindi. Belle, büyükannesinin düşüncelerini bildiğini biliyordu.

Bu küçük gülümseme normalde Belle üzerinde işe yarardı ve geçmişte birçok kez işe yaramıştı.

Ama o anda, nedense, işe yaramadı.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu annesi, Belle'i işkence gibi düşüncelerinden kurtardı.

"Dinlemiyor," diye cevapladı Joy.

"Belki sen denemelisin," dedi Lila nazikçe.

Joy, Jack'e baktı. "Belki Jack denemeli." Oğluna tamamen döndü. "Seni dinleyecektir, canım, biliyorsun ki dinleyecektir."

Jack başını salladı ve "Bir konuşayım" dedi.

Joy oğluna gülümsedi ve "Onu bulsam iyi olur," diye mırıldandı.

Masadan kalktı ve bu, herkesin masadan kalkmasına neden oldu. Jack, annesinin odasına çıkan merdivenlerde Belle'i durdurdu.

Belle başını eğip ona baktığında, Jack ona, "Daha sonra çalışma odasına gelmek istersen, kapıyı çalmana gerek yok," dedi.

Bunun üzerine eğildi, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve gitti.

O, onun bıraktığı yerde bir an durdu, hala onun dudaklarını kendi dudaklarında hissediyordu ve onun çalışma odasına davetinin kendisi için olduğu kadar onun için de önemli olup olmadığını merak ediyordu.

Sonra dönüp merdivenleri çıktı.

Belle geldiğinde büyükannesi annesinin odasındaydı ve Belle, annesinin "bir kelime" istemediğini hemen anladı. Bunun yerine, Belle ikisinin de "konuşmak" olarak adlandırdığı şeyi yapacaktı.

Odayı geçip pencerelere doğru yürüdü ve "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, çocuklar" dedi.

"Muhtemelen yapamazsın, ama öte yandan, yüzlerce yıldır dünyaya bağlı olan iki çocuğun ruhlarını serbest bırakarak onları doğrudan cennete gönderen kişinin sen olduğunu ne zaman öğrenebilirdin?" diye sordu büyükannesi.

Belle büyükannesinin sözlerini görmezden geldi, pencereden dışarı baktı ve yağmurun durduğunu gördü. Ayrıca Jack, Baron ve Gretl'in

kayalık yoldan yukarı doğru ilerlediklerini gördü. Jack koyu renkli bir yağmurluk giymişti, başı açıktı ve rüzgar kalın saçlarını uçuruyordu.

Belle, Jack'in yağmurluk içinde, rüzgâr saçlarını uçururken arkadan çok yakışıklı görüldüğünü fark etti. Kaygan yolda bile uzun, kendinden emin adımlarla, vücudunu kontrol altında tutarak yürüyüşünü beğendi. "Belle, cevap ver Belle," diye seslendi annesi ve Belle, yanında pencereden dışarı bakan büyükannesini gördü.

"Jack'e hayran hayran bakıyor," dedi Gram anneme.

"Çok daha ay hayranlık " yorumladı. " Adamın harika harika bir poposu var."

Büyükannem pencereden döndü, anneme baktı ve "Ellerini beğendim" dedi.

Annem sırtıttı. "Evet, harika elleri var. Ve Belle'in bu öğleden sonraki bakışlarına bakılırsa, onları nasıl kullanacağını da biliyor galiba."

" Anne!" Belle pencereden uzaklaşarak annesinin önündeki yatağa atladı.

Sırt üstü yuvarlandı ve annesi üzerine eğildi. "Sadece senin adına mutlu olduğumu söyleme şeklim bu, tatlım."

Belle içini çekti ve "Jack'in ellerinden bahsetmesek olmaz mı?" diye sordu. "Tamam," dedi annesi mutlu bir şekilde. "O zaman poposundan bahsedelim. O

çok daha iyi bir konu." Belle gözlerini devirdi.

"Ya da gözleri. O adamın inanılmaz gözleri var," dedi büyükannesi yatakta onlara katılırken. "Onunla ilk tanıştığımda kontakt lens olduklarına emindim ama sanırım değiller."

"Değiller," diye bilgilendirdi Belle, Gram gülümsedi ve annesi kıkırdadı.

Sonra büyükannesi nazıkçe, "Bence bu sefer kendine iyi birini buldun, tatlım," dedi.

Belle, büyükannesinin haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ve bu yeni farkındalık onu çok korkutmuştu.

Bu nedenle, o akşamın konusuyla ilgili sınırlarını genişletti. "Jack hakkında hiç konuşmasak olmaz mı?"

"Üzgünüm, bebeğim, bunu yapamayız. Seni buraya bu yüzden çağırdık," dedi annesi.

Belle yanına döndü, dirseğini bükerek başını eline dayadı ve Belle ile aynı şekilde uzanmış olan annesine baktı. Sonra yastıklara yaslanmış olan büyükannesine baktı.

"Calvin'i biliyor mu?" diye sordu büyükannesi ve Belle, Calvin ve Jack'i aynı düşüncede bir araya getirmekten nefret ettiği için gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtığında, "Hayır" diye cevap verdi. "Ona söyleyemezsin," dedi annesi.

"Ona söylemelisin," dedi büyükannesi aynı anda.

Annesi büyükannesine dönüp, "Ne?" diye sordu.

Aynı anda büyükannesi de annesine dönüp "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ona söyleyemez," diye tekrarladı annem. "Neden söyleyemez ki?" diye sordu büyükannem.

"Bu öğleden sonrasını hatırla anne, Jack ikimizi de yerimize koydu," dedi annem. "Eğer anlamadıysan, sana verebileceğim yarım düzine başka örnekten bahsetmiyorum bile, Jack Belle'i *biraz* koruyor. Calvin'in ona yaptıklarını öğrenirse, çılgına döner. Hatta kendiliğinden alev alabilir!"

Belle, Jack'in aniden alev alacağı düşüncesine irkildi, ancak Jack'in Calvin'i öğrenmesinin kalbini acıttığını itiraf etmek zorundaydı.

Sadece bu bilgiye vereceği tepki değil, Belle'in Calvin'i seçtiğini ve onun istismarının bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiğini öğrendiğinde ne düşüneceği de onu üzüyordu.

Onu bir aptal ve daha da kötüsü, bu durum başladığı anda son vermediği için bir korkak olarak görecekti.

"Öyle olabilir Rachel, ama Jack ve Belle'in ilişkisi tüm hızıyla ilerliyor ve Jack'in bunu bilmeye hakkı var," diye cevapladı Gram.

"Tamam, katılıyorum, ama şimdi değil. Belle hayalet çocukları serbest bırakana kadar beklemeliyiz," diye cevapladı annem.

"Ne?" diye sordu Belle.

Aynı anda, büyükannem "Neden?" diye sordu.

Annem Belle'e dönerek, "Açıķçası, o çocukları serbest bırakman gerekiyor," dedi.

Belle ciğerlerinin genişlediğini hissetti ve bu iyi bir his değildi.

"Evet, bu çok açık ama Jack'in Calvin hakkında bilgilendirilmemesi için neden böyle bir şey yapması gerektiğini anlamıyorum," diye karşılık verdi Gram, Belle konuşma fırsatı bulamadan.

"İlk olarak, Jack Belle'in geçmişini bilirse, Belle'in Brenna'nın özelliklerini *tam olarak* paylaştığı gibi, kendisinin de Joshua Bennett'in özelliklerini paylaştığını anlayacaktır. Bunu anladığında, Jack'in Belle'in o çocuklara yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmasına izin vereceğini düşünüyor musun?" diye sordu annem.

Ne yazık ki bu doğruydı.

Belle'in Myrtle ve Lewis'i kurtarmak için ne yapması gerektiğini kim bilebilirdi? Bu tehlikeli olabilirdi.

Jack, onun tehlikeli bir şey yapmasına *asla* izin vermezdi.

Yağmurla ıslanan sahil yolunda yürüyüşe çıkmasına bile izin vermezdi, oysa Belle bunu yüzlerce kez yapmıştı. Burası İngiltere'*ydi*. Burası Cornwall'*dı*. Yağmurla ıslanan sahil yolları normaldir ve Belle *çok* yürürdü.

"Hmm," diye mırıldandı Gram, bu onun aslında kabul etmeden kabul etme şekliydi.

Annem avantajını kullandı ve Belle'e baktı. "Ona söyleyemezsin."

" bence," dedi Belle dedi yumuşak bir sesle. "O bir şey bir Jack ile benim aramda bir şeyler oluyor."

Annem sırtıttı ve alaycı bir şekilde, "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi.

Belle başını salladı ama devam etti, "Evet, anne, öyle düşünüyorum. Ayrıca Jack'i *hiçbir şeyden* habersiz bırakmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Bundan hoşlanmayacaktır."

"Hmm," diye mırıldandı büyükanne, bu sefer daha kesin bir şekilde onaylamadığını belirtmek için.

"Ona söylememek, ona yalan söylemekle aynı şey. Ona hamileliğimi söylemedim ve bundan hiç memnun olmadı," diye hatırlattı Belle.

"Bir daha söyle," diye mırıldandı Gram.

Ancak Rachel yılmadı. "Bugün o çocukları gördüm ve tamam, beni çok korkuttular. Ama hikayelerini öğrendikten sonra gördüklerimi düşündüm. Küçük kız bana el salladı ve erkek çocuk bana sırıtıyordu. Tatlı görünüyorlar ama burada sıkışıp kalmış olmaları çok üzücü. Bir şeyler yapılmalı ve hepimiz Jack'in bunu yapmana asla izin vermeyeceğini biliyoruz."

Bu da doğruydı.

"Bunu bir düşüneyim," dedi Belle. "Belki Jack'e durumu açıklayıp onu da bu işe dahil edebileceğim bir zaman gelir. Belki onu ikna edebilirim. Belki durumu biraz kontrol edebiliyorsa kendini daha iyi hisseder."

"Ya o an gelmezse?" diye sordu Gram.

Belle dudaklarını yaladı ve pencerede gördüğü çocukları düşündü.

Sonra, muhtemelen yıllarca hayatta olan babalarıyla birlikte kalede yaşadıklarını düşündü. Onun yeni ailesini izlediklerini. Onun yaşlandığını izlediklerini. Yeni çocuklarının onun sevgisi ve bakımı altında büyüdüklerini izlediklerini. Ve onun ölümünü izlediklerini.

Ve ondan sonra burada mahsur kalacaklar ve sadece kendileriyle (ve yol boyunca birkaç ölümlü arkadaşlarıyla) baş başa kalacaklar.

Belle büyükannesine, sonra annesine baktı. "O zaman gelmezse, yalnız başımıza gideriz."

Büyükannesi alışılmadık bir şekilde kararsız görünüyordu. Annesi gülümsedi.

"Karar verildi, başlayalım," dedi annesi ve Belle içinden kötü bir his geçti.

Nasıl başlayacaklarını bilmiyordu ama annesinin pek çok fikri olduğunu kesin olarak biliyordu.

Ayrıca Jack'in bunların hiçbirini beğenmeyeceğinden de emindi.

"Calvin'e geri dönmeliyiz," dedi büyükannesi ve Belle ile annesi ona baktılar.

"Neden?" diye sordu annesi keskin bir ses tonuyla, ki bu, nadiren Belle'in eski kocasının adı geçtiğinde sık sık olan bir şeydi.

Gram'ın gözleri Belle'e kaydı. "Medya sana çok yer veriyor. Şimdi sen ve Jack çok gündemde olacaksınız. Yakında insanlar bunun sadece ciddi bir durum olmadığını, bir bebek beklediğinizi de anlayacaklar. Çılgına dönecekler. Calvin bunu görmüş olmalı, ama mucize eseri görmemiş olsa bile, görecektir."

Belle sırt üstü yattı ve parmaklarını alnına bastırdı.

Belle bu konuyu düşünmemeye çalışıyordu ve bunda da başarılı oluyordu.

Okul otobüsü köprüden düştüğünde yaptığı şeyin haberleri çıktıktan sonra Calvin'in ona yaklaşacağından endişeyle aylarca yaşamıştı.

O zamanlar dört yıldır boşanmışlardı. Arkadaşlarından onun yeniden evlendiğini duymuştu. Onun hayatına devam ettiğini umuyordu.

Ama evliyken aşırı derecede sahiplenici davranıyordu. Belle başka bir erkeğe baksa bile Calvin çılgına dönüyor ve Belle bunun bedelini ödüyordu.

Belle, medyanın Calvin ve Belle'in ilişkisini öğrenip diğer her şey gibi bunu da haber yapacağından endişeleniyordu.

Neyse ki ve mucizevi bir şekilde bu olmadı.

Sonra Belle, haberlerde görünmesinin Calvin'e onun varlığını hatırlatacağından ve Calvin'in hayatına yeniden gireceğinden endişelenmişti. Calvin bunu daha önce de yapmıştı, onu geri kazanmaya çalışmış, sonunda vazgeçmişti.

Neyse ki ve yine mucizevi bir şekilde, bu da gerçekleşmedi.

Ancak Belle ve Jack'in öpüşürken, Jack'in onu kendine yakın tutarken, Jack'in alnını onun alnına dayarken çekilmiş fotoğrafları Calvin'i kontrolünü kaybedecek kadar sinirlendirecekti.

Ve Jack olduğu için durum daha da kötüleşecekti.

Jack birçok yönden Calvin'den daha iyi bir adamdı (hatta *her* açıdan) Calvin'in asla bilemeyeceği birçok yönden.

Ama Calvin'in bildiği şeyler, Jack'in ondan daha zengin, ünlü, daha başarılı ve çok daha yakışıklı olduğu, Calvin'i çileden çıkarırdı.

Calvin, Belle'e onu bulduğu için şanslı olduğunu, başka bir erkek bulmayı hayal bile edemeyeceğini, onu seçtiğinde kendini alçaltmış olduğunu yıllarca ikna etmeye çalışmıştı.

Belle'in Calvin'den çok daha iyi bir erkeğin dikkatini çekebilmesi ve medyanın bunu neredeyse her gün Calvin'in yüzüne vurması, Calvin'i çileden çıkarırdı.

Kendini kaybeder ve öfkesini ondan çıkarırdı.

Gram tekrar konuştu ve Belle ellerini yüzünden çekti. "Dikkatli olmalısın, tatlım."

Belle başını çevirip büyükannesine baktı ve başını salladı.

"Burada yaşaman ve Jack'in seni işe götürmesi iyi bir şey," dedi büyükannesi. "Gözlerini dört aç ve bu arada annenle ben dükkana sık sık uğrayacağız. Ama Jack'e Calvin'le olanları anlatana kadar, tek başına hiçbir yere gitmeni istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı Belle.

"O sana bir daha zarar vermeyecek, tatlım," diye annesi onu teselli etti.

"Biz buna izin vermeyiz ve artık Jack de izin vermez."

Belle kalbinde bunun doğru olduğunu biliyordu.

Kalbi ruhuna seslendi ve ikisi de bir anlaşmaya vardılar.

Sadece zihni ona karşı çalışıyordu.

"Bence Joy ona saldırır ve onu bayılana kadar döverdi," dedi büyükanne.

"Yasmin'in ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum," diye ekledi annem. "Ben düşünmekten hoşlanmıyorum," diye gülümsedi büyükannem.

"Artık Calvin hakkında konuşmasak olur mu?" diye sordu Belle sessizce.

Annesi ve büyükannesi ona baktılar ve bir mucize gerçekleşti.

Çünkü aynı anda ikisi de aynı fikirdeydiler.

Belle, yatak odasının pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, pastel renkli güzel bir ekose desenli pamuklu gecelik giymişti. Geceliğin göğüs kısmındaki bağcık, yakada fıfır oluştuyordu ve geniş, fıfırlı kenarlı askıları vardı. Gecelik, uyluk ortasına kadar uzanıyordu ve hava değişikliğinin getirdiği soğuğu önlemek için, kalın pembe çoraplar giymiş ve geniş kapüşonlu, kısa, pembe bir jarse sabahlık giymişti.

Geceliği ve bornozu kendisi tasarlamıştı. Geçen yaz koleksiyonuna eklediği bu yeni giyim serisi, kısa sürede büyük ilgi görmüştü.

Tabii ki çorapları kendisi tasarlamamıştı.

Fırtına yeniden başlamış, beraberinde şimşek çakmaları ve gök gürültüleri getirmişti.

Belle fırtınayı izledi ve zihnini boşaltmaya çalıştı, ki bu neyse ki işe yaradı.

Annesi ve büyükannesiyle konuştuktan sonra, Jack'in sözsüz ama anlaşılmış isteği olan Jack'in yanına gitmek yerine, annesinin odasında kaldı. Yatağa uzanıp, daha önce binlerce kez yaptıkları gibi sohbet ettiler, konuşacak konu hiç bitmedi.

Annesiyle baş başa geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu.

Ama aynı zamanda Jack'ten de kaçınıyordu.

Artık ondan korktuğu için değil, ona karşı hissettiklerinden korktuğu için.

Bu nedenle, odasındaki pencerenin önünde düşünmeden otururken, düşüncelerinden de kaçınıyordu.

Bu yüzden kapı açıldığında ve köpek tasmalarının tıkırtılarını duyduğunda irkildi.

O yöne baktığında, Jack'in silueti koridorun ışığında göründü, Baron ve Gretl doğrudan Belle'e doğru ilerliyorlardı.

Jack kapıyı kapattığında ışık söndü ve Belle'in zihni korkuyla kaplandı, Jack'in ruh halini merak etti, davetini kabul etmemesine nasıl tepki vereceğini merak etti, ona kızgın olup olmadığını merak etti.

Jack'in kendisine doğru yürüdüğünü izlerken, dalgın dalgın iki köpeğin de kafasını okşadı.

Onu zar zor görebiliyordu, ay bulutlarla örtülmüştü ve odasında ışık yoktu. Ama onun tamamen giyinik olduğunu görebiliyordu, ne giydiğini göremiyordu ama uzun kollu bir tişört ve pijama pantolonu gibi görünüyordu.

Onu kaydırıp arkasına geçmek yerine (ki o da bunu yapmasını umuyordu), Jack'in bükülmüş bacaklarının yanındaki pencere kenarına oturmasını donmuş bir sessizlik içinde izledi.

Köpekler ona yer açmak için hareket ettiler ve kız onların çok uzak olmayan bir yerde yerleştiklerini duydu.

Sonra gölgeli eli ortaya çıktı ve parmaklarının arkası dizinden kalçasına kadar uyluk yanını okşadı, parmakları geceliğine dokunduğunda onu yukarı doğru itti.

Bu onu titretmişti ama normalde onu titrettiklerinden farklı bir şekilde titriyordu çünkü bu cinsel bir dokunuş değil, şefkatli bir dokunuştı.

"Aklında ne var, bebeğim?" diye sordu ve kız, onun sesinde öfke ya da kızgınlık olmadığını hemen fark etti.

Sesi nazik ve meraklıydı. "Hiçbir şey," dedi ona.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu, sesi biraz inanmaz ama daha çok alaycıydı.

"Fırtına kafamı boşalttı," diye açıkladı ve Jack'in başını pencereden dışarıya çevirdiğini gördü. Cevap vermediğinde, "Gök gürültülü fırtınaları seviyorum," diye ekledi.

Onun tekrar kendisine döndüğünü gördü ve Jack yumuşak bir sesle "Anlıyorum" dedi. Neyi anladığını bilmiyordu ama Jack ona "Lila bu yüzden fırtınaları resmediyor" dedi.

O haklıydı. O, Storm Serisi'ni biliyordu.

Belle başını salladı ama Jack'in başını salladığını göremeyeceğinden endişelendiği için "Evet" dedi.

"Seni çok seviyor," dedi Jack. "Ama *bana* limonlu şeker ikram etmediğini fark ettim."

Belle boğazından yumuşak bir kıkırdama yükseldi ve onu bastırmak yerine, bırakıp gülmeye başladı.

O bunu yaptığında, Jack hareket etti.

Ama arkasına geçmedi.

Onun karşısına oturdu, uzun bacaklarını onun iki yanına koydu, ayakları onun kalçalarına değiyordu.

Belle bu hareketin derin bir anlamı olduğunu hissetti.

Sanki onun alana ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibiydi ve ona bu alanı vermek istemese de, ikisi için de uygun olan bir uzlaşma ile ona bu alanı vermek istiyordu.

Bu, kalbine, ruhuna ve sonunda zihnine yerleşti ve Belle rahatladı.

O kadar rahatladı ki, "Senin ellerini seviyor" dedi.

"Anlamadım?" diye sordu Jack.

"Büyükanne. Ellerini seviyor."

Belle, Jack mırıldanmadan önce gölgelerin arasından dişlerinin beyazlığını gördüğüne yemin edebilirdi. "Vay, bu da ilginç."

"Annem senin poponu seviyor," diye patladı Belle.

Rahat bir paylaşım anına kapılan Belle, sözlerini sansürlemeyi düşünmedi ve yanaklarının kızardığını hissetti, bir kez olsun Jack'in bunu görememesine sevindi.

"Bu bilgiyi öğrenmeden ölebilirdim," diye cevapladı Jack ve Belle anında zamanı geri alabilecek sihirli güçler diledi, ama Jack'in bacakları bir anlığına onun bacaklarına bastırdıktan sonra gevşedi. Jack, alçak ve gürleyen ses tonuyla devam etti, "Öyle olsa bile, aşkım, benimle paylaşamayacağın hiçbir şey yok, duymak istememem önemli değil."

Belle yutkundu ve pencereden dışarı baktı.

"Belle," diye seslendi Jack. "Beni duydun mu?"

"Evet," diye pencereye cevap verdi.

Eğer bu doğruysa (ve onun alçak ve gür sesini kullandığını düşünürsek, doğru olmalıydı), ona Calvin'den ve Myrtle ile Lewis'e yardım etme arzusundan bahsedebilirdi.

Bu bir risk olacaktı ama ne kadar korkutucu olursa olsun, risk almayı öğrenmesi gerekiyordu.

Sadece kendisi için değil, çocukları için ve sonunda, Jack için de.

Ona dönerek, "Myrtle ve Lewis için endişeleniyorum," dedi.

Gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti, tüyl e r i diken diken oldu ama o bir süre konuşmadı.

Sonunda konuştu.

"Bunun olacağını tahmin etmiştim." "Öyle mi?"

"Poppet, bir otobüs dolusu okul çocuğunu kurtarmak için buz gibi denize daldın.

"Aynı şey değil," diye cevapladı.

"Değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı

Belle. "Nasıl aynı değil?"

Kafasını salladı ve fırtınaya geri döndü. "Değil işte. O gün, okul otobüsünde, düşünmedim. Olayı izleyip 'İşte kurtarıcı geliyorum' diye düşünmedim. Hiç düşünmedim. Düşünseydim, asla yapmazdım." Sesi fısıltıya düştü ve nedense konuşmaya devam etti, "Çoğunu bile hatırlamıyorum."

Bunu annesi ve büyükannesi dışında kimseye anlatmamıştı, tabii ki, ve uyuyamadığı için görmesi gereken danışmana.

Bunun dışında, o konudan hiç bahsetmemişti. Bir kez bile.

Birçok kişi sormuş olsa da, tek kelime bile etmemişti.

Sesi, "Hatırlamıyor musun?" diye sorduğunda oldukça yumuşamıştı.

Belle tekrar başını salladı ve bakışlarını pencereden ayırmadı.

"Durduğumu, arabadan indiğimi, korkuluktan atladığımı, köprünün kenarında durup denize bakarak otobüsün batışını izlediğimi hatırlıyorum."

Adamın vücudunun kaskatı kesildiğini ve odadaki havanın aniden ağırlaştığını hissetti, ama konuşmaya devam etti.

"Sonra, Kasım ayının denizi değil de yüzme havuzuymuş gibi daldığımı hatırlıyorum. Su buz gibiydi, anında kemiklerime kadar üşüdüm ve yüzerken denizin içindeki parçacıkların vücuduma çarptığını hissettim. O parçacıkların ne olduğunu bile bilmiyorum ama beni çok korkuttuklarını biliyorum."

Titredi, Jack'in bacakları yine onun bacaklarına bastırdı, ama o yine de konuşmaya devam etti, Jack'in bunu bilmesi gerektiğini tuhaf bir şekilde düşünüyordu. Aslında, nedense, Jack'in bunu bilmeyi *hak ettiğini* düşünüyordu.

"Gözlerimi açmak zorunda kaldım ve her yer karanlık ve bulanıktı. Otobüsü görebiliyordum. Su biraz sığdı, o yüzden çok uzak değildi.

otobüsü batırmaya yetecek kadar derindi ve hızlıydı, garip bir şekilde hızlıydı. Otobüs yan yatmıştı, yanlış tarafa. Kapı deniz tabanına dayanmıştı, arka kapılar bir kayaya sıkışmıştı. Otobüste hava vardı, çocukların camlara vurduğunu, otobüs şoförünün çılgınca camları açmaya çalıştığını gördüm." Sesi dehşet dolu bir fısıltıya dönüştü, "Korkunçtu, deniz onların korkusuyla doymuş gibiydi."

Bunun üzerine Jack, ona alan tanımaktan bıkmış gibiydi.

Öne eğildi, ellerini beline koydu ve onu kendine çekti, onu döndürüp dizlerini çökerterek kucağına aldı, kollarını sıkıca ona doladı.

Onu yerleştirdiğinde, onun sıcaklığını hissetti ve ona baktı.

"Başka bir şey hatırlamıyorum Jack. Bir saniyesini bile. Çocuklar dükkanda, bazen de kulübemde beni ziyarete geliyorlar. Onları ebeveynleri getiriyor. Sanki ben bir tür süper kahramanmışım gibi davranıyorlar. Bana hediyeler getiriyorlar, bazıları çıkartma gibi saçma şeyler. Bazen annelerinin yaptığı kekler oluyor. Başlangıçta tek bir yüz bile hatırlamıyordum. Sanki bunu başka biri yapmış ve ben onu taklit ediyormuşum gibiydim."

Belle konuşmayı kesti ve Jack cevap vermediğinde devam etti. "Şimdi tabii ki hepsini tanıyorum."

"Travma sonrası stres, canım," diye mırıldandı ve ona sarıldı.

Belle alnını Jack'in boynuna dayadı. "Danışman da öyle dedi." Kollarını Jack'in beline dolayabilmek için hareket etti ve fısıldadı, "Otobüs şoförü söyledi," durdu ve ekledi, "bu arada adı Bob ve o da beni ziyarete geliyor."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Jack, Belle ise o konuşmamış gibi konuşmaya devam etti.

Bob bana otobüsün sonunda suyla dolduğunu söyledi. O, kurtardığım son hayatta kalan kişiydi. Çocukları dışarı çıkarmak için açtığı pencere otobüsü suyla doldurmuştu. Yorgun düştüğümü biliyordu. Çok üşümüştüm. Yavaşlıyordum. Kazada yaralanmış, omuzu çıkmıştı. Otobüste sallanan bazı çocuklar da yaralanmıştı. İkisi sıkışmıştı. Onları kurtaramadan ben onu dışarı çıkardım. Denedi ama. Neredeyse boğuluyordu.

O, otobüsün dolu olduğunu, o çocukların sıkışıp kaldığını bilerek benim geri dönmemi istemiyordu. Durdu ve yutkundu. "Ama ben döndüm. Hatırlamıyorum. Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama ölü çocukları dışarı çıkardım." Belle derin bir nefes aldı ve titrek bir sesle, "Davey ve Penny, isimleri buydu," dedi.

Jack'in kolları o kadar sıkıydı ki, Belle'in nefesi kesildi ve Jack, "Konuşmayı kes, Belle. Kes şunu," diye emretti.

Gözlerini sıkıca kapattı, Jack'in sıcaklığına daha da yaklaştı ve nefesini vererek, "Hatırlamak istemiyorum, Jack. Asla. Asla hatırlamak istemiyorum" dedi.

"Kimse sana hatırlamanı zorlamıyor, canım," dedi Jack yumuşak bir sesle. "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Yaptığın şey olağanüstüydü. Daha fazlasını yapamazdın," dedi Jack.

"Biliyorum," diye tekrarladı Belle.

"Zihnini boşalt, aşkım," diye tavsiye etti Jack.

Kafasını onun boynuna yaslayarak başını salladı ve ona daha da sıkı sarıldı, Jack'in kollarının da aynısını yaptığını hissetti.

Derin bir nefes aldı ve "Myrtle ve Lewis için bir şey yapabilir miyiz sence?" diye sordu.

Jack'in vücudunun kendi vücudunun altında sertleştiğini hissetti, sonra titremeye başladı. Başını kaldırdı ve onun gölgeli yüzüne baktı.

"Jack?" diye seslendi, sonra onun kıkırdamasını duydu ve bu kez onun vücudu sertleşti. "Şimdi ne komik?"

"Poppet, az önce ilham verici ama aynı zamanda inanılmaz derecede korkutucu bir hikaye paylaştın, çünkü yaptığını söylediğin şeyi yapan kişi *sensin*. Böyle bir şey yapabilecek türde bir insan olmanı çok seviyorum. Sevmediğim şey ise, ne kadar kahramanca olursa olsun, bir otobüs dolusu çocuğu kurtarıırken hipotermiye girip neredeyse boğulmak üzere olman. Ayrıca, bunu düşündüğünde yaşadığın travmayı da sevmiyorum. Bu nedenle, bir dakikadan az bir süre önce bu travmaya tanık olduktan sonra, var olmayan iki hayaletin ruhunu kurtarmak için kendini başka bir kahramanca girişime atmaya istekli olman beni pek heyecanlandırmıyor."

Biraz uzaklaştı ve onun yüzüne doğru baktı. "Bunun tehlikeli olacağını sanmıyorum."

"Belle, *onlar yok*," dedi Jack, eğlenceli olsa da azalan sabrıyla.

"Onları gördüm. Annem de gördü. Joy yıllardır onları görüyor!" Belle ona yüksek sesle hatırlattı.

"Alınma canım, ama şu anda biraz duygusal davranıyorsun ve annelerimiz mantık ve akıl ile hareket eden kadınlar değiller."

Belle'in gözleri kısıldı. "*Hormonlar* yüzünden, benden önce birçok kişinin gördüğü iki hayaleti gördüğümü mü söylüyorsun?"

Onun tekrar kıkırdadığını duydu ve yine gerildi, sonra o şöyle dedi: "Hayır, sana çok şey olduğunu söylüyorum, bazılarını az önce benimle paylaştın ve seni üzen başka bir şeyden zihnini uzak tutmak için bir şeye inanmaya hazırsın."

"Yani, travma sonrası stres bozukluğu yüzünden hayaletler gördüğümü mü söylüyorsun?"

"Belki."

"Peki ya onları gören diğerleri ne olacak?"

"Poppet, Joshua Bennett'in ailesinin cinayetleri hikayesi çok ünlüdür. Sonuç olarak, bu kalede dolaşan çocuklarının hayaletlerinin fısıltıları da aynı derecede ünlüdür. Onları duyduğunu hatırlamayabilirsin ama muhtemelen duymuşsundur. Myrtle ve Lewis, Cornwall'in bu bölgesinde efsanedir. Annen de muhtemelen öyledir. Annem de kesinlikle öyledir. Babamla evlendikten sonra kaleye taşınmadan önce onları tanıyordu."

Belle, utangaç, çekingen, uysal ya da yumuşak değil, doğrudan sinirli olduğunu fark etti.

Jack'e, ki o da inatçıydı, bunu sinirlenerek fark etti. Ve biraz da her şeyi bilen biri.

Bu nedenle, sert bir şekilde sordu: "Tamam, madem onlar yok, o zaman onların yoluna devam etmelerine yardım etmek için ne yaparsam yapayım... sorun olmaz, değil mi?"

Jack bir an sessiz kaldıktan sonra cevap verdi: "Keyfine bak, canım."

Belle gülümsedi ama Jack'in kolları onu hafifçe salladı.

"Sadece sen, ya da sana bu fikri veren ve seninle birlikte bu işe karışan annen, ya da akşam yemeğinden sonra ortadan kaybolan büyükannen, ya da bunu duyduklarında katılmak isteyecek olan annen ve Yasmin, kendinizi tehlikeye atmayın."

yemekten sonra ortadan kaybolan büyükannen, ya da bunu duyduklarında katılmak isteyecek olan annem ve Yasmin, kendinizi tehlikeye atmayın."

"Kendimizi tehlikeye atmayacağız," Belle hala gülümseyerek ona güvence verdi.

"Sürünün başına geçmeni istiyorum," diye talepte bulundu Jack.

"Annenin ne yapacağını düşünmek bile beni ürpertiyor."

"Merak etme Jack. Annem beni dinler," Belle yalan söyledi. Annesini dinlemesini sağlayabilirdi.

Ama *dinletemeyebilirdi* de.

Jack bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bundan pişman olacağım gibi bir his var içimde," diye mırıldandı.

"Her şey yolunda gidecek," diye Belle neşeyle söz verdi. Jack elini kaldırdı ve parmaklarını Belle'in saçlarına doladı.

"Artık yatabilir miyiz?" diye sordu, sesi alçak ve seksi çıkmıştı ve Belle'in karnı bir anda kıpırdadı.

Jack'le yatmak iyi olurdu.

Ancak Jack'le yatak, işlerin daha da karmaşık hale gelebileceği bir yer de olabilirdi.

Belle'in kalbi ve ruhu buna zaten hazırды. Ancak Belle'in zihni henüz tam olarak hazır değildi.

Bu nedenle, "Fırtınayı bir süre izleyebilir miyiz?" diye sordu.

Tereddüt etmeden, zihnini ikna etmeye yardımcı olan başka bir şey, ama tam olarak değil, Jack onu pencereden sırtını dönük pozisyondan pencereye dönük pozisyona çevirdi.

Sonra dizlerini kaldırdı ve Belle dizlerinin arasına düştü.

Kollarını tekrar Belle'in etrafına doladı, Belle gövdesini çevirdi, kollarını Jack'in boynuna doladı, yanağını onun göğsüne dayadı, alt vücudu Jack'in bacaklarının arasında kıvrıldı ve Belle, Jack'in büyük vücudunun koruyucu kabuğunda uzandı.

Böylece fırtınayı izlediler.

Gök gürültüsü ve şimşekler çoktan dinmişti, ama yağmur camlara vuruyordu.

Belle, Jack'in kollarında rahatladı ve orada uykuya daldı.

Lewis ve Myrtle

Myrtle, sevgili Jack'i yeni sevgilisi Belle'i kaldırıp yatağa taşıdığında odanın köşesinde görünmez bir şekilde duruyordu, Jack'in köpekleri de onun peşinden atlayarak yakından takip ediyorlardı.

Jack onu yatağa yatırdı, özenle geceliğini çıkardı, sonra gömleğini çıkardı ve Myrtle kızardı ama kıpırdamadı.

Gretl yanına uzanırken Jack'in Belle'in yanına yatmasını izledi, ama Baron, karnının üstüne uzanmış olmasına rağmen Myrtle'ı izliyordu.

Myrtle köpeğe dostça el salladı ve Baron hafifçe havladı.

"Sessiz ol, Baron," diye Jack yumuşak bir sesle emretti ve Baron anında çenesini ön pençelerinin üzerine koydu, ama gözlerini kız çocuğunun hayaleti üzerinde tutmaya devam etti.

Myrtle geriye doğru yürüdü, duvardan geçip, Lewis'in doğu kulesi penceresinde fırtınayı izlediği yere doğru hızla uçtu.

"Lewis, Lewis, Lewis! Belle bize yardım edecek!" Myrtle ona ulaşır ulaşmaz bağırdı ve kolunu tutup iyice salladı.

Lewis kız kardeşine dönüp baktı.

"O bize yardım edemez, Myrtie Mine," diye cevapladı, annelerinin yıllar önce Myrtle'a taktığı takma adı kullanarak. "O olmak zorunda..."

"Bir *grup* çocuğu *boğulmaktan* kurtardı. Duydum. Jack'e *tüm hikayeyi* anlattı," diye heyecanla açıkladı Myrtle.

Lewis'in hayalet hali bu haberi duyunca hareketsiz kaldı.

"O gerçek bir *kahraman*," diye ilan etti Myrtle. "Bir yolunu bulacaktır. Biliyorum. Sesinden anladım. *Herkes* ona yardım edecek. Jack hariç, tabii," dedi Myrtle ve sonra neşeyle öneride bulundu, "Bence Jack'in önüne çıkmalıyız!"

Lewis hayalet gözlerini tavana çevirdi, sonra tekrar kız kardeşine döndü. "Sana sürekli hayır diyorum. Sen hep Jack'in önüne çıkmak istiyorsun görünmek istiyorsun. Gareth'in önüne de görünmek istemiştin."

"Jack'in babasını severdim," diye somurtarak dedi Myrtle. "Neden bize hiç izin vermiyorsun, anlamıyorum..."

"Ben de bilmiyorum," dedi Lewis milyonuncu kez. "Yapamayız. Nedenini bilmiyorum, sadece hissediyorum. Yapamayız. Bir şey olacak, *kötü* bir şey." Kız kardeşine yaklaştı. "Lütfen Myrtle, beni dinle ve aptalca bir şey yapma. Belle denemek isterse

denemek istiyorsa, *ona* yardım edebiliriz. Ama Jack'in önüne çıkmayacağına söz vermelisin."

Myrtle bir an somurtkan göründü ama sonunda sertçe başını salladı.

"Söz ver bana, Myrtle," diye ısrar etti

Lewis. "Lewis..."

"Yüksek sesle söyle."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sonra sert bir sesle, "Söz veriyorum," dedi.

Lewis nefes alabilseydi, bir nefes verirdi.

Kurallar şöyleydi: Yüksek sesle söz verdiysen, sözünü tutmak zorundaydın. İkisi de bunu *çok iyi* biliyordu.

Myrtle somurtarak uzaklaştı.

Lewis pencereden dışarı baktı ve ilk kez değil, son kez de olmayacağını düşündüğü bir karar verdi: Fırtınalardan *nefret ediyordu*.

Özellikle de gök gürültülü fırtınalardan.

O zamanlar yeni hayalet haline gelmişken, yağmur yağarken ve gök gürültüsü çakarken, kötü adamın çırpınan, çığlık atan, ağlayan annesini uçurumdan aşağı attığını izlediği yere baktı.

Düşünceleri annesi üzerinde değil, ona annesini hatırlatan kadındaydı.

Belle gerçek hayattaki bir kahramandı.

Bu iyi bir haberdi, çünkü Lewis, annesinin de denizde boğulan bir çocuğu kurtardığını biliyordu (Myrtle bilmiyordu ve Lewis, yüzlerce yıldır birlikte oldukları halde ona bunu söylememişti, nedenini bilmiyordu, tıpkı efendilerinin karşısına çıkamadıklarını nedenini bilmediği gibi, sadece biliyordu).

Bu, köyde çok sevilen nedenlerinden biriydi.

Bu nedenle Lewis'in gerçek bir umudu vardı.

Ve hayatında (ya da ölümünde) hiç ummadığı kadar umutluydu, tatlı, sessiz, güzel Belle'in onlara sonunda eve dönmelerine gerçekten, gerçekten yardım edebileceğini umuyordu.

Chapter THIRTEEN

Kır Evinde Akşam Yemeği

Belle

Ertesi sabah, Belle Jack'in dükkanın kapısını kapatmasını izledi, sonra alarm paneline koşarak şifreyi girdi.

İşini bitirdikten sonra, dönüp Jack'in yakınında olduğunu görünce irkildi.

Bu sefer ellerini çenesine koymadı. Bunun yerine, elini tutup onu küçük dükkanının arkasındaki merdivene götürdü. Merdiven, çalışma odasına çıkıyordu ve penceresinden içeriye bakan medya mensuplarının meraklı gözlerinden uzaklaşıyordu.

Onu merdivenlerin sonuna kadar götürmedi, sadece yarısına kadar götürdü, böylece sadece bacakları görünüyordu. Orada durdu ve onu merdivenlerde kendisine dönük hale getirdi.

"İşe gitmem gerek, aşkım," dedi, başını eğip ona bakarken.

Belle başını salladı.

İşaretleri okumaya başlamıştı. "İşe gittiğinde" takım elbise giyiyordu. Kalede çalıştığında ise kot pantolon giyiyordu.

"Londra'ya mı gidiyorsun?" diye aptalca sordu, çünkü sormak bir cevap almak demekti ve o bir cevap istemiyordu.

"Hayır, ben

uçuyorum..."

Cümlesini bitirmedi.

Kendi kendine, eli hızla yükseldi ve adamın ağzını kapattı ve kendini durdurmayı düşünmeden bile, "Hayır, hayır, bilmek istemiyorum" diye patladı.

Gözlerinin ona gülümsediğini gördü, ama ağzının gülümsediğini bilmiyordu ve parmakları bileğini kavradı ve elini çekti.

"Tamam, benim işimden bahsetmeyeceğiz. Seninkinden bahsedeceğiz," diye başladı, gözleri hala gülümsüyordu. "Belinda bugün geliyor mu?"

Belle başını salladı.

"O gelene kadar dükkânı açma. Nola veya Carol'ı ona yardım etmesi için gönder. Sen atölyede kal," diye emretti ve emir vermeye devam etti. "Yeni asistanının ne zaman geleceğini sana telefonla veya mesajla bildireceğim, ama o gelene kadar aşağı inmeni istemiyorum."

Ona ne yapması gerektiğini, bunu yapmasını beklediğini açıkça belirten bir şekilde söylemesinden yarı memnun, yarı rahatsız hissetti.

"Çok diktatörsün, bunu sana kimse söyledi mi?" diye sordu, yarı sinirli olan tarafının kontrolü ele geçirmesine izin vererek.

"Mesleki bir risk," diye cevapladı, gözleri tekrar gülümsemeye başladı.

Belle merdivenlere bakarak mırıldandı, "Eminim çocukken de otoriter bir çocuktun."

Adamın kahkahasını duyunca başını kaldırdı ve artık ona kızamıyordu çünkü güldüğünde çok yakışıklı görünüyordu.

Bu da, tesadüfen ve çelişkili bir şekilde, onu rahatsız ediyordu.

Adam güldükten sonra yüzü yumuşamıştı ve Belle cesaretini toplayarak sordu: "Akşam yemeği için eve gelecek misin?"

Sorusu üzerine yüzünün yumuşak bir ifadeye büründüğünü gördü ve kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Evet, tatlım, ama seni almaya gelecek kadar erken değil."

Belle onun kulağına, kravatındaki düğüme baktı, sonra büyük bir çaba sarf ederek gözlerini onun gözlerine dikti ve "Hayır, şey..." dedi. Tereddüt etti, sonra aceleyle devam etti, "Birlikte akşam yemeği yiyebilir miyiz diye merak ediyordum."

"Tabii ki," diye cevapladı.

"Hayır," dedi kadın cesaretini kaybetmeden önce çabucak. "Demek istediğim, sana akşam yemeği hazırlayabilir miyim? Sadece sen ve ben, benim kulübemde."

Onda bir şey değişmişti. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama her neyse, havayı doldurmuştu. Havayı pürüzsüz, ipeksi, yoğun, kadife gibi yapmıştı.

"Çok isterim," dedi adam yumuşak bir sesle.

Belle tekrar başını salladı ve devam etmeden önce yutkundu. "Kır evim buradan kısa bir yürüyüş mesafesinde. Sen sadece..."

"Nerede yaşadığını biliyorum, Belle," diye sözünü kesti, bu haberle onu şaşırttı. "Beni beklemek için burada yapacak yeterince işin var mı?"

Belle yine başını salladı. "Her zaman yapacak yeterince işim vardır."

Adam onun yanına yaklaştı ve "Yaklaştığımda sana haber veririm" dedi.

"Tamam," diye fısıldadı Belle, Jack'in yaklaştığını bilmek hoşuna gitse de, onun yakınında *olmasını* daha çok seviyordu.

"Gitmem gerek," dedi ona, ama sesi gitmek istemiyormuş gibi geliyordu. Aslında, *gerçekten* gitmek istemiyormuş gibi geliyordu ve Belle omurgasından bir titreme hissetti.

Belle bir kez daha başını salladı ama o kıpırdamadı. Belle bekledi.

Adam hala kıpırdamadı.

Bu bir süre devam etti.

Sonunda, "Gitmen gerektiğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu. "Öpücüğümü bekliyorum."

Omurgasında bir düzine ürperti hissetti ve kafa derisi o kadar karıncalandı ki saçları diken diken olacağını sandı.

O noktaya gelmişti. Hatta onun gözlerine bakmış ve onu yemeğe davet etmişti.

Onu öpememişti.

Onu son öptüğünde, kanepesinde orgazm olmuştu.

Sonra onun kim bilir nereye uçtuğunu düşündü. Yardımcı pilot yoktu. Belki de uçuşu, uzak bir yerde ateşli bir kazayla sona erecek ve güzel ama parçalanmış bedenine ulaşmak için günlerce süren yoğun arama çalışmaları (köpeklerle) gerekecekti.

Kabul etmekten nefret ediyordu, az önce bir risk almış olmasına rağmen, yine başka bir risk alma zamanı gelmişti.

Bu yüzden ona yaslandı, ellerini göğsüne koydu, ellerini yukarı kaydırarak boynuna doladı ve parmak uçlarına yükselerek göğsünü onun göğsüne bastırdı.

O yardım etti, elleri hafifçe beline kondu ve başını eğdi, böylece Belle dudaklarını onun dudaklarına koyabildi.

Belle onu öptü, önce yumuşakça, sonra daha fazla bastırarak dudaklarını biraz açtı.

O yine yardım etti, ağzını onun ağzının üzerine açtı.

Böylece, çekinerek dilini onun ağzına kaydırıp ve diline dokundu.

Onu tattığı anda, Jack kollarıyla onu sıkıca sardı, vücuduna doğru çekip yukarı kaldırdı, onu ayak parmaklarının ucuna (ve ötesine) çıkardı.

Jack başını eğdi ve öpücüğün kontrolünü ele aldı.

O andan itibaren öpücük çılgın, ateşli ve neredeyse kontrol edilemez hale geldi. *Harikaydı.*

Tamamen kontrolden çıkmadan önce, ağzını onunkinden ayırdı ama onu sıkıca tuttu, dudakları kulağına kaydı.

"Öpüşüşünü seviyorum, bebeğim," diye fısıldadı.

"Bu iyi," diye aptalca fısıldadı, tüm duyularını tam olarak kontrol edemiyordu ve onun kıkırdadığını duydu.

Onu ayağa kaldırdı ama dudaklarını son bir kez daha dudaklarına değdirdi. "İyi günler," dedi.

Bunun üzerine döndü ve kız onun gitmesini izledi.

Merdivenlerde, sırtı duvara yaslanmış, bacakları titremeyi bırakana, kalbi hızlı atmayı bırakana ve kafasının derisi karıncalanmayı bırakana kadar öylece durdu.

Bu da biraz zaman aldı.

Sonra çalışma odasına gidip işe koyuldu.

Sabahın geç saatlerinde, terzilerinden biri olan Nola aşağıda Belinda ile, diğer terzisi Carol ise yukarıda Belle ile birlikteyken, Carol ve Belle iki dikiş makinesinde çalışırken Belle'in çantası çaldı.

Koşarak telefonuna uzandı, ekrana baktı ve arayanın Jack olduğunu gördü.

Ekrana basarak aramayı cevapladı ve telefonu kulağına götürdü.

"Merhaba," dedi ve sonra kendini hafifçe salladı çünkü sesi, o tek kelimedede bile nefes nefese çıkmıştı.

"Merhaba" dediği için kendini zihinsel olarak azarladı. "Merhaba" ya da rahat bir "Selam Jack" ya da resmi bir "Belle'in telefonu" demeliydi.

"Merhaba, tatlım." Derin, gürleyen sesi, Belle'in çılgınca düşüncelerini kesip, telefonda kulağına girerek ona uzun mesafeli bir titreme ve karıncalanma hissi verdi. "Olive yolda. O ve yeni asistanın bu öğleden sonra seninle birlikte olacaklar."

Belle'in vücudu kaskatı kesildi. "Olive geliyor mu?"

"Yeni kızına eşlik etmeye karar verdi. Sanırım seninle tanışmak istiyor."

"Aman Tanrım," Belle dehşetle nefes aldı, ancak Jack'in kıkırdamasını duydu.

"O bir asistan, canım, Londra'nın Kötü Cadısı değil."

"Evet, doğru. Tabii ki," Belle aptal gibi hissederek yumuşak bir sesle cevap verdi. "Senden hoşlanacak," diye güvence verdi.

Belle bundan şüpheliydi. Onu seven birçok insan vardı ama ilk izlenim konusunda pek başarılı değildi.

"Tabii ki," diye tekrarladı, ama aynı fikirde olduğu için değil. Bir şey söylemesi gerektiğini düşündüğü için.

"Sevilecek çok şey var, Belle," diye devam etti, sesi alçaldı ve çok gürültülü oldu ve onun muhtemelen çok yoğun gününden zaman ayırıp onu rahatlatmaya çalıştığını fark etti.

Aklı, kalbi ve ruhunun yoluna bir adım daha yaklaştı.

"Ben iyiyim, Jack," dedi ona.

O bir an sessiz kaldı, sonra "Onu her yerde tanırırsın. Şeftali rengi saçları var."

Belle aklını, kalbini ve ruhunu unuttu, şaşkın bir kıkırdama çıkardı ve "Şeftali rengi mi?" diye sordu.

"Bana sorma," diye cevapladı Jack, sesinde eğlence vardı. "Görüşürüz, aşkım."

Telefonu kapattı ve Belle, Carol onu çağırana kadar son iki kelimesini kafasında tekrar tekrar duydu.

Onu yakından izleyen iş arkadaşına odaklandı. "O formda, *çok* formda, ama sen berbat durumdasın," dedi Carol.

Belle yanına gidip Carol'ın dikiş makinesinin yanına oturdu. "Biliyorum. Ben *tam* bir aptalım."

Carol ona gülümsedi. "O öyle düşünmüyor ve önemli olan da bu."

Bu basit ama kesinlikle doğrudu.

"Bu akşam yemeği için kulübeye geliyor," dedi Belle ve Carol şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Onunla birlikte yaşadığını sanıyordum."

"Öyle, ama onun annesi, benim annem, büyükannem ve çoğu zaman onun eski kız arkadaşı, şimdi evlatlık kızı ve kardeşi de bizimle yaşıyor," diye açıkladı Belle.

"Bunun için tek bir kelime var ve o kelime '*iğrenç*'," dedi Carol gülümseyerek. "Sanırım biraz yalnız kalmak istiyorsun."

"Ona büyükannemin manzaralarını göstermek istiyorum," diye dürüstçe cevapladı Belle ve Carol kahkahayı bastı.

Gülmeyi bıraktığında, "Herkes öyle der, canım," diye alay etti.

Belle espriyi anladı ve gülümsedi, sonra sordu: "Peki, her sabah hizmetçisinden kahvaltı sipariş eden, her gün yatağını yaptırtan ve işe uçakla giden muhteşem zengin bir adam için ne yapmalıyım sence?"

"Et ve patates," diye cevapladı Carol anında. "Eşcinsel ya da ünlü şefler hariç, ki bunlar da eşcinsel anlamına gelen başka kelimeler, erkekler et ve patates sever. Bütün erkekler. Muhteşem derecede zengin olanlar bile." Ayağa kalktı ve çantasına doğru yürüdü. "Bana bırak. Markete gideceğim. Sana malzeme alacağım. Muhtemelen çok fazla lüks yemek yiyordur, biraz ev yemeği yerse neye uğradığını anlamayacaktır." Belle'in yanına geri döndü ve elini uzattı. "Kır evinin anahtarları."

Belle çantasına gitti, içini karıştırdı ve Carol'a anahtarlarını ve biraz para verdi.

Karnında hafif bir korku hissetti, Carol'a baktı ve ağzını açtı.

O bir kelime bile söylemeden Carol nazikçe, "Senin evinde üç kez akşam yemeği yedim Belle. Harika bir aşçısın. Amerikalılar genelde öyledir. Şaka yapmıyorum canım, ne olduğunu anlamayacak bile." dedi.

Belle başını salladı, Carol'ın gitmesini izledi ve korku hissi kaybolunca işine geri döndü.

Öğleden sonra, Belinda merdivenlerin sahanlığında başını çıkardı ve Carol ile Belle ona baktılar.

Gözleri parlıyordu ve yüzü kızarmıştı.

"*Bunu görmelisiniz*," dedi, başı kaybolmadan önce açıkça coşkuyla.

Belle ve Carol birbirlerine baktılar, kalktılar ve merdivenlerden aşağı indiler.

Dükkânında, üç müşterinin yanı sıra, tuhaf bir şekilde, dışarısı 29 derece olmasına rağmen, üzerine hafif yünlü balıkçı yaka giymiş ve kalın tayt giymiş, şeftali rengi saçlı bir kadın vardı.

Ayrıca, açık tenli, kısa kesilmiş saçlı, koyu kahverengi gözlü, güçlü, kare çeneli ve geniş omuzları ve Jack'ten en az 5 cm daha uzun olduğunu tahmin ettiği iri yapılı bir savunma oyuncusu vücuduna sahip siyahi bir adam da vardı. Jack zaten *uzundu*. Kusursuz kesimli bir takım elbise giyiyordu ve romantik komediler başta olmak üzere çeşitli Hollywood filmlerinde, *özellikle de* aksiyon filmlerinde başrol oyuncusu olarak kolayca keşfedilebilirdi.

Başka bir deyişle, çok yakışıklıydı.

James Bennett kadar yakışıklı değildi ama Belle'in gördüğü en yakışıklı erkekti.

Gözlerini siyah adamdan ayırmadan, Belle şeftali rengi saçlı kadına doğru yürüdü.

"Belle Abbot." Duydu ve dikkatini adamdan ayırıp konuşan Olive'e baktı.

"Sen Olive'sin," dedi Belle aptalca.

"Öyleyim," diye cevapladı Olive ve elini uzattı.

Belle elini tuttu ve Olive'in parmakları onun parmaklarını sımsıkı kavradı. Olive'in el sıkışı o kadar sertti ki biraz korkutucuydu ve Belle'in elini o kadar

, Belle'in tüm vücudu sallandı ve bu sırada ela gözleri Belle'in yüzünden hiç ayrılmadı.

Belle elinden geldiğince onun bakışına karşılık verdi ve kadın elini bıraktı.

"Bu Dirk," dedi Olive, siyahi adama işaret ederek. "Senin yeni mağaza asistanın."

Belle'in ağız açık kaldı, Belinda ise "Bu *harika* değil mi?" diye bağırdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Belle, gözleri Dirk'e kilitlenmiş halde.

Dirk'e bakarak fısıldadı. "Sen bir erkeksin," dedi ona.

Adam sırtıttı ve beyaz dişleri o kadar parlak bir şekilde parladı ki Belle bir anlığına kör oldu.

"En son baktığımda öyleydi," diye cevapladı, sesi o kadar derindi ki odayı bir gök gürültüsü gibi sardı.

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Belle.

"Bu sabaha kadar Sloane Street'te çalışıyordu. Artık senin için çalışıyor," diye duyurdu Olive.

Belle, Olive'e dönüp tereddütle sordu: "Şey, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Olive cevap veremedi Belle elini tuttu ve onu mağazanın arkasına, merdivenlerden yukarı, atölyeye sürükledi.

Orada, ona döndü ve yaklaştı. "Jack bunun benim yeni mağaza asistanım olduğunu biliyor mu?"

Olive kaşlarını kaldırdı. "Tam olarak değil. Sana bir asistan bulmamı söyledi. Genelde bir talimat verdikten sonra takip etmez. Sadece işin yapılmasını bekler. Ki her zaman yapılır. Bu yüzden Dirk," dedi ve elini merdivenlere doğru salladı.

"Bence," dedi Belle, sesinde bir önseziyle, "bir kız olmasını bekliyor."

"En iyisini bul" dedi. Ben de en iyisini buldum," diye açıkladı Olive. "En iyisi bir erkek oldu."

"Bunun hoşuna gideceğinden emin değilim," dedi Belle.

"Neden?" diye sordu Olive.

"Çünkü, şey..." Durdu, bariz olanı nasıl söyleyeceğinden emin olamıyordu, çünkü bariz *olması gerekiyordu*. Sonunda, "O bir *erkek*," dedi.

"Ee?"

"O sıradan bir erkek değil, süper kahraman gibi görünüyor," dedi Belle. "Ya da en azından televizyonda süper kahraman rolünü oynayabilecek gibi görünüyor."

Olive arkasına yaslandı, geniş göğsünde kollarını kavuşturdu ve sırtıttı. "Anlıyorum. Jack'in kıskanacağını düşünüyorsun."

"Şey..." Belle başladı ama zihni haykırıyordu, *eve!*

"Sana bir şey söyleyeyim, Belle Abbot. Jack Bennett kıskanç değildir. Bir kadın başka birine bakacak kadar aptalsa, ki bu hiç olmamıştır, *asla*, o da ona izin verir. Aptallara karşı pek sabırlı değildir," diye bilgilendirdi Olive.

"Ben her zaman aptal gibi davranıyorum," dedi Belle.

Olive'in sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle olabilir, ama sen aynı zamanda çok güzelsin, güzel kokuyorsun ve Jack'in benim onun için çalıştığım süre boyunca çıktığı tüm kadınların toplamından daha fazla haysiyete sahipsin. Bu yüzden, güzel kokan, güzel ve haysiyetli bir aptal olmanın sana bir ayrıcalık sağladığını düşünüyorum."

Belle ona şaşkın şaşkın baktı ve fısıldayarak sordu, "Sence benim onurum var mı?"

"Dışarıdaki akbabaları bir yıl boyunca görmezden gelebilen ve bir trajediden para kazanma tekliflerini geri çeviren herkesin onuru vardır bence. Evet. Hem de bolca," diye cevapladı Olive, ama henüz bitirmemişti. "O kadar onurun var ki, yanında durarak ben de birazını emiyorum."

Bu o kadar saçma bir şeydi ki, Belle şaşkın bir kıkırdama attı.

"Bence senin de onurun var," dedi Belle.

"Evet, tabii ki istiyorum," diye cevapladı neşeyle. "Ama Jack pazar öğleden sonra beni arayıp ertesi güne kadar bir mağaza asistanı bulmamı söylediğinde, bu isteğim biraz azalıyor."

Belle'in kalbi sıkıştı. "Ona pazar günleri seni rahat bırakması gerektiğini söyledim."

Komplo kurarcasına eğildi. "Canım, Jack ara sıra hayatımı alt üst etmese ne yapardım ben? Sıkıntıdan patlardım. Neyse, ödül olarak son beş saattir limuzinde Dirk'ün yanında oturuyorum." Daha da yaklaştı. "Bir kokla. O da çok güzel kokuyor."

Belle kendini tutamadı. Bir kez daha kıkırdadı. Bu seferki daha yüksek, daha uzun ve hiç utanmadan çıkmıştı.

Birkaç saniye sonra Belle, Olive'in de ona katıldığını fark etti.

"Olive'i seviyorum," dedi Belle, Jack'in kolu Belle'in omuzlarında, dar Arnavut kaldırım caddede yürürken, sadece birkaç fotoğrafçı mesafelerini koruyarak fotoğraf çekiyordu.

Akşam olmuştu, güneş hala gökyüzündeydi, sıcaklık gün boyu devam ediyordu ama denizden hafif bir esinti geliyordu.

Olive, birkaç gün kalacağı için kaleye yerleşmek ve Dirk'e geçici olarak St. Ives'a taşınacağı için kalacak bir yer bulmak için çoktan gitmişti.

Belle, öğleden sonrasını Belinda'nın Dirk'e sonsuz aşkını ilan etmesini engellemeye ve ona minimal operasyonunu açıklamaya çalışarak geçirmişti.

Dirk'in işini iyi bildiğini fark etti, sadece mağazasını nasıl yönettiği konusunda değil, ürünlerini nasıl ürettiği konusunda da birkaç önerisi vardı ve hepsi de mükemmeldi. Belle, Dirk'e istediği her şeyi yapmasını ve fikirlerini paylaşmaya devam etmesini söyledi.

Sonra o, Belinda, Carol ve Nola, St. Ives'ın ne kadar harika bir yer olduğunu, nereden alışveriş yapılacağını, nerede yemek yenileceğini ve turistlerle nasıl geçinileceğini açıklamak için epey zaman harcadılar.

Dirk, çevresindeki hızlı değişimden hiç etkilenmemiş gibiydi. Aslında Dirk tamamen rahat biriydi.

Ancak, Belle'ye keskin bakışlarını diken, bariz bir gazeteci içeri girdiğinde durum değişti.

Dirk onun yoluna çıktı, devasa boyuyla ona tepeden baktı ve bilgi istedi. "Eşiniz için bir şey mi alıyorsunuz?"

Cesaretinden çok sağduyusuyla, muhabir "Belle ile bir saniye konuşmak istiyorum" diye cevap verdi.

"Bayan Abbot sadece müşterilerle görüşebilir," diye cevapladı Dirk. "Sadece birkaç soru," dedi adam.

"Atılmadan önce gitmek için iki saniyen var," diye karşılık verdi Dirk. Adam gülümsedi. "Bana elini sürersen, ben..."

Sonra Dirk ona elini koydu ve onu ustaca ve verimli bir şekilde dükkandan attı.

"Polisi arayacağım!" diye bağırdı gazeteci sokaktan. "Onlarla konuşmayı dört gözle bekliyorum," diye cevapladı Dirk sakın bir şekilde ve kapıyı kapattı.

O anda Belle, Belinda'yı durdurma mücadelesini kaybetti. Belinda, gözleri Dirk'te, "Sanırım seni seviyorum" diye fısıldadı.

Dirk göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, "Bu, iş ilişkimizi ilginç hale getirecek," dedi.

Belinda gözlerini kırptırdı ve gülümsedi.

Ondan sonra her şey normale döndü.

Medya kapıda beklerken ve film yıldızı kadar güzel yeni bir mağaza asistanı, zaten erkek delisi olan eski asistanla birlikte çalışırken, olabildiğince normale döndü.

Yürürken Jack, Belle'in omzunu sıktı. "Bu iyi. Olive beni aradı, o da seni seviyor." Bir süre durduktan sonra, "Bana Dirk'ten de bahsetti." dedi.

Belle, sesinin mizahla dolu olmasından, Olive'in Jack'e Belle'in Dirk'e tepkisini anlattığını anladı.

Bunu görmezden gelmenin en iyisi olduğuna karar verdi ve "Bugün bir muhabiri kovdu." dedi.

Jack'in kolu omuzlarında spazmodik bir şekilde gerildi, sonra mırıldandı, "Onunla tanışmadım ama şimdiden onu sevdim."

"Ama kötü haber şu ki, Belinda'nın körü körüne bağlılığını kaybettin. O şimdi Dirk'e aşık."

Jack ona baktı. "Bende olduğunu bilmiyordum." O

şaşkınlıkla ona baktı.

Kör müydü?

Ama yine de, kadınlar muhtemelen o sokakta yürürken ona aşık oluyorlardı. Tıpkı o anda olduğu gibi, Belle ve Jack restoranın önünden geçerken kadınlar muhtemelen pencerelerden dışarı bakıyor ve hepsi ona delicesine aşık oluyorlardı.

"Senin vardı," diye düşündüğünü paylaşmak yerine ona söyledi.

"Kalbim kan ağlıyor," dedi kuru bir şekilde ve onu kendine doğru çekti, gövdesi öne doğru yürürken bile vücudu ona doğru bükülsün diye onu kıvrılttı. Dengede kalmak için kolunu onun beline dolamak zorunda kaldı ve

başını geriye doğru eğip ona bakmak zorunda kaldı, sonra o fısıldadı, "Belki sen bu boşluğu doldurabilirsin."

"Deneyeceğim," diye fısıldadı, o gülümsedi ve eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Adam doğruldu ve kolunu açtı, böylece kız onun yanına yapışık yürüdü, önüne yapışık değil.

O, adımını bozmadan hepsini yaptı.

Eğer o böyle bir şey deneseydi, yüzüstü düşerdi. O, her şeyi yapabilir, diye düşündü.

Her şeyi.

Kalan yolu sessizce yürüyerek kulübesine vardılar.

Kulübesini komşusuyla paylaşıyordu. Bahçe katı onlara aitti. Belle ise yüksek zemin katın sahibiydi.

Bu nedenle, kapısına ulaşmak için kısa bir merdiven çıkmaları gerekiyordu ve her basamakta çiçeklerle dolu saksılar vardı. Kulübesi beyaza boyanmıştı. Ön kapısı parlak Prusya mavisiydi. Kapıyı açtı ve onları çamur odasına götürdü. Yürüyüşe çıkmak için hazır olan birçok ceketı kancalara asılıydı.

Jack'in arkasından kapıyı kapattı, ancak merdivenleri çıkmaya hazırlanırken alçak tavandan kaçınmak için başını eğdiğinde elini tuttu.

Jack ona dönerek sordu.

"Seni buraya sadece akşam yemeği yapmak için davet etmedim," dedi ve Jack'in vücudunun gerildiğini izledi. "Sana bir şey göstermek için davet ettim."

Jack konuşmadı, bu yüzden kadın onun etrafından dolaştı ama elini Jack'in elinde tuttu. Kadın onu merdivenlerden yukarı, arka koridora ve mutfığa, banyoya ve ikinci yatak odasına çıkan sahanlığa doğru yönlendirirken Jack tekrar eğildi. Sonra onu iki basamak daha yukarı, arka koridora çıkardı ve sola dönerek oturma odasına girdi.

Onu gördüğünde, elinden vücudunun sarsıldığını hissettiği için anladı.

Adam kanepenin önünde aniden durdu.

Belle onun yanında durdu ve kanepenin üzerinde asılı duran devasa tuvali inceledi.

Tuvale, bir zamanlar yaşadıkları "perili" Savannah malikanesi, yemyeşil çiçeklerle dolu bahçesi, önündeki meşe ağacı ve dallarından sarkan yosunlar resmedilmişti. Renkler çoğunlukla yumuşak, güzel mavi ve grilerdi ve evin sulu boya ile resmedilmiş görüntüsünün arkasındaki gökyüzünü şimşekler yırtıyordu.

"Fırtına Serisi," diye fısıldadı Belle ve onun elinin kendi elini sıkıldığını hissetti, sonra yavaşça başını çevirip ona bakmak için eğildi.

Gözlerindeki ham bakışta nefesini tuttu, bu bakışı okuyamazdı ama o sabahki hava kadar kadifemsi hissettiriyordu.

Adam tek kelime etmediğinde, Belle gergin bir şekilde devam etti: "Çoğu burada, kulübede. Onları görmekten hoşlanacağını düşündüm." Adam hala konuşmuyordu ve Belle tuhaf hissetmeye başladı. "Sen, şey..." Tereddüt etti, sonra devam etti: "Acele etme. Evi gez. Ben akşam yemeğini hazırlayayım."

Bunun üzerine elini bıraktı ve mutfağa kaçtı.

Carol ona menüyü söylemişti. Belle'in ızgara yapıp üzerine Stilton peyniri serpiştireceği fileto biftekler. Haşlanacak yeni patatesler, havuçlar ve taze *bezelyeler*. Ana yemeği tamamlamak için caddenin aşağısındaki fırından taze pişmiş çörekler. Tatlı olarak, yine caddenin aşağısındaki fırından alınacak tarte Tatin vardı. Belle onu ısıtıp ünlü Cornish clotted cream ile servis edecekti.

Belle, rulolar ve tart dahil her şeyi kendisi yapmak isterdi, ama zamanı yoktu. Bunun yerine, sınırlı hazırlık işlerini yaptı, suyu kaynatmaya koydu, fırını ısıtmak için ızgarayı açtı ve Jack mutfağa geldiğinde masayı hazırlıyordu.

Masadan başını kaldırıp, hala bıçağı yerine koyarken ona baktı.

"Hepsini gördün mü?" diye sordu ve Jack'in gözleri mutfağın duvarlarında dolaştı. "Burada hiç saklamıyorum. Nem çok fazla," diye bilgilendirdi Belle.

"Tabii ki," diye mırıldandı.

"Onları gördün mü?" diye sordu, dikleşerek.

Gözleri ona döndü. "Gördüm."

"Çok güzeller, değil mi?" diye sordu Belle yumuşak bir sesle.

Adam onu bir an izledi, sonra cevap verdi: "Dün yanılmışım. Büyükannen seni sevmiyor." Belle, adam açıklamadan önce kaşlarını şaşkınlıkla çatıldığını hissetti. "Senin için çizdiğin o resimler,

senin için çizdiği resimler, o tür bir sevgiyi tarif edecek kelime yok."

Belle, sonunda aklına gelen düşünceyle onun güzel yüzüne baktı.
Biliyordu.

Biliyordu.

Büyükannesinin resimlerinin ardındaki gizli anlamı anlayacak olan kişinin, ona asla zarar vermeyecek biri olduğunu biliyordu.

Güvenebileceği biri.

Onu güvende tutacak biri.

Ve ne yapması gerektiğini de biliyordu.

Bu, onun ödü kopmadığı anlamına gelmiyordu.

Ama bu, fırına doğru yürüyüp ocağı kapatmasını, ızgarayı kapatmasını ve sonra Jack'in yanına gitmesini engellemedi.

Yine elini tuttu ve onu iki basamak aşağıya, sonra da iki basamak yukarıya, koridora götürdü.

"Belle," dedi Jack arkasında, ama o doğrudan yatak odasına döndü.

Kapının hemen içinde Jack'in elini bıraktı, ama içeri girip döndü.

Gözlerine bakarak ayakkabılarını çıkardı ve titreyen ellerini önünde kavuşturarak elbisesini tuttu.

"Belle," diye tekrar adını söyledi. Bu sefer sesi daha derindi, boğuk ve sertti ama o onu görmedi çünkü elbisesini başının üzerinden çekip çıkarıyordu.

Kollarını zar zor kurtarmıştı, ona odaklanma şansı kesinlikle yoktu ama o tam oradaydı, ellerini kalçalarında hissetti ve yukarı doğru çıkıyordu.

Elbisesi düştü, kollarını onun boynuna doladı, bacaklarını kalçalarına doladı ve döndü, hareket etti ve sonra geriye doğru yatağa düştü.

Her şey çılgınca ve kontrolsüz bir şekilde başladı ve ne Belle ne de Jack bunu durdurmak için bir şey yapmadı.

O, "oh" diye fısıldamadan önce (ki fısıldadı) onun iç çamaşırını çıkardı ve kendi kıyafetlerini çıkardı.

Sonra onu sırt üstü yatırdı, ağzını ona dayadı, dudakları okşadı, dili tattı, vücudu alev aldı ve

geniş göğsünden, karnının düzlüklerinden ve kıvrımlarından aşağıya doğru ilerlerken, eli onun sertliğini kavrayacak şekilde hareket etti, başparmağı hafifçe ucunu okşadı.

Elinden gelen tek şey buydu.

Adam onu sırt üstü çevirdi ve göğsünden yuvarlak karnına kadar aynı şeyi yaptı, ta ki ağzı kadının bacaklarının arasına gelene kadar.

Onu orada hissedince, o baldırlarını omuzlarına kaldırırken sırtını ve boynunu kavisledi.

Calvin ona bunu *hiç* yapmazdı. Bundan nefret ederdi. Onun ağzını ona koymasını beklerdi ama karşılığını vermezdi.

Jack bu konuda iyiydi. O kadar iyiydi ki, kız onun ağzının altında kıvranıyor, dudaklarından sesler çıkıyor, elleri onun saçlarına gömülmüş onu kendine çekiyordu ve kız bunun yaklaştığını hissediyordu ve bu çok güzel olacaktı.

Aniden ağzı kayboldu, Belle yumuşak bir protesto çığlığı attı ama vücudu onun üzerine geldi. Ağırlığını ona yüklemedi, onu üstüne çevirdi. Gecikmeden, dizlerini çekerek onu üzerine oturtdu. Elini hızla aralarına kaydirdi ve Belle'i de beraberinde kaldırarak oturdu, ilerledikçe onu doldurdu.

Baş, onun derinlerdeki lezzetli hissiyle geriye düştü ve kolları onun omuzlarını sardı ve sıkıca tuttu. Elleri kalçalarına gitti ve o başını eğip ona baktı.

"Hatırladığımı sanıyordum," diye fısıldadı, ağzı onun ağzına degecek şekilde "Ne kadar iyi hissettirdiğini."

"Belle," diye mırıldandı, sesi kısık, eli saçlarına kaydı ve nazikçe kavradı.

"Hatırladığımı sanıyordum," diye tekrarladı, yukarı doğru kaymaya başladı. "Ama bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordum."

Geri kayma şansı olmadı.

Kendini sırt üstü yatarken buldu, Jack ön kollarının üzerinde, kalçaları onun kalçalarına vuruyordu.

Her saniyesini sevdi. Ki çok fazla saniye yoktu.

Bu his, ham ve enfes bir yoğunlukla büyüdü ve patladı.

O kadar çoktu ki, Jack'in derinleşen darbelerini ve iç çekmeden önce boynuna çarpan nefesini neredeyse kaçıırıyordu.

O, Jack'in ağırlığını sadece bir an için taşıdı, sonra Jack bacaklarını yanlarına çekti, ellerini dizlerinin arkasına koydu ve onları birbirine bağlı tutarak sırt üstü yuvarlandı.

Kız, alnını Jack'in çenesine dayadı ve nefesini normale döndürmeye çalıştı. Jack, göğsünün inip kalkmasıyla düzensiz nefesini hissederken, kızın omurgasını okşadı.

Tamam, yani, bir risk almıştı, kendini tamamen bu işe vermişti ve çok zengin ve tatmin edici bir şey bulmuştu.

Sonra, hiçbir zaman en iyi arkadaşı olmayan zihni, onu ilk gecelerinin ertesi sabahına geri götürdü ve ona söylediklerini hatırlattı.

Jack'in nasıl tepki verdiğini hatırlattı. Onun, Jack'in kendisini kardeşi ile rekabetinde bir ödül olarak kullandığını gerçekten inandığını fark ettiğinde nasıl şaşkına döndüğünü ve kırıldığını hatırlattı.

Ve o buna inanmıştı.

Böylece arkasını dönüp gitmiş ve geriye bakmamıştı.

Sonra hamile kalmış ve ona söylemeye niyetli değildi.

Ve bütün gün boyunca mide bulantısı çektikten sonra banyoda ve *sonra da* ahırda, kardeşiyle olan sözde davranışını *yine* yüzüne vurmuştu.

Bütün bunları, (ilk kez hayatına geri döndüğünde ona kızgın olduğu zaman hariç) o ilk gecede Jack'ten başka bir şey olmamışken yaptı.

Tamam, belki başka bir şey de olmuştu, ama o şey, ilk gecede Jack'ten *çok daha fazlasıydı*.

O, tüm aptalların en aptalıydı.

Ve o akşam uçurumda düşünmeden edemediği zaman haklıydı.

Yaptığı şey kaba değildi.

Affedilemezdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, vücudu donmadan hemen önce.

Anında, omurgasını okşamayı bıraktı ve kollarını sıkıca ona doladı.

"Belle," diye seslendi.

"Aman Tanrım," diye tekrarladı, ondan uzaklaşarak vücutlarının ayrılmasına neden oldu, ama o daha da sıkı sarıldı.

"Belle," diye tekrar seslendi, bir kolunu yukarı kaldırarak elini kızın saçlarına doladı.

"Bırak beni, Jack," diye fısıldadı, sesi korkudan çirkin çıkıyordu. korkuyla boğuk bir sesle fısıldadı.

Jack, kızın saçını nazikçe çekti ama kız direndi, Alnını onun çenesine bastırarak direndi ve göğsünü itti.

"Belle, lanet olsun, bana bak," diye bağırdı ve kız bakmayınca tekrar yuvarlandı ve üstüne çıktı.

Kadın, onun ağırlığının büyük bir kısmını kalçalarında hissetti, adamın bacakları kadının bacaklarına dolanmıştı ama adam gövdesini çevirip ağırlığını kadının yanındaki yatakta ön koluna verdi.

Diğer elini kadının çenesine koydu ve onu kendine doğru çevirdi.

Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, endişeli ve sinirli bir karışım gördü ve sert bir sesle sordu, "Kafanın içinde ne var, bebeğim?"

Kız onu bir an, sonra iki an inceledi. Tek düşünebildiği, endişeli ve sinirli görünse bile suçlu derecede yakışıklı olduğuydu.

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Yüzünü elleriyle kapattı ve ters yöne dönmeye çalıştı ama adam onu yakaladı ve kendine doğru çekti, ikisini de yan yatırdı, bacakları hala onun bacaklarına sıkıca dolanmış, kolları onu sıkıca sarmıştı.

"Tanrım, Belle, ne oldu?"

Kız başını salladı ve adam parmaklarını kızın bileğine doladı ve bir elini yüzünden çekti.

"Belle, konuş benimle," diye talepte bulundu.

Diğer elini hareket ettirip ona baktı, gözlerinden hala yaşlar akıyordu.

"Seninle tanıştıktan sonraki sabah, seni tanıdığım için şanslı yıldızlarıma şükrederek koridordan odama doğru yürüdüm," dedi, sesi sessiz ve titriyordu ve onun vücudunun hareketsiz kaldığını hissetti ama bunu görmezden geldi. "Sonra ben... sonra olaylar..." tereddüt etti, "sonra her şey oldu. Ve sana çok *kötü* şeyler söyledim." Bir hıçkırık yükseldi ve serbest kaldı, yüzünü onun göğsüne gömdü. "Ve yanıldığımı fark ettim. Yanılmışım!" diye ağladı ve

Elini onun göğsüne bastırdı, kaçmak için değil, hissettiği duyguyu biraz olsun boşaltmak için.

Başını geriye eğdi ve "Yıldızlarıma tükürüyorum!" diye bağırdı.

Bu sözler yeni bir gözyaşı dalgasına neden oldu ve Belle yüzünü tekrar göğsüne gömdü, hıçkırıklar vücudunu sarsıyordu.

Jack onun ağlamasına izin verdi, bir eliyle sırtını okşarken, diğer eliyle saçlarını okşadı, parmakları saçlarını taradıktan sonra tekrar geri kaydı.

Belle gözyaşlarını kontrol altına aldı (çok değil, ama biraz) ve başını tekrar geriye eğdi. "Ben deli değilim ve bu hormonların etkisi *de değil*," diye ateşli bir şekilde açıkladı.

"Tamam, aşkım," diye cevapladı Jack nazik bir sesle.

"Sadece kaba davranmakta iyi değilim," diye açıkladı. "Kaba olmak *en kötüsüdür*. Ve benim yaptığım kaba olmanın *ötesindeydi*. *Affedilemezdi!*" diye bağırarak bitirdi.

Jack sırtını ve saçlarını okşamayı bıraktı ve ona doğru eğildi, böylece kız tekrar sırt üstü yattı ve Jack, bacakları hala kızın bacaklarına dolanmış halde, onun üzerinde duruyordu.

"Bence bunu karar vermek bana düşer, sence de öyle değil mi?" diye sordu ve kadının vücudu sarsıldı.

Ağlamayı kesip, "Ne-ne?" diye kekeledi.

"Yaptığın şeyin affedilemez olup olmadığına karar vermek bana kalmış," diye tekrarladı, elini kızın yüzüne götürüp gözyaşlarını nazikçe sildi.

O haklıydı.

"Haklısın," diye fısıldadı ve nefesini tuttu.

O da bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü gözleri kadının ağzına kaydı ve gülümsüyorlardı. "Bebeğim, seni uzun zaman önce affettim. Alnını tuvalet koltuğuna dayayıp çocuğumuzla konuşurken gördüğümde."

"Bu pek romantik değil," diye patladı, sonra *yine* kendi kaba davranışını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı ve o kahkahayı patlattı.

Yüzünü kadının boynuna gömdü ve kollarını kadının omuzlarına doladı, sonra tekrar yanlarına döndüler ve kadına baktı.

"Peki, The Point'e taşındıktan sonraki ilk gecelerden birinde Baron'u odandan kovarken yakaladığım zaman nasıl?" diye sordu ve devam etti. "Ya da seni samanlıkta uyurken gördüğümde. Ya da daha sonra seni öptüğümde. Ya da Miles'la kavga etmemi engellemeye çalıştığımda. Ya da ertesi sabah yatakta beni öptüğünde. Ya da hemen sonra, yataktan kalkıp kurallar koymaya çalıştığımda. Devam etmemi ister misin?" diye sordu.

Belle başını salladı, ama aslında sallamıştı, çünkü kalbi onun ilk önerisinde durmuştu ve nefes almakta büyük zorluk çekiyordu. Eğer devam ederse, kazara boğulabilir ve o zaman ne olacaktı?

Yüzü yaklaştı. "Seni defalarca affetmemiş olsam bile, benimle tanıştığımda şanslı yıldızlarına şükrettiğini söylediğinde affederdim."

"Jack..." diye başladı, ama Jack onu kesip, alçak ve gür sesini kullandı.

"Bu konuyu bir daha konuşmayacağız. Olan oldu. Bitti. Artık hayatımıza devam ediyoruz."

Bu çok hoştu, *gerçekten* hoştu, ama Belle özür dileme ihtiyacı hissetti. Bu yüzden tekrar, "Jack..." dedi.

O yine sözünü kesti, "Anlaşıldı mı?" "Jack..." diye tekrar denedi.

Yüzü daha da yaklaştı. "Belle, beni anladığını söyle."

"Anlıyorum," diye fısıldadı ama inatla devam etti. "Ama özür dilemek istiyorum."

Elini başının arkasına koyup yüzünü boğazına bastırmadan hemen önce gülümsemesini yakaladı, diğer koluyla onu sıkıca sarıyordu.

"Aşkım, beni bu odaya getirdiğinde zaten özür dilemiştin," dedi başının üstüne ve sonra onu orada öptü.

Sonunda vücudu onun vücuduna yaslandı ve kollarını ona doladı.

"Sana başka bir şey daha söylemem gerek," dedi adamın boğazına ve Jack'in iri vücudunun gerildiğini hissetti.

"Belle, şu anda kendimi çok iyi hissediyorum, beni kızdırma

."

Onun uyarısını düşündü ve sonra bir risk daha aldı.

"Sadece, bence bilmen gerek... Seninle kendimi güvende hissediyorum." Onun gergin vücudu heykel gibi hareketsiz kaldı.

Sonra gevşedi.

Sonra neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle mırıldandı, "Bu, sürekli veren bir hediye."

Onun söylediklerini duyduğunu sandı ama emin olmak için başını geriye eğip ona baktı ve "Ne?" diye sordu.

Adam ona baktı. "Hiçbir şey, bebeğim."

Kadın konuyu kapatmaya karar verdi, dirseğiyle kendini kaldırdı ve adama baktı. Başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi ve bunu yaptığında adamın yüzünün yumuşadığını gördü.

"Akşam yemeği ister misin?" diye sordu.

"Şu anda değil," diye cevapladı, sırt üstü dönerek onu da yanına çekti, elleriyle başının iki yanındaki saçlarını tutarak geriye doğru çekti. "Şu anda," diye başladı, yüzünü kendine yaklaştırdı ve dudakları dudaklarına değdiğinde, "iştahımızı açacağız," dedi.

Ve öyle yaptılar.

Yemeğe oturduklarında, *açlıktan ölmek* üzereydiler.

Ve Belle'in onun için pişirdiği lezzetli bifteği yemeden çok önce bile, Jack Bennett'in başına ne geldiğini bilmediğini söylemek güvenliydi.

Ama hoşuna gitmişti.

Chapter FOURTEEN

B ungaloda Kahvaltı

Calvin

CALVIN COLE, gazetede eski karısı ve James Bennett'in fotoğrafına baktı ve geçen hafta içinde ilk kez dişlerini sıktı.

Rahatça yürüyüş yapıyorlardı, Jack kolunu karısının üst vücuduna dolamış, karısı da kolunu Jack'in beline dolamıştı. Karısı başını geriye eğmiş, Jack ise başını eğmişti. Calvin, ağızları birbirine değmişken bile Bennett'in dudaklarında bir gülümseme gördü.

Herkesin gözü önünde öpüşüyorlardı.

Ve Calvin, James Bennett'in Belle ile yattığını biliyordu. O piç kurusu *karısını* beceriyordu.

Gözleri başlığa düştü ve onu yirminci kez okudu: *James ve Belle, hala St. Ives'ta birbirlerini seviyorlar.*

"O lanet olası *kaltak*," diye bağırdı ve gazeteyi masanın üzerine attı.

Yeni karısı içeri girdi ve Calvin ona baktı.

Sarıışındı, Belle'den daha parlak bir sarıışındı ama idare ederdi. Belle'den daha zayıftı, bu da onu rahatsız ediyordu. Ve soluk mavi gözleri vardı, ilk karısının çarpıcı gri gözleri gibi değildi.

Belle kadar iyi giyinmiyordu. Onun yanına bile yaklaşamıyordu.

Ona bir tabak omlet, pastırma ve tost koydu.

.

"Umarım sorun olmaz," dedi sessizce, lanet bir fare gibi, kendi tabağını matının üzerine koyup yanına oturdu.

Calvin cevap vermedi. Aklında, beynine kazınmış o resim vardı. Bennett'ın lanet olası Jaguar'ında *öpüşen* resimleri gibi. Calvin hep bir Jaguar sahibi olmak istemişti ama hiç parası olmamıştı. Ya da Bennett'ın Belle'in yüzünü tutup alnını *öptüğü* resim gibi.

Öfkeyle, çatalıyla biraz omlet alıp ağzına attı.

Neredeyse tükürecekti.

Çiğneyip yutarken gözleri karısına kaydı. "Bunlarda sarımsak yok," dedi yumuşak bir tehditle ve omuzlarının kulaklarına doğru kıvrıldığını izledi.

Karısının bunu yapmasından *nefret ediyordu*.

"Dün bana krep istediğini söyledin Calvin. Krep yapmak için gerekli malzemeleri aldığından emin oldum. Bu sabah fikrini değiştirdin ve sarımsağımız yoktu," diye fısıldadı.

"En azından lanet olası yumurtalara peynir koydun mu?" diye devam etti ve karısı yutkundu.

"Sadece parmesan peynirimiz vardı ama taze parmesandı," diye fısıldadı kadın ve adamın eli yıldırım hızıyla uzandı, parmak eklemlerinin arkası, mükemmel, alıştırılmış bir nişanla kadının elmacık kemiğine çarptı.

Adam tehditkar bir şekilde ona doğru eğilirken, kadın çığlık attı ve elini yanağına koydu.

"Lanet olası dükkana git ve *lanet olası* taze sarımsak ve *lanet olası* çedar peyniri al ve *lanet olası* yumurtaları düzgünce yap," dedi ve tabağını alıp odanın diğer ucuna fırlattı, tabak ve içindeki tüm yiyecekler duvara çarparak parçalandı.

Kız ayağa kalktı ve "Hemen dönerim" diye mırıldandı.

Kaçmaya çalıştı ama adam elini yakaladı ve "Belle yumurtalarımı *mükemmel* yapardı. *Belle* yapana kadar iyi yumurtanın ne olduğunu bile bilmiyordum" diye bağırdı.

Karısı bunu daha önce de duymuştu. Sık sık.

Özellikle son birkaç aydır Calvin'in değerli Belle'i Küçük Dinamo haline geldiğinden beri.

O, karısının elini itti ve karısı odadan kaçtı.

Calvin gazeteyi aldı ve Belle ile Bennett'in fotoğrafının olduğu sayfayı açtı.

Ve oturup yumurtalarını bekledi.

Belle

Belle, Jack'in vücudunun sıcak kıvrımlarında uyandı.

Jack, kulübesindeki yatağında onunla birlikteydi.

Köpekleri özlediği gerçeği dışında, bu durumdan hoşlanıyordu. Çok hoşlanıyordu.

Belki Jack'i tekrar akşam yemeği için kulübesine davet edebilirdi. Belki o gece.

Orada yatarak Jack'in uyanmasını bekledi, ama Jack uyanmayınca dikkatlice kolunun altından kayarak çıktı ve şifonyerine gitti. Bir çift iç çamaşırı giydi, siyah bir yoga pantolonu ve beyaz, sütyenli bir kaşkorse giydi.

Çamaşır dolabına gidip yedek malzemelerini aldı. Belle, şiddetli kar fırtınası ve benzeri durumlar için her zaman *bir şeylerin* bitmesinden endişe duyardı. Böyle bir şey hiç olmamıştı ama *olabilirdi*. Bu yüzden her zaman *her şeyin* yedek stoğunu bulundururdu.

İki yeni diş fırçası, yedek temizleyici ve nemlendirici ile yeni bir diş macunu aldı.

Sonra banyoya gitti, sabah işlerini halletti ve geniş, siyah bir bantla saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Bunu yaptıktan sonra mutfığa gitti.

Son birkaç aydır her zamanki gibi, Belle evin ön tarafındaki mutfak penceresine yürüdü ve fotoğrafçıları gördü.

Bunu görünce iç geçirdi.

Sonra kahve makinesine döndü.

Carol, dün Belle'e "ileri görüşlü" olduğunu söylediği gibi, yumurta, pastırma, peynir ve ekmek de satın almıştı. "Ve diğer ufak tefek şeyler

boblar" dedi Carol.

Belle kahveyi hazırlamaya, masayı kurmaya, sarımsağı doğramaya, peyniri rendelemek, ekmeği dilimlemek ve Jack içeri girdiğinde yumurtaları çırpmaya başladı.

Çıplaktı, sadece pantolon giymişti, muhteşem göğsü ortadaydı, saçları kelimelerle tarif edilemeyecek kadar seksi bir şekilde dağınıktı.

Jack'in mutfağına *bu şekilde* girerkenki görüntüsünü görünce anında transa geçti. Hala işlev gören zihninin bir köşesinde, kadınların iyiliği için onun *kesinlikle* hapse atılması gerektiğine karar verdi.

Ve Belle'in tercihi, Jack'in onun kulübesinde hapsedilmesi olurdu.

O kadar trans halindeydi ki, Jack onu belinden kucaklayıp kendine doğru çektiğinde neredeyse hiç kıpırdamadı ve Jack'in dudakları, o kadar akıl almaz bir öpücükle dudaklarına yapıştı ki, trans hali komaya dönüşmemesi bir mucizeydi.

Adam başını kaldırdığında, "Yataktan kalkmadan önce beni uyandır lan!" diye bağırdı.

Sesi sabahın ferahlığından çok sinirli geliyordu. "Ne?" diye fısıldadı Belle, hâlâ öpücüğünün etkisinden kurtulamamıştı.

"Yataktan kalkmadan önce beni uyandır," diye tekrarladı.

"Ama," diye aptalca fısıldadı, "bu kabalık."

Yüzü yaklaştı. "Senden bunu yapmanı istemek kabalık değil."

"Ama," diye devam etti, hala aptalca, "ya uykuya ihtiyacın varsa?"

Diğer kolunu da ona doladı. "Dün geceden sonra, Belle, uykuya ihtiyacım var. Yine de beni uyandırmanı istiyorum."

"Neden?" diye sordu.

"Nedeni önemli değil," diye cevapladı ve elini kaldırıp kızın saçlarına doladı, sonra emretti, "Sadece beni uyandır, öp, bana lanet olası bir günaydın de ve sonra yataktan çıkabilirsin."

"Tamam," diye cevapladı tereddütle ama mutlu değil.

Onun taleplerinin çoğu kesinlikle otoriterdi, ama bir şekilde de tatlıydı.

Bu ise sadece tuhaftı ve çok endişe vericiydi.

Gözlerini onun omzuna indirdi ve midesinin sıkıldığını hissetti.

Adamın eli saçlarını nazikçe çekti, kadının bakışları tekrar adama döndü ve adamın yüzünün yumuşadığını gördü.

"Sana alışacağım," diye açıkladı ve sesi de yumuşamıştı. "Şu anda, buna alışkın değilim."

Birlikte oldukları ilk sabah ondan kaçtığını fark etti. O zamandan beri ya ondan kaçınıyor ya da düzenli olarak ondan kaçıyordu, sabahları o uyanmadan yataktan çıkmak da dahil.

Bu nedenle, bu özel canavar, onun kendi yarattığı bir canavardı.

Ona daha da yaklaştı ve kollarını gevşekçe beline doladı.

"Seni uyandıracağım," diye söz verdi.

Adam onu sıkıca sarıp uyardı: "Bilmelisin ki, buna alışmış olsam bile, yataktan kalkmadan önce bir öpücük istiyorum."

"Bu zor olmayacak," diye onu temin etti. O zaman adam sırttı.

İşte bu kadar. Adam işini bitirmişti. Bağırarak, tehdit etmek, eşyaları fırlatmak ya da ona vurmak yoktu.

Kadın gizlice rahatladı. Bu da onu gülümsetmişti.

"Yumurta ister misin?" diye sordu.

Adam tezgaha bakarak "Açlıktan ölüyorum" dedi.

Kadın ona sarıldı ve adamın gözleri ona döndüğünde, içten ve utanmaz bir heyecanla ona gülümsedi ve "Harika!" diye bağırdı.

Coşkuyla uzaklaşmaya çalıştı ama bir santim kadar uzaklaşabildi, sonra adam onu tekrar kendine çekti.

Ona baktığında, adam "Belle?" diye seslendi.

Kız, hala mutlu bir şekilde gülümseyerek başını eğdi ve "Evet?" diye cevap verdi.

Gözleri bir anlığına kadının ağzına kayd, sonra tekrar kadının gözlerine döndü.

"*Benim* Belle'im mi?" diye sordu.

Bu soru nefesini kesmişti ve cevabı bilmiyordu ama ne olmasını *umduğunu* biliyordu.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sıcak, hatta şefkatli, ama aynı zamanda o da bir tür trans halindeymiş gibi (ama görünüşe göre, trans halindeyken konuşabiliyordu, sadece fazla konuşamıyordu).

"İyi misin?" diye sordu Belle. "Sen iyi misin?" diye karşılık verdi Jack.

Belle tekrar gülümsedi ve "Evet" diye cevap verdi.

"Yumurtalara oldukça heyecanlı görünüyorsun," dedi Jack dikkatlice.

Kız yine başını eğdi ve ona doğru eğildi. "Sen benim yumurtalarımı yemedin yedim."

Sonra nazikçe kollarından çekildi, ona bir fincan kahve getirdi, iki tava ve tereyağı çıkardı, tost makinesine tostları koydu ve bu sırada da konuşmaya devam etti.

"Babam anneme yumurta yapmayı öğretti. Sonra ikisi de en iyi yumurtayı kim yapar diye yarışmaya başladılar. Yeterince büyüdüğümde *ikisi de bana* yumurta yapmayı öğretti. Herkes benim yumurtalarımın en iyisi olduğu konusunda hemfikir. Ben bile, alçakgönüllü olmaya çalışıyorum ama yumurtalarım konusunda olamıyorum, o kadar iyiler. Ve neyse, senin için yemek yapma şansı buluyorum. Elaine ya da her kimsen, senin için yemek yapıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Sebze haşlamak ve biftek ızgara yapmak, gerçek anlamda *yemek yapmakla* aynı şey değil. Yani, yaşasın!"

Bir tavaya tereyağı, diğerine domuz pastırması dilimleri attı, domuz pastırmasının altındaki ocağı açtı, o kadar meşguldü ki etraflarındaki havanın kadife gibi yumuşadığını hissetmemişti.

O konuşmadığında, ona hiç bakmadan, konuşmaya devam etti. "Bu arada, baban ortaya çıkarsa, ki gazetedeki fotoğrafları düşünürsek gelebilir, annemle babamın kötü bir boşanma yaşamadıklarını bilmelisin. Hâlâ birbirlerini seviyorlar. Bir araya geldiklerinde her seferinde sevişiyorlar. Boşanmalarının sebebi, babamın biraz çılgın olması ve annemin bunun onu deliye çevireceğini bilmesi, bu yüzden işlerin çirkinleşmesindense onu bırakmayı tercih etmesi."

"Baban annenizden daha mı çılgın?" Jack, buna inanmakta zorlandığını belli eden bir sesle sordu.

Omzunun üzerinden ona bir gülümseme attı. "Evet. *Kesinlikle*. O delinin teki." Tost fırladı, o da dönüp

tost makinesinden aldı, üzerine tereyağı sürmeye başladı ve "Lütfen buzdolabından reçeli çıkarır mısın?" diye sordu. Bir an durdu ve ekledi, "Ve üzüm reçelini de."

"Üzüm jölesi mi?" diye sordu ve kız ona bir kez daha sırtıttı.

"Bu bir Amerikan geleneği. Annem bana gönderiyor." Tostlara bakarak konuşmaya devam etti. "Üzüm reçelimiz var. Üzüm şekerlememiz de var. Siyah frenk üzümü kullanmıyoruz." Belle, siyah frenk üzümü düşüncesiyle titredi.

Buzdolabının açıldığını duydu ve Jack, "Sanırım siyah frenk üzümü sevmiyorsun." dedi.

"Hayır," diye cevapladı Belle, siyah frenk üzümünden ne kadar nefret ettiğini hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde ve Jack'in kıkırdadığını duydu.

"Kahvaltıda reçel mi yiyorsun?" diye sordu.

Tostun üzerine tereyağı sürmeyi bitirdi, tost makinesine daha fazla ekmek koydu, tahta spatulayı aldı ve ona döndü.

"Bu İngiliz jölesi değil, biz ona *Jell-O* diyoruz." Belle "O" harfine büyük bir vurgu yaptı. "Bu jöle-jöle, reçel gibi, içinde parçacıklar yok."

Mutfak küçüktü, Jack'in iri cüssesi onu daha da küçük gösteriyordu, ama Jack aniden buzdolabının kapısını kapatıp ona doğru büyük bir adım atarak onun alanına girdiğinde mutfak minicik oldu.

O eğilirken, o geriye yaslandı ve kolları onun etrafına dolandı.

Ona baktı ve yüzünde kesinlikle sıcaklık ve şefkat gördü, ama orada başka bir şey daha vardı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Kısmen eğlenceydi, ama geri kalanını bilmiyordu.

Ama bu onu... mutlu gösteriyordu.

Bu, tesadüfen, onun *şimdiye kadarki* en iyi haliydi.

Yine de, nefes nefese ve omurgasında bir titreme hissederken, karnında garip bir korku sarmalı kıvrılırken, Belle yumuşak bir sesle, "Jack, yumurta yapıyorum," dedi.

"Onu ben çalıştırdım," diye tuhaf bir şekilde cevapladı Jack. "Ne?"

Yüzünü yaklaştırdı ve tekrarladı, "Bir şekilde onu çalıştırdım."

O anda Belle ne yaptığını, nasıl davrandığını ve ne kadar çok *konuştüğünü* fark etti.

Gözleri onun kulağına kaydı ve Jack onu sert ama nazikçe sallarken kolları sıkılaştı.

"Hayır, aşkım, benimle kal," dedi.

"Yumurtaları pişirmem lazım," diye kulağına fısıldadı.

"Bana bak," diye emretti, gözleri tekrar onun gözlerine kaydı ve başını eğerek alnını onun alnına dayadı. "Yumurtalarını sabırsızlıkla bekliyorum. Ayrıca baban ve üzüm reçeli hakkında bilgi edinmekten de keyif alıyorum." Her nasılsa, olabildiğince yakın olmasına rağmen, konuşmaya devam ederek daha da yakınlaşmayı başardı. "Benimle birlikte bu kadın olabilirsin. Kendini kapatmana gerek yok, tatlım."

Belle konuşmadı.

Jack de konuşmadı.

Sonunda Jack hareket etti, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve sonra dudaklarını bir santim uzaklaştırdı. "Ya da istediğin kişi olabilirsin."

Onun sözleri üzerine Belle'in ruhu iç geçirdi.

Onu bıraktı, buzdolabına geri döndü, eğildi ve Belle onun üzüm reçelini çıkarmasını izledi.

Onu masaya koydu, ona doğru yürüdü, elini çenesine koydu, başparmağını elmacık kemiği üzerinde gezdirdi, elini indirdi ve odadan çıktı.

Belle sersemlemiş bir şekilde yumurtalara döndü.

Yavaşça, onlara küçük bir gülümseme attı.

Jack geri döndüğünde, yumurtalar, pastırma ve tostlar hazırdu ve Belle onları ısıtılmış tabaklara servis ediyordu. Jack gömleğini giymiş, önünü kısmen iliklemişti ama ayakları hala çıplaktı.

Sessizce tabakları masaya koydu. Jack

oturdu, o da oturdu.

Yemeye başladılar.

Yaklaşık bir dakika sonra Jack onun adını seslendi ve o da gözlerini ona çevirdi.

Jack elini kadının çenesine koydu ve ciddi bir şekilde, "Bunlar şimdiye kadar yediğim en lezzetli yumurtalar," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu kız yumuşak bir sesle.

"Gerçekten mi?" diye aynı yumuşak sesle cevap verdi.

Elini kadının çenesinden çekip yemeğe devam etti.

Belle cesaretini toplamak için nefes aldı ve "Üzüm reçelini deneyecek misin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı hemen, bir parça domuz pastırması ısırarak. "Neden?"

Gözleri dans etse de, ciddiyetle ona bakarak, "Bir kuralım var. Mor renkli yiyecekleri yemem," dedi.

İçinde bir kıkırdama hissetti ve birazını dışarı çıkardı.

"Üzümler mor," diye bilgilendirdi onu.

"Üzümler doğal olarak mor renktedir. Bu," başını sallayarak üzüm jölesini işaret etti, "doğanın amaçladığı bir renk *değil*. Bu nedenle, kuralımı değiştiriyorum. Kimyasal olarak mor renge boyanmış yiyecekleri yemiyorum."

İçinde yine bir kıkırdama yükseldi, bu sefer daha yumuşak, daha sessizdi ve o da kendini serbest bıraktı.

Kıkırdaması bittikten sonra ama yemeğe devam etmeden önce, Jack'in eli yine ona doğru uzandı. Bu sefer elini çenesine değil, boynuna koydu. Onu kendine doğru çekti, kendisi de öne eğildi ve onu öptü.

Uzun sürmedi ve sert değildi.

Yumuşak, tatlı ve kapsamlıydı.

Bitirdiğinde onu bıraktı, geriye yaslandı ve yemeğe devam etti.

Belle onu bir an inceledikten sonra utangaç bir şekilde sordu. "Babam hakkında daha fazla şey bilmek ister misin?"

"Bu beni korkutacak mı?" diye sordu Jack.

"Muhtemelen," diye cevapladı Belle dürüstçe.

Ona baktı ve gülümsedi. "Bana babanı anlat." O da anlattı.

Belle, Jack onları The Point'e götürürken Jaguar'da oturdu.

Onun evinde duş almışlardı (yani *birlikte*, ki bunu daha önce hiçbir erkekle yapmamıştı ve *çok* hoştu). Ama makyaj malzemeleri ve saç malzemeleri için yedekleri yoktu (ve onun da

hiçbir şeyi yoktu), bu yüzden onu The Point'e götürmek ve günün işine hazır olduğunda tekrar şehre geri dönmek zorunda kaldı.

Tek başına St. Ives'ı geçerek arabasını almaya gitti ve Belle'e, evin önünde arabasını görse bile evden çıkmaması emrini verdi. Kameramanların arasından geçmesine eşlik edeceğini söyledi.

Geri döndü, evinin önüne park etti ve onu kapıdan aldı.

Sokak dar olmasına rağmen, merdivenler tam üzerindeydi ve Jack'in söylediği gibi yaklaşık üç metrelik bir yürüyüş mesafesiydi. Jack, Belle'i yolcu tarafına kadar eşlik etti ve Belle oturduktan sonra kapıyı kapattı.

Sonra onları St. Ives'tan çıkardı.

Belle manzarayı izledi ve bu, onun için en büyük risk olduğunu düşündüğü şeyi kabul ettikten sonra hayatın ona ne getireceğini merak etti.

Neredeyse düşünmeye başlamadan önce, bunu merak etmemeye karar verdi.

Ne olursa olsun, olsun. Bu Belle Abbot'a hiç *yakışmıyordu*, hiç komik değildi.

Ama endişelenecek yeterince şeyi vardı, bir bebek bekliyordu ve hayaletleri cennete göndermesi gerekiyordu.

Bunu sonra düşünürdü.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye Jack'e sordu. "Ne, aşkım?"

"Kır evinde kalmak, sadece sen ve ben?"

Cevabı anında geldi. "Tabii ki."

"Biraz kıyafet getirmen gerekecek," dedi ona ve cevap vermediğinde, "ve köpekleri de," diye ekledi.

Onun kıkırdamasını duydu ve pencereden denize doğru baktı.

Ve olağanüstü endişeli Belle Abbot, huzur buldu.

Chapter

FIFTEEN

Tamam

Jack

O AKŞAM, JACK Belle'i The Point'e geri götürdü.

Belle, o öğleden sonra Jack'i arayarak, yine onun sessiz kulübesinde baş başa geçirecekleri keyifli bir akşamın mümkün olmayacağını bildirmişti. Kulübe sade, davetkar ve ince bir kadınsı havaya sahipti; Jack'e göre, Belle'e çok yakışan bir yerdi. Jack, kulübede kendini hemen rahat hissetmişti.

Ancak Belle, Lila'nın o akşam eve dönmesi için verdiği kesin emirleri yerine getirmek zorundaydı.

Barışmanın coşkusuyla eve haber vermeyi unutmuşlardı, Jack'in aklına bile gelmemişti. Kimseye nerede olduğunu bildirme alışkanlığı yoktu.

Ayrıca, barışmaları o kadar yoğun ve sürükleyiciydi ki, Belle'in çantasındaki telefonun çaldığını ya da Jack'in giysileri tarafından susturulan telefonunun çaldığını duymamışlardı.

Bu nedenle Lila ve Rachel, akşam boyunca onların nerede olduğunu merak ederek ve bu durumdan hoşlanmayarak geçirmişlerdi.

Bu sabah The Point'e vardıklarında öğrendikleri şey buydu.

Lila, ardından Rachel (muhtemelen sadece manevi destek vermek ya da nazik olmak için) ve en son da annesi, ön kapıdan içeri girdiklerinde koridorda onlarla yüzleştiler.

Kısa ve öz bir konuşma oldu.

"Belle Ursula Abbot," dedi Lila sert bir sesle, ona on yaşında bir çocukmuş gibi hitap etti ve Belle'in eli ağzına gitti.

"Hay aksi," diye mırıldandı Belle, elleriyle ağzını kapatarak, suçluluk duygusuyla sevimli bir şekilde kocaman gözlerini açtı. Elini ağzından çekip, "Aramayı unuttum," diye nefes aldı.

"Öyleymiş," dedi Lila ve uzaklaştı.

"Çok endişelendik," diye ekledi Rachel ve o da ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Belle ve Jack, Joy'a baktılar.

"Onlara endişelenmemelerini söyledim," dedi Joy rahat bir şekilde. Jack ve Belle cevap vermedi.

Cevap vermediklerinde Joy gülümsedi ve "İkiniz güzel bir akşam geçirdiniz mi?" diye sordu.

"Biz de güzel bir sabah geçiriyorduk," diye cevapladı Jack.

"Ne güzel," Joy'un gülümsemesi daha da derinleşti, "Yemek yediniz mi? Elaine'i aramam gerek mi?"

Jack annesine yemek yediklerini söyledi ve annesi onlara bir kez daha gülümsedi ve uzaklaştı.

Şimdi Lila'nın emriyle The Point'e gidiyorlardı. Başka bir deyişle, başları beladaydı ve cezalandırılıyorlardı.

Jack, otuz sekiz yaşında bir adam olarak, otuz beş yaşındaki hamile kız arkadaşını eve götürmek zorunda kalmasını tamamen kabul edilemez buluyordu, çünkü gece inanılmaz derecede harika seks yapmışlar ve aramayı unutmışlardı, bu yüzden kızın büyükannesini kızdırmışlardı.

O, canının istediği şeylerden başka bir şey yapmaya alışık değildi.

Yirmi yılı aşkın süredir tam olarak canının istediği şeyi yapıyordu.

Ve onu mutlu edecek şey, bir çanta hazırlamak, köpeklerini arabaya yüklemek ve Belle ile kulübede geceyi geçirmektir. Belle'in çoğu zaman çıplak olacağından da kesinlikle emin olacaktı.

Ancak Belle bu pişmanlık gösterisini yapmanın gerekli olduğunu düşündü.

Bunu tuhaf buldu, hoşuna gitmedi ama daha sonra onunla bu konuyu konuşacaktı.

O anda, tırmanması gereken başka bir dağ vardı.

"Belle," diye seslendi ve onun gözlerinin manzarayı incelerken ona döndüğünü görmekten çok hissetti.

"Evet?"

"Bugün Elaine ile konuştum," dedi.

Bir sessizlik oldu, ardından tereddütlü ve biraz şaşkın bir "Bu iyi" sesi duyuldu.

"Senin eşyaların hakkında," diye devam etti Jack. "Eşyalarım mı?"

"Onları benim odama taşıdı." Onun keskin bir nefes aldığını duydu. "Jack..." diye başladı.

Jack onu kesip, "Artık seninle benim her gece pijamalarımızla koridorlarda dolaşmamız için hiçbir neden yok," dedi.

"Ama..." diye başladı ve sözünü yarım bıraktı.

Ona baktı ve onun kendisine baktığını gördü. Kızın sinirli ve şaşkın ya da şaşkın ve sinirli olduğunu gördü, yine hangisi olduğunu bilemedi.

Hâlâ bunun sevimli olduğunu düşünüyordu ve gülümsemek istedi ama kendini tuttu, yola baktı ve "Bana bir neden söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Neyin sebebi?"

"Senin ya da benim geceleri koridorlarda dolaşmamızın nedeni." Bir süre sessizlik oldu, sonra sessizce "Hayır" dedi.

"Güzel. O zaman karar verilmiştir," dedi Jack kararlı bir şekilde. "Jack!"

"Belle," dedi Jack ön cama.

"Elaine ne düşünecek?" diye sordu ve Jack kendini tutamayıp kahkahayı patlattı.

Ona tekrar hızlıca baktığında, karışıklık gitmişti. Hâlâ ona bakıyordu, ama artık kesinlikle kızgındı, sonra gözlerini yola çevirdi.

"Tatlım, sen hamilesin. Elaine, bizim cinsel olarak aktif olduğumuzu şimdiye kadar tahmin etmiş olmalı."

Bir an daha sessizlik oldu, o içini çekti ve "Sence de çok erken değil mi?" diye sordu.

"Ne çok erken?"

"Her şey. *Hepsi*," diye cevapladı.

Kadının ne sorduğunu biliyordu.

Jack onun kucağına baktı, elini uzattı ve onun elini tuttu, sonra gözleri tekrar yola döndü. Onun elinin arkasını ağzına götürdü ve dudaklarını onun parmak eklemlerine değdirdi.

Ellerini uyluğuna indirdi ve kadının elini tutmaya devam etti.

"Hayır," dedi basitçe.

"Emin misin?" diye fısıldadı kadın.

Onun sorusu üzerine, bir dizi anı hızla zihninden geçti. Bunlar arasında, tanıştıkları ilk gece boynuna değen saç tutamı da vardı. İlk öpücüğüne ve ondan sonraki her öpücüğüne verdiği tepki de. Dün gece, onu üçüncü kez aldığı anda, yemek yedikten sonra, kız üstteyken, üzerine doğru eğilmiş, yüzü onun boynunda, kulaklarına doğrudan gelen seksi sesler çıkarırken, kızın pürüzsüz, sıkı ıslaklığının üzerinde kaymasını hissetmişti. Ve o sabah, kızın yumurtalara olan heyecanı ve bunun sonucunda çıkan sevimli gevezelikleri.

"Hayatımdaki her şeyden daha fazla," diye kesin bir şekilde cevapladı.

Elinin elinde titrediğini hissetti.

Sonunda, yumuşak bir sesle,

"Tamam," dedi.

The Point göründü ve Belle, açıkça konu değişikliğine hazır olarak, "The Point ismi nereden geliyor?" diye sordu.

"Bir uçurumun üzerindeki bir ev," diye cevapladı Jack.

"Biliyorum ama adı nasıl geldi?" diye tekrarladı Belle.

Elini sıktı ve "Chy An Als, Cornish dilinde 'uçurumun üzerindeki ev' anlamına gelir" dedi.

Belle şaşkın bir kıkırdama attı, son zamanlarda sık sık yaptığı bir şeydi bu, Jack bu sesi çok seviyordu ve "Hepsi bu mu? Ataların bu muhteşem kaleye Kayalıkların Üzerindeki Ev adını mı verdiler?" dedi.

"Görünüşe göre pek yaratıcı değillermiş," dedi Jack kuru bir şekilde.

Belle yine kıkırdadı.

Jack elini sıktı.

Sırtını sıktı ve eğlenerek fısıldadı: "Seni seviyorum

."

"Adını mı, evi mi?" diye sordu Jack.

"İkisini de," diye cevapladı Belle. Jack, bu cevabın ona elini bir kez daha öpme hakkı kazandığını düşündü ve tam da öyle yaptı.

Jack, evin önüne park etti ve merdivenlerin yarısına geldiklerinde Belle durdu ve ona döndü.

Jack ona baktı.

Belle hemen onun gözlerine baktı ve Jack gülümsedi.

"Bir his var içimde," diye yumuşak bir sesle başladı, "bir ara arabada neyi kabul ettiğimi *tam olarak* açıklamalısın."

Sesinde endişe ya da duruşunda utangaçlık yoktu.

Jack'in eşyalarını kendi odasına taşımasının önemli olduğunu biliyordu. Ama bundan korkmuyordu.

Bu, Jack'e onun kendisine güvendiğini gösterdi.

Onu kollarına alıp odalarına taşımak ve kutlama olarak onu iyice denemek için yoğun bir istek duydu.

Bu arzuyu kontrol etti ve bunun yerine Belle'e, "Yakında konuşuruz, canım," dedi.

O ise başka yere bakarak merdivenleri çıkmaya devam etti ve sadece "Tamam" dedi.

Giriş salonuna birkaç adım attıklarında, Rachel, yine tuhaf tişörtlerinden birini giymişti, bu seferki yeşil renkteydi ve üzerinde sarı harflerle "Dedim ki... *Kahve* istiyorum!" yazıyordu. Merdivenlerden aşağı koşarak indi.

"Onları buldum," diye bağırdı, Belle ve Jack'in önünde kayarak durdu ve heyecanla devam etti, "Ve *mükemmel* görünüyorlar."

"Kim mükemmel?" diye sordu Belle.

"Hayalet Yardımcıları!" diye bağırdı Rachel coşkuyla ve Jack gerildi.

"Hayalet Yardımcıları mı?" Belle, Jack'in sorusunu tekrarladı ve Jack'in duygularını tam olarak yansıtan endişeli bir ses tonuyla sordu.

"Evet." Rachel yaklaştı. "Her zaman birlikte çalışmıyorlar ama Cassandra, bu durumda bir araya gelmeleri gerektiğini düşünüyor."

"Cassandra mı?" diye sordu Belle.

"Cassandra McNabb. O, durugörü yeteneği olan beyaz bir cadı," diye cevapladı Rachel.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jack ve Rachel'ın gözleri ona kaydı.

"Hayır, o iyi biri. Referanslarını aradım," diye bilgilendirdi onu.

"Lanet olsun," Jack, bir cadının referansları olduğunu düşünerek tekrarladı ve Rachel'ın gözleri uğursuz bir şekilde kısıldı.

"Biriyle birlikte çalışıyor mu demiştin?" Belle, Rachel'ın kısılan gözlerinin ardındaki anlamı Jack'ten çok daha iyi anlayan ve gören biri olarak hemen araya girdi.

Kızına baktığında gözleri açıldı.

"McPherson ile çalışıyor!" Rachel, sanki bu bir şey ifade ediyormuş gibi görkemli bir şekilde duyurdu.

"McPherson mu?" diye sordu Belle.

Rachel öne çıktı ve kolunu Belle'in beline doladı, onları salonun daha derinlerine doğru götürdü.

"Tucson'da, aralarında şifacılar bulunan ve cadı grubunda olduklarını söyledikleri bazı kadınlardan nadir otlar satın alan bazı Kızılderilileri tanıyan bir arkadaşımı aradım. Bu kadınlar, Cassandra'yı tanıyan ve McPherson'ı tanıyan Doğu Kıyısı'ndaki başka bir cadı grubunu tanıyorlardı," diye açıklamaya başladı. "Ve Cassandra onun *en iyisi olduğunu* söylüyor. Devon'da özellikle kötü bir hayalet cadıyı ortadan kaldırmaya yardım ettiler."

"Gönderildi mi?" Belle endişeyle sordu.

"*Onu* cehenneme gönderdiler," diye cevapladı Rachel ve Belle annesinin kollarından kurtuldu.

"Myrtle ve Lewis'in cehenneme gitmesini istemiyoruz!" diye haykırdı.

"Hayır, tabii ki istemiyoruz!" Rachel de haykıarak cevap verdi,

"Cassandra'ya hikayeyi anlattım

hikayeyi anlattım ve o da onların cennete gideceklerini biliyor. Bu işi seve seve kabul etti."

Jack, bu açıklamayla konuşmaya katılma zamanının geldiğine karar verdi.

"İşi mi?" diye sordu Jack ve Rachel ona baktı.

"Evet, işi. O bu tür işlerle geçimini sağlıyor. Sadece hayaletlerle değil, başka şeylerle de. Öbür dünyadaki aile üyeleriyle konuşmak. İksir hazırlamak. Bu tür şeyler."

Jack, kimsenin böyle bir işi olabileceği gibi saçma bir düşünceyi görmezden geldi ve daha önemli olan konuya odaklandı.

"Onu işe aldığını söylüyorsun," dedi Jack. Rachel başını sallayınca Jack, "Ne kadar?" diye sordu.

"Saatte otuz pound, artı masraflar," diye cevapladı Rachel.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jack yine.

Aynı anda Belle, "Anne!" diye bağırdı.

Rachel kızına baktı, "Ne? O çok uzman birisi. Bunun çok uygun bir fiyat olduğunu düşündüm."

"Onun parasını kim ödeyecek?" diye bağırdı Belle.

"Birincisi büyükannen, ikincisi ben. Ben fakir değilim, biliyorsun," diye tereddüt etti, "Ama bir iş bulmam gerek. Dükkânında çalışabilir miyim sence?"

Jack cevap veremedi Belle hızlıca, "Tabii ki dükkanımda çalışabilirsin. Mesele o değil. Mesele, bunun *saatler* sürebileceği. Bu McPherson denen kişi ne kadar ücret alıyor?" dedi.

"Henüz onunla konuşmadım. Yarın o ve Cassandra buraya geldiklerinde konuşacağım," diye cevapladı Rachel.

Belle ağzını açtı ama Jack ondan önce davrandı. Ve ağzını açtığı anda, sadece "Belle" dedi.

Belle ağzını kapattı ve ona döndü.

Gözleri Jack'inkilerle buluştuğunda, Jack devam etti, "Senin lider olduğunu açıkladığımı sanıyordum."

Belle'in dudaklarını ıslattığını gördü ama cevap vermedi. Bu yüzden tekrar etti, "Lanet olsun."

"Her şey yoluna girecek," Rachel, önceki gece kızının odasının penceresinde otururken ona söylediği sözlerin neredeyse aynısını tekrarlardı.

"Bu işe karışmam gerekir mi?" diye sordu Jack.

Aynı anda, Belle ve Rachel, "Hayır!" diye bağırdılar.

Jack onların yanına yaklaştı, Belle'e çok yaklaşarak elini çenesine koydu.

Belle başını geriye eğip ona baktığında, Jack "Dikkatli ol" dedi. Elini Belle'den çekmeden başını çevirip Rachel'a baktı ve "Onu koru" diye uyardı.

"Tabii ki!" diye bağırdı Rachel, "Bunu bana söylemene gerek yok."

"Böyle yapınca kendimi daha iyi hissediyorum," diye cevapladı Jack.

"Neden?" diye sordu Belle ve Jack ona baktı.

"Çünkü ikinizin yaratacağı karışıklığı hissediyorum ve sizi o karışıklıktan kurtarmak zorunda kalırsam, kendimi üstün hissedip 'Söylemişim' diyebileceğim," diye cevapladı Jack, dudaklarının seğirdiğini hissederek.

Belle'in gözleri Jack'in ağızına kaydı ve dudaklarının hafifçe gülümsediğini gördü.

Daha fazla bir şey söylenemeden, Joy salona koştu.

Gözleri Jack'e kilitlenmişti, endişeli görünüyordu ve yüzü solgundu.

Jack'in vücudu gerildi, elini Belle'in çenesinden çekti ve annesine döndü.

"Ne oldu?" diye sordu.

Annesi yakınında durdu ama gözleri Jack'e dönmeden önce hızla Belle'e baktı.

"Miles az önce geldi," diye cevapladı.

Salondaki hava değişti. Jack, Belle ve annesinden, şüphesiz farklı nedenlerden dolayı gelen korkuyu ve Rachel'dan gelen öfkeyi hissetti.

İşleri daha da kötüleştirmek için, Lila o anda merdivenlerden aşağı inmeye karar verdi ve bunu hızlıca yaptı.

Gözleri Jack'in üzerindeydi ve bir kez olsun nefret veya azarlama dolu görünmüyorlardı. Jack, onun bakışını değerlendirmek için fazla zaman harcamadı ama yaptığı süre içinde, Rachel ona sessizce manevi destek veriyor gibi görünüyordu.

Bu nedenle, Miles'ın orada olduğunu onun da bildiğini anladı.

Ayrıca, bir şekilde Lila Cavendish'in kabulünü ve muhtemelen saygısını kazandığını da biliyordu.

Jack, Lila'nın kabulünü veya saygısını düşünmeye vakti yoktu, kapılara ulaşarak kardeşini durdurmaya da vakti yoktu.

Kapılardan biri zaten açılmıştı, bu yüzden Jack Belle'nin yanına gidip ona yaklaştı, kolunu omuzlarına doladı ve onu yanına çekti. Belle hemen kollarını Jack'in beline doladı.

Miles kapıyı zar zor kapatmıştı ki Jack, "Anlaşmış olduğumuzu sanıyordum," dedi.

Miles kapıdan döndü ve onlara doğru yürüdü, ama uzakta durdu. Jack'in yüzüne yaptığı morluklar ve kesikler tamamen iyileşmemişti, ama çok daha az belirgindi. Elinde rulo haline getirilmiş bir dergi tutuyordu.

Jack onun yüzündeki ifadeyi okuyamazdı. Miles'in bakışları annelerine yöneldi. "Anne," dedi.

"Miles," diye fısıldadı.

Gözleri Belle'e kaydı ve Jack gözlerinin değiştiğini gördü. Bu değişimi hiç de hoşuna gitmedi. "Belle," dedi Miles yumuşak bir sesle.

Belle, Jack'in yanına daha da yaklaşarak, "Miles," diye fısıldadı.

"Miles..." Jack başladı ama Miles baktı ona ona ve konuşmaya başladı.

"Bir şey söylemek istiyorum."

"Konuşmanızı yaptınız. Hatırladığım kadarıyla çok fazla konuştunuz ve hiçbirini iyi değildi," diye cevapladı Jack.

Miles, Jack'e, Rachel'a ve Lila'ya baktı.

"Siz Belle'in ailesisiniz," dedi, dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi.

Rachel ve Lila bir kez olsun temkinli bir şekilde sessiz kaldılar ve Jack tekrar konuştu.

"Miles, konuşmamızı yaptık. Düşüncelerimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"Bir dakika, Jack. Beş dakikanı ayır," dedi Miles. "Jack," diye yalvardı Joy yumuşak bir sesle.

Annesinin pes etmesini istediğini biliyordu ve Jack'in ağzı sıkılaştı.

"Çalışma odasında," dedi Jack keskin bir sesle.

Miles başını salladı ve çalışma odasına doğru yürüdü.

Jack Belle'i bıraktı ama Belle Jack'i bırakmadı, bu yüzden ona baktı.

"İyi olacak mısın?" diye fısıldadı tatlı bir sesle ve bunu söyleme şekli onu keskin ama hoş bir şekilde etkiledi.

Jack başını salladı.

Sonra başını eğip dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, nazikçe kollarından kurtuldu ve kardeşini çalışma odasına kadar takip etti.

Oraya vardığında, arkasından kapıyı kapattı ve odaya girdi.

Miles pencerenin önünde denizi seyrediyordu.

Jack masasının yanına gitti, durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Miles, söyleyeceklerini söyle ve sonra gitmeni istiyorum," dedi Jack ve kardeşi ona döndü.

Zaman kaybetmeden dergiyi açtı, sayfalarını çevirdi ve Jack'e uzattı.

Jack onu aldı ve ünlülerin dedikodularını yazan bir dergi olduğunu gördü. Miles'ın ona gösterdiği sayfalar Jack, Belle ve Miles'ın "tarihini" anlatıyordu.

Makalenin başlığı "*Zafer Kazanan Ganimeti Alır*" idi.

Jack, başlığı görünce sinirlenerek dudaklarını sıktı ve bir sonraki sayfaya, sonra da bir sonrakine geçti. Makale altı sayfa uzunluğundaydı ama neredeyse hiç metin yoktu.

Ancak, oldukça fazla fotoğraf vardı.

Miles'ın fotoğraflarının tümü, onu aptal gibi göstermek için seçilmişti. Öfkeli veya sabırsız görüldüğü anlarda çekilmiş fotoğraflardı ve her iki duygu da yüzünü hoş olmayan bir şekilde çarpıtıyordu. Ayrıca, Jack'in tahminine göre birkaç gün önce çekilmiş, yüzü hırpalanmış, gözü morarmış bir fotoğrafını da bulmuşlardı.

Öte yandan, Jack ve Belle'in fotoğrafları farklı nedenlerle seçilmişti.

Belle'in Jack ile tanışmadan önceki fotoğrafları vardı, başı eğik, şık ve asil görünüyordu, kameraları görmezden geliyordu.

Jack'in başı dik, adımları geniş, kameraları da görmezden gelen fotoğrafları vardı.

Ayrıca Belle ve Jack'in son zamanlarda arabasında öpüşürken, birbirlerine yakın yürürken, açıkça bir çift olduklarını gösteren fotoğrafları da vardı. Samimi görünüyorlardı, birbirlerine aşık görünüyorlardı ve bu tekrar gerçek olmadan önce bile sevgili gibi görünüyorlardı.

Jack dergiden Miles'a baktı ve kısa bir şekilde sordu: "Ne demek istiyorsun?"

"Artık dayanamıyorum Jack. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Jack, pek de nazik olmayan bir şekilde ve ilk kez değil, kardeşinin gerçekten bir aptal olduğunu düşündü. Belle'i bir aydır elinde tutuyordu ve onu elde tutmak için elinden gelen her şeyi yapmamıştı. Bunun yerine, ona aktif olarak ve kötü niyetle kötü davranmıştı.

Jack bunu söylemedi, bunun yerine "Tekrar soruyorum, ne demek istiyorsun?" diye tekrarladi. "Senden bir şey yapmanı istiyorum," dedi Miles.

Jack masasına bir kalçasını dayadı, dergiyi masanın üzerine attı ve elini üzerine koyarak, "Medya üzerinde hiçbir kontrolüm yok, Miles," dedi.

"Hayır, biliyorum, ama..." Durdu, başka yere baktı, sonra Jack'in onun söyleyeceği şeyin kendisine pahalıya mal olacağını bildiği bir ses tonuyla devam etti. "Seninle bu böyle devam edemez. Annemi incitiyor ve Belle hayatında bir süre kalacaksa, ki öyle görünüyor..."

"Öyle olacak," diye Jack sertçe sözünü kesti ve Miles'in vücudunun sarsıldığını izledi. Yüzü sertleşti ve "Sen benim lanet olası kardeşimsin," dedi.

Jack'in sabrı önemli ölçüde azaldı. "Benim çocuğumun annesini yüzüne karşı hakaret ederken bunu düşünmedin."

"Bunun için üzgünüm," dedi Miles dişlerini sıkarak. "Özür dilemen gereken kişi ben değilim," diye cevapladı Jack. "Belle ile konuşmama izin verecekmişsin gibi," diye tersledi Miles.

"Hayır, izin vermeyeceğim," dedi Jack, kavga sırasında ve sonrasında kardeşinin Jack'e ödetmek için yaptığı alaycı yeminleri hatırlayarak.

Bu yeminlerde, bunu Belle aracılığıyla yapacağını söylemişti.

Miles dikleşti ve Jack, dişlerini sıkarken onu izledi, sonra "Buraya gelmek benim için çok zor oldu" dedi.

"Bunun neden umurumda olması gerektiğini açıkla," dedi Jack.

"Demek istediğim, ilk adımı attım. Sen de bana biraz yardımcı olmalısın."

"Hatırladığım kadarıyla, benim için önemli olacak olan kadını bir yarışmada ödül olarak kullanmıştın." Miles ağzını açtığı anda, Jack devam etti. "O zamanlar onunla çıkıyor olman umurumda değil. Belle'i tanıyor olman gerekirdi. Onunla bir aydır çıkıyordun. Bu yüzden, onun için önemli olmayan birinin yatağına atlayacak türde bir insan olmadığını bilmen gerekirdi. Ve onun için çok önemli olduğunu."

Jack, Miles'in ağızını sıkıca kapattığını gördü, amacına ulaştığını anladı ve devam etti.

"Sonra Belle'in seçimini yaptığını ve bunun onun için ne anlama gelebileceğini, böyle bir şeye nasıl tepki vereceğini bilerek, ona benimle yatmak istediğimi söyledin. Kaybını erkek gibi kabullenmedin. Kininden dolayı yaptın bunu."

Miles'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Ona öyle demedim. Bunu nereden duydu, hiç bilmiyorum."

Jack kardeşini inceledi ve şaşırtıcı bir şekilde yalan söylemediğini gördü.

Yine de devam etti: "Her ne olursa olsun, seni onunla yakaladığımda, ona fiziksel şiddet uyguluyordun. Sonra, aylar sonra, onun hamile olduğunu öğrendiğinde ve onu benim evime taşıdığımda, bu sana onun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamam için bir ipucu olmalıydı, bir başka ipucu da bizi öpüşürken yakaladığında sessizce çekip gitmemiş olmandı. Bunun yerine ona sözlü olarak şiddet uyguladın." Jack, kardeşinin yüzünün gerildiğini gördü ama pes etmedi. "Bu nedenle Miles, seninle orta yol bulmam gerektiğini düşünmüyorum."

"Bunu dört ay önce, olay olduğunda konuşmalıydık," dedi Miles, "Kızgındım. Kızgın olduğumu anlamalısın."

"Öfke, bir kadına fiziksel şiddet uygulamayı mazur göstermez. Sözlü şiddet de öyle," diye karşılık verdi Jack.

"Benimle çıkarken kardeşimle yatmış!" diye bağırdı Miles.

"Hayır, *ben onu* becerdim. Arada ince bir fark var, Miles. Beni tanıyorsun. Onu tanıyordun. Nasıl olduğunu bilmek zorundaydın. Bir saniye bile buna inanmadığımı düşünemezsin. *Bana olan* öfkeni *Belle'den* çıkardın. Sonuç olarak, onu neredeyse kaybediyordum ve bunun için seni affetmekte zorlanıyorum."

"Ve *sen*, aynı şey sana olsaydı ve değer verdiğin bir kadın benimle geceyi geçirseydi, öfkelenmeyeceğine bir saniye bile inanmıyorsun," diye karşılık verdi Miles ve Jack'in sabrı, kardeşinin çok seçici hafızası karşısında bir kez daha önemli ölçüde azaldı.

"Eğer benim için önemli olan bir kadın senin yatağında geceyi geçirseydi, ilk düşüncem onu alabileceğin olurdu," Jack tamamen dürüstçe cevap verdi ve Miles'in yüzündeki ifade bunu bildiğini gösteriyordu.

Öyle de olurdu.

Daha önce de böyle olmuştu ve Jack ona hatırlatmasına gerek olmasa da, hatırlattı.

"Mesela, Yasmin'i becerdiğin zaman."

Miles başka yere baktı ve "O çok uzun zaman önceydi ve siz ikiniz tam olarak birlikte değildiniz" diye mırıldandı.

"Bu çok uzun zaman önceydi. Yıllar önce, Yasmin ve benim, onun abarttığı saçma bir tartışma yüzünden sorunlar yaşadığımızı keşfettiğin gerçeği değişmiyor. Biz onunla birlikte büyüdük. Yasmin'in nasıl davrandığını biliyordun. Hayatını mahvetmek için her fırsatı nasıl değerlendirdiğini biliyordun. Onun hakkında ne hissettiğimi de biliyordun. Onu kasten deliye çevirdin ve yatağına attın. Bana itiraf ettiğinde, her şeyin bittiğini bildiği için berbat bir haldeydi. Ve gerçekten de geri dönüşü olmayan bir şekilde bitmişti. Seni ya da Yasmin'i affetmemeliydim, ama affettim. Hayatımdaki *iki* kadını, beni alt etmek için saçma sapan bir dürtüyle oynadın ve ahırda açıkça söylemediysem, şimdi söyleyeceğim. Benden bu kadar, Miles. Bu iş bitti."

Miles Jack'e baktı ve Jack de ona bakışını karşıladı. Bu bir süre devam etti.

Sonunda Miles sessizce, "Ben de bittim Jack," dedi.

"Buna inanmam mı gerekiyor?"

Miles başını salladı ve "Ben de bittim" diye tekrarladı.

Jack başını salladı ama Miles bir adım öne çıktı, Jack masadan uzaklaştı ve Miles durdu.

"Burada bahsettiğimiz benim ailem," dedi Miles, hala sessizce, ve Jack konuşmayınca Miles devam etti, "Sadece sen değil, annem, hatta Yasmin bile benimle konuşmuyor ve şimdi Belle hamile. O benim yeğenimi taşıyor, Jack. Ve ben kendi evimden kovuldum."

"Bunu kendin yaptın," diye acımasızca karşılık verdi Jack.

"Biliyorum!" diye bağırdı Miles, "Lanet olsun, biliyorum." Jack, kardeşinin yutkunmasını izledi ve sonra şöyle dedi: "Babam çok kızardı,

Jack, bizi Şimdi görseydi çok kızardı. Çok kızardı."

"Sana çok kızardı," diye karşılık verdi Jack.

"Biliyorum," diye fısıldadı Miles, gözlerini kapattı, açtı ve Jack'e odaklandı. "Tamam, yarı yolda değil, Jack. Sen kazandın, özür dilerim. Belle'den özür dileyeceğim."

"Bu olmayacak," diye araya girdi Jack.

"Sen de orada olabilirsin," diye araya girdi Miles ve tekrar etti, "Sen de orada olabilirsin, Jack. Ve ben deneyeceğim... Neden böyle davrandığımı anlayıp, bunu kontrol etmeye çalışacağım."

Jack gözlerini kısıarak, "Evet, sanırım yaparsın. Bennett kardeşlerin güzel bir buluŐmasıyla basına, senin kötü bir kaybeden olmadığını ve bizim büyük, mutlu bir aile olduğumuzu gösteririz." dedi.

"Durum  yle değil," diye bilgilendirdi Miles.

"Bu odaya girdiğim anda öyle olduğunu ima ettin," diye karşılık verdi Jack.

"Bu beni yiyip bitiriyor. Bunu kabul ettim ama daha fazlası var ve sen de bunu biliyorsun." Bir süre durakladıktan sonra Jack'e hatırlattı: "Eskiden yakındık."

"Yasmin'den beri yakın değiliz," diye hatırlattı Jack Miles'a.

"Eğer izin verirsen, bunu geri kazanabiliriz. Annem çok sevinir, babanın da sevinir olduğunu biliyorsun."

Jack'in vücudu sertleşti, sabrı tükendi ve sesi alçaldı: "Babamı oyunlarına karıŐtırma, Miles. Sakın babamı oyunlarına karıştırmaya cüret etme."

"Bu bir oyun değil," diye ısrar etti Miles.

"Korkarım bunu bana kanıtlaman gerekecek," diye cevapladı Jack.

Miles eğildi ileri eğildi dua ve yemin etti
" yapacağım. Söz veriyorum, yapacağım."

"İyi Őanslar," dedi Jack, sesinde açıkça inançsızlık vardı.

"Göreceksin," dedi Miles.

Jack tekrar masasına yaslandı, duruşu tekrar rahatlamıştı, ama tekrar konuştuğunda sesi hiç de rahat değildi.

"Bu bir oyun olduğu ortaya  ıktı, Miles, hepsi bu. Bizim işimiz bitti. The Point'e asla geri dönmeyeceksin ve ben de senin yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Eğer görürsem, olanlardan hoŐlanmayacaksın."

"Bu bir oyun değil," dedi Miles sertçe.

Jack nefes aldı ve nefesini verirken yumuşak bir sesle, ama sesi anlamla titreyerek, "yle olmasa iyi olur," dedi.

Jack banyo kapısının açılmasını izledi, Belle iki adım attı, yatakta yan yatıp dirseğiyle kendini destekleyen Jack'e baktı ve birden durdu.

"Poppet, buraya gel," dedi Jack sessizce.

O konuştuğunda, Belle donmuş halinden sıyrıldı ve gergin bir şekilde ona doğru yürüdü.

Bunun onun için zor olduğunu biliyordu. Her şey çok hızlı gelişiyordu, bazıları onun kendi tasarımı olsa da.

Aynı durumda başka bir kadın olsaydı, Jack ona biraz zaman tanırıdı. Düşüncelerini toparlaması, değişen yaşam koşullarına, vücudundaki değişikliklere, medyanın müdahalesine, yeni bir çalışana ve kendisine alişması için ona fırsat verirdi.

Belle ile birlikteyken, kesinlikle böyle bir şey yapmayacaktı.

İçgüdüsel olarak, mesafe ve Belle'in iyi bir şey olmadığını biliyordu.

Birincisi ve en önemlisi, Belle bu mesafeyi onun kendisine olan bağlılığını, ona olan güvenini sorgulamak ve sonunda geri çekilmek için kullanacaktı.

İkincisi, birkaç aydır tek başına çok şey ile uğraşıyordu, travmatik anılar ve yanlış yönlendirilmiş suçluluk duygusu, hepsi de medyanın baskısı altında. Görünüşe göre, tek başına bu durumu çok güzel idare etmişti.

Ancak artık yalnız değildi.

Bir insanın dayanabileceği bir sınır vardı ve Jack, onun yeterince dayandığını düşündü.

Bu nedenle, gerçekten de yeterince dayanmıştı. Belle'in tek başına mücadele etmesi artık bir anıydı.

Her şey iyi başlamış olsa da, gün iyi geçmemişti.

Jack, Miles ile konuştuktan sonra, Belle ile özel olarak konuşmaya gitti ve kardeşinin özrünü dinlemeye istekli olup olmadığını öğrenmek istedi.

Jack ona yanında olacağını söyledikten sonra Belle kabul etmişti.

Her şey, eve dönerken, onun evinde yaşayan diğer üç kadın tarafından yol kesilince alt üst oldu.

Bu, Miles'ın Belle'den özür dilediği sırada annesi, Belle'in annesi ve büyükannesi de orada olduğu anlamına geliyordu.

Jack bunu umursamadı ama Miles umursadı. Bunu saklamaya çalıştı ama başaramadı.

Bu nedenle, Miles'ın özrü geldi yapay yapmacık ve ikna edici gelmedi.

Bu pek iyi gitmedi.

Belle özrünü kabul etse de, Rachel ve Lila açıkça kabul etmedi ve Joy oğlundan pek de etkilenmemiş görünüyordu.

Yine de Miles, her zamanki gibi, avantajını kullanarak akşam yemeğine kaldı. Jack bunu istemiyordu, Belle de istemiyordu, görünüşe göre Rachel ve Lila da istemiyordu. Hepsi Miles'ın isteğini kabul ettiler, çünkü herkes Joy'u memnun etmeye çalışıyordu ve onun oğulları arasında uzlaşma istediği açıkça belliydi.

Akşam yemeği de iyi geçmedi.

Belle tamamen geri çekildi. Jack nedenini bilmiyordu ama muhtemelen Miles ile geçmişteki ilişkisi ve Jack ile şu anki ilişkisi ile Miles'ın ona geçmişte davranışları nedeniyle yaşadığı şiddetli utançtan kaynaklanıyordu. Akşam yemeği boyunca, Miles'a bile zar zor baktı, masadaki diğerlerine ise hiç bakmadı.

Lila ve Rachel, Joy'u üzmemek için kendilerini kontrol etmeye çalıştıkları için neredeyse hiç konuşmadılar.

Jack'in annesi gergindi ve bu yüzden kontrolsüz bir şekilde konuşup duruyordu.

Neyse ki Olive, Dirk'ün mülkünde uzun süre kalması için yaz fiyatları uygulamak isteyen masum bir kır evi sahibini başarıyla sindirdikten sonra kaleye geri dönmüştü (Jack'in yaz ücretinin iki katını ödeyebilecek durumda olmasına rağmen, Dirk St. Ives'ta daha kalıcı bir konaklama yeri bulana kadar kış fiyatlarını uygulaması için onu ikna etmişti).

Olive akşam yemeğinde onlara katıldı ve Joy'un konuşmaları çılgınca olmaya başladığında, genellikle komik bir şekilde araya girerdi.

Belle hiç glmese de, Rachel ve Lila güldü.

Miles, soğuk davranışlarından açıkça çekici davranışlara geçmişti, ancak ne yazık ki bu, özrü kadar inandırıcı değildi.

Jack tüm bunları belirsiz bir şekilde fark etti. Dikkatini Belle'in bariz rahatsızlığını gidermeye verdi. Bunu, yemekler arasında masada onun elini tutarak ve onunla sessiz, özel ama kısa sohbetler yaparak yaptı.

Ayrıca, kendi isteği üzerine bile gözlerine bakmadığında, bir kez yüzüne dokundu. Nazikçe parmaklarını çenesine koydu ve o omzuna konuşmaya devam ederken yüzünü kendisine çevirdi.

Bunu yaptığında, Jack Miles'in onlara baktığını fark etti. Kardeşi ifadesini kontrol altına almadan önce Miles'in öfkeli bakışını açıkça gördü.

Başka bir zaman olsa, bunu gören Jack onu dışarı atardı.

Herkesin gergin olduğu ve annesinin kardeşlerin yeniden bir araya gelmesini çaresizce istediği bir anda Jack bunu yapmadı.

Ancak kahveden hemen sonra Miles'ı kapıya kadar geçirdi.

Jack kapıyı açarken Miles, "Yürümeye başladığımdan beri bu kapıyı kullanıyorum, kapıyı gstermene gerek yok," dedi.

Sabrını çoktan yitirmiş olan Jack, onun yorumunu görmezden gelerek, "Seni uyarmak adil olur, Miles, değişmek istediğini kanıtlamakta pek başarılı değilsin," diye cevap verdi.

Jack'in sözleri zerine Miles'in ağzı sıkılaştı. Konuşmadan, Miles enesini Jack'e doğru kaldırdı ve kapıdan ıktı.

Jack hemen kardeşini aklından çıkardı ve Belle'i bulup köpekleri gezdirmeye gitti.

Belle, Miles'in gittiğini öğrenir öğrenmez tavrını değiştirdi. Yürüyüşleri uzundu ve çoğunlukla rahat bir sessizlik içinde geçti. Yürüyüş boyunca el ele tutuştular ve Jack bu gezintiyi son derece keyifli buldu.

Ancak döndüklerinde Joy, Yasmin'in telefonda olduğunu ve onunla acilen konuşması gerektiğini söyledi.

Jack, Belle'i Joy'a bırakıp sonraki yarım saati Yasmin'i dinleyerek geçirdi.

akşamki

aktivitelerini Rachel'dan öğrenmiş ve Miles'a güvenilemeyeceğini gereksiz yere uyarmıştı.

Bunu biliyordu. Kardeşinin bir şeyler planladığını biliyordu. Ve bundan nefret ediyordu.

İlişkilerinin bu noktaya kadar bozulmasından nefret ediyordu ve Miles'ın Belle'i kullanarak bu ilişkiyi onarılamayacak şekilde yok etmek istediğini bilmekten nefret ediyordu.

Elleri bağlı olmasından nefret ediyordu, çünkü Miles'ın şu anki itaatkar davranışları nedeniyle Jack'in başka seçeneği yoktu, ya olayların akışına bırakacaktı ya da annesini üzecek riskini göze alacaktı. Joy'un Belle ve ailesini kabul ettiğini düşünürsek, bu, Miles hamlesini yaptığında, Miles ve annesinin ilişkilerinin de onarılamayacak şekilde bozulacağı anlamına geliyordu.

Jack, Belle'i kazanma konusunda hızlı ve son derece tatmin edici ilerlemeler kaydediyordu, ancak onun kırılgan güvenini zedeleyecek hiçbir şey yapmamaya dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

Dahası, Belle onun çocuğuna hamileydi, ancak önemli yaşam değişiklikleriyle başa çıkarken Myrtle ve Lewis'e yardım etmeye kararlıydı.

Bu nedenle, son olaylar nedeniyle, onu lanet olası kardeşinden de korumak zorunda kalmasından nefret ediyordu.

Jack, Belle'in yatağın yanında durduğunu izledi. Öne eğildi, elini tuttu ve onu nazikçe yatağa ve kollarına çekti. Sırt üstü yuvarlandı ve Belle'i de yanında götürdü, böylece Belle'in vücudu çoğunlukla onun vücudunun üzerinde duruyordu.

Kız dirseğini kaldırıp ona baktığında, adam elini uzattı ve kızın saçını kulağının arkasına koydu.

Bunu yaptığında, gözleri onun başının yanındaki yastığa kaydı ve "Yasmin ne dedi?" diye sordu.

Jack, onun bakışlarının yönünü görmezden geldi ve dürüstçe cevap verdi. Sözleri Belle'in gözlerini hızla ona çevirdi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Miles'a güvenmememi söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet," diye cevapladı Jack ve Belle'in kafasını şaşkın bir şekilde eğdiğini gördü.

"Hepinizin yakın olduğunu sanıyordum," dedi Belle.

"Eskiden öyleydi," diye cevapladı Jack. "Yasmin'in annesi annemin iyi bir arkadaşıydı. Sık sık buraya gelirlerdi. Yasmin'in annesi babasından boşandığında Yasmin henüz çok küçüktü. Annesi onları Londra'dan buraya, birkaç mil uzağa taşıdı. Birlikte büyüdük."

"Ne oldu da yakınlığınız bitti?" diye sordu Belle.

Jack olanları konuşmak istemiyordu. O anda değil. Belle'in kıyafetleri onun gardırobunda asılıyken, tüpleri ve şişeleri onun banyosundayken ve sıcak, yumuşak vücudu onun yatağındayken değil.

Bunun yerine, elini omurgasından yukarı kaydırıp saçlarına uzattı. Başının arkasını avuçladı ve dudakları dudaklarına değene kadar oraya baskı uyguladı. Yumuşakça, kendi dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu, sonra yuvarlandı, böylece o altta kaldı ve gövdesi çoğunlukla onun gövdesi üzerindeydi.

Başını kaldırdı ve ona, "Bu uzun bir hikaye, bebeğim, ama bu gece anlatmayacağım. Başka bir zaman anlatırım," dedi.

"Neden şimdi anlatmıyorsun?" diye sordu kız ve o gülümsedi, sonra yüzünü kızın yüzüne yaklaştırdı.

"Çünkü şimdi, seni yeni odana davet etmek istiyorum." Ona kısa bir öpücük daha verdikten sonra devam etti, "Güne iyi başladık ama sonra her şey mahvoldu. Bu geceyi kurtarmak niyetindeyim."

Gözlerinin ısındığını gördü ve kollarıyla onu sararken ellerinin teninde kaymasını hissetti.

Sonra kız utangaç ve çok tatlı bir şekilde fısıldadı, "Tamam."

Jack tekrar gülümsedi ve bu sefer kısa bir öpücükle değil, uzun bir öpücükle onu öptü ve ardından birlikte, keyifle, geceyi kurtardılar.

Jack derin uykudayken Belle'in vücudunun kendisine şiddetle çarptığını hissetti.

Saniyeler sonra, onun tekrar ve tekrar sarsıldığını hissettiğinde tamamen uyanmıştı.

Bu sarsıntılar arasında, cildi doğal olmayan bir şekilde sıcak olmasına rağmen, kollarında kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Jack hızla uzaklaştı, onu sırt üstü çevirirken adını seslendi.

Kız uyanmadı, bunun yerine boğazının derinliklerinden rahatsız edici bir inilti sesi duydu.

Jack, Belle'i de yanına alarak sırt üstü yuvarlandı ve elini uzatıp ışığı açtı. Sonra kollarını onun etrafına doladı ve hafifçe salladı.

"Poppet, uyan."

Kafasını kaldırırken yine sarsıldı, yüzü solgundu, gözleri uykulu ama bulanıktı, odaklanamayan gözlerinin derinliklerinde kaybolmuş ve korkmuş bir bakış vardı.

"Belle," dedi Jack yumuşak bir sesle, elini kaldırıp kızın yüzündeki saçları çekerek, "bana bak, aşkım."

Gözlerini kırptı ve bakışları Jack'e yöneldi.

"Uyandın," dedi ona. "Güvendesin."

Onun sözleriyle güven duymak yerine, vücudunun titrediğini hissetti ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

"Jack," diye fısıldadı, sesi uykudan boğuktu ama tatlılığı kaybolmuştu.

Korkmuş ve yenilmiş gibiydi.

Onun ses tonunu duyunca Jack refleks olarak kollarını ona daha sıkı sardı ve yanlarına döndü.

"Poppet, kollarını bana dolaş ve sıkı tutun," diye emretti ve kız, yüzünü onun boynuna gömerek, vücudu hala titrerken, gecikmeden dediğini yaptı. Kızın başının üstüne öpücük kondurduktan sonra, "Kabus mu gördün?" diye sordu.

Cevap vermekte tereddüt etmedi.

"Hatırladım," diye fısıldadı, sesi hıçkırıklarla kesildi ve kırık bir sesle devam etti, "Jack, otobüsü hatırladım. Her şeyi rüyamda gördüm. Her şeyi. Penny'yi, Davey'yi, *her şeyi*." Titremesi şiddetlendi ve kontrol edilemez hale geldi, vücudu onun vücuduna çarparak sarsıldı ve dehşet dolu bir sesle konuşmaya devam etti, "Aman Tanrım, Jack, her şeyi hatırladım. Her saniyesini."

Jack onu kendine daha da yaklaştırdı. Bir kolunu beline sıkıca dolarken, diğer elini saçlarına kaydırıp, parmakları saçlarını okşadı ve sonra geri çekildi.

"Sadece bir kabus gördün. Geçen gece bunu konuşmak seni..." Jack başladı ama Belle'in başı geriye doğru eğildi ve

gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona baktı.

"Bu bir kabus *değildi*," diye ağlayarak sertçe konuştu. "Her şey geri geldi. *Korkunçtu*. Hatırlamak istemediğimi biliyordum, Jack. *Biliyordum*."

"Poppet..." diye tekrar başladı ama o başını hayır anlamında salladı ve kollarını ona sıkıca doladı.

"Artık orada. Asla kafamdan çıkmayacak. Asla. Asla, asla, *asla*," diye ilan etti.

Yeni bir gözyaşı dalgası onu sardı ve yüzünü yine Jack'in boynuna bastırdı.

"Bana sıkı sıkı sarıl, aşkım," diye ısrar etti Jack ve kız öyle yapınca devam etti, "Bitti. Tamamdır. Sen buradasın ve güvendesin. Bitti."

"Gözleri açıktı Jack," diye boğuk bir sesle söyledi ve Jack, onun korkunç sözleri karşısında kendi vücudunun sarsıldığını hissetti, ama kadın bunu hissetmedi ya da görmezden geldi ve devam etti, "Bana bakıyorlardı ama beni görmüyorlardı. Saçları dalgalanıyordu. Kollarını sallıyorlardı. Aman Tanrım Jack. Çok korkunçtu. Tarif edilemezdi. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Bu üç kelimeyi tekrarlamaya başladı ve Jack'in kollarında sallanmaya başladı. Jack, "Sıkı tutun, aşkım," diye tekrarladı.

Kız başını salladı ama ona tutundu.

"Derin nefes al," dedi Jack, ama kadın bu kez daha sertçe başını salladı ve sonra aniden başını geriye doğru eğdi.

"Ya Nathan'a da aynısı olursa?" diye sordu histerik bir şekilde, gözleri korku ve dehşetle büyümüştü. "Aman Tanrım, Jack, ya...?"

Jack onu kesin bir şekilde keserek, "Bu bizim çocuğumuzun başına gelmeyecek," dedi.

Panik devam ederken, elleri Jack'in göğsüne uzandı ve onu itti, ama Jack onu sıkıca tuttu ve Belle, "Jack, ya o da Myrtle ve Lewis gibi yatağında boğulursa?" diye bağırdı.

Jack, onun mantıksız korkusunu yenmek için onu nazikçe salladı. "Belle, o yatakta boğulmayacak."

Bu çabası da başarısız oldu.

"Bebek yapmamalıyız. Her şey olabilir," dedi ve çılgınca bir öneride bulundu, "Sen zenginsin! Çok zenginsin! Bir

kalen var, Tanrı aşkına! Kimsenin *kalesi* yok. Ya kaçırılırsa? Fidyeye için alıkonulursa!"

Hala onun çalınca histerisini kontrol etmeye çalışan Jack, ona doğru yuvarlandı ve vücudunu kendi vücudunun sıcaklığıyla kapladı. "Belle, sakın ol. Kaçırılmayacak."

"Olabilir!" diye sesini yükselterek iddia etti. "Bu her zaman olur!"

"Her zaman olmuyor," diye karşılık verdi Jack. "Aslında, nadiren oluyor."

"Olabilir," diye ısrar etti kadın.

"Olmayacak."

"Ama *olabilir*," diye vurguladı.

"Olmayacak," diye tekrarladı Jack.

"Ama *olabilir!*" diye bağırarak açıkladı.

"Yani, saçma sapan bir ihtimalden dolayı çocuk sahibi olmamalı mıyız diyorsun?" diye sordu Jack.

O hemen başını salladı ve ekledi: "Ya da yatağında boğulabilir. Ya da garip bir otobüs kazasında boğulabilir."

O anda Jack, kadının artık titremediğini, ağlamadığını ve ona ittiğini fark etti. Elleri hafifçe göğsüne dayanmış, ona meydan okurcasına bakıyordu.

Bu yüzden, kadının sözlerinin mizahı aniden Jack'in dikkatini çekti ve gülmekten kendini alamadı.

"Şimdi ne komik?" diye bağırdı kadın, yine göğsüne bastırarak, ama bu sefer öfkeyle, aynı zamanda "Bu komik *değil*, James Bennett. Eğer komik olmayan bir şey varsa, o da... bu... *komik... değil!*"

Jack başını eğdi ve kızgın ağzına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra birkaç santim uzaklaştı. "Poppet, çocuğumuz kaçırılmayacak, boğulmayacak ya da garip bir otobüs kazasında boğulmayacak."

"Bunu söz veremezsin," diye tersledi.

Sesindeki tüm mizah kayboldu ve kızın yüzündeki öfkenin yerini korkuya bıraktığını gördü. "Hayır, haklısın. Yapamam" diye cevap verdi. Elini kaldırıp kızın çenesini avuçladı, başparmağıyla kızın elmacık kemiğini okşadı ve kız bir şey söylemeden konuşmaya devam etti

"Onun bileğini burkmayacağına, parmaklarını yakmayacağına ya da attan düşmeyeceğine dair söz veremem."

"Jack..." diye başladı, sesi titriyordu ama o durmadı.

"Ona ne yapması gerektiğini söylediğimizde bizi dinleyeceğine, okulda iyi notlar alacağına, sadece bizim sevdiğimiz kızları eve getireceğine ya da bizi deli etmeyen müzikler dinleyeceğine söz veremem."

Konuşurken, kadının yüzünün yumuşamaya başladığını ve gözlerindeki fırtınanın dinmeye başladığını gördü.

Bir süre sonra, "Ama ben her tür müziği severim," diye fısıldadı.

Onun sözleri üzerine Jack gülümsedi. "Muhtemelen, senin sevmediğin türleri bulacaktır."

Kız bir an ona baktı ve sonunda bakışları netleşti.

"Bu doğru," dedi, sesinde tekrar tatlılık vardı ve Jack, kızın ağzında küçük bir gülümseme belirmediğini gördü.

Jack tekrar yanına döndü, onu kendi yanına çekti ve yüzünü ona yaklaştırarak onu sıkıca sarıldı.

"Söz verebileceğim tek şey, elimizden gelenin en iyisini yapacağımız ve onu mümkün olduğunca güvende tutacağımızdır." Eli saçlarına dolandı ve başını nazikçe geriye doğru çekti, böylece daha da yaklaşarak sözlerini bitirebildi: "Bizi sinirlendirdiğinde ya da onun için endişelendiğimizde bile, bu riski aldığımız için mutlu olacağımıza söz verebilirim."

Kadının vücudunda bir titreme hissetti ve kadın ona daha sıkı sarıldıktan sonra yumuşak bir sesle sordu: "Sence Davey ve Penny'nin annesi ve babası bu riski aldıkları için mutlu muydular?"

Jack hemen cevap verdi: "Evet."

Dudaklarını ıslattı, sonra gözleri Jack'in boğazına indi ve fısıldadı, "Sanırım haklısın."

Saçlarını hafifçe çekti ve kadının bakışları ona geri döndü. "Şimdi iyi misin?" diye sordu ve kadının gözlerini kırışını izledi.

ifadesi tuhaf bir şekilde şaşkınlığa dönüştü, sonra da düzeldi.

"Sanırım öyleyim," diye cevapladı, kendi sözlerine şaşırmış gibi.

Adam dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi ve "İyi" dedi.

Sonra ışığı kapatmak için hareket etti ama kız da onunla birlikte hareket etti, elini uzatıp onun kolunu tuttu ve adam ona dönerek sordu.

"Sanırım öyleyim," diye tekrarladı. "Sanırım iyiyim."

Jack bir an ona baktı ve sonra "Anladım, tatlım" dedi.

Kafasını salladı ve dirseğiyle kendini kaldırarak ona baktı. "Anlamıyorsun Jack. Dedim ya, ben iyiyim."

Jack de dirseğinin üzerine kalkarak onun gözlerine baktı. "Üzgünüm aşkım, ama anlamadığım şeyi bana açıklamak zorundasın."

"Ben iyiyim," diye tekrarladı ve Jack gülmek yerine gülümsedi, ki gülmeyi tercih ederdi ama bu onu rahatsız edebilirdi.

Parmaklarını kadının ensesine doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Tekrarlamak anlamama yardımcı olmayacak, Belle," diye açıkladı.

"Hatırladım," diye fısıldadı, sesi ciddiye. "Korkunç bir şeyi hatırladım, başa çıkabileceğimi düşünmediğim bir şeyi." Daha da yaklaştı, elini Jack'in göğsüne koydu ve gözlerinin içine baktı. "Ve ben iyiyim."

Parmakları boynunu sıktı. "Sevindim, aşkım."

Işığı tekrar kapatmak için harekete geçti, ama kız "Jack, hayır" deyince geri döndü.

Gözleri kadının gözlerine takıldı ve bekledi.

"Ben güçlü değilim," diye itiraf etti kız yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun. Hiçbir zaman güçlü olmadım. Hayatım boyunca hiç. Yalnız olsaydım, bununla başa çıkamazdım." Eli karnına gitti, bakışları da öyle, sonra tekrar ona döndü. "Ya da bununla," kolunu uzattı, "ya da herhangi bir şeyle."

"Belle..." diye itiraz etmeye başladı, ama o, onun sistemini parçalayan, doğrudan ruhuna giden bir yol açan kelimelerle söylemek istediği şeyi bitirdi.

"Ama ben iyiyim çünkü yalnız değilim. Seninle olduğum için iyiyim. Bu gece, beni iyi yaptın."

Jack'in vücudu hareketsiz kaldı, gözleri uzun bir süre onun gözlerine kilitlendi ve ışığı unuttu. Uykuya dalmayı unuttu. Her şeyi unuttu.

Sınıfını birincilikle bitirdiğini unuttu.

Rugby takımının kaptanı olmasının nedeninin ismi değil, yetenekleri olduğunu unutmuştu.

Aile işine sırtını dönüp sıfırdan kendi şirketini kurduğunu unuttu.

Kendi çabalarıyla ilk milyon sterlinini kazandığında hissettiği heyecanı unuttu.

İkinci milyonunu kazandığında hissettiği heyecanı da unuttu.

Kardeşini her defasında yendiği anları unuttu.

Ve babasının ona söylediği son sözleri, Jack'e onu gururlandırdığını söylediği sözleri unuttu.

Başardığı her şeyi, kendisi için önemli olan her şeyi unuttu ve o anda, bir daha hiçbir şeyde başarılı olamasa da bunun hiç sorun olmayacağını düşündü.

Çünkü Belle'i mutlu etmişti.

Sıkıştığında, ışığa yönelmedi.

Belle'in yumuşak vücuduna doğru kaydı ve Belle onun ağırlığını, ağzını ve ellerini cildinde gezdirmesini hemen kabul etti.

Ve daha önce dört kez onun odasında sevişmiş olsalar da. Her seferinin her saniyesini hatırlasa da, hepsi muhteşemdi ve bunlardan biri, Jack'in hayatının sonuna kadar minnettar kalacağı şekilde hayatını değiştirmişti. Hiçbiri, o geceki kadar güzel değildi. O gece, parmakları saçlarına kayarken, baldırları uyluklarına dolanırken, dili onun diliyle dolanırken ve o seksi ses boğazından onun boğazının derinliklerine kayarken, onun içine girmişti.

Korku, panik, endişeyle dolu değildi.

O, Jack ve onun çocuğuyla doluydu, arzularını Jack'in ağzına inleyerek dile getiriyordu.

Ve Jack onu fazlasıyla mutlu ediyordu.

Chapter SIXTEEN

Üçüncü Hayalet

Belle

BELLE, annesi yanında otururken kendi arabasıyla The Point'e geri döndü. Annesi sürmek istemişti ama Belle, Belle'ye yakışmayacak şekilde kaba bir tavır sergiledi.

tavır sergiledi.

Haftalardır araba kullanmamıştı, Jack için hazırladığı yemekler dışında Jack için hazırladığı yemekleri pişirmiş, çamaşır yıkamamış, kendi yatağını bile yapmamıştı.

Bu onu çileden çıkarıyordu. O hamileydi, sakat değildi!

Bu nedenle, kendini ve annesini eve götürecekti ve kimse onu durduramayacaktı.

Herkesin ona kırılğan bir cam parçasıymış gibi davranmasından rahatsız olsa da, iyi bir gün geçirmişti.

Çok uzun zamandır geçirdiği ilk *gerçekten* güzel gündü.

Jack'in kollarında uyanmıştı. Sonra Jack'in banyosunda (Jack'le birlikte) duş almıştı. Yatak odasında Jack'in telefonla konuşmasını dinlerken, onun banyo aynasında makyajını yapmıştı. Jack, elbisesinin yanındaki fermuarı bile çekmişti (elbisesi, gördüğü kadarıyla, daralmıştı).

Sonra el ele tutuşarak birlikte kahvaltıya indiler.

Belle Abbot, James Bennett ile el ele tutuşarak, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, kahvaltıya giderken onun devasa, heybetli kalesinde yürüdüler.

Jack'in yanında bir hayat kurma düşüncesi bile ona büyük bir panik atak geçirebilir diye düşündü. Tüm zamanını onun kendisine olan ilgisini sorgulayarak ve ona olan güvenini sorgulayarak geçireceğini düşündü. Kaçmak için bahaneler uydurup kendini korumaya çalışacağını düşündü, çok erkendi, çok fazla "eğer" vardı, onun için yeterince iyi değildi, onun yanında kendini güvende hissedemiyordu.

Zihninin, her zaman olduğu gibi, ona karşı çalışacağını düşündü.

Ama bunların hiçbirisi olmadı.

Nedense, her şey kolaydı. Her şey doğal bir şekilde geliyordu.

Ve Belle, bunun tamamen Jack sayesinde olduğuna emindi.

O, ona ve onun çılgın davranışlarına karşı iyiydi. Ayrıca, onun çılgın annesine ve büyükannesine de iyiydi. Dahası, kendi çılgın annesine de iyiydi. Ve son olarak, aynı derecede çılgın Yasmin'e de iyiydi.

Kadınlar tarafından istila edilmişti — *çılgın* kadınlar — ve umursamıyor gibiydi.

Hiç de bile.

Onun görünüşü ve Belle'in inanmak için risk aldığı şey, çok sabırlı, (Belle'in düşünce tarzına göre) tuhaf ama her zaman mevcut olan bir mizah anlayışı, fazlasıyla şefkat ve çok fazla sevgiye sahip bir adamdı.

Belle, hayatındaki her şeyi (akıl sağlığını, insanlara olan inancını, bunun gibi şeyleri) haklı olduğuna dair bahse girmişti.

O sabah kahvaltıdan sonra Jack onu işe götürürken, Olive doğrudan havaalanına gitti ve ikisini Londra'ya uçuracaktı. Tanrılar kesinlikle onlara gülümsüyordu çünkü önceki gün Jack, Belle'in kulübesinde geceyi geçirdikten sonra medya çılgına dönmüştü.

Ancak o sabah, dünyada başka bir şey oluyor olmalıydı. Fotoğrafçıların sayısı yarı yarıya azalmıştı ve geri planda duruyorlardı, hiçbirisi soru sormuyordu.

Görünüşe göre Jack ve Belle hâlâ haber değeri taşıyorlardı, ama eski haberlerdi.

Jack'in Belle'i dükkânına kadar götürdüğü anı çekmeye değer çok fazla fotoğraf yoktu.

Ve bunun için, o sabah yarım düzine kez yaptığı gibi, şanslı yıldızlarına teşekkür etti.

Jack onu dükkanda bırakmıştı. Tabii ki, merdivenlerde ona uzun, tatlı ve derin bir öpücük verip iyi günler diledikten sonra.

Belle'in annesi, Belle'in yeni mağaza asistanı olmak için sabahın ilerleyen saatlerinde gelmişti. Dirk, annesini kanatları altına almıştı ve medya ilgisini kaybetmiş gibi görünse de, müşteriler kesinlikle kaybetmemişti. St. Ives'ta yüksek sezonda ve Belle'in mağazası tıklım tıklımdı. Bu, yüksek sezonda her zaman olurdu, ancak son zamanlarda gazetelerde popülerliği artınca, durum saçma bir hal almıştı.

Belle, Dirk ve annesini dükkanda bırakıp, Nola ve Carol ile birlikte üst katta işlerini halletmekten memnundu. Nola veya Carol, işler çok yoğunlaştığında aşağı iniyordu, ama bu çok sık olmuyordu. Dirk süper mağaza asistanıydı. Belle'in tanıdığı tek erkek, çoklu görev yapabilen ve bunu yaparken her müşteriyi, onlara göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, "buna gerçekten ihtiyacım var mı" diye düşündükleri ürünü satın almaya ikna edebilen tek erkekti. Hepsi bu kadardı. Hiçbir şey söylemiyordu, sadece onlara gülümsüyordu.

Bu, harika bir gün geçirmesini sağlıyordu.

Ayrıca, eve döndüğünde, suçlu derecede yakışıklı Jack Bennett'in, çocuğunun babasının ve görünüşe göre, gerçek hayatta yürüyen, konuşan, nefes alan, öpüşen, sevişen, birlikte duş alan ve el ele tutuşan hayallerinin erkeğinin onu beklediğini bilmek de yardımcı oluyordu.

Gününün sadece iki anı onu rahatsız etti ve bunlar arka arkaya geldi.

İlki, Nola sandviç almaya gitmiş, Carol da aşağıda kalabalığa yardım etmek için aşağı inmişken, çalışma odasında yalnız kaldığı zamandı.

Belle, piyasaya süreceği yeni bir bluzun desenini çiziyordu ki, Davey ve Penny'nin kör ve cansız bedenleri, uzuvları suda ürkütücü bir şekilde yüzerken, gözlerinin önüne geldi.

Bu anı hatırlayınca, tam da o anda cep telefonu çaldı ve Belle dehşet içinde derin bir nefes aldı.

Ekranda "Jack Arıyor" yazıyordu.

Belle bir saniye şaşkınlıkla telefona baktı.

Telefonu eline aldı ve ekrandaki yeşil düğmeye basarak sessiz bir sesle cevap verdi: "Nasıl bildin?"

Bir süre sessizlik oldu, sonra Jack "Belle?" diye sordu.

O, Jack'in çağrısına cevap vermedi, bunun yerine "Araman gerektiğini nasıl bildin?" diye tekrarladı.

Jack'in sesi artık sorgulayıcı gelmiyordu. "Ne oldu?" diye sorduğunda sesi uyanık geliyordu.

Belle başını salladı, Jack'in onu göremediğini fark etti ve "Hiçbir şey. Sadece iki saniye önce Davey ve Penny'yi hatırladım. Sonra sanki aramam gerektiğini biliyormuşsun gibi aradın. Nasıl bildin?" diye cevap verdi.

"Poppet," diye cevapladı, sesi yumuşak ve sıcaktı, "Keşke sana ihtiyacın olduğunu bildiğimi söyleyebilseydim, ama bilmiyordum. Akşam yemeğine gelemeyeceğimi söylemek için aramıştım."

"Oh," diye mırıldandı Belle.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Sonra yine sessizlik, "Belle."

"Gerçekten Jack, iyiyim," diye onu temin etti, ama iyi değildi.

Zihni korkunç, ürkütücü görüntülerle dolduğu anda hissettiği tuhaf duyguyu bir türlü atamıyordu ve bilinçli olarak düşünmese de, bilinçaltında ona ihtiyacı vardı ve birdenbire o aradı.

Bunda tuhaf bir şey vardı. Harika ama tuhaf.

"Poppet..." Jack'in kulağına yumuşak bir sesle seslendiğini duydu.

"Jack, ben iyiyim," diye tekrarladı, bu sefer daha güçlü bir sesle.

Bir an sessizlik oldu, sonra Jack sordu: "Köpekleri gezdirir misin?"

Belle bu soruyu pek beğenmedi ve "Ne kadar geç döneceksin?" diye sordu.

"Uyandığında yanımda olacaksın."

Aman Tanrım.

"Bu, çok geç geleceksin demek gibi geliyor," diye tereddütle fısıldadı.

"Evet, aşkım," diye cevapladı Jack dikkatli bir şekilde.

"Bu, senin... " diye başladı, kalbi sıkışarak durakladı, yutkundu ve aceleyle sordu, "karanlıkta u acağın anlamına mı geliyor?"

Adam sorusuna cevap vermedi.

Bunun yerine, "Güvende olacağım," dedi.

"Karanlıkta uçacak mısın?" diye tekrar sordu. "Belki," diye cevapladı, sesi hala temkinliydi.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu. "Poppet, ben daha önce karanlıkta u tum."

"Tamam," diye cevapladı kız, onun karanlıkta uçmasını *hiç* d   nmemenin en iyisi olduğunu düşünerek. Farlar ve hatta uzun farlar varken karanlıkta araba *kullanmak* bile yeterince zordu.

Ama karanlık gökyüzü sadece *karanlıktı*.

Uçaklarda          var mıydı?

Ve eğer yoksa (ve olsa bile!), yolunu nasıl bulacaktı? Bir şeyin, bir ku un, *başka bir uçağın* kendisine doğru uçtuğunu nasıl görecekti?

Belle, aletler ve benzeri şeyler olduğunu biliyordu, ama yine de kalbi bir an durdu.

"Birçok kez, aşkım," diye onu sakinle tirmeye devam etti. "Tamam," diye yalan söyledi.

"Ben iyiyim."

Belle daha fazla dayanamadı ve bu yüzden, kulağa ne kadar saçma gelse de ve onun deli olduğunu d   neceğini bilse de, kırılğan akıl sağlığını korumak için "La la la, bu konuşmaya dahil değilim, la la la" diye mırıldanmaya başladı.

Adamın kıkırdadığını duydu, sonra konuyu değiştirip "Baron ve Gretl?" diye sordu.

Daha güvenli bir konuya geçmekten memnun olan Belle, "Tabii ki onları gezdireceğim" diye cevap verdi.

"Yağmur yağarsa Lila'dan yapmasını iste," diye emretti.

Belle  izim masasından pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı, ama hiçbir şey görmüyordu.

"Demek büyükannem ıslak, tehlikeli uçurum yolunda kayarsa sorun yok, ama ben kayarsam sorun var, öyle mi?" Belle, mırıldanmasından biraz utanarak ve onun nevrozlarından ne kadar sürede bıka ağını merak ederek alay etmeye çalıştı.

Calvin'in, hafızası onu yanıltmıyorsa (ve yanıltmıyordu), balayından iki hafta üç gün sonra bundan bıkmaması gerekti.

"O dolu dolu bir hayat yaşadı," diye Jack cüretkarca karşılık verdi, Belle'i düşüncelerinden kopararak onu güldürdü, ama Belle, Jack'in düşük ve gür sesiyle "Tanrım, bu sesi seviyorum," diye mırıldandığını duyunca gülmeyi kesti.

"Ne sesi?" Belle, onun sesine kapılarak fısıldadı. "Senin sesin," diye cevapladı ve ekledi, "mutlu."

Bu ses omurgasından geçip doğrudan kafa derisine ulaştı ve karnının çöktüğünü hissetti, ama Jack ona bakmıyordu bile. Hatta onunla aynı *şehirde* bile değildi.

"Jack..." diye cevapladı Belle, sesinde sıcaklık vardı.

Adam onu kesip, sesinde de sıcaklık vardı, "Beni bekleme, aşkım. Sabah görüşürüz."

"Tamam."

"Hoşça kal, bebeğim."

"Hoşça kal, Jack."

Sonra telefonu kapattı.

Ve pencereden dışarı bakarak kendi kendine gülümsedi, sonra gözleri bir şeye takıldı ve odaklandı.

O, birkaç gün önce gördüğü, koyu kahverengi saçlı, yakışıklı adamdı. Daha önce olduğu yerde duruyordu, başını geriye eğmiş, pencereden ona bakıyordu.

Üç adım geri attı ve çömelme eğilimini zorlukla engelledi.

"Vay canına," diye fısıldadı, bunun tesadüfi bir göz teması olmadığını düşünerek.

Adamın orada olmasının bir nedeni vardı ve onu izliyordu.

Kalbi dakikada bir mil hızla atıyordu ve üç adım daha geri çekildi, Jack'i geri aramayı düşündü. Sonra Dirk'e bağırmaı düşündü.

Bunun yerine, zorlukla kendini topladı.

Adam dışarıda durmuş penceresinden içeri bakıyordu. Onu ilk gördüğünde, yüzünde nazik ve iyi huylu bir ifadeyle ona bakıyordu. Bu sefer de aynıydı.

Kızın dükkanına girip onu kaçırmıyordu. Kızın önünde teşhircilik yapmıyordu, hatta tuhaf davranmıyordu bile. Belle titrek, sakinleştirici bir nefes aldı.

Hamileydi. Hormonları altüst olmuştu. Perili bir evde yaşıyordu. Kendi yatağını yapmıyor, kendi yemeğini pişirmiyordu. Suçlu derecede çekici James Bennett'a aşık oluyordu, tabii ona *zaten* aşık değilse, ki itiraf etmesi gerekirse, neredeyse aşıktı (kime yalan söylüyordu ki, *kesinlikle* aşıktı).

Ve yanılmıyorsa, o da ona aşık oluyordu. Garip, nazik görünümlü, yakışıklı bir takipçisi yoktu.

Muhtemelen henüz görmediği bir yerliydi. Kasabaya yeni gelmiş, karısının bir dükkanda işini bitirmesini bekleyen biri. Belki de *onun* dükkanında.

Erkekler, alışveriş yapmak istemedikleri halde, kadınlarını beklemek için dışarıda duruyorlardı, ama kesinlikle bir giyim mağazasına girip, "Bu kıyafet popomu büyük gösteriyor mu?" diye sorulmasını istemedikleri için.

Aslında Belle, bu beylerin dinlenebilmesi için dışarıya bir bank koymayı düşünmüştü, çünkü bu çok sık oluyordu.

Dikkatlice pencereye yaklaştı, ama yaklaştığında adam gitmişti.

Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye zorladı.

Büyük bir risk almış, köpekbalıklarıyla dolu sulara atlamış ve kendini o kadar zengin ve ödüllendirici bir şey bulmuştu ki, son zamanlarda hem gündüz hem de gece üzerine parlayan şans yıldızlarının gücüne ve kendi şansına inanması imkansızdı.

Sürekli ona kötü şakalar yapan zihninin, gerçek bile olmayan sorunlar yaratmasına izin vermeyecekti.

Bu yüzden zihnini bir kenara bıraktı ve işine geri döndü.

Şimdi annesiyle birlikte eve gidiyordu ve akşamının dolu geçeceğini biliyordu.

Jack ile akşam yemeği yiyip, köpekleri gezdirip, sonra onun çalışma odasında akşamını geçirip, sonunda birlikte yatıp sevişmekle dolu olmayacaktı.

Hayır, Cassandra McNabb, iyi referansları olan durugörü yeteneğine sahip beyaz cadı ve bilinmeyen bir varlık olan McPherson, ikisi de

hayaletleri cehenneme gönderen Cassandra McNabb ve The McPherson.

"Cassandra ve McPherson hakkında emin misin?" Belle, The Point görünür hale gelirken annesine sordu.

"İçimde bir his var," diye cevapladı annesi sakın bir şekilde. Belle başını salladı ve gülümsedi.

Çılgınca olabilir ama bu onun için yeterliydi.

Yasmin'in sportif Audi'si ön bahçede duruyordu ve Belle, pek sportif olmayan Peugeot'sunu onun yanına park etti.

Rachel Audi'ye bakarak, "Yasmin'in arabasını çok seviyorum. Geçen gün bana sürmeme izin verdi," dedi. Belle kontağı kapattı ve annesine bakarak, "Belki Jack'ten sana da ondan bir tane almasını istemelisin," diye devam etti.

Belle, Rachel'a tiksinti ve şokla baktıktan sonra, "Anne, bunu söylediğine inanamıyorum," diye tısladı.

Annesinin kaşları kalktı. "Ne? O çok zengin. Tanrı aşkına, bir kalede yaşıyor ve sen onun çocuğunu taşıyorsun. En azından sana güzel bir araba alabilir."

"Zaten bana, sana ve büyükanneme kalacak yer ve yemek sağlıyor. Dirk'ün masraflarını da ödediğini unutma," diye hatırlattı Belle.

"Ee?" diye cevapladı annesi.

"Yeter artık, sence de öyle değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı Rachel. "Dediğim gibi, o çok zengin ve sen onun çocuğunu taşıyorsun, *bu arada*," Belle'in ona kullandığı aynı tonu taklit ederek, "o da bundan çok memnun görünüyor." Kapısına dönerek, "Yarın onunla konuşacağım," diye mırıldandı.

Belle aceleyle odadan çıktı ve annesine, "Sakın Jack'ten bana araba almasını isteme!" diye bağırdı.

"Oh! Harika!" Yasmin merdivenlerden seslendi. "Ne tür bir araba alacaksın?"

Belle gözlerini kapattı.

"Seninki gibi bir tane," diye cevapladı Rachel.

Belle gözlerini açtı ve annesine öfkeyle baktı.

"Harika!" Yasmin, Belle'ye mutlu bir bakışla tekrar etti. "Araba ikizleri olabiliriz." Belle, "araba ikizleri" kavramını kafasında oturtmaya çalışırken, ilerledi ve Yasmin'in yüzünün düştüğünü gördü. "Ama Jack bir Jaguar hayranıdır. Hep Jaguar'ları olmuştur."

Yasmin merdivenleri çıkarken, "Jack bana araba almayacak. Benim arabam gayet iyi." dedi.

Belle merdivenleri çıkarken, "Jack bana araba almayacak. Benim arabam gayet iyi," dedi.

"Hayır... öyle... *değil*," diye karar verdi Yasmin, kolunu Belle'in dirseğine takarak onu açık kapıdan geçirdi. "Sen ulusal bir hazinesin, *şık* bir ulusal hazine. Erkek arkadaşın yakışıklı, zengin ve ünlü ve sen onun bebeğini bekliyorsun. Bütün bunlar *harika* bir arabaya ihtiyacın olduğu anlamına geliyor."

Belle anında karar verdi: Yasmin sadece kendi güven fonundaki parayı harcamayı sevmiyordu, kimin parası olursa olsun, *her türlü* parayı harcamayı seviyordu.

"Araba konusunu kapatabilir miyiz?" Belle, girişe vardıklarında sordu ve Rachel, zorlanarak ağır kapıyı arkalarından kapattı.

"Oh evet!" Yasmin heyecanla fısıldadı. "McPherson hakkında konuşalım." Yasmin'in bakışları Rachel'a kaydı ve dans ediyordu. "O burada ve *çok komik*. Sana söylemeye geldim. Onunla tanışana kadar bekle."

Diğer kolunu Rachel'ın dirseğine taktı ve hepsini kütüphaneye doğru sürükledi.

Belle, kütüphaneyi neredeyse çizim odası, sabah odası ve Jack'in çalışma odası kadar seviyordu. Kütüphane de kitaplarla doluydu ve bir şekilde hem sade hem de sıcak bir ortamı vardı.

Büyük bir şömineye sahip olduğu için sade bir odaydı. Ancak küflü kokusu, çok sayıda kitap (ki herkes bunun "rahatla ve biraz kal" anlamına geldiğini bilirdi), yıpranmış deri kanepeler ve rahat koltuklar ile puflar odayı sıcak bir hale getiriyordu.

Yasmin onları bırakarak kütüphaneye tek sıra halinde girmelerini sağladı ve Belle gördüğü manzara karşısında durdu.

Beyaz, dağınık saçları ve kırmızı, pembe yanakları olan iri bir adam, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını genişçe açmış, tam İskoç kıyafeti giymiş olarak ayakta duruyordu.

Tam İskoç kıyafeti giymişti: kilt, çorap, sporran, jartiyer, çorabında bıçak, ghillie brogues, baştan ayağa İskoç kıyafeti.

Belle İskoçya'ya gitmişti. Erkeklerin rahatça kilt giydiğini görmüştü ama bu başka bir şeydi.

Ama sadece o değildi.

Onunla birlikte olan kadın, Belle'in sadece çok fazla olduğu için görebildiği, zengin, koyu kahverengi saçlarıyla muhteşemdi. Başının üst kısmı, üzerinde ay ve yıldızlar basılı, uzun, pürüzlü kenarları saçlarına dolanan büyük bir fularla sıkıca sarılmıştı.

Ayrıca uzun, ince eşarpları da vardı, Belle'in sayabildiği kadarıyla üç tane, uçları sarkmış ve boynundaki çeşitli uzun ve kısa gümüş kolyelerle dolanmıştı. Ayrıca her iki bileğinde gümüş bilezikler, kulaklarında gümüş küpeler ve tüm parmaklarında gümüş yüzükler vardı. Kot pantolonunun kemer halkalarına geçirilmiş büyük gümüş disklerden yapılmış bir kemer takıyordu, kalçalarının altına sarılmış başka bir eşarp da cabası.

O kadar çok gümüş takıyordu ki, annesinin bol miktarda gümüş süslemeleri bile onun yanında sönük kalıyordu.

Belle onlara şaşkınlıkla baktı.

İkisi de *tam olarak* iki çılgın "Hayalet Yardımcı" gibi görünüyorlardı.

Jack bu ikisiyle karşılaşırca, sinir krizi geçirirdi.

Sonra onları kovardı.

Sonra Belle'den Myrtle ve Lewis'i cennete gönderme görevinden vazgeçmesini isteyecekti.

"Vay canına," diye fısıldadı. "*Harika* değiller mi?" diye sordu Yasmin. "Vay canına," diye tekrarladı Belle.

"Eşarplarınızı *çok beğendim!*" diye bağırdı Rachel, öne çıkıp ikisini de selamladı.

Belle geride kaldı.

Gram ve Joy da oradaydı ve Belle olduğu yerde donmuş gibi dururken, Jack'in Cassandra McNabb ve The McPherson ile tanıştığında nasıl çıldıracağını düşünerek kafasını meşgul ederken, Gram konuştu.

"Torunum biraz utangaçtır."

McPherson, Belle'e bir an baktı, gözleri kısıldı. Sonra yüzü açıldı ve çarpık, çılgın bir gülümsemeyle sırıttı.

"Buraya gel, kızım!" diye bağırdı. "McPherson seni iyice bir görsün."

"Şey..." diye mırıldandı Belle.

"Hadi, hadi..." diye ısrar etti, ona doğru ilerlerken Belle geri çekilmek istedi, *gerçekten çok* istedi, ama bunun kaba görünebileceğini düşündü.

McPherson yaklaştı ve büyük, nazik elini Belle'in omuzlarının arasına koydu ve ona bakarak onu ileri doğru itti.

"Ben McPhersonlar'dan Angus McPherson, hizmetinizdeyim," diye kendini tanıttı.

"Ben Belle Abbot," diye çekinerek fısıldadı.

Onu şöminenin önünde toplanmış kadınların yanına kadar götürdü.

Tekrar konuştuğunda, sesi artık gür değildi. Sessiz ve sırtına koyduğu eli kadar nazikti.

"Biliyorum, kızım. Seni tanıyorum, ne yaptığını biliyorum. Hiç kahramanla tanışmadım. Birkaç kez kahraman oldum, ama hiç tanışmadım. En azından senin gibi minik bir kızla."

Kız, onun konuşmasını izlemek için başını eğdi ve konuşurken nefesini tuttu.

"Hayır, kızım," sesi hala sakindi, "bunun hakkında konuşmayacağız. Bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Cassandra, beyaz büyücü, bir şekilde onun titreşimlerini emip ona söylemedikçe, onun bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, ama Belle hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı.

"Şimdi!" Angus McPherson tekrar gür sesle konuşmaya başladı. "Şu hayalet meselesini halledelim!"

"Ben Cassandra," cadı öne çıktı, yüzünde bir gülümsemeyle, elini uzattı.

"Belle," diye cevapladı Belle ve elini sıktı.

Belle'in parmakları Cassandra'nın parmaklarını kavradığında, elinden Cassandra'nın vücudunun sarsıldığını hissetti. Sonra kadın hareketsiz kaldı, gülümsemesi kayboldu ve gözleri bulanıklaştı.

Belle, Cassandra'nın ani ve garip transından çıkmaması üzerine endişelendi ve utangaçlığını yenerek ona yaklaşıırken Cassandra'nın elini daha sıkı tuttu.

"İyi misin?" diye sordu Belle, ama Cassandra cevap vermedi. Sadece boş boş, kaybolmuş gibi, hiçbir şeye bakmadan bakmaya devam etti.

Angus yaklaşp fısıldadı, "Cass?"

"Ne oluyor?" diye sordu Joy endişeli bir ses tonuyla.

Cassandra hala kendine gelemediğinde Belle, "Cassandra" diye seslendi. Yaklaştı, elini sıktı ve Cassandra da elini o kadar sert sıktı ki acı verdi. Belle, "Cassandra!" diye tekrar sertçe seslendi. Artık endişelenmeye başlamıştı. "İyi misin?"

"Cass!" Angus bağırdı, etli elini Cassandra'nın omzuna koyup onu salladı.

Aniden Cassandra'nın gözleri büyüdü ve Belle'in elini sanki Belle'in eli yanıyormuş gibi çekip aldı.

Belle'e baktı, gözlerinde Belle'in okuyamadığı bir şey vardı ama her neyse, Belle'in endişesini daha da artırdı.

Önemli ölçüde.

"Lanet olsun, dostum," diye fısıldadı

Cassandra. "Ne?" diye sordu Belle nefes nefese.

Cassandra ağzını açtı, gözleri Belle'in karnına düştü ve ağzını kapattı. Bakışları Angus'a kaydı ve Belle, onun bir şey anlatmaya çalıştığını anlayabildi, ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Bir sorun mu var?" Lila şimdi yakındaydı ve Cassandra'yı izliyordu.

"Yok, sadece bir komplikasyon olduğunu düşünüyorum," diye cevapladı Cassandra, Belle'den uzaklaşarak.

Ancak Angus yakınlarda kaldı.

"Ne komplikasyonu?" diye sordu Yasmin.

O da, Belle'in annesi ve Joy gibi, saflarını sıklaştırmıştı.

"Şu anda kesin bir şey söyleyemem. Benim..." Aniden durdu, başı birden sallandı ve yüzü soldu.

Belle yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve Rachel "Yine ne oldu?" diye bağırınca annesine baktı.

Cassandra hızla odaya geri döndü ve "Burada kalmam gerekiyor. Kalede. Angus da öyle." dedi.

Belle, Angus'un yanında hareketsiz kaldığını hissetti, ama konuşan Joy'du. "Neden? Bir şey mi oldu...?"

Cassandra onu keserek, "Bazı okumalar yapmam gerekiyor," dedi. "Ne tür okumalar?" diye tereddütle sordu Joy.

Cassandra kapıya doğru yürümeye başladı. "Sonra açıklarım. Şimdi hazırlanmam lazım." Kapıda durdu, dönüp aniden ve tuhaf bir şekilde sordu: "Kediniz var mı?"

Joy başını salladı ama "Köpeklerimiz var. Alman çoban köpekleri, iki tane." dedi.

Cassandra tiksintiyle burnunu kırıştırdı ve gözlerini yere indirerek mırıldandı, "Köpekler. Lanet olası işe yaramazlar." Bakışları McPherson'a kaydı ve "Angus, konuşmamız lazım," dedi.

Angus kapıya doğru yavaşça yürüdü ve "Tamamdır, kızım" dedi.

Lila onları takip etti ve kararlı bir şekilde "Bir dakika bekleyin" diye ısrar etti.

Cassandra ve Angus çıkışı durdurup Belle'in büyükannesine baktılar.

"Tam olarak neler oluyor?" diye sordu Lila.

Belle, bir tarafında annesi, diğer tarafında Jack'in annesi ve Yasmin ile birlikte kapıda duran üç kişiyi izlerken, Cassandra'nın bakışları Gram'a sabitlendi.

"Emin olamıyorum ve sizi endişelendirmek istemem ama bu evde iki hayalet olduğunu sanmıyorum."

"Var," diye patladı Joy. "Kırk yıldır onları görüyorum!" "Ben de gördüm!" diye ekledi Rachel. "Belle de gördü."

Cassandra başını salladı ama "İki hayalet yok" dedi. Bakışları odadaki herkesi kapsıyordu. "Bence üç tane olabilir."

Joy nefesini tuttu.

Lila başını çevirip Belle'e baktı. "Lanet olsun," diye fısıldadı Yasmin.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Rachel.

Belle, boğazına kadar çıkan kalbini saklayarak konuştu.

"Üç mü?" diye sordu.

Cassandra'nın gözleri Belle'ye takıldı. "Bilmiyorum dostum. Bir şey hissediyorum." Bakışlarını Lila'ya çevirdi. "Biraz okuma yapayım. Öğrenir öğrenmez size haber veririm."

"Ne kadar sürer?" diye sordu Lila.

"Bilmiyorum. Bir saat sürebilir. Beş gün sürebilir. Algılanmak istemeyebilir, saklanabilir," diye cevapladı Cassandra.

"O mu?" diye sordu Joy.

"O," diye cevapladı Cassandra ve sonra nefes aldı. Nefes verirken, hepsini sakinleştirmeye çalıştı. "Panikleyecek bir şey yok, en azından şimdilik. Bırakın da işime bakayım."

"Git! Çalış!" Rachel sertçe emretti.

Cassandra Angus'a bir bakış attı, Angus başını salladı ve ikisi de odadan çıktı.

Odadaki herkes sessizdi.

Aniden Joy'un vücudu sarsıldı ve "Bazı odaları hazırlamam lazım" diye mırıldanarak ileri atıldı. Ve odadan çıktı.

Onun sözleri üzerine Belle'in dehşeti daha da arttı ve annesine baktı.

"Anne..."

Rachel elini tutup onu sakinleştirmek için sıktı. "Endişelenecek bir şey yok tatlım. Hayalet Yardımcıları bu işi halledecek. Her şey yoluna girecek."

Belle annesine döndü. "Benim endişelendiğim de *bu*.

Onlar burada *kalacaklar*."

"Bence bu iyi bir şey," diye araya girdi Yasmin. "Zaman kazanırlar. İşe gitmek için araba kullanmak zorunda kalmazlar. Kalkıp kahvaltı yaparlar ve sonra," ellerini çırpıtı, "hemen işe koyulurlar."

Belle Yasmin'e baktı ve "Onları *gördün* mü?" diye sordu.

"Tabii," diye cevapladı Yasmin rahat bir şekilde.

"Onları iyice gördün mü?" Belle devam etti.

"Tabii," diye tekrarladı Yasmin. "Cidden Belle, onlar çok havalı. Sen eve gelmeden önce, onlara Myrtle ve Lewis'in hikâyesini anlattık ve sanki her şeyi biliyorlarmış gibi..."

"Yasmin," Belle, alışılmadık bir şekilde kaba davranarak sözünü kesti, ama durumun bunu gerektirdiğini düşündü, "Jack'i hepimizden daha uzun süredir tanıyorsun. O ikisini gördüğünde ve onun çatısı altında kalıp *okuma yaptıklarını* ve

garip *translara* girip, bilmiyorum," histerisi tırmanırken durakladı ve "küstahça İskoç gibi davrandıklarını" ekledi.

Yasmin anladı ve fısıldadı, "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Bence..." Belle başladı ama büyükannesi sözünü kesti.

"Bence cadının işini yapmasına izin vermeliyiz. Belle bir şey söylerse Jack'in fikri değişecektir. Ve bence hepimiz tetikte olmalıyız. O şey her neyse, iyi bir şey değildi ve yapabileceğimiz en iyi şey uzmanların işlerini yapmalarına izin vermektir."

"Büyükanne..." Belle söze başladı ama yine kesildi.

"Sen konuşacaksın," dedi büyükanne.

"Ama..." Belle bir kez daha denedi ama yine sözü kesildi. "Bellerina, konuş."

Belle içini çekti sonra fısıldadı " bence sen benim Jack üzerindeki etkiyi fazla abartıyorsun."

Bunun üzerine Lila güldü.

Yasmin ve Rachel de güldü.

Ve Belle'in söylediği şey çok komikmiş gibi hep birlikte güldüler. Oysa komik *değildi*.

"Komik olmaya çalışmıyorum!" diye bağırdı.

Büyükannesi öne çıktı ve Belle'yi kollarının arasına aldı.

Yanağını torununun yanağına dayayarak, Belle'in kulağına yumuşak bir sesle, "Bence Jack üzerindeki etkiyi hafife alıyorsun," dedi. Geri çekilip Belle'in gözlerine baktı ve Belle konuşmak için ağzını açtığı anda, aceleyle, "Kim haklı göreceğiz, hmm, tatlım?" diye ekledi. Belle ağzını kapattı ve Lila kararlı bir şekilde, "Konuşun," diye tekrarladığında, inatla büyükannesine baktı."

Belle, Lila'nın kollarından çıktı ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu.

Bir iç çekerek pes etti, "Tamam, konuşacağım."

"Sadece," diye ekledi Rachel, yaklaşarak elini Belle'in koluna koydu, "önce arabayı sorma fırsatı ver bana."

"Anne!" diye bağırdı Belle.

"Hayır. Ciddiyim. Ona sorduğumda kötü bir ruh hali içinde olmasını istemiyorum."

"Hayır diyebilir," dedi Rachel.

Belle vazgeçmeye karar verdi.

Her saat kendine hatırlattığı gibi, hamileydi, hormonları altüst olmuştu, hayaletli bir kalede (artık üç hayaletle) yaşıyordu ve Jack Bennett'a aşık oluyordu.

Savaşlarını seçmeli ve bunu yaparken de rezervlerini korumalıydı.

Ve Jack ile "konuşmak" için gücüne ihtiyacı vardı.

"Akşam yemeğinden önce biraz kestireceğim," dedi, bunun enerjisini toplamak için harika olacağına karar vererek.

"İyi fikir, tatlım. Bir saat sonra seni uyandırırım, tamam mı?"

Belle başını salladı ve odadan çıktı.

Köpekleri bulup onları Jack'in odasına götürdükten ve yatağa uzandıktan sonra kendini daha iyi hissetti.

Ve kendini daha iyi hissetmesinin tek nedeni, Baron ve Gretl'in yanında olması ve artık Jack'le paylaştığı odada, "onların" kelimesiyle tanımlanabilecek bir yatakta yatmasıydı.

Ama üçüncü hayaletin kim olabileceğini, "o"nun kim olabileceğini ve "sözünü" söylediğinde Jack'in ne düşüneceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Belle, Rachel odasına gelmeden önce uyandı.

Hâlâ biraz uykulu ama dinlenmiş hissederek yatakta uzanıyordu.

Elini karnına götürdü ve orada sertliği hissetti. "Peki, tatlım," diye fısıldadı karnına, "Sana hayatın eninde sonunda normale döneceğini ve sıkıcı olacağını söylemiştim ama baban daha iyi biliyordu, değil mi?"

Parmaklarını daha da açarak Jack'i "baba" olarak düşününce gülümsedi.

Komodinin üzerinde duran cep telefonu çaldı.

Telefonu eline aldı ve ekranda Jack Calling yazıyordu.

Yine aynı şey.

O, onun aklındaydı ve sonra aradı. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu kafasından atamıyordu. Ya da ne kadar harika olduğunu.

Parmağını ekranın üzerinde kaydırdı ve telefonu kulağına götürdü.

kula

k. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle.

Cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu, "Belle."

"İyi misin?" diye sordu, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak.

Yata Baron ve Gretl evcil hayvanlar için ileri doğru hareket ederken köpek tasmalarının

k. çınıladığını duydu.

okşamak için öne doğru hareket ettiklerinde köpek tasmalarının çınıladığını duydu.

Belle hayal kırıklığına uğratmadı, telefonu omzuyla kulağına tutarak ikisini de aynı anda okşadı, ki bu onların tercih ettiği şekildeydi.

"Evet, canım. On beş dakika sonra kalkış yapacağımı haber vermek için aradım. Düşündüğümünden daha erken bitirdim."

Belle bir mutluluk dalgası hissetti.

Ancak bu mutluluk hissini hemen ardından bir endişe

dalgası izledi. "Şey..." diye durakladı ve zayıf bir sesle

"Jack" dedi.

Jack sessiz kaldı, sonra temkinli bir ses tonuyla "Ne oldu?" diye sordu.

"Şey..." diye başladı, nasıl söyleyeceğini bilemiyordu ama bunu telefonda yaptığı için mutluydu, böylece onun öfkelenmesini şahsen görmek zorunda kalmayacaktı (ve annesi arabayı soramadan önce).

"Belle." Sesi artık temkinli değildi, bir uyarı içeriyordu. "Bugün Cassandra ve Angus ile tanıştık."

Yine sessizlik oldu, sonra bir iç çekme ve "Angus mu?"

"McPherson."

Jack'in sesi şimdi mizahla doluydu: "Adı Angus McPherson mu?"

Belle yine Jack'in en tuhaf şeyleri komik bulduğunu düşündü.

"Evet. Neden?"

Jack gülerek cevap verdi, "Bu çok İskoçça." "Sen bunun yarısını bile bilmiyorsun," diye mırıldandı Belle.

"Anlamadım?"

"Hiçbir şey," dedi Belle çabucak, "Şey... Sana bir şey söylemeliyim."

Yine bir sessizlik oldu, sonra o yumuşak bir sesle, "Ne olursa, aşkım," dedi.

Onun ses tonunu ve sözlerini duyduğunda karnının eridiğini, kalbinin eridiğini hissetti ve zihni, baştan aşağı aşık olduğunu kaydetti.

Her ikisi de endişesini tamamen yok etti.

Bu yüzden ona, "Angus ve Cassandra kalede kalıyorlar," dedi.

"Sorun değil," diye cevapladı hemen.

Belle gözlerini kırıştırdı ve "Sorun değil mi?" diye tekrarladı.

"Evet, Belle. Bol bol yerimiz var. Kalsalar, masraflarından da tasarruf etmiş olurlar."

Belle, bunun bu kadar kolay olmasına şaşırdı.

Ancak ona önceden haber vermek en iyisi olacağını düşündü: "Onlar biraz tuhaflar."

Sesi yine eğlenceli bir tona dönmüştü. "O bir medyum cadı, o da İskoç bir hayalet avcısı. Garip insanlar olduklarını tahmin etmiştim, tatlım."

"Hayır, demek istediğim," Belle nefes aldı ve şöyle dedi, "onlar *gerçekten* tuhaflar."

"O bir medyum cadı, o ise çok İskoç bir hayalet avcısı," diye tekrarladı Jack. "Onların *gerçekten* tuhaf olacağını tahmin etmiştim."

Belle kendini tutamadı ve kıkırdadı.

Sonra ona tüm hikayeyi anlattı. "Cassandra fal bakıyor. Üçüncü bir hayalet olduğunu düşünüyor."

Daha uzun ve çok daha ağır bir sessizlik oldu. Sonunda,

"Üçüncü bir hayalet" dedi.

"O emin değil. Okumalar yapıyor."

"Okumalar," diye cevapladı Jack.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Belle. "Ben uyuyordum ama onun çok hevesli görüldüğünü biliyorum. Cassandra'yı kastediyorum. Hemen başladı."

Belle, Cassandra'nın Belle'in kalbini ağzına getirecek kadar tuhaf ve korkutucu bir şekilde hevesli olduğunu Jack'e söylememeye karar verdi. Jack'in bunu muhtemelen sevmeyeceğini düşündü.

"Okumalar," diye mırıldandı Jack yine, şaşkın bir sesle.

"Jack?"

Onun bir kez daha iç çektiğini duydu ve Jack ona "Sorun yok, Belle" diye güvence verdi.

"Yasmin, ne yaptıklarını bildiklerini düşünüyor."

"Sorun yok."

"Yasmin oldukça emin görünüyor."

"Tatlım, dedim ya, sorun yok."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Yakında eve gelirim."

"Şey..." diye mırıldandı yine ve Jack sessiz kaldı, Belle devam etti, "Angus kilt giyiyor." Bu da sessizlikle karşılandı, o da devam etti, "Ve çorap, ghillie brogues, sporran, hepsi."

Onun kahkahalarla güldüğünü duydu.

O, bunun çok komik olduğunu düşündü. Bu yüzden, yumuşak bir şekilde, onunla birlikte güldü.

"Yakında eve döneceğim," diye tekrarladı, o gülmeyi bıraktığında. "Tamam, görüşürüz."

"Hoşça kal, tatlım."

"Hoşça kal, Jack."

O bağlantıyı kesti, Belle telefonu kulağından aldı ve komodinin üzerine koydu.

Ona Cassandra ve eşarplarından bahsetmeyi unuttuğunu fark ederek telefona baktı.

Dudaklarını yaladı ve burnundan nefes aldı.

Neyse, diğer konularda fazla üzölmüş görünmüyordu, bu yüzden Cassandra ve onun bolca kullandığı aksesuarlar muhtemelen onu rahatsız etmeyecekti.

Öne eğildi ve her köpeğin kafasını iyice okşayarak, "Acıktım. Akşam yemeğine bakalım." dedi.

Baron havladı ve Gretl ayağa kalkıp heyecanla daireler çizdi. Belle kalktı ve odadan çıktı.

Köpekler, koridorda ilerlerken peşinden ayrılmadılar. Aklında, guruldayan karnı ve Jack'in eve dönmesinin ne kadar süreceğı vardı.

Bu nedenle, merdivenlerin tepesine ulaştığında, Baron ve Gretl'in yaklaşım hırlamaya başlaması onu şaşırttı.

Durdu ve önce bir köpeğe, sonra diğerine baktı.

İkisi de bacaklarına yapışmış, ikisi de vücutlarına bakıyor, ikisi de dişlerini gösteriyordu.

"Ne oluyor...?" Belle söylemeye başladı ama bir hareket gözüne çarptığında durdu ve merdivenlere baktı.

Genç, siyah saçlı bir çocuk merdivenleri koşarak çıkıyordu.

Koşmak değil, *adım atmak* gibi, ama hızla, bir ok gibi süzülüyordu. O şeffaftı.

Belle'in ağzı açık kaldı.

Çocuğun solgun, hayalet gibi yüzü aniden dehşetle doldu ve durdu.

"*Belle! Dikkat et!*" Köpekler havlamaya ve ısırmaya başlamadan hemen önce, onun ürkütücü, bedensiz çığlığını duydu ve sırtında bir elin onu ittiğini hissetti.

Dengesini kaybetti, otomatik olarak havaya uzandı ama tutunacak hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden merdivenlerden yuvarlandı.

Düşüşünü durdurmaya çalıştı ama başı beşinci basamağa o kadar şiddetli çarptı ki, vücudu merdivenlerin dibinde durana kadar bilincini kaybetti.

Lewis ve Myrtle

Myrtle doğrudan Belle'in yanına koştu, ancak Lewis merdivenlerin ortasında havada asılı kalmış bir şekilde başını geriye eğmiş, dehşetle bakıyordu.

Kötü adam merdivenlerin başında durmuş sırtıyordu.

Onu görebiliyordu, ilk kez görüyordu.

Onun parıldadığını görüyordu.

"Sen," diye fısıldadı Lewis, şok olmuş, korkmuş ve öfkeli bir şekilde.

Kötü adam hayalet gibi elini kaldırdı ve alaycı bir selamla işaret parmağını alnına dokundurdu, sonra parıldayarak ortadan kayboldu.

"İmdat! İmdat! İmdat!" diye bağırdı Myrtle, doğaüstü sesi taş koridorda yankılanarak Jack'in köpeklerinin çılgınca havlamalarıyla karışıyordu.

Lewis aşağı süzülürken ayak sesleri duydu.

Myrtle, köpekler etrafında dolaşıp koklayarak ulurken, Belle'in hareketsiz bedeninin üzerinde çömelmiş bir şekilde süzülüyordu.

"Aman Tanrım." Nefes aldıklarını duydular ve baktıklarında, ikisinin de çok sevdiği, özellikle de komik olduğu için sevdikleri aile dostları Yasmin olduğunu gördüler.

Yasmin, şaşkın ve inanamayan bir ifadeyle onlara bakıyordu.

"Git! Yardım çağır!" diye bağırdı Lewis, tuhaf, hayalet gibi sesi artık köpeklerin çılgin havlamalarıyla yankılanıyordu.

Yasmin Belle'e doğru koştu ve Myrtle uzaklaştı.

Belle'in yanına diz çöktü, sonra başını kaldırıp Lewis'e baktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Yardım çağır!" diye cevapladı Lewis.

Daha fazla ayak sesi, daha fazla insan ve Yasmin başını omzunun üzerinden bakmak için hızla çevirdi.

"999'u ara!" diye bağırdı.

"Merdivenden düştü," dedi Myrtle, telefonuyla arama yapan güzel cadıya.

İskoç adam Belle'in yanına çömeldi, Myrtle ve Lewis'i görmezden gelerek nabzını kontrol etmeye çalıştı.

"Belle!" Rachel'ın yüzü bembeyaz bir şekilde geldiğini duyduklarında bağırdılar. "Oh Belle! Aman Tanrım! Ne oldu?"

Lila ve Joy olay yerine vardıklarında Rachel araya girdi.

"Evet, bir kaza oldu. Chy An Als Point'te. Belle Abbot merdivenlerden düştü," dedi cadı. "Bilinci kapalı."

"Belle, tatlım. Belle?" Rachel ellerini ona uzattı ve Lewis Myrtle'a gidip onu geri çekti.

"Nabızı var. Güçlü," dedi İskoçyalı cadıya, sonra Rachel'ı sakinleştirerek onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Onu hareket ettirme. Onu yatırmamız lazım, kızım, sağlık görevlilerini bekle."

"Onu yatırmam mümkün değil!" diye bağırdı Rachel, gözleri fal taşı gibi açılmış, yaşlı ve korku dolu bir şekilde İskoç'a karşı direnmeye başladı.

"Nabızı güçlü," dedi cadı telefona.

"Elini tutmaya devam et, Yasmin," dedi Lila yumuşak bir sesle, yaklaşarak ve eğilerek Belle'in saçlarını boynundan nazikçe çekti.

Bunu yaptıktan sonra, Belle'in şakağında kan gördüğünde nefesini kesmesine rağmen torununun saçlarını okşamaya devam etti.

"Kanıyor!" diye haykırdı Rachel, çırpınışları çılgınca bir hal aldı.

"Kafa yarası, canım. Onu yatırmalıyız, yoksa daha fazla zarar verebiliriz," dedi İskoçyalı, Rachel'ı nazikçe geri iterek sakinleştirmeye çalıştı.

"Kanıyor," diye fısıldadı Joy, o kadar korkunç bir sesle ki, herkes onun başka bir şeyden bahsettiğini anladı.

Herkes, Myrtle ve Lewis bile, hareketsiz kalıp Belle'e baktı. Belle'in bacaklarının arasında kan birikintisi olduğunu gördüler.

"Hamile," dedi cadı telefona acil bir sesle. "Ve bacaklarının arasında kanıyor."

Lewis döndü ve kız kardeşini duvardan itti.

"Lewis!" diye bağırdı Myrtle, itmesine direnmeye çalıştı ama Lewis kararlıydı ve onu tutmaya devam etti, tavandan geçerek kulelerine doğru koştu.

Pencerelerine vardıklarında hala onu tutuyordu. "Lewis!

Belle'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum!"

"Myrtle, oraya gidemeyiz," dedi Lewis yumuşak bir sesle. "Ama..."

"Biz *hayaletiz* Myrtle. İki *hayalet* ortalıkta dolaşmadan da yeterince endişelenecekleri yok mu sence?"

Ağlamaya başlamadan hemen önce ağzını kapattı. Lewis onu kollarının arasına daha sıkı çekti.

"Onun iyi olmasını istiyorum Lewis! İyi olmak zorunda! O çok tatlı! O Belle!" Myrtle, onun çocuksu göğsüne yaslanarak ağladı.

Lewis onun saçlarını okşadı.

"İyi olacak," diye yalan söyledi.

Bu bir yalandı çünkü iyi olmayacağından korkuyordu. Kötü adam oradaydı.

O adamın *nasıl* orada olduğunu Lewis bilmiyordu.

İki yüz yıldan fazla bir süredir orada değildi.

Ya da en azından Lewis onu hiç görmemiş, hiç hissetmemişti.

Ama Belle'i merdivenlerden itmişti. Lewis bunu yaparken onu görmüştü.

Myrtle'ın başı geriye doğru eğildi, var olmayan inci rengi gözyaşları hala yanaklarından süzülüyordu.

Sesi titreyerek sordu: "Onun iyi olacağına söz veriyor musun?"

Ciddiyetle başını salladı ve kurallara aykırı olsa da Lewis yine yalan söyledi: "Söz veriyorum, Myrtie Mine."

Myrtle yanağını kardeşinin göğsüne dayadı.

Lewis ise gözlerini sıkıca kapattı, Belle için duyduğu korkuyu ve kötü adamdan duyduğu dehşeti bastırmaya çalışarak, kendini, kız kardeşini ve Belle'i (eğer iyiye) güvende tutmak için ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı.

Myrtle'ı uzun süre kucakladı.

Ama hiçbir cevap bulamadı.

Belle

Belle gözlerini açtı ve hemen bir hastane odasında olduğunu anladı.

Acı hissetmedi.

Hiçbir şey hissetmiyordu.

Sadece sersemlemişti.

Gözleri odaklandı ve Jack'in, komodinin üzerindeki lambanın yumuşak ışığıyla aydınlatılan hastane yatağının yanında oturduğunu gördü.

Ağzı sıkı, yüzü sert ama gözleri yumuşaktı.

Olanları hatırladı ve fısıldadı, "Bebek?"

Jack anında öne eğildi ve o anda yüzündeki ifade değişti, acı onun yüz hatlarını keskinleştirdi.

Ve anladı.

Gözlerini kapattı.

"Poppet," diye seslendi ve kadının elini tuttuğunu hissetti. Kadın başını çevirdi ve elini çekti.

"Belle, aşkım."

"Git git," diye fısıldadı, hala uyuşuk ama şimdi bir şey hissediyordu.

Ve Belle'in hissettiği Şey boşluktu.

Elini çenesine götürdü ama ona bakması için zorlamadı.

Başparmağının yavaşça, nazikçe elmacık kemiği üzerinde kaymasını hissetti.

Sonra eli kayboldu ve kapalı göz kapaklarının arkasından ışığın söndüğünü gördü.

O, onun gideceğini

düşündü. Onun gitmesini

istedi.

Ama bunun yerine, elinin tekrar onun eline alındığını hissetti ve çekilmeye çalıştığında onun tutuşu sertleşti.

Buna karşı koyacak gücü yoktu.

Bu yüzden yüzünü başka yöne çevirdi ve gözlerini kapattı.

Daha sonra, alnının birleşen ellerine yaslandığını hissetti.

O anda, kapalı gözlerinin arasından gözyaşları süzölmeye başladı.

Chapter SEVENTEEN

Jack'in Pazarı

Jack

JACK UYANDI VE UYANDIĞI AN, vücudunun kıvrımına sokulmuş olan Belle'in de uyanık olduğunu anladı.

O her zaman ondan önce uyanırdı. Ve her zaman, sadece Belle'in bildiği bir nedenden dolayı, o uyanana kadar yatakta uzanırdı.

Onun beline doladığı kolu sıkılaştır ve vücudu buna tepki olarak kaskatı kesilirdi.

O uyandığında her zaman onu kendine doğru çekerdi.

Ve her zaman, sadece Belle'in bildiği bir nedenden dolayı, o bunu yaptığında Belle'in vücudu kaskatı kesilirdi.

Hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı.

Sabahın ve günün ne getireceğini biliyordu. Kazadan bu yana üç buçuk hafta geçmişti ve her gün aynıydı.

Belle beyin sarsıntısı geçirmiş, bileği burkulmuş, vücudunda şiddetli morluklar oluşmuş ve çocuklarını kaybetmişti.

Merdivenlerin taştan yapıldığını ve düşüşün uzun olduğunu göz önünde bulundurarak, doktor onlara "şanslı" olduklarını söyledi.

Jack da şanslı hissediyordu.

Boynu kırılabilirdi, sırtı kırılabilirdi ya da kafasındaki yaralanma beyin hasarına neden olabilirdi.

Bunların hiçbiri olmadı.

Hayattaydı, nefes alıyordu ve birkaç gün içinde hastaneden taburcu edildi.

Bu nedenle, yaşadıkları büyük kayba rağmen Jack kendini şanslı hissediyordu.

Belle ise, kesinlikle şanslı hissetmiyordu.
şanslı hissetmiyordu.

Kısa hastanede kaldığı süre boyunca, normalden çok daha sessizdi, sessiz düşüncelere daldığı anlar çok daha sık ve çok daha uzundu ve Jack ilk kez bunlardan hoşlanmamıştı.

Gerçekten de, bu anlar o kadar sık ve o kadar uzundu ki, böyle bir an yaşamadığı zamanlarda uyuyordu.

Jack buna izin verdi. Belle, böyle yaptığında düşünmemeye çalıştığını söylemişti ve Jack, bu durumda başarılı olmasını umuyordu.

Jack, Jaguar'ıyla, Rachel ve Lila ise Belle'in arabasıyla, Belle serbest bırakıldığında onu almaya gittiklerinde, Belle'in oyunu başladı.

Fotoğrafçılar yoktu, çünkü Jack'in orada olduğu ilk gece, Belle uyanana kadar yanında oturup, sessiz gözyaşları dinene ve tekrar uykuya dalana kadar onunla kalmış, sabah ilk iş olarak hastane CEO'su ile görüşme talep etmişti. Bu görüşmede Jack, CEO'ya, Belle'in hastanede yattığı, neden yattığı ve ne kaybettiği hakkında tek bir kelime bile söylenirse, hastaneyi kapatana ve CEO'nun bir daha asla çalışamayacak hale gelene kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini söyledi.

Başkan ona inandı, ama ona inanmak zor değildi. Jack söylediklerinde ciddiye ve söyleme şekli de bunu açıkça gösteriyordu.

Bu nedenle, neyse ki bu ek endişeye kapılmadılar.

Taburcu olduktan sonra, arabaların park edildiği arka kapıda Belle, Peugeot'ya doğru yürümeye başladı.

"Belle, tatlım, Jack'le gideceksin," dedi Rachel nazikçe.

Annesi, Jack veya başka bir şeye bakmadan, sadece kaldırırma bakarak Belle yumuşak bir sesle cevap verdi: "Kır evine gitmek istiyorum."

Lila torununa yaklaştı. "Belle, tatlım..." ama Jack onu kesintiye uğrattı.

"Onu kulübeye götürün."

Lila ve Rachel'in gözleri ona doğru parladı ve Belle'in vücudunun gerildiğini gördü. Annesi ve büyükannesine başını salladı,

ona yoğun bakışlar attılar ama itiraz etmediler ve Belle'i arabaya bindirdiler.

Onların uzaklaşmasını izledi, sonra Jaguar'ına binip The Point'e gitti.

Oraya vardığında annesini buldu, Belle'in ihtiyacı olan her şeyi toplaması için ona söyledi, sonra mutfağa gidip Elaine'e köpeklerin kulübede uzun süre kalmak için ihtiyaçları olan şeyleri toplaması için söyledi.

Sonra, Belle'in odasında, annesinin yanında, uzun süre kalmak için ihtiyaç duyacağı eşyaları topladı.

Bütün bunları Jaguar'ının bagajına koydu, köpekleri çağırdı, onları arabaya bindirdi ve şehre doğru yola çıktı.

Belle'in kulübesinin kapısını açtığında, her iki elinde birer bavul ve her iki ayağının yanında birer köpek vardı.

Lila, o merdivenleri çıkarken merdivenlerin başında duruyordu.

Köpekler küçük evin içinde dolaşırken, o valizleri merdiven sahanlığına bıraktı.

Jack, ona selam vermeden, "Anahtarlara ihtiyacım var ve birinin markete gitmesi gerekiyor" dedi.

"Markete ben giderim," dedi arka koridorda beliren Rachel hemen ve mutfağa koştu.

"Anahtarları ben bulurum," diye mırıldandı Lila ve o da mutfağa koştu

Jack, Belle'in yatak odasına gitti.

Belle, yorganın üzerinde yan yatmış, elleri sağ bileği bandajlıydı ve gözleri açıktı.

Jack odaya girdiğinde Belle başını kaldırdı, ama başka bir tepki göstermeden başını tekrar ellerinin üzerine bıraktı.

Bu onu rahatsız etmedi. Belle hastanedeyken günlerce bu tür davranışlara maruz kaldıktan sonra, Jack buna alışmıştı.

Ancak bu sefer, merdivenlerden düşmüş ve dar bir hastane yatağında yatmıyordu, bu yüzden Jack ayakkabılarını çıkardı. Aynı anda Gretl ve Baron odaya girip Belle'nin dikkatini çekmek için yatağın kenarına burunlarını sokmaya başladılar.

Sol elini uzattı ve her iki köpeği sırayla okşadı.

Jack, onun sert ve ağırlı olduğunu bildiği için dikkatli davranarak yatağa katıldı ve arkasına yerleşti.

Belle okşamayı bıraktı ve hareketsiz kaldı.

"Jack..." diye fısıldadı.

Jack, kolunu Belle'in beline dolayarak onu susturdu. "Sessiz ol, aşkım." "Sanırım..."

"Sessiz ol."

"Yapmamalıyız..."

Jack onu dikkatlice kendine çekti. "Belle, sessiz ol dedim." Belle vücudunu gergin tuttu ama fısıldayarak "Tamam" dedi.

Köpeklerin yataklarının yanına uzanıp sakinleşene kadar onların başlarını okşamaya devam etti.

Ve Jack, kız uykuya dalana kadar onu kucakladı.

Ancak o zaman dikkatlice yataktan kalktı. Arabaya geri dönerek, geldiğinde taşıyamadığı eşyaları aldı.

Köpeklerin kaselerine su ve mama doldurup mutfağa koyarken, Lila içeri girdi.

"Hâlâ uyuyor," diye fısıldadı Lila. "Kapıyı kapattım." Jack başını salladı.

Lila onu yumuşak gözlerle inceledi. "İyi misin?" Cevabı anında ve dürüsttü. "Hayır."

Gözlerini kapattığını izledi ve yüzünde belirgin bir şekilde ortaya çıkan acıyı görünce içini bir sıkıntı kapladı.

"Lila, sen iyi misin?" diye sordu.

Gözlerini açtı ve başını sallayarak ona hüzünlü bir gülümseme attı.

"Çocuğunuz ne hissederse, torununuz ne hissederse, siz de onu hissedersiniz. Mutluluk ya da umutsuzluk, siz de onlarla birlikte hissedersiniz." Jack'in çenesi sertleşti ve Lila öne çıktı, elini koluna koydu ve sessiz bir sesle devam etti, "Şu anda bunu duymak senin için zor olduğunu biliyorum ama bunu kendin de öğreneceğine inancım tam, dostum, biliyorum öğreneceksin..." Bir ara verdi ve fısıldadı, "bir gün."

Jack tekrar başını salladı. Cevap verecek durumda değildi, çünkü göğsü ve midesi sıkışmıştı ve

o anda nefes almaya odaklanmanın daha önemli olduğunu düşünüyordu.

Lila yaklaştı ve sesi daha da alçaldı: "Onun uzaklaşmasına izin verme."

"Yapmayacağım," diye yemin etti Jack ve bu gerçekten de bir yemindi. Sesi alçaktı ve titriyordu.

Onları duyunca, Lila'nın gözlerinde önce şaşkınlık, sonra sıcaklık belirdi. Hüzünlü gülümseme kayboldu, yerine umut dolu bir gülümseme geldi ve Lila Jack'in kolunu sıktı.

Daha sonra Rachel market alışverişini getirirken Jack geri kalanını almak için dışarı çıktı.

Daha sonra Belle uyandı ve Jack ile mutfakta oturdu, Rachel ve Lila ise akşam yemeğini hazırladı ve yemek bittikten sonra bulaşıkları yıkamaya bile yardım etti.

Kısa bir süre sonra, Lila ve Rachel kapıya doğru yürüdüler.

Belle, şaşkın bir ifadeyle onları merdiven sahanlığına kadar takip etti. "Nereye gidiyorsunuz?" diye annesine sordu.

"Eve, The Point'e," diye cevapladı Rachel, Belle'in yanağına bir öpücük kondurarak.

"Ama ben sandım ki..." diye başladı Belle.

"Yapmam gereken resimler var ve misafirlerimiz var, Cassandra ve Angus," diye hatırlattı Lila Belle'e ve ona da bir öpücük verdi.

"Ama onlar misafir değil. Sen onları işe aldın..." Belle öpücüğü aldıktan sonra tekrar başladı.

"Yarın ziyarete geleceğiz," diye kızını teselli etti Rachel. "Hayır, yarın

Pazar. Pazar günleri Jack'in günleri," dedi Lila, Jack'e bakarak.

Rachel'a sürpriz (ve memnuniyet) söyledi.

Belle'in vücudu sarsıldı ama Rachel, "Oh, tamam." dedi. Ona baktı. "Pazartesi günü geri döneceğiz."

"Ama arabam," dedi Belle. "İhtiyacım olacak..."

Jack elini beline kaydırarak onu yanına çekti ve sözünü kesti, "Bir yere gitmen gerekirse, aşkım, seni götürürüm."

Rachel ona baktı, yüzü solgundu, şakaklarında hala bandaj vardı, son birkaç gündür iyi uyumuş olmasına rağmen gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve mırıldandı, "Ama..."

Jack parmaklarıyla Belle'in belini sıktı ve yumuşak bir sesle, "Neye ihtiyacın olursa, bebeğim, senin için hallederim," diye söz verdi.

O gözyaşlarını gözyaşları doldurdu gözlerini
gözlerinin yutkundu yutkunur, baktı omzuna
omzuna, kulağına ve uzaklara baktı.

Sonra "Tamam" dedi, ama içten söylememişti.

Televizyonun önünde sessiz bir gece geçirdiler, ta ki kız, başını onun
pazısına dayayarak uykuya dalana kadar.

Onu yatağa götürdü ve uyandığında kız onun önünde uyanmıştı.

Kolu gerildi ve kadının vücudu sertleşti. "Belle," diye
fısıldadı kadının eğik boynuna.

"Gitmelisin," diye cevapladı. O anda
onun vücudu da sertleşti. "Neden?"
diye sordu.

"Seni burada istemiyorum," dedi ona, sesi sessiz ve
uzak bir sesle söyledi, sözleri damarlarına doğrudan enjekte edilmiş asit gibi hissettirdi.

Acıyı görmezden geldi ve cevap verdi, "Üzgünüm aşkım, istediğin
her şeyi sana vermeye hazırım ama korkarım bu sana veremeyeceğim
bir şey."

"Artık burada *olman* için bir neden yok," diye açıkladı, sesi hala
sessizdi, başı eğikti, vücudu gergindi.

Sözleri onun kalbini parçaladı ve o, hafifçe direnen vücudunu kendine
doğru çekti ve "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen benimle bebek için birlikteydin ve şimdi bebek yok, o
yüzden..."

Adamın kolu daha da sıkı sarılınca konuşmayı kesti.

"Ben seninle bebek için birlikte değildim," dedi, sesi kolu kadar gergindi,
öfkesi yükseliyordu ama zar zor kontrol ediyordu.

"Sorun değil Jack. Sonunda düzeleceğim. Sen sadece..."

"Belle..." Sesi uyarıcıydı.

"Ciddiyim," dedi kararlı bir sesle.

"Cidden," diye yanıtladı daha da kararlı bir sesle, "Seninle bebek
için birlikte değildim. *Senin için* birlikteydim."

"İnanamıyorum..."

O, *daha da* kesin bir şekilde sözünü kesti ve "İnan" diye
talepte bulundu. "Jack..."

Onu tekrar keserek, "Bu saçma tartışmayı ilk ve son kez yapıyoruz,"
dedi.

"Jack..."

"Belle, başka bir şey söyleme." "Ama Jack..."

Kolu, kadının vücudunu nazikçe salladı. "Belle, tek kelime daha etme." Sessizleşti, vücudu gergin kaldı.

Jack ise bu anları öfkesini kontrol etmek ve sabırlı olmak için kullandı, çünkü önümüzdeki haftalarda buna çok ihtiyaç duyacağını hissediyordu (ve haklıydı).

Sonunda Belle sessizce, "Köpekleri gezdirmelisin," dedi.

Köpekleri gezdirmenin öfkesini kontrol etmek ve sabrını bulmak için iyi bir fırsat olacağını düşünerek, "Ben hallederim" diye kabul etti.

Sonra omzunu öptü ve onu yatakta bıraktı. Gergin bir pazar günü geçirdiler.

Sonra gergin bir Pazartesi geçirdiler. Jack, Belle'den sonra uyandı ve köpeklerin yürüyüşe çıkarılması gerektiğini söylemeden önce uzun bir süre onun sıkı vücudunu kendine sıkıca sarıldı. Omzuna öpücük kondurdu, onu yatakta bırakıp köpekleri yürüyüşe çıkardı. Bunu hallettikten sonra, o evin içinde dolaşırken Jack oturma odasında çalıştı.

Bu böyle devam etti.

Sonunda Jack Londra'ya gitmek zorunda kaldı ve kadın dükkana geri dönmek zorunda kaldı.

Günler geçtikçe, o mesafeli ve gergin kalmaya devam etti, Jack ise kararlı bir şekilde yakınında kalmaya devam etti, gün içinde onu aradı, konuşmalar kısa, tek taraflı (onun tarafı) ve yapmacıktı, geceleri ise onun kulübesine geldi. O ona akşam yemeği hazırladı, sonra o çalıştı, o MP3'ünden müzik dinledi ya da televizyon izlediler. Bütün bunlar sessizlik içinde yapıldı.

Nadiren konuşuyorlardı, ama Jack onun duygusal mesafesini kabul ederken, fiziksel mesafesini kabul etmiyordu.

İkisi kanepede otururken ona yakınlaştırdı. Yataktayken onu kucakladı. Sabahları onu dükkânına götürürken ya da akşamları onu almaya geldiğinde elini tutardı. Ve onu kollarına alıp dudaklarını dudaklarına değdirmek için her fırsatı değerlendirirdi.

Çoğu zaman, bu olduğunda, onun endişeyle dudaklarını ıslattığını veya gözlerinin yaşlarla dolduğunu görürdü, ama o hiçbir şey söylemezdi ve onun dokunuşundan kaçınmazdı, ona karşılık da vermezdi.

Rachel, Lila, Joy ve Yasmin hiç uzaklaşmazlardı ama Jack ve Belle'e ilerlemeleri ve iyileşmeleri için ihtiyaç duydukları alanı da tanırırlardı.

Ne yazık ki, bu iki şey de gerçekleşmiyordu.

Jack, kazadan kısa bir süre sonra, fırsatını bekleyip ona açılmaya karar vermişti.

O bir çocuk kaybetmişti ve Jack, onu taşımadığı için bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordu.

nasıl bir his olduğunu bilmiyordu.

Jack de çocuklarının kaybını üzüntüyle karşıladı. O, Bunu Belle ile paylaşmayı dört gözle bekliyor, her yönünü büyük bir heyecanla bekliyordu. Kaybını düşündüğü her an, annesinin telefonda olanları anlatırkenki sesini hatırladığı her an, Lila'nın hastanenin girişinde onu karşılayıp Nathan'ın öldüğünü fısıldadığı an, Belle'in bandajlı ve uykuya dalmış halde hastane yatağında yattığını gördüğü an, göğsü sıkışıyordu.

Ama hissettiği şey sadece duygusal bir şeydi. Fiziksel bir şey değildi. İçinde acı çeken bir çocuğu ölmemişti.

Ve onun acısını hayal bile edemiyordu.

Bu nedenle, onun istediği gibi davranmasına izin vermeye hazırdı.

Ancak o düşündü Belle 'nin vereceğini ona bir bir fırsat, bir şey, herhangi bir şey.

Bunu yapmayacaktı.

Ve, sadece üç buçuk hafta geçmiş olmasına rağmen (çok *uzun* bir üç buçuk hafta olsa da), Jack sabrını yitiriyordu.

Pazar günüydü, *onların* günüydü ve onun için artık bir atılım yapma zamanı gelmişti.

Yüzünü kadının ensesindeki saçlara gömdü ve fısıldadı, "Belle."

"Köpekleri gezdirmen gerekiyor," diye cevapladı

kız. "Bir dakika."

Onun beklenmedik tepkisi karşısında kadının gergin vücudu daha da gerildi.

Üç hafta boyunca her gün bunu söylediğinde, Jack onu bırakıp köpekleri gezdirmişti.

Bir an tereddüt ettikten sonra ona, "Onları bekletmek hoş değil" dedi.

"Bir dakika sonra gezdiririz."

Gergin vücudu kaya gibi sertleşti.

Sonra fısıldadı, "Biz mi?"

Şimdi onun için kırılma anı gelmişti.

Bu nedenle Jack ona, "Yeniden yürüyüşlere başlamalısın" dedi.

"Ben..."

Jack onu keserek, "Ayrıca daha fazla yemeye başlamalısın" dedi.

"Ama ben aç değilim..."

"Ayrıca tasarım yapmaya da başlamalısın," diye Jack onu tekrar kesti.

"Dirk, kış koleksiyonunu hazırlamaya başlamadığını söyledi. Eylül ayındayız, kışlık stokun olmalı."

"Ama ben..."

"Ve The Point'e geri dönmemiz gerekiyor." Vücudu o kadar sertleşti ki, hareket ederse parçalanacakmış gibi hissettiğinde, Jack hareket etti ve yüzünü onun boynuna gömdü. "Senin kulübeni seviyorum, canım, ve neden burada olman gerektiğini anlıyorum, ama burası bizim evimiz değil."

"Ev mi?" diye fısıldadı.

"Ev," diye cevapladı ve ağzını kulağına yaklaştırdı. "Eve gitme zamanı geldi, aşkım."

"Ama Jack," diye fısıldadı, "burası benim evim."

O, kızın kulağının arkasındaki deriyi öptü ve kızın sağlam vücudu hafifçe titredi.

Vücudu bu titreşimi memnuniyetle emdi ve zafer çığlığı atmak istedi.

Sonunda, haftalar sonra ilk kez, ona bir şey verdi.

Zaferini haykırmak yerine, "Elaine eşyalarını bizim odamıza taşıdığına, senin evin The Point oldu" diye mırıldandı.

Kız hareket etmeye başladı ama Jack onu sıkıca tuttu ve çenesinin eklemine öpücük kondurmak için üzerine eğildi.

"Ama..." diye başladı.

"Eşyalarını benim odama taşımayı kabul ettiğinde bunun ne anlama geldiğini açıklamam gerektiğini söylemiştin. Şimdi açıklıyorum."

"Ama..."

"Eve gitme zamanı."

"Ama..."

Jack taviz vermiyordu. "Bu akşam eve taşınıyoruz."

O uzaklaştı, onu sırt üstü yatırdı, ama o yattıca, gözleri Jack'in omzuna, boğazına, kulağına kaydı.

Sonra, "Jack..." dedi.

Jack, dudaklarını kadının dudaklarına değdirerek onu yine susturdu ve fısıldadı: "Şimdi, bebeğim, sevişebiliriz ya da köpekleri gezdirebiliriz. Seçim senin."

Gözleri nihayet onun gözleriyle buluştuğunda ve kız gözlerini kırptığında onu yakından izledi. "Sevişmek mi?" diye fısıldadı.

Jack sırtıttı ve alaycı bir şekilde, "Senin seçimin bu mu?" dedi.

Gözleri büyüdü ve gevşemiş olan vücudu tekrar sertleşti, sonra keskin bir şekilde "Hayır!" diye karşılık verdi.

Yine de yılmadan, gülümsemeye devam ederek, "O zaman köpekleri gezdirelim ve *sonra* geri dönüp sevişelim," dedi.

Elleri onun göğsüne uzandı ve Jack *hiçbir yere* gitmediği için boşuna bir itme yaptı.

"Sevişemeyiz," diye tersledi.

"Tamam," diye cevapladı Jack ve başını eğip kadının boynunu öptü. "Eğer hazır değilsen, seni ağızımla tatmin ederim ve sonra, eğer istersen, sen de aynısını benim için yapabilirsin."

Ona bir kez daha etkisiz bir itme yaptı ve "Çekil Çekil!"

Onu görmezden geldi ve boynuna yaslanarak, burnuyla kulak memesini dürttü. "Ya da belki aynı anda yapabiliriz."

Onun eller hareketsiz ve fısıldadı fısıldadı, "Oh Tanrım Tanrım."

İşte oradaydı. Başka bir şey.

Onun sözleri onu gülümsetti. Eli belinden yukarı doğru kaydı ve göğsünün yanında durdu, başparmağı yan tarafını okşadı.

O bunu sevdi. Her zaman sevmişti. Çok sevmişti. İlk gecelerinden itibaren, onun bunu ne kadar sevdiğini keşfetmişti.

Şimdi de bundan hoşlanıyordu, çünkü vücudu onun altında eriyordu ve elleri göğsüne kayarak parmakları omuzlarına dolanıyordu.

Tanrıya şükür, bir yerlere varıyordu.

Avantajını kaybetmemek için, ağzını kadının çenesinden kaydırarak dudaklarına dokundu.

Dudaklarına karşı konuşarak tercihini şöyle açıkladı: "Senin ağzın benim sikimi sararken, ağzımda senin tadını hissetmek fikri ne kadar hoşuma gitse de, dikkatim dağılabilir ve senin çıkardığın o tatlı, seksi sesleri duyamayabilirim. Bu yüzden, sakıncası yoksa, konsantre olup seni dinleyebildiğim bir anda seni boşaltmayı tercih ederim, sen de daha sonra bana aynı iyiliği yapabilirsin."

Gözleri önce büyüdü, sonra da donuklaştı.

Bunu izleyen Jack, evet, Tanrıya şükür, kesinlikle bir yerlere vardığını fark etti.

"Bana hiç böyle konuşmamıştın," diye mırıldandı, bir elinin parmakları boynuna dolanmış, vücudu yumuşamıştı ama onun altında huzursuzca hareket ediyordu.

Evet, kesinlikle bir yerlere varıyordu.

"Hayır," diye cevapladı ve kısa bir öpücükle dudaklarına dokundu. "Konuşmadım."

Bunu beğenip beğenmediğini sormasına gerek yoktu, tepkisinden beğendiğini anladı.

"Jack..." diye fısıldadı, boynundaki eli hareket etti, parmakları saçlarında kaydı, hareketleri sonraki sözlerini yalanlıyordu. "Buna hazır değilim."

O, dudaklarına kısa bir öpücük kondurduktan sonra, "Tamam, aşkım, seni hazırlamak için bolca zaman ayıracağım," dedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ama parmakları onun başına baskı uyguladı, başını kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Bunu yaptığında, adam zaferini onun zaten açılmış ağzına homurdandı, başını eğdi ve dilini içeri kaydırıldı.

Kız hemen seksi, küçük seslerinden birini çıkardı ve adamın zaten sertleşmiş penisi bu sese tepki gösterdi.

Baron ve Gretl hareket ettiler, künyeleri çınladı ve ikisi de havladılar.

Bu, kapıda bir gürültü duymadan hemen önceydi.

Jack'in başı kalktı ve gürültülü ve aralıksız devam eden vurma sesleri üzerine döndü.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Belle onun altında gerginleşmişti ve bunu hisseden Jack, kapıda kim varsa boynunu kıracağına karar verdi.

"Bir muhabir kapıyı böyle vurur mu?" diye fısıldadı Belle, sesi endişeyle doluydu.

"Hayır," Jack cevapladı diye kapıyı dövme durduğunda ama, saniyeler içinde tekrar başladı ve o sinirli bir homurtuyu bastırdı.

"Annem ve büyükannem öyle vurmazlardı," dedi Belle, pişmanlıkla onun sıcak vücudundan ve sıcak yataklarından uzaklaşırken.

"Hayır, yapmazlar," diye cevapladı Jack, ama aslında yapacaklarını tahmin ediyordu, sadece pazar günü değil.

Yataktan kalktı ve Baron ile Gretl yatak odasının kapısına doğru dönüp Jack'e geri döndüler.

Belle'in hareketini duydu, arkasına baktı ve onun oturup yorganı geri attığını gördü.

Jack kapıya doğru ilerlerken durdu ve "Kıpırdama" diye emretti.

Belle bacaklarını havada durdurdu ve "Ne?" diye sordu.

"Yataktan kalkma."

"Ama..."

"Belle."

Bir an ona baktı, sonra bacaklarını indirdi ve fısıldadı, "Tamam."

"Bir dakika sürmez," dedi Jack ve onun başını salladığını gördü.

Sonra Jack, çıplak ayakla, çıplak göğüslü ve sadece pijama altıyla evin içinden geçip merdivenlerden aşağı inerek ön kapıyı açtı.

Dışarıda, yoğun mavi gözlü, uzun boylu, kumral saçlı bir adam, yıpranmış deri ceket, soluk kot pantolon ve Rolling Stones hayranlığını belirten bir tişört giymiş duruyordu.

Omzunda daha da yıpranmış bir deri çanta vardı ve endişe verici bir şekilde, ayağının yanındaki merdivende *daha da* yıpranmış büyük bir deri çanta duruyordu.

Gözleri Jack'in yüzüne takıldığında iri iri açıldı. "Tanrım, sen ünlü, zengin adamsın," dedi. Jack ona kaşlarını çattı. "Öyleyim. Sen kimsin?"

Adamın yüzü rahat, geniş, beyaz bir gülümsemeye dönüştü ve elini Jack'e doğru uzattıktan sonra, "Jensen Abbot, Belle'in babası," dedi.

Jack, Belle'in babasına cinayet işleyemediği için belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla adamın eline baktı ve sonra elini tutarak kendini "Jack Bennett" diye tanıttı.

"Dostum, *biliyorum*," diye cevapladı Jensen Abbot. "Tanrım, senin ve Belle'in fotoğrafları *her yerde*." Jack'in elini bıraktı. "İkiniz birlikte çok tatlı görünüyorsunuz. Sah... *tatlı*. Benim değerli kızımın ona yakışan birini bulacağını hiç düşünmemiştim, çünkü, dostum, sana söylememe gerek yok, o *çok güzel*, ama cidden, dostum, sen... *tam... ona göre* birisin."

Jack buna cevap veremedi, ancak Belle'in babasının ne kadar çılgın olduğu konusunda tam olarak dürüst davranmadığını ve Jensen Abbot'u oldukça çılgın biri olarak tanımladığını düşündü.

"Kızımı şaşırtmak ve tüm bu saçmalıklarla nasıl başa çıktığını görmek için geldim, yani, um, beni içeri alabilir misin, çünkü kızımı görmek istiyorum ve cidden kafeine ihtiyacım var. Anlatabildim mi?"

"Tabii ki," diye mırıldandı Jack, geri adım attı ve Baron ile Gretl'e merdivenlerden yukarı çıkmalarını işaret etti.

Jensen gecikmedi. Çantasını aldı ve köpeklerin ardından merdivenleri tırmandı.

Bunu yaparken, "Bellerina, buraya gel de babanı kucakla!" diye bağırdı.

Jack, Belle'in geceliğiyle yatak odasından koşarak çıktığını görmek için zamanında merdiven sahanlığına ulaştı. Sonra Belle'in babasının kollarına atladığını izledi.

Jensen onu havaya kaldırırken, Belle mutlu bir şekilde "Baba!" diye bağırdı. Jack, Jensen'in Pazar gününü mahvetme kararlılığını bozmasının tek bir iyi yanı olduğunu düşündü, o da Belle'in haftalardır ilk kez mutlu olduğunu duymaktı.

Jack, Jensen'in kızını kucaklamasını izlerken, köpekler etraflarında dans ediyor ve Gretl heyecanla havlıyordu.

Jensen Belle'i biraz uzaklaştırdı ve bakışları hemen Belle'in şakakındaki belirgin şekilde solmuş morluk ve dikişli kesiklere kaydı.

Sonra patladı.

"Hay sıçayım! Ne oluyor *lan!*"

Garip bir nedenden dolayı, gözleri Jack'e dikildi ve Jack, bunların suçlayıcı bir bakış olduğunu fark etti.

Jack hazırlıksız yakalanmıştı. Jensen'ın kazadan dolayı orada olduğunu sanıyordu ama görünüşe göre bilmiyordu. Jack ayrıca Jensen'ın neden sanki Belle'i merdivenlerden iten kendisiymiş gibi ona ölümcül bir bakışla baktığını da anlayamıyordu.

Bu düşüncelerin hiçbirini sindirecek zamanı yoktu.

Belle'in yüzü solmuştu ve Jack küfür etmekten kendini alıkoyduktan sonra Jensen'a, "Belki sen ve ben oturma odasında konuşabiliriz," dedi.

"Evet, konuşacağız. Hatta iki kez konuşabiliriz," dedi Jensen sertçe ve bakışları kızına döndü, elini kızının başının yanına koydu, başparmağını kesik yerin altına koydu. "Yani, ne *oluyor lan?*"

"Baba..." Belle fısıldadı, vücudu babasına doğru sallanırken eli babasının eline uzandı ve parmakları onun bileğini sardı. "Ben iyiyim."

"Kızım, kafanda yara var," dedi Jensen. "Ben iyiyim," diye yumuşak bir sesle tekrarladı.

Ama Jensen yatışmadı. Eli düştü ama büküldü ve Jack, Belle'in elini tutup sıktığını gördü. Gözleri hep Jack'in üzerindeydi ve Jack onun mutlu görünmediğini fark etti.

"Babanıza bir fincan kahve getir, kızım. Senin adamınla konuşmamız var," dedi Jensen, Jack'ten gözlerini ayırmadan.

"Bence..." Belle başladı, ama Jack Belle'in yanına gitti, kolunu beline doladı, onu kendine yaklaştırdı ve kesik yerinin üstündeki şakağına öptü.

Ağzını kulağına yaklaştırdı ve nazikçe, "Belle, aşkım, babana oturma odasını göster ve sonra lütfen kahve yap," dedi.

"Ama..."

Jack belini sıktı. "Lütfen."

Gözleri onun gözlerini arayarak, nefes aldı, dudaklarını ıslattı ve sonunda başını salladı.

Babasına dönerek, "Hadi, baba," diye davet etti.

Belle babasını oturma odasına götürürken, Jack yatak odasına gidip kot pantolon ve tişört giydi, sonra Jensen Abbot'un pencereden dışarıya baktığı oturma odasına girdi.

Belle'in babası, Jack odaya girer girmez dikkatini ona verdi ve Jack'in kapıyı kapatmasını izledi.

Kapı çerçevesine zar zor takıldığında Jensen, "Beni bekletme dostum," dedi.

Jack döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Üç buçuk hafta önce, benim evimde Belle merdivenlerden düştü."

"Tanrım," Jensen dişlerini sıkarak gözlerini kısarak sordu. "Nasıl?"

"Anlamadım?" Jack sordu.

"Kızım sakar değildir. Nasıl merdivenlerden düşmüş olabilir?" Jack, bunun çok iyi bir soru olduğunu düşündü.

Belle'ye bakmak ve çocuğunu kaybetmenin acısıyla meşgul olduğu için sormayı akıl edemediği bir soruydu.

"Bilmiyorum. Bu konuyu konuşmadık," diye cevapladı Jack.

"Peki, kahveyi getirdiğinde bunu konuşacağız," diye tehdit etti Jensen ve Jack ona doğru yürüdü.

Jack'in yaptığı gibi, Jensen haklı olarak tüm boyunu dikleştirdi.

"Bundan bahsetmeyeceksin," dedi Jack.

"Ne...?"

"Ben orada değildim," Jack, Jensen'ın Belle'in merdivenlerden düşmediğini, Jack'in onun yaralanmasında parmağı olduğunu ima ettiğini düşündüğü rahatsız edici hissini açıklayarak geçiştirdi. "O sırada Londra'dan Cornwall'a uçuyordum. Kimse görmedi. Merdivenlerin dibinde baygın halde bulundu."

Jensen biraz rahatladı ve daha az düşmanca bir tonla sordu, "Ayağı takıldı mı?"

"Bilmiyorum ama bundan bahsetmeyeceksin," dedi Jack katı bir şekilde. Jensen, "Neden bahsetmeyeceksin?" diye sorduğunda düşmanlık geri döndü.

"Çünkü düştüğünde hamileydi ama şu anda hamile değil." Jack, Belle'in babasının yüzünün kanının çekildiğini gördü ve ses tonunu yumuşatarak devam etti, "Çocuğumuzu kaybetmeyi iyi kaldıramıyor, Jensen, ona dikkatli davranmanı istiyorum."

Jensen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Senin* çocuğun mu?" "Bizim çocuğumuz, evet," diye cevapladı Jack.

Gözlerini kaçırdı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

Jack, onunla tanıştığında, Rachel gibi, yaşından çok daha genç görüldüğünü düşünmüştü.

O anda, Belle'in büyükbabası olacak kadar yaşlı görünüyordu.

"Bellerina," diye fısıldadı yere doğru ve Jack, Jack'e bakıp tuhaf bir şekilde "Gerçekten bir cep telefonu almam lazım. Rachel muhtemelen bana ulaşmak için çıldırmıştır," dediğinde sesinin bile yaşlı geldiğini düşündü.

sesinin bile yaşlı geldiğini düşündü. Jack'e bakarak tuhaf bir şekilde, "Gerçekten bir cep telefonu almam lazım. Rachel muhtemelen bana ulaşmak için çıldırmıştır," dedi.

Belle'in anlattıklarından Jensen Abbot'un evi olmayan, şehirden şehire dolaşan, bulabildiği her türlü "iş" (Belle'in tabiri) yapan, müzisyen (piyano çalışıyordu) veya krupiye (blackjack dağıtıyordu) ya da başka herhangi bir şey yapan bir Amerikan göçebe olduğunu bilen Jack, Jensen'in haklı olduğunu düşündü. Rachel muhtemelen ona ulaşmak için çılgınca uğraşıyordu.

"Şimdi buradasın," diye cevapladı Jack ve adam başını salladı.

Aniden Jensen hareketsiz kaldı ve "Ona dikkatli davranıyor musun?" diye sordu.

Jack çenesinin sertleştiğini hissetti, ancak sesini yumuşak tutmaya çalışarak cevap verdi: "Saygısızlık etmek istemedim. Demek istediğim..."

Jensen gözle görülür şekilde rahatladı ve sırtışı yayıldı, sonra sözünü kesip, "Ne demek istediğini anladım dostum, saygısızlık etmek istememiştin," dedi. Jack'in omzuna sertçe vurdu ve sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Kızımın iyi bir erkek bulduğuna sevindim. 'Ona iyi bak,'" diye mırıldandı. "Bu hoşuma gitti, bununla ilgili bir şarkı yazmalıyım." Jack'in arkasından kapıya doğru baktı ve bağırdı, "Kızım, kahvem nerede!"

Jensen onu geçip kapıya doğru yürürken Jack başka bir şey söyleme fırsatı bulamadı.

Ancak Belle ile geçireceği Pazar gününün artık sadece kendisine ait olmayacağına dair bir hisse kapıldı.

Ve haklıydı.

"Jenny!" Rachel, The Point'in devasa giriş salonundan koşarak geçip Jensen'in kollarına atılırken bağırdı.

Belle ve Jack Jensen'in peşinden içeri girdiler, Gretl ve Baron da onlarla birlikte koşarak mutfığa ve yiyeceklere doğru yöneldiler.

Jack, annesi, Lila, Yasmin ve kilt giyen büyük, tuhaf, beyaz saçlı bir adam ile bolca fular ve gümüş takı takan koyu saçlı bir kadının Rachel'in arkasında dolaştığını izledi.

Sonra gözleri Jensen ve Rachel'a kaydı ve şok içinde, onların giriş salonunda utanmadan öpüşüklerini gördü.

Utanmadan ve *tutkuyla*.

Ve bu bir süre devam ettikten sonra, Jack onların utanmazca, tutkuyla ve görünüşe göre yorulmak bilmeden öpüşüklerini fark etti.

Jack, üç buçuk haftadır ilk kez kendini gülümserken buldu.

O güldüğünde, Belle başını keskin bir hareketle ona çevirdi, gözlerini kısarak ve Jack'in kıkırdaması kahkahaya dönüştü.

Annesi'ne dönüp "Anne!" diye bağırdı.

Rachel, yavaşça (çok yavaşça), izleyicileri olduğunu fark etti ve Jensen'la öpüşmeyi bıraktı, ama uzaklaşmadı.

Eski kocasına sarılarak, parmaklarıyla ceketinin yakasını oynatarak, başını omzuna yaslayarak, kızına baktı, yüzünde bir gülümsemeyle, "Üzgünüm tatlım" diye mırıldandı.

"Ben üzgün değilim." Jensen, Rachel'ı kollarının arasına alıp kızına pişmanlık duymadan sıırttı. "Çok uzun zaman oldu, küçük kız."

Belle sinirli bir ses çıkardı ve Jack'in zaten omuzlarına dolanmış kolu kıvrıldı ve onu yanına çekti.

"Oops!" Rachel aniden seslendi ve Jensen'a baktı. "Jenny, Bellerina'yı utandırmamız gerekiyor."

Jensen Rachel'a baktı ama kaşları kalktı. "Kim demiş?"

"Jack öyle diyor," diye cevapladı Rachel. "Belle'i korumaya çalışıyor ve bunu yasakladı."

"Evet," Jensen hala sırtıyordu. "Ben de öyle bir izlenim edindim."

"

"Gerçekten mi?" Rachel merakla sordu, dönerek önu Jensen'ın vücuduna yapışacak şekilde döndü ve kollarını onun beline doladı. "Ne oldu?"

"Eminim hepimiz bilmek isteriz ama belki siz ikiniz evrende başka varlıklar da olduğunu anlayabilir ve böylece herkes Jensen'la tanışabilir," diye araya girdi Lila ve Jack yine güldü.

"Bu komik değil," Belle onun yanında fısıldadı ve Jack ona baktı.

"Poppet, yanılıyorsun," diye fısıldadı Jack, yüzünde bir gülümsemeye ve başını eğip gülümseyen dudaklarını onun büzülmüş dudaklarına değdirdiğinde bile gülümsemesi kaybolmadı.

Jack'in Angus ve Cassandra ile tanışması da dahil olmak üzere tanıştırmalar yapıldı. Sonra yer değiştirdiler, herkes sabah odasına yerleşti ve Joy ikramları hazırlamak için dışarı koştu.

"Nasıl gidiyor, kızım?" Angus, herkes oturduğunda nazikçe seslendi.

Sorusu Belle'e yönelikti ama garip bir şekilde gözleri Jack'teydi.

Cassandra'nınki de öyle.

"İyiymi Angus," diye cevapladı Belle, başını eğmiş, eteğinin kenarını dizlerinin üzerine bastırmakla meşgul olduğu için Angus'un ona bakmadığını fark etmedi.

"Ya sen?" Angus Jack'e bağırdı ve Jack çenesini kaldırdı.

Angus onu dikkatle inceliyordu ve Jack bundan hoşlanmamıştı.

Jack, arkadaşlarının yanında hiçbir şey söyleyemezdi, bu yüzden İskoçyalı'nın bakışlarını karşıladı ve Jensen, "Artık her şey yoluna girecek çünkü *ben* buradayım" dediğinde gülmedi.

Belle başını kaldırdı ve babasına gülümsedi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Rachel. Jack ve Belle'in karşısındaki kanepenin köşesinde Jensen'a o kadar sıkı sarılmıştı ki, neredeyse kucağına oturmuştu. Gözleri Jack'e kaydı ve "Umarım burası sağlamdır. Jensen biraz vahşi olabilir," dedi.

Jack konuşmak için ağzını açtı ama Jensen ondan önce davrandı. "Bu bana bir fikir verdi! Hadi parti yapalım!"

"Jenny, parti yapmıyoruz," diye karar verdi Lila.

"Kadın, parti yapıyoruz." Bakışları Jack'e kaydı ve destek almaya çalıştı. "Jack, dostum, parti yapmamızın iyi olacağına katılıyorsun, değil mi?"

"Partiye hazır olduğumuzdan emin değilim," diye cevapladı Jack ve Jensen'in kaşları çatıldı.

Sonra Jack'e, "Dostum, işler zorlaştığında, parti yapmak tek çaredir," dedi.

"Baba," dedi Belle sessizce, "Parti havamda değilim."

Jensen'in bakışları kızına yöneldi, kaşları çatıldı, gözleri yumuşadı ve hemen pes etti, "Tamam, bebeğim. Parti yok."

O anda Jack, Jensen Abbot'u sevdiğine karar verdi.

Rachel sandalyesinden fırladı ve Jensen'ı da kendisiyle birlikte kaldırdı.

Kollarını onun beline doladı ve "Şu anda ikimiz baş başa bir partiye ne dersin?" diye önerdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Belle. "Şimdi *konuşuyorsun!*" diye bağırdı Jensen.

"Vay canına," diye nefesini tuttu Belle.

"Bir saat sonra döneriz," Rachel utanmadan cemaate söyledi ve Jensen'ı odadan çıkardı.

"Daha çok on iki saat gibi," diye mırıldandı Lila ve ayrılan çiftte seslendi, "Kahvaltıda görüşürüz!"

Joy odaya geri koşarken Rachel'in kıkırdaması ve Jensen'ın kahkahası duyuldu.

"Neyi kaçırdım?" diye sordu Jack'in annesi heyecanla.

"Şey, parti yapmıyoruz ve görünüşe göre Jensen ve Rachel on iki saatlik seks maratonuna çıktılar," diye cevapladı Yasmin. "Onun dışında pek bir şey kaçırmadın."

"Ah," Joy, Jensen ve Rachel'in az önce boşalttığı kanepenin köşesine oturdu ve hayalperest bir şekilde devam etti, "Gençlik aşkı."

"Joy, ikisi de elli beş yaşında," dedi Lila.

Joy, Belle'e baktı, göz kırptı ve sözünü düzeltti, "Ah, genç kalpli aşk."

Belle annesine gülümsedi ve Jack, göğsünde acı ve zevk karışımı bir hisle, onun gülümsemesini görmediğini fark etti.

Kazadan beri hiç gülümsememişti, ama bugün babasının beklenmedik gelişiyile birkaç kez gülümsemişti.

O anda Jack, belki de Jensen'ın partisini yapmasına izin vermesi gerektiğini düşündü.

Aniden Angus ayağa kalktı ve "Bennett, bir dakika" dedi.

Belle onun yanına sıkıca yapıştı ve Jack başını geriye eğerek İskoç'a baktı.

"Şimdi konuşman gerekli mi?" diye sordu Jack sakin bir şekilde.

"Üç hafta önce almam gerekiyordu. Ama şimdi almak zorundayım," diye karşılık verdi Angus.

Belle'in gergin vücudu daha da gerildi ve Jack çenesinin de aynı şekilde gerildiğini hissetti. "Bir sorun mu var?" diye sordu Belle.

Angus, Belle'e baktığında yüzü yumuşadı. "Bir şey yok, kızım."

"Ama..."

"Sadece adamınla konuşmak istiyorum," diye devam etti Angus.

Jack, vücudunun o sabahki gibi gerginleştiğini hissetti, en ufak bir hareketle parçalanacakmış gibi hissetti ve sordu: "Üçüncü hayaletle mi ilgili?"

"Şimdilik hayaletleri düşünmeyelim, olur mu?" Joy aceleyle söyledi ve Jack'in bakışları annesine kaydı.

Annesinin bir şey bildiğini, onu çok endişelendiren bir şey olduğunu, saklamaya çalıştığı bir tepki olduğunu anladı.

Jack anında kararını verdi.

Belle'e sarıldı ve başının yanına bir öpücük kondurduktan sonra, "Hemen dönerim," dedi.

Belle, Jack ayağa kalktığında gözlerini ondan ayırmadı, yüzünde endişeli bir ifade vardı ve yanakları, babasının ziyareti ile geri gelen sağlıklı rengini kaybetmiş, yine solgunlaşmıştı.

Jack ona doğru eğildi, başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini tuttu ve dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadı, "Bir dakika sürer, canım."

"Tamam," diye fısıldadı Belle.

Gözleri Angus'a kaydı ve çalışma odasına doğru yol aldı.

Kapıyı kapattı ve Jack odaya döndüğünde Angus'un bacaklarını genişçe açmış, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş bir şekilde durduğunu gördü.

"Viski var mı?" diye sordu Angus.

"Saat on buçuk," diye cevapladı Jack. "Uygun bir saat olana kadar içki içmek için bekleyebilir misin?"

"Benim için değil, delikanlı, *senin* için."

Jack bunun iyiye işaret olmadığını düşündü.

"Çabuk konuş, McPherson, Belle'e geri dönmem lazım."

"Yapman gereken şey, Bennett, onu şımartmayı bırakmak.

O kendi yolunu bulacaktır."

Jack'in zaten pek sağlıklı olmayan sabrı, hiç tanımadığı bu adamın ona ne yapması gerektiğini söyleme cüretini göstermesiyle anında tükendi.

Bu nedenle, sesi alçaktı ve cevap verirken açıkça öfkeliydi: "Seninle on beş dakika önce tanıştım ve Belle'i neredeyse hiç tanımıyorsun. Sakın düşünme..."

Angus onu keserek şöyle dedi: "Karım araba çarptığında hamileydi."

Jack, karnına sert bir yumruk yemiş gibi hissetti ve cevap vermedi.

Angus devam etti: "Karım hayatta kaldı. Çocuğum ise kurtulamadı." Jack dişlerini sıktı ve yine de cevap vermedi.

Angus konuşmaya devam etti.

"Senin yaptığın gibi onu şımarttım. Aylarca bunu yaptım. O aylar boyunca onu kaybettim ve bana geri dönmeyeceğinden korktum. Sonunda bir iş bulmak zorunda kaldım ve bunu yaptığımda, o da kendi sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldı. Geri döndüğümde, o daha iyiydi. İpucunu anladım ve normal olmaya çalıştım." Angus ileri adım attı, iki adım ötede durdu ve büyük elini Jack'in omzuna koydu. "Yas süreci herkes için aynıdır, evlat. Belle'e bir sonraki aşamaya geçmesine yardım etmemekle ona iyilik yapmıyorsun. Şımartma zamanı geldi ve geçti. Şimdi normal olma zamanı."

Nedense Jack kendini şöyle söylerken buldu: "Bugün The Point'e geri taşınıyoruz."

Angus, Jack'in akıl sağlığından şüphe etmesine neden olacak kadar çarpık ve çılgın bir gülümsemeyle gülümsedi, oysa Angus az önce akıl sağlığının yerinde olduğunu göstermişti. "Bu iyi haber, evlat. İyi haber."

Jack işini bitirmiş ve "Bitti mi?" diye sormuştu.

Angus elini indirdi. "Korkarım hayır."

"Bitir şunu," diye talepte bulundu Jack.

Angus bir adım geri çekildi ve "O viskiyi gerçekten istemediğine emin misin?" diye sordu. Jack'in sert bakışını görünce aceleyle ekledi: "Cass ve ben tüm bunlar olurken çalışıyorduk."

Jack adama baktı ve şöyle dedi: "Myrtle ve Lewis'i hiç görmediğimi ve onların var olduğuna inanmadığımı bilmelisin. Belle'i, annemi ve Belle'in ailesini memnun etmek için yapıyorum. Bu konuyla pek ilgilenmiyorum."

"Belle'in Brenna Addison Bennett'in reenkarnasyonu olduğunu öğrendiğinde fikrini değiştirebilirsin," diye cevapladı Angus.

Evet, Jack karar verdi, Angus McPherson kesinlikle deliydi.

Ve Jack, deli bir adamın ailesiyle birlikte evinde yaşamasını hiç istemiyordu.

Bu nedenle, Jack'in sesi, "Anlamadım?" diye sorduğunda, uğursuz bir şekilde sessizdi.

"Belle'in Brenna reenkarne oldu. Cass henüz yok bir şansı senin Joshua olup olmadığını doğrulamak için bir fırsatı olmadı ama biz senin Joshua olduğunu tahmin ediyoruz."

"Bu saçmalık," dedi Jack sertçe.

"Bu gerçek," diye karşılık verdi Angus.

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu ve İskoç'a somurtarak baktı. "Cass, Belle'e dokunduğu anda bunu hissetti," dedi Angus.

"O kadar çok şey oluyordu ki, onunla tanıştığında elini sıkmadın. Bunu doğrulamak için sana dokunması gerekiyor."

"Belki daha açık konuşmalıyım," diye cevapladı Jack. "İlgi duymadığımı söylediğimde, bu saçmalığa katılmayacağımı kastetmiştim."

Angus öne eğildi. "Bir düşün, evlat. Belle ile olan hikayeni biliyoruz, kadınlar bunu paylaştı. Ve *seni* tanıyoruz. Kimse *senden* kaçamaz. Gazetelerde, dergilerde her yerde adın geçiyor. Geçmişini biliyoruz, özellikle de kadınlarla olan ilişkilerini. Sonra, bir gece bu kızla tanışıyorsun ve birkaç saat içinde hayatının geri kalanını onunla geçirmek istediğini anlıyorsun? Bu sana tuhaf gelmiyor mu?"

Konuşmasının bittiğine ve Belle'e geri dönme zamanının geldiğine karar veren Jack, başını salladı ve kapıya doğru yönelerek, "Bu seni ilgilendirmez lan" dedi.

"Sen ve Belle birbirinize bağlısınız," Angus arkasından seslendi.

Jack durdu, elini kapı koluna koydu ve geri döndü, "Evet, öyleyiz. Ama bunda tuhaf bir şey yok."

Angus yerinden kıpırdamamıştı. "Hayır, haklısın, tuhaf değil. Bu çok güzel. Ama bağlandığınızı söylediğimde, hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde bağlandığınızı kastediyorum. Bu nadir ve gerçekleştiğinde çok güzel bir şey ve bu *sana* oldu. Sen ve Belle doğaüstü bir şekilde birbirinize bağlısınız. Birbirinize aitsiniz. Birbiriniz için yaratılmışsınız. Bunu hemen hissettiniz ve orada durup bana ya da kendinize hissetmediğinizi söylemeyin."

Aniden Jack, Belle'in gözlerinin ilk kez ona baktığı anı hatırladı. Sanki karnına bir balyoz çarpmış gibi hissettiğini hatırladı.

Ve Belle kendisine tanıtıldığında, ona öpmesi için yanağını uzatmadığını ve bunun onu o kadar sinirlendirdiğini hatırladı ki, bunu ona zorla yaptırmıştı.

Ayrıca, onunla tanıştığı anda, onu kollarına aldığını ve sadece birkaç saniye sonra, onu öpmek için mantıksız bir istek duyduğunu da hatırladı.

Son olarak, onunla tanıştıktan sadece birkaç saat sonra, gece yarısı, kızın onun yanında, köpeklerinin yanında, onun gömleğini giymiş dururken, onu zaten kadını olarak gördüğünü hatırladı ve karşı cinsle olan tüm geçmişinde eşi benzeri görülmemiş bir sahiplenme hissettiğini hatırladı.

Bu nedenle, karşı cinsle olan geçmişinin oldukça zengin olduğunu göz önünde bulundurarak, tüm bunların oldukça tuhaf olduğunu kabul etmek zorundaydı. Hiç düşünmemişti, hiç sorgulamamıştı, sadece öyleydi.

Ancak şimdi, bunu düşünmek zorunda kaldı ve gözlerini İskoç'a dikti.

"Anlıyorum, sana geliyor," diye mırıldandı

Angus. Jack odaya geri döndü.

Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama Angus'a "Devam et" demekten başka seçeneği yoktu.

Angus sadece bir kez başını salladı ve şöyle dedi: "Reenkarne olmak derken, insanların düşündüğü şeyi kastedmiyorum. Demek istediğim, Brenna Addison ve Joshua Bennett'in ruhları,

senin ve Belle'in ruhlarının taşıdığı ruhları taşıyordu. Sen Joshua, o da Brenna değilsin. Sen sensin, o da Belle. Ama ikiniz de bu ruhu taşıyorsunuz, bu dünyadaki yaşamın izini, sahibi ölse bile asla ölmeyen. Tek bir amaçla yaşıyor. Her zaman eşini arıyor, ona özlem duyuyor ve onu bulduğunda ancak huzur buluyor."

Bu fikir saçma sapan bir şeydi.

Jack bu düşüncüyü paylaşmıyordu ama yüzünde bu düşüncenin yansıdığını biliyordu çünkü Angus iç geçirdi ve "Bunu sindirmek için biraz zaman tanıyalım mı?" diye önerdi.

Jack ona nefesini tutmamasını tavsiye etmek istedi ama Angus henüz bitirmemişti.

"Mesele şu ki, bu ruhlar, bu izler, bu yaşam parçaları, bir şekilde The Point'e bağlı görünüyorlar. Sonsuza kadar buraya bağlı değiller, çünkü öyle olsaydı Belle Brenna'nın izini bulamazdı. Ama eylem buraya bağlı. Olması gereken şey buraya bağlı. Cass ve ben, bunun sonsuza kadar böyle olduğunu düşünmüyoruz. Bir şeyin bu izleri buraya bağladığını, ikinizi de buraya getirdiğini düşünüyoruz. Myrtle ve Lewis için burada olmaları gerektiği için burada olduklarını düşünüyoruz."

"Yani, Belle'in en azından annelerinin izi olarak The Point'e geri dönmesi, onları özgürleştirebilir diyorsun."

Angus başını salladı ama "Sorun şu ki, Myrtle ve Lewis ortadan kayboldu" dedi.

Jack ona baktı ve "Anlamadım?" dedi.

"Defalarca okuduk. Bu evde hayalet yok."

Bu, en azından iyi bir haberdi.

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Yani işin bitti" diye cevap verdi.

Angus derin bir nefes aldıktan sonra, "Muhtemelen hayır, evlat. Belle merdivenlerden düştüğünde çocuklar oradaydı." dedi.

Bu beklenmedik haber karşısında Jack tüm vücudunun gerildiğini hissetti. "Ne?" diye tehditkar bir fısıltıyla sordu.

"Hepimiz gördük. Yasmin Belle'e ilk ulaşan oldu. O geldiğinde çocukların Belle'in üzerinde uçtuğunu söyledi."

"Belle'e zarar verdiler mi?" Jack, sözlerinin delice olduğunu bilerek ve umursamadan sordu.

"Hayır, üzgündüler, yardım istiyorlardı. Ben pek dikkat etmedim ama geriye dönüp bakınca korkmuş görünüyorlardı. En azından erkek çocuk öyle görünüyordu. Sorun şu ki, ortadan kayboldukları için onlara ne gördüklerini soramıyoruz."

"Bu ne demek lan?"

"Bu, o gece bir şey olduğu anlamına geliyor. Bir şey gördüler, onları korkutan bir şey ve ortadan kayboldular. Muhtemelen kendilerini korumak için. Onları bulamıyoruz. Ama *gitmediler* çünkü gidemezler. Serbest bırakılmadıkları sürece burayı terk edemezler. Sadece bulunmak istemiyorlar. Bu olağandışı bir durum değil. Olağandışı olan, ne Cass ne de benim onları hissedemememiz ve hiçbir okumamızda onları bulamamamız, oysa ikimiz de bu tür şeylerde oldukça iyiyiz."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jack.

"Onlarla konuşmalıyız. Cass bu eve ilk geldiğimizde başka bir varlık hissetmişti. O varlık da ortadan kayboldu. Hiçbir izi, hiçbir belirtisi yok, sanki hiç buraya gelmemiş gibi, sanki hiç buraya gelmemiş gibi. Çocukların izleri ise her yerde. Şu anda seninle burada dururken, onların bu odada bulunduklarını hissedebiliyorum. Üçüncü varlık ise, hiçbir izi yok."

"Ve bu üçüncü varlık..." Jack başladı.

"Bence çocuğu korkutan şey bu."

Jack'in göğsü sıkışırken, ağzından "Caleb Caldwell" diye mırıldandı.

"Benim tahminim de bu," Angus başını sallayarak onayladı.

Jack'in göğsü daha da sıkıştı ve sesi kısık çıkarken, "Belle," dedi.

"Benim tahminim de oydu," diye cevapladı Angus. "Onun burada olması garip olurdu. Bir hayalet, musallat olduğu yerle bir bağlantısı olmalı. Çok zaman geçirdiği ya da öldüğü bir yer olmalı. Ama bir hayaletin, hayatında olan bir şeyle bağlantılı bir yer bulması da duyulmamış bir şey değil. Yine de, merdivenlerin üstünde, merdivenlerin altında

ve her basamakta okumalar yaptık. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Orada hiçbir şey yok. Hiçbir hayalet iz *bırakmaz*. Bu imkansız."

Jack, inanamadan, "Çocuklara ihtiyacımız var" dedi.

"Evet, evlat, çocuklara ihtiyacımız var." Angus rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve "Belle söyledi mi...?" diye sordu.

Jack sözünü kesti. "Bu konuyu konuşmadık. Ben onun ayağı takıldığını düşündüm."

Angus tekrar başını salladı. "Evet, Caldwell orada olsa bile kız öyle düşünmüş olabilir. Onu düşmesi için kandırması ya da önüne çıkıp dengesini bozması gibi bir şey yapması gerekirdi. Hayaletler, onlara güç veren bir büyü olmadıkça insanlara dokunamazlar. Yerel bir kızın günlüğü elimizde. Cass onu kasabanın kütüphanesinde buldu. Daha sonra seninle paylaşacağım. Ama bildiğimiz kadarıyla, Caldwell'in ona bu gücü verebilecek bir cadıyla ilişkisi yoktu ve bu günlükte onun hakkında çok şey yazılmış olsa da, yerel kız onun kara büyüyle uğraştığını belirtmemiş. Belle'e dokunabilmesi için bir büyüye sahip olması gerekirdi. Kendisinin tüm izlerini ortadan kaldırabilmek için çok güçlü olması gerekirdi. Cass başka bir şey hissettiğinden emin olsa da, bunun ne olduğunu henüz keşfedemedik. Öne doğru eğildi. "Ama Jack, o küçük hayalet çocuğu korkutan bir şey vardı. Yüzyıllardır bu evde hiçbir şeyden korkmadığı halde, onu ortadan kaybolmaya zorlayan bir şey. Onu ortaya çıkarmamız gerekiyor."

Jack başını salladı. "Ne yaparsan yap ama Belle ve ben bugün The Point'e geri dönmüyoruz."

Angus başını geriye attı ve Jack'e bakmadan önce bir çığlık attı. "Evlat, bizim oturup viski içip hayaletlerin izini sürdüğümüzü mü sanıyorsun? Belle korunuyor. Cass onu koruyor. Cass *herkesi* koruyor. Bütün ev o kadar iyi korunuyor ki, onu aşmak için güçlü bir cadı grubu gerekir ve onlar için bile *bu günler* sürer."

Jack hiç ikna olmamıştı ama bunu Angus'a söylemeden önce Angus tekrar konuştu.

"Söylediklerime inanmadığını biliyorum ama şuna inan, işimi ciddiye alıyorum. Ailem, nesiller boyu bunu yapıyor.

işimizi ciddiye alıyoruz. Onu yaşıyoruz. Onu soluyoruz. O bizim mirasımız. Bu işi yaptığım süre boyunca kimseyi hayal kırıklığına uğratmadım ve seninle de başlamayacağım, The Tiny Dynamo'yu da kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacağım." Bitirmeden önce eğildi ve "Anladın mı?" dedi.

Kesinlikle ciddi görünüyordu ama Jack cevap vermedi. Sadece bakışlarını sabit tuttu.

Angus vazgeçti ve ısrarla, "O gece hakkında Belle ile konuş, Jack. Onun ne gördüğünü ve ne *hissettiğini* bilmemiz gerekiyor."

"Ve, eğer başka bir şey olsaydı..." durakladı ve sonra kelimeyi keserek, "*varlık*, ne arardın?"

"Soğuk bir esinti genellikle bir işarettir," diye cevapladı Angus. "Hafif bir esinti gibi hissedilebilir. Soğuk havada olduğu gibi nefesini görmüş olabilir. Bazen hayaletler, Myrtle ve Lewis'in yaptığı gibi, tam olarak görünürler. Bazen sadece bir his olur. Yalnız olmadığını hissetmiş olsa bile, Cass ve ben bunu bilmeliyiz."

Jack burnundan nefes aldı ve sonra inanmadığı bir şey söyledi.

"Belle ile konuşacağım."

Angus deli gibi gülümsedi. "Aferin evlat."

Jack, inanmadığı şeyi söylemeye devam etti: "Belle'in yanına dönmem gerek, ama tam bir brifing istiyorum."

Angus en ufak bir kendini beğenmişlik belirtisi göstermedi.

Sadece başını salladı ve "Elbette" diye onayladı.

Jack de başını salladı ve Angus'la birlikte sabah odasına geri döndüler.

Oraya varamadılar.

Çünkü aynı yöne giden Miles'a rastladılar.

"Miles," diye seslendi Jack, sesi keskin ve kardeşinin dönmesini izledi.

Jack onu gördüğünde, Miles'ın yüzünde bir şey olduğunu fark etti, Jack'in tam olarak anlayamadığı bir şey, ama her neyse, Jack'i tedirgin etti ve Angus'un arkasında nefesini tuttuğunu duyduğunda bu tedirginlik daha da arttı.

Miles yüzünü yeniden düzenledi ve yön değiştirdi. Jack'le karşılaşan Miles, kardeşinin sert vücudunu kucakladı.

"Jack, çok üzgünüm," diye mırıldandı Miles, onu kucaklayarak sırtını okşadıktan sonra bırakıp geri çekildi. "Elaine, Belle'le birlikte burada olduğunuzu söyledi. Ben de gidip..."

Jack onu keserek, "Şimdi sırası değil, Miles," dedi.

Miles'ın yüzü gerildi, sonra gözleri Angus'a kaydı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen de kimsin?"

"McPherson," diye duyurdu Angus, Jack'in İskoçyalıyla geçirdiği kısa sürede fark ettiği gibi, gürleyen, bağırarak ya da işiyle ilgili saçma sapan gerçekleri anlatırken bile, sesinin altında her zaman bir sıcaklık vardı.

Şimdi ise Angus'un sesi buz gibiydi.

"Eminim öylesindir," diye mırıldandı Miles, sesinde mizah vardı ama hoş bir mizah değildi.

"Miles..." Jack başladı ve kardeşinin gözleri ona çevrildi.

"Sadece Belle'in iyi olup olmadığını görmek istiyorum," dedi Miles.

"Seni bu zahmetten kurtarayım," dedi Jack açıkça. "İyi değil. Merdivenden düştü, bileğini burktu, beyin sarsıntısı geçirdi, şakağı yaralandı ve beş dikiş atıldı, ayrıca çocuğumuzu kaybetti. Böyle bir şey olduğunda kimse 'iyi' olamaz."

"Jack..." diye başladı Miles.

"Zaman, Miles," diye Jack sözünü kesti. "Zamana ihtiyacımız var."

Miles'ın yüzü inatçı bir ifadeye büründü. "Ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

Jack sabrını kaybetti, kardeşine doğru eğildi ve sertçe, "Ve ben sana doğru olanın bize... biraz zaman vermek olduğunu söylüyorum..."

zaman vermek."

Miles Jack'e sert bir bakış attı, sonra Angus'a, sonra tekrar Jack'e baktı ve kısa bir şekilde, "Belle'e onu düşündüğümü söyle." dedi.

"Bunu mutlaka yapacağım," diye yalan söyledi Jack.

Miles başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

"O da kimdi öyle?" Angus, Miles'ın kayboluşunu izlerken sordu.

"Kardeşim," diye cevapladı Jack.

"Yakın değilsiniz, değil mi?" diye sordu Angus. "Hiç de bile," diye cevapladı Jack.

Angus, konuşmaktan kendini alıkoymaya çalışır gibi dudaklarını büzdü, sonra yumuşak bir sesle, "Kötü tohum, evlat," dedi.

"Bir daha söyle," diye mırıldandı Jack ve dönüp sabah odasına doğru yol aldı.

Jack ve Belle, toplulukla kahve içtikten sonra, Jack Belle ve Lila'yı ahıra kadar eşlik etti. Lila önden giderken, Jack ve Belle el ele sessizce yürüdüler.

Jack, son zamanlardaki gergin sessizliklerinden biri olmadığını fark ederek rahatladı.

Aksine, Belle daha rahat görünüyordu. Bunu biliyordu çünkü vücudunu sertçe ondan uzak tutmak yerine, ona yakın yürüyor, parmakları avucunu kavlıyor, omuzu koluna değiyordu.

İlk kez birlikte ahırda bulundukları zamanki gibi, onu çatı katına çıkmasına yardım etti, hemen arkasından çıktı, elleri onun ellerinin altında, vücudu koruyucu bir şekilde ona yakın durdu.

Çatı katına çıktıklarında Jack, Belle'in tırmanışlarına itiraz etmediğini fark etti. Aslında, merdivenin dibinde, ona sadece bir bakış atmış, onun kendisine gelmesini beklemiş, onun kendisine bakmasını beklemişti.

Bu büyük başarıyı, tercih ettiği sayısız yoldan biriyle kutlamak yerine, dürtüsünü kontrol etti ve çatı katına bakındı.

Jack, son ziyaretinden bu yana Lila'nın çok meşgul olduğunu gördü. Alanı ele geçirmiş, temizlemiş, boya tüpleri ve fırçalarla dolu başka bir masa, bir puf ve birkaç halı koymuş, duvara yaslanmış yarım düzine tuval vardı, hepsi de örtülüydü. Bitmemiş bir tablo, sürgülü kapıların yanına yerleştirilmiş üç şövaleye yerleştirilmişti. Duvarlara, günün farklı saatlerinde ve farklı hava koşullarında çekilmiş manzara fotoğrafları asılmıştı.

Jack, bitmemiş tablonun Lila'nın fırtına serisinin bir parçası olacağını görünce hayran kaldı ve bitmemiş olmasına rağmen zaten muhteşemdi.

Belle'e dudaklarına hafifçe dokunmaktan daha derin, daha uzun, bir mesaj veren ama büyükannesinin önünde onu utandıracak bir şey olmayan bir öpücük verdikten sonra Jack ayrıldı ve eve geri döndü.

Angus ve Cassandra'yı buldu ve çalışma odasında Cassandra'nın elini tutmasına izin verdi.

Cassandra elini tuttuğu anda, Jack onun uzun bir süre transa geçtiğini, gözlerinin odaklanmadığını ve yüzünün solduğunu gördü.

Jack'in bakışları sorgulayıcı bir şekilde Angus'a kaydı, ama Angus sadece başını salladı ve Jack sabırsızlıkla bekledi.

Sonunda Cassandra kendine geldi ve elini çekti.

Bir adım geri çekilerek kararlı bir şekilde, "Evet, dostum, sen Joshua'sın," dedi.

Jack tekrar Angus'a, sonra Cassandra'ya baktı ve kendini "Demek ruhumda onun izi var" derken buldu.

Bu, tuhaf bir nedenden dolayı, Cassandra'yı güldürdü.

Kahkahasını kontrol altına aldığı anda, başını salladı. "Hayır, Jack, sen Joshua'sın."

Jack'in gözleri Angus'a döndü.

Angus, Jack'in bakışını yakaladı ve "Reenkarnasyonun ne anlama geldiği konusunda profesyonel bir fikir ayrılığı var" diye mırıldandı.

"Görüyorum ki ona o iz meselesini sen vermişsin," dedi Cassandra Angus'a, sesinde eğlence vardı.

"Öyle işte, kızım," diye karşılık verdi Angus.

"Öyle *değil*, Angus. Yani, ruhların *izlerinin* sonsuzlukta dolaştığını kim duymuştur ki? Bu saçmalık!" diye karşılık verdi Cassandra.

"Peki, zaman içinde tekrar tekrar reenkarne olan bütün varlıklar saçmalık değil mi?" Angus ateşli bir şekilde karşılık verdi.

"Hayır," diye sakın bir şekilde cevapladı.

Angus'un yüzü normal kırmızılığından daha da kızardı ve Jack, İskoçyalı'nın patlamak üzere olduğunu zekice tahmin etti.

Jack, *her iki* teorinin de saçma olduğunu ve bu konuda hararetli bir tartışma yapmalarının da mantıksız olduğunu düşünerek, sabrının sonuna gelmişti.

Bu nedenle araya girdi: "Benimle işin bitti mi?"

İkisi de ona baktı ve Cassandra, "Şimdilik," dedi.

Jack başını salladı, odadan çıktı, Yasmin'i buldu ve ondan bir iyilik istedi, Yasmin de kabul etti. Sonra Jack ve Yasmin, Belle'in kulübesine gittiler ve Yasmin, Belle'in eşyalarını toplarken Jack, kendi eşyalarını ve köpeklerin eşyalarını topladı. Eşyaları arabaya yüklediler ve The Point'e götürdüler.

Jack Belle'i ahırdan aldı, geç bir öğle yemeği yediler ve yemekten sonra Belle uzaklaşıp ortadan kayboldu.

Onu kütüphanede, pencereye çekmiş olduğu bir sandalyede otururken buldu. Bacakları altına kıvrılmış, elinde bir eskiz defteri, kol dayama yerinde bir kutu renkli kalem vardı, sayfa boştu ve o pencereden dışarı bakıyordu.

Jack ona doğru yürüdü, elinden eskiz defterini aldı, kolunun altına sıkıştırdı, sonra elini tutup sandalyeden kaldırdı.

Kız, sanki transa geçmiş gibi onun yaptıklarını izledi, sonra birden irkildi ve "Jack..." diye başladı.

Onu görmezden geldi, eğildi, kalem kutusunu aldı ve eli hala elindeyken onu çalışma odasına götürdü.

Orada, elini bıraktı ve masasının arkasındaki pencerenin önüne bir sandalye koydu. Kızı yanına geri götürdü, sandalyeye yönlendirdi ve nazikçe iterek oturtdu. Ona eskiz defterini ve kalemlerini geri verdi ve masasının arkasına oturmak için döndü.

Bir dosyayı açarken, kızın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. "Jack," diye fısıldadı kız.

"Evet, canım?" Gözlerini önündeki kağıtlara dikti ve ona bakmamak için kendini zorladı.

Normal bir ortam yaratmaya çalışıyordu.

Bebek ölmeden önce, "normal" bir hayat kurmak için zamanları olmamıştı, ama bunu başardıklarında, onun için bunun yeterli olacağına karar vermişti.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı.

Birkaç dakika sonra, kalemlerinin defterinde çizik çizik sesler çıkardığını duyunca ona bakmaya cesaret ettiğinde, başını eğmiş çizim yaptığını gördü.

Yavaşça nefes aldı ve yine yavaşça nefesini verdi.

Ve bunu yaptığında, üç buçuk haftadır göğsünde taşıdığı gerginliğin bir kısmı da azaldı.

Hep birlikte akşam yemeği yediler, Jack köpekleri gezdirirken Belle'in de onunla gelmesini sağladı ve döndüklerinde Lila, Joy, Yasmin, Cassandra ve Angus ile oturup sohbet ettiler.

Belle'in yatmaya hazır olduğu anlaşıldığında, diğerlerinin çoğu tek tek ayrılmıştı, Jack kolunu onun beline dolayarak onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

Belle, merdivenlere karşı tepkisini gizleyemedi ve Jack, onun bütün gün merdivenlerden kaçındığını biliyordu. Ona yakın durdu, kolunu sıkıca beline doladı, adımlarını sabit tuttu ve merdivenlerin tepesine çıktıklarında Belle'in hafif bir i  çekişini duydu.

Ona sarılmak ya da öpmek, bu korkuyla yüzleştiği için bir ödül vermek istedi, ama dikkat çekmek istemedi ve onu odalarına götürdü.

şimdi yatakta yan yatmış, Belle'in banyodan çıkmasını bekliyordu.

Gözleri kapıda iken kapı açıldı ve Belle, ince, saten, pastel mavi askıları ve etek ucunda aynı renkte şeffaf pastel mavi fırfırları olan, diz ortasına kadar uzanan sade, soluk yeşil bir gecelik giymiş olarak  ıktı. Saçları açıktı, yanakları pembeydi ve ellerine losyon sürüyordu. Ama odanın içinde yatak dışında her yere bakarak dolaşan gözleri, gerginliğini ele veriyordu.

Ve Jack, onun hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

"Yatağa gel, bebeğim," diye fısıldadı Jack, kız tereddüt edince.

Kız dudaklarını ıslattı ve yatağa doğru yürüdü.

Gretl ve Baron onu banyoda karşıladı ve onu takip ettiler. Durup onların kafalarını okşadı ve sonra sessizce "Yatın" diye emretti, ikisi de yatağın onun tarafına uzandılar.

O Jack'e döndü ve tereddüt etti, Jack  ne eğildi, elini tuttu ve nazikçe çekti. O Jack'e doğru geldi, Jack onu belinden yakaladı ve yorganı beline kadar çekerek onu kendi vücudunun üzerine çekti.

Kız,  n kolunu onun göğsüne dayayarak kaldırdı ve ona baktı. ona baktı.

"Jack." Tatlı, melodik sesi tereddütlüydü, muhteşem gri gözleri fırtınalıydı ve "Konuşmamız gerek" dedi.

"Konuşmalıyız, bebeğim," dedi Jack ve kızın yüzündeki şaşkınlığı izledi. Kontrolü sağlamak ve diğer nedenlerle Jack kolunu onun beline sıkıca doladı ve diğer elini sırtına kaydırarak saçlarını gevşek bir yumrukla kavradı.

"Belle, o gece hakkında bana anlatman gerek."

Vücudu gerilmeden önce bir sarsıntı geçirdi ve daha önce düşünceleriyle fırtınalı olan gözleri, şimdi de öfkeyle doluydu.

"Neden?" diye sordu, sesinde korku açıkça belirgindi.

Saçlarını kullanarak yüzünü kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına değdirdi, sonra geri çekilmesine izin verip cevap verdi: "Çünkü bilmem gerekiyor ve çünkü sen de bunu paylaşıp unutabilmen için paylaşman gerekiyor."

"Jack, sanmıyorum ki..."

"Belle, aşkım, bunu konuşmamız gerek."

"Ama sen..."

"Söyle bana, tatlım, çabuk söyle, sonra bitecek," diye cesaretlendirdi.

"Ama..."

Kolu gerildi ve Belle konuşmayı kesti. "Belle, söyle bana, bilmem gerek."

Bir dakika boyunca ona baktı, bulanık gözleri kararmıştı.

Gözlerini sıkıca kapattı, açtı ve fısıldadı, "Sana söylemek istemiyorum çünkü bana inanmayacaksın."

O anda vücudu gerildi.

Kendini rahatlamaya zorladı ve "Neden inanmayayım ki?" diye sordu. Kız başını salladı ve Jack onu nazikçe salladı. "Belle, ne olursa olsun, sana inanacağım."

Kız gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı ve "İnanacak mısın?" diye sordu. "Evet, inanacağım," diye kesin bir şekilde cevapladı.

Kızın yutkunmasını izledi, sonra kız, "Kulağa saçma gelecek," dedi.

"Aptalca gelmeyecek."

Gözleri onun gözlerinden omzuna, sonra kulağına kaydı ve kararını verip başını sallamadan önce onu izledi. Sonunda bakışları onun gözlerine takıldı ve konuştu.

"Tamam, bilmen gerek." Adam cesaret verici bir şekilde başını salladı ve Belle devam etti, "Seninle telefon görüşmemiz bitmişti. Acıktım."

ve köpekler akşam yemeği için dışarı çıkacağımızı söyledim." Konuşmayı kesti ve Jack parmaklarını saçlarından çekti, ama saçlarının uzunluğu boyunca kaydırды, tekrar kaydırmak için geri döndü ve o konuşmaya devam ederken onun kendisine yaslanarak gevşediğini hissetti. "Koridorda yürüyordum. Kafam meşguldü, köpekler benimle birlikteydi ve sonra, birdenbire..." Yine durakladı ve nefes aldı, ama devam etmedi.

"Devam et, tatlım," diye teşvik etti Jack, diğer eliyle sırtının alt kısmında daireler çizmeye başlarken, hala saçlarını okşuyordu.

Kadın tekrar başını salladı ve fısıldadı, "Merdivenlerin en üstündeydi. Köpekler bacaklarıma yapışmışlardı ve nedense hırlamaya başladılar." Jack okşama ve daire çizme hareketlerini durdurdu ve kadın neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle konuşmaya devam ederken kollarıyla onu sardı, "Garipti. Onlara ne olduğunu sormaya başladım ama gördüm ki..."

Kadın duraksadığında Jack nazikçe ısrar etti: "Devam et, canım."

Kafasını salladı ama gözlerini onunkilere dikerek aceleyle şöyle dedi: "Merdivenlerde bir hareket gördüm. Lewis'ti. Merdivenlerden bana doğru sürükleniyordu. Çok hızlıydı Jack, çok hızlı. Hemen bir terslik olduğunu anladım."

Jack'in kolları titredi ama kadın konuşmaya devam etti.

"Durdu ve bana bağırdı. Ne dediğini hatırlamıyorum ama adımı bildiğini hatırlıyorum. Adımı bağırdı ve sonra..." Jack, kadının vücudunun titremeye başladığını hissetti ve kadının eli yukarı doğru hareket etti, parmakları Jack'in omzuna dolandı, sıkıca tutundu. "Jack, yemin ederim, sırtımda bir el hissettim ve o el beni itti." Gözleri yaşlarla doldu ve fısıldadı, "Beni merdivenlerden aşağı itti."

Jack'in kolları spazmodik bir şekilde sıkıştı ve onu gevşetmek için çaba sarf etmesi gerekti.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözlerinde hala gözyaşları parıltıyordu.

"Tabii ki hatırlıyorum, aşkım," diye cevapladı dalgın bir şekilde, Angus'un sözleri aklındaydı: hayaletler insanlara dokunamazdı, yani Belle itilmişse, onu iten biri olmalıydı. "Orada birini gördün mü?" diye sordu Jack.

Belle başını salladı. "Bakma fırsatım olmadı."

"Köpekler, havladıklarını söyledin. Sence Lewis'i gördüler mi?"

Belle başını sallamaya devam etti. "Lewis önümdeydi ama köpeklere baktığımda, onlar arkamıza bakıyorlardı."

"Bir şey hissettin mi?" diye sordu Jack.

Yüzü korkulu bir ifadeye büründü, kafasını yana eğdi ve "Bir şey hissettim mi? Sırtımdaki eli mi kastediyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Başka bir şey. Bir şey hissettin mi?" Jack tekrarladı. "Bir şey duydun mu? Bir varlık. Orada birinin olduğunu hissettin mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, hiçbir şey. Ama köpekler duydu ve sanırım Lewis bir şey gördü."

"Ayak sesleri duymadın mı, arkada birinin hareket ettiğini hissetmedin mi?" sallamaya sallamaya sallamaya sallamaya "Hiçbir şey. Ama benim zihnim başka bir yerdeydi. Az önce uykudan uyandım ve seninle konuşuyordum

konuşmuştum ve... " Durdu ve gözleri onun kulağına kaydı.

"Belle, aşkım, bana bak," dedi Jack nazikçe ve uzun bir süre sonra, bakışları nihayet ona yöneldiğinde, "Ve ne?" diye sordu.

"Ve bebek," diye fısıldadı ve onun çocuğundan bahsetmesiyle gevşemiş olan göğsü tekrar gerildi. "Sen aramadan önce bebeğe senden bahsediyordum. Ve koridorda yürürken, akşam yemeğini ve seni düşünüyordum ve eve gelmen ne kadar sürer diye merak ediyordum..."

Bu sözlerle, göğsündeki gerginlik anında azaldı ve Belle'in başını avuçlayarak yüzünü boğazına yaklaştırdı.

Belle biraz direndi ama sonra vücudu onun vücuduna yaslandı.

Belle gevşediğinde Jack, "Bebeğe benim hakkımda ne diyordun?" diye sordu.

Kızın alnını çenesine dayayarak daha da yakınlaştığını ve parmaklarıyla omzunu sıktığını hissedince memnun oldu. "Sadece haklı olduğunu söylüyorum. O akşam Cassandra ve Angus ile tanıştım ve çok garip davranıyorlardı. Bebeğe, her şeyin normale dönmeyeceği ve sıkıcı olmayacağı konusunda haklı olduğunu söylüyordum."

"Haklıydım aşkım, işler kesinlikle hala normal ve sıkıcı değil, ve o ikisi ve baban evdeyken, bir süre işlerin normal ve sıkıcı olmayacağından korkuyorum."

Vücudu gerildi ama hemen gevşedi ve kısa, boğuk bir kıkırdama duyduğunda kulaklarına inanamadı.

Kollarını ona daha da sıkı sardı ve o direnmeyip eridiğinde çok heyecanlandı.

Uzun ve tatmin edici birkaç anın ardından Belle fısıldayarak şöyle dedi: "Beni daha da deli sanacağını biliyorum Jack, ama merdivenlerden korkuyorum."

"Bu delilik değil Belle, olanlardan sonra değil."

Parmakları onun omzuna bastırdı ve ona daha da yakın sarıldı. "Tamam, ama bu daha da delice." Ona daha da yakın bastırdı ve itiraf etti, "Jack, sanırım bu evde bana zarar vermek isteyen bir şey var."

Jack yanına döndü, Belle'i de yanında götürdü, yumruğunu Belle'in çenesinin altına koydu ve gözlerine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırdı. Gözleri hâlâ endişeyle fırtınalıydı ama fırtına dinmişti.

"Yarın Angus ve Cassandra ile konuşacağız."

Kız başını yastığa yasladı ve Jack, onun bu hareketini görünce çok sevindi ve gülümsemesini engelleyemedi.

"Konuşacak mıyız?" diye sordu.

Jack başını salladı. "Konuşacağız, bebeğim. Biz yokken onlar çalışıyorlardı ve senin güvende olduğunu garanti ettiler."

Evinde bir sorun olduğunu ve Belle ile olan ilişkisinde gizemli bir şey olduğunu gösteren kanıtlar olmasına rağmen, Jack hala Angus ve Cassandra'nın iddialarının saçmalık olduğunu düşünüyordu.

Ama Belle'in öyle düşünmediğini biliyordu.

Ve gözlerindeki fırtınayı yatıştırmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

Taktikleri işe yaradı.

O titreyerek nefes aldı ve ona çekingен bir gülümseme attı.

Jack, Belle'i kucaklayıp yatağa yatırıp ışığı kapatmadan önce, gülümsemesinin göğsünde ve karnında yerleşmesine izin verdi.

Onları yatırıp Belle'in vücudunu kendine sarıldıktan sonra, Belle yumuşak bir sesle konuştu: "Jack, başka bir şey hakkında konuşmamız gerek."

"Ne, aşkım?"

Tereddüt etti ve "Bu" dedi. "Bu mu?"

"Bu. Burada. Şimdi. Sen. Ben."

Jack onu kucakladı ve fısıldadı: "Hayır, canım. Konuşmamız gerekmeyen tek şey bu. Burada. Şimdi. Sen ya da ben."

"Ama..."

"Bütün bunlar, bu lanet olası çılgın karmaşada iyi ve doğru olan tek şey."

Sessiz kaldı, sonra sordu, "Öyle mi?"

"Hissetmiyor musun?" Jack karşılık verdi.

Kızın cevabı nefes nefese ve tereddütlüydü:

"Hissetmek istiyorum." Jack onu bir kez daha sıktı.

"O zaman hisset."

"Ama bebek... bizi bir araya getiren şey..."

Jack onu bir kez daha, daha sıkı bir şekilde kucaklayarak sözlerini kesip durdurdu. "Bu konuyu konuşmayacağımızı söylediğimi sanıyordum."

"Ama konuşmak zorundayız!" diye bağırdı, sesi yükselmeye başladı.

Jack elini tekrar Belle'in saçlarına götürdü ve onu nazikçe geri çekmek için kullandı.

Karanlıkta dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı ve ona hatırlattı: "Belle, hatırlarsan, seni benim yaptığımda bebek yoktu."

"Jack..."

O, onun sözünü kesti. "Şu anda bir bebeğimizin olmaması üzücü bir gerçek. Bunu düşünmek canımı yakıyor. Göğsüm sıkışıyor ve midem ağrıyor. Ama bu, senin hala benim olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

"Göğsünü sıkıyor mu?" diye fısıldadı kadın. "Ve karnımı ağrıtıyor."

"Gerçekten mi?" diye soluk soluğa sordu.

"Evet, aşkım." Onun yüzünü boynuna gömdü ve devam etti, "Ama kazadan sonra kaybettiğimiz şeylere rağmen, seni kaybetmediğim için hala kendimi şanslı hissediyorum." Onun korkularını beslemek istemediği için dikkatli bir şekilde konuştu, ama onun anlamasını istiyordu. "Çok daha kötü bir şekilde yaralanabilirdin, bebeğim, ve sen buradasın, bizim yatağımızda, kollarımda, bunun için kendimi şanslı hissediyorum."

daha kötü bir şekilde yaralanabilirdin, bebeğim, ve sen burada, yatağımızda, kollarımda olduğun için kendimi şanslı hissediyorum."

Kızın sorusunu zar zor duyabiliyordu: "Sen, James Bennett, kendini *şanslı* mı hissediyorsun?"

"Evet, canım," başını eğdi ve dudakları kadının saçlarına değdi. "Seni kaybedemezdim ve sana söz veriyorum, aşkım, zamanı geldiğinde bir bebek daha yapacağız. Şu anda sadece birlikte olmamız gerekiyor. Sen ve ben, sadece birlikte olmamız gerekiyor."

"Sen ve ben," diye fısıldadı. "Sen ve ben," diye tekrarladı.

"Sen..." diye tereddüt etti, sonra imkansız gibi gelen bir şekilde devam etti, "benim gibi."

Saçlarına gülümsedi. "Evet, Belle," onu kendine daha yakın çekerek sözlerini bitirdi, "*seni kesinlikle seviyorum*."

Ve ona olan duygularını hiçbir şekilde tanımlamayan bu saçma sözleri söyledikten sonra, gülmesini engelleyemedi.

Kız onun kollarında kaskatı kesildi ve "Bu neden komik?" diye sordu. "Başka bir zaman açıklarım."

"Şimdi açıklayın," diye talep etti. "Başka bir zaman."

"Jack..."

"Poppet," diye sözünü kesti ve emretti, "Uyu." "Ama..."

"Uyu."

"Bence..."

Onu nazikçe salladı ve "Belle, uyu" diye emretti. Kız kendini sert tuttu ve "Emirperver" diye mırıldandı.

Jack karanlıkta gülümsedi ve "Korkarım buna alışman gerekecek, aşkım" dedi.

Biraz zaman aldı ama sonunda rahatladı ve iç çekerek, "Sanırım deneyeceğim," dedi.

Ve yine, Jack gülmesini engelleyemedi.

Jack'in Pazar günü tam olarak tamamlanmamıştı.

Çünkü gece yarısı köpekler yüksek sesle havlamaya başladı.

Birden uyanarak, Belle'in de kollarında aynı şeyi yaptığını hissetti.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı, ama ne olduğunu anlayamadan yatak odasının kapısı açıldı.

Jack uyandı ve yatakta kıvrıldı, oda aniden ışıkla doldu ve Jack, Angus ve Cassandra içeri dalarken şaşkınlık ve inanamama içinde bakakaldı. Angus elinde bir kırbaç, Cassandra ise elinde...

İnanamayan gözlerle baktı...

Bir *dal*.

"Sana zarar vermeyeceğiz, küçük hayalet!" Angus, gözleri odanın diğer ucuna bakarak bağırdı.

"O buharlaşıyor!" diye bağırdı Cassandra.

Köpekler havladı.

Jack yorganı geri attı ve yataktan fırladı.

Eterik bir erkek çocuğu sesi "*Myrtle*!" diye bağırdığında vücudu taş gibi sertleşti.

Bu sesle Jack'in vücudu hareketsiz kaldı, ancak başını hızla çevirdi ve Angus'un başının üzerinde kırbacı döndürdüğünü gördü, ancak kırbacı salladığında kırbacın yere düştüğünü gördü.

"Kule!" diye bağırdı Cassandra ve odadan koşarak çıktı.

Angus, eteği uçuşarak onu takip etti.

"Onlara zarar verme!" diye bağırdı Belle.

Yataktan kalkıp Angus ve Cassandra'nın peşinden koşturmaya başladı, köpekler hala havlayarak peşinden gidiyordu.

Jack onun peşinden koştu ve koridorda onu belinden yakaladı.

"Onlara zarar vermeyin!" Belle, uzaklaşan Angus ve Cassandra'nın arkasından bağırdı, vücudu Jack'in tutuşuna karşı direniyordu ve Angus geri döndü.

"Onlara zarar vermeyeceğiz,

kızım." Sonra ortadan

kayboldu.

Belle acilen Jack'e döndü. "Jack, çocuklara zarar vermelerine izin verme."

Jack elini tuttu ve onu hızla koridordan Lila'nın odasına çekti. Kapı kolunu çevirip kapıyı itti, anahtarı çevirdi.

Işık açıldığında Lila hemen yataktan kalktı ve onlara bakakaldı.

O bir kelime bile söylemeden, hatta gözlerindeki uykuyu silemeden, Jack emretti: "Belle'in bu odadan çıkmasına izin verme ve köpekleri yakınında tut."

Cevap beklemeden odadan çıktı.

Belle'in ve kendi odasına geri döndü, kot pantolon, tişört ve spor ayakkabı giydi ve çocuk hayaletlerin en çok görüldüğü yer olan doğu kulesine koştu.

Angus ve Cassandra'nın aşağı indiğini gördüğünde, taştan yapılmış spiral merdivenleri koşarak, iki basamak birden atlayarak tırmanıyordu.

"Onları kaybettik," dedi Cassandra tiksiniş bir sesle.

Jack merdivenlere oturdu ve cadı ile İskoç'a öfkeyle baktı.

"Ne? Ne oluyor *lan*?" diye sordu, kelimeleri çok net bir şekilde telaffuz ederek.

"Aşağıda konuşuruz, evlat," dedi Angus yumuşak bir sesle.

"Ne oluyor *lan*?" diye tekrarladı Jack.

"Aşağıda."

"Burada," dedi Jack keskin bir sesle, "şimdi."

Angus ve Cassandra birbirlerine baktılar, sonra Jack'e döndüler.

"Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmiştik. Belle ve sen geri döndüğünüzde, çocuklar senin iyi olduğundan emin olmak için ortaya çıkacaktı," diye açıkladı Cassandra. "Onların bizi algılamaması için kendimize bir büyü yaptık ve takıldık. O senin odana geldiğinde ikimiz de onu hissettik."

Jack, kendilerine "büyü" yaptıkları gibi saçma bir fikri, o ne demekse, görmezden geldi ve "Kim?" diye sordu.

"Myrtle," diye cevapladı Cassandra.

"Tekrar ortadan kaybolmadan onu yakalamak ve ona bazı sorular sormak istedik," diye ekledi Angus.

"Yani odamıza daldınız, muhtemelen onu ve seslere bakılırsa kardeşini de korkuttunuz, bu da onların tekrar ortadan kaybolacağı anlamına geliyor," diye tersledi Jack.

"*Kaçacağını* düşünmemiştik," diye cevapladı Angus.

"Ama kaçtı," diye karşılık verdi Jack.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diye mırıldandı Cassandra.

Jack'in gözleri cadıya dikildi. "Beklenmedik mi? Sen clairvoyant olman gerekiyordu, lanet olsun."

Dudaklarını sıkıştırdı ve utanmış gibi göründü.

"Bu fiyaskonun ardından, siz ikinizin ailemi ve *Belle'i* güvende tutabileceğinize, bu kaleyi hayaletlerden arındırabileceğinize inanmam mı gerekiyor?" diye sordu Jack, sesi tehlikeli bir tonda.

"Demek artık onlara inanıyorsun." Angus deli gibi sırıttı.

Jack çenesinin sertleştiğini hissetti ve şöyle dedi: "Onları görmedim ama çocuğu duydum ve sen benim soruma cevap vermedin."

"Eh, bu da bir şeydir, inanırsan daha iyi olur," diye araya girdi Cassandra.

Jack'in öfkeli bakışları ona yöneldi, onun yorumunu görmezden geldi ve "Belki biriniz benim *lanet* soruma cevap verir" diye emretti.

"Sakin ol dostum. Bu iş kolay değil. Aşk iksiri gibi bir şey değil. Hayaletler tahmin edilemez olabilirler," dedi Cassandra.

"Özellikle çocuk hayaletler. Onlarla başa çıkmak her zaman en zordur," diye homurdandı Angus.

"İçinizden biri, kim olduğu umurumda değil," diye araya girdi Jack, "iki saniyeniz var, sizi *şu anda* kışının üstüne atmamam için bana *iyi bir neden* gösterin."

"Cassandra giderse, korumasının yarısı da onunla gider," Angus hemen cevap verdi. "Bu onun özüyle bağlantılı. Biraz koruma kalır ama bu işin olağandışı olduğunu düşünürsek, alabileceğin tüm korumaya ihtiyacın olacağını tahmin ediyoruz, delikanlı."

Jack İskoç'a öfkeyle baktı.

"Ve bununla ilgisi olmasa da, Angus bu işin en iyisidir. Daha iyisini bulamazsın," diye araya girdi Cassandra.

"Teşekkürler, Cass." Angus ona gülümsedi.

"Eh, bu doğru," dedi Cassandra Angus'a.

"Biliyorum. Yine de duymak güzel," diye cevapladı

Angus. "Lanet olsun," diye mırıldandı Jack.

Angus Jack'e baktı ve yüzü ciddileşti. "Sana söz verdim, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu bir aksilik ama Bennett,

sözüm geçerli. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Sabırlı olmalısın," diye ekledi Cassandra.

"Ve Belle ile benim odamın yasak bölge olduğunu anlamalısın," diye karşılık verdi Jack.

"Biz yapamayız..." diye başladı

Cassandra. "Giriş yasak," diye

tekrarladı Jack kararlı bir şekilde.

Cassandra konuşmak için ağzını açtı ama Angus ondan önce davrandı.

"Cass, bırak gitsin," Angus ağzının kenarından mırıldandı. "Sınır koyuyorsa, bu bizi kışımızdan kovmayacağı anlamına gelir.

"

"Oh evet," diye mırıldandı Cassandra. "Lanet

olsun," diye mırıldandı Jack.

Cassandra'nın yüzü yumuşadı ve "Sabırlı ol dostum, cidden, bize güvenmelisin" diye mırıldandı.

Jack, onun yumuşak bakışlarından etkilenmedi. "Bana güvenmemi sağlayacak bir neden verdiğinizde size güveneceğim. O zamana kadar şunu bilin ki, böyle bir numara daha yaparsanız, giderim."

"Anladım," dedi Cassandra hemen.

Jack, ikisinin de gerçekten anladığından emin olmak için onlara kaşlarını çatı. Yüzlerinden anladıklarını gördüğünde, onlara sırtını döndü, merdivenlerden aşağı indi ve Lila'nın odasına gitti.

O odaya girer girmez Belle ona koştu.

Kollarını ona doladı, Belle ise ellerini göğsüne koydu ve başını geriye attı.

"Çocuklar?" diye sordu.

Jack'in bakışları Lila'ya kaydı, sonra tekrar Belle'ye döndü. "Yine ortadan kayboldular."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lila.

"Büyükanнем Cassandra ve Angus'un onları bulamadığını söylüyor," dedi Belle.

Jack kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kapıya doğru götürdü.

"Yarın tam bir briefing yapacağız."

"Sence onlar iyi mi?" Belle, Jack köpekleri çağırırken ve Lila'ya iyi geceler diyerek başını sallarken sordu.

Ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Birincisi, artık hayaletlerin var olduğuna inanıyordu, bu kavram ne kadar saçma olsa da. Kulaklarına inanamıyordu ama aynı zamanda Myrtle adını haykıran genç, bedensiz bir ses duyduğunu da inkar edemiyordu.

İkincisi, hayalet *oldukları* gerçeği göz önüne alındığında, iyi olduklarından şüphe duyuyordu.

Son olarak, hayalet avcıları Laurel ve Hardy tarafından takip edildikleri için kaçıp ortadan kaybolma ihtiyacı hissediyorlardı, bu da onların ciddi şekilde iyi olmadıkları anlamına geliyordu.

"Eminim iyilerdir, canım," diye yalan söyledi Jack.

"Umarım öyledir," diye fısıldadı Belle ve Jack, kapıyı kapatmadan önce, dudağını ısırmakta olan Lila ile göz göze geldi.

"Her şey yoluna girecek," Jack Belle'e güvence verdi, ama sözleri aynı zamanda büyükannesine de yönelikti.

Kapıyı kapatırken, Lila'nın kendini toparlayıp başını salladığını gördü.

Jack, Belle'in büyükannesine iyi geceler dilemesini bekledi, sonra onu ve köpekleri yatak odasına götürdü.

Ve yaklaşık on beş dakika sonra, köpekler yatıştığında, Belle'in ağırlığı kollarında, Jack saate baktı ve saatin 12:03 olduğunu gördü.

Sonunda, bu lanet Pazar günü bitti, diye düşündü.

Chapter EIGHTEEN

Mutlu

Belle

BELLE, KENDİNİN düşük, derin boğuk inlemelerini duyarak uyandı.

Bunun nedeninin Jack'in elinin göğsünü avuçlaması, başparmağının meme ucunda yavaşça daireler çizerek ona zevkli şeyler yaşatması ve dilinin kulağının arkasındaki deriyi okşayarak bu zevkli şeyleri daha da *lezzetli hale* getirmesi olduğunu hemen anladı.

"Jack?" diye fısıldadı, beyni henüz vücuduna bağlanmamış ve vücudu kontrolü altında değildi.

Bu nokta, Jack adını duyduğu anda onu sırt üstü çevirip uzun, sert vücuduyla onu kapattığında, dudakları onun dudaklarını derin, açık ağızlı, dillerin birbirine dolandığı, akıllara durgunluk veren, uyanma öpücüğüyle kapladığında daha da kanıtlandı.

Onu böyle öpeli sadece birkaç hafta olmuştu ama Belle bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu. Jack'in öpücüklerini ne kadar sevdiğini unutmuştu. Ne kadar kaybolabileceğini, uysal ve yumuşak olmayı unutarak, olmak istediği Belle'e dönüşebileceğini unutmuştu.

Bu yüzden, ona karşılık verdi.

Jack, ağzında homurdandı.

Hırıltısı doğrudan bacaklarının arasına gitti ve bacakları huzursuz oldu.

Jack yana yuvarlandı, ağzını hiç ayırmadan, uzun ve tatlı öpücükler vererek, eli karnından aşağı, kalçasına doğru kayd, sonra

ağızına dokundu ve derin, boğuk bir sesle, onu titretircesine, "Bacaklarını aç benim için, bebeğim" dedi.

Belle tereddüt etmedi. Bacaklarını onun için açtı ve dili onun diliyle dans ederken, parmakları uyluklarının içinden aşağıya, sonra külotunun kenarlarından yukarıya, sonra tekrar aşağıya doğru kayd, hassas cildinde t  y kadar yumu  ak.

Kollarını ona doladı, parmaklarını d    ncesizce onun kaslı sırtına, yanlarına, beline, ula  abildi  i her yere kaydırdı.

Uzaklardan Jack'in "Daha fazla, Belle" diye mırıldandığını duydu.

"Ne?" diye fısıldadı, kafası karışmış, zihni boşalmış, t  m varlığı uyluklarına, onun parmaklarına ve hissetti  i t  m g  zelli  e odaklanmış halde.

"Bacaklarını daha fazla a  , a  kım," diye fısıldadı Jack ve o, bacaklarının arasında bir ba  ka sıcaklık ve ıslaklık dalgası hissetti ve bu y  zden onun istedi  ini yaptı ve   d  l  n  , dudaklarına de  en g  l  msemesini hissetti. "İ  te b  yle, bebeğim, benim i  in a  ." Onun te  şvikiyle, bacaklarını daha da geni   a  tı.

Parmakları g  zel i  kencesine devam ederken, dudakları onun dudaklarını bir ba  ka ate  li, talepkar   p  c  kle kapladı, fısıltı kadar hafif dokunu  lar,   ok yakın ama yeterince yakın de  il. Gerginle  ti, onun dokunu  una hazırlandı, onun istilasına ihtiya   duydu, bunun gelece  inden emindi ama sonra parmakları kayıp gitti.

Artık dayanamayaca  ını d    nd     anda, aniden oradaydılar, k  lotunun   zerinde hafif  e dans ederek   ehvetli bir   ekilde onu kışkırtıyorlardı.

Kadın bo  azının derinliklerinden inledi ve adamın diline kar  ı inlemesini hissetti.

O uzakla  tı, "  ok ıslak" diye mırıldandı ve sonra gitti.

"Jack?" diye nefesini tuttu, aniden kafası karışmıştı ama endişelenmesine gerek yoktu. Ellerinin kal  alarında g    l   bir   ekilde hissetti, geceli  ini yukarı itti, sonra k  lotunu a  a  ı   ekti ve a  zı *tam oradaydı*.

Kal  alarını kaldırmadan hemen   nce sırtını kavisledi, a  zıyla, diliyle ve ona yaptıkları t  m muhte  em

şeylerle maksimum temas kurmaya çalıştı.

"*Tanrım*," diye inledi, kalçalarını onun ağzına doğru sallayarak. Onun bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutmuştu.

Nasıl unutulabilirdi ki?

Çok yakındı, çok yakındı, elleri onun saçlarında, daha fazlasını istiyordu. Aniden, gövdesini kaldırdı, uzaklaştı ve Jack'in ağzı ondan ayrıldı.

Başka bir şey için çaresizce, onun omuzlarını çekti ve o onun üzerine geldi, sırt üstü yuvarlandı, onu da yanında götürdü ve "*Belle...*" diye mırıldandı.

Kalkıp onun üzerine oturdu, üst vücudunu kendine çekti ve ağzını ağzına götürdü.

"Bana öğret," diye yalvardı, ağzına karşı, kasıklarına sürtünerek.

"Belle, aşkım, ben anlamıyorum..."

"Hiç yapmadım. Nasıl yapılacağını da öğret," diye yalvardı ve Jack'in gözlerinin parladığını gördü, sonra Jack elini saçlarına geçirip ağzını kendi ağzına bastırdı, diğer eli ise ikisinin arasına girdi.

Onun kendini içine soktuğunu hissetti.

Çılgın, kontrolden çıkmış dünyası, o içeri girer girmez bir anda düzeldi.

Anında yukarı aşağı hareket etmeye başladı, onu sürerken, o onu öperken ve başparmağı bacaklarının arasına bastırırken, güçlü, kararlı dairesel hareketleri uyluklarına titreme gönderirken çılgınca hareket ediyordu.

"Kendimi çok boş hissediyordum," diye mırıldandı ağzına. "Jack, çok boş." Sesi boğuktu, sözleri beyninden değil, başka bir yerden geliyordu. "Yine seninle dolu olmak çok güzel."

"Belle," diye mırıldandı, adı onun sözleri kadar derin ve boğuk bir sesle çıktı ve ağzı tekrar ağzını yakaladı. Oturdu, başı ağzıyla temasını sürdürmek için aşağı eğildi, hareketleri çılgınca oldu, başparmağı daha kararlıydı ve dudaklarını onunkilerden ayırıp emretti, "*Bitir, aşkım.*"

Kız başını salladı, kendini tuttu, beklemek istedi, bunu daha fazla hissetmek, onu daha fazla hissetmek, sonsuza kadar onunla dolu olmak istedi.

Saçlarını tutan eli, yüzünü ona doğru çevirdi ve "Bitir, aşkım, hemen şimdi" diye emretti.

Ve o söyleneni yaptı, hala onun sertliğine karşı kontrolsüzce direniyor, arıyor, talep ediyor, doruğa ulaştığında bile onu derinlerine saplıyordu.

O kadar yoğundu, o kadar eksiksizdi ki, Belle, birçok baş döndürücü anın ardından, onun doruğuna ulaşamadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Bir düşünce oluşturabilmek için zaman bulamadan, Jack sırt üstü düştü, onu da yanında götürdü ve samimi bağlarını kaybetmeden üzerlerine battaniyeyi çekti.

Yüzünü onun boynuna gömdü, düşünceleri dağınıktı. Bir tanesini bile yakalamaya çalıştı ve odaklanabildiği tek şeyin onun sıcaklığı, onun altında sert ve güçlü vücudu, onu tamamlanmış hissettiren bağları olduğunu fark etti.

Bir eli sırtında yukarı aşağı gezerken, diğer eli saçlarını okşadı ve bir süre sonra, "Seni özledim, bebeğim," diye mırıldandı.

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı ve kendini tutamadan, gözyaşlarının akmasını engelleyemedi.

"Belle?"

"Sen benim ahlaksız olduğumu düşünmüyor musun?" diye patladı, utanç dolu zihni, son zamanlarda yalvarışları, çaresizliği ve çılgınca hareketleriyle dolu anılarla hızla doldu.

Onun vücudunun kendi vücudunun altında titrediğini hissetti ve başını kaldırarak ona bakabildi.

O gülüyordu.

"Şimdi ne komik?" diye haykırdı kadın ve adamın iki eli de kadının yüzüne uzandı, parmakları kadının saçlarına kayarken başparmakları kadının yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

O cevap vermedi.

Bunun yerine, hala gülerek sordu sordu "Neden dünyada dünyada ağlıyorsun ağlıyorsun?"

Gözleri onun kulağına kaydı, artık bol bol pratik yaparak, özellikle de çıplaksa, bakmak için en güvenli yerin burası olduğunu öğrenmişti.

Onun sorusunu düşündü.

Sonra kulağına cevap verdi: "Ben... bilmiyorum..." Sesi titredi ve kekeleyerek cümlesini tamamladı: "Bilmiyorum."

Adamın yüzündeki elleri gerildi ve nazikçe emretti: "Bana bak." bana

bak." Dudaklarını yaladı ve gözleri onunla buluştu.

Gözleri sıcaktı, şefkatliydi, eğlenceliydi ve...

. Ona bakarken kalbi hızla atıyordu.

Haftalardır görmemişti ama o anda, tam da onun gözlerinde gördü. gözlerinde gördü.

Mutlu görünüyordu.

Gözyaşları aniden durdu ve birdenbire, "Jack, mutlu musun?" diye sordu.

Gözlerindeki sıcaklık, kahkahayı patlatmadan ve kollarını ona o kadar sıkı sararak onu kendine doğru çekip yüzünü yine boynuna gömmek zorunda bırakmadan önce, bir an için daha da yoğunlaştı.

"Şimdi ne komik?" diye sordu, onun kahkahalarının arasında.

Cevap verirken sesi hala eğlenceden titriyordu: "Sen buradasın. Ben buradayım. Sen kollarımdasın ve ben hala içindeyim. Az önce o kadar şiddetli boşaldığını gördüm ki bir an bayılacağımı sandım ve itiraf etmeliyim ki, aşkı, benim orgazmım da seninki kadar iyiydi ve sen bana *mutlu* olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Burada çok şey vardı ama Belle'in zihni hemen açıklığa kavuşturması gerektiğini düşündüğü kısma odaklandı.

"Ben, şey," tereddüt etti, sonra utanç verici kısmı atlayarak, onun anlayacağına karar verdi, "o kadar sert ki neredeyse bayılacaktım."

"Poppet, gözlerin geriye devrildi ve bir an için transa geçtiğine yemin edebilirim," diye cevapladı.

Kız, ona dik dik bakabilmek için kollarını itti. Cidden!

Ne kadar kendini beğenmiş

olabilirdi? "Hiç de bile," diye

tersledi. O sırttı.

O zaman onun alay ettiğini anladı. "Beni alay etmeyi bırak, Jack," diye talepte bulundu.

"Bu kadar kolay alay edilmeye izin verme, Belle," diye cevapladı, hala sırıtarak. Kız onun koluna vurdu ve "Kes şunu!" diye talep etti.

Jack onu sırt üstü çevirdi, vücutları birbirinden ayrılmıştı ama bacaklarını onun bacaklarına doladı ve sıcak ağırlığının büyük bir kısmını onun üzerine bıraktı, bu onu içinde hissetmek kadar hoştu, bu yüzden itiraz etmedi.

Ona baktığında hala gülümsüyordu. "Tamam Belle. Artık dalga geçme." Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve geri çekildiğinde, ifadesi hala şefkatli ve eğlenceli idi, ancak sözleri ciddiydi. Bunu biliyordu çünkü sesi alçak ve gürültülü idi. "Soruna cevap vermek gerekirse, evet Belle, uzun zamandır ilk kez mutluyum."

Karnının eridiğini hissetti, vücudu da öyle. Çünkü ona inanıyordu.

Ve onu mutlu edenin kendisi olduğunu biliyordu.

Onun bebeğini taşıdığı düşüncesi değil. Geçici delilik değil. Alternatif bir evrende yaşadıkları gibi, şimdiye kadar bilinmeyen bir olasılık da değil.

Bunların hepsi (ve daha fazlası), onun bebeğini kaybettiğini öğrendiğinde neden gecikmeden onu terk etmediğine dair, son üç buçuk hafta içinde aklına gelen olasılıklardı.

Hayır, onu mutlu eden gerçek hayattaki, şu anki, buradaki kendisiydi.

O, uysal ve nazik Belle Abbot, suçlu derecede yakışıklı James Bennett'i mutlu ediyordu.

Bu düşünceyi kalbine, ruhuna ve sonunda zihnine yerleştirdi ve şaşırtıcı bir şekilde zihni bile bu düşünceyi kabul etti.

Elini kadının başının yan tarafındaki saçlarına geçirdi ve gözleri şefkatli kalmaya devam etti, ancak mizahını kaybetti ve "Şimdi, canım, bilmek istediğim şey, sen..." diye sordu.

Bu sorunun onun için çok önemli olduğunu hissettiği için dürüstçe cevap verdi.

"Hayır." Çenesinin sertleştiğini görünce elini kaldırdı, o sert, yakışıklı, sabah tıraşsız çenesine koydu ve fısıldayarak devam etti, "Ama senin tüm yardımınla, oraya ulaşmak üzereyim."

Alnı alnına değdi ve duygulu bir şekilde "Tanrıya şükür" diye mırıldandı.

Korkmuş ama hazır hissedenden Belle, yumuşak bir sesle itiraf etti:
"Gittiğim için özür dilerim. Ben de seni özledim, Jack."

Onun yüzü yumuşarken, etraflarındaki havanın kadife gibi yumuşadığını hissetti.
Sonra, dudaklarının dudaklarında ve kollarının onu sıkıca sarıp sarmaladığını hissetti.

Belle ve Jack el ele tutuşarak yemek odasına girdiler.

Kahvaltıya geç kalmışlardı.

Herkes oradaydı, şaşırtıcı bir şekilde Olive de dahil.

"Merhaba Olive," Belle, Olive'in bakışları ona yöneldiğinde kadına gülümsedi.

"Belle, her zamanki gibi çok güzelsin," diye cevapladı Olive, dikkatini ve Belle, Olive'in sadece düşüncelerini okuyabildiğini değil, bunu gerçekten yaptığını hissetti.

Sonra Olive Jack'e baktı ve ona da aynı değerlendirici bakışı attı.

Jack, Belle'in sandalyesini çekti, Belle oturdu ve Jack, sandalyeyi masaya yaklaştırmasına yardım etti. Sonra elini Belle'in çenesine koydu, başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı ve Belle, kadife gibi yumuşak bir his havayı doldururken Jack'in gözlerindeki şefkatli bakışı gördü.

Elini indirdi, onun etrafından dolaştı ve masanın başına oturdu.

Belle, geçici olarak Jack ve Belle'in dünyasında, başka kimsenin var olmadığı bir yerdeydi, odaya geri döndü ve dinleyicilerine baktı.

Joy, Yasmin, Gram ve annesi kahvelerini yudumlarken, tostlarına tereyağı sürüp yumurtalarını çatallarıyla ağızlarına götürüyorlardı. Jack'in sevgi gösterilerine alışkın olan onlar, hiçbir şey fark etmediler.

Olive ikisi arasında bakışlarını gezdiriyordu ve Jack ve Belle'in kazadan sonra, doğmamış çocuklarını kaybetmelerinin yürek parçalayıcı bir kayıp olduğunu düşündüğünü kabul ediyor gibiydi, *ama yine de* gözünü üzerlerinden ayırmıyordu. Evet, Belle Olive'i pek tanı mıyordu, ama yine de bakışlarından bunu anlayabiliyordu.

Cassandra eğlenmiş görünüyordu, ama bu bakış Angus'a yöneliktir.

Sonra (tuhaf bir şekilde) şöyle dedi: "*Peki* Joshua."

"Kızım, *hayır*," Angus (tuhaf bir şekilde) karşılık verdi.

Belle'in babası Jack'e bakıyordu.

Sonra, sanki bu tek kelime her şeyi anlatıyormuş gibi, "*Dostum*" dedi.

Jack'in gözleri Belle'in babasına kaydı ve "Jensen, bu masadaki hangi 'dostum'dan bahsediyorsun?" diye sordu.

"Sana," diye cevapladı babası.

"Ve?" diye sordu Jack.

"Cidden," dedi babası gülümseyerek, bu aslında bir cevap değildi, ama babası öyle olduğunu düşünüyordu.

Jack kaşlarını kaldırdı ve Belle'e baktı, sanki o bunu anlayabilirmiş gibi.

"Bana sorma," diye mırıldandı Belle ve Jack babasına geri döndü.

"Jensen, biraz daha ayrıntılı anlatır mısın?"

Ama babası daha fazla açıklamak istemedi, çünkü anneme bakıp "Bana mı öyle geliyor, yoksa İngiliz erkekler komik mi konuşuyor?" dedi.

"Elbette 'ayrıntılı' komik bir kelime değil, Jenny," dedi Lila.

"*Sen* 'ayrıntılı' der misin?" diye sordu babam büyükanneme, ama büyükannem cevap veremeden babam devam etti: "*Ben* 'ayrıntılı' demem. Tanrım, 'ayrıntılı' diyen kimseyi tanımıyorum. 'Ayrıntılı'nın ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Ben 'elaborate' derim," diye araya girdi Olive.

"Sen sayılmazsın, sen İngilizsin," diye karşılık verdi babam.

"Jack 'açıklamak' demek istiyor, baba," diye Belle, alışılmadık bir şekilde akılsızca, araya girdi.

"Peki, neden sadece 'açıklayın' demiyor?" diye sordu babam.

"Jack orada oturuyor, Jenny, sanki burada değilmiş gibi onun hakkında konuşma," diye azarladı annem. "Bu kabalık."

Annesinin sözleri ve bunları duyduğunda babasının yüzündeki ifade, bu tür durumlarda çok deneyimli olan Belle'in midesini bulandırdı ve "Oh hayır" diye mırıldandı.

Aynı anda Gram da "Uh-oh" diye mırıldandı.

Jensen Abbot, Gram ve Belle'in yılların tecrübesine karşı çıkmadı.

Bu nedenle, sanki çoğunu yirmi dört saatten az süredir tanıdığı bir dinleyici kitlesi yokmuş gibi...

Ve sanki kızının suçlu derecede yakışıklı, inanılmaz derecede zengin, şüphesiz ünlü erkek arkadaşının, onun *da* yirmi dört saatten biraz fazla süredir tanıdığı, heybetli şatosundaki oldukça lüks yemek masasında misafir değilmiş gibi...

Jensen'in sesi yükseldi.

"Kadın, bana kaba dediğini söyleme."

Annem de (her zamanki gibi) geri döndüğünde dinleyicilerini anında unuttu. "Jenny, öyle dedim çünkü *öyleydin*."

"Rachel..." Büyükanнем araya girmeye çalıştı ama babam elini kaldırdı, avucunu büyükanнемeye doğru çevirdi, bunu yaparken başı anneme dönük kalmıştı.

"Ben kaba değilim. *Asla* kaba davranmam," dedi babam anneme. "Kızımıza verdiğim en güzel şey budur. *Saygı*." Babam bakışlarını Belle'e çevirdi. "Öyle değil mi, kızım?"

Belle konuşmadan annesi konuştu. "Tanrım, Jenny, Jack tam orada oturuyor ve sen onun konuşma tarzı hakkında durmadan konuşup, sanki odada yokmuş gibi onun hakkında konuşun."

"Anne..." Belle, başarısız olacağını bilmesine rağmen yine de denemeye karar verdi.

"Annenle bana bir saniye izin ver, kızım," dedi babam, sanki birkaç saniye önce onu tartışmaya dahil etmeye çalışmamış gibi. Yine Rachel'a bakarak, "Sözlerini geri al," dedi.

"Çocukça davranma, Jenny," dedi annem alaycı bir şekilde ve babamın yüzü kızardı.

Büyükanнем tavana baktı ve Belle dudağını ısırды, çünkü bunun bu durumun düşmanlığın tırmanışına işaret ettiğini biliyorlardı.

"Seks maratonu daha uzun sürmeliydi diye düşünüyorum," diye mırıldandı Yasmin Cassandra'ya ve Cassandra sessizce güldü.

Bu tartışmayı duymamış olan babam, "Bana çocukça deme!" diye bağırdı.

"Sana ne istersem onu söylerim!" diye bağırdı annem.

"Jensen, Rachel, bana bakın," dedi Jack, ikisinin de gözleri hemen ona dönsün diye.

Belle, büyükannesinin yüzüne bir bakış attı. Lila, Jack'e umutla bakıyordu ve ifadesinden "Bu iyi olacak" anlaşıyordu.

Belle, Jack "Başka bir yere götürün" diye emrettiğinde ona baktı.

"Ama..." Babam itiraz etmeye

başladı. "Hemen," diye emretti

Jack.

Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve pervasızca, "Sen benim oğlum olacak kadar gençsin," dedi.

"Doğru, ama zar zor," diye cevapladı Jack. "Ancak, bu benim masam ve sen bu masada oturuyorsun. Rachel, Belle'i utandırma dediğinde şaka yapmıyordu. Onu dinlemediğine göre, tekrar edeceğim ve beni dinlesen iyi olur. Belle'i utandırma. Eğer utandırırsan, bu masada hoş karşılanmayacağını göreceksin. Anladın mı?"

Belle, kızmak veya utanmak yerine, babasının gözlerinin parladığını izledi.

Gözleri Belle'e döndü ve "Çok sevindim küçük kız, kendine canlı bir tane yakaladın!" dedi.

Jack, "Jensen, anlaşıldı mı diye sordum" diyerek babasının dikkatini tekrar kendisine çekti.

Babası Jack'e gülümsedi ve "Tabii dostum. Belle'i utandırmayacağım. Aptal değilim. Anladım." dedi. Sonra, dikkat eksikliği bozukluğu olan bir ergen gibi (diğer bir deyişle, her zamanki gibi), gözleri reçel kavanozlarına odaklandı ve "Biri bana o marmelatı uzatabilir mi? *Harika bir şey*. İngiliz yemekleri berbat diyen kim? Bu sosisler *harika!*" dedi.

Belle, Jack'in çenesinin (yine) sertleştiğini izlerken, içinde bir şeyler kabardığını hissetti ve bunu engellemeye çalışsa da başaramadı. Bu nedenle, Jack konuşmak ya da belki de patlamak üzereyken, masanın üzerinde duran yumruklu elini yakaladı.

Kafasını ona çevirdiğinde, kız elini sıkıp başını sallarken hafifçe kıkırdıyordu.

Kıkırdayarak, sadece onun duyabileceği şekilde sessizce, "Boş ver tatlım. Güven bana, buna değmez." dedi.

Onun sözleriyle, nedense hava aniden yumuşadı, gözleri yumuşak ve şefkatli bir hale geldi ve eli gevşedi, döndü,

onun elini tuttu ve sıkıca sıktı, sonra onu bıraktı, öfkesini bıraktı ve sakin bir şekilde kahvelerini doldurdu.

Evet, Belle, onun kahvesini döktükten sonra kendi kahvesini dökerken onu izlerken, o his geri gelmişti.

Aşık olmuştu.

Ve bebeğin ölümünden sonra asla geçmeyeceğini düşündüğü o boşluk hissi, yavaş ama emin adımlarla kaybolmaya başladı.

"Sabahın eğlence kısmı bittiğine göre," dedi Gram. "Belki daha önemli konuları tartışabiliriz."

"Yuh," diye mırıldandı babam. "Ne zamandır buradasınız? Lila tamamen İngilizce konuşuyor."

"Uygun, Jenny, önemli anlamına gelir," diye fısıldadı annem. "Her neyse," diye mırıldandı babam.

Yasmin burnunu çekti.

Belle bunu görmezden geldi çünkü Jack'in ciddi gözlerinin Angus'a kilitlendiğini gördü ve ardından Jack, "Olive ve benim işimiz var, senin ve Cassandra'nın da öyle. Hadi şimdi başlayalım," dedi.

"Anlaşıldı, evlat," Angus kabul etti.

Jack, Lila'ya baktı. "Belle ne kadarını biliyor?"

Gram cevap verdiğinde Belle tostunu almayı bıraktı: "Myrtle ve Lewis'in düştüğü sırada orada olduklarını biliyor, onların ortadan kaybolduğunu biliyor ve tüm test sonuçlarının negatif çıktığını biliyor."

Belle'in gözleri masayı taradı ve "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Babası dahil herkes, Jack hariç, rahatsız görünüyordu.

Jack sinirli görünüyordu.

Gözleri Belle'in gözlerine takıldı ve açıkladı: "Görünüşe göre, tatlım, sen ve ben Joshua ve Brenna'nın reenkarnasyonuyuz."

Onun açıklaması ve bunun ne anlama gelebileceği üzerine Belle, gözlerinin büyüdüğünü, kalbinin bir an durduğunu ve bakışlarının büyükannesine kaydığını hissetti.

Lila, hızlıca başını sallayarak olumsuz yanıt verdi.

Belle yutkundu ve Jack'e dönerek sordu: "Öyle miyiz?"

"Reenkarne olmadık," diye araya girdi Angus. "Bak..."

"Vazgeç, Angus," diye Cassandra sözünü kesti, aynı anda Jack de "Şimdi değil" diye ekledi.

"Ne şimdi olmaz?" diye sordu Belle.

"Hiçbir şey, canım. Önemli olan," Jack elini tuttu, "bir şey ya da," dediği sırada gözleri Angus'a kaydı, "*birisi*," tekrar Belle'e baktı, "kaza gecesi oradaydı."

Belle başını salladı. "Üçüncü hayalet." "Belki," diye mırıldandı Jack.

"Belki mi?" Angus sordu.

Jack, Belle'i bir an inceledikten sonra, "Bunu konuşmak için hazır mısın?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlayan Belle başını salladı.

Jack Angus'a baktı. "Belle ve ben dün gece bazı şeyleri konuştuk. Birinin onu ittiğini söylüyor." "Aman

Tanrım," diye fısıldadı Joy.

"*Ne oluyor lan?*" Babam, belli ki bir ara bilgilendirilmişti, patladı.

"Onu *itti* mi?" Lila öfkeyle fısıldadı.

Belle büyükannesine başını salladı, sonra annesinin solgun yüzüne bir bakış attı.

"Hiçbir şey duymadı, hissetmedi ya da sezmedi," dedi Jack, gözleri Angus'a dikilmiş, ona durumu açıklıyordu. "Sadece sırtında bir el hissetti."

"İmkansız," diye mırıldandı

Angus. "Ben hissettim," diye fısıldadı Belle.

Jack, neredeyse aynı sözleri söylerken fısıldamadı: "O hissetti."

"Bu hiç iyi değil," dedi Cassandra.

"Sence?" diye tersledi babam.

"O gece burada olanlardan kimse bir şey gördü mü? Kimse?" diye sordu Jack ve Lila, Joy, Yasmin, Rachel, Cassandra ve Angus hep birlikte başlarını salladılar ama Jack ısrar etti: "Araba sesi duydunuz mu? Farlar gördünüz mü? Kapıların açıldığını duydunuz mu? Evde hareket eden biri gördünüz mü?"

"Hiçbir şey, Jack," dedi Rachel yumuşak bir sesle.

"Çalışıyorduk ama böyle bir şeyi fark ederdik," diye ekledi Cassandra.

"O çocuklarla konuşmamız lazım," diye ekledi Angus.

"Onlara ulaşabilir misin?" diye sordu Jack.

Angus ve Cassandra birbirlerine baktılar, sonra Cassandra Jack'e başını salladı. "Yollar var."

"Onların zarar görmesini istemiyorum," dedi Belle yumuşak bir sesle.

"Belle..." Jack başladı ama Belle başını salladı.

"Ya da korkmalarını istemiyorum," diye devam etti Belle. "Onların incinmesini ya da korkmasını istemiyorum." "Tatlım, Lewis'in orada olduğunu ve bir şey gördüğünü söyledin.

Ne gördüğünü bilmemiz gerekiyor," diye Jack nazikçe cevap verdi.

"Biliyorum Jack, ama umurumda değil. Onlar çocuk," dedi Belle. "İki yüz yıldır buradalar," diye ekledi Yasmin.

Belle, Cassandra ve Angus'a baktı. "Doğru. Zihinsel olarak yaşıyorlar mı?"

Angus dudağının içini ısıtıyormuş gibi görünüyordu. Cassandra derin bir nefes aldı.

"Ee?" diye ısrar etti Belle.

"Onlar durmuş durumdalar," diye cevapladı Cassandra. "Bizim dünyamızda hayatı deneyimliyorlar ve arabalar, moda, haberler gibi şeyleri öğreniyorlar. Ama *olgunlaşmıyorlar*. En azından benim deneyimlerime göre öyle. Angus?" İskoç adama döndü.

"Hayır, kızım, onlar hala küçüklere benziyorlar," diye cevapladı Angus. "Cass'in dediği gibi, psikolojik ve duygusal olarak tutuklu durumdalar."

Belle Jack'e dönüp tekrar etti, "Onların incinmesini veya korkmasını istemiyorum."

Jack onu bir an inceledikten sonra Angus'a baktı. "Bu bizim ellerimizi bağlar mı?"

"Biraz, evlat," diye cevapladı Angus. "Yaratıcı olmamız gerekecek." "O zaman yaratıcı olun," diye talep etti Jack.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Joy.

Herkes Angus ve Cassandra'ya baktı.

Cassandra konuştu.

"Öncelikle, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz. Başka bir varlık var mı, yok mu? İkincisi, başka bir varlık varsa, onun kim olduğunu ve buradaki amacını bilmeliyiz.

kim olduğunu ve buradaki amacını bilmemiz gerekiyor. Bunu öğrendikten sonra, ona ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

Masadaki herkese bakarak devam etti.

"Üçüncüsü, çocukların bu diğer varlık ve kendi durumları hakkında ne bildiklerini anlamamız gerekiyor. Amacımız onları serbest bırakmak ama bunu nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Hayaletleri ortadan kaldırmanın yolları var ama bu, *onları yok etmek* anlamına geliyor. Bu çocukların bir sonraki düzleme geçmelerini istiyoruz. Bunu yapmak için, oraya ulaşmalarına nasıl yardım edebileceğimizi bulmalıyız. Her hayalet için farklıdır, onları bir sonraki düzleme gönderecek olan şey, kaderlerinde ne varsa odur. Yerel inanışlara göre, çocuklar bir fikir sahibi gibi görünüyor, bu iyi bir şey, çoğu hayalet böyle değildir. Her şeyi bir araya getirip ne yapabileceğimize bakmalıyız."

Konuşmayı kesti ama herkes ona bakmaya devam etti. "Hepsi bu mu?" diye sordu Yasmin.

"Bu kesin bir bilim değil," diye cevapladı Cassandra.

"Bu bilim falan değil," diye mırıldandı babam.

Angus babamı görmezden gelerek, "Sanırım takviye güç çağırmamız gerekebilir," diye ekledi.

"Bu ne kadara mal olacak?" diye sordu büyükannem, sesini yükselterek. Angus konuşmak için ağzını açtı ama Jack ondan önce davrandı.

"Yapın."

Angus ağzını kapattı ve gözleri Jack'e kaydı.

"Yapın. Kim olduğu, ne kadar akıllı başında olduğu veya ne kadar tutacağı umurumda değil," dedi Jack sertçe. "Sadece yapın. Bunun halledilmesini istiyorum."

Angus başını salladı ama kararlı bir şekilde, "Evlat, McPhersonlar saat başına değil, iş başına ücret alırlar. Herkes için aynı sabit ücret geçerlidir," dedi.

"Ve ben ücretimi yüzde elli düşürüyorum, çünkü, şey..." Cassandra konuşmayı kesti, gözleri Belle'e takıldı, Belle'in yanakları kızardı ve Cassandra Jack'e geri döndü, "sadece öyle."

"Arkadaşlar, gazeteleri okudunuz mu bilmiyorum," dedi babam, "ama Jack çok zengin. *Jaguar* kullanıyor. Biliyorum, dün onun arabasına bindim. Çok... güzel."

Belle, babasının Hayalet Yardımcıları'nı Jack'ten fazla para almaya teşvik etmesine itiraz etmeden önce, annesi canlandı.

"Arabalardan bahsetmişken Jack, ben de tam..."

Belle'in kan basıncı yükseldi ve bu sırada ağzından "Anne..." kelimesi çıktı.

"Bir dakika, tatlım," Rachel Belle'e bakmadı bile, Jack'le konuşmaya devam etti, "Bak, onun arabası..."

"Anne!" diye bağırdı Belle.

"Arabası ne olmuş?" diye sordu babası ve Belle'e baktı. "Güvenli değil mi?"

"Güvenli, baba," Belle babasına güvence verdi ve annesine baktı. "Ve anne, sus."

"Bu ne demek oluyor?" Jack gözlerini kısarak sordu.

"Rachel, Belle'e bir Jaguar almanı istiyor. İngiliz yarış yeşili." Yasmin yardımsever bir şekilde açıkladı ve Belle'in kalbi sıkıştı.

Belle sıkıca tuttu Jack'in elini ki hareketsiz onun elini ve aceleyle, "Jack, beni satın almak zorunda değilsin..."

Ama Jack Olive'e bakıyordu, "Bunu hallet."

Belle'in ağzı açık kaldı.

"Yee ha!" diye bağırdı Rachel.

Olive başını salladı ve kararlı bir şekilde

"Tamam" dedi. Lila Belle'e sırtıttı.

Joy da öyle.

"Ve Rachel ve ben istiyoruz istiyoruz olmak araba ikizler Yasmin diye ekledi, avantajını kullanarak.

Belle, kanının kulaklarına hücum ettiğini duydu ve felci geri püskürtebilir miyim diye merak etti.

"Ne tür bir araba kullanıyorsun?" diye sordu

babam. "Audi TT coupe," diye cevapladı Yasmin.

"Sah... weet." Babam gülümsedi.

"Rachel için bir Audi kirala," dedi Jack Olive'e ve Belle'in eli onun elinde seğirdi ama Jack bunu görmezden geldi ve Lila'ya döndü. "İstediğin bir şey var mı?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Belle.

"Hayır," Lila ona gülümsedi. "Sadece gezintiye çıkmam gerektiğinde Jaguar'ı veya Audi'yi ödünç alacağım."

"Ben Corvette'yi düşünüyorum," diye araya girdi babam.

Belle yeterince dinlemişti ve şöyle dedi: "Jack, babama Corvette alırsan ya da kiralarsan, yemin ederim ki

"Bellerina!" diye bağırdı babam.

Jack, Belle'i eğlenerek inceledi ve babama baktı. "Üzgünüm, Jensen. Abbot'ların şansı bitti."

"Her zaman böyle olur," diye mırıldandı babam.

Belle hepsini görmezden gelmeye karar verdi ve "İşe gitmem gerek" dedi.

"Kahvaltı yapman lazım," diye hatırlattı Jack.

Boş tabağına bakarak mırıldandı, "Ah evet, haklısın."

"Elaine'i bulacağım," dedi Joy ve odadan çıkıp gitti.

Jack, Angus ve Cassandra'ya bakarak kararlı bir şekilde, "Siz ikiniz de çalışmaya gitmelisiniz," dedi.

"Oh evet," diye cevapladı Cassandra gülümseyerek,

"haklısın." İkisi de kalkıp odadan çıktılar.

Belle kahve fincanını eline aldı ve artık pek sıcak olmayan, ama yine de kafeinli içeriğinden bir yudum aldı.

"Bu noktada bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Olive, şaşkın ve hiç de mutlu görünmeyen bir sesle, "Hayaletler, varlıklar, reenkarnasyon ve Corvette'ler hakkında neyden bahsediyorsun?"

Belle, onun kızgın yüzüne baktı ve küçük bir kıkırdamayı tutamadı.

"Belle'i işe bıraktıktan sonra açıklayacağım," diye cevapladı Jack.

"Eğer çıldırıyorsan Jack Bennett, bunu Yönetim Kurulu'na bildirmem gerekecek," dedi Olive kararlı bir şekilde.

"Bu masada söylenen tek bir kelimeyi bile Yönetim Kurulu'na bildirirsen, Cuma günü yazdığım övgü dolu değerlendirmeyi yeniden gözden geçirmem gerekecek," diye karşılık verdi Jack.

"Tabii," Olive'in yanakları pembeleşti, "haklısın." Belle'e baktı ve yüksek sesle fısıldadı, "Zam ve ikramiyemi aldıktan *sonra* Yönetim Kurulu'na bildirmeyi düşüneneğim."

O anda Belle'in küçük kıkırdaması, tam anlamıyla kahkahaya dönüştü.

Ve kahkahası o kadar gürültülüydü ki, Jack'in ona yönelik sıcak gülümsemesini kaçırdı.

Ama odayı saran kadifemsi hissi kaçırmadı.

"Dostum." Belle bunu duydu ve Jack'in çalışma odasına giderken durdu ve Cassandra'nın kendisine doğru geldiğini gördü.

Jack onu işe götürecekti, saat çok geç olmuştu ve Belle, Jack'in son üç buçuk haftadır Dirk'ü işe almış olmasına seviniyordu, o bir nimetti.

Kahvaltıdan sonra Belle, hazırlanmak için son rötuşları yapmak üzere odalarına koşmuş, Jack ise çalışma odasına gidip Olive'e bazı talimatlar vermişti, böylece Jack Belle'i St. Ives'a götürürken Olive işe başlayabilecekti.

"Merhaba Cassandra," diye selamladı Belle.

"Sen Çılgınlar Diyarında yaşıyorsun," diye cevapladı Cassandra, Belle'in yanına geldiğinde yüzünde bir gülümsemeyle. "Yani, Angus ve ben Devon'da bir iş yaptık ve oradaki insanlar oldukça çılgındı ama senin ailen..."

Koyu kahverengi gözleri parıltıyordu ve sözleri neredeyse kıskançlık sınırındaydı.

"Biliyorum," dedi Belle sessizce. "Oldukça şanslıyım."

"Öylesin dostum," diye cevapladı Cassandra ve yüzü yumuşadı. "Ama iyyinin yanında kötü de gelir."

Belle, Cassandra'nın nazik gözlerine baktı, burnundan nefes aldı ve başını salladı.

"Bunun iyi sonuçlanacağından emin olalım," diye devam etti Cassandra ve bir kolyeyi kaldırdı. İnce, uzun, gümüş bir zincir üzerinde, güzel filigran gümüşle çevrili küçük bir cam muska asılıydı ve içinde bebek pembesi toz var gibi görünüyordu. "Bunu her zaman takman gerekiyor," diye talimat verdi Cassandra.

Belle muskayı avucuna aldı ve Cassandra zinciri Belle'in eline taktı.

"Bu nedir?" diye sordu Belle.

"Koruma. Her şeye karşı. Neyle karşı karşıya kalacağımızı bilmiyorum, bu yüzden bu oldukça güçlü bir şey. Seni hemen hemen her şeyden koruyacaktır."

Belle ona gözlerini kırptı. "Her şeyden mi?"

Cassandra başını salladı. "Mermiyi durduramaz ama bazı şeyleri durdurabilecek şeyler var. O muskadaki toz on beş yıllık.

Mayalanmış. Büyücülükte zaman güçtür, güç zamandır. En iyi büyüler, iksirler ve korumalar çalkalanmalıdır, ne kadar uzun süre çalkalanırsa o kadar iyidir. On beş yıl, dostum, o tozun altın tozu gibi olduğu anlamına gelir."

Belle kırılğan cam küreye endişeyle baktı. "Ya kırılırsa?"

"Belle," Cassandra yaklaştı ve sıırttı, "koruyucu altın tozu gibi bir şeyi korumasız bir şişeye koyacağımı mı sanıyorsun? O muskayı hiçbir şey kıramaz. Güven bana."

"Tamam," Belle, zinciri boynuna takarken fısıldadı ve muska göğüslerinin hemen altına geldi. Her açıdan güzel, filigranlı bir cam tılsım gibi görünen şeyden başını kaldırdı ve Cassandra'ya gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Cassandra elini kaldırdı, Belle'in kolunu sıktı ve "Sen..." diye başladı.

Ama cümlesini tamamlayamadı çünkü o anda çalışma odasından gelen yüksek bir çarpma sesi duyuldu.

Belle'in kalbi ayağına düştü, sonra bir an donakaldıktan sonra çalışma odasına doğru koştu.

Cassandra da hemen arkasındaydı.

Belle odaya girdiğinde, Jack solgun görünen Olive'e bakıyordu.

Jack ise öfkeli görünüyordu.

Hayır, diye düşündü Belle, Cassandra'ya çarpacak kadar geri çekilerek, o *cinayet işler gibi* görünüyordu.

Ve konuşuyordu.

Daha doğrusu, gürültüyle

bağırıyordu. "... *lanet olası rapor!*"

"Haftalar önce masana koydum," diye cevapladı Olive.

Jack bir gazeteyi kaldırdı ve masasına öyle bir güçle attı ki, gazete masanın üzerinde kayarak yoluna çıkan her şeyi beraberinde sürükledi.

"Bununla mı?" diye kükredi Jack.

"Evet, Jack," Olive şok olmuş, üzgün ve belki biraz da korkmuş gibiydi.

Belle, Jack'in öfkesinden fazlasıyla korkmuştu, onun bu kadar şiddetli olabileceğini asla hayal edemezdi.

Bu da Belle'in kaçmak istemesine neden oldu.

Ne yazık ki Cassandra güçlü bir kadındı ve muhtemelen hiçbir şeyden kaçmazdı.

Bu nedenle, "Ne oluyor?" diye sorarak odadaki varlıklarına dikkat çekti.

Jack onlara döndü, gözleri Belle'e odaklandı ve gözleri uğursuz bir şekilde kısıldı.

Kaçma düşüncesi bir anlık bir anı olarak geçip gitti ve Belle, onun ateşli bakışları altında dehşet içinde donakaldı.

"Evli miydin?" diye sordu.

Artık kükremiyordu, sesi alçaktı, tehditkardı ve öfkesini çok daha korkutucu bir şekilde gösteriyordu.

Soru, Belle'in vücudundaki her hücreyi dondu. "Neler oluyor?"

Joy odaya girdi.

Jack annesini görmezden geldi ve "Belle, sana bir soru sordum" dedi.

Büyük bir çaba sarf ederek boğazını temizledi, ancak bunu yapmasına rağmen sesi nefes nefeseydi ve "Evet" diye cevap verdi.

Sözünün sonunu zar zor bitirirken Jack, öfkeli bir ses tonuyla, "Seni dövdü" dedi.

Joy nefesini tuttu ve Cassandra boğuk bir ses çıkardı. Jack öğrenmişti.

Tanrım, öğrenmişti!

Belle cevap veremedi, sadece başını salladı.

"Yıllardır seni dövüyor muydu?" Jack, gözlerini Belle'e dikip, öfkesini besleyen sözlerle ısrar etti.

"Nasıl..." Belle'in sesi titredi ama devam etti, "Nasıl öğrendin?"

"*Sen* bana kesinlikle söylemedin, tatlım," diye bağırdı. "Jack!"

Joy bağırdı.

Jack annesini yine görmezden geldi ve Belle'e cevap verdi, "Gazetelerden. Ön sayfa. Fotoğraflarla birlikte. Görmek ister misin?"

Gazeteler. Tabii ki, aptal, *aptal* gazeteler. "H-hayır," Belle kekeledi, gözleri Jack'e sabitlenmiş halde.

"Hayır, görmemeni tavsiye ederim," Jack hemen kabul etti.

"Belki de sakinleşmelisin dostum," dedi Cassandra yumuşak ama kararlı bir sesle.

Jack onu da görmezden geldi, gözleri Belle'e dikilmişti.

Belle, onların lazer ışını gibi sıcaklığını hissetti ve Jack tekrar etti, "Seni dövdü mü?"

"Jack..." Belle fısıldadı.

"Sana el kaldırdı mı?" Jack pes etmedi.

"Jack, canım, yapma..." Joy onu sakinleştirmeye çalışarak öne çıktı.

Jack sadece Belle'ye bakıyordu, sorularını kesip bu sefer bir açıklama yaptı. "O sana zarar verdi."

Belle olduğu yerde donakaldı ve ona bakakaldı.

"Tekrar tekrar." Jack'in sesi keskin ve sert çıkmıştı ve Belle bunun farkındaydı. O da biliyordu. Eğer Jack bunu öğrenirse, onun zayıf olduğunu düşünecek ve onu yargılayacaktı ve Belle haklıydı. "Buraya gel Belle," dedi Jack aniden sert bir sesle ve Belle hareketsiz durunca, Jack bağırdı, "*Buraya gel lan!*"

"Jack, canım, sakın ol," dedi Joy, Belle'in önüne geçerek.

"Onun yolundan çekil, anne," diye emretti Jack, ama Joy başını salladı ve Jack tehdit etti, "Bir daha sormayacağım."

"Ne oluyor?" Rachel odaya girerken fısıldadı.

"Belle'i buradan çıkar," dedi Cassandra acil bir şekilde.

"Belle, *buraya gel!*" Jack, sesi neredeyse tekrar kükremeye dönüşecek şekilde emretti.

"Ne oluyor böyle?" Rachel fısıldadı, bu sefer sesinde korku vardı.

Cassandra, Joy'un arkasına geçerek Belle'i korudu ve "Rachel, *onu buradan çıkar*" diye tekrarladı.

Cassandra'nın sözleri Belle'in beyininde bir şeyleri harekete geçirdi. Sonunda beyninden gelen emir ayaklarına ulaştı, döndü ve koşmaya başladı.

Koridorda on adım ilerlemeden, güçlü bir kol onu belinden yakaladı ve geri götürdü.

Jack onu duvara dayayıp vücuduyla onu hapsettiğinde, boğazının derinliklerinden boğuk bir korku sesi çıktı.

Belle, yüzünü buruşturup kendini hazırladı, darbelerin, tokatların, yumrukların, acının gelmesini bekledi.

Ama bunun yerine, Jack'in elleri kafasına geldi, saçlarından boynuna, omuzlarından sırtına doğru kaydı ve onu sert vücuduna çekti, kollarıyla sıkıca sardı.

"O sana zarar verdi." Jack'in sesi artık öfkeli değildi.

Sesinde en ufak bir öfke bile yoktu.

Bunun yerine, işkence görmüş gibiydi.

Yavaşça, Belle başını geriye eğdi ve onun yüzüne baktı. Yüzü harap olmuştu.

"Tekrar tekrar," Jack'in sesi titriyordu. Kalbi sıkıştı.

"Jack..." diye fısıldadı.

"Tekrar tekrar."

"Jack, kes şunu."

Elleri sırtından, omuzlarından, boynundan yüzüne doğru yolunu izledi.

"Tekrar tekrar," diye fısıldadı.

Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşları akmaya başladı. "Lütfen, dur." "Onu öldüreceğim."

"Jack, dur."

"Onu öldüreceğim."

"Jack, lütfen."

Jack boynunu eğdi, alını Belle'in alnına değdi ve Belle, Jack'in gözlerini kapatıp "O sana zarar verdi" diye fısıldadığını izledi.

"Bitti," diye fısıldadı.

Gözleri açıldı ama başını kaldırmadı, iki başparmağıyla Belle'in ıslak yanaklarını okşadı.

"Baban sana zarar verdiğimi düşündü," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle demek istememişti," diye Belle onu sessizce teselli etti. "Şu anda beni korumaya çalışıyorlar."

Kafası birkaç santim uzaklaştı. "Neden bana söylemedin, tatlım?"

Kız yutkundu ve itiraf etti: "Hakkımda kötü düşünmeni istemedim."

Babası başını salladı ve ağzına mizahsız bir gülümseme konduktan sonra, "Bana söylemeliydin," dedi.

"Özür dilerim," dedi kız, sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık. Çok korkmuştu ama korkusuna yenik düşmektense daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Jack cevap vermedi.

Elleri kızın yüzünden ayrıldı ve kolları onu o kadar sıkı sardı ki, kız nefesini kaybetti.

"Bu," diye omzunun üzerinden hırıltılı bir sesle sordu, "kızgın olmadığın anlamına mı geliyor?"

Ağzını kulağına yaklaştırarak, "Evet, öyle demek oluyor" diye cevap verdi. Vücudu onun vücuduna yaslandı ve kolları beline dolandı.

"Çalışma odasıdayken oldukça kızgın görünüyordun," diye hatırlattı ona.

Burnunu kulağına sürttü ve fısıldadı, "Beni affetmelisin, bebeğim, sevdiğim kadının daha önce evli olduğunu ve ilk kocası tarafından acımasızca dövüldüğünü yeni öğrendim. Biraz kendimi kaybetmişim."

Belle'in gözyaşları ve nefesi durdu. Jack,

"Sevdiğim kadın" dedi.

Sevdiği kadın.

O, sevdiği kadındı. "Beni seviyor musun?" diye fısıldadı.

Jack başını kaldırdı ve güzel yeşil gözleri kadının gözlerine kilittendi.

Cevap vermesi gerekmiyordu.

Çünkü kadın bunu, onun güzel yeşil gözlerinde, açıkça gördü.

Bir saniye boyunca.

Sonra duvardan uzaklaştı, elini tuttu ve onu arkasında sürükleyerek koridorda yürümeye başladı.

Omzunun üzerinden bakarak emretti: "Dirk'ü ara. Belle'in bugün gelmeyeceğini söyle."

Belle de onun hızlı adımlarına yetişmek için koşarken omzunun üzerinden baktı ve annesi Olive, Joy, Rachel ve Cassandra'nın hepsinin onları izlediğini gördü. Joy ve Rachel ağlıyordu. Olive ve Cassandra gülümsüyordu.

Jack devam etti: "Olive, önümüzdeki birkaç saat boyunca tek başınasın."

Sonra merdivenlere geldiler, yukarı çıktılar ve Belle olanları kavrayamadan, Jack onu odalarına götürdü.

"Jack..." diye başladı ama Jack yatağa doğru yürüdü, döndü, oturdu, Belle'i de yanında çekip yatırdı.

Belle onun üzerine düştü, Jack yuvarlandı ve Belle'i yatağa sabitledi. Belle gözlerini kırıştırarak Jack'e baktı.

"Tamam, Belle, ilk hatırladığın anıdan başlayarak, hepsini istiyorum," dedi Jack.

Belle tekrar gözlerini kırptı ve tereddütle sordu, "Neyi istiyorum?" "Hepsini."

Belle yine gözlerini kırptı ve inanamayan bir şekilde sordu: "Sen... şey, hayatımın hikâyesinden mi bahsediyorsun?"

"Hatırlayabildiğin her dakika."

Belle, onun ateşini ölçmek için elini boynuna koydu, ama ateşini ölçüyormuş gibi görünmemek için (ya *deliryumda* ise diye) ve "Ciddi misin?" diye sordu.

"Her dakikayı."

"Bu biraz zaman alacak," diye fısıldadı. "Hafızam oldukça iyidir."

"Öğle yemeği için çağırırız."

"Ama..."

"Ve akşam

yemeği." "Jack..."

Elini Belle'in yüzüne koydu ve başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı.

"Belle, konuş."

"Çoğu sıkıcı," diye uyardı onu. "Belle..." Jack de onu uyardı.

Ağzını kapattı. Sonra "Tamam" dedi.

Sonra hayat hikayesini, suçlu derecede yakışıklı James Bennett'a anlattı.

Sevdiği adam.

Onu da seven adama.

Jack

Jack çalışma odasının cumbalı penceresinin önünde duruyordu, Baron ve Gretl ayaklarının dibinde yatıyordu, gözleri manzaraya odaklanmıştı.

Gece geç saatlerdi, gökyüzü gece mavisiydi, koyu gri bulutlar mürekkep rengini bozuyordu, gökyüzü denizin karanlığıyla birleşiyordu, aralıklı dalgaların sessiz beyaz tepeler, her yeri kaplayan gölgeli tonu kırıyordu.

Bu manzara olağanüstü, sakinleştirici ve engin sadeliğiyle çok güzeldi, ancak beş ay öncesine kadar Jack hayatında bunu hiç fark etmemişti.

Bu manzaranın içinden geçmesine izin verdi, göğsündeki sıkışıklığı, bağırsaklarındaki ağır hissi hafifletmesine izin verdi.

Ama bu, beynini saran düşünceleri durdurmadı. Joshua Bennett, James Bennett.

Brenna Addison, Belle Abbot.

Caleb Caldwell ve Calvin Cole.

Belle evliydi. Onu defalarca inciten bir adamla evliydi.

Tıpkı Brenna gibi.

Onu Joshua'ya ve Brenna'yı Belle'e bağlayan tesadüflerin, tesadüften daha fazlası olduğunu çoktan anlamıştı. Lewis'in bedensiz sesini duymuştu. İmkansızın gerçekleştiğini anlamıştı.

Artık bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu.

Ve bu, Belle'in güvende olmadığı anlamına geliyordu. Brenna bir uçurumdan aşağı atılmıştı.

Bu, onun Belle'ine olmayacaktı.

Seni seviyorum, Jack Bennett.

Belle, yirmi dakika önce onunla seviştikten sonra, o hala onu kollarında tutarken, ona fısıldadığı sözler, uykuya dalmadan hemen önce, Jack'in zihninde yankılanıyordu.

Ve bu sözler, onun kalbine yerleşti.

Hayır, Jack çenesini sıkarak düşündü, Belle'ine hiçbir şey olmayacaktı. Arkasındaki kapının açıldığını duydu ama dönmedi. Olive'in sesini duyduğunda da dönmedi.

"Beni mi çağırdın?"

Görüşü bulanıklaştı, göğsü sıkıştı ve midesinde ağır bir yük hissetti.

"Calvin Cole'u bulacak birini bulmanı istiyorum," dedi Jack pencereye.

"Ve onu bulduğunda, onun icabına bakılmasını istiyorum."

"Onunla *nasıl* ilgilenilmesini istediğinizi açıkça belirtecek misiniz?" diye sordu Olive.

Evet, kesinlikle öyle yapacaktı.

"İş bittiğinde, Belle'i bir daha görmek istemeyecektir."

"Peki bu projeye ne kadar yatırım yapmaya hazır olduğunuz konusunda bir sınırınız var mı?"

Jack, açık kapının birkaç metre ötesinde duran Olive'in gölgesine bakabilmek için vücudunu çevirdi. Bunu yaparken, Baron ve Gretl'in başlarını kaldırdıklarında köpek künyelerinin çınladığını duydu, ama başka bir hareket yapmadılar.

"Kimi işe alacağınız konusunda bütçeniz sınırsız. Ama Calvin Cole, Belle'i bir daha görmek istemediğine ikna olacak ve bu ikna para alışverişi olmadan gerçekleşecek."

Bir an tereddüt ettikten sonra, sesinde bir gülümsemeyle Olive, "Bunu halledeceğim," diye mırıldandı.

Odayı terk etmek için harekete geçtiğinde Jack, "Henüz bitirmedim," diye seslendi ve Olive durdu.

Jack nefes aldı.

Sonra emretti: "Mickey Dempsey'i bana getirin."

Yine bir tereddüt oldu, Olive sesinde belirsizlikle sordu: "Jack, bunun akıllıca olduğuna emin misin? O bir medya mensubu. Sen buna alışkınsın ama Belle bundan çok rahatsız. Daha fazla ilgiye ihtiyacı yok. Ve bu adamı kızdırırsan, ona ilgi gösterilmesini sağlayabilir."

"O makaleyle bir amacı vardı ve bu Belle'e zarar vermek değildi. Cole'u ifşa etmekte."

"Bunu fark ettim ama neden sen..."

Jack, sözünü keserek tamamen ona döndü. "O bir araştırmacı gazeteci. Diğer medya kuruluşlarının, onun bir yıl boyunca mercek altında tutulmasına rağmen bulamadığı bir şeyi ortaya çıkardı. O yetenekli biri. Sana açıkladığım gibi, şu anda alışılmadık bir durumun içindeyiz ve iki yüz yıl önce yaşanan olaylar nedeniyle neler olup bittiği hakkında çok az bilgimiz var. Hikaye eski, izler soğuk ve onun becerileri işe yarayabilir."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Olive.

"Onu bana getir," diye emretti Jack.

"Emredildiğini kabul et."

Olive'e bir talimat verdikten sonra her zaman böyle yapardı. Olive başka bir şey söylemeden ayrıldı.

Jack manzaraya geri döndü ve köpeklerinin tekrar sakinleşmesini dinledi.

Ona huzur verene kadar manzarayı inceledi.

Sonra pencereden döndü, köpekleri peşinde evinde büyük adımlarla yürüdü ve Belle'in yatak odasına gitti.

Baron ve Gretl'in Belle'in yatağının yanına yerleştiklerini duyunca giysilerini çıkardı ve pijama altını giydi.

Sonra uyuyan Belle'in yanına kaydı, onun sıcak vücuduna sarıldı ve manzaradan aldığı huzur derinlemesine yerleşmişti.

Seni seviyorum, Jack Bennett.

Belle'e sarılarak Jack uykuya daldı.

Chapter NINETEEN

İnanılmaz

Jack

"Peki, ne zaman eve geleceksin?" Belle'in bal gibi sesi kulağında sordu.

Ertesi gün öğleden sonraydı ve Jack Londra'daki ofisinde masasının arkasında oturuyordu. Belle'i dinlerken gözleri açılan kapıya kaydı.

Olive başını içeri soktu.

Dudakları hareket etti, ses çıkmadı ama "Dempsey" dediğini gördü.

Ona bir parmağını kaldırdı. Olive başını salladı, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Jack Belle'e geri döndü.

"Bir toplantım daha var, sonra eve döneceğim."

"Yani akşam yemeğine evde olacaksın," diye mırıldandı kadın, sesi biraz tedirgin geliyordu ve Jack'in sırtı dikleşti.

Ama sesi nazikti: "Akşam yemeği için eve gelmem konusunda endişeli görünmenin bir nedeni var mı?"

"Sadece, şey, babam mutfağı ele geçirmeye karar verdi." Jack gözlerini kapattı.

"Ve," diye devam etti Belle, "bunu, size Amerikan yemeklerini tanıtmaya karar verdiği için yaptı."

Jack gözlerini açtı.

"Benim, annemin ve Yasmin'in Amerika'ya gittiğimizi biliyor mu?" diye sordu Jack.

"Şey... Ona bunu söyledim," diye cevapladı Belle.

"Defalarca," diye ekledi Jack.

"Evet... Aslında Joy bunu ona söylemişti. Yine de kararından vazgeçmedi," diye cevapladı Belle.

"Peki bu akşam yemeği ne anlama geliyor?" diye sordu.

Sesi gergindi ama endişeden değil, bastırılmış bir kahkaha ile cevap verdi: "Bilmiyorum. Çok acı olduğu için yenilemeyen Teksas usulü chili olabilir. Ya da barbekü kaburgaları olabilir, o kadar dağınık ki hepimiz önlük giymek zorunda kalırız. Ya da ünlü alevde pişirilmiş hamburgerleri olabilir, bu da şey gerektirir..." diye cevapladı ve son üç kelimeyi alaycı bir şekilde vurgulayarak, "*açık alev*" diye ekledi.

Jensen Abbot'un açık alevin yakınında olduğu düşüncesi onu hiç de mutlu etmedi.

Jack sessizce, "Poppet," dedi, "The Point yüzyıllar boyunca kötü hava koşullarına, savaşımlara, farklı siyasi rejimlere, dini karışıklıklara ve üçlü cinayete dayanmıştır. Ben evimizi seviyorum. Sen de evimizi seviyorsun. Lütfen, benim için, babanı evimizi tahrip etmeyecek bir şeyler pişirmeye teşvik et."

Onun tatlı sesi yanıtında titrediğinde, kahkahasının bastırılmadığını duyduğuna sevindi. "Ne yapabileceğime bakacağım, tatlım."

"Çok sevinirim," diye mırıldandı Jack.

Neşe ne yazık ki yok olmuştu ve sesi yumuşak ve garip bir şekilde hüzünlüydü: "Meşgul olduğumu biliyorum Jack, ama seninle bir şey paylaşmam gerekiyor."

O da yumuşak bir sesle cevap verdi: "Meşgulüm, aşkım, ama seninle bir şey paylaşmak için asla çok meşgul değilim."

Tereddüt etti ve fısıldayarak, "Teşekkür ederim" dedi. Sonra sessizce devam etti, "Dr. Flanagan'ı aradım ve randevu aldım. Bildiğin gibi, şey yüzünden... yani, her şey yüzünden... bir süredir doğum kontrol hapı kullanmıyorum ve kullanmadım. Sanırım belki de... dün ve dün gece ve bu sabah tekrar başladığımızdan beri... belki de... bununla ilgilenmeliyiz. Ben istemiyorum..."

"Harika, aşkım," diye fısıldadı Jack. "Tekrar denemeye hazır olduğumuzda plan yaparız."

"Tamam," diye cevapladı, sesi yine yumuşaktı ve içinde hüzün de vardı. Ama daha iyi bir tür.

"Dr. Flanagan'ı görmeye seninle gelmemi ister misin?" diye teklif etti.

"Vaktin varsa. Yoksa annem ya da büyükannem benimle gelir."

."

"Bu akşam konuşuruz." "Tamam, Jack."

"Bu arada, başka önlemler de alacağız."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye mırıldandı ve o, hiç de eğlenceli bulmadığını düşündüğünü düşündüğü için sırttı.

"Bunu eğlenceli hale getirelim mi, aşkım?" diye önerdi ve vücudu, onun nefes nefese verdiği tek heceli cevaba tepki gösterdi.

"Oh."

Tepkisini kontrol etmek için derin bir nefes aldı ve aynı zamanda bunu nasıl eğlenceli hale getireceklerine dair aklındaki sayısız düşünceyi kontrol etmeye çalıştı, ama ne yazık ki konuyu değiştirmek zorunda kaldı.

"Buluşacağım adam geldi. Gitmem gerek."

"Tamam," diye tekrarladı ve fısıldayarak, "Görüşürüz. Seni seviyorum, Jack."

Vücudu, onun son üç kelimesine yine tepki verdi. Dün gece ilk kez ona fısıldadığı kelimeler. O zaman onu derinden etkileyen kelimeler.

Şimdi de onu aynı derecede derinden etkileyen kelimeler.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim," diye cevapladı, sesi alçak ve titriyordu. "Görüşürüz."

"Hoşça kal, Jack."

"Yakında, Belle."

Onun bağlantıyı kestiğini duydu ve cep telefonunun ekranına dokundu. Sonra telefonu masasına bıraktı, öne eğildi ve masasındaki telefonun üzerindeki bir düğmeye dokundu. Bu düğme, Gillie'nin telefonunda bir vızıltı çıkararak ziyaretçisi için hazır olduğunu gösterecekti.

Saniyeler sonra kapı açıldı ve Olive, koyu kahverengi saçlı, ödüllü bir boksörün iri ve kaslı vücuduna sahip, oldukça yakışıklı bir adamı eşlik ederek içeri girdi.

Jack o gün biraz zaman ayırıp Mickey Dempsey hakkında internette araştırma yapmıştı. Gerektiği kadar zaman ayıramadığı için araştırması pek kapsamlı değildi. Yine de Dempsey'in yazmayı tercih ettiği makaleler, özellikle de ifşa yazıları, bu adamın ilgi alanlarını ve ilkelerini canlı bir şekilde ortaya koyuyordu.

Jack, içeri girerken Dempsey'in gözlerine bakarak, davet edilmeden masasının karşısındaki iki sandalyeden birine oturdu. Dempsey, Jack'e kendisinden, parasından veya gücünden korkmadığını göstermek için kayıtsız bir şekilde koltuğa oturduğunda, Jack Olive'e baktı.

"Kalmanı istiyorum."

Olive başını salladı ve Dempsey'in yanındaki sandalyeye oturdu.

Dempsey onu izledi ve bakışlarını tekrar Jack'e çevirdi.

Konuşmayı Dempsey başlattı.

"Beklenmedik isteğin üzerine buraya geldiğimden tahmin edebileceğin gibi, meraklandım."

Jack, Belle'in babasının akşam yemeğinde ona ne servis edeceği belli olmasa da, Belle'in yanında olmak istiyordu. Bu yüzden gecikmedi.

"Hizmetine ihtiyacım var."

Dempsey'in kaşları yukarı kalktı. "Şimdi daha da ilgimi çekti." "Belki başka bir şey bekliyordunuz?" Jack, beklediğini bilerek sordu. bunu biliyordu.

"Makalem dün yayınlandı ve şunu söylemeliyim dostum, Belle Abbot'a karşı çok koruyucu görünüyorsun," dedi Dempsey.

"İzliyordun," dedi Jack ve Dempsey sırtıttı. "Hevesle."

Jack çenesini kaldırdı. Bu onu şaşırtmadı. Onu görmemişti ama bunun doğru olduğunu zaten biliyordu. Kısa araştırmasında öğrendiği bir başka şeydi bu.

Mickey Dempsey titiz biriydi.

Dempsey'in bakışları yoğunlaştı. "Ona zarar vermek istemedim. Umarım bunu anlarsın. Ve senin ona karşı tavrını göz önünde bulundurarak, onu koruyacağını düşündüm..."

Jack onu keserek, "Belle iyi. Ve dün yazdığın makale, burada olmanın sebebi değil."

"O zaman belki de neden burada olduğumu açıklayabilirsin?" diye sordu Dempsey.

Jack yine çenesini kaldırdı. "Öncelikle, sana teklif edeceğim görevi kabul edersen, bununla ilgili her şeyin gizli kalacağına dair bana garanti vermen gerekiyor."

Dempsey sandalyesinde dikleştı ve başını salladı, ama Jack'in gözlerinde ilgi parladı. "Dostum, sanırım benim ne iş yaptığımı biliyorsun."

"Evet, anlıyorum," diye cevapladı Jack.

Dempsey, bakışlarını ondan ayırmadan cevap verdi: "Yani bu sadece yaptığım bir şey değıl. Bu benim kim olduğum. Ve bir milyarder benden bunu yapmamı istese, beni tehdit etse veya para verse bile bunu yapamam."

Jack yine gecikmedi.

"Belle tehlikede," dedi ve Dempsey'in gözlerinin farklı bir ışıkla parladığını ve adamın başının birdenbire sallandığını gördü.

Jack, Dempsey'in sandalyesinde hafifçe kıpırdadığını izledi, yanlış sonuca vardığında bakışları Jack'ten hiç ayrılmadı. "Sen sensin dostum. Cole bir pislik ama asla o kadar aptal olamaz ki..."

Jack onu keserek, "Cole benim sorunum değıl," dedi.

"O zaman senin endişen ne?" diye sordu Dempsey.

"Seni geri götürmek için, bu görevi kabul edersen, her şeyin gizli kalacağına dair garantine ihtiyacım var."

"*Seni* geri götürmek mi? Sana öyle çalışmadığımı söyledim," diye karşılık verdi Dempsey.

Jack nefes aldı ve bir kez başını salladı. "O zaman korkarım zamanını boşa harcadım. Ama yine de teşekkür ederim."

Dempsey kıpırdamadı.

Jack cep telefonunu çıkardı ve ceketinin iç cebine koyarken Olive'e bakarak, "Havaalanına gidiyorum. The Point'e geliyor musun yoksa Londra'da mı kalacaksın?" diye sordu.

"Londra'da yapmam gereken birkaç iş var," diye cevapladı Olive.

Jack ayağı kalktı ve Olive'e, "Peki. Hafta sonuna kadar The Point'te çalışacağım," diye mırıldandı.

"Belle tehlikede mi?"

Bu soru Dempsey'den geldi ve Jack, onu kovmuş olmasına rağmen ona baktı.

Jack, Dempsey'in ilgilenmiş görünmediğini fark etti. Endişeli görünüyordu.

Bu da onu şaşırtmadı. Aslında, bunu bekliyordu. "Evet," diye onayladı.

"Ne tür bir tehlike?" diye sordu Dempsey ve Jack başını salladı.

"Paylaşacağım bilgileri ve dolayısıyla Belle'i koruyacağınız konusunda emin olmadıkça bu bilgiyi paylaşamam. Bunu yapmayacağınızı açıkça belirttiğiniz için, bu toplantı sona ermiştir," diye cevapladı Jack ve masasının etrafından dolaşmaya başladı.

"Ölümcül bir tehlike mi?" Jack hareket ederken Dempsey ısrar etti, Jack masasının yanında durdu ve sandalyesinden kalkan adama bakışlarını dikti.

"Belirsiz," he allowed then continued, "What *isn't* belirsiz olan şey, Belle'in karşılaşabileceği herhangi bir tehlikenin kabul edilemez olduğudur." "Ve sen benim yardım edebileceğimi ima ediyorsun," diye ısrar etti Dempsey.

Jack net bir cevap vermedi.

Bunun yerine, "Herkesi etkileyebilecek belirsiz bir tehlike olduğunda, her türlü yardım memnuniyetle karşılanır" dedi.

"Yani benim yardım edebileceğimi ima ediyorsun," diye tekrarladı Dempsey.

Jack tek kelime etmedi ve bakışlarını ondan ayırmadı. Bunu yaparken, Dempsey'in içsel mücadelesini izledi. Adamı tanımadığı için, çatışmada hangi tarafın galip geldiğini bilmiyordu.

Dempsey sessizce "O olağanüstü bir kadın" dediğinde daha fazla şey anladı.

"Bunun farkındayım," diye onayladı Jack.

"Onun gibi birini daha önce hiç tanımadım," diye devam etti

Dempsey. "Ben de," diye tekrar onayladı Jack.

"Onur, muazzam bir güç rezervi, hepsi de büyük bir kırılganlık içinde çerçevelenmiş. Oldukça dikkat çekici," diye devam etti Dempsey.

Jack tekrar onaylamaya tenezzül etmedi.

Dempsey'in onu incelemesine izin verdi, sonra Dempsey fısıldadı: "Onu seviyorsun."

Jack cevap vermedi.

Dempsey omuzlarını düzeltti ve "Cole'u ondan uzak tutuyorsun, değil mi?" diye sordu.

Jack cevap verdi ama yine doğrudan cevap vermedi. "Cole'un o makaleye vereceği tepkiyle ilgilenmen için hiçbir neden yok, Bay Dempsey, ve bunu makaleyi satmadan önce biliyordun, yoksa satmazdın."

Dempsey'in bu şekilde davrandığından emin olamadı, ta ki adamın gözlerinin onun iddiasına tepki olarak parladığını görene kadar.

Jack ve Belle'i birlikte izliyordu. Belle'in makaleye dayanamayacağını ve Jack'in onu Calvin Cole'un vereceği tepkiyle koruyacağını düşünmeseydi, makaleyi satmazdı.

Evet, Mickey Dempsey'in ilkeleri vardı.

Dempsey'in yanıt vermeme sırası gelmişti ve Jack gibi o da yanıt vermemeyi tercih etti.

Bunun yerine, "Kardeşini ondan uzak tutuyorsun" diye sordu.

Jack, Dempsey'in kendisi ve Belle'in durumunu ne kadar iyi anladığını belli etmemek için vücudunun gerilmesini engellemeye çalıştı.

Ve uyarıcı bir ses tonuyla cevap verdi: "Bay Dempsey, ilişkimizi sürdürmek istiyorsanız, Belle ile ilgilenmeme izin vermeniz iyi olur. Sorularınız, size vereceğim görevle ilgilendiğiniz anlamına geliyorsa, sizin ilgilenmeniz gereken konuyu size bildireceğim."

Jack, Dempsey'in içsel bir mücadele verdiğini gördü ve sonra dişlerini sıkarak, "Görevle ilgileniyorum," dedi.

Jack hemen ısrar etti: "Söz veriyorum, her şey, hepsi, kesinlikle gizli kalacak."

"Söz veriyorum."

"Beni ifşa etmeyeceksin, Belle'i ifşa etmeyeceksin, sana söylenenleri, bulduklarını, gördüklerini veya tanıştıklarını kimseyle paylaşmayacaksın," diye ısrar etti Jack.

Dempsey'in çenesi sertleşti, ancak artan merakını gizleyemedi. "Söylemeyeceğim."

"Bu, gerçek ya da herhangi bir şekilde gizlenmiş olarak gazetelere, dergilere, kitaplara ya da başka herhangi bir medya organına sızmayacak."

"Olmayacak," diye keskin bir şekilde cevapladı Dempsey.

Jack devam etti: "Toplantımızdan sonra Olive ile anlaşmaya varana kadar anlaşmamız yazılı hale getirilmeyecek. Ama ondan önce, size durumu açıklayacağım ve anlaşma imzalanmadan önce, bir beyefendi olarak sözünüze güveneceğim. Bunu yapabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Sözüme güvenebilirsin," dedi Dempsey keskin bir sesle ve Jack, adamın gözlerinde buna güvenebileceğini gördü. Bu yüzden, biliyordu.

"O kimdi?" diye sessizce sordu ve Dempsey'in başı birden hareket etti. "Ne?"

"Sevdiğin, istismara uğrayan kadın," diye açıkladı Jack ve Dempsey'in vücudunun gerildiğini izledi.

Ama Jack'i şaşırtarak, "Annem" dedi. Jack onun bakışlarını karşıladı. Sonra başını salladı.

Bunun üzerine masanın etrafında geri döndü ve oturdu.

Dempsey ve Olive karşısına oturduktan sonra tekrar konuştu, ama konuşurken gözleri Dempsey'deydi.

"Hazır olun Bay Dempsey, çünkü size anlatacağım şey inanılmaz gelecek. Ne yazık ki, bu aynı zamanda doğru. Ayrıca, yardım edebileceğinizi düşünmeseydim size anlatmazdım ve bunu gecikmeden yapmanızı istiyorum. Ücretinizi Olive ile daha sonra görüşebilirsiniz. Şimdi, bu konuda bize hızlı bir şekilde yardımcı olmanızı engelleyecek başka bir planınız olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Dempsey başını salladı. "Yok. En azından bekleyemeyecek bir şey yok."

Evet, Mickey Dempsey meraklıydı. Ve endişeliydi.

Jack başını salladı, nefes aldı, sandalyesine yaslandı, adamın gözlerine baktı ve inanılmaz bir hikaye anlattı.

Belle

Belle, The Point'teki uçurumun kenarındaki halısının üzerine oturdu. Soluk kot pantolon, dar beyaz tişört ve sıcak, kalın yulaf rengi hırka giymişti, hepsi de esen kuvvetli rüzgârın soğuşunu önlemek içindi.

Baron ve Gretl, deniz kayalık duvara çarparak, rüzgâr da dışarı çıkmadan önce at kuyruğu yapmaya zahmet etmediği saçlarını uçururken, onun etrafındaki çimleri ve kayaları kokluyorlardı.

İş çıkışıydı, dükkan kapanmıştı. Babası mutfaktaydı ve açık alev ya da Jack'in eve geldiğinde görkemli bir kale yerine bir enkaz yığını bulmasına neden olabilecek herhangi bir şey yapmayacağına söz vermişti.

Rachel, Belle'e "babanı gözetle, tatlım" diyerek onu ikna etmişti, ama bu Belle'i pek ikna etmemişti, çünkü annesi de babası kadar deliydi, mutfakta da dahil. Ama en azından bir şeydi.

Gram ahırın çatı katında resim yapıyordu. Yasmin akşam yemeği için yola çıkmıştı. Jack muhtemelen eve dönüyordu. Joy ise Cassandra ve Angus'a bir konuda yardım ediyordu.

Belle ise uçurumun kenarında düşünmeden duruyordu.

Bunun yerine, alışılmadık bir şekilde, düşüncelerinin akışına kendini bıraktı.

Bir yıldan fazla bir süre önce, hayatı altüst olmuştu. Risk almayan ve korkularının kontrolündeki bir kafeste ihtiyatlı bir şekilde yaşayan "Uysal ve Nazik" Belle Abbot, çılgınca ama cesur bir şey yapmıştı ve o zamandan beri ulusal bir kahraman haline gelmişti. Daha sonra, Avrupa'nın en gözde bekarlarından ikisiyle, ki ikisi de kardeşti, halka açık bir aşk üçgenine karışmıştı. O, kardeşlerden birine aşık olmuştu, o da ona. Ve şimdi, bir uçurumun üzerinde, heybetli, hayaletli bir şatoda yaşıyordu.

Çenesini dizlerine dayayıp solmuş kot pantolonuyla kaplı bacaklarını kollarıyla sardığında, denize gülümsedi.

Nathan'ı veya onun kaybını düşünmüyordu. Bunun yerine, Nathan aklına her geldiğinde, o gün Jack'in sözlerini düşünerek acıyı bastırmaya karar vermişti.

Tekrar denemeye hazır olduğumuzda, plan yapacağız.

Tekrar deneyecekler ve plan yapacaklardı.

Hayatında üç kez, sadece üç kez, risk alıp soğuk, köpekbalıklarıyla dolu sulara atlamıştı, bir kez kelimenin tam anlamıyla (ama o sularda köpekbalığı yoktu).

İlk seferinde hayat kurtarmıştı. İki kişi hayatını kaybetmişti ama birçok kişiyi kurtarmıştı.

Diğer iki seferde aynı adam için yapmıştı.

İlk seferinde Jack ile, işi batırmıştı. İkinci seferinde, onun onu affettiğini ve ona ödülünü verdiğini öğrenmişti.

Ve ne ödüldü ama!

Tekrar denemeye hazır olduğumuzda, plan yapacağız.

Zamanları vardı, umarım yakında hayaletli olmayacak ama her zaman heybetli bir kale olan bir uçurumun üzerinde birlikte bir hayat kurmaya başlıyorlardı ve hazır olduklarında bir aile kuracaklardı.

Hala denize gülümseyerek, Belle iç geçirdi.

Belki, sadece belki, "Uysal ve Nazik" Belle Abbot artık bu kadar uysal ve nazik olmayı bırakabilirdi.

Bunun yerine, daha fazla risk alabilirdi.

Bu hayalet meselesinden emin değildi ama geri kalanı kesinlikle karşılığını vermişti.

Bu düşünceyle, önündeki Gretl boynunu çevirip vücudunun aşağısına baktı, Belle'in arkasındaki Baron ise küçük bir uyarı havlaması yaptı.

Köpeklerin dikkatini çeken şeyi görmek için The Point'e bakmak üzere dizlerinden çenesini kaldırdığı sırada, "Belle" diye bir ses duydu.

Başını çevirdi, gözleri yukarı kayd ve Miles'ın rüzgârın sarı saçlarını dağıtırken ona doğru yürüdüğünü gördü.

Aman Tanrım.

Kollarını bacaklarından çekip, bir elini halıya koyarak kendini yukarı itti. Köpekler ona yaklaşırken, "Miles..." diye başladı.

O hızla elini kaldırdı ve onu keserek, "Lütfen Belle, kalkma. Söyleyeceklerim uzun sürmeyecek" dedi.

Belle nefes aldı ve başını geriye doğru eğerek onu inceledi. Yakışıklı yüzü düşünceli görünüyordu ama başka bir şey okuyamıyordu.

Belle'in tedirginliğine rağmen, Miles yaklaşmasını tamamladı ve birkaç metre uzağına çimlere oturdu. Buna karşılık, Gretl Belle'in ayaklarının dibine karnı üstüne uzandı, başını kaldırdı ve Baron etrafında dolanırken gözlerini Miles'a dikti.

"Şüphesiz bildiğin gibi, işler pek iyi gitmiyor Miles, ama ben daha iyi hissediyorum," diye konuştu, herhangi bir şeyi önlemek umuduyla.

kötülük. "Lütfen bunu mahvetmeyin."

Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle ona baktı. "Bunu duyduğuma sevindim, güzelim. Bu yüzden buradayım. İyi olduğundan emin olmak için. Geçen gün The Point'e gelip seninle konuşmaya çalıştım ama," elini salladı, "Jack izin vermedi."

Hâlâ ona "güzellerim" demesinden hoşlanmıyordu. Artık bunun sırası değildi, bunu o da çok iyi biliyordu.

Ve o gülümsemeyi de sevmiyordu. Onun iyi olmasını istediğini ifade etmiyordu. Başka bir şey ifade ediyordu. Bundan emindi.

"İyiym," diye onu yine de ikna etti.

"İyi," diye mırıldandı, gözleri denize kaydı, vücudu sanki söyleyeceklerini çabucak bitirmek *niyetinde değilmiş gibi*, bir süre kalacakmış gibi yerleşti. "Hala buradasın, demek kalacaksın?" diye denize sordu.

Belle bu girişten pek hoşlanmamıştı.

"Miles, belki de sen..." Kardeşinin geleceği hakkında kardeşi ile konuşmasını tavsiye etmeye başladı ama Miles onu yine keserek gözlerini ona çevirdi.

"Söz veriyorum Belle, sana tavsiyem, mümkünse Jack'in Yasmin ile vakit geçirmesini kısıtlaman, senin iyiliğin için olduğunu yemin ederim."

Onun sözleri kalbini sarsarken omuzları gerildi.

"Sanmıyorum..." diye tekrar başladı ama yine sözü kesildi.

"Onlar sevgiliydiler," diye bilgilendirdi onu.

"Bunu zaten biliyorum." Sesinden sertliği tamamen gizleyemedi, ama bunu pek de denemedi.

"Ve o Quincy'den boşanıyor. Yakında tekrar özgür olacak."

Belle, onun ima ettiği şeye kaşlarını çattı. "Yani Yasmin Jack'e asılacak mı diyorsun?"

"Hayır," diye cevapladı. "Yasmin özgür olursa Jack ona asılacak diyorum. Ve Yasmin onu çok uğraştırmayacak. O, Yasmin'in her

"Hayır," diye cevapladı. "Yasmin özgür olursa, Jack ona asılacağını söylüyorum. Ve Yasmin onu çok uğraştırmayacak. O, Yasmin'in her zaman istediği adam, Belle, ve korkarım Jack için de durum aynı."

Kanının damarlarında dolaşmaya başladığını hissetti ve uzun zamandır ilk kez şakağındaki iyileşmekte olan yara ağrımaya başladı.

O bir kelime bile söylemeden Miles devam etti.

"Onlar çok küçükken tanışmışlar. Yıllar boyunca gelişen bir bağları var. Aralarında tutkulu bir ilişki vardı. Ve bu ilişki hiç bitmedi. Bir şekilde, onun hala etrafta olduğunu ve *sürekli ortalıkta* dolaştığını biliyor olmalısın."

"İnanılmazsın," diye fısıldadı Belle, rüzgâr sözlerini alıp götürdü.

"Anlamadım?"

Öfkeyle ayağa kalktı, Gretl de onunla birlikte kalktı ve Baron, saçlarını kontrol etmek için (başarısız bir şekilde) kulaklarının arkasına atarken yanına yaklaştı ve bu sefer yüksek sesle tekrarladı: "Sen inanılmazsın!"

Gretl onaylayarak havladı ve Baron, Miles ayağa kalkarken uyarı olarak hırladı.

"Belle, güzelim, başına gelenlerden sonra, seni korumak istemeseydim sana bunu söylemezdim."

Belle buna inanamıyordu!

Ona doğru eğildi ve öfkeli bir çığlıkla hatırlattı: "Ben *bir çocuk* kaybettim!" Elini uzatarak The Point'i işaret etti ve ona hatırlattı: "Ve o *senin kardeşinin çocuğuydu*. Yani, bu, *kardeşinin de çocuğunu* kaybettiği anlamına geliyor!"

"Biliyorum," diye keskin bir sesle cevap verdi.

"Ve bu yıkıcı darbenin üzerinden bir ay geçtikten sonra, bana gelip kardeşini ve arkadaşımızı kötüleyerek bana bir darbe daha vurmanın benim yararına olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Belle öfkeyle.

Adam yalvarırcasına elini kaldırdı ve "Etrafına bir bak Belle, senin gözünden kaçmış olamaz..." diye ısrar etti.

"Benden kaçmayan şey, *Miles*," diye onu keserek, "Yasmin'in bana karşı her zaman nazik ve kibar davrandığı ve Jack'in her zaman sevgi dolu ve nazik olduğu. Tabii ki, kendi endişelerimin ve *senin davranışlarının* kafamı karıştırmasına izin verdikten sonra, *hayatımın* en büyük hatasını yapmaya devam etmem hariç. Aslında, tüm bunlarla bir ilgisi olan tek kişi

bana kötü davranan tek kişi," parmağını kaldırıp onu işaret etti, "*sensin*."

Yüzü sertleşti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşmamızı nasıl öğrendin?"

Onun sorusu kafasını karıştırdı, geriye yaslandı ve kendi kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ne konuşması?" diye sordu.

"Jack'le yaptığım konuşma. Annemin partisinde. Jack'in sana asılmak istediğini söylediğini nereden bildin?" Miles açıkladı ve Belle yüzünün sertleştiğini hissetti.

"O öyle demedi," diye cevap verdi.

"Kimin ne dediği önemli değil. Önemli olan senin nasıl öğrendiğin. Jack sana söylediğimi düşünüyor ama ikimiz de söylemediğimi biliyoruz." "Artık bunların hiçbir önemi yok, Miles." "Nasıl öğrendin?" diye ısrar etti.

"Önemli değil."

"Yasmin mi söyledi?"

"Önemli değil!" diye bağırdı ve Gretl yine havladı.

Miles ona baktı ve mırıldandı, "O sana söyledi. Sence neden sana söyledi, Belle?"

"Bana söylemedi," diye inkar etti Belle, başını sallayarak ve o anın heyecanıyla bir anlık kabalığını itiraf etti. "Onunla Joy'un konuşmasını duydum."

"Ve bunun planlı olmadığını mı düşünüyorsun?" Miles alaycı bir şekilde sordu. Gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

"Sen," diye fısıldadı. "Sen inanılmazsın."

Miles başını salladı. "Bir düşün, Belle. O zamanlar Quincy'den bıkmıştı ve Jack'e serbestçe yaklaşmak istiyordu. Daha doğrusu, Jack'in ona serbestçe yaklaşmasını istiyordu çünkü takip edilmeyi seviyordu. Senin ona nasıl tepki verdiğini gördü ve bunu gerçekleştirmek için hiç vakit kaybetmedi."

Belle, rüzgârın saçlarını yüzüne savurmasını umursamadı ve kollarını açarak ellerini beline koydu, sonra keskin bir sesle sordu: "Yasmin'in Joy'u, benim o anda orada yürüyor olduğumu bilmediği bir koridora çekip, benimle konuşmak için bir fırsat yaratmak istediğini mi söylüyorsun?"

Bana bunu mu söylüyorsun, Miles?"

"Onu tanımaya başlıyorsun," diye karşılık verdi Miles. "O çok zeki."

"Evet, öyle. Kim zeki değil biliyor musun?" diye sordu, ama cevap beklemek için duraksamadı, ancak parmağını ona doğru uzattı. "*Sen!*"

"Belle..."

Belle onu keserek, "Bu saçma, kasıtlı olarak incitici ve üzgünüm ki Miles, bunu Jack'ten saklamayacağım. Onun değer verdiği bir kadına, onun değer verdiği başka bir kadın hakkında söylediklerin kabul edilemez. Onunla konuşacaksın ve daha da kötüsü, *o da seninle* konuşacak."

Bunun üzerine eğildi, halıyı kaptı ve onun yanından geçip gitmeye başladı, ama Miles onun pazısını yakaladı ve onu durdurdu.

Tanrım, yine mi *başlıyoruz*?

Başını geriye doğru çevirip tısladı, "Elini

."

"Aptal olma, Belle. O bebeği kaybetmenle birlikte, ona olan bağlılığın kayboldu," diye karşılık verdi, onu zehirli sözlerine inandırmayı başaramayınca, son darbeyi vurmaya karar verdi.

Ve o, onun bunu yaptığına ya da yaptığına inanamadı.

Bu yüzden, acımasız bir hareketle kolunu çekip, "Elini benden çek!" diye bağırdı.

Bir adım geri attı, adam ona doğru atılmaya başladı ama durdu ve Jack'in sesi rüzgarda bir kırbaç gibi çınladığında ikisinin de başı birden döndü.

"Miles, hemen geri çekil!"

Jack ve Yasmin ikisi de onlara doğru geliyordu, Jack'in yüzü öfkeli, adımları genişti ve Yasmin, ona yetişmek için düz olmayan yolda yüksek topuklu ayakkabılarla koşuyordu, yüzü solgundu.

Belle, en az yarım saat daha evde olmayacağını düşündüğü Jack'e baktı ve her zamanki gibi, ona ihtiyacı olduğunda tam da orada olan Jack'e baktı.

Bunu yaparken nefesi hızlanmıştı ve dikkatinin geri kalanı çığlık atmamaya odaklanmıştı.

"On dakika önce eve geldim," diye bağırdı Yasmin. "Miles'ın sana doğru gittiğini gördüm. Hemen Jack'i aradım ama bana

neredeyse buraya geldiğini söyledi," diye soluk soluğa konuştu. "Şimdi, o, şey," Miles'tan bir metre uzakta duran Jack'in yanında durdu, gözleri kardeşine sabitlenmiş haldeydi ve cümlesini bitirmeden Jack'e elini uzattı, "burada."

"Belle, sen ve Yasmin eve gidin," diye homurdandı Jack, öfkeli gözleri hala kardeşinin üzerindeydi.

İkisi de hareket edemeden Miles, Jack'e "Yasmin, Belle'e senin ona şans vermek istediğini söyleyen kişiydi" dedi ve bu yarı yalanı söyledikten sonra Belle, Jack'in sırtının dikleştiğini gördü.

"Öyle bir şey yapmadım!" diye bağırdı Yasmin.

Miles, Yasmin'e baktı. "O sabah koridorda annenle konuşmanı duymuş."

Bu bilgiyi verdiğinde, Yasmin'in gözleri Belle'e kaydı, yüzünde bir ışık belirdi, yüzü soldu ve "Tanrım, hayır" diye fısıldadı.

"Sorun değil, Yasmin," dedi Belle hemen ve sonra dürüstçe ekledi. "Dinlemek kabalıktı."

Yasmin, Belle'in kaba davrandığını düşünmüyordu.

Cevap verirken dehşete kapılmış gibiydi. "Çok üzgünüm, Belle." Gözleri Jack'e kaydı. "Ve Jack, hiç bilmiyordum..."

Cümlesini tamamlamadı.

Miles, kardeşinden gözlerini ayırmayan Jack'e baktı ve onun yerine konuştu. "Benim yaptığımı sandın. Ben değildim. Yasmin'di."

"Peki Yasmin'e Belle'i becermek isteyen ben olduğumu kim söyledi, o sözler *senin* ağzından çıktı, Miles?" Jack, alçak, gür ve çok, çok öfkeli bir sesle sordu.

Oh, hayır.

Belle bir şeyler yapmalıydı ama ne yapacağını bilmiyordu. Ya da aslında *ne yapacağını*.

"Tabii ki Miles söyledi," diye fısıldadı Yasmin, Belle ne olduğunu anlayamadan.

"O beni yanlış duydu," dedi Miles çabucak.

"O yapmadı," diye Jack dişlerini sıkarak söyledi. "Sen, saçma sapan, tek taraflı bir rekabette hile yapmak için yalan söyledin. Bu olayın üzerinden aylar geçmesine ve sevdiğim kadının lanet merdivenlerden itilip çocuğumuzu kaybetmesine rağmen, hala bu konuyu tartışıyor olmamıza inanamıyorum."

Miles'in gövdesi geriye doğru sallandı ve fısıldadı, "Onu seviyor musun?" "Tanrım, Miles, sence bu olayın neyle ilgili olduğunu sanıyorsun?" Jack, ellerini beline koyarak sordu.

"Onu seviyorsun," diye fısıldayarak tekrarladı

Miles. Jack cevap verme fırsatı bulamadı.

Ne yazık ki bu sırada Joy koşarak gelip "Ne oluyor?" diye bağırdı.

"Belle, annemi ve Yasmin'i eve götür," diye emretti Jack, gözleri hala kardeşine kilitliydi.

"Lütfen kavga etmeyin," diye yalvardı Joy, gelip hemen Jack'in yanına yaklaşarak ellerini onun koluna doladı. "Hepimiz iyi anlaşıyorduk. Kavga etmeye geri dönmeyelim." Gözleri küçük oğluna kaydı. "Lütfen, Miles. Özellikle şimdi olmaz."

"Kavga etmeye gelmedim," dedi Miles annesine. "Belle hassas bir kız olduğu için, olanlardan sonra ona dikkatli davranması konusunda uyarıda bulunmak için Jack'in öfkesini üzerine çekmeyi göze aldım."

Gerçekten mi, diye düşündü Belle tiksintiyle Miles'a bakarak, eğer duyarlılığı onu *bu* tür bir nezakete maruz bırakıyorsa, uysal ve yumuşak davranmayı bırakmanın zamanı *gelmişti*.

"Seninle benim aramızdaki bu meseleyi bir kez ve sonsuza kadar bitireceğiz," dedi Jack sert bir sesle ve tekrar emretti, "Belle, annemi ve Yasmin'i eve götür."

Belle bunun harika bir fikir olduğunu düşündü ve harekete geçmeye başladı, ama Joy sordu, "Neye karşı dikkatli davranayım?"

"Önemli değil," diye cevapladı Miles. "O benim uyarıma kulak asmıyor."

"Ne uyarısı?" Joy ısrar etti, Belle yaklaşıp dirseğini tuttu ve onu uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Önemli değil," diye tekrarladı Miles, gözleri kardeşinin üzerinde.

Yasmin yumuşak bir sesle, "Beni ondan aldın. Ben de buna katıldım ama bunu sen yaptın ve bunu kasten yaptın. Şimdi de Belle'i ondan almaya mı çalışıyorsun?" dediğinde Belle donakaldı.

"Bu da ne? Neden bahsediyorsun? *Neler oluyor?*" diye sordu Joy, elleriyle Jack'in kolunu sallayarak.

"Belle, annemi ve Yasmin'i eve geri götür," diye homurdandı Jack.

Belle, Joy'un dirseğini nazikçe çekti, Joy direndi ve Yasmin tüm bunları görmezden gelerek Miles'a sordu: "Neden böyle bir şey yaptın? Seni ne ele geçirdi?"

Bunun üzerine Miles başını yavaşça Yasmin'e çevirdi. "Beni ele geçirmek mi?"

"Evet," diye cevapladı sessizce. "Sizi ikinizi de sanki hayatım boyunca tanıyormuşum gibi tanıyorum ve Jack bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Evet, böyle davrandığında, Miles, seni ne ele geçiriyor?"

"O bir şey görürse, onu alır," diye cevapladı Miles ve Yasmin başını salladı.

"O beni almadı. Ben kendimi ona verdim. Belle'de de aynı şey oldu."

"O bir şey görürse, ona ait olmasa bile alır."

"Onu," diye ısrarla devam etti Miles.

"Bu çok saçma. *Kadınlardan, insanlardan* bahsediyoruz," diye Jack öfkeyle mırıldandı ve Miles'ın bakışları ona yöneldi. "Üç kez, üç kadınla, onlar benimdi ve sen onları

onları aldın."

Onun sözleriyle Belle'in vücudu gerildi, Joy'un gerildiğini hissetti ve Yasmin ile Jack'in de gerildiğini hissetti.

"Miles, Yasmin..." Jack başladı.

"Onu sevdim," Miles sözünü kesti ve Belle, Joy ve Yasmin hep birlikte nefeslerini tuttular. "Sen onu almadan önce, onu sevdim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Yasmin.

"Sen..." Jack tekrar başladı ama Miles yine sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Zamanım yoktu. Sen bunu sağladın."

"O senin senin değildi, Miles," dedi Jack dedi, sesi sesi az kızgın değildi. "Belle de öyle değildi ve bunu biliyorsun."

"Bilmiyorum," diye cevapladı Miles.

"Biliyorsun Miles, ve üçüncü bir seçenek yok," diye karşılık verdi Jack.

"Üçüncü bir seçenek var," diye karşılık verdi Miles.

"Kim?" diye sordu Jack.

"Üçüncü bir kişi var," diye tekrarladı

Miles. "Kim?" diye ısrar etti Jack.

Bunun üzerine Miles aniden ve korkutucu bir şekilde eğilip bağırdı, "Üçüncü bir kişi var!"

"Lanet olsun Miles, ben bilmiyorsam..." Jack sözünü kesmeye başladı ama Miles onu susturdu.

"Biliyorsun, seni piç kurusu, lanet ruhunun derinliklerine in ve onun kim olduğunu *tam olarak* öğreneceksin ve onun en kötüsü olduğunu anlayacaksın," diye bağırdı Miles.

"Miles, canım, kendini iyi hissediyor musun?" Joy tereddütle sordu ve Miles annesine baktı, gözleri Belle'i geri adım attıracak kadar yakıcıydı.

Joy da bunu gördü. Belle, Jack'i bırakıp Belle ile birlikte geri çekildiğinde bunu biliyordu.

"Hayır, anne," diye fısıldadı, sesi tuhaf, ürkütücü ve korkutucuydu. "Ben iyi değilim. *Hiçbir* zaman iyi olmadım ve sen," nefesini çekti ve bakışlarının sıcaklığıyla onu yakıp kavurdu, "sen bunu *hep* biliyordun."

Ve bu tuhaf, korkutucu veda sözleriyle, Jack ve Yasmin'in arasından geçip kaleye doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Jack, bence onun peşinden gitmelisin," diye fısıldadı Joy, sesi titriyordu ve Jack, uzaklaşan kardeşine bakmayı bırakıp annesine baktı.

"Gideceğim." Gözleri Belle'e kaydı. "Lütfen, aşkım, onları içeri götür." Belle başını salladı.

Jack, Yasmin'e kısa bir bakış attıktan sonra dönüp kardeşinin peşinden büyük adımlarla yürüdü. Baron Jack'le birlikte gitti. Gretl Belle'nin yanında kaldı.

"Jack'in dediğini yapalım ve içeri girelim," dedi Belle yumuşak bir sesle, kolunu Joy'un dirseğine takarak onu Yasmin'in yanına götürdü ve kolunun altındaki battaniyeyi düzelterek arkadaşına da aynısını yapabildi. Sonra onları kararlı bir şekilde kaleye doğru yönlendirdi.

"Üçüncü," diye mırıldandı Yasmin yürürken, gözleri Jack ve Miles'a çevrilmişti. İkisi, Miles'ın arabasının yanında çok mutsuz bir konuşma yapıyor gibi görünüyordu.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Joy, Yasmin'e.

"Bir kısmını," diye mırıldandı Yasmin, paylaşmak istemediğini belli eden bir şekilde.

Bu yüzden Belle hemen araya girerek, "İçeri girip güzel bir şarap açalım ve rahat bir ortamda konuşalım mı?" diye önerdi.

"İyi fikir," dedi Yasmin, Miles'in arabanın kapısını sertçe açmasını ve Jack'in hemen kapıyı kapatmasını izlerken.

Oh hayır.

Belle adımlarını hızlandırdı. "Ve bunu çabuk yapalım," diye mırıldandı.

"İyi fikir," diye onayladı Yasmin.

Üç kadın da merdivenleri koşarak çıktılar ve Belle, zorlanarak ağır kapıyı açıp onları içeriye aldı.

"*Siktir git!*" Miles'in bağırdığını duydu, eğilerek, yüzü Jack'in granit gibi yüzüne bir santim uzaklıkta ve gözlerini kapattı, ona güç gönderdi, hem onun için hem de Joy ve Yasmin için, zorlanarak kapıyı kapattı.

Çok da sakinleştirici olmayan bir kadeh şaraptan sonra ve pencerede nöbet tutan Lila, Belle'e Miles'in gittiğini ve Jack'in "eve gizlice girdiğini" (onun sözleriyle) söyledikten sonra, Belle ona biraz zaman tanıdı.

Şimdi Belle, Jack'in çalışma odasının kapısının önünde durmuş cesaretini topluyordu.

O onu seviyordu. Ona söylemişti. Onu evine taşınmıştı. Onu odasına taşınmıştı. Köpeklerini onunla paylaşmıştı. Ve o bebeğini kaybettikten sonra, onun yanından ayrılmamıştı.

Ve o da onu
seviyordu. Bunu
yapabilirdi.

Gözlerini kapattı, açtı, elini kaldırdı ve kapıyı çaldı.

Cevap alamadı ve tekrar tekrar kapıyı çaldıktan sonra da cevap alamadı.

Kapalı kapıya bakarak ne yapacağını düşündü. Ve bakarken aklına geldi.

Jack o kapının ardındaydı. Ve o,

Jack'in kadınıydı.

Çocuğunu kaybettikten sonraki üç buçuk hafta boyunca, Jack onun yanından ayrılmadı (tabii, çoğu zaman çalışmak zorunda olduğu *zamanlar hariç*).

Şimdi onun yanına ihtiyacı vardı.

Bu yüzden elini kapı koluna koydu, çevirdi, kapıyı açtı ve başını içeri soktu.

Jack, pencerenin önünde durmuş dışarıya bakıyordu.

"Jack?" diye sessizce seslendi ve Jack gövdesini çevirip gözlerini ona çevirdi.

"Belle, başka biri gelirse, kapıyı çalarlar, ben cevap vermezsem giderler. Sen kapıyı çalmana gerek yok."

Belle dudaklarını ıslattı, gülümsemesini sakladı ve içeri girerek kapıyı arkasından kapattı.

Evet, o onundu.

Bu inanılmaz, *suçlu derecede* çekici adam... tamamen... *onundu*.

Jack onun yaptıklarını izledi ve kapı kapandığında, ona zaten yapacağı şeyi yapmasını emretti.

"Buraya gel."

O oraya gitti ve geldiğinde Jack tamamen ona döndü, elleri beline geldi ve sonra onu hafifçe tutmak için kaydı. O da ellerini kaldırdı ve hafifçe göğsüne koydu, başını geriye eğerek onun sorunlu yeşil gözlerine baktı.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, onun iyi olmadığını görmesine rağmen.

olmadığını

görmesine "Hayır," diye sertçe cevap verdi, ona beklediği cevabı verdi. O bir santim

rağmen daha yaklaştı ve Jack'in kolları onu daha sıkı sardı. "İyi *misin*?" diye yumuşak bir sordu.

sesle sordu. "Sen iyi misin?" diye sordu Jack ve kız başını salladı. O içini çekti ve "O zaman ben de iyi olacağım" diye mırıldandı.

Bu *tam* Jack'in vereceği bir cevaptı. Öyle ki, kadının kalbi ve karnını ısıttı.

Belle daha da yaklaştı ve Jack'in kolları daha da sıkılaştı, onu kendine çekti ve Belle'in elleri Jack'in göğsüne bastırdı.

"Miles'la bir sahne daha çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi nazikçe.

"Ve sana zarar verdiği için üzgünüm, bu olmamalıydı," Jack yine Jack gibi *davranarak*, kendini değil onu düşünerek cevap verdi. "Söz veriyorum, ben iyiyim. O sadece beni kızdırdı, hepsi bu," diye onu rahatlattı. "Ve, şey, şimdi yaptığı şey beni senin için endişelendiriyor

."

Jack onun sözlerini dinledi ve tekrar iç geçirdi, sonra şöyle dedi: "Benim için endişelenme, canım. Bunun ilk kez olmadığını biliyorsun. Buna alıştım

buna alıştım."

Bu, onu pek rahatlatmadı.

"Bu... bu... farklı gibiydi." Tereddüt etti ve sonra sordu, "Bu tam olarak *neydi*?"

Jack elini kaldırıp kadının çenesini avuçladı, başparmağıyla kadının yanağını okşadı ve hiç de sert olmayan bir sesle cevap verdi: "Biliyorsun ki, sevgilim, Yasmin ve ben bir zamanlar birlikteydik. Bilmediğin şey ise, Yasmin'in benimle kalıcı olarak ayrılmak istemediği bir kavga sırasında Miles'in onu bulup sarhoş ettiği ve onunla seks yaptığıydı."

Belle nefesini
tuttu. Jack
başını salladı.

"Açık sözlü olduğum için üzgünüm, tatlım," diye mırıldandı. "Ama olan buydu. Yasmin bunu bana itiraf etti ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilişkimiz kalıcı bir şekilde bitti."

Buna inanamıyordu, ama yine de inanabilirdi. Miles çok büyük bir pislik olma konusunda yetenekliydi ve Yasmin hayatını mahvetme konusunda yetenekliydi.

Yine de Jack'in her zaman ortada kalmasından nefret ediyordu.

Belle daha da yaklaştı ve aklına gelen tek şeyi yaptı.

O içtenlikle "Özür dilerim" diye fısıldadı.

"O zaman da üzgündüm," diye cevapladı adam ve başparmağıyla tekrar kızın yanağını okşadıktan sonra elini kaydırarak kızın boynuna doladı. "Ama şimdi üzgün değilim."

Belle ona küçük bir gülümseme attı ve adam bunu görünce gözleri ısındı.

Gözleri yoğunlaştı ve devam etti, "Onun ne olduğunu bilmiyorum sana söyledim ama çok iyi tahmin edebiliyorum. Ve bilmeni isterim ki Yasmin ve ben sadece bitmiş değiliz, uzun zamandır bitmiştik. İlişkimiz ikimizin de keyif aldığı ve bir daha asla değişmeyecek bir şeye dönüştü. Ve sevgilim, bu seninle tanışmadan önce bile olmazdı. Ve o geçmişimiz var ve hoş değil ama şimdi, sen hayatımda olduğun için, artık önemi yok.

"Üzgünüm ama hayal gücün çok iyi çalışmış tatlım, ama ben ona inanmadım. Bir saniye bile. Sadece sen olduğun için değil, aynı zamanda

Yasmin, Yasmin olduğu için," diye onu teselli etti Belle. "Sen söylemeden önce hepsini biliyordum."

"İyi," diye mırıldandı ve Belle ona sarıldı. "Bugüne kadar bilmediğim şey," diye devam etti Jack, gözleri odak noktasını kaybedip ilk kez Belle'in kulağına kayd, "onun daha önceden ona karşı hisleri olduğuydu."

Evet, bu sadece Jack için değil, Yasmin için de sürpriz oldu.

"Peki ya üçüncü kadın?" diye sordu Belle. Jack'in bakışları ona geri döndü ve odaklandı.

"Hiçbir fikrim yok."

"Sana anlatmadı mı?"

"İşimiz bittiğinde, kardeşim paylaşacak havada değildi."

Belle bunu kesinlikle anladı.

"Yani işler... *bitti mi*?" diye dikkatlice sordu. "Kesinlikle," diye kesin bir şekilde cevapladı.

"Ah, Jack," diye fısıldadı, ellerini aşağı doğru iterek onu da sıkıca kucaklayabilmek için. "Kardeşim yok, bu yüzden nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama iyi bir his olamaz."

"Hayır, canım," diye mırıldandı. "İyi bir his değil."

"Nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti ve dudakları seğirirken kollarının refleksi olarak onu sıktığını hissetti.

"Yardım ediyorsun."

Kafasını yana eğdi. "Sadece bu mu?"

"Sadece bu, Belle," diye nazikçe cevapladı.

"Bu çok kolay," dedi ona. "Bunu saatlerce yapabilirim."

Bunun üzerine, dudakları kıvrıldı ama başını eğdi ve ağzını onun ağzına değdirdi, sonra yarım santim geri çekilip, "Öyleyse iyi. Hadi bunu saatlerce yapalım," dedi.

Belle ona yine küçük bir gülümseme attı ama "Korkarım bunu yapamayız" dedi.

Adam başını bir santim daha geriye çekti. "Neden peki?"

"Öncelikle, babam akşam yemeğini hazırladı. Şunu bilmek seni mutlu edecek: was no open flame and he didn't have time to make

ev yapımı barbekü sosu yapmaya zamanları yoktu. Ayrıca boğazınızı yakacak biberleri de yoktu, bu yüzden acı biber de kullanılamadı. Sonunda köfte yaptı, kulağa pek de harika gelmiyor ama onunki gerçekten çok lezzetli. Ayrıca kesinlikle lezzetli olan elmalı turta da yaptı."

"Tamam," dedi Jack. "Bu ilk adımdı, sıradaki ne?"

Belle daha da yaklaştı. "Dün sana hayatım hakkında her şeyi anlattım. Bu gece, sen de bana hayatın hakkında her şeyi anlatmaya başlamalısın. Tabii ki akşam yemeğinden sonra."

Jack kollarını ona doladı ve hatırlattı: "Ben senden daha uzun yaşadım, tatlım. Seninki bir gün sürdü. Benim bir akşamdan fazlasına ihtiyacım olacak."

"Yarın devam edebiliriz, bana daha fazlasını anlatabilirsin." O sıırttı.

"Ve ertesi gün," diye devam etti.

Gülümsemesi daha da büyüdü.

Belle daha da yaklaşıp parmak uçlarına yükseldi. "Ve ertesi gün." "Bu bir plan," diye fısıldadı Jack.

"Güzel," diye fısıldadı Belle.

"Dostum! Kızım! Ne yapıyorsun sen! Soğumasını mı istiyorsun?" Belle'in babasının bağırdığı duyuluyordu. "Yemeğe gelin. İki dakikanız var, yoksa sizsiniz olmadan başlayacağız."

Buna Jack tuhaf bir şekilde, "Pazar oldu mu?" diye sordu.

Belle başını tekrar eğdi ve ona bilmesi gereken şeyi söyledi. "Hayır, neden?"

"Çünkü cumartesi gecesı tüm bu deli insanları deliliklerine bırakıp, köpekleri alıp senin kulübene gideceğiz ve pazartesiye kadar geri dönmeyeceğiz."

"Bu," diye nefesini tuttu Belle, "iyi bir plan gibi görünüyor."

"Buna güvenebilirsin," diye mırıldandı Jack, gözleri Belle'in ağzına kaydđ, başı Belle'in başına doğru eğildi.

Belle, kafasına bir ürperti hissetti ama yine de fısıldadı, "Jack, tatlım, yemekler soğuyacak."

"Bırak soğusun," diye mırıldandı Jack, tatlı, derin, uzun, ıslak ve lezzetli bir öpücükle dudaklarına dokunmadan önce.

İki dakika içinde yemek masasına ulaşamadılar. Daha çok beş dakika sürdü.

Ama el ele tutuşarak yürüdüler ve Belle, Jack'i rahatlatmayı başardıktan sonra bunu yaptılar.

Jack'in yanına oturarak, sanki bir dağı yerinden oynatmış gibi hissediyordu ve bununla gurur duyuyordu.

Ve biraz geç kalmış olsalar da, yemekler yine de harika tadı vardı.

Calvin

Calvin Cole hedefledi bir, son, kötü tekme içine onun yere karnına

—————hayatın karnına ve vücudunun sarsılmasını izledi.

Sonra ona doğru eğildi ve yüzünün önündeki halıya kan tükürdüğünü ve hırıltılı nefes aldığını görmezden gelerek yüzüne yaklaşıp tısladı: "Şimdi kışını kaldır ve *valizini boşalt*. Ben seninle işim bitti dediğimde gidersin. Ondan önce değil."

Yüzünün bir tarafı halıya dayalı olan gözleriyle yavaşça başını salladı ve adam, bu hafif hareketin neden olduğu acıdan dolayı yüzündeki acı ifadesini de görmezden geldi.

Adam birden dikleşti ve yataktaki çantalara baktı.

O kaltak makaleyi görmüş. O kaltak iş yerinde dedikoduları duymuş. O kaltak eve erken gelmiş ve onu terk etmeyi düşünmüş.

Orospunun bilmediği şey, o gün iş yerinde de boktan şeyler yaşadığıydı. Amiri, hafta sonunda bir toplantı yapacaklarını ve Calvin'in toplantıya kadar ofise gelmemesinin en iyisi olacağını söyledi.

Calvin bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Siktir.

Hareket etmeyen karısına tekrar baktı ve ona rahat bir şekilde şöyle dedi: "Biliyorsun, Belle'i kovmasaydım, *seninle* evlenmek yerine ulusal bir kahramanla evlenmiş olurdum."

Bunu söyledikten sonra, kapı zilinin çaldığını duydu ve onu bırakarak kapıya doğru yürüdü.

Her denediğinde vücudunu o kadar şiddetli bir acı sarar ki, bayılmamak için mücadele etmek zorunda kaldığı için hareket edemiyordu.

Yerdeki yerinden, karısı fısıltıların sesini dinledi.

Fısıltılar bir süre devam etti. Sonra kocasının sesi yükseldi. Sonra daha öfkeli hale geldi. Sonra daha yüksek ve öfkeli hale geldi.

Sonunda duydu duydu farklı sesler, boğuk
homurtular, aşırı acıdan gelen boğuk inlemeler.

Calvin'in inlemeleri.

999'u aramak için telefona ulaşmak ya da kocasına gidip ona yardım etmek için hareket edemiyordu.

Hareket edemiyordu ama yine de...

Hareket edebilse bile, yapmazdı.

Chapter

TWENTY

Kurtulamıyor

Jack

SIRT ÜSTÜ YATARAK, ELLERİNİ Belle'in yüzüne oturmuş kalçalarının yanlarına dolayan Jack, onu ağızına daha derin çekerek, tatlı, boğuk inlemelerini dinledi ve daha da iyisi, onun penisini saran inlemelerini *hissetti*.

Bunun nedeni, penisinin onun boğazının derinliklerinde olmasıydı.

Onu hissetmek, duymak, onun sıcak yumuşaklığı gövdesinin uzunluğuna bastırmak, dilinde onun tadı... Lanet olsun, ona bunu çok uzun zaman önce öğretmeyi düşünmeliydi.

Ondan ilk kez öğretmesini istediğinde yapmalıydı.

Birlikte geçirdikleri ilk gece daha iyi olurdu.

Parmaklarını gömdü, onu daha da derine çekti, daha sert çalıştı ve başka bir inilti duydu, sonra ağzının yukarı kayıp onu serbest bıraktığını hissetti, eli sıkıca sarılmıştı.

"*Aman Tanrım.*" Kızın nefesini duydu.

Kız orgazma yaklaşmıştı ve odaklanamıyordu.

Tekrar içine girmek istedi ama onu farklı bir şekilde alması gerektiğini biliyordu.

Nazikçe onu sırt üstü çevirdi ve o bunu yaptığında farklı bir inilti duydu. Bu inilti bir protesto idi.

Kendi kendine sırtıttı, sonra onu yatakta hareket ettirdi. Kafasını yastığa koyduktan sonra, komodine uzandı ve paketi aldı.

"Buraya gel, aşkım," diye sessizce emretti ve fırtına grisi gözleri ellerinden yüzüne kayd. Bir elini yatağın arkasına koyarak kendini yukarı itti. Diğer eli hafifçe karnına kondu ve dokunuşu hafif olsa da onu bıçak gibi delip geçti. "Al şunu, bebeğim. Tak şunu."

Kız pakete, sonra da ona baktı. Gözlerindeki fırtına daha da şiddetli hale gelirken, kız paketini ondan alırken dudaklarını ıslatınca, adamın penisi seğırdi. Sonra kızın ellerinin titreyip, paketi açıp prezervatifi çıkarırken beceriksizce hareket ettiğini izledi.

Elini beceriksizce kullanması onu sevimli gösteriyordu.

Ne kadar sevimli olsa da, kadının prezervatifi takarken beceriksizce hareket etmesini bekleyip tahammül etmesi imkansızdı.

Kondomu ondan aldı ve fısıldadı, "Elini benimkinin üzerine koy."

Kız başını geriye eğdi, gözleri onun gözlerine takıldı, tekrar başını salladı ve o prezervatifi takarken kızın elinin elini kavradığını hissetti.

Kız dudaklarını tekrar ıslattı, başını eğip ellerinin hareketini izledi.

Tanrım.

O haklıydı, bekleyemezdi.

"Uzan," dedi kalın sesiyle ve kızın başı tekrar geriye gitti, adamın yüzüne baktı, göz bebekleri büyüdü ve sonra söyleneni yaptı.

Prezervatifi çıkardıktan sonra, bacaklarını ayırdı ve arasına yerleşti. Kız tüm uzuvlarını onun etrafına doladı ve o da ıslak, sıcak ipek gibi vücudunun derinliklerine girdi.

Siktiğimin mutluluğu.

"Jack," diye fısıldadı kulağına, bir elinin parmakları saçlarını okşayarak, başını kavrayıp tuttu.

Jack başını çevirdi ve vücudunu ele geçirirken ağzını da ele geçirdi. Onun inlemeleri Jack'in boğazına indi. Jack'in inlemeleri, sonra homurtuları kadının boğazına indi.

Sonunda, vücudunun her santimi, içi ve dışı, onun etrafında sıkışırken, diline karşı nefes nefese kaldı.

Evet. Lanet olası *mutluluk*.

Birkaç dakika sonra, Jack kadının ağzına doğru homurdandı.

Kendine geldikten sonra, kadının ona tatlı, derin bir öpücük verdiğini, dilinin onunla dans ettiğini fark etti. Jack, kadının içine derinlemesine girerken kontrolü ele aldı, bir kolunu yatakta tutarak ağırlığını hafifletirken, diğer eliyle kadının yumuşak tenini beline doğru kaydırды, sonra sırtına ve aşağıya, kadının geniş kalçalarını avuçladığı yere doğru.

Sonunda, dudaklarını onunkinden ayırdı, ama sadece dudaklarını boynuna kaydırmak için. Hala, önceki sabah sıkıldığı çekici parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Pazar sabahıydı. Onun kucağında kıvrılmış olarak uyanmıştı ve ilk düşüncesi, birkaç gün önce kadının isteğine boyun eğmekti.

Bunu yaptı ve muhteşem sonuçlar elde etti.

"Kokunu seviyorum, bebeğim," diye fısıldadı kadının cildine ve kadının uzuvlarının titrediğini hissetti.

Sonra kız tatlı bir sesle "Teşekkür ederim, tatlım" diye fısıldadı.

Başını kaldırıp ona baktığında, gözlerindeki fırtına dinmişti. Artık yorgun ve mutluydu.

Mutluydu.

Yanılmıştı.

Onun içinde olmak muhteşemdi.

Belle'nin gözlerinde bunu görmek, mutluluktı.

O manzarayı görünce sııttı ve konuşmaya devam etti, "Ve tadın da."

Yanakları pembeye döndü ama yumuşak bir sesle cevap verdi: "Tekrar teşekkürler. Ve, şey... Ben de senin tadını seviyorum."

Bunu ona söylemesine gerek yoktu, o zaten biliyordu ama sırtışı daha da genişledi ve "Güzel" diye mırıldandı.

"Ve bu çok hoştu," diye devam etti ve Jack kendini tutamadı. Vücudu onun üzerine çöktü ve kahkahayı patlattı.

"Komik olan ne?" diye sordu kız, nefes nefeseydi, Jack onun nefes nefese olduğunu fark etti ve dikkatlice kayarak onu üstüne çevirdi, kız onun üstüne oturdu.

"Çok güzel mi?" diye alay etti, kız başını kaldırıp ona baktığında.

Kız başını yana eğdi ve "Evet, ve o *kadar* güzeldi ki belki tekrar yapmalıyız."

"Bence tekrar yapacağız, bebeğim," dedi Jack, ellerini kadının sırtından kalçasına doğru kaydırıp tekrar yukarı çıkardı. "O *kadar güzeldi ki*, muhtemelen sık sık yapacağız."

Kız, utangaçlığını göz önünde bulundurarak hayat hikâyesini anlattığında, onun çok az sevgilisi olduğunu, aslında ondan önce sadece iki sevgilisi olduğunu öğrenince şaşırmadı. Calvin Cole'un bencil biri olduğunu öğrenince de şaşırmadı.

İlkinden memnun olmasa da, ikincisinden memnun kalmıştı. Bu, ona bazı şeyleri öğretme şerefine nail olduğu anlamına geliyordu. Az önce yaptıkları gibi şeyler.

Ayrıca, seks yapmaktan zevk aldığı tek erkeğin o olduğunu da söylemişti. Ona karşı çekincesiz tavrıyla, bu bir sürprizdi. Ama o, sadece aralarında olan şeyi, az önce paylaştıklarını, her zaman onunla paylaşacaklarını yaşadığını açıklamıştı.

Sadece onunla.

Bu onu memnun etmekle kalmadı, heyecanlandırdı.

O bu düşüncelere dalmışken, kız onun yüzünü inceledi ve eli göğsünden kayarak boynunun yanına dolandı, sonra "Belki biraz... deneyebiliriz" dedi. Tereddüt etti, sonra cümlesini tamamladı: "*Başka* şeyler."

Jack'in kolları onu sarmak için hareket etti.

"Başka ne gibi şeyler düşünüyordun, aşkım?" diye nazikçe sordu.

"Şey," diye başladı, "*senin düşündüğün* başka şeyleri deneyebiliriz diye düşünüyordum."

düşündüğün başka şeyler deneyebiliriz."

Ona gülümsedi. "Bunu yapabiliriz."

O anda, "Ve sen de maceracı olabilirsin. Artık 'Uysal ve Nazik' Belle Abbot olmadığımı karar verdim, bu yüzden denemeye hazırım." diyerek onu bir kez daha, oldukça derin bir şekilde şaşırttı.

O, denemeye istekli olduğu için çok heyecanlıydı.

Ama söylediği başka bir şey dikkatini çekti, kaşlarını çattı ve sordu: "Artık 'Uysal ve Nazik' Belle Abbot değilsin, değil mi?"

Kız hemen başını salladı ve ona tatlı, küçük bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hayır. Bak, bu hafta başında düşündüm de, hayatım boyunca... şey, kendimi engelleyen şeylere izin verdim."

Üç kez yapmadım, birincisinde birkaç çocuğu ve bir otobüs şoförünü boğulmaktan kurtardım, diğer ikisinde ise... Gözleri yumuşadı ve eli boynundan çenesine kayd, yüzü ona yaklaştı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Diğer ikisinde ise seni kazandım."

Jack, sözlerinin içini sıcak ve ağır bir şekilde vurduğunu hissetti, kollarını ona sıkıca doladı ve onu tekrar sırt üstü çevirerek, "Tanrım, Belle," diye mırıldandı. Kısmen onun üzerine uzandı, kısmen yanına yaslandı ve bacaklarını onun bacaklarıyla doladı.

Onun sözleri onu o kadar etkilemişti ki, başka bir şey söyleyemedi.

Elini çenesinden çekmedi, ama yanağına kayd, avucuyla yanağını kavradı ve başparmağını elmacık kemiği boyunca gezdirdi, gözleri onun gözlerine bakıyordu, kaçamak bakışlar yoktu, dürüst ve samimi bir bakıştı, ve fısıldadı, "Ve sen naziksin, sevgi dolusun ve beni, nevrozlarımı, utangaçlığımı ve sessizliğimi kabul ediyorsun, ama aynı zamanda etrafındaki tüm çılgınlıkları ve çılgın insanları da kabul ediyorsun. Bu yüzden, benim için ne olursa olsun, ayaklarımla önce atlayabileceğimi düşünüyorum," dedi ve elinin parmak uçlarını yanağına hafifçe bastırdı, "*bizim için*. Yani, dediğim gibi, denemeye hazırım. Çünkü, şey," ona gülümsedi ve başını yastığa yasladı, "ben denedim ve kişisel olarak harika gittiğini düşünüyorum."

Bu konuda bir şey var ki, "çok güzel"den çok daha iyiydi. Diğer bir şey ise *her* şeydi.

Jack başını eğdi, yüzünü onun boynuna gömdü ve vücudunu daha da altına çekerek, "Tanrım, Belle, seni seviyorum" diye mırıldandı.

"Biliyorum, Jack," diye fısıldadı. "Bu yüzden eskisi gibi olmamak için özgürüm."

Jack başını kaldırdı, gözlerini onun gözlerine dikti ve ona hatırlattı: "Unutma, bebeğim, ben o kadına aşık oldum."

Güzel yüzünün yumuşadığını, gri gözlerinin ısındığını izledi. Belle diğer elini kaldırdı ve her iki elini de Jack'in boynuna doladı ve sessizce cevap verdi: "Hâlâ buradayım Jack. Sadece biraz daha iyi oldum."

"Gelişmene gerek yok," dedi Jack, sesi titriyordu. "Seni olduğun gibi seviyorum."

Yüzü yumuşadı, gözleri ısındı ve parmakları onun boynuna gömüldü. Nazikçe cevap verdi: "Az önce yaptığımız şeye bakılırsa, sana katılmıyorum. Bence biraz macera fena olmaz. Tabii seninle birlikte yaparsam."

Buna karşı çıkamayacağını anlayan Jack gülümsedi.

Belle de gülümsedi ve devam etti: "Ama belki bir dahaki sefere hazırlık olarak prezervatif paketini açmalıyız. Biraz sabırsızdım ve biraz da telaşlıydım, neredeyse düşürüyordu."

Jack sırtıtmaya devam etti. "Fark ettim."

"Eğer maceracıysan," dedi, "ben *daha* hazır olabilirim."

Tanrım, öyle olmasını umuyordu.

Bu düşünceyle Jack'in sırtışı daha da büyüdü. "O zaman hazırlıklı olmalıyız."

Kız, taklit bir ciddiyetle bir kez başını salladı, elleri Jack'in göğsüne kaydı ve "Kesinlikle" diye onayladı.

"*Şu anda* maceracı bir ruh halinde olduğumu belirtmeliyim," dedi ve ağzını onun ağzına yaklaştırarak fısıldayarak sözlerini bitirdi.

"Oh," diye fısıldadı dudaklarına, o da bıçak gibi bir acı hissetti ve kızın elleri onu tutmak için kayarken, ağzı onun ağzını ateşli, ıslak bir öpücükle kapattı.

Kollarından biri onu sardı, diğeri saçlarına daldı, onları bir kez daha yuvarlayarak sırt üstü yattı ve kız üstüne çıktı.

Sonra köpekler heyecanla hareket ederken köpek tasmalarının sesini duydu ve Baron havlamaya başladı. Saniyeler sonra, ön kapıda yüksek bir vuruş sesi duyuldu.

Jack, Belle'in başını kendinden uzaklaştırmasına izin verirken, "Bu lanet olası şey olamaz" diye homurdandı.

Ve olmamalıydı da. Dün akşam, The Point'ten ayrılırken, herkese Belle'i dükkanından alıp kulübesine götüreceğini ve pazartesiye kadar kimseyi görmeyeceklerini söylemişti.

Ya da onlardan haber almayacaklarını.

Hiçbirinden.

Hiçbir nedenle.

Bu nedenle, lanet olası kapı çalınmamalıydı.

Belle, dalgın ve hayal kırıklığıyla "Ama bugün Pazar" dediğinde, o Belle'in yüzüne odaklandı.

"Evet, aşkım, bugün Pazar ve ne yazık ki maceraya atılmadan önce bir cinayet işlemem gerekecek," diye homurdandı ve onun sevimli, şaşkın kıkırdamalarını duyunca kendini biraz daha iyi hissetti.

Onu üzerinden yuvarladı, üzerine battaniyeyi attı, yataktan kaydı ve kot pantolonunu kaptı. Banyoya doğru yürürken, kondomu hızla halletti. Kondom, Belle ile seksin bir parçası olarak zevk almak için başarıyla denedikleri bir şeydi. Belle doğum kontrol hapını güvenli bir şekilde almaya başladığında, kondomu kullanmaktan memnuniyetle vazgeçecekti.

Kot pantolonunu giyerken, iki köpeği de onun etrafında ve merdivenlerin başında dolaşıp duruyordu.

Merdivenlerden aşağı indi, kapının kilidini açtı ve Belle'in merdivenlerinin başında duran Mickey Dempsey'e kaşlarını çatarak baktı.

Adamın gözlerine bakarak hemen sözünü kesti: "Olive sana bunu söylememiş galiba, ama pazar günleri Belle ve ben hiçbir şekilde rahatsız edilmeyiz. Bu ihmali daha sonra Olive ile doğrudan konuşacağım. Şimdi sana, ne olursa olsun yarın sabaha kadar beklemeni söyleyeceğim."

Başka bir şey söylemeden ve Dempsey'in bir şey söylemesine izin vermeden geri adım attı ve kapıyı kapatmaya başladı, ama Dempsey elini uzatıp kapıyı yakaladı.

"Bunu duymak isteyeceksin," dedi.

"Dünya mı sona eriyor?" diye sordu Jack ve Dempsey'in bilmiş bir gülümsemeyle mücadele ettiğini görebiliyordu.

Gülümsemeyle, "Hayır," diye cevap verdi.

"O zaman duymak istemiyorum," dedi Jack ve kapıya baskı uyguladı, ama Dempsey kapı çerçevesine girerek omzuyla kapının kapanmasını engelledi.

"Şaka yapmıyorum Bennett, bunu duymak isteyeceksin," dedi sessizce ve ciddiyetle.

"Bana bir ipucu ver," dedi Jack sertçe.

"Üçüncü ruh Cole'da reenkarne olmadı." Bir süre durakladı ve Jack'in gözlerine bakarak sözlerini tamamladı, "Caleb Caldwell kardeşinde reenkarne oldu."

Jack, Belle'in merdivenlerin üstünden "Aman Tanrım" dediğini duyduğunda göğsünün sıkıştığını hissetti.

Ayaklarına baktı, dişlerini sıktı, yanağında bir kasın seğirdiğini hissetti, sonra Dempsey'e baktı ve geri adım attı.

"İçeri gel, burada kal, otuz saniye," diye emretti. "Ancak o zaman yukarı çıkabilirsin."

Dempsey'in kabul edip etmediğini beklemeden, dönüp başını eğdi, alçak tavana çarpmamak için, tavanı geçtikten sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Belle, yakışan bir gecelik giymiş (kendi geceliğinden bir diğeri, son zamanlarda sorduktan sonra öğrendiği kadarıyla, her zaman giydiği tek şeydi) ve şaşkın bir ifadeyle merdivenlerin başında duruyordu.

"O adam, Jack," diye fısıldadı, elini kaldırıp göğsüne koyarken. "O adamı gördüm."

"Hiç şaşırmadım," diye cevapladı Jack. "O Mickey Dempsey. Calvin Cole hakkında makale yazdıktan sonra onun yardımını aldığımı sana söylemiştim. Bizi izliyordu ve bu yüzden, sanırım seni de."

Gözleri bir an için odaklanamadı ve "Oh" diye fısıldadı, sonra ona odaklandı ve "Eh, bu her şeyi açıklıyor" dedi.

Onun bu kadar sevimli olması şanslıydı, yoksa o anda olduğundan daha da sinirli olurdu.

Bunun yerine, sadece biraz sinirlenmişti ve bu yüzden sesini yumuşatarak ona sordu: "Şimdi, giyinip kahve yapmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, tatlım?"

Kız başını salladı. "Tabii ki Jack, her gün kahve yaparım." Bir süre durakladıktan sonra, sanki kahve yapma görevini özlemiş gibi biraz hoşnutsuz bir sesle sözlerini tamamladı: "Ya da seninle yaşamaya başlayıp her ihtiyacım karşılanmaya başlamadan önce yapardım."

O anda kendini gülümsemeyi zor tutarken buldu ve buna şaşırdı.

Kız çiçek açıyordu ve bu yavaş yavaş gerçekleşmiyordu.

Ona güveniyordu. Onun sevgisine güveniyordu. Geleceklerine güveniyordu. Ve onun kendisini güvende tutacağını biliyordu. Böylece her ikisinin de en iyisine sahipti, çünkü sevimli, tatlı, kusursuzca mükemmel Belle'i vardı ve ona düğmeye bastığında ortaya çıkan Belle'i vardı.

Gülümsemek yerine başını eğdi, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, onu yatak odasına kadar takip etti, arkasından kapıyı kapattı ve o giyinmek için hareket ederken, uzun kollu siyah bir tişört giydi.

Giyindikten sonra dışarı çıktı, kapıyı tekrar kapattı ve Gretl'in kapının dışında oturduğunu gördü.

Baron, Dempsey'i bulduğu oturma odasında oturuyordu. "Güzel köpekler," diye mırıldandı Dempsey.

Jack köpekleri hakkında yorum yapmadı.

Bunun yerine, "Belle birazdan kahve yapacak. Ama şimdi açıklamalısın," dedi.

Dempsey sıırttı. "Biraz kahve iyi gelir."

Jack başını yana eğdi. "Şimdi" kısmını kaçırdın mı?

"Doğru," diye mırıldandı Dempsey, pencereye doğru yürüdü, Belle'in engellenmiş ama yine de güzel deniz manzarasını seyretti, sonra Jack'e döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu efsane, Bennett, Addison, Caldwell, çocuklar, cinayetler, çok iyi biliniyor."

"Belle ile geçirdiğim Pazar günümü, düşünce yeteneğim geliştiğinden beri bildiğim bir şeyi söylemek için mi bozdun?" Jack sabrını kaybederek sordu.

"Demek istediğim, bu herkes tarafından biliniyor. St. Ives. Penzance. Land's End. Falmouth. Hatta Newquay'e kadar."

Dempsey son birkaç gün içinde çok yol kat etmişti.

Hâlâ Jack'e bilmediği bir şey söylemiyordu.

"Bu bir efsane," diye kabul etti Jack. "İki yüz yıldan fazla bir süredir yaygın olarak bilinen bir efsane. Newquay'in ötesinde de biliniyor, Dempsey. Kitaplarda yazıyor. Bu, Miles'ın Caldwell'in reenkarnasyonu olduğunu düşünmeni açıklamıyor."

Yatak odasının kapısının açıldığını duydular. Dempsey, Belle'in koridorda ilerlediğini görmek için gövdesini yana çevirdi, bu yüzden Jack'in vücudu onun görüşünü engelledi.

Dempsey'in gözleri Jack'e kaydı ve gülümsemesi geri geldi. "Koruyucu," diye mırıldandı.

"Onunla yakında tanışacaksın," diye cevapladı Jack. "Ve onu araştırdın. O senin olsaydı, sen de aynı şekilde davranırdın. Şimdi, odaklan. Ne buldun?"

"Hayalet hikayesi," dedi Dempsey, konuya girerek, "kamp ateşlerinin etrafında anlatılan. Çocuklar diğer çocukları korkutmak için anlatıyor."

"Dempsey," Jack alçak sesle uyardı.

"Yüzyıllardır, Bennett," diye cevapladı Dempsey. "Şok edici, yürek parçalayıcı, acımasız bir hikaye. Öyle ki, bu hikayeyi araştırma alanlarının odak noktası haline getiren bir değil, *üç* yerel tarihçi var. Ve sadece o zamanlar şok edici, yürek parçalayıcı ve acımasız değildi. Yerel sakinleri de şok etti. Joshua ve Brenna Bennett popülerdi, özellikle Brenna. O çok seviliyordu. Cinayeti yerel halkı derinden etkiledi. Çocuklarının kaçırılmış olması durumu daha da kötüleştirdi. Yani bu tarihçilerin inceleyebileceği çok şey var. Ve hepsini benimle paylaştılar."

"Açıkla," dedi Jack.

"Yerel sakinlerin günlükleri, saklanan mektuplar, polis kayıtlarının arşivleri. Hepsini ayrıntılı olarak incelemek için vaktim olmadı ama ana tema hemen göze çarptı," diye cevapladı Dempsey.

"O tema ne?" Dempsey devam etmediğinde Jack sordu.

"Bennett ve Caldwell ömür boyu düşmanlık içindeydiler," diye cevapladı Dempsey ve Jack vücudunun gerildiğini hissetti.

Dempsey devam etti.

"Bu özel bir şey değildi. Çok aleni bir şekilde yaşandı ve gençliklerinde başladı. Yetişkinlik ve iş hayatlarına da yansıdı. Caldwell pek sevilmezdi ve hikayeye göre bunun nedeni onun hilekâr ve kötü bir kaybeden olmasıydı. Dahası, Caldwell köylü ya da sıradan biri olmasa da, ailesinin

Bennett ailesi vardı, yine de o hırslıydı. Ve bu hırsın çoğu Bennett'i yenmeye odaklanmıştı. Ne yazık ki Bennett ondan daha zengin, daha zeki ve daha yakışıklıydı ve her zaman kazanırdı. Caldwell bundan hoşlanmazdı. Okuduklarıma göre, çocukluktan gençliğe kadar Bennett çeşitli yarışmalara katılırdı ve sonunda bu yarışmalar kadınları elde etmeye kadar uzanırdı. Ancak Bennett olgunlaşıp ailesinin işine yöneldiğinde, Caldwell ve onun yarışmalarına olan ilgisini kaybetti. Aslında Bennett çoğu zaman Londra'daydı ve Cornwall'da hiç bulunmuyordu. Bununla birlikte, Caldwell'ın Bennett'ı en az bir kez yenemeden oyunların sona ermesinden hala acı çektiği yaygın bir inançtı.

Hikayeye dalmış ve hikayenin kendi hayatıyla olan benzerliklerinden rahatsız olmuş olsa da, Jack hala Belle'in evde dolaştığını duyuyordu, bu yüzden elini kaldırdı. Dempsey sessizleşti ve dikkatini kapıya çevirdi.

Jack dönüp Belle'in orada durduğunu gördü. Meraklı ve tereddütlü bir ifadeyle Dempsey'e bakıyordu. Neredeyse beyaz olacak kadar solmuş bir kot pantolon giymişti ve bir dizinde yıpranmış bir yırtık vardı. Ayrıca, gevşek dokunmuş, geniş yakalı beyaz bir kazak giymişti, bu yüzden omuzlarındaki beyaz yeleği ve dokumanın arasından görebiliyordu. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı ama birkaç tutam kaçmış ve yüzünü çerçevesiyordu.

Sabahın erken saatlerinde, makyajsız olmasına rağmen, her zamanki gibi rahat şık ve sevimli bir çekiciliğe sahipti.

Neyse ki ve ne yazık ki, oldukça zevkli bir orgazm yaşamış gibi görünüyordu.

Jack, Belle'in sevişmelerinin sonuçlarının bir süre daha devam etmesinden hoşlanıyordu.

Hayır, buna bayılıyordu.

Ancak, her zamanki gibi, bunu paylaşmak istemiyordu.

Başka seçeneği olmadığı için, kolunu ona doğru uzattı ve yumuşak bir sesle, "Gel, tatlım, Mickey Dempsey ile tanış" dedi.

Gözleri ona döndü, ona küçük bir gülümseme attı ve doğrudan ona doğru yürüdü. Jack kolunu onun omuzlarına dolarken, o da kolunu Jack'in beline doladı ve ona sıkıca sarıldı, ama

eğildi ve diğer elini Dempsey'e uzattı, Dempsey de elini tuttu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Dempsey," dedi yumuşak, melodik sesiyle.

"Mickey," diye düzeltti. "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Abbot."

Dempsey'e küçük gülümsemelerinden birini gösterdi. Jack'e gösterdiği gülümsemelerden daha küçüktü ama yine de bir şeydi ve Dempsey bu şeyi sevdi. Jack, Dempsey'in bakışlarının büyülediğini hemen fark etti.

"Ve lütfen," diye devam etti Belle, "bana Belle deyin."

"Belle," diye mırıldandı Dempsey ve hala onun elini bırakmamıştı.

"Belki de paylaşmak istediklerinizi anlatmaya devam edebiliriz, böylece Belle ve ben Pazar günümüzü geçirebiliriz," dedi Jack anlamlı bir şekilde. Belle, Dempsey'in elinden elini çekti ve Dempsey ona sıırttı. Jack ona baktı. "Bay Dempsey ile konuştuğumu ve ondan ne istediğimi açıkladım," diye hatırlattı ona günler önce yaptıkları konuşmayı ve bunu Belle'in durumun farkında olduğunu Dempsey ile paylaşmak için yaptı.

Belle, Jack'e, sonra da Dempsey'e başını salladı ve "Kahve birkaç dakika içinde hazır olur" dedi.

Jack, Mickey Dempsey ile kahve içmeye niyetli değildi.

Ona oturmasını bile teklif etmeyecekti.

Ancak, onun çiçek açan Belle'i başka fikirleri vardı.

"Lütfen otur, Mickey," dedi ve kolunu kanepeye doğru uzattı.

Jack, Belle'e karşı uysal, yumuşak ve utangaç davranmanın bazen kendi lehine işlediğini düşündü.

Bu da onlardan biri olabilirdi.

Dempsey gülümsedi ve kanepeye oturdu. Yine başka seçeneği olmayan Jack, bir koltuğa oturdu ve Belle, kolunu onun beline dolayabileceği mükemmel bir pozisyonda koltuğun koluna oturduğunda biraz rahatlardı. Bu yüzden bunu gecikmeden yaptı.

"Üzgünüm," dedi Belle, "ama kulak misafiri oldum. Küçük bir ev, kulak misafiri olmamak zor," dedi Dempsey'e.

"Onun söyledikleri seni etkiliyor, aşkım, ve bu senin evin," diye işaret etti Jack.

Belle ona baktı ve fısıldadı, "Haklısın, elbette."

Jack, Belle'in kalçalarını sıktı ve Dempsey'e baktı. "Neden devam etmiyoruz?"

Dempsey başını salladı ve öyle yaptı.

"Dediğim gibi, Bennett yoluna devam etse de Caldwell etmedi.

Brenna Addison o çocuğu boğulmaktan kurtardığında...

Jack, Belle'in beline sıkıca sarıldı ve hafifçe öne eğilerek "Ne?" diye fısıldadı. Aynı anda Belle de "Aman Tanrım" diye fısıldadı.

Dempsey kaşlarını çatı. "Brenna bir çocuğu boğulmaktan kurtardı. Bunu yaparken kendisi de boğulmak üzereydi. Bu, onun bu kadar sevilen birisi olmasının nedenlerinden biriydi. Bunu bilmiyor muydun?"

Jack başını salladı. "Efsaneye pek dikkat etmemiştim." "Ben de duymamıştım," dedi Belle yumuşak bir sesle.

"İkinizin de onların hikayesinin sizinkine benzerliklerinin farkında olduğunuzu biliyorum elbette. Ama her şeyi bildiğinizi sanıyordum. Ve her şey sizin hikayenizle neredeyse aynı. Caldwell'ın Brenna'yı güzelliği ve popüleritesi nedeniyle takip etmesi, ama aynı zamanda Bennett'ı alt etmek için onu kazanmak istemesi de dahil. Barlarda çok içip böbürlendikten sonra, Bennett'a ödülünü göstermek istediğini açıkça belirtti. O ödül de Brenna'ydı." Dempsey'in gözleri Jack'e kaydı. "Bunun tanıdık geldiğinden nispeten eminim."

"Gerçekten öyle," dedi Jack, sesi alçak ve sinirliydi ama sinirli değildi.

Rahatsızdı.

"Caldwell'in Cole'da reenkarne olduğunu düşünmenizin nedenini anlayabiliyorum," diye devam etti Dempsey, gözleri Belle'e kayarak ona nazik bir bakış attıktan sonra tekrar Jack'e döndü, "Umarım bunun doğru olmadığını düşünmemin nedenini anlayabilirsiniz. İsimlerin baş harfleri aynı. Evlilikteki muamele aynı." Tekrar Belle'e bakarak mırıldandı, "Üzgünüm."

"Lütfen endişelenme," diye cevapladı Belle sessizce.

Dempsey başını salladı, sonra bakışları tekrar Jack'e döndü. "Ama anladığım kadarıyla, bu davranış kardeşine ait."

Öyleydi. Kesinlikle.

Ve bu, Belle'i merdivenlerden iten kişinin Miles olduğu anlamına gelebilir. O, tüm hayatı boyunca The Point'te yaşamış, orada büyümüştü. Sadece şatoyu değil, onu çevreleyen araziye de en ince ayrıntısına kadar biliyordu. Fark edilmeden eve girip çıkabilirdi. Aynı şekilde dışarı da çıkabilirdi.

Kardeşi.

Kendi *lanet* kardeşi.

"Miles ile konuşmamız gerek," dedi Belle ve Jack ona baktığında, Belle ona bakarak devam etti, "Cassandra'nın ona dokunmasına izin vermesini istemeliyiz." Başını keskin bir şekilde yana eğdi, gözleri Jack'in yüzünü taradı ve sordu, "Jack, iyi misin?"

Miles bunu yapmazdı. Kesinlikle yapmazdı. Ve Jack kesinlikle iyi değildi.

"Sonra konuşuruz, aşkım," diye mırıldandı Jack ve Dempsey'e dönerek, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Dempsey başını salladı. "Şimdilik yok. Kardeşinin olası bir tehdit oluşturduğunun farkında olman için teorimi gecikmeden seninle paylaşmanın önemli olduğunu düşündüm. Bana bazı belgeler, kitaplar, günlükler vb. ödünç verildi ve okumam gereken daha çok şey var, konuşmam gereken birkaç kişi daha var. Bir şey bulursam seninle iletişime geçeceğim."

"Bir dahaki sefere ara," diye emretti Jack ve Dempsey'in dudakları kıvrıldı.

"Okuduklarınız arasında büyüden bahseden var mıydı? Cadılık?

Öyle bir şey var mıydı?" diye sordu Belle.

"Hiçbiri," diye cevapladı Dempsey, ama ekledi, "şimdiye kadar."

"O zaman üçüncü hayalet nasıl..." Muhtemelen çocuğunu kaybetmeyi ve nasıl kaybettiğini hatırlamak istemediği için cümlesini tamamlamadı.

Ama onun sözlerinden Jack, onun olayı bir araya getiremediğini anladı. O bunun bir hayalet olduğunu düşünüyordu. Miles'ın gizlice içeri girip onu merdivenlerden iterek, çocuğunu öldürdüğünü ve aynı zamanda onu da yaraladığını, böyle bir düşüşün onu da öldürebileceğini düşünmeden yapabileceğini düşünemiyordu.

Miles ahırda Jack'e bunun bedelini ödeyeceğini söylemişti. Belle aracılığıyla bunu yapacağına yemin etmişti. Ve şimdi, muhtemelen iki kez denemişti. Birincisinde

kafasını saçmalıklarla doldurmaya çalışmış ve Jack ve Yasmin hakkında fikirler ekerek onun kırılganlığından yararlanmaya çalışmıştı.

Bir kez, onu Jack'ten başka bir yolla uzaklaştırmaya çalışmış olabilir.

Lewis "hayaleti" gördü.

Lewis'i bulmaları gerekiyordu.

Hemen.

"Kahve hazır olmuştur, Mickey. Seninkini nasıl istersin?" Belle sandalyesinden kalkarak sordu.

"Sokağın aşağısındaki kahve dükkanından sipariş ederek içiyor," diye cevapladı Jack, Dempsey'in yerine cevap vererek sandalyesinden kalkarken.

"Jack!" Belle, gözlerini hızla ona çevirip kısarak bağırdı.

"Mümkün olduğunca çabuk The Point'e gitmeliyiz," dedi Jack. "Bunu Angus ve Cassandra'ya bildirmeliyiz. Haftalardır pek ilerleme kaydedemediler. Bu bir dönüm noktası olabilir."

"Oh, haklısın, bu muhtemelen akıllıca olur," diye mırıldandı.

Jack, Dempsey'in Belle'e sevgiyle baktığını gördü. "Size ikramda bulunmadığımız için kaba davrandığımız için özür dileriz." Kibar bir şekilde konuştu ama bu, ince bir örtüyle gizlenmiş bir emirdi.

"Tamam dostum," diye cevapladı Dempsey.

Jack, Belle'in gözlerine baktı. "Dempsey'i dışarı çıkaracağım. Sonra hızlıca kahvaltı yapıp The Point'e gideceğiz."

Belle başını salladı, Dempsey'e elini uzattı ve Jack'in düşüncesine göre birkaç saniye fazla uzun süre elini tuttu, sonunda Jack onu dışarı çıkardı.

Yukarı çıktığında, Belle kahvesini hazırlamış ve ekmeği tost makinesine koymuştu.

Tost ve kahve içtiler, köpekleri kısa bir yürüyüşe çıkardılar. Sonra geri dönüp birlikte duş aldılar. Jack, The Point'e geri dönmenin zorunlu olmasına rağmen, uzun bir duş almaya karar verdi.

Çok uzun bir duş.

Ve sonunda, çok, *çok* uzun bir duş oldu.

Sonra, birlikte geçirdikleri Pazar günü, Jack Belle ve köpeklerini Jaguar'ına bindirip, insanlarla dolu bir kaleye doğru yola çıktı.

Jack onun kederini aşmasından bu yana her gün olduğu gibi, Belle ile uyanmak günün muhteşem bir şekilde başladığı anlamına geliyordu.

Evinde olan her şeyde olduğu gibi, bunun devam etme olasılığı da düşüktü.

Ve The Point'e vardıklarında, zaten mahvolmuş olan pazar günleri daha da kötüye gitti.

Bunun nedeni, Jack'in daha fazla misafiri olduğunu fark etmesiydi.

Söyledikleri gibi, Angus ve Cassandra takviye çağırmışlardı. Jack, Miles hakkındaki haberlerle annesini üzmemek istemediği için, Belle ve başka hiç kimse olmadan çalışma odasında bu pek de dinamik olmayan ikiliyle konuşmak istediğini açıkladıktan sonra, onlarla tanıştırdı.

Bir erkek ve bir kız kardeş. İkizler. Angus'un yeğeni ve yeğeni, Lachlan ve Lorna McPherson'dı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Belle, dörtlü çalışma odasına girerken, Jack ona baktığında, ikizlere utangaç bir ilgiyle baktığını gördü.

Daha doğrusu, erkek olanı.

Jack gözlerini kısarak onları süzdü.

Yirmili yaşların sonlarındaydılar. İkisi de kızıl saçlıydı. Jack, ikisinin de tam İskoç kıyafeti giymemiş olmalarından hafifçe memnun oldu.

Lachlan kot pantolon, bot ve geniş göğsüne oturan bir süveter giyyordu. Lorna ise kot etek, yüksek topuklu botlar, vücuduna oturan uzun kollu bir tişört ve boynuna doladığı uzun, renkli bir fular giyyordu.

Ve şans eseri, başı, boynu ve kalçaları dahil olmak üzere vücudunun üç farklı yerinde altı tane takmış gibi görünen Cassandra'nın aksine, Lorna'nın sadece bir atkısı vardı.

Kadın ikiz, biraz çekici olmaktan öteydi. Belle gibi minyon ve dolgun vücutluydu, ancak kalın, kıvrıkcık kızıl saçları, narin yüz hatları ve parlak mavi gözleri vardı.

Kardeşi şaşırtıcı derecede uzundu, kız kardeşinden en az 15 cm daha uzundu. Kızıl saçları kısa kesilmişti, dalgalı saçları uzun ve boynuna kıvrılmıştı.

kısa kesilmiş kırmızı sakalı, sert ve baskın yüz hatları ve yüksek, güçlü kaşları vardı; tüm bunlar onu ikizinden daha yaşlı gösteriyordu.

Ama ikisi de aynı çarpıcı mavi gözlere sahipti.

Lachlan McPherson'ın Belle'in gözlerine bakması yaklaşık yarım saniye sürdü ve ona kurt gibi sırtması yarım saniye daha sürdü.

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Belle, sesi daha da nefes nefese çıkmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı Jack ve Belle'in yanında irkildiğini hissetti.

Angus, pek bir şeyi kaçırmayan, Jack'in onda saygı duyduğu birkaç şeyden biri olan, bunu da kaçırmadı.

Bu nedenle, yeğeninin omzuna vurdu ve gururla, "O bir McPherson!" diye bağırdı.

Bu, Lorna'nın gözlerini devirip "Biri beni öldürsün" diye mırıldanmasına neden oldu.

Lachlan, gözleri hâlâ Belle'e kilitliken, "Fotoğraflarından daha güzelsin" dedi.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı Belle yumuşak bir sesle.

"Oldukça fazla," diye devam etti Lachlan.

"Şey... teşekkür ederim," diye tekrarladı Belle, çenesini eğip kirpiklerinin altından ona baktı.

Lachlan'ın kurt gibi sırtışı yırtıcı bir hal aldı.

"Tanrım," Jack tekrar mırıldandı.

"Uh, Lach, hatırlatmak isterim ki, orada duran adamın ruhu, yanındaki kadına sonsuza kadar bağlı," dedi Lorna kardeşine ve sonra açıkça ekledi, "Oraya girmenin imkanı yok dostum."

Kardeşi başını ona doğru çevirdi ve gözlerine bakmak için başını eğdi.

"Biliyorum," diye cevapladı. "Bu onu daha az güzel yapmaz."

Lorna Cassandra'ya baktı ve "Nefes aldığı için flört ediyor. Hayatım böyle. Onunla kan ve meslek bağlarıyla bağlı olup, buna *sürekli* katlanmak zorunda olduğumu hayal edebiliyor musun?" dedi.

"Onunla kan bağıyla bağlı olduğumu hayal edebiliyorum, ama başka türlüünü değil," diye cevapladı Cassandra, Lachlan'a takdirle bakarak. Sözleri onun dikkatini çekti ve o da haylaz bir gülümsemeyle ona döndü.

Lorna başka bir müttefik aradı, Jack'i buldu ve "Lütfen, beni öldür" diye rica etti.

"Burada olma amacını bana söyleyen daha iyi olur," diye karşılık verdi Jack, keyfi yerinde değildi ve bu durum onun keyfini daha da bozuyordu.

"Onlar yeteneğe sahipler," diye bağırdı Angus ve Jack yaşlı İskoç'a baktı.

"Anlamadım?" diye sordu.

"Hediye!" Angus, başka bir açıklama yapmadan tekrar bağırdı.

"Cassandra'nın sahip olduğu söylenen öngörü gücüne sahip olmadığım için, sen açıklamak zorundasın," dedi Jack, sabrı hızla tükenirken.

Lachlan kendini bir sandalyeye attı ve kollarını kolçaklara dayayarak arkasına yaslandı. Sonra ayak bileğini karşı dizine koydu ve "Bir iş yapıyordum, işler sarpa sardı, yoksa daha erken gelirdik" dedi.

"Fransa'daydı," diye ekledi Lorna. "Fransız hayaletler..." Hafifçe titredi. "Hiç eğlenceli değiller. Özellikle de kafaları kesilmişlerse. Onların devrimi, ciddi şekilde kızgın hayaletler bıraktı ve hepsi de baş belası."

"Vay canına," diye fısıldadı Belle.

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu, neden burada olduğunuz sorusuna cevap vermiyor."

"Onlar yetenekli," diye tekrarladı Angus ve Jack'in gözleri ona dikildi, bu yüzden Angus hızla devam etti. "Yetenek. His. Hayaletleri takip edebiliyorlar."

"Bunun senin işin olduğunu sanıyordum," dedi Jack.

"Evet, öyle, evlat," diye cevapladı Angus. "Cassandra onları hissedebiliyor, ben de öyle. Hissedemiyorsak, okuma yapabiliriz. Demek istediğim, Lach ve Lorna, onlar hissedebiliyorlar. McPhersonlar bu işe ilk başta bu şekilde başlamışlardı. Hepimiz hissedebiliyoruz, bazılarımız diğerlerinden daha güçlü. Lach ve Lorna, en güçlü hissedenler onlar. Onları takip edebiliyorlar ve *çağırabiliyorlar*."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Belle.

Jack Belle'i görmezden geldi ve ikizlere baktı. "Peki bunu yapıyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı Lachlan. "Yaklaşık bir saat önce buraya geldik ama denememize bile gerek kalmadı. Eşiği geçtiğimiz anda onları hissettik

onları hissettik. Küçük olanlar, buradalar. Saklanmışlar ve çok korkmuşlar, ama buradalar. Onları bize çekecek vaktimiz olmadı ama buradalar." Gözleri kısa bir süre Belle'e kaydı, tüm hikayeyi bildiğini belli etti, sonra tekrar Jack'e döndü. "Üçüncü hayalet, hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey," diye ekledi Lorna. "En ufak bir iz bile yok. Hiçbir iz." "Bu Belle Jack

kollarını açarak birini ona doladı ve onu yanına çekti. "Maalesef öyle," dedi Lachlan, koltuğundan kalkarak

oturma odasından çıktı. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine koydu ve bakışlarını Belle'e çevirdi. "Brifingi aldık. Caldwell bu evde kötü işler yapmış ve bu, hayaleti buraya bağlı kalmasının bir nedeni olabilir, ancak Myrtle ve Lewis'in aksine, o bir hayalet değil. O, senin Brenna ve Bennett ile, Joshua ile olduğun gibi." Jack'e başını eğdi. "Üçgen, iki reenkarne olmuş ruh ve bir hayaletten oluşmuyor. Üçgen, ancak üçüncü ruhun izi konağını bulduğunda tamamlanır."

Belle onun yanında hareketsiz kaldı ve "Aman Tanrım" diye fısıldadı. Jack kendi vücudu gerginleşirken onu kendine daha yakın çekti.

"Yani, bir insanla karşı karşıyayız," diye tahmin etti Jack. Bu bilgi, Mickey Dempsey'in teorisiyle rahatsız edici ve tedirgin edici bir şekilde örtüşüyordu.

"Kesinlikle," diye cevapladı Lorna. "Cassandra ve Angus Amca onu hiçbir yerde hissedemediler veya okuyamadılar. Bir kez hariç. Bu, o gece, şey...", diye tereddüt etti, gözleri de Belle'ye kısa bir süre takıldıktan sonra Jack'e dönerek devam etti, "son zamanlarda yaşanan üzücü olayda, her kimse, o evdeydi. Ve sadece bu da değil, Cassandra onu burada hissetti, çünkü konağı buradaydı, ama aynı zamanda konakta aktif olan Caldwell onu ele geçirmişti."

Jack, durumun hiç de iyiye gitmediğini düşündü.

"Bu ne anlama geliyor?" diye yüksek sesle sordu.

"Muhtemelen," Cassandra tartışmaya katıldı, "ve daha önce de oldu, Belle'i iten kişi onu ittiğinin farkında bile değildi. Hatta burada olduklarının bile farkında olmayabilirler. Caldwell'in ruhu yeterince güçlüyse, konağının bedenini ele geçirebilir ve konağı, Caldwell'in kontrolündeyken yaptığı eylemlerin

Sanki ruhlarını paylaşmıyorlarmış gibi, mesela sen ve Joshua ya da Belle ve Brenna gibi. Eğer durum böyleyse, bu bir ruhun bir bedene yerleşmesi gibidir. Uykuda kalabilir ya da kontrolü ele geçirebilir. Yeterince güçlü ve öfkeli ise, kontrolü ele geçirir."

"Bu çok saçma," diye homurdandı Jack.

"Öyle gelebilir, ama doğru," diye cevapladı Lachlan sessizce, gözleri artık Jack'e odaklanmış, dirsekleri hala dizlerindeydi ama vücudu Jack'in hızla kötüleşen ruh haline tepki olarak tetikteydi ve Jack onu hafife almaması gerektiğini not etti. Saçma bir mesleği olan bir flörtçü olabilir, ama yüzündeki ifade ve duruşundan, kolayca yenilmeyeceği açıktı. "Bu, bu evde onun hayaleti veya varlığının hiçbir izinin veya izinin olmamasını açıklıyor. Caldwell, konağını ele geçirmemiş olsaydı, çocuklar bile onun varlığını hissetmezdi. Sen ve Belle'in Brenna veya Joshua'dan iz bırakmadığınız gibi, o da kesinlikle hiçbir iz bırakmazdı."

"Bu, Brenna veya Joshua'nın Jack'i veya beni ele geçirebileceği anlamına mı geliyor?" diye sordu Belle ve dörtlünün tüm üyeleri başlarını salladı.

"Lanet olsun," diye bağırdı Jack.

"Benim tahminim, ve Lewis bunu doğrulayabilir," dedi Lorna, "işlerin böyle yürümesi gerektiği. Brenna, senin aracılığıyla bir şey yapmak zorunda. Ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Ya da belki ikinizin de bir şey yapması gerekiyor. Bunu bulmamız gerekiyor. Tüm oyuncular burada, sadece çocukları serbest bırakmak için ne yapmaları gerektiğini bilmiyoruz."

"Peki bunu nasıl öğreniyorsunuz?" diye sordu Jack.

"Küçük hayaletlerle konuşuruz ve onların bildiğini umarız," diye cevapladı Angus.

"Peki ya bilmiyorlarsa?" diye ısrar etti Jack.

Dörtlü birbirlerine baktı, sonra bakışları Jack'e yöneldi. Ama sadece Angus omuz silkti.

Hiçbir fikirleri yoktu.

"Harika," diye mırıldandı Jack.

"O zaman onları çağırmanız gerekiyor," dedi Belle, gözleri Lachlan ve Lorna arasında gidip gelirken.

"Evet," diye cevapladı Lachlan.

"Ve bunu yaparsan, nazikçe yapacaksın, değil mi?" diye sordu Belle.

"Onlara hiçbir zarar gelmeyecek, Belle," diye yanıtladı Lachlan yumuşak bir sesle.

Jack, Belle'in yanında dikleştiğini hissetti ve Belle, "Öyleyse, şimdi yapalım," dedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jack.

"Başka bir sorunumuz daha var," dedi Cassandra ve Jack'in gözleri ona çevrildi. "Çocukları diğer düzleme nasıl göndereceğimizi bulduğumuzda, ki bunu yapacağız Belle, söz veriyorum," dedi Belle'e. "Hâlâ Caleb Caldwell'in reenkarne olmuş ruhu ortalıkta dolaşıyor. O zarar vermek niyetinde. Bunu kanıtladı ve onu etkisiz hale getirmemiz gerekiyor."

Dempsey o sabah Belle'in kulübesinin merdivenlerinde haberini paylaştığından beri Jack'in aklını kurcalayan şey tam da buydu.

"Caldwell, kardeşim Miles'ta reenkarne oldu," Jack onlara bilmeleri gerekenleri anlattı, ama bunu söylemekten hoşlanmıyordu ve tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Bunu hallettin mi, evlat?" Angus sessizce sordu ve Jack gözlerinin kısıldığını hissetti.

"Zaten biliyor muydun?" diye karşılık verdi.

"Onunla ilk tanıştığımda içimde bir tedirginlik hissettim," diye cevapladı Angus. "Sana bahsettiğim günlük, duyduğumuz yerel rivayetler, Cass ve ben bunları bir araya getirdik. Cass ona dokunmadıkça emin olamayız, ama tahminimiz bu."

Jack, o hafta başında Miles'ın ziyaretini düşündü, korunmasız olan Belle'i hedef almıştı ve midesinde bir yanma hissetti, sert bir şekilde sordu: "Bu evin sakinlerini korumak için o içimdeki tedirginliği *paylaşmayı* düşündün mü?"

"Delikanlı, tüm bu olanlardan pek hoşnut olmadığın açık. Joy tatlı bir kız. Kardeşinle ilgili bu tür bilgilerin doğruluğundan emin değiliz, kanıtımız olmadan seninle paylaşıyoruz, sence bizi tebrik edip madalya mı vereceksin?" Angus cevap verdi.

"Belki değil, ama bu evin sakinlerini korumak için önlemler alırdım," diye karşılık verdi Jack.

Angus, rahatsız olduğunu belli eden bir ifadeyle, "Anladım," diye mırıldandı.

Her şey hallolmuştu, her şey yolundaydı, bu yüzden Jack konuşmayı ilerletmeye karar verdi.

"Miles'in The Point'e geri dönme ihtimali çok düşük olduğu için bunu doğrulamanız pek olası değil. Bunu biliyorum çünkü bir daha dönmeyeceğine yemin etti," dedi Jack.

"Caldwell onun bedenini ele geçirirse, başka seçeneği kalmayabilir. Bunu yaptığının farkında bile olmayacak," diye ekledi Lorna. "Bu nedenle, onu bulup etkisiz hale getirmeliyiz."

"Peki, bunu nasıl yapacaksınız?" diye sordu Belle temkinli bir şekilde.

"Bir büyü, daha doğrusu bir iksir," diye cevapladı Cassandra. "İyi haber, bende biraz var. Diğer iyi haber ise, daha önce kullandım ve çok işe yaradı. Kötü haber ise, tıpkı ilaç gibi. Bir kez içip, *puf*, varlık yok oldu diye bir şey yok. Ruhu içimizde uykuda tutmak için, hayatımızın geri kalanında her ay bir kez içmek zorundayız."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jack yine.

"Bence Miles bunu yapmaz," dedi Belle ve Lachlan ayağa kalktı.

"O zaman onu ikna etmek gerekecek," dedi kararlı bir şekilde ve Belle ile Jack hareketsiz kaldılar, sonra Jack, Angus'un çılgın gülümsemesini görünce donakaldı.

"Lachlan'ın başka bir yeteneği daha var. Bu delikanlının kendine özgü bir yöntemi var.

İnsanları birçok şeyi yapmaya ikna edebilir," dedi Angus.

"Onları hipnotize mi ediyorsun?" diye merakla sordu Belle.

"Evet, transa giriyorlar, onun yumruklarının neden olduğu bir transa," diye mırıldandı Lorna.

"Vay canına," diye fısıldadı Belle.

"Başka bir seçenek daha var," diye araya girdi Cassandra ve Jack, azalan sabrını zorlayarak ve artan tedirginliğini görmezden gelmeye çalışarak ona baktı. "Onun taşıdığı ruhu öldürürüz."

Belle nefesini tuttu ve Jack'in vücudu taş kesildi, ama ağzı iki kelime söylemek için hareket etti.

"Kesinlikle olmaz."

"Bu onu öldürmez," diye ekledi Lorna çabucak.

"Nasıl öldürmez?" diye sordu Belle, sesi her kelimeyle yükseliyordu.

"Kesinlikle değişecek," diye açıkladı Cassandra. "Ancak, bizim anlayabildiğimiz kadarıyla, sadece bazı itici özellikleri ortadan kalkacak. Tabii ki bunu bilemeyiz, çünkü o Caldwell'in ruhuyla doğdu. Ama belki de Caldwell'in ruhunu taşıdığı için böyledir. Eğer onu serbest bırakırsak, sadece... *kendisi* olabilir. Kim olursa olsun," diye mırıldandı.

"Bu bir tören," dedi Lorna. "Mega güç ve mega havalı. Ama dürüst olmak gerekirse, ruhunun senden koparıldığı izleri pek de hoş bir şey değil ve genellikle kimse gönüllü olmadığından yakalanman gerekir. Ayrıca tören biraz yoğun geçebileceği için törene katlanmak zorunda kalırsınız. Ama iyi haber şu ki, kalıcı bir etkisi yoktur. Tabii ki, koparılan kişilik sizin kişiliğinizin çoğunu oluşturmuyorsa. O zaman biraz, şey... *kafanız karışabilir*."

Jack, Lorna'ya kaşlarını çatı, sonra kaşlarını Cassandra'ya çevirdi. "Bu töreni kardeşim üzerinde yapmayacaksınız," dedi.

"Evlat, seni anlıyoruz," dedi Angus sessizce. "Ama anlamam gereken şey, o çocuklar serbest bırakıldıktan sonra bile, Miles'in Caldwell'in izini taşıdığı. Eğer ömür boyu Cass'in iksirini almayı kabul etmezse, Caldwell sana, Belle'e ve akrabalarına zarar vermek için komplo kurabilir. Kardeşin bunun farkında bile olmayacak." En etkili cümleyi sona sakladı. "Kardeşin muhtemelen ne yaptığını bile bilmiyor."

Muhtemelen olan biten her şey ve bunların tamamının delilik sınırlarını aşması nedeniyle Belle, durumun tam olarak ne olduğunu anlamamıştı.

O ana kadar.

Jack, Belle'in "Aman Tanrım, beni iten Miles'tı" diye fısıldadığında, onun anladığını biliyordu.

Jack onu kendine doğru çekti, diğer kolunu da hareket ettirerek onu iki koluyla da tutabildi, Angus ise nazikçe, "Hayır, kızım, Miles değil. Caldwell." dedi.

"Buna inanmıyorum." Belle fısıldamaya devam etti ve Jack yumruğunu Belle'in çenesinin altına koyarak yüzünü kendine doğru çevirdi.

"Eğer bu doğruysa, aşkım, Angus'un dediği gibi. Miles değildi. Caldwell'di."

Ve bunu söylemişti çünkü buna inanmak zorundaydı. Eğer inanmasaydı, o da delirecekti, ama bu, Belle ile paylaştığı odadaki iyi huylu delilikten çok farklı bir delilik olacaktı.

Belle ona sarıldı, kollarını onun boynuna doladı. "O iksiri içmesini sağlamalıyız, Jack."

"Evet," diye kabul etti, ama bunu nasıl başaracakları konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Joy onunla konuşmak zorunda, Jack," dedi Cassandra sessizce ve Jack'in ağzı sıkılaştı, sonra bakışları ona kaydı.

"Annemin bu işe karışmasını istemiyorum," diye cevapladı Jack. "Hatta onun bunu *bilmesini* bile istemiyorum."

"Kardeşini bizimle konuşmaya ikna edemezsin, evlat," diye cevapladı Angus temkinli bir şekilde. "Ve durumdan anladığımız kadarıyla, Belle ve Yasmin de daha şanslı olmayacaklar."

"Joy olmalı," diye tekrarladı Cassandra. "Ama ben de onunla gideceğim. Bazı numaralarım var."

"Lachlan'ın kendine özgü bir yöntemi var," diye araya girdi Lorna, "ve benim de kendime özgü bir yöntemim var." Yüzünde küstahça bir gülümseme belirdi. "Burada orada fark edilmeden iksir katmakta ustayımdır. Onu uysal hale getirirsek, konuşması daha kolay olur. Ona konuşma iksiri verirsek, her şeyi anlatır."

"Gördün mü evlat, her şeyi hallettik," dedi Angus, kollarını açarak deli gibi sırıtarak.

Jack buna katıldığını pek emin değildi.

Ancak, başka seçeneği olmadığına emindi. Ve bundan nefret ediyordu.

"Tamam," dedi. "Annemle konuşacağız. Myrtle ve Lewis'i arayacağız ve çocuklarla konuştuktan sonra bir araya gelip ne yapacağımıza karar vereceğiz."

"Uh... Jack, Lorna, Angus Amca, Cassandra, Belle ve ben küçüklerle konuşacağız," dedi Lachlan. "Sen orada olamazsın."

"Anlamadım?" Jack alçak sesle sordu, gözlerini genç İskoç'a dikti.

"Bildiğin gibi, etrafta sorular sorup bilgi topluyoruz," Angus araya girdi. "Bu evin hiçbir efendisi çocukları görmemiş."

Diğerlerinin, ailenin üyelerinin, hizmetçilerin, misafirlerin önünde serbestçe görünürler. Ama hiçbir efendinin önünde. Sadece şu anki efendinin değil, oğullarının da. Bunun bir nedeni olduğunu düşünüyoruz. Nedenini kesin olarak söyleyemesek de, bu onların isteği mi, yoksa bir efendiyi görmek onları tehlikeye atıyor mu? Tek söyleyebileceğimiz, eğer bu onların isteği ise buna uymamız gerektiği, ya da tam tersi ise, onları tehlikeye atabilecek birinin önünde görünmelerini zorlamamamız gerektiği.

"Tamam, ben de orada olacağım ve Jack'e her şeyi anlatacağım," dedi Belle hemen.

"Tamam, kızım," Angus ona gülümsedi.

"Hayır," dedi Jack kesin bir şekilde ve Belle'in gözlerinin kendisine kaydığını hissetti, bu yüzden ona baktı.

"Ne?" diye sordu Belle.

"Hayır. Ben olmadan kesinlikle bu işe karışmayacaksın." "Ama onlar çocuk ve kimseye zarar vermediler," diye ona hatırlattı.

"Bu doğru," diye kabul etti. "Ama söyleyecekleri şeyler üzücü olabilir ve ben bunu da istemiyorum. Bırak Cassandra ve McPhersonlar bununla ilgilensinler. Bize daha sonra bilgi verirler."

"Orada olmak istiyorum," diye ısrar etti.

"Ve ben buna izin vermeyeceğim," diye cevapladı adam ve kızın kaşları çatıldı. Sonra fısıldadı, "İzin vermek mi?"

"Belle..."

Bir adım geri çekildi, kollarından kurtuldu ama çok uzağa gitmedi ve hemen kavgaya hazırlandı. Elleri beline koyduğunda bunu anladı.

"İçimde onların annesi var," diye açıkladı. "Belle..."

"Ve ben onları serbest bırakmak için buradayım," diye devam etti.

"Buradasın çünkü birbirimizi seviyoruz ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeyi planlıyoruz," diye hatırlattı Jack.

"Evet, o da var," diye mırıldandı.

Jack sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve tekrar etti, "Belle..."

"O çocuklara yardım edeceğim Jack. McPhersonlar ve Cassandra onlarla konuşurken ben de orada olacağım. Ben..."

Onlara, gitmeleri gereken yere ulaşmaları için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza dair güvence verin. Ve sonra ben de gitmeleri gereken yere ulaşmaları için elimden gelen her şeyi yapacağım!

"Belki de, tatlım, bunu seyirciler olmadan konuşabiliriz," dedi Jack, sabrını zorlayarak.

"Elbette konuşabiliriz. Ama sonuç aynı olacağı için zaman kaybı olur. Çocuklarla konuşurken ben de orada olacağım. Yapacak çok iş var, oyalanmamalıyız," diye açıkladı.

"Oyalama" kelimesini kullandığı için şanslıydı, çünkü Jack bunu sevimli buldu. Kullanmasaydı, Jack, zorlukla tutunduğu sabrını tamamen yitirirdi.

Ne yazık ki, "oyalanmak" kelimesini kullandığı için Jack kendini "Peki" kelimesini ısıtırken buldu.

"Tamam," diye cevapladı Belle, ona sırtarak, istediğini elde ettiği için açıkça memnun olduğunu belli ederek.

"Aşkım," diye uyarmaya başladı Jack, "eğer kabuslar görürsen ya da odamızın penceresinde oturup hoş olmayan düşüncelerden kurtulmak için düşünmemeye çalışırsan, bana gelme. Sana sadece 'söylemiştim' derim."

Ona doğru yaklaştı, yumuşak vücudunu onun vücuduna bastırarak kollarını onun boynuna doladı, başını geriye attı, ona sırtmaya devam etti ve "Saçmalık" diye fısıldadı.

Öyleydi. Tamamen saçmalıktı.

O da bu kelimenin sevimli olduğunu düşündü.

"Tanrım," diye mırıldandı ve kollarını da onun etrafına doladı.

"İşe başlayabilir miyiz yoksa siz ikiniz sarılmaya devam mı edeceksiniz?" diye sordu Lachlan ve Jack, Belle'in başının üzerinden ona sert bir bakış attı.

"İşe koyulmak iyi olur," dedi Jack.

"Harika," diye mırıldandı, yere gülümsedi ve odadan çıktı.

Lorna kardeşinin peşinden gitti ama onunla birlikte gelen Cassandra'ya sırtarak yaptı.

Onları Angus ile baş başa bırakarak, Angus, "Her zaman böyle olur," dedi.

"Ne her zaman böyledir?" Jack, yapmaması gerektiğini bildiği halde sordu.

"Sessiz olanlar," diye cevapladı

Angus. "Anlamadım?" diye sordu

Jack.

"Bunu başaranlar her zaman sessiz olanlardır. Ne olduğunu anlamadan, çoktan onların parmağında oynatılır hale gelmişsindir, kurtulamazsın."

Bu kesinlikle doğrudu.

"İyi olan şey, senin de bunu istememen," Angus yumuşak bir sesle sözlerini bitirdi, manik gülümsemesini gösterdi, kiltini döndürdü ve dışarı çıktı.

"Öyle mi?" diye sordu Belle yumuşak bir sesle ve Jack kapıdan ona baktı. "Beni parmağında oynatıyor musun?" diye sordu Jack ve O başını salladı. O cevap verirken kollarını daha da sıkı. "Kesinlikle."

"Suçlu derecede yakışıklı James Bennett'ı nasıl parmağında oynattım?"

Suçlu derecede yakışıklı James Bennett mi?

Jack gülümseyerek cevap verdi. "Eğer bilmiyorsan, tatlım, sana bunu ben söylemeyeceğim."

Gözleri onun omzuna kayarken, "Anneme sorarım" diye mırıldandı.

Rachel bilmezdi. Jensen

bilirdi.

Jack ona bunu da söylemedi.

Onu kendine yaklaştırdı, başını eğdi ve kollarını sıkıca sararken, kızın başı geriye doğru eğildi.

O da onu öptü.

O da ona karşılık verdi, hiç tereddüt etmeden, o kadar ateşliydi ki, ağzına tatlı bir iniltiyle karşılık verdi ve böylece Belle Abbot, Jack Bennett'ı daha da sıkı sardı.

Lewis ve Myrtle

"Lewis! Ne oluyor?" Myrtle çığlık attı, güçsüz bir şekilde saklandıkları yerden çekildiler ve

Lewis, titremeyen küçük kız kardeşini kollarıyla sıkıca sararak dimdik ayakta duruyordu.

Kız kardeşinin yüzü onun boynuna gömülmüştü ama Lewis etrafına bakındı.

Cadı oradaydı. İskoç da, kilt giymişti. Lewis, onun ve Myrtle gibi bir erkek ve bir kız kardeşin daha orada olduğunu fark etti.

Ve Belle.

Hepsi Lewis ve Myrtle'a bakıyorlardı, yüzlerinde nazik ifadeler vardı.

Ama Lewis, kızıl saçlı kardeşlerden geldiğini hissetti. Adam ayakta duruyordu, ayakları birbirinden uzak, kolları geniş göğsünde kavuşturulmuş. Kadın ellerini beline koymuştu. Ama Lewis onların gücünü hissetti.

Onu ve Myrtle'ı orada tutuyorlardı.

Ancak geldiklerinde, sadece Belle hareket etti.

Onlara doğru gelip çömeldi, güzel, yumuşak gri gözlerini Lewis'in gözlerine dikip, melodik sesiyle fısıldadı: "Merhaba, canlarım."

Lewis gözlerini kapattı çünkü onun o sesle konuşması, yüzündeki ifade, ona şunu hatırlattı...

"Belle."

O Myrtle'dı. Lewis, onun başını çevirip yanağını kendi köprücük kemiğine dayadığını hissetti. Gözlerini açtı ve çenesini eğerek kız kardeşinin Belle'e utangaçça baktığını gördü.

"Evet, Myrtle. Ben Belle. Kim olduğunu biliyorum ve Lewis'in kim olduğunu da biliyorum. Bilmeni istediğim şey, güvende olduğun. Bütün bu insanlar," kolunu uzattı, "ve ben sana yardım etmek için buradayız."

"Biliyoruz," dedi Lewis.

Dizlerinin üzerine çöktü, sonra başını yana eğip "Biliyor musunuz?" diye sordu.

Lewis başını salladı.

"Yardım etmek için burada olduğumuzu biliyorsanız, neden saklandınız?" diye nazikçe devam etti ve Lewis kız kardeşini kendine yaklaştırdı.

Kızıl saçlı kadına baktı, sonra gözleri adama kaydı. "Myrtle'ı bırak."

"Lewis, canım, seninle konuşmamız gerek," dedi Belle ve Lewis ona baktı. "Korkma. Sana asla zarar vermeyiz. Hiçbirimiz."

"Lütfen," diye fısıldadı, "Myrtle'ı bırak."

"Kalmak istiyorum," dedi Myrtle sessizce.

"Gitmesi gerekiyor," diye talep etti Lewis, sırtını dikleştirip bakışlarını tekrar kızıl saçlı adama çevirdi.

Adam onun gözlerinin içine baktı, sonra kız kardeşine dönüp başını salladı.

Myrtle kollarında parçalandı. Lewis hayalet gibi bir nefes aldı.

"Onu koruyorsun, değil mi evlat?" diye sordu yaşlı İskoç ve Lewis tekrar başını salladı. "Onu gördüğünü bilmiyor," diye devam etti İskoç ve Lewis tekrar başını salladı.

"O kim, tatlım?" diye sordu Belle ve Lewis ona baktı.

ona baktı.

"Kötü adam."

Dizlerinin üzerinde ona doğru kaydı, o yerinde kaldı ve Belle tekrar yerine oturdu. "Kötü adam kim, Lewis?"

"Biliyorsun," diye cevapladı Lewis.

O, onun yumuşak bir nefes almasını izledi, sonra "Miles mı?" diye sordu ve Lewis'in hayalet gibi kaşları şaşkınlıkla birleşti.

"Miles mı?"

"Kötü adam o mu?"

Lewis başını salladı ve Belle'in gözleri kuledeki diğerlerine kaydı, sonra tekrar ona döndü. "O zaman kötü adam kim, canım?"

Lewis yere baktı, şeffaf ayak parmağını döşeme tahtalarında sürükledi ve mırıldandı, "Annemi incitti. Uçurumda. Gördüm. İzledim. Ama Myrtle ve ben çoktan ölmüştük."

"Ah, tatlım," diye fısıldadı Belle, sesi, Lewis'in yıllar boyunca defalarca, defalarca, defalarca hatırladığında içinden hissettiği acıya çok benzeyen bir acıyla titriyordu.

"Matey," diye bir ses duydu ve gözleri cadıya kaydı, "Kötü adam Belle'i incittiği gece Miles orada mıydı?"

Lewis bakışlarını ondan ayırmadan başını salladı ama cevap verdi, "Işıldayarak geçti."

"Kötü adam kontrolü ele geçirdi," dedi cadı. "Miles'in kontrolünü ele geçirdi."

Lewis yine başını salladı.

"Onu Miles aracılığıyla gördün," diye ısrar etti ve Lewis tekrar başını salladı.

"Parıldayarak," diye tekrarladı. "Ve o da beni gördü."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Belle ve Lewis ona baktı, sonra hayalet gibi, çocuksu bir coşkuyla ona doğru eğildi.

"Yardım etmek istedim," diye sertçe fısıldadı ve Belle'in yüzü, bakması acı veren ama Lewis'i gerçekten iyi hissettiren bir şekilde eridi. "Yardım etmek istedim. Denedim ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Biliyorum tatlım."

"Bebeğini senden aldı." Lewis fısıldamaya devam etti ve bu sefer Belle başını salladı. "Üzgünüm," diye bitirdi, o kadar sessizdi ki, kendi ruhani sözlerini zar zor duyabiliyordu.

"Ben de," diye aynı derecede sessiz bir fısıltıyla cevap verdi ve gözlerinin ıslandığını gördü. Titreyerek bir nefes daha aldığını izledi ve devam etti, "Ama bu yüzden burada değiliz. Sana yardım etmek için buradayız. Sadece nasıl yapacağımızı bilmiyoruz ve sana yardım etmemiz için senin yardımına ihtiyacımız var."

"Bizi eve göndermek için buradasınız," dedi Lewis ve Belle yine başını salladı.

"Evet, Lewis, sadece nasıl yapacağımızı bilmemiz gerekiyor. Hepimiz hazırız. Jack ve ben, Angus, Cassandra, Lachlan ve Lorna'nın yardımıyla. Herkes hazır. Bize ne yapmamız gerektiğini söylemen yeterli."

"Bilmiyorum," dedi Lewis ve başını tekrar eğdi. "Bilmiyor musun?"

"Sadece senin olduğunu biliyorum."

Belle'in gözleri hızla diğerlerine kaydı, sonra tekrar Lewis'e baktı. "Bir fikrin var mı?"

Lewis başını salladı. "Myrtle biliyor mu?" diye sordu Belle.

Lewis yine başını salladı.

"Hay aksi," diye mırıldandı Belle, yere bakarak.

"Kötü adamdan sakınmalısın," dedi Lewis hemen ve Belle'in gözleri tekrar ona döndü.

"Biliyorum, canım."

"Sana zarar vermek istiyor."

"Biliyorum Lewis. Bununla ilgileniyoruz."

"Sana bir şey olursa, Jack asla mutlu olamaz. Bir daha asla mutlu olamaz. Ve biz de asla eve gidemeyiz," diye devam etti Lewis.

"Bana hiçbir şey olmayacak, Lewis," dedi nazikçe. "Poppa asla asla mutlu O gülümserdi ve o rol yaptı."

Bazen, diğerleri, yeni karısından olan diğer çocukları varken, bu gerçek gibi görünüyordu. Ama yalnız kaldığında, biz biliyorduk. Myrtle ve ben, biz biliyorduk. Her zaman pencerede durup, onun uçurumuna bakıyordu. Ve bunu yaparken, yüzü hüzünlüydü."

O, kadının gözlerinde biriken gözyaşlarını izledi. Kadın daha da yaklaşp elini kaldırdı, avucunu ona doğru çevirdi ve fısıldadı: "Dur, Lewis. Bunu düşünmeyi bırak, sevgilim. Bana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum. Hiçbir şey. Ve seni eve götüreceğiz. Buna da söz veriyorum. Bana inanıyor musun?"

Gözlerini ondan ayırmadan, bir gözyaşının düşüp yanağından kaymasını izledi.

Sonra tekrar başını salladı.

"Elini kaldır, tatlım, benimkine karşı koy," diye ısrar etti. "Bana dokunamazsın," diye bilgilendirdi onu.

"Evet, dokunabilirim. Elini kaldır Lewis, benimkine dokundur," diye tekrarladı ve o da söyleneni yaptı.

Düşündüğü gibi, eli elinden geçti, kısmen onun eliyle birleşti, ama gözleri ellerinden yüzüne kaydı, daha fazla gözyaşı gördü, dudakları titriyordu ve gözlerinde o kadar derin, o kadar tanıdık, o kadar sevilen, o kadar özlenen bir hassasiyet vardı ki, nefes alabilseydi, nefesini kesecekti.

"Söz veriyorum, sevgilim," diye fısıldadı, sesi kısık, "Seni ve kardeşini eve götüreceğim."

"Sana inanıyorum, Belle," diye fısıldadı ve gerçekten inanıyordu. Gördü. *Hissetti*.

"Düşün, Lewis, eğer bir fikrin varsa, bize söyle.

Hepimizle birlikte güvendesin. Bu kaledeki herkesle."

O başını salladı.

"Jack'in önüne çıkamazsın," dedi, ama bu bir soruydu.

Kafasını salladı.

"Nedenini biliyor musun?" diye sordu kadın.

O kafasını başını yine . "Sadece bunu, kötü kötü olacak."

Kız başını salladı. "Tamam, Lewis. Jack anlıyor. Seninle konuşmak, tanışmak istiyor, ama anlıyor."

Lewis bunu biliyordu. Jack çok anlayışlıydı.

"Myrtle korkacak. Şimdi ona gidebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki, tatlım," diye cevapladı Belle.

Lewis birkaç adım geri çekildi ve Belle elini bıraktı.

"Düşüneceğim, Belle, söz veriyorum," dedi ona. "Ve bir şey bulursam sana söylerim."

"Tamam, tatlım. Myrtle'a benim için sarıl."

Lewis yüzünü buruşturdu ve Belle ona gülümsedi, gözyaşlarını silmek için ellerini yanaklarına sürdü.

"Birkaç dakika önce onu kucaklamıyordun," diye hatırlattı ona.

"O korktuğunda öyle yaparım," diye bilgilendirdi onu.

"Peki, benim için, sırf öyle diye ona sarıl," diye

"Oh, tamam," Lewis pes etti.

"Kız kardeşinin yanına git, canım," diye onu teşvik etti, yine küçük, tatlı bir gülümsemeyle.

O da başını salladı ve ona bakan nazik gözlere baktı. Sonra ortadan kayboldu ve kız kardeşinin yanına gitti.

Belle

"Sana söylemiştim," Jack'in mizah dolu sessiz sesi Belle'in içini titretti. Belle, Jack'in bükülmüş bacaklarının arasındaki pencere kenarındaki koltukta yatıyordu, üst vücudu Jack'e yaslanmış, yanağı göğsüne değiyordu. Karanlıkta Jack'e bakmak için başını kaldırdı.

"Sessiz ol," diye fısıldadı.

Elleriyle yanağını okşarken, parmakları saçlarını hafifçe geriye doğru çekerek, beyaz dişleri görünen bir gülümsemeyle ona baktı.

"Her şey yoluna girecek," diye onu teselli etti ve Belle başını salladı.

"Hissettim, Jack," diye hatırlattı ona o akşam daha önce söylediklerini. "Lewis bana dokunduğunda *hissettim*. Ne olduğunu bilmiyorum ama *hissettim*."

"Bu sadece yardım edebileceğin anlamına gelir, bebeğim." Kız, titrek bir nefes aldı.

Sonra tekrar başını salladı ve yanağını tekrar göğsüne dayadı, kollarıyla onu sıkıca sarıp sarmaladı.

Jack'in eli kızın saçlarından ayrıldı, böylece iki koluyla da onu kucaklayabildi ve ona sarıldı.

Pencereden dışarıdaki karanlık geceyi inceledi.

Bir süre sonra Jack mırıldanarak tekrarladı: "Her şey yoluna girecek, aşkım."

"Tamam, Jack."

"Artık yatabilir miyiz?" diye sordu.

Kadın tekrar başını salladı, yanağı Jack'in göğsünde kayıyordu.

Jack hareket etti ve onu da yanında götürdü. Onu kollarının arasına aldı, pencere kenarındaki koltuktan kalktı ve onu yatağa taşıdı.

Köpekler onun yanına yerleşti.

Jack ona sarılarak uzandı.

"Pazar günümüz mahvolduğu için üzgünüm, tatlım," diye mırıldandı karanlıkta.

"Harika başlamıştı ve o kadar da kötü bitmiyor. Lewis ve Myrtle için üzgünsün ama sen de buradasın," kolunu ona daha sıkı doladı, "ve bu benim için yeterli."

Yastığa gülümsedi. Bu onun için de yeterliydi. Sonra iç geçirdi.

Sonra fısıldayarak, "Seni seviyorum, Jack Bennett," dedi.

"Ben de seni, canım," diye cevapladı Jack.

Belle karanlık odada gözlerini kırdı.

Üçüncü kez gözlerini kırdığında, gözleri tekrar açılmadı ve James Bennett'in koruyucu kollarında uykuya daldı.

Chapter

TWENTY-ONE

Ele Geçirilmiş

Belle

BELLE, Jack'in çalışma odasındaki cumba penceresinin önündeki sandalyede otururken, Jack masasının arkasında oturuyordu.

Önünde eskiz defteri vardı ama gözleri manzaraya odaklanmıştı.

Ancak manzarayı görmüyordu. Son dört günü düşünüyordu, bu dört gün boyunca hiçbir şey olmamıştı.

Hiçbir şey.

Aslında, tam olarak öyle değil.

Jack'le birlikte uyanır, Jack'le birlikte yatar ve her ikisini de çok severdi. Jack onunla sevişir, bazen nazik bir şekilde maceracı davranırdı ve o da bunu çok severdi (belki daha da fazla). Her zaman Jack ile kahvaltı yapıyordu ve genellikle saatin erken olması nedeniyle yalnız kalıyorlardı ve bunu da seviyordu. Jack evdeyse, genellikle onunla akşam yemeği yiyordu, ancak asla yalnız kalmıyorlardı, aileleri etraflarında oluyordu ve bunu da seviyordu. Jack her zaman ikisinin Baron ve Gretl'i yürüyüşe çıkarmak için eve zamanında geliyordu ve bunu da seviyordu.

O da işe gidiyordu ama zamanının yarısını çalışarak, yarısını da Belinda'yı Dirk'ün St. Ives'a onu baştan çıkarmak için gelen beyaz atlı prensi olmadığına ikna etmeye çalışarak geçiriyordu, ancak Dirk bunun farkında değildi ve ikna edilmesi gerekiyordu. Belle bu çabasında başarısız oluyordu, tıpkı Dirk'ün aynı çabasında başarısız olduğu gibi. Bu, işi ilginç ve bazen de eğlenceli hale getiriyordu, ancak işi bitirmeye yardımcı olmuyordu.

Babası hâlâ oradaydı, bu da her şeyin olabileceği anlamına geliyordu, ama neyse ki uslu duruyordu ve çoğunlukla gezerek vakit geçiriyordu, bazen yalnız, bazen Rachel ile. Bu, eğer o (ya da onlar) kargaşa yaratıyorsa, neyse ki başka bir yerde olduğu anlamına geliyordu.

Ancak Pazar gününden beri Myrtle ve Lewis'i birkaç kez görmüş ve onlarla konuşmuş olsa da, bu sadece onları tanımak içindi. Onları tanıdıkça, onları daha çok sevdi ve onları "eve" götürmeye daha da kararlı hale geldi.

Bunun dışında hiçbir şey olmamıştı. Çocukları bir sonraki uçağa bindirmek için nasıl bir yol izleyeceği konusunda aklına hiçbir dahice fikir gelmemişti. Lewis de hiçbir şey bulamamıştı. Hayalet Yardımcıların da hiçbirinin akli bir şey gelmemişti.

"Fırtına öncesi sessizlik, canım, tadını çıkar," diye mırıldanmıştı Jack, ona sabırsızlığını paylaştığında.

Ve haklıydı. Bir şey yaklaşıyordu.

Sadece bunun *bir an önce gerçekleşmesini*, böylece bununla başa çıkabilmelerini, o çocuklara bakabilmesini ve herkesin hayatına devam edebilmesini diledi.

Ama şu anda aklında başka bir şey vardı ve o da Joy'un sonunda Miles'ı konuşmaya ikna etmiş olmasıydı. O, Cassandra ve Lorna Yasmin'in evinde Miles'la birlikteydiler, Belle ise The Point'teki Jack'in çalışma odasında oturmuş manzarayı izlemiyordu.

Bu yüzden o da endişeliydi.

"Belle," diye seslendi Jack.

"Evet?" Belle manzaraya cevap verdi.

"Aşkım, bana bak," diye nazikçe emretti, Belle başını ona çevirdi ve gözleri Jack'in yeşil gözleriyle buluştu. "Her şey yoluna girecek."

Her zamanki gibi, Jack onun düşüncelerini biliyordu ve ne zaman onun güvencesine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bununla birlikte, Belle tam olarak güvenli hissetmiyordu.

"Sürekli bunu söylüyorsun Jack, ama *hiçbir şey olmuyor*," diye hatırlattı ona, dileklerine dikkat etmen gerektiğini hatırlamadan, çünkü tam bunu söylerken, kapının açıldığını duydu.

Jack başını kapıya çevirdi ve hızla sandalyesinden kalktı. Belle ise eğilip arkasına bakmak için dönerek sandalyesinden kalktı.

Angus heyecanlı bir şekilde ilerliyordu.

"Laddie, bir şey var..." diye Jack'e söylemeye başladı ama bitiremedi.

Çünkü Miles, Angus'un ardından yüzü kızarmış ve bakışları ölümcül bir ifadeyle içeri daldı.

Yüzüne bir bakışta, tehditkar yürüyüşünü tam olarak algılamadan bile, Belle'in vücudu dondu.

"Sana *inanamıyorum!*" diye bağırdı ve doğrudan masaya, yani Jack'e doğru ilerledi.

Angus onun önüne geçti ve Belle nefesini tutarak sandalyesinden atladı, eskiz defterini ve kalemını yere attı. Miles, Angus'a ellerini koydu, onu yana doğru fırlattı ve Angus, kilt'i dönerek, kolları havada uçtu.

Bunun üzerine oda hareketli bir ortama dönüştü.

Jack hızla masasının etrafından dolaşarak, "Belle, kıpırdama," diye bağırdı, tam o sırada Lachlan, Cassandra, Joy ve Lorna sırasıyla odaya koştular.

"Miles, sakın ol," diye emretti Jack ve Miles, Jack'in önünde durdu, elini kaldırdı, Jack'in göğsüne koydu ve itti.

Ama Jack sağlam durdu ve sallanmadı bile. Ancak, kardeşinin elini göğsünden itmek için kolunu kaldırdı.

"Tanrım, sana inanamıyorum. İnanamıyorum..." Miles eğildi, yüzü kızardı, "*Sana... inanamıyorum!*"

"Miles, tekrar ediyorum, sakın ol," dedi Jack alçak ve sakın bir sesle.

"Belle'e o saçmalığı anlattın mı?" diye sordu Miles. "Belle'e anlattın mı? "*Anneme, senin karını merdivenlerden aşağı ittiğimi* mi söyledin?" diye öfkeyle bağırdı.

Aman Tanrım!

Miles cevap beklemeden Jack'e yumruk atınca oda birdenbire hareketlendi.

Belle nefesini tuttu ve iki adım öne çıktı, ama Jack'in eğildiğini ve Miles'in onu ıskaladığını görünce durdu. Aynı anda Angus ve Lachlan öne atıldılar ve Lila, Rachel ve Jensen odaya koştular. Lila, "Ne oluyor burada?" diye bağırdı.

Miles kendine geldi, bir yumruk daha attı, Lila ve Rachel yüksek sesle nefeslerini tuttular ve babam kardeşlere doğru koştu, Lachlan ise Miles'in iki kolunu da yakaladı ve onları sertçe arkasına çekti.

"Lütfen, ona zarar vermeyin!" diye bağırdı Joy, bir eliyle Lachlan ve Miles'a valvarırcasına uzanırken, diğer elini göğsüne götürdü.

Miles annesini görmezden geldi, Lachlan'ın tutuşuna karşı direndi, gözleri Jack'e kilitlendi ve "*Belle'i merdivenlerden itmedim!*" diye bağırdı.

Angus yaklaştı ve yumuşak sesiyle, "Sen itmedin evlat, içindeki ruh itti" dedi.

Hâlâ onu tutan kişiye karşı direnen Miles, öfkeli gözleriyle Angus'a baktı ve "O esmer sürtük de bana öyle söyledi, ihtiyar, ve bu *çok saçma*" diye tükürdü. Sonra gözleri Belle'e kaydı. "Seni itmedim."

"Miles..." Belle fısıldadı.

Belle daha fazla konuşmadan Jack, "Bana bak," diye emretti.

Miles Jack'i de görmezden geldi, gözleri Belle'e kilitlenmişti. "Yemin ederim Belle, seni itmedim."

Jack yaklaştı. "Bana bak, Miles."

Miles, Lachlan'a karşı direnmeyi bıraktı ve Jack'e öfkeyle baktı. "Onu itmedim."

"Söylemedin," dedi Jack sessizce. "Biliyorum."

"O zaman neden anneme yaptığımı söyledin?" diye karşılık verdi Miles. "O..."

"Belle'i itmedin ve bunun çılgınca geldiğini biliyorum, ama onu itmemiş olsan da, yine de itmişsin."

"*İtmedim!*"

"Oradaydın Miles," dedi Jack. "Görüldün."

"Bu *doğru* değil," diye tısladı Miles, gözlerini kısarak.

"Görülmüşsün," diye tekrarladı Jack.

"Evet, *bir hayalet* tarafından," diye tükürdü Miles. "Bana söylediler. Tanrım, Jack, ciddi misin? Bu saçmalığa inanıyor musun? Bunca yıldır, şimdi bu saçmalığa inanıyor musun? Bu *çok saçma!*"

"Peki, o gece neredeydin?" diye sordu Jack. "Burada değildim," diye cevapladı Miles hemen.

"Neredeydin?" diye ısrar etti Jack.

Miles yine Lachlan'ın tutuşuna karşı direndi ama Lachlan onu sıkıca tuttu.

Aniden durdu ve yüksek sesle, "Kızıl saçlıya beni bırakmasını söyle!" diye bağırdı.

"Seni bırakacağım dostum, bir daha yumruk atmazsan," dedi Lachlan arkasında.

"Bir daha yumruk atmayacağım," diye bağırdı Miles.

"Tamam, o zaman beni bir daha 'kızıl' diye çağırılmazsan seni bırakırım," diye devam etti Lachlan.

"Lach, çocuğu bırak," dedi Angus alçak sesle.

Lachlan amcasına baktı, sonra Miles'ı itti ve geri çekildi.

Miles hemen dönüp Lachlan'a öfkeyle baktı, sonra Jack ısrar edince Jack'e döndü. "Miles, Belle'in yaralandığı gece neredeydin?"

"Burada değildim lan," diye karşılık verdi.

"Tamam. O zaman neredeydin?" Jack ısrar etti.

"Burada değildim."

"O zaman neredeydin?"

"Burada... değildim!"

"Miles, burada değildiysen, neredeydin?"

"*Burada değildim!*" diye bağırdı Miles, hızla yakındaki bir masaya doğru yürüdü, bir vazo kapıp odanın diğer ucuna fırlattı.

Vazo, Jack ve Lachlan'ın arasından güvenli bir şekilde geçti ama duvara çarparak parçalandı.

Belle diğerleri gibi sıçradı ve Joy, "Miles!" diye bağırdı.

Adamlar Miles'a yaklaştılar ama o artık yere bakıyordu, ağır nefes alıp vermesinin dışında vücudu neredeyse hareketsizdi. Jack onun tehdit oluşturmadığını doğru bir şekilde sezdi ve diğer adamlara ilerlemelerini durdurmaları için elini kaldırdı, onlar da öyle yaptılar.

Kardeşine bir an zaman tanıdı, sonra sessizce, "Miles, eğer burada değildiysen, nerede olduğunu söyle ki biz de..." dedi.

Cümlesini bitiremeden Miles başını kaldırdı ve gözleri Belle'ye kilitlendi.

"Seni rüyamda görüyorum."

Odadaki hava duruldu ve Belle bunun herkesin nefes almayı kestiği için olduğunu düşündü. Bunu düşündü çünkü kendisi de nefes almayı kesmişti.

Bu nedenle, sertleşmiş dudaklarından zorla bir soru çıkardı.

"Ne?"

"O zamandan beri. O olaydan beri. Orada değildim. Ama rüyamda görüyorum. Seni ittiğimi rüyamda görüyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Joy ve Belle'in burnuna gözyaşları doldu.

"Ben yapmadım." Miles'ın sesi artık boğuktu. "Rüyalarımnda, sana seni ittiğimi görüyorum. Ama ben yapmadım. Bu bir işkence ama yemin ederim ki, Belle, ben yapmadım."

"Hayal mi ediyorsun?" Angus sessizce sordu ve Miles gözlerini Belle'den ayırıp Angus'a baktı.

"Evet," diye cevapladı.

"Başka bir şey hayal ediyor musun?" Angus sordu ve Belle, Miles'ın yüzünün harap olduğunu dehşet ve üzüntüyle izledi.

"Zaman kaybediyorum," diye fısıldayarak itiraf etti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jack.

Miles gözlerini sıkıca kapattı, açtı ve Jack'e baktı. "Onunla tanıştığımdan beri. Belle ile tanıştığımdan beri zaman kaybediyorum."

Jack, kardeşinin bakışlarını karşılarken, "Lila, Rachel, annemi dışarı çıkarın," diye emretti.

"Jack, ben..."

Miles ve Jack ikisi de Joy'a baktılar ama konuşan Miles oldu. "Anne, lütfen."

En küçük oğlunu incelerken dişleriyle dudağını ısırđı. Sonra en büyük oğluna baktı ama dışarı çıkmadan önce yere başını salladı, Rachel ve Lila da onu takip etti.

Rachel kapıyı kapattı.

Belle'in dikkati tekrar Miles'a döndü ve Angus'a "Bir kadın görüyorum rüyamda. Bir kadın ve bir erkek. Onları izliyorum. Onlar bu zamandan değiller." dediğini duydu.

"Joshua ve Brenna Bennett," diye mırıldandı Cassandra ve Miles ona baktı.

"Onların kim olduğunu bilmiyorum ama uyanınca sinirleniyorum." "O seni ele geçirdi, evlat," dedi Angus nazikçe ve Miles'ın gözleri ona çevirdi.

"Bu delilik," diye fısıldadı.

Cassandra dikkatlice yaklaştı. "Yardım edebiliriz."

Herkes sessizken Miles uzun bir süre ona baktı. Gözleri yavaşça Belle'e kaydı.

"Seni zorlamadım, güzelim," diye fısıldadı, sesi acıyla doluydu, gözleri acı ile doluydu ve bu, Miles'in ona "güzelim" demesini ilk kez umursamadığı andı.

"Biliyorum, Miles," dedi Belle yumuşak bir sesle ve masanın yanına doğru ilerledi, ama Jack'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedip ona kısa bir bakış attığında, onun sert yüzünü ve bir kez başını salladığını gördü ve durdu. Miles'a geri döndü. "Bırak yardım etsinler."

Miles'in düzensiz bir nefes aldığını izledi.

Cassandra teslim olduğunu hissetti ve ısrar etti, "Bir iksirimiz var." Miles ona döndü. "Bu, bunu durduracak mı?"

O başını salladı.

"Güvenlidir dostum," diye ekledi Lorna.

Miles, Lorna konuşurken ona baktı, sonra elini kaldırıp saçlarını oldukça heyecanlı bir şekilde karıştırdı. Elini indirdiğinde, gözlerini kardeşine çevirmek için büyük çaba sarf ediyor gibiydi.

"Çocuğunu öldürdüm." Sözleri işkence gibiydi. "Miles," diye mırıldandı Jack.

"Yasmin haklıydı. Sanki ele geçirilmiş gibiyim. Hayatım boyunca..."

"Yapma," diye kesintiye girdi Jack, sesi düşük bir gürültü gibiydi.

"Sadece onların yardım etmesine izin ver."

Uzun ve gergin bir süre boyunca iki kardeş birbirlerinin gözlerine baktılar.

Sonra Miles başını salladı.

Jack Belle'e baktı. "Annene git, tatlım. Miles'la konuşmamız gerek."

Onun güzel, hüzünlü yüzüne bir bakış attı, başını salladı ve hızla kapıya doğru yürüdü.

"Harika."

Kapıda durdu ve Miles'in sesiyle döndü. Gözleri yaşlarla doluydu ve midesi sıkıştı.

"Gibi Jack dedi, Miles, yapma. Bu her şey olacak hepsi olacak," Belle fısıldadı.

"Ben..." diye başladı ama Belle onu kesip sözünü bitirdi.

"Yardım çağır, Miles, her şey yoluna girecek."

Gözlerini kaçırdı, elini ensesine götürdü ve Belle, elini indirmeden önce sıkıtiğini gördü, sonra tekrar gözlerine bakıp başını salladı.

Belle de başını salladı.

Sonra gözleri odadaki herkesi taradı ve Jack'in üzerinde durdu.

Ona titrek bir gülümseme attı, kapıyı açtı, içeri girdi ve kapıyı arkasında kapattı.

Rüzgâr kuvvetliydi, bulutlar ayı gizliyordu, bu yüzden önlerindeki uçurum yolu karanlıktı. Jack ve Belle ile akşam yürüyüşlerinde genellikle uzaklara gidip dolaşmaktan mutlu olan köpekler, havayı sezdi ve yakınlarında kaldı.

Jack Belle'in elini tuttu ve Belle onun yanında yürüdü. O kadar yakındılar ki, yürürken kollarının birbirine değdiği hissediliyordu. Jack, karanlık gecede ilerlerken önlerindeki yolu aydınlatmak için elinde bir meşale tutuyordu.

"Konuş benimle," diye fısıldadı Belle.

Belle odadan ayrıldıktan bir saat sonra, Jack Joy'u Miles'a götürmek için salona geldi.

Beş dakika sonra, Belle'den ceketini almasını isteyerek geri döndü, böylece köpekleri yürüyüşe çıkarabileceklerdi.

Şimdi yoldaydılar ve ağır bir sessizliğe bürünen Jack'ti.

"Törene gönüllü olarak katıldı."

Sözler, olması gerektiği gibi endişe ve tedirginlikle doluydu.

Belle de anında endişelendi ve tedirgin oldu. Öyle ki, yolda aniden durdu.

Jack de onunla birlikte durdu, döndü ve ona baktı.

"Bunu yapmamasını tavsiye ettim," dedi. "Dinlemiyor. Caldwell'in içinden çıkmasını istiyor."

"Yani Caldwell'in içinde olduğuna inanıyor mu?"

"Hayatında sık sık kendini kendinde hissetmediğini itiraf etti. Aslında, hatırlayabildiği kadarıyla. Ayrıca, daha sonra anlamadığı ama kontrol edemediği davranışlara sık sık itildiğini de paylaştı. Hiçbir zaman

anlamadı. Hatta bazen bu durum onu korkuttu. Bunun sağlıksız bir dürtü olduğunu düşündü. Şimdi bunun Caldwell olduğuna inanıyor. Bu nedenle, onu ikna etmek çok zor olmadı."

"O zaman iksiri içmeli. İksir işe yarıyor," diye cevapladı Belle. "Cassandra söz verdi."

"Evet, aşkım, ve kısa vadede önleyici tedbir olarak zaten içti. Ama kararlı. Cassandra'nın töreni yapmasını istiyor."

Ona doğru yaklaştı, bir elini göğsüne koyarken, diğer eliyle onu sıkıca kavradı.

Eğilip fısıldadı, "Onunla konuşmama izin ver." "Onu ikna edemezsin," dedi Jack.

"Denememe izin ver," diye ısrar etti Belle.

"Sevgilim, o suçluluk duygusuyla boğuşuyor. Çocuğumuzu öldürdü. Seni de öldürebilirdi. Bunu anladı ve bununla yaşayamıyor. Böyle yaşayamıyor. Kefaretini ödemekte kararlı."

"Hayatının geri kalanında o iksiri içmek zorunda, Jack. Bu yeterli bir kefarettir."

"Bunu onunla paylaştım. O aynı fikirde değil."

"O zaman *ben* de onunla paylaşayım."

"Belle," diye fısıldadı Jack, elini bırakıp yüzünü onun yüzüne yaklaştırarak elini çenesine koydu, "kendini onun yerine koy. Seni merdivenlerden itti ve çocuğumuzu elimizden aldı. O yapmadı ama yaptı. Bu bilgi yeni ve onu mahvediyor. Neden bunu istediğini anlıyorum. Bu..." Tereddüt etti, açıkça bir kelime arıyordu, sonra buldu, "içindeki şey onu kontrol ediyor. Ne yaptığını bilmediği zamanlar yaşıyor ona. Rüyalarını mahvediyor ve ona iğrenç bir şey yaptırıyor. O şeyin gitmesini istiyor. Hoşuma gitmiyor ama sevgilim, onu suçlamıyorum."

Belle bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama bu mantıklıydı.

Ona daha fazla yaslandı ve başka bir şey denedi. "Peki o zaman, bu ne zaman olacak? Belki zamanla, o da bunu kabullenebilir. İksirin işe yaradığını görebilir. Ona iyi niyetli olduğumuzu gösterebiliriz, belki fikrini değiştirir."

"Neyse ki, beklemesinden başka seçeneği yok. Ay büyüyor. Cassandra, töreni gerçekleştirebilmesi için ayın küçülmesi gerektiğini söyledi."

Belle o kadar rahatlamıştı ki, tüm ağırlığını ona verdi ve o da kolunu onun omzuna doladı.

"En azından bu da bir şeydir."

"Gerçekten," Jack onaylayarak mırıldandı.

Belle parmak uçlarına yükselerek Jack'in çenesini öptü, sonra uzaklaştı. Jack tekrar elini tuttu, meşaleyi yola tuttu ve yürümeye devam ettiler.

Uzun bir süre sessizce yürüdükten sonra Belle, "Lewis'e olanları anlatmalıyım. Bu, kötü adam hakkında daha iyi hissetmesini sağlayabilir," dedi.

"Gerek yok. Miles ile konuşmamız bittikten sonra, Lorna ve Lachlan ona bu bilgiyi vermek için onu aramaya gittiler."

"Oh," diye fısıldadı Belle ve sonra sordu, "Joy olan biten her şeyi biliyor mu ve olacakları da biliyor mu?"

"Biz geri döndüğümüzde öğrenecek. Miles, Angus ve Cassandra ona anlatacaklar."

"Oh," diye fısıldayarak tekrarladı, endişeli düşünceleri Joy'a ve onun tüm bunlara vereceği tepkiye yöneldi ve Jack elini sıktı.

Bir süre sessizce yürüdüler.

Belle sessizliği bozdu ve "İyi tarafı, bir sorun halloldu," dedi.

Jack alçak ve yumuşak bir kahkaha atarak cevap verdi, "Evet, canım, bir iş halloldu."

"Şimdi sadece Myrtle ve Lewis'i kurtarmamız gerekiyor."

"Doğru," Jack'in sesi hala mizahla titriyordu, "tek yapmamız gereken bu."

"Birisi bir şeyler düşünecektir," dedi Belle, kesin olmaktan çok umutlu bir şekilde.

"Umarım öyle olur," diye mırıldandı Jack, sesindeki mizah kaybolmuştu.

İkisi de konuşmadan yürümeye devam ettiler, meşalenin ışığı önlerindeki yolda zıplıyordu, köpekler gece boyunca çiftin etrafında dolanıp duruyorlardı.

Sonunda Belle, "Jack?" diye
seslendi. "Evet, aşkım."

"Artık drama kalmadığında ne yapacağız?"

"Keyfini çıkaracağız," diye mırıldandı ama o durdu ve elini çekerek onu
da durdurdu.

O tekrar ona döndüğünde, kız ona bakıp sordu: "Sence sıkıcı mı
olacak?"

"Hayatın sıkıcı olacağını mı yoksa senden sıkılacağımı mı
soruyorsun?"

Onu ne zaman bu kadar iyi tanımaya başlamıştı?

Bunu yüksek sesle sormadı. Fırsatı olmadı.

Çünkü Jack, "Kollarını bana dolaş, Belle," diye emretti.

O söyleneni yaptı ve adam da aynı şekilde karşılık verdi.

Gölgeli yüzünün yaklaşmasını izledi ve yüzüne bir santim kala konuştu.

"Beni parmağında oynattığını kabul ettiğimizi sanıyordum." "Jack..."

"Belle, hala ortada olmayan bir beyaz büyücü, çılgın bir İskoç ve
doğaüstü yeteneklere sahip ikiz yeğenleri, kardeşimi kontrol eden ruhu
ortadan kaldırırlar. Ve iki yüz yıldan fazla bir süredir atalarımın evini
musallat eden iki çocuk hayaleti başka bir boyuta göndermek için ne
yapmamız gerektiğini bulduktan sonra, o boyutun ne olduğunu ya da
nasıl yapılacağını bilmesek de, birkaç hafta önce bunların varlığına bile
inanmasam da. Ve baban, annen ve büyükannen, şanslı ve talihsiz bir
şekilde bir sonraki kurbanları olacak yeni insanları eğlendirecek ve
sinirlendirecekleri bir sonraki yerlerine gittikten sonra. Ve umarım
Yasmin'i kocasının kalbini kırmamaya, ama aynı zamanda kendi kalbini
de kırmamaya ikna ettikten sonra... *yine. O zaman* üç şeye konsantre
olabiliriz. Birincisi, evlenmek. İkincisi, evli olmak. Ve son olarak, üçüncüsü,
bir aile kurmak."

Belle nefes almayı kesti.

Jack ise nefes almaya devam etti. Konuşmaya devam etti.

"Gördüğün gibi, gelecekte sıkılma şansım olmayacak, hayır, tatlım, sen *asla*," kolları onu şiddetle sıktı, "beni sıkmayacaksın çünkü sıkmayacaksın. Lila ve Rachel'in tek torunları ve çocuklarının düğünü hakkında kafalarında ne düşündüklerini ancak tahmin edebilirim, annemden bahsetmiyorum bile. Ve sonra, Tanrı'dan o evi çocuklarla doldurmamızı umduğumdan önce, kısa bir mola verebiliriz. Sonra, belki Yunanistan'da bir adada emekli olana kadar, kim bilir ne tür on yıllar geçireceğiz. O zamana kadar yaşlanmış ve güçsüz düşmüş olacağız, ama tahminimce sen hala güzel olacaksın ve kesinlikle şık giyineceksin."

Onun muhteşem, şaşırtıcı ve güzel konuşmasının ardından Belle, "Seni seviyorum, James Bennett," diye haykırdı ve yüzü daha da yaklaştı.

"Biliyorum, Belle Abbot," diye fısıldadı.

"Ve gelecekte, resmi olarak benimle evlenmek istediğinde, bilgin olsun, cevabım evet olacak," dedi Belle.

"Bunu bilmek güzel," diye mırıldandı, dudakları onunkilerden bir nefes uzaklıkta.

"Ve teşekkür ederim," diye fısıldadı Belle ve karanlıkta onun gözlerinin kendi gözlerinin derinliklerine baktığını hissetti.

"Ne için, bebeğim?"

"Senin olduğun her şey için."

Belle, "sen" kelimesini zar zor bitirmeden, iki güçlü kol onu sıkıca sararken, ağzı derin bir öpücükle kapandı.

O da öpücüğe karşılık verdi ve kollarını Jack'in omuzlarına sıkıca doladı.

Jack öpücüğü bitirdikten sonra, eve doğru yöneldi. Köpeklerle yürüyüşleri bitmişti.

Ve The Point'e çok daha hızlı yürüdüler.

Chapter

TWENTY-TWO

Kehanet

Jack

JACK SADECE bir odaya girdi. On yıllardır kullanılmayan eski hizmetçi odalarından biriydi. Oda, eşarplarla örtülü, şişeler, tartılar, kavanozlar ve şişelerle dolu, yanan tütsü ve mumların bulunduğu bir masadan başka hiçbir şey içermiyordu. Her köşede daha fazla mum yanıyordu ve son olarak, kardeşinin iple bağlandığı bir yatak vardı.

Jack odaya girip tüm bunları gördüğünde, boğazı düğümlendi.

Yutkunarak, Miles'in gözlerine baktı ve doğrudan yatağa doğru yürüdü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi sessizce.

"Zorundayım," diye cevapladı Miles kararlı bir şekilde.

"Miles..."

"Jack, bunu defalarca konuştuk. Onu *buradan çıkarmam* lazım," dedi Miles dişlerini sıkarak, sonra gözleri yatağın diğer tarafına geçen Cassandra'ya kaydı.

Jack, bunu görene kadar mümkün olduğunu düşünmezdi, ama

Cassandra *daha fazla* fular ve *daha fazla* gümüş takıyordu.

Görünüşe göre Wiccan tören tören kıyafetleri

kıyafetleri önemli ölçüde aşırı aksesuar kullanımı da vardı.

"Zaman yaklaştı," dedi yumuşak bir sesle.

Jack'in bakışları kardeşine döndü. "Biraz daha zaman tanı. Kendini daha iyi hissettiğini söylemiştin. Hiç zaman kaybetmedin.

Ayın bir sonraki azalmasına kadar bekle. Eğer bunu yapmaya bu kadar kararlıysan, o zaman yaparız."

"Hayır," dedi Miles keskin bir sesle.

"Miles, sonunda kendin olmaktan çıkabilirsin," diye hatırlattı Jack, endişeyle sert bir sesle.

"Peki b e n i m le yaşamak nasıl bir şey, Jack?" diye karşılık verdi Miles.

Jack gözlerini kapattı ve Miles tekrar konuşana kadar açmadı.

"Bunu yapmalıyım ve sen de bunu biliyorsun."

Jack derin bir nefes aldıktan sonra başını salladı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Kendini hasta edecek kadar konuştu, Joy da öyle, Yasmin de, hatta bir keresinde Belle bile.

Miles kararlıydı.

Başka çaresi olmadığı için yataktan bir adım uzaklaştı.

"Planı biliyorsun, değil mi dostum?" Jack'in yanına sessizce yaklaşan Lachlan sordu ve Jack çenesini kaldırdı.

Miles'in bir katilin ruhu tarafından ele geçirildiğini fark etmesinden, The Point'te olan biten her şeyi anlamasına kadar geçen haftalarda, Miles'in bir fikri vardı. Ne yazık ki, ya da belki de işe yararsa neyse ki, Cassandra ve Angus ile paylaştığı bir fikir. Onlar bu fikri harika buldular, ama bu grupta her zamanki gibi Jack tam olarak emin değildi.

Plan, Caleb Caldwell'in ruhunu Miles Bennett'tan kurtardıktan sonra, onu yakalayıp, sonsuza dek yok etmeden önce sorgulamak için yeterince uzun süre bu dünyaya bağlamaktı.

Dörtlü, Caldwell'in bu bağlardan kurtulup evine ve sevdiklerine zarar vermeyeceğini ona garanti etti. Ya da, zaten verdiği zarardan *daha* fazlasını.

Yine de Jack riske girmeyecekti. Bu, köpekleri de dahil olmak üzere herkesin başka bir yerde olması anlamına geliyordu. Joy ve Lila Yasmin'in evindeydi. Belle, Rachel, Jensen ve köpekler Belle'in kulübesindeydi.

"Herkes hazır mı?" diye sordu Cassandra.

"Evet, Cass," diye cevapladı Angus, yatağın ayak ucuna doğru ilerleyerek.

"Evet," dedi Lachlan, elini Jack'in sırtına koyarak ve yan tarafa doğru yaklaştılar.

"Evet," diye mırıldandı Lorna, Cassandra'nın birkaç adım ötesinde, diğer tarafta durdu.

Cassandra Miles'a baktı ve fısıldadı, "Sen cesursun ve özür dilerim."

Jack bunun iyi bir başlangıç olmadığını düşündü ve vücudunun gerildiğini hissetti.

Cassandra hiç vakit kaybetmeden iki elini tavana doğru kaldırdı, kollarını Y şeklinde açtı ve bir elinde bir dal tuttu. Boynunu geriye doğru eğdi, böylece uzun saçları ve kafasına sıkıca bağladığı eşarbin uçları sırtına düştü ve mırıldanmaya başladı.

Jack, sesi güçlenip yüksek sesle konuşmaya başlayana kadar onu duyamadı. Çoğunlukla kafiyeli sözlerdi, anlamsız değildi ama yine de deliceydi.

Her şey deliceydi ve Jack, bunun işe yarayacağını ve kardeşinin sağlıklı ve akıllı başında bir şekilde bu durumdan çıkacağını umarken, aynı zamanda orada olduğuna inanamıyordu.

Jack, Cassandra'nın daha fazla, daha güçlü ve daha yüksek sesle konuşmasını izledi.

Ve bu bir süre devam etti. O kadar uzun sürdü ki, gözleri dinleyen Lorna'ya kaydı. Lorna, kafiyeli sözlerle eşlik ederek sallanıyor ve sanki garip bir konserdeymiş gibi sırtarak bu atmosferin tadını çıkarıyordu.

Tamamen çılgınca.

"Uh..." Miles mırıldandı ve Jack dikkatini Lorna'dan ayırıp kardeşine baktı ve Miles'ın Cassandra'ya, küfür mü etsin yoksa kahkahaya mı boğulsun bilememiş gibi baktığını gördü. "Cidden mi?"

Jack, Cassandra "*Öyle olsun!*" diye bağırmadan ve kolları aşağı doğru eğilmeden hemen önce dudaklarının seğirdiğini hissetti.

Dal parmağını Miles'a doğrulttu ve Jack, dalın ucundan ağır, parlak bir kıvılcım akımı fırlayıp Miles'ın göğsüne çarptığında donakaldı.

Vurulan anda, Miles'ın vücudu yataktan doğal olmayan bir şekilde kavis yaptı, sırtı öyle bir açıyla büküldü ki Jack omurgasının kırılacağından korktu. Bilekleri ve ayak bilekleri bağlarına karşı şiddetle gerildi.

Boynu o kadar geriye doğru eğilmişti ki, başı omuzlarının çok ötesine geçmişti. Ve boğazından sürekli acı verici, gırtlaktan gelen, korkunç, *yüksek* bir ses çıkıyordu.

Acı çekiyor gibi görünmüyordu ya da öyle konuşmuyordu.

Acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve ses tonu da öyle idi.

Cassandra, Miles'ın göğsüne kıvılcımlar yağdırmaya devam ederken, gözleri ona sabitlenmiş, ağzı ses çıkarmadan ama sürekli hareket ediyordu. Jack, "*Dur!*" diye bağırdı ve hareket etmeye başladı, ama Lachlan, Jack'in omzuna güçlü ve kararlı bir şekilde elini koydu ve bırakmadı.

"Sakin ol evlat," Angus yatak başucundaki yerinden Miles'a bakarak onu cesaretlendirdi. O da Lorna ve Lachlan gibi elinde bir kırbaç tutuyordu.

Jack, Miles ve Cassandra'ya baktı, Cassandra titriyor gibi görünüyordu. Hareket etmese de kesinlikle terliyordu. Konsantrasyonu ve büyü akışı hiç bozulmamıştı.

Miles hala o iğrenç sesi çıkarıyordu.

"Lanet olsun! *Dur!*" Jack, Lachlan'ın elini iterek bağırdı, ama Lachlan hareket ediyordu, bir ayağını diğerinin arkasına koydu, elindeki kırbaçı kaldırdı ve Jack'in gözleri, Miles'ın vücudundan şiddetle kopan şeffaf bir insan şekli gördüğü anda yatağa geri döndü.

Ses Miles'ın boğazında söndü ve vücudu, üç McPherson'ın hareket ettiği anda, başlarının üzerinde kırbaçlarını hızlı, pratik hareketlerle döndürüp vurdukları anda, gevşek bir şekilde yatağa yığıldı. Üçünün de uçları savrulup döndü, belinden eterik şekli yakaladı ve onu esir alarak yatağın üzerinde havada tuttu. Kırbaçların hayaletin etrafına dolandığı her santimetrede altın kıvılcımlar çaktı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Jack, Jack'e kilitlenmiş, yanan, öfkeli, çılgın gözlere sahip adama bakarak.

Sonra ağzını açtı ama çıkan sözler tüm odada boş ve uğursuz bir şekilde yankılandı.

"Bu sefer kazanamayacaksın, Bennett."

"Geçen sefer kazanmadım, seni piç kurusu. Lanet karımı öldürdün," diye bağırdı Jack.

"Karımı *hamile* bıraktın..." Caldwell geri döndü ve deli gibi bağırdı, "*iki kez!*"

"O Joshua'nın karısıydı ve sen de bunu biliyorsun," diye karşılık verdi Jack.

"O *benim* karımdı!" diye bağırdı.

"O asla senin değildi," diye karşılık verdi Jack ve lanet olası bir *hayaletle* yaptığı konuşmadan bıkmış olduğu için konuyu kesin bir şekilde ilerletti. "Şimdi bize çocuklardan bahset. Onları eve nasıl göndereceğiz?"

"Seni yenene kadar durmayacağım," diye ilan etti Caldwell.

"Yanılıyorsun dostum, kıskanç, tacizci, katil bir pislik olarak kendine cehenneme tek yön bilet aldın," diye araya girdi Lorna ve Caldwell'in hayalet kafası ona döndü. "Bu uçaktaki yolculuğun bitti. Sonsuz yolculuğun pek de hoş olmayacak ve kendini kurtarmak için tek bir şansın var. Bunu, o çocukları bir sonraki uçağa nasıl göndereceğimizi bize söyleyerek yapabilirsin."

"Onu yeneceğim," Caldwell tek düşüncesini ortaya koyarak tekrarladı.

"Evlat, anlamıyorsun ama bu durumdan kurtulamazsın. Yargılanmadan önce doğru olanı yapmak için son birkaç dakikan var," Angus araya girdi. "Doğru olanı yap. O çocukları huzur bulabilecekleri yere göndermekle ilgili bildiklerini bize anlat."

Jack, Caldwell'ın Angus'a yanan bakışlarını izledi, sonra odaya bakındı.

"Lanet olsun, o şey *içimde* miydi?" diye sordu Miles bu noktada, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek ama sağlıklı, güçlü ve akli başında geliyordu.

Jack (biraz) rahatladı ve Caldwell'a bakışlarını dikti.

"Bize çocukları anlat," diye talep etti ve Caldwell sessizce onun bakışını karşıladı. "Bize çocukları anlat!" diye tekrarladı, sesi daha yüksek çıkıyordu.

"Çocuklar önemli değil," diye Caldwell rahatsız edici bir şekilde fısıldadı. "Bir şey biliyorsan, söyle bize," diye Jack emretti.

Yine rahatsız edici fısıltıyla, "Seni yeneceğim," dedi.

"Kazanamazsın, ben her zaman kazanırım," diye cevapladı Jack. "Şimdi bize...
...*çocukları anlat.*"

Ve tam o anda Jack, Caldwell'in ürkütücü, kötü niyetli bir gülümsemeyeyle gülümsediğini gördü ve damarlarında buz olduğunu hissetti.

"Zaten anlattım," diye fısıldamaya devam etti. "Ben kazandım. Sen bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok. Ama ona asla sahip olamayacaksın. *Benim Brenna'ma.*" Sırıltısı daha da kötüleşti ve Jack'e doğru eğildi. "*Benim Belle'ime.* Ben ona sahip olamıyorsam, *sen de* asla sahip olamayacaksın. Bunun için önlem aldım, James. Zaten başladı bile."

"O hiçbir şey bilmiyor, Cass, onu aşağı gönder," diye emretti Angus.

"Ne yaptın?" Jack, ruhdan gözlerini ayırmadan sordu.

"Asla söylemeyeceğim bir şey. Senin durduramayacağın bir şey," diye cevapladı Caldwell. "Onun bedeni yine kayalar ve deniz tarafından parçalanacak."

Jack uzandı, Lachlan'ın kırbacını yakaladı ve sertçe çekti, Caldwell'in hayalet gibi bedenini kendine doğru çekerek bağırdı, "*Ne yaptın sen?*"

"Onu aşağı gönder, Cass! *Hemen!*" Angus gürledi.

"*Havadan boğulmuş, deniz tarafından parçalanmış, senin elinle alınmış saf ruhlar, karanlık ruh, ebedi cezanı çekin, benim isteğimle, öyle olsun!*" Cassandra haykırdı, dalından bir kıvılcım akımı fırladı ve Caldwell'in karnına çarptı.

Vücudu bir, iki, üç kez sarsıldı, sonra odanın her tarafına yayılan beyaz kıvılcımlar halinde patladı, duvarlardan, yerden, tavandan ve odadaki herkesten sekerek. Kırbacın uçları düştü ve Caldwell ortadan kayboldu.

Jack, ağır ağır nefes alırken, Caldwell'in kaybolduğu boş alana bakakaldı, ta ki Miles'ın fısıldadığını duyana kadar: "Lanet olsun, bu gerçekten oldu mu?"

Hızla dönüp eğilerek, yüzünü kardeşinin yüzüne bir santim yaklaştırdı ve "Ne yaptı?" diye sordu.

Miles gözlerini kırptırdı, başını salladı ve sessizce, "Jack, bilmiyorum," dedi.

"Belle ile ne hakkında konuşuyordu?" diye sordu Jack.

"Yemin ederim Jack, bilmiyorum."

Jack, Miles'in gömleğini yumrukladı ve burnunu burnuna yaklaştırdı. "O senin içindeydi. Arayıp bul, Miles. *Ne demek istedi?*"

Angus'un elinin sırtında hafifçe dokunduğunu hissetti, hemen ardından "Delikanlı, geri çekil. Kardeşine bakalım." dediğini duydu.

Jack, Angus'u görmezden geldi. "Söyle bana, Miles." Miles başını salladı. "Bilmiyorum."

Jack onu gömleğinden tutup kaldırdı ve yatağa fırlattı. "*Düşün!*" diye bağırdı.

Cassandra'nın Miles'in bileklerindeki bağları çözdüğünü belli belirsiz hissetti, sonra Miles, ayakları ve bir eli serbest kalınca yataktan kalkmaya çalıştı ama Jack'in gözlerine bakmaya devam etti. Jack yarım adım geri çekildi ve aynı hareketi yaptı.

"Düşüneceğim Jack, ama yemin ederim ki, o benimle iletişim kurmadı, ama deneyeceğim ve..." Gözleri Cassandra'ya kaydı. "Onunla çalışacağım. Onlarla. Bakalım bir şey çıkarabilecekler mi."

Jack doğruldu ve düşüncelerini, nefesini ve karnındaki yanmayı kontrol etmeye çalıştı.

Angus, Miles'ı son bağlarından kurtarmak için yanına gitti.

"Durumun iyi görünmediğini biliyorum ama bir uyarı aldık," dedi Lachlan onun yanında alçak sesle. "Uyarı almak her zaman iyidir dostum. Hazırlıklı olacağız."

Jack bu durumdan hiç hoşnut değildi. Hiçbir kısmından.

Aslında, karnında bir yanma hissediyordu ve bu, bir şeylerin çok yanlış olduğunu açıkça gösteriyordu.

Gözleri, Caldwell'in ruhunun az önce bulunduğu yere kaydı.

Sonra sakinleştirici bir nefes aldı ve yatağın kenarına oturmuş, dirseklerini uyluklarına dayayarak öne eğilmiş olan kardeşine baktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ve Miles başını geriye eğerek kardeşine baktı.

"Çok fazla bira içip, yaklaşık aynı miktarda votka içip, yağlı kebabla hepsini yıkadıktan sonraki sabah hissettiğim gibi," diye cevapladı Miles.

"Hiç de hoş değil," dedi Jack. "Ama en azından artık kadınları ve çocukları öldüren bir adamın ruhunu barındırmıyorsun."

Miles dudaklarının bir tarafını yukarı kaldırarak "Her şerde bir hayır vardır" diye mırıldandı. "Bir artı bir kaç eder?" diye sordu Cassandra.

Miles doğruldu ve yatağın üzerinden ona bakmak için döndü.

"İki," diye cevapladı.

"Adın ne?" diye sordu.

"Miles Bennett," diye cevapladı.

"Bebekleri yemek yanlış mı?" diye sordu ve Miles, "Tanrım. Ciddi misin?" diye mırıldandı.

Cassandra ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Evet, lanet olsun, evet, bebekleri yemek yanlış," diye cevapladı Miles, sonra geri dönüp Jack'e baktı ve "Bu delilik lan," dedi.

"Ve ne yazık ki bu lanet olası şey bitmedi," diye cevapladı Jack ve derin bir nefes aldıktan sonra Belle'in haftalar önce söylediği sözleri tekrarladı. "Ama en azından bir şey halloldu."

Miles sırtı, yataktan kalktı ve Jack'in eli uzanıp onu yakalayana kadar sallandı. Avuç içleri birbirine değecek şekilde, parmakları kardeşinin elinin kenarını sıkıca kavrayarak, Miles dengelenene kadar onu sıkıca tuttu.

Miles tekrar gözlerine baktığında da hala sıkı tutuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Jack sessizce, kardeşinin mavi gözlerinin derinliklerine bakarak.

Miles nefes aldı, bir an durdu, sonra başını salladı. "İyiyim."

"Tamam," diye tekrarladı Jack ve kardeşinin elini bir kez daha sıktıktan sonra bıraktı.

"Jack?" diye seslendi Miles ve Jack ona tekrar baktı. "Belle'e hiçbir şey olmayacak. Hepimiz ona göz kulak olacağız. Her şey yoluna girecek."

Jack, Miles'in haklı olmasını dileyerek, uzun bir süre kardeşinin gözlerine bakmaya devam etti, sonra başını salladı.

Arkasını dönüp kimseye seslenmeden, "Bir viski alacağım. Sonra arabama binip Belle'i ve köpeklerimi alacağım. Viski istiyorsanız, beni takip etmeniz iyi olur çünkü ben zaman kaybetmeyeceğim" dedi.

Bunun üzerine, beş kişi onu takip ederek odadan çıktı.

"Aferin köpekler," diye mırıldandı Jack, iki köpek de Belle'in kulübesinin merdiven sahanlığında ona doğru gelirken, ama ikisi de selam vermek için havlamadı.

Jack onları hızlı ama sevgiyle okşadı ve doğrudan Belle'in odasına gitti. Yatağın yanına gitti ve gölgelerin arasından ortada uyuyan Belle'i gördü. Ay azalıyordu, gece karanlıktı, ince perdeler kapalıydı. Işık çok azdı, bu yüzden tek görebildiği, Belle'in yatağın onun tarafına dönük olarak yattığı ve dizlerini hafifçe karnına doğru kıvırdığıydı.

Ama onu huzurlu görünce, onu uyandırıp eve götürmemeye, bunun yerine burada yatağa onun yanına yatmaya karar verdi.

Bunu yapmadan önce, yapması gereken üç şey vardı.

"Belle'in yanında kalın," diye köpeklerine fısıldadı ve onlar Belle'in yatağının yanında karınlarının üstüne uzandılar.

Geri çekilerek, ses çıkarmamak için kapıyı dikkatlice kapattı. Sonra koridordan geçerek oturma odasına gitti ve o kapıyı da kapattı.

İçeri girince telefonunu çıkardı ve ilk aramasını yaptı. "Her şey yolunda mı, evlat?" Angus bir kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Her şeyi gözden geçirin, Angus, hepiniz. Her bilgiyi, konuştuğunuz herkesi tekrar kontrol edin, daha fazla cadı, medyum, kahin getirin, ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Ne yaptığını bulun. Bulun ve onu durdurmanın bir yolunu bulun," diye emretti Jack.

"Hallettim bile, Jack," diye cevapladı Angus. "Viskiyi aldık ve eşyalarımızı yemek odana yaydık. Miles kendini berbat hissediyor ama yine de Cassandra'nın yanında. Cassandra onu hipnotize edecek. Bakalım hafızasındaki boşluklarla ilgili herhangi bir anı canlandırabilecek mi."

"Güzel," dedi Jack, veda etmeden telefonu kapattı ve bir sonraki aramasını yaptı.

Dördüncü çalınışta uykulu bir ses duydu: "Tanrım, Bennett, saat sabahın birini geçti."

Jack gecikmedi.

"Bu gece, Dempsey, lanet olası Caleb Caldwell'in lanet olası hayaleti ile lanet olası bir konuşma yaptım."

Dempsey bir an sessiz kaldıktan sonra cevap verdi: "Sanırım 'lanet' kelimesini bolca kullandığın için bu konuşma pek iyi geçmemiş."

"Hayır, iyi gitmedi."

"İki yüz yıldır ölü olan bir adamla nasıl konuşmayı başardığını bilmek ister miyim?" diye sordu Dempsey.

"Mesleğini göz önüne alırsak, merak düzeyinin diğerlerinden daha yüksek olduğunu varsayabilirim, bu yüzden evet, muhtemelen bilmek istersin. Ayrıca muhtemelen söylediğim tek kelimeye bile inanmazsın."

"Bu doğaüstü saçmalıklara katlanıyorum dostum," diye hatırlattı Dempsey.

"Ve sen bunun için para alıyorsun," diye hatırlattı Jack, Dempsey'e devam etmeden önce. "Bu gece Caldwell, bir planını uygulamaya koyduğunu ve her ne ise, çoktan başladığını söyledi. Ve her ne ise, Belle'i tehlikeye atıyor. Ve sen sormadan söyleyeyim, onun vücudunun kayalar ve deniz tarafından parçalanacağını söylediğine göre, bu *ölümcül* bir tehlike."

"Tanrım," diye mırıldandı Dempsey.

"Aynen öyle," dedi Jack. "Bana, öğrenilecek başka önemli bir şey kalmadığını, her şeyi incelediğini söyledin. Bunu tekrar yapmanı ve daha derine inmeni istiyorum."

"Bennett, öncelikle, hikayen ne kadar çılgınca olsa da, yarısı buna inanıyor. Tesadüfler, bunda bir gerçeklik payı olmaması için çok bariz."

"Böyle düşündüğün için teşekkür ederim Dempsey, ama alınma, inanıp inanmaman umurumda değil. Şu anda..."

Dempsey sözünü kesti, "Henüz bitirmemiştim. Sadece senin tamamen deli olduğunu düşünmediğimi bilmeni istedim."

"Harika," diye mırıldandı Jack, bu gece gördüklerinden sonra ilk kez Dempsey'in haklı olup olmadığını ve gerçekten deli *olup olmadığını* merak ederek.

Tamamen.

Jack akıl sağlığını tam olarak değerlendiremeden, Dempsey devam etti.

"Ayrıca bu cinayetlerin iki yüzyıl önce işlendiğini de hatırlatmam gerek. Bulabildiklerimi bulabildiğim için şanslıydım. Benim titiz olduğumu bilirsin ve sana söz veriyorum, bu konuda da titiz davrandım. Bulunacak başka bir şey yok."

"Daha derine in," diye emretti Jack.

"Jack..." Jack'in takma adını ilk kez kullandı ve bunu uzlaşmacı bir ses tonuyla yaptı.

Jack sakinleşecek havada değildi.

"Bu gece, Caleb Caldwell'ı kardeşimden çıkardık," dedi Jack ve Dempsey'in şaşkın homurtusunu duydu ama konuşmaya devam etti. "Bunu yaptığımızda, onu sorguladık. Onun beni yeneceğinden çok emin olduğu gerçeği dışında hiçbir şey öğrenemedik. Çok emindi çünkü planını çoktan uygulamaya koyduğunu söyledi. Miles bize zaman kaybettiğini söyledi. Caldwell onu kontrol altına almayı başardı ve bunu yaptı. Miles, bu çılgınlığın kanlı doğaüstü kısmıyla ilgilenmek için tuttuğum insanlarla çalışacak. Şimdiki zamanla o zaman arasında bir bağlantı olup olmadığını göreceksin. O zaman yaptığı bir şey, birlikte çalıştığı biri, bu sefer Miles'i kullanarak yaptığı bir şey, gözden kaçırdığımız bir şey, Belle'e zarar verebilecek bir şey."

"Tamam Jack, daha derinlere ineceksin," dedi Dempsey sessizce. "Gecikme," dedi Jack.

"Geceyi uyuyarak bitirebilir miyim?" diye sordu Dempsey.

"Evet. İşe koyulduğunda zinde olman daha iyi olur," dedi Jack ve son olarak, "İyi geceler, Dempsey," diye ekledi.

"İyi geceler, Jack."

Jack bağlantıyı kesti ve son kararını verdi.

"Dostum, viski içiyoruz ama hala çalışıyoruz," dedi Lachlan selam olarak.

"Lewis'i ara," diye emretti Jack.

"Anlamadım?"

"Lewis. Onu ara. Onunla konuş. O gece hakkında bildiği her şeyi öğren. Annesi, babası ve Caleb Caldwell hakkında hatırladığı her şeyi. Caldwell'ı köyde görüp görmediğini ve kiminle birlikte olduğunu. Herhangi bir şey duymuş mu? Her şeyi."

Bir duraklama oldu ve Jack, onun alçak sesle tekrar konuşmaya başladığında mahremiyet istediğini anladı. "Jack, korktuğunu anlıyorum ama o küçük çocuğun öldürüldüğünü hatırlatmama gerek yok herhalde."

"Hatırlatmana gerek yok," dedi Jack kısaca.

"Belle çocuklara nazik davranmamızı istiyordu," diye Lachlan, Jack'in unutmadığı başka bir şeyi hatırlattı.

"O zaman ona sana söylediğim her şeyi sorarken nazik davran."

"Jack..."

"Sana söyleyecektir," diye Jack sözünü kesti. "Belle'e yardım etmek isteyecektir. Nazik ol. Aklını kullan. Ama yap şunu."

Lachlan kabul etmeden önce bir süre daha sessizlik oldu. "Tamam, dostum. Lorna'yı çağırıp bu akşam hallederiz."

"Harika. Yarın görüşürüz." "Tamam."

Jack tekrar telefonu kapattı, derin bir nefes aldı ve ikinci nefesinde, yapabileceği başka bir şey olmadığına karar verdi.

Bu, kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı.

Kır evinde dolaştı, Belle'in yatak odasında kıyafetlerini çıkardı ve yanına yatakta uzandı.

Belle hemen ona sarıldı. Bu onu daha iyi hissettirdi.

"Miles iyi mi?" diye fısıldadı ve sesinden, onun hiç uyumadığını, ama her zamanki gibi ona biraz zaman tanımak için yatakta kaldığını anladı.

"O iyi."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Her şey yolunda," diye yalan söyledi.

"Jack, buraya on dakika önce geldin ve az önce yatağa girdin. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Her şey yolunda, Belle. Ben iyiyim. Miles da iyi. Her şey yolunda."

Onu kendine doğru çekti. "Şimdi, çok yorgunum ve uyumam lazım."

Her ne kadar ona sıcak bir şekilde sarılmış olsa da, uzun bir süre vücudunu sert bir şekilde tuttu ve sonra yumuşak bir sesle sordu: "Bana yalan söylemezsin, değil mi?"

Jack onun kederini ortadan kaldırdığından beri geçen üç haftadan fazla süredir, o mutluydu. Bazı dramlar yaşanmıştı. Jack, zaman zaman gözlerinde bir gölge gördü ve onun karanlık düşünceleri olduğunu biliyordu. İki kez, elini karnına götürdüğünü ve yüzünde hüzünlü bir nostalji gördü. Ve bu hoş bir nostalji değildi, melankolikti. Jack, ona bu anları yaşattı, kaybettiği çocuğunun yasını tutması için ihtiyaç duyduğu anları. Ne yazık ki, bu anlar muhtemelen her zaman onunla kalacaktı, ancak zamanla sıklığı azalacaktı.

Ama çoğunlukla mutluydu, daha sık gülüyor, düzenli olarak gülümsüyordu.

Ve Jack, Belle'in mutlu kalması için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Yalan söylemek de dahil.

"Hayır, aşkım, sana yalan söylemem," diye fısıldadı, onu kollarının arasına daha sıkı aldı ve "Şimdi uyu," diye ısrar etti.

Yumuşak vücudu onun vücuduna teslim olması biraz zaman aldı ve fısıldadı, "Tamam, tatlım."

Ona güveniyordu ve Jack, bu seferlik, sadece bu seferlik, onun mutluluğu için, bunu hak etmediğini fark etmesini sağlayacak hiçbir şeyin olmaması için Tanrı'ya dua etti.

"İyi geceler, bebeğim," diye mırıldandı.

"İyi geceler, Jack."

Jack, Belle'in nefesini dinlerken tavana bakıyordu, nefesinin derinleşip düzeldiğini duydu ve vücudunun uykuda ona eridiğini hissetti.

Ve ondan sonra uzun saatler boyunca tavana bakmaya devam etti. O kadar uzun süre ki, Belle uyandığında o hala uyanıktı.

Yorgun, endişeli ve her ikisinden de daha kötü olan, hoşuna gitmeyen bir duygu hissederek -güçsüzlük- yine de uykunun onu terk ettiğini hissettiğinde ona döndü. Sonra ellerini ve ağzını ona koydu ve bunu yaparken geceliğini ve külotunu çıkardı.

Ama hiç uyumadan, bitkin bir halde, hazır olduğunda, tüm işi ona yaptırdı. Onu üzerine çekti, içine girdi ve oturdu. Hareket eden vücudunu kollarında tutarken, başını geriye eğdi, elini onun eline koyarak aşağı doğru eğdi, böylece ağzı

onun ağızına değecek şekilde eğdi ve o kendini ona verene kadar onu sürmeye devam etti.

Ve daha sonra, her şey yolundaymış gibi davranarak, onun küçük mutfağında eksantrik annesi ve babasıyla kahvaltı yaptı, sonra Belle'yi ve köpeklerini arabasına yükleyip onları eve götürdü.

Chapter

TWENTY-THREE

Sonuncu

Lachlan

LACH, tatlı, sıcak ve çok ıslak vajinasına derinlemesine girmişken, bu düşünce aklına geldi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Durma," diye yalvardı, önünde diz çökmüş, yüzü yatağa gömülü kadın.

"Kötü zamanlama," diye mırıldandı, çekildi ve ellerini kadının kalçalarına koydu, kadının itiraz eden nefesini dinledi, bu ses doğrudan penisine ulaştı.

Onu sırt üstü çevirdi, bacaklarını ayırdı, sonra ellerini dizlerinin arkasına koyarak bacaklarını yukarı çekti ve pozisyonunu aldı.

İçine girdi.

Onun baldırlarını kendine doğru çekerek öne doğru eğildi. Bir elini yatağa, kolunu düz bir şekilde kadının yanına koydu, diğer elini ise kadının bacaklarının arasına soktu.

"Çabuk," diye homurdandı, hızlı ve derin bir şekilde girip çıkarken başparmağını yuvarladı.

"Tanrım," diye inledi kız.

Lach'ın gözleri kızın üzerinde dolaştı.

Kabarık saçları yatağın üzerine yayılmıştı, kremi teni koyu renk çarşafların üzerinde belirgin bir kontrast oluşturunuyordu ve güzel yüzü heyecanla olağanüstü bir hal almıştı.

Tanrım.

İhtiyacı katlanarak arttı ve bunun sebebi sadece yapması gereken işler olması değildi.

"*Acele et,*" diye homurdandı, derin ve sıkı bir şekilde girip çıkarken başparmağıyla sıkıca ve sertçe dairesel hareketler yaptı.

Boynu geriye doğru eğildi, tırnakları göğsünü tırmaladı ve tekrar etti, "*Oh Tanrım.*"

Sonunda.

İşte oradaydı.

Lach elini bacaklarının arasından çekti, ön koluna dayandı, kontrolünü bıraktı ve onu bulana kadar daha derine, daha hızlı ve daha sert bir şekilde itmeye devam etti.

O boşaldığında, kadının ağzı onun boynundaydı, o kadının ağzına ağır ağır nefes veriyordu ve kadının elleri onun sırtındaki deriyi okşuyordu. Kendine bir saniye zaman tanıdı ve kadının kokusunu ve dokunuşunu, elleriyle derisini okşayan tatlı ve hafif dokunuşunu sevdiğini fark etti, sonra çekildi ve yuvarlandı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kız.

"Bir dakika, bebeğim," diye mırıldandı, yatağın kenarına oturana kadar hareket etti ve kolunu kot pantolonuna uzattı.

"Lachlan?" diye seslendi ve o anda yatağın hareket ettiğini hissetti, ardından yumuşak vücudu sırtına yapışmadan hemen önce elinin omurgasından yukarı doğru kaymasını hissetti.

Kızın kokusu ona geri geldi.

Tanrım, gerçekten harika kokuyordu.

Ne yazık ki, ne kadar istese de, Lach kokusuna konsantre olamadı.

Elinde kot pantolonu vardı, bu yüzden telefonunu çıkardı, ekranı etkinleştirdi, başparmağıyla dokundu, kaydırdı, dokundu ve kulağına götürdü.

Telefon üç kez çaldıktan sonra kız kardeşi selamlayarak "Umarım önemli bir şeydir" dedi.

Tanrım, neyi böldüğünü bilmek istemiyordu.

"Lewis önce öldürüldü," diye cevapladı ve sözleri üzerine, arkasındaki kadın nefesini tuttu.

Kahretsin, adı neydi?

Emma. Evet, Emma.

Emma güzel bir isimdi ama onun için uygun değildi çünkü o güzel bir kadından çok daha fazlasıydı.

Birkaç saniye boyunca telefonda ses yoktu, sonra Lorna kulağına "Ne?" diye sordu.

"Lewis ilk öldürüldü. Bize öldürüldüğünü söyledi, sonra aniden doğu kulesinde ortaya çıktı. Myrtle ikinci öldürülen kişiydi."

"Lach, ne diyorsun sen?"

"Lorna, Lewis ilk öldürüldü. Bunu biliyoruz çünkü Myrtle'in hayaleti, Lewis kuleye dönüştükten *sonra* ona katıldı. Polis kayıtlarına göre Myrtle'in cesedi Lewis'in odasında bulundu."

"Ee?"

"Yani, bir şey duymuş ve onun odasına gitmiş olabilir." "Ya da oraya sürüklenmiş olabilir," diye önerdi Lorna.

"Her iki durumda da, küçük çocuk Caldwell'in annesini uçurumdan attığını gördüğünde kulede yalnızdı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Emma ve Emma'nın vücudunun sırtından ayrıldığını hissetti.

Lorna tekrar "Ee?" dediğinde, o bunu görmezden geldi. "Ee, küçük Myrtle henüz ölmemişti."

"Lach..."

"Lewis'in bize verdiği zaman çizelgesinden anladığımız kadarıyla, öldürüldükten hemen *sonra* ortaya çıktı. Birkaç dakika sonra, Caldwell ve annesini dışarıda fırtınanın içinde gördüğünü bildirdi. Caldwell uçuruma bakıyordu ve Brenna, Myrtle'in hayaleti kardeşinin yanına geldiğinde ortada yoktu. Caldwell dışarıda Brenna'yı uçurumdan atıyorsa, içeride Myrtle'i boğan kimdi?"

"Aman Tanrım," Lorna bunu fark edince nefesini tuttu.

"İkisi vardı. Caldwell'in bir ortağı vardı. O Brenna'yı öldürürken, içeride biri çocukları boğuyordu."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Lorna.

"Myrtle odaya girseydi, saldırganı görebilirdi. Ve onu öldürmeden önce oraya sürüklediye, kesinlikle onu görmüş olurdu. Ve Lor, Myrtle'i sorgulamadık."

"The Point'e gitmeliyiz," diye karar verdi Lorna. "Evet, kesinlikle gitmeliyiz. Neredesin?"

"Plymouth."

"Ben Exeter'deyim. Arabana bin. The Point'te buluşuruz. Cassandra'yı ara."

"Angus amca'yı mı arayacaksın?"

"O zaten orada. Parti bu akşam. Onu arayıp Belle ile konuşmasını sağlayacağım. Lewis kız kardeşini korur, Belle de ikisini de korur. Angus amca onu ikna edip Myrtle ile konuşmamıza izin vermesi için konuşacak."

"Cassandra orada mı?" diye sordu Lorna.

"Bilmiyorum. Davet edildi ama işi vardı ve işini bitirip bitirmediğini bilmiyorum. Öğren," diye emretti. "Onu oraya getir. Myrtle ile konuşmamız ve sonra ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

"Tamam. Hemen halledip buradan çıkacağım. The Point'te görüşürüz."

Lach ekranına dokundu, sonra ayağa kalktı ve hızlıca hareket ederek, prezervatifi atmak için kot pantolonunu odanın diğer ucundaki banyoya götürdü.

Dışarı çıktığında kot pantolonunu giymişti ve doğrudan yere atılmış süveterine yöneldi.

Emma yataktaydı, örtü çıplak vücudunu sıkıca sarmıştı. Kızının üstüne oturmuş, bacaklarını göğsüne kıvrımış, kollarını baldırlarına dolamış, gözleri ona dikilmişti.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu sessizce, Lach yerden süveterini alıp düzelterek giyinmeye hazırlanırken.

"Bilmek istemezsin," diye mırıldandı ve süveteri başından geçirdi.

"Sanırım haklısın," diye fısıldadı, o süveteri beline kadar indirirken. "Ama endişeli görünüyorsun ve, şey, az önce seks yaptık ve sen gidiyormuşsun gibi görünüyor."

Onun sözleri üzerine, adama odaklandı.

Saçları harikaydı, koyu, parlak ve çok gürdü. Ve muhteşem bir poposu vardı.

Yatağa doğru ilerledi, yumruğunu yatağa koydu, ona doğru eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Sonra geri çekildi ve kahverengi gözlerine baktı.

Kahretsin, gözleri de çok güzeldi.

"İşim tuhaf ve biraz tehlikeli," dedi ona, yumuşak ve nazik bir ses tonuyla, zihni onun gözlerinin gerçeğini işlerken.

genişlemek her türlü sevimliydi. "Benim için olduğu kadar, bunu yaptığım insanlar için de. Bir ay önce, yapabileceğim başka bir şey kalmadığı için işten ayrıldım. Alınacak bilgi yoktu, izler soğumuştı, hikaye bitmişti ve hiçbir şey olmuyordu. Haftalar geçmişti ve hiçbir şey olmuyordu. Yapılacak başka işler vardı ve biz de onları yapmak zorundaydık. Bu yüzden korumanın sağlam olduğundan emin olduk ve ayrıldık. Ama az önce bir şeyi gözden kaçırdığımızı fark ettim."

Kaşları yukarı kalktı. "Ve bunu benim içimdeyken mi hatırladın?"

O sırtıttı ve fısıldadı, "Üzgünüm, aşkım. İşim çok yoğun ve bunu söylediğimde, bazen hayatların tehlikede olduğunu kastediyorum."

Kız bir an onun gözlerine baktıktan sonra, "En azından bu iş, çocukların öldürülmesi ve hayatların tehlikede olmasıyla ilgili. Sanırım bu, şeyden daha önemli..." dedi ve elini yatak yönünde sallayarak, "her neyse" diye bitirdi.

Onun anlamasını sevdi. Pek çok kadın anlamazdı ve bunu biliyordu çünkü açıklamaya çalıştığı birkaç kadın anlamamıştı, bu yüzden artık uğraşmıyordu.

Bunu o kadar sevdi ki, sırtıttı bir gülümsemeye dönüştü ve tekrar eğilip kadının ensesini tuttu. Onu kendine çekti ve öptü, bu sefer daha uzun, daha derin ve ıslak bir öpücükle.

Kadının tadı da harikaydı ve o gece, sadece ağzının tadı değil, her şeyinin tadı harika olduğunu keşfetti.

Onu bıraktığında, ona göz kırpmıyor ve sersemlemiş gibi görünüyordu.

Bu güzel bir bakıştı ama ne yazık ki o anda onun içinde kaybolabileceği bir bakış değildi.

Böylece Lach uzaklaştı, çoraplarını ve botlarını aldı, yatağa oturdu ve giydi.

Deri ceketini giyip kapıya doğru yürürken, kız "Lachlan?" diye seslendi.

Dönüp ona baktı. "Evet?"

"Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Zamanı yoktu ama kadının yüzündeki ifade, ellerinde tuttuğu ve ona vermek için yukarı kaldırdığı kalp şeklindeki kalçalarının hatırası, tüm o

tüm o saçlar, ona karşı yumuşak bakan sıcak kahverengi gözleri ve bunu söylediği tatlı tavrı, yatağa geri dönüp onu tekrar öptü.

Evinin giriş salonunda, kapısına doğru ilerlerken, dışarıda yağmurun yağdığını duydu ve Angus Amca'yı aramak için telefonunu çıkardı.

Diğer

Angus McPherson'ın yere yığılmış bedeninin yanında, onu tuzağa düşürdüğü hizmetçi odasının köşesinde duruyordu.

Kan, alnından gözüne ve kırmızı burnuna damlıyordu.

Telefonu çaldı.

Eğilip, onun gevşek elinden telefonu aldı ve ekrana baktı.

Sonra telefonu yere attı, ayağını kaldırdı ve topuğuyla ezdi.

Diğerlerini parçalamamıştı. Evde dolaşırken onları toplamış, kapatmış ve saklamıştı.

Neden onu parçaladığını bilmiyordu. Ama kendini iyi hissettirmişti.

Çıkarken ışıkları kapattı ve kapıyı kilitlediğinden emin oldu.

Mickey

Mickey, kadın barmenlere sırtarak yeni aldığı bir bardak birayı dudaklarına götürürken telefonu çaldı.

Telefonu arka cebinden çıkardı ve ekrana baktı.

Kaşlarını çatıldığını hissetti, gözleri tekrar barmene döndü ve "Bir dakika" diye mırıldandı.

Kadın çenesini kaldırdı ve barın diğer ucuna doğru yürüdü.

Mickey telefonu açtı ve kulağına götürdü.

"Dempsey," diye cevapladı.

"Bay Dempsey?" diye sordu bir kadın.

"Evet."

"Bilmiyorum. Bu çok garip..." diye mırıldandı.

Kadın bir süre konuşmadı ama telefonu kapatmadı, Mickey telefona, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Ben, şey, bana deli olduğumu düşüneceksiniz ama, şey, Dr. Holmes ile konuştum ve o bana sizi aramam için numaranızı verdi."

Holmes'un adını andığı anda, Holmes'un doktorası olan bir tarihçi, Cornwall uzmanı ve Bennett cinayetleri dahil olmak üzere ünlü yerel suçlar konusunda alt uzmanlığı olduğunu öğrenen Mickey'nin sırtı dikleşti ve Holmes'un tüm dikkatini üzerine çekti.

"Adınız nedir?" diye sordu.

"Mercy. Mercy Richardson."

"Bayan Richardson, Dr. Holmes neden benimle konuşmanızı söyledi?"

"Gördüğüm rüyaların, şey, sizin ilginizi çekeceğini söyledi."

Rüyalar.

Kahretsin.

"Peki ne tür rüyalar görüyorsunuz Bayan Richardson?" diye sordu Mickey.

"Çok, şey, *garip* rüyalar," diye fısıldadı ama daha fazlasını söylemedi.

"Lütfen bana anlatın," diye ikna etmeye çalıştı Mickey, bu durumdan pek hoşnut değildi, çünkü Bennett, Mickey ve Bennett'in ekibinin bir ay önce yaptıkları tüm çalışmalar ve araştırmalardan hiçbir sonuç çıkmamasından hoşnut olmadığını açıkça belirtmişti.

Mickey, Caleb Caldwell'in ruhunun Bennett'in kafasını karıştırdığına emindi. Eğer tüm bu çılgınlık doğruysa, Caldwell'i cehenneme göndermek için son bir şans daha vardı.

Bennett ise aynı fikirde değildi.

Bulacak ve yapacak hiçbir şey kalmadığından, Bennett'in ekibi dağılmıştı.

Bu, Bennett'in bunu sevmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Sevmedi ve bunu açıkça belirtti.

Ayrıca başka seçeneği de yoktu ve bunu daha da az sevdiğini daha da açık bir şekilde belirtti.

"Tamam," dedi kadının sesi kulağında, onu düşüncelerinden kopardı. "Öncelikle, bunları aylardır yaşıyorum. Ne zaman başladığını hatırlamaya çalıştım, Dr. Holmes bunun önemli olabileceğini söyledi, ama tam olarak bilmiyorum. Ama James Bennett, The Tiny Dynamo ve James'in kardeşi Miles ile ilgili tüm o haberler çıkmadan birkaç hafta önce başladıklarını hatırlıyorum. Bunu hatırlıyorum."

Kahretsin.

"Tamam, yani rüyalar görmeye başladın, sonra..." diye Mickey sordu.

"Belle Abbot ve James Bennett hakkında sana anlattıklarımın tuhaf olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bilmiyorum. Bence bu önemli. Çünkü o zamanlar, *onları* rüyamda gördüğümü sanıyordum. Garip geliyordu çünkü, bilirsin, onlar başka bir zamandan geliyorlardı ve her şey. Yani, gerçekten onlara benzemiyorlardı, ama yine de... *onlardı*. Sonra, *birdenbire!* Gazetede birlikteydiler. Bu beni gerçekten çok korkuttu."

"Tahmin ettiğim gibi," diye mırıldandı Mickey, sabırla. "Başka ne var? En önemlisi, ne gördün rüyanda?"

"Tamam, şimdi, bunların hepsinin tuhaf geldiğini biliyorum..."

"Şuna ne dersin," diye sözünü kesti. "Bunun tuhaf olduğunu düşünmeyeceğimi varsay. Tamam mı? Beni tanıımıyorsun ama emin ol ki çok şey gördüm ve duydum, Bayan Richardson, o yüzden bana hikayeni anlat ve benim ne düşüneceğimi dert etme. Tamam mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "O zaman, peki, tamam, bu rüyalar *rüya* gibi değil dediğimde tuhaf bulmayacaksın. Sanki onlar, şey... *anılar gibiler*."

Lanet *olsun*. "Devam

et," diye teşvik etti.

"Mesele şu ki, başka bir adam var."

Tanrım.

"Ve..." diye Mickey onu teşvik etti.

"Ve o bir kadınla birlikte. Onları görüyorum. Onlar beni görmüyorlar. Bu çok çılgınca ama sanırım ben bir hizmetçi falan gibiyim. Beni görmüyorlar ya da etrafta olduğumu umursamıyorlar. Varım ama yokum.

önemli değil. Ama Bay Dempsey, bu durum rahatsız edici olduğu kadar tuhaf da ve bu yüzden Dr. Holmes'a gittim. Uyumaya korkuyorum, o *kadar* rahatsız edici ki, kime danışabileceğimi sordum. Çünkü, öncelikle, tamam, hiçbir şeyin delice olduğunu söyleme demiştiniz ama bu öyle. Bakın, o bir *cadı*. Gerçek bir... hokus pokus *cadısı*. Ve daha da kötüsü," diye bağırdı, konusuna ısınarak, "bir cinayet planlıyorlar. İki çocuk ve bir kadının cinayeti. Ve kadının adı Brenna."

O konuşmasını bitirdiğinde, Mickey parayı bara atmış ve kapıya doğru yönelmişti.

"Bayan Richardson," dedi telefona, pub'ın içinden dışarıdaki şiddetli yağmura açılan kapıya doğru ilerlerken, "başından başlayın, hiçbir şeyi atlamayın, tereddüt etmeyin ve bana *her şeyi* anlatın."

Yirmi dakika sonra, Mercy Richardson Mickey Dempsey'e her şeyi anlatmıştı.

Beş dakika sonra, Dempsey Jack Bennett'ı telefona ulaşamayınca, pilot olan bir arkadaşını aradı ve ondan bir iyilik istedi.

Beş dakika sonra, havaalanına doğru yola çıktı.

Jack

"Poppet, telefonumu gördün mü?" Jack, The Point'teki Belle'in odasına girerken seslendi.

"Hayır," diye cevapladı Belle, banyonun kapalı kapısından. Jack odada durdu ve etrafına baktı.

Bir şeyler ters gidiyordu ve bu, Caldwell'in ruhunu Miles'tan kovduklarından beri altı hafta boyunca hissettiği terslikten daha fazlasıydı, hatta bütün gün içini kemiren o rahatsız edici duygudan bile daha fazlasıydı.

Odayı incelerken, birden fark etti.

Köpekler yoktu.

Bu olağandışı bir durum değildi ama nadir olurdu. Onlar Jack'in yanında değillerse, Belle'in yanındaydılar. Ya da çoğu zaman Baron Jack'in yanındaydı ve

Gretl Belle'nin yanındaydı.

Ama genellikle ikisinden biri yakınlarında olurdu.

"Telefon ihtiyacın varsa tatlım, benimki yataktaki çantamda," Belle kapının arkasından konuşmaya devam etti.

Jack, yatağın üzerindeki çantasına doğru yürüdü ve yorganın üzerine dağılmış bazı eşyaları gördü. Belle'e seslendi: "Köpekler nerede biliyor musun?"

"Seninle birlikte değiller mi?"

Jack, yatakta ve çantada Belle'in eşyalarını karıştırırken, içinden gelen o rahatsızlık hissi daha da derinleşti, ancak telefonunu bulamadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, yatağın etrafından dolaşıp ev telefonunu şarj cihazından çıkararak cevap verdi, "Hayır, benimle değiller."

Telefonun açma düğmesine basıp kulağına götürdüğünde, telefonun çalışmadığını görünce şaşırmadı.

Şaşırmamıştı çünkü beş dakika önce cep telefonunu bulamadığında, çalışma odasında bunu denemişti.

Gözleri pencerelere kaydı ve yağmurun camlara çarptığını gördü.

Ev telefonunun çalışmaması da onu şaşırtmadı, çünkü fırtınalarda bu sık sık olurdu.

Kısa bir süre sonra diğerleriyle yemek öncesi içkiler için oturma odasında buluşacaklardı, bu yüzden bekleyebilecek bir telefon görüşmesinden vazgeçti, ancak köpekleri aramaya çıkmak üzereyken banyo kapısı açıldı ve Belle dışarı çıktı.

Jack aniden durdu ve ona baktı.

Dumanlı, koyu gri renkli, bol ve uzun bir elbise giyiyordu. Rengi ve kumaşı zengin, çarpıcı ve ona çok yakışıyordu.

Bir omuzu çıplaktı, elbise diğer omzunun üzerinde kalın bir kumaş bükümüyle tutuluyordu ve kumaş göğsünü ve karnını sıkıca sarıyor, boynunun zarif çizgisine, omuzlarının zarif kıvrımlarına ve köprücük kemiğinin narin uzunluğuna dikkat çekiyordu. Eteğinin dolgun, akıcı dökümü ayaklarına kadar uzanıyordu. Ayakları, kırılğan görünümlü kayışları olan sivri topuklu, siyah saten sandaletlerle kaplıydı. Kırmızı boyalı ayak parmaklarının üzerindeki kayışlara yapay elmaslar işlenmişti.

Görkemli saçları boynundan ve yüzünden yukarı doğru toplanmıştı, ancak kalın bukleler bu düzenlemeden sarkıyordu ve kalın bukleler uzun boynuna yaslanıyordu.

Ayrıca, onunla birlikte Londra'ya uçup hafta sonunu orada geçirdikten sonra ona verdiği elmasları da takıyordu. Bu olay, önceki hafta sonu gerçekleşmişti. Uçuş sırasında aklını kaçırmadığı için ona verdiği tebrik hediyesiydi. Uçuşu büyük bir keyifle geçirmemişti, ama korkularını kontrol altına almış ve sonunda rahatlayıp yerleşmişti.

Mücevherler arasında, boğazının dibinde başlayan, ortasında biraz büyük ama hiçbir şekilde gösterişli olmayan bir mücevherle başlayan ve boynunu çevreledikçe küçülen tek sıra elmaslardan oluşan bir kolye vardı. Aynı boyutta elmaslardan oluşan uyumlu bir bilezik ve kulakları için iki karatlık elmas küpeler de vardı.

Belle'ye yakışmayacak şekilde gösterişli olmasa da, sayıları yeterliydi ve hepsi en iyi kalitede olduğundan, hepsi birlikte küçük bir servete mal olmuştu.

Belle'in o elbiseyi giymesi, göz kamaştırıcı bir görüntüydü.

Ve son olarak, sol elinin yüzük parmağında, Jack'in Caldwell'ın planlarını henüz keşfedememiş olmaları ve Myrtle ile Lewis'i eve gönderememiş olmaları konusundaki endişelerine rağmen, Joy'un o gece küçük ve samimi bir akşam yemeği partisi düzenlemekte ısrar etmesinin nedeni vardı.

Nişan yüzüğü.

Bennett ailesinin mirası olan, ortasında büyük bir yastık kesim pırlanta bulunan bir pırlanta kümesiydi.

Bu, önceki hafta sonu Londra'ya gitmelerinin sebebiydi. Bu, ona resmi olarak evlenme teklif ettiğinde parmağına taktığı yüzük ve o da tam olarak ona söylediği gibi hemen evet demişti. Bu, gözyaşlarına boğulduktan sonra ama kendini onun kollarına atıp onu öpmeden önceydi.

Kızın giydiği, kendi tasarladığı elbise, onu giydiği rahat zarafet ve mütevazı güzelliği, ona verdiği şeydi. Elmaslar ise Jack'in ona verebileceği şeydi. Kızın gözlerinde görünen memnuniyet ve çevresinde hissettiği rahatlık, birbirlerine verebilecekleri şeydi.

Hepsi tek bir güzel, düzgün vücutlu, minyon kadında. O, aralarındaki her şeyin iyi ve doğru olanını değil, Jack'in alışılmadık bir şekilde dramatik bir şekilde düşündüğü gibi, tüm lanet olası dünyadaki her şeyin iyi ve doğru olanını da bünyesinde barındırıyordu.

"Tuhaf, köpekler *nerede*?" diye sordu, etrafına bakarak ve sevimli bir nedenden dolayı, üzerinde elmas bilezik olan bileğini oynatarak.

"Belle, buraya gel."

Sesi kalın, normalden daha derin ve garipti, muhtemelen bu yüzden gözleri ona çevrildi. Sonra hareket etmeyi bıraktı ve onu inceledi.

"İyi misin?" diye sordu, başını yana eğerek.

Tanrım, onu çok seviyordu. Tek yapması gereken başını yana eğmekti ve bu onu bir kurşun gibi vurdu.

Belle Abbot'u bu kadar çok seviyordu.

"Hayır," diye cevapladı ve endişe yüzüne yansıdı, bu yüzden sözünü bitirdi, "Ama sen buraya geldiğinde olacağım."

Endişe kayboldu, yüzü yumuşadı ve doğrudan ona doğru yaklaştı, kendini onun önüne yerleştirdi, kolları onun smokininin içine kayd ve o bunu yaparken, onun kolları da onu sardı.

Kafasını geriye eğdi ve gözlerinin içine baktı. "Tamam, buradayım," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi iyi misin?"

"Kesinlikle."

Güzel dudaklarının uçları yukarı doğru kıvrılırken tatlı, küçük gülümsemesini gösterdi ve ona daha da yaklaştı.

"Ne sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Neyi seviyorsun?" diye sordu Jack.

"Joy bunu yapıyor, bizi kutluyor ve sadece aile ve yakın arkadaşlar var. O bundan mutlu. Sen de bundan mutlusun. Ve bu gece güzel bir elbise giyip, evleneceğim sevdiğim adamla, benim için önemli olan insanlarla birlikte eğlenebilirim ve insanlarla kaynaşmak zorunda değilim."

Jack ona gülümsedi, kollarını sıktı ve başını yaklaştırdı. "İstersen, bizim düğünümüz de aynı olabilir."

Kaşları çatıldı. "Emin misin?"

"Sadece ailem, senin ailen ve Yasmin'in olduğu bir nikah dairesinde seninle evlenirim. Umurumda değil."

O da gülümsedi ve kabul etti, "O zaman öyle yapalım."

O zaman Jack'in kaşları çatıldı. "Büyük bir pasta, büyük bir gelinlik, büyük bir buket ve büyük bir gün istemiyor musun?"

"Büyük bir pasta, büyük bir gelinlik ve büyük bir buket istemediğimi söylemedim, ve sadece sen ve ben olsak bile, yine de büyük bir gün olurdu." Parmak uçlarına yükseldi ve fısıldayarak sözlerini bitirdi, "En büyük, en *güzel* gün, Jack Bennett."

Evet, Belle Abbot'u seviyordu.

"Harika," diye cevapladı. "Gelecek ay yapalım."

Bunun üzerine Belle, sevimli bir şaşkınlık kahkahası attı ama "Bana uyar" dedi.

"Olive'e haber vereceğim," dedi Jack.

"Mükemmel," diye fısıldadı Belle.

Evet, mükemmel olurdu.

Kendini durduramayan ve durdurmaya da çalışmayan Jack, onu öpmek için başını daha da yaklaştırdı.

Belle hemen ona karşılık verdi. Jack bundan o kadar keyif aldı ki, acele etmeden devam etmeye karar verdi.

Ve öyle yaptı.

Bu nedenle, sonunda yakında karısı olacak kadını öpmeyi bırakıp onu çizim odasına götürdüğünde, ne Jack Bennett ne de Belle Abbot kayıp köpekleri veya cep telefonlarını bir daha düşünmedi.

İkisi de son öpüşmeleri ve parlak gelecekleri gibi daha hoş düşüncelerle meşguldü.

Lewis ve Myrtle

"Lewis, Lewis, *Lewis!*" diye bağırdı Myrtle, hayalet gibi bedeniyle fırtına sırasında her zamanki gibi doğu kulesi penceresinde süzülerek dışarıya bakan ve huysuzlanan kardeşinin yanına koştu.

"Sana söyledim," dedi fırtınaya, "Partiye gitmek istemiyorum, Myrtle. Sen git. Belle bizim orada olmamızı istediğini söyledi, o yüzden git. Ama ben burada kalacağım."

"Lewis, hayır! Mesele parti değil," diye bağırdı Myrtle ve ses tonundaki bir şey kardeşinin gözlerini ona çevirmesine neden oldu. "Bir terslik var, Lewis. Hissediyorum. Belle'e söylemeliyiz."

"Belle'e söyleyemeyiz, Myrtle. Bu gece o ve Jack nişanlarını kutluyorlar. Muhtemelen bütün gece onunla birlikte olacak," diye hatırlattı Lewis. "Ve bu arada, partiye gidersen Jack'in seni görmesine izin veremezsin. O bakmıyorsa görünmez olmalısın."

Kardeşinin buharlı elini tutup çekti. "Tamam, Jack etrafta olursa görünmez olacağım ama gitmeliyiz. Birini bulmalıyız. *Birine bir şeylerin yolunda olmadığını* söylemeliyiz."

Kardeşinin gözlerinin ona dikildiğini gördü, sonra kardeşinin sessizce sorduğunu duydu: "Ne hissediyorsun, Myrtie Mine?"

"Bilmiyorum," diye başını salladı, "Bilmiyorum. Sadece *kötü* olduğunu biliyorum."

Lewis, kız kardeşini sadece bir saniye inceledi ve sonra başını salladı. "Tamam, o zaman Angus'a söyleyelim."

Myrtle'in hayalet omuzları rahatlamış bir şekilde düştü.

"Teşekkürler, Lewis," diye fısıldadı Myrtle ve el ele tutuşarak hızla merdiven boşluğuna doğru süzülüp aşağı indiler, ama aniden ve açıklanamayan bir şekilde bir şey oldu. Sanki hayalet bedenleri bir duvara çarpmış ve hareket edemiyorlardı.

"Ne oluyor...?" diye mırıldandı Lewis, ayaklarına baktı ve garip bir şekilde ayak bileklerine bağlar bağlıymış gibi hissetti ve yerde garip izler gördü.

"*Lewis!*" diye çığlık attı Myrtle. Lewis başını kaldırdı ve gözleri gölgeli merdiven boşluğundaki gölgeli silüete odaklandı. "*Olamaz, Lewis! O!*"

Gözleri üzerlerindeydi. Karanlıkta doğaüstü bir ışıkla parıldıyorlardı.

Ve gülümsüyordu.

Çocuklar, parmağını dudaklarına götürdüğünü, sonra elini indirdiğini, öne eğildiğini ve merdiven sahanlığındaki işaretlere dokunduğunu izlediler.

"O cadı *seni* korumayı düşünmedi," diye fısıldadı manik gülümsemesiyle.

Sonra doğruldu, döndü ve koşarak uzaklaştı.

Cassandra ve Yasmin

"Geciktiğimiz için çok üzgünüm," dedi Yasmin, Audi'sinin yolcu koltuğunda solunda oturan Cassandra'ya yönelik sözlerini ön cama doğru söyledi. "Sadece aile toplantısı olduğunu biliyorum ama resmi bir toplantı ve ne giyeceğime karar veremedim. Üç dolap dolusu kıyafetiniz olduğunda bu bir tehlike haline geliyor."

"Ben de üzgünüm dostum," diye cevapladı Cassandra sessizce, gözleri yola sabitlenmiş, elinde Jack, Belle, Joy, The Point, Rachel, Lila, Jensen ve Angus'u aramak için birkaç kez denediği ama başaramadığı cep telefonunu sıkıca tutuyordu. "Ama oraya varacağız."

Cassandra ayrılmadan önce Jack onun clairvoyant olduğuna asla inanmamıştı.

Şimdi, lanet olası telefonuna cevap verseydi, onun clairvoyant olduğunu anlardı.

Ve lanet *olası* telefonuna cevap verse, belki Belle'in hayatını kurtarabilirdi.

Ve bonus olarak, çocukları da kurtarabilirdi.

"Acele etmelisin Yasmin," dedi Cassandra, hala sessizce konuşuyordu.

Yasmin'in evinde partiye hazırlanırken gördüğü görüntüyü kimseyle paylaşmamıştı. Yasmin'i telaşlandırmak istememişti, çünkü kadın dramatik davranabilirdi, ama asıl nedeni araba kullanıyor olmasıydı.

"Biliyorum," diye onayladı Yasmin. "Ama içkiyle başlayacağız, yani bir iki martini kaçırmış oluruz."

Eğer harekete geçmezse çok daha fazlasını kaçıracaklardı.

Bu düşünceyle, elindeki cep telefonu çaldı ve Cassandra ekranda "Lorna Calling" yazdığını gördü.

Aramayı cevapladı ve kulağına götürdü.

"Selam dostum," diye selamladı.

"Lach ve ben yoldayız. Lach bir şey buldu ve..." Cassandra sözünü kesti. "Kadın."

"Ne?" diye sordu Lorna.

Gizlilik için kaçamadan, basitçe "Görüntü, Lor. Gördüm. Sen ve Lach buraya gelmelisiniz. *Hemen*." dedi.

"İkimiz de yoldayız," diye güvence verdi Lorna ve telefonu kapattı.

"Ne vizyonu, Cass?" diye sordu Yasmin arabada sessizce. "Bir sorun mu var?"

"Sadece daha hızlı git, Yasmin," diye cevapladı Cassandra ve araba hızlandı, her saniye yoğunlaşan sisle kaplı karanlık, yağışlı gecede yarışır gibi ilerledi.

Yasmin hızlı gitti. Çok hızlı. Fazla hızlı.

"*Yasmin, yolda!*" Audi'nin lastikleri yolun ortasında duran büyük bir kütüğe çarptığı anda Cassandra çığlık attı.

Yasmin, kütüğe çarpmış olmasına rağmen otomatik olarak direksiyonu kırdı.

Araba yuvarlandı. Sonra tekrar yuvarlandı. Yarım tur daha yuvarlandı ve Audi TT coupe içindeki Yasmin Delacourt ve Cassandra McNabb, The Point'ten çeyrek mil uzaklıkta yolun kenarında ters dönmüş halde baygın halde kaldılar.

Baron, Gretl ve Shadow

Gri atın zeki gözleri, geriye dönük kulaklarıyla iki Alman çoban köpeğinin ahır kapısında tırmalayıp sızlanmasını dinledi.

İçeri çekildiler ve kilitlendiler.

Büyük, koyu renkli köpek pes edip geri çekildi ve havlamaya başladı, sarışın, daha küçük köpek ise kapıda giderek artan bir endişeyle tırmalamaya ve sızlanmaya devam etti.

Geri çekilen gri aygır, güçlü arka ayakları üzerinde yükseldi ve ön toynaklarıyla ahır kapısına vurmaya başladı.

Sonra bunu tekrar yaptı. Ve tekrar.

Baron havladı, Gretl inledi ve pençeledi, Shadow ise diğer atlar kişnedi ve hareket ederken, dışarıda yağmur yağarken, kendi sınırlarını dövdü.

Belle

Banyodan çıkıp salona dönerken, Belle'in aklına dört şey geldi.

Birincisi, Baron ve Gretl hâlâ ortada yoktu.

İkincisi, çocuklar gelmemişti. Jack'in önünde görünemezlerdi ama ruhen orada olabilirlerdi ve Jack'in göremediği anlarda Belle ve diğerlerine kendilerini gösterebilirlerdi. Belle bunu biliyordu, daha önce de yapmışlardı. Sık sık değil, Jack'in onları görmesinden çok korkuyorlardı ama yapmışlardı.

Üçüncüsü, Miles Olive'i havaalanından almaya gitmişti ve hava koşulları nedeniyle, küçük yolcu uçağının rötâr yaptığını öğrenince biraz önce aramıştı. Ama yine de, hava kötüleşmesine rağmen, beklediklerinden geç kalmışlardı ve nedenini açıklayan bir telefon gelmemişti.

Ve dördüncüsü, Angus içki içmeye ve onlara "küçük hayaletler"le ilgili hikayeler anlatmaya gelmemişti.

Baron ve Gretl bir yerlerde uyuyor olabilirdi.

Myrtle ve Lewis orada olabilirlerdi, ama Jack oradaydı, bu yüzden kendilerini göstermediler.

Ve hava kötüydü. Belki Miles onların bunu anlayacağını düşünmüş ve gereksiz bir telefonla kutlamaları bölmek istememişti.

Ama Angus içki içme fırsatını pek kaçırmazdı. Bir ay önce, Cassandra gibi, araştırmaya devam edip Myrtle ve Lewis'i eve götürmelerine yardımcı olabilecek birini aramaya devam edeceğine söz vererek ayrılmıştı. Bu, ortalarda olmadığı anlamına gelmiyordu, çoğunlukla kontrol etmek, Cassandra'nın koruma büyülerini kontrol etmek, yemeklerini yemek, içkilerini içmek ve onlara "küçük hayaletler"le ilgili hikayeler anlatmak için geliyordu.

Kayışlı sandaletlerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde, köpekleri aramak için Jack'in çalışma odasına gitti.

Oraya vardığında ışığı açtı. Köpekler yoktu.

"Garip," diye fısıldadı, ışığı kapattı, kapıyı kapattı ve merdivenlere ve Angus'un odasına gitmek için geri dönmek üzereydi ki

Angus'un odasına dönmek üzereydi ki, koridorun diğer ucundan bir ses duydu.

Muhtemelen Elaine, Gemma veya Carrie'ydi. Elaine yemek yapıyordu. Gemma ve Carrie servis yapıyordu.

Belle kendi kendine gülümsedi. Evde aile ve arkadaşlarla bir akşam yemeği partisi vardı ve kadınlar hepsi gece elbiseleri giymişti, erkekler resmi kıyafetler giymişti ve onlara hizmet ediliyordu.

"Sanırım sonunda buna alışacağım," diye mırıldandı, bunun zor olmayacağını düşünerek.

Giymeyi severdi, özellikle de Jack bunu açıkça takdir ettiği için. Jack'in giyinmesini de severdi. O her zaman yakışıklıydı ama iyi kesimli smokinini giydiğinde (neredeyse) dayanılmaz derecede çekici oluyordu.

Yine merdiven boşluğuna doğru yürümeye başladı ama koridorun diğer ucundan başka bir ses geldi. Durdu ve o tarafa baktı.

"Elaine?" diye seslendi ama cevap gelmedi. O yöne doğru bir adım attı.

"Gemma?" diye seslendi ve cevap alamayınca tekrar denedi. "Carrie?"

İki adım daha attı, sonra aniden ışıklar söndü ve koridor karanlığa gömüldü. Bir nanosaniye sonra, alan bir şimşekle aydınlandı ve ardından derin, gürleyen bir gök gürültüsü geldi.

"Fırtına," diye mırıldandı. "Fırtına yüzünden elektrikler kesildi."

Neden kendi kendine konuştuğunu bilmiyordu. Sadece Jack'in yanına dönmenin en iyisi olduğunu düşündü. O koruyucuydu, bir süredir yoktu ve evde ışıklar sönmüştü. Nerede olduğunu bilmek isteyecekti. Ona gidip Angus ve köpekleri bulmasını isteyecekti.

Başka bir şimşek koridoru aydınlattığı sırada, çizim odasına doğru döndü.

Ve tam önünde, geniş gözleri doğal olmayan bir ışıkla parlayan, dudakları şeytani bir gülümsemeye kıvrılmış bir kadın duruyordu.

Belle ıgılık atmak için ağızını açtı ve kaçmaya hazırlandı, ama korku içinde kadının kolunu başının üzerine kaldırdığını fark etmedi, bu yüzden kolun aşıağıya indiğini de fark etmedi.

Kafatasına bir şey çarptığında kafatasında yayılan acıyı kaçırmadı.

Ancak bu acı, her şey kararmadan ve Belle Abbot, Chy An Als Point'teki birçok salonun taş zeminini kaplayan kalın halının üzerine yığılmadan önce, bir an bile sürmedi.

Jack

Bu his onu o kadar şiddetli bir şekilde sardı ki, bir anlığına felç oldu.

Sonra hareket etti ve konuştu, karnındaki keskin ağırı o kadar şiddetlendi ki, neredeyse onu felç edecek kadar oldu.

Ama tereddüt etmedi.

"Jensen," diye bağırdı, "benimle gel. Sana bir el feneri getireceğim. Sonra Angus'u bul. Anne, Lila, Rachel, siz burada kalın."

Annesinin "Jack, ne oluyor...?" diye başladığını duyduğunda kapıya doğru büyük adımlarla ilerliyordu.

Ve Lila'nın, "Bir şey mi...?"

Rachel de, "Belle nerede?" diye sordu.

Kapıda durdu ve Jensen'ın yaklaştığını gördü. Adam tek bir soru bile sormadı. O bir erkekti. Aynı zamanda bir babaydı. Jack'in ruh halini hissetti ve zaman kaybetmedi.

"Hiçbiriniz bu odadan çıkmayın," diye emretti

Jack. "Jack, hayatım, ne...?" diye başladı Joy.

"Bu odadan... *ıkmayın*," diye keskin bir sesle söyledi, çenesini Jensen'a doğru kaldırdı ve dışarı ıktı.

Koridorda ilerlerken, Jensen peşinden gelerek, "Dostum, bana da anlatacak mısın?" diye sordu.

Jack ona bildiğini söylemedi. Belle'in tehlikede olduğunu, mantıklı bir nedeni olmadan, sadece *bildiğini söyledi*.

Bunun yerine, "Işıklar snmş. Telefonlar alışmıyor. Belle'in ve benim cep telefonlarımız kaybolmuş. Köpekler kaybolmuş. Angus bize katılmamış. Cassandra ve Yasmin

henüz gelmedi. Ve Belle çok uzun zaman önce tuvalete gitti. Bunların hiçbirisi tesadüf değil. Bir şeyler ters gidiyor."

"Fırtına..." Jensen başladı.

"Fırtına, *iki* cep telefonunun kaybolmasını, Angus'un viski içme fırsatını alışılmadık bir şekilde geciktirmesini ve köpeklerimin ortadan kaybolmasını açıklamıyor."

"Cassandra'nın koruması..."

"Sihirli," diye Jack onun yerine cümleyi tamamladı. "Belle'e yönelik tehdit gerçekse, insansa, bu lanet olası alemdeyse, bu..."

Mutfığa döndü, sesi kesildi ve aniden durdu.

Çünkü mutfığın karanlık ve terk edilmiş olduğunu gördü. Elaine yoktu. Personel yoktu.

Bunun bir başka nedeni de zihninde Belle'in görüntüsünün canlanmasıydı.

O, her zaman, ama her zaman Cassandra'nın koruma muskasını boynunda takardı. Yatağa giderken bile.

Bu gece, boynunda onun elmaslarını takıyordu. Tılsım yoktu.

"*Siktir!*" diye tısladı ve el fenerlerinin bulunduğu çekmeceye doğru büyük adımlarla yürüdü. "Jack," diye fısıldadı Jensen, sesinde endişe dolu bir ton vardı.

Jensen'a bir el feneri uzattı ve kendisi için de bir tane aldı.

Sonra emir verdi: "Angus'u bulun. Onu ararken, cep telefonunuzu veya *herhangi* bir cep telefonunu bulun. Lila'ya verin. O 999'u arar. Cassandra'yı arar. Yasmin Cassandra'nın yanında değilse, Yasmin'i arar ve durumunu kontrol eder. Sonra Lachlan ve Lorna'yı arar ve onlara mümkün olduğunca çabuk The Point'e gelmelerini söyler. Bu sırayla. Onun bu aramaları yapmasını beklemeyin. Angus'u ve benim lanet köpeklerimi aramaya devam edin."

"Tamam," diye fısıldadı Jensen, tereddüt etmedi ve Jack, yaşlı adam mutfaktan koşarak çıkarken el fenerinin ışığının sallandığını gördü.

Hızla hareket ederken derin bir nefes alan Jack, kendi el fenerini yakıp, aylar önce Belle ile tanıştıkları gece, ona ahırları göstermek için dışarı çıkarken kullandığı kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü.

'ın gecesini aydınlatan şimşekler eşliğinde yoğun sis ve yağmurun içine doğru ilerledi,

tehditkar. Ve şimşek kaybolup gök gürültüsü yankılanırken o da oradan geçti.

Ama ahıra gitmiyordu.

Belle'in uçurumuna doğru koşuyordu. Brenna

Addison'ın öldürüldüğü yere.

Mickey

"İniş yapmalıyız dostum. Bu fırtına, bu sis..." pilot arkadaşı Mickey'nin kulaklığına söyledi.

"Devon'un üzerindeyiz," diye Mickey sözünü kesti.

"Bu havada Cornwall'a varamayız," diye karşılık verdi arkadaşı, uçak fırtınada endişe verici bir şekilde sallanırken.

"Deneyin," diye bağırdı

Mickey. "Mick..."

"Dene," diye homurdandı Mickey.

Pilot da homurdandı ama bu sadece öfkeli, endişeli bir sesdi, anlaşılır bir kelime değildi ve uçmaya devam ederken, buradan sağ çıkarlarsa Mickey Dempsey'in kendisine büyük bir borcu olacağını düşündü.

Çok büyük bir iyilik.

Lorna

Lorna, yağmurla ıslanan yollarda, sisin yoğunluğundan dolayı arabanın farlarının aydınlattığı alanı bile zorlukla görebilecek kadar hızlı sürüyordu. Yanındaki koltukta çalan cep telefonunu eline aldığı anda, hayatını (daha da) tehlikeye attı.

Ekrana bakmadı. Sadece telefonu açıp kulağına götürdü.

"Konuş benimle," diye emretti.

"Yakın mısın?" diye sordu Lach kulağına.

"İyi haber şu ki, bu gece yollarda benim kadar aptal kimse yok, polis bile, yani önüm açık. Kötü haber ise, Cass'i aradığımdan beri üç kez aradım

ve cevap alamadım. The Point'i aradım, cevap yok. Belle, Jack, Lila
—"

"Ben de," diye sözünü kesti. "Ve Angus amcaı altı kez aradım. Cevap yok."

"Bu konuda içimde iyi bir his yok, Lach," diye uyardı, sesi alçaktı.

"Ben de, aşkım," diye fısıldadı. "Oraya gönderebileceğimiz yakın birini biliyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı.

"Siktir," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle emretti, "Sür ama dikkatli ol. Orada görüşürüz."

"Orada görüşürüz."

Telefonu kapattı, telefonu yanındaki koltuğa attı, elinden geldiğince konsantre oldu ve sürmeye devam etti.

Hızlı.

Jack

Orada değildi.

Belle uçurumda değildi.

Brenna'nın uçurumunda.

Nefes nefese, sırlıklam, ödü kopmuş bir halde, sisin içinde üzerinde beliren The Point'in loş gölgesine baktı.

Şimşek çaktı, ardından gök gürledi ve onları gördü.

Onları gördü.

Doğu kulesindeki merdiven boşluğundaki pencerede iki çocuk vardı. Görünmez bir bariyere yumruklarını vurarak bağılıyor gibi görünen iki çocuk.

Myrtle ve Lewis.

Jack Bennett gözlerini kırptı.

Gözlerini açtığıında, artık Jack değildi. Joshua'ydı.

Ve çocukları oradaydı.

Tereddüt etmeden, uzun bacakları hareket etti ve The Point'e doğru koştu.

Çocuklarına doğru koştu.

Caleb

Caleb Caldwell'in vücudu şiddetle sallandı ve gözlerini kırptı.

Sonra hissetti.

Yağmur derisine vuruyordu.

Ayaklarının altında toprak vardı.

Aşağıya baktı.

Ayaklarının altındaki toprak, sağlam, gerçek, *tam oradaydı*. Bennett'in kardeşinin içinde değildi.

Gerçekte.

Kendisiydi. *Geri* dönmüştü.

Başını kaldırdı ve gözleri sürüklenen sise odaklandı, James Bennett'in sisin içinden The Point'e doğru koştuğunu gördü.

Caleb gülümsedi.

Sonra onun peşinden koştu.

Angus

"Dostum, iyi misin? Dostum? Angus? *Angus?*"

Jensen onu sallıyordu. Angus, kafası bulanık ve başı ağrıyarak, gözlerini kırıştırdı ve yüzünde yoğun bir nem hissetti.

"Tanrım, dostum, *Tanrım!* Lanet olası telefonları bulamıyorum ve dostum, acilen ambulansa ihtiyacın var."

Angus onun sesini duydu, gölgesini gördü, ama bulunduğu odanın ve ötesinin karanlık olduğunu fark etti.

Sonra hatırladı.

"Diğeri," diye fısıldadı.

Jensen onun fısıltısını görmezden geldi ve bağırmaya devam etti, "Bir şeyler *ters gitti*, dostum. *Ters gitti*. O kızları, kadını, bilirsin, hizmetçileri buldum. Uyuyorlardı, dostum. *Uyuyorlardı*. Hepsi mutfakın yanındaki odanın köşesinde

birbirlerinin üzerine yığılmışlardı. Onları uyandıracak hiçbir şey yapamadım Angus. Onlar... *bayılmışlardı*."

"Diğeri," Angus fısıldayarak tekrarladı. "Ne?"

Jensen sordu.

Adamın gölgesine odaklanmaya çalıştı. "Diğeri."

"Senin kafan çok kötü durumda dostum. Kafanda yara var. Sabit dur, ben..."

Elini hızla uzatarak, Jensen Abbot'un ön koluna şiddetle tutundu.

"Bir başkası daha var," dedi, sesi güçleniyordu. "Bir ortak. Bir kadın. Bir *cadı*. Belle tehlikede."

"Bana bilmediğim bir şey söyle. Kızım kayboldu. Köpekler..."

Angus, başındaki ışıklar yüzünden hafifçe sallanmasına rağmen, hızla ayağa kalktı.

"Gidelim," dedi ve gölgeli kapıya doğru ilerledi. "Dostum, sen..."

Angus ona doğru döndü, kilt'i dönerek. "Jensen, *gidelim*."

Sonra geri döndü ve Jensen'in onu takip edip etmediğini beklemeden kapıya doğru koştu ve içeri girdi.

Belle

"Lütfen onu kapat," diye fısıldadı Belle, odanın köşesine sıkışmış, başı bulanık ve ağrıyor, yüzüne tutulan meşalenin ışığına karşı gözlerini kırıştırıyor, başının yanındaki saçlarından kalın bir nemin damladığını hissediyordu.

"Evet, güzelsin. Çok güzelsin," diye fısıldadı Belle, ama ortam o kadar karanlıktı ki, kafası darbe nedeniyle bulanıklaşmış, meşalenin ışığı gözlerini kamaştırıyordu, Belle onu göremiyordu. Hangi odada olduğunu bile göremiyordu.

"Benim..." diye başladı.

"Elbette biliyordum. Gazetede fotoğraflarını gördüm, *hepsini*. Ama o bana söyledi. Tekrar tekrar, tekrar *tekrar*, ne kadar güzel olduğunu söyledi. Benden daha güzel. Benden daha iyi. Yumurtaların dünyadaki en iyisiydi. Saçların çok yumuşaktı, çok güzel bir renkti. Gözlerin, çok

gri, çok güzeldi. Kıyafetlerin çok modaydı. Ve onları sen tasarlamıştın. *Sen.* Küçük Dinamo. Onun güzel Belle'i. Onun güzel, tatlı, *mükemmel* Belle'i, hiçbir şey... hayır... *yanlış* yapamayan Belle'i."

"Kimsin sen?" Belle fısıldadı, kim olursa olsun, deli olduğunu biliyordu.

Işığы Belle'in yüzüne tuttu, Belle ışığa ve başındaki zonklamaya gözlerini kırıştırdı ve bu uzun bir süre devam etti, sonunda cevabını fısıldadı.

"Ben hiç kimseyim."

Baron, Gretl ve Shadow

Ahır kapısını kırdıktan sonra, Shadow ahırın içinden dörtmala koştu ve Baron ile Gretl'in yüksek sesle havlamaya ve ulumaya başlamasıyla, toynaklarıyla ahır kapılarına vurmaya başladı.

Shadow'un güçlü darbeleri karşısında mandal dayanamadı ve her iki kapı da açıldı.

Üç hayvan da tereddüt etmeden karanlık ve fırtınalı geceye fırladılar.

Jack/Joshua

Joshua, taş merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kuleye koştu. Kıvrımlı merdiven boşluğunu dönerek sahanlığa ulaştığında, iki çocuğunun da gözleri ona çevrildi.

Ama onlarda bir sorun vardı. *Onların içini görebiliyordu.*

"*Jack, hayır!*" Lewis, oğlunun gözleri ona dikilmiş, geniş ve dehşet içindeyken bağırdı.

Ama o tereddüt etmeden onlara doğru koştu. Onlar süzülüyorlardı, evet, ondan uzaklaşıyorlardı, sahanlığın karşısına, genç bedenleri arkalarındaki görünmez bir bariyere çarpıyordu, bu yüzden sahanlığı koşarak geçtiğinde onları yakalaması kolay oldu.

Ve onları yakaladı. Dizlerinin üzerine çökerek, uzun kollarını yanlara doğru salladı ve onları küçük bedenlerinin etrafına doladı.

Vücudunun dokunuşuyla anında katılaştıran, gerçek hale gelen, etten kemik haline gelen vücutlar, Joshua çocuklarını kendine doğru çektiğinde, onların sıcaklığını hissetti ve daha da fazlası, *onlar* da onun gücünü hissettiler.

"Aman Tanrım, Lewis," diye fısıldadı Myrtle.

"Güvendesiniz," diye fısıldadı Joshua, onları kendine yaklaştırarak.

"Belle," diye fısıldadı Lewis, Joshua başını kaldırdı ve oğluna baktı.

"Lewis?" diye sordu.

"Belle," diye fısıldayarak tekrarlardı Lewis, sonra daha yüksek sesle, "Belle." Joshua, oğlunun gözlerinin omzunun üzerinden bakışını izledi ve "*Baba!*" diye bağırdı.

Joshua onları bıraktı, ayağa kalktı ve Caleb Caldwell merdivene ulaştığı anda döndü, kolları sallanıyordu, iki eli de kalın, ağır bir şamdanı kavırıyordu ve vurdu.

Belle

Belle kendini toparlarken, deli kadın fısıldadı: "Bıktım artık." Belle'in bulanık zihninde, oradan hemen kaçması gerektiği düşüncesi belirdi. "Duymaktan bıktım. Hissetmekten bıktım. *Bıktım artık!*"

"Ben..." Belle, kaçmak için duvar boyunca ilerlemeye başlarken, aniden kendi kendine vücudu kilitlendi.

Sonra gözlerini kırptı.

Gözlerini açtığı anda, artık Belle değildi. Brenna'ydı.

Ve çocukları ile Joshua tehlikedeydi.

Bu yüzden tereddüt etmeden, zihni berrak, kafasındaki ağırlığı hafiflemiş, bacakları kapıya doğru koşmaya başladı.

Sadece iki adım atabildi, sonra yakalandı, geri itildi ve duvara çarptı.

Önünde duran gölgeli kadına baktı.

"Beni geçirin," diye talep etti ve sözleri üzerine yanağına keskin bir tokat yedi ve kadın ona vurduğunda başı şiddetle yana doğru savruldu.

"Yıllardır yeterince konuştun Belle Abbot, üstelik *orada* bile değildin. Şimdi konuşma sırası bende," dedi kadın ona.

Brenna bu deliliği görmezden geldi, aklında tek bir şey vardı ve kapıya doğru tekrar yürümeye başladı, ancak kadın tekrar üzerine atlamadan önce çok uzağa gidemedi. İttiler, itişip kakıştılar, tekmelediler.

"Neden bunu yapıyorsun!" diye bağırdı Brenna mücadele ederken. "Bırak geçeyim! Kocam ve çocuklarımın bana ihtiyacı var."

"*Umurumda değil!*" Brenna acımasızca itilirken, deli gibi bir çığlık yanıt olarak geldi.

Uzuvlarının kontrolünü kaybetti ve geriye doğru sendeledi, ancak zorlukla ayakta kalmayı başardı, ancak kadının bir şeye tutunup kolunu kaldırarak hızla kendisine doğru geldiğini gördü.

Kadın çok yakındaydı, kaçacak zaman yoktu, bu yüzden Brenna korkarak çömeldi ve kolunu kaldırarak darbeyi savuşturmaya çalıştı.

Kadın bunu başaramadı çünkü Joshua'nın iki Alsas köpeği havlayarak ve hırlayarak odaya girdi. Baron havada sıçrayarak kadının üzerine atladı ve onu yana doğru devirdi. Köpek kadına saldırmaya devam ederken, Gretl Brenna'ya doğru koşarak geldi, sonra hızla kapıya geri çekildi, Brenna'ya ve kapıya tekrar koşarak geldi ve sızlanmaya başladı.

"Nerede olduklarını biliyorsun," diye fısıldadı

Brenna. Gretl yumuşak bir şekilde havladı.

"Beni götür," diye ısrar etti Brenna. Gretl kapıdan dışarı çıktı, Brenna da onun peşinden koştu.

Kocasına ve çocuklarına doğru koşuyordu.

Angus

Jensen peşindeyken, Angus doğu kulesinin merdiven boşluğuna doğru köşeyi döndü ve tüm vücuduyla Jack Bennett'a çarptı.

İki adım geriye savruldu ve gölgeli figürlere baktı. Hayır, sadece Jack değildi.

Jack, bir koluyla Myrtle'ı sıkıca tutarken, diğer eliyle Lewis'in elini sıkıca kavramıştı.

İki çocuk da gerçektir. Hayalet değillerdi.

Gerçek.

"Hayatımda ilk kez böyle bir şey görüyorum," diye mırıldandı, görünüşte canlı ve nefes alan çocukları izleyerek.

"Vay anasını," diye mırıldandı Jensen arkasında.

"Caldwell merdiven boşluğunda," diye bilgilendirdi Jack ve Angus, Jack iki adamın arasından geçip ilerlerken şaşkınlığını gizledi. "Çocuklarımı güvenli bir yere götürmem ve karımı bulmam gerekiyor."

"Çocuklarınız mı?" Angus onu takip ederek yakından baktı, daha doğrusu, ıslak, geniş sırtını ve smokin ceketini inceledi.

"Karın mı?" Jensen, Angus'u takip ederek sordu.

Jack durdu ve çocuklarla birlikte döndü.

"*Karımı* bulabilmem için çocukları güvenli bir yere götürmem gerekiyor," dedi keskin bir sesle.

"Uh, tamam, evlat," diye mırıldandı Angus.

Eşi, çocukları... Jack'le uğraşmıyorlardı. Joshua vardı.

En azından *bunu* daha önce görmüştü.

Angus Jensen'a döndü. "Lila nerede?" "Çizim

odasında," diye cevapladı Jensen.

Angus Jack'e, ya da tahminine göre Joshua'ya baktı. "Lila onları güvende tutacaktır."

"Salon," diye mırıldandı Jack, döndü ve çocukları da yanına alarak hızla evin içinden salona doğru yürüdü.

Kapıları açtı ve Angus, kadınların mum yakmış olduğunu, bu yüzden loş bir ışık olduğunu gördü. Ayrıca solgun yüzleri gördü ve nefes kesen sesleri duydu.

Ama görebildiği tek şey buydu.

Hepsi bir köpeğin havlamasını duyunca döndüler ve Belle'in yüksek topuklu ayakkabılarla köpeğin peşinden koşarken, ellerini eteğine koyup onu tuttuğunu gördüler.

"Aşkım," Angus, Jack'in mırıldandığını duydu.

"Tatlım!" Angus, Belle'in ağladığını duydu.

Sonra Angus ve diğerleri Belle'in doğrudan Jack'e koşarak kollarını ona ve Myrtle'a doladığını ve Lewis'i de kucakladığını izlediler.

Görünüşe göre Belle, yaşayan, nefes alan Myrtle ve Lewis'in varlığı onu hiç etkilememişse, Brenna'ydı.

Bu Angus'u da etkilemedi ama Jensen'ı etkiledi.

"Vay anasını," diye mırıldandı Jensen.

Hâlâ sarılmış halde, Belle üst vücudunu geriye doğru eğdi ve Jack'in gözlerine baktı.

"Bir terslik var," dedi, aynı anda Jack de "Tehlike var" diye bağırdı.

"Gördüğüm şey, düşündüğüm şey mi?" diye fısıldadı Rachel.

"Eğer gördüğüm şey buysa, sen de benim gördüğümü görüyorsun," diye fısıldadı Lila cevap olarak.

"Sanırım ben de aynı şeyi görüyorum," diye fısıldadı Joy.

Salondan bir kargaşa sesi geldiğinde tüm oda sessizleşti ve gerildi. Koşma sesleri duyuldu ve ardından ıslak, resmi kıyafetli, ayakkabısız Yasmin ve aynı derecede ıslak, biraz resmi ama kesinlikle eksantrik giyimli Cassandra kapıda durdu.

"Caleb Caldwell'in bir ortağı vardı ve o bir cadıydı!" diye bağırdı Yasmin.

"Benim şöhretimi çaldın dostum," diye mırıldandı Cassandra.

Ama Yasmin'in gözleri fal taşı gibi açıldı, vücudu geriye doğru sallandı ve *"Aman Tanrım! Myrtle ve Lewis gerçekmiş!"* diye bağırdı.

Cassandra bu gerçeği kavradı ve gözleri Angus'a kaydı. "Bunu hiç gördün mü?"

"Hayır, hiç," diye cevapladı Angus, başını sallayarak ve sonra ekledi, "Bu işin en iyi yanı. Yıllarca bu işi yapabilirsin ve hala şaşkırmaya devam edersin."

Cassandra Jack, Belle ve çocuklara dönerek, "Bu, Winterfest Coven toplantısında ciddi ciddi konuşulacak bir konu olacak," diye mırıldandı.

Jack bu noktada araya girdi ve Angus'un gözleri ona kaydı.

"Seni tanıyorum ama tanımiyorum. Bunu anlamıyorum. Ayrıca umurumda da değil. Caleb Caldwell benim evimde. Çocuklarımı güvenli bir yere götürmek için onu etkisiz hale getirebildim, ancak uzun süre baygın kalacağını sanmıyorum. Ayrıca bu evden ayrıldığını da sanmıyorum. Hâlâ burada. Her zamanki gibi, yaramazlık yapmaya niyetli. Onu bulup halletmek için daha fazla gecikmemeliyiz."

"Bir kadın var," diye araya girdi Belle. Artık Jack'in yanındaydı, bir koluyla Lewis'i kendine çekmiş, diğer koluyla Jack ve Myrtle'ı tutuyordu. "Batı kanadında. Yatak odalarından birinde." Başını geriye eğdi ve Jack'e baktı. "Sevgilim, korkarım o kadın deli."

"Caldwell ve ortağı," dedi Cassandra ve Yasmin'i de yanına alarak odaya girdi ve kapıları arkasında kapattı. Otomatik olarak bir araya gelen cemaate döndü. "Evet, bir vizyon gördüm," diye duyurdu. "Geçmiş ve gelecek. Caldwell yerel bir cadıyla ittifak kurdu. Bunu gizlice yaptı. Kimse bunu bilmiyordu. Ne yazık ki, bunu bildiği tek yolla yaptı. Onu döverek boyun eğdirdi ve kendisine yardım etmesini sağladı. Anladığım kadarıyla, o da reenkarne olmuş. Ve mutsuz olan durumu daha da mutsuz hale getirmek için, Calvin Cole'un karısı olarak reenkarne olmuş."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Rachel. "Kahretsin," diye

mırıldandı Jensen.

"Harika, gerçekten harika," diye bağırdı Lila.

"O da burada," diye ekledi Cassandra. "İkisi de burada. Caldwell'in ona zorla yaptırdığı büyü, Brenna ve Joshua'nın asla bir araya gelmemesi, asla mutlu olmaması, hayatlarını dolu dolu yaşamamasıydı. Bunu başarmak için, reenkarne olacaklarsa, Caldwell ve ortağının da reenkarne olduğu bir zamanda reenkarne olmaları gerekiyordu, böylece Brenna ve Joshua'yı, ya da bizim zamanımızda Jack ve Belle'i sonsuza kadar mutlu yaşamaktan alıkoyabileceklerdi."

"Peki onları nasıl durduracağız?" diye sordu Joy.

"İkisi de yok edilmeli," diye cevapladı Cassandra. "O ortadan kaldırılırsa geri gelmez. Ve o cehenneme sürülürse, onun için her şey biter. Ama Caleb Caldwell tam bir pislik olduğu için bir sorun var. Bildiğimiz gibi, çocuklar hayaletler, ya da şey,"

küçük çocuklara bakarak devam etti, "*yarı hayaletlerdi*. Ve bu Caldwell'in emriyle oldu çünkü, cidden, bu adam tam bir pislikti. Cadıyı, çocukları boğduktan sonra ruhlarını buraya bağlamak için onlara büyü yapmaya zorladı. Babaları ve bu evin efendisi *dışında hiç* kimsenin önünde görünemezlerdi. Eğer görünürlerse, Caldwell bu dünyaya geri dönecek, canlı ve nefes alan bir şekilde, böylece eğlenebilecekti." Jack ve çocuklara baktı ve sözlerini bitirdi, "Sanırım böyle oldu."

"Aynen öyle," diye cevapladı Jack ve Belle ile çocukları kendine yaklaştırdı.

"Bu da demek oluyor ki," diye devam etti Cassandra, "büyülü kaostan korunmak için yaptığım onca çalışma boşa gitmiş. Burada iki insanla karşı karşıyayız. Ve bu da her şeyin mümkün olduğu anlamına geliyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı Jensen yine.

"Öyleyse neden çocuklar gerçek, Jack ve Belle ise... tam olarak Jack ve Belle değiller?" diye sordu Lila.

Cassandra başını salladı. "Emin değilim ama tahminimce aşk çok güçlü bir şey."

"Ne?" Belle fısıldadı ve Cassandra'nın gözleri ona kaydı. "Aşk çok güçlü bir şeydir dostum. Kimsenin kontrol edemeyeceği kendine özgü bir büyü vardır

kimsenin kontrol edemeyeceği bir sihir barındırır. Aşk varsa ve çok fazla aşk varsa, her şey olabilir."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Joy.

"O halde Caldwell'ı ve bu cadıyı yok etmeliyiz," Jack konuyu gündeme getirdi.

"Anladın," diye cevapladı Cassandra.

"Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?" diye sordu Jack.

"Şey, o burada olmaması gereken biri, bu yüzden ona istediğimizi yapabiliriz. O ise gerçek, bu zamandan, ama ruhuna reenkarne olmuş cadı bağlı. Bu yüzden onu çıkarmamız gerekiyor."

"Miles'a yaptığın törenin aynısını mı yapacağız?" diye sordu Joy.

"Aynen öyle," diye cevapladı Cassandra.

"O zaman öyle yapalım," dedi Jack, eğilip Myrtle'ı ayağa kaldırdı.

"Uh, bunu yapmak için içinde cadı olan cadıya ihtiyacımız var," dedi Cassandra, Jack doğrulup gözlerini ona diktiğinde.

Ve cevap verirken sesi düşük bir gürültü gibiydi: "O zaman onu bulalım onu bulalım."

Cassandra sırttı.

Belle dudaklarını

ıslattı.

Angus kırbacını almaya doğru hareket etmeye başladı.

Odanın kapıları açıldı ve Lachlan ve Lorna,

ıslak bir şekilde içeri girdi.

Lorna, "Lach aile işini bırakıp yarış pilotu olmalı" dedi.

Aynı anda Lachlan çocukları gördü, kırmızı kaşları yukarı kalktı ve

"Lanet olsun, kahretsin" diye mırıldandı.

Caleb

"Daha önce olduğu gibi, sen çocuklarla ilgilen, ben Brenna ile ilgileneceğim," diye emretti Caleb.

Kız başını salladı.

"Belle'i istiyorum."

"Brenna'yı ben

alacağım."

"*Belle'i*

istiyorum."

Elini kaldırdı ve sertçe kızın elmacık kemiğine indirdi.

O kadar sert vurdu ki, başı yana doğru savruldu ve sendeledi.

"Brenna'yla *ben* ilgilenirim. Sonra Joshua'yı gönderirim. *Sen* çocukları al."

Kendini toparlayarak, elini yanağına koydu ve içgüdüğü ona "Tamam" demesini sağladı.

"Gidelim," dedi, elini ona doğru uzattı.

İçgüdüğü yine onu elini ona doğru uzatmaya zorladı, o da elini tuttu ve onu odadan sürükleyerek çıkardı.

Jack/Joshua

"Bu hoşuma gitmiyor," diye homurdandı.

"Ben de hoşlanmıyorum," diye fısıldadı Brenna ve kolunu ona dolayan adam, onu kendine doğru çekti.

"Bize güvenin," tanımadığı ama yine de tanıdığı İskoç, emin bir şekilde söyledi.

Joshua mutfaktaki dış kapıda durdu ve İskoçyalıyla göz göze geldi.

"Karım ve ben çocuklarımızın yanında olmalıyız."

"Onu oraya çekmeliyiz ve aynı zamanda karını da çocukların yanına çekmeliyiz." İskoç adam yaklaştı ve sesini alçaltarak konuştu. "Seni yanlış yönlendirmeyeceğiz, evlat. Bize güven."

Joshua onun bakışlarını karşıladı, ama aslında bilmiyordu, ama yapabileceğini biliyordu.

Bunu çözmek için zamanı olmadan, başını salladı, kapının yanındaki askılara döndü ve bir yağmurluk aldı. Karısına giymesine yardım etti, sonra onu kendine doğru çevirdi ve ellerini boynuna koydu.

"Her şey yoluna girecek, aşkım," diye fısıldadı. "Umarım," diye fısıldadı kadın.

Başını eğip dudaklarını dudaklarına değdirdi, boynunu güven verici bir şekilde sıktı, sonra döndü ve üç adamın peşinden fırtınalı geceye doğru onu götürdü.

Diğeri

Kapıyı açtı ve tütsü kokusunu alır almaz mum ışığını gördü.

Ve odanın ortasında birbirine sarılmış çocukları da hemen fark etti.

Küçük kız, yüzünü oğlanın boynuna çevirmeden önce kısa, boğuk bir çığlık attı ve oğlanın, ona meydan okurcasına bakarken kız kardeşini kollarının arasına sıkıca aldığını gördü.

Odaya girerken deli gibi sıırttı.

Dört adım içeri girdiğinde, kapı arkasından kapanmadan önce çocukların geri çekilmediğini fark etti ve beş kadın üzerine atladı.

Kısa bir süre direndi.

Ne zaman pes etmesi gerektiğini çoktan öğrenmişti.

Joy ve Rachel

Çırpınan kadının bacaklarından birini tutan Joy, diğer bacağını tutan Rachel'a dönerek fısıldadı: "Saçını çekmene gerek yoktu."

Rachel arkadaşına baktı. "Evet, çekmem gerekiyordu."

Joy, kaba olabileceğini düşünerek gülümsemeyi engelledi ve devam etti: "O zaman bu kadar sert çekmene gerek yoktu."

"Bu tartışılabilir," diye mırıldandı Rachel ve kenara çekildi, ancak Lorna'nın hareket ettirdiği bacağı bağlamak için tutmaya devam etti.

"Bu arada," diye başladı Joy ve Rachel ona baktı, "elbisenin çok güzel olduğunu söylemiş miydin?"

Rachel kocaman bir gülümsemeyle, "Hey, teşekkürler. Belle tasarladı. Bu arada, seninki de çok güzel," dedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lorna, ipi sıkıca çekti ve kadın çığlık attı.

Joy dudağını ısırdı, ama bu gülümsememek için yaptığı bir başka çabaydı. Rachel ise hiç aldırmadı.

Sadece gülümsedi.

Belle/Brenna

Kollarını birbirlerine sıkıca dolayarak, uçurumun üzerinde birlikte durdular. Yıldırım ve gök gürültüsü kesilmiş, etraflarını sis sarmış, rüzgâr saçlarını ve giysilerini savuruyordu.

"Eve gitmeliyiz," diye fısıldadı onun boynuna, daha da sıkı sarıldı ve onun kolları daha da sıkılaştı.

"Bu iş bittiğinde çocukları alıp eve gideceğiz," diye fısıldadı Joshua.

"Onları özledim." Sesi titriyordu ve Joshua'nın kolları daha da sıkılaştı.

"Ben de," diye mırıldandı ama düşük ses sert çıkmıştı.

Kafasını geriye eğdi ve onun güzel, çarpıcı yeşil gözlerine baktı. Joshua Bennett'in varisi James ile paylaştığı gözler.

"Ben de seni özledim, sevgilim."

Bir eliyle kadının çenesini kavradı ve yüzünü ona yaklaştırdı, sesi alçak ve gürültülüydü, "Ben de seni, aşkım" diye cevap verdi.

O, onun yapmak üzere olduğunu bildiği şeyi, onun sevdiği şeyi, birlikte oldukları zamanlarda çok sık yaptığı şeyi, dudaklarını onun dudaklarına değdirmek üzereyken, onu hissetti.

Joshua da hissetti, çünkü parmak uçları kadının cildinde gerildi, gözleri öfkeyle kısıldı ve başını kaldırdı.

Kocasının kollarında döndü ve sisin içinden beliren figürü izledi.

Kalbi sıkıştı, midesi bulandı ama eli kaşındı.

Ve ne olduğunu bilmeden, kocasının kollarından kurtuldu, ileriye doğru yürüdü ve kocası niyetini anlamaya başlamadan önce elini geri çekip, ölmüş olması gereken eski kocasının yüzüne o kadar sert bir tokat attı ki, kocasının başı yana doğru savruldu.

Onun yanan gözleri yavaşça ona döndü ama o korkmadı. "Bu gece," diye fısıldadı, "cehennemde yanacaksın."

Sonra ellerini onun göğsüne koydu ve itti, ayakları hareket etti, onu geri itti, onunla birlikte, doğruca uçuşuma doğru.

Myrtle ve Lewis

Myrtle başını kaldırdı ve gözleri Lewis'inkilerle buluştu.

"Anne," diye fısıldadı.

"Baba," diye fısıldadı Lewis.

Cadının ruhu, divanda kıvrılmış, güçlü ve korkutucu bir çığlık atan kadından kurtuldu ve parlak beyaz kıvılcımlar halinde patlayarak odanın her yerine dağıldı.

Çocuklar bunu görmedi.

Kapıya doğru koşuyorlardı.

Ebeveynlerine doğru
koşuyorlardı. Uçuruma
doğru koşuyorlardı.

Lachlan

"Belle! Brenna! Kim olursa olsun! Kavga etmeyi kesin!" Lachlan, Bennett ve Caldwell'ın uçurumun kenarında iki Alman çoban köpeğinin teşvik edici havlamaları eşliğinde çatışırken, çılgınca kavga eden kadını kollarında tutmaya çalışırken kulağına dişlerini sıkarak bağırdı.

"Bırak beni!" diye bağırdı kadın, vücudunu sertçe çekerek, ama Lachlan onu tutmaya devam etti.

onu tuttu.

"Onu uçuruma götür, evlat! Onu aşağı at!" Angus gürledi, ve Jensen, dövüşenlerin etrafında daire çizerek alanı dar tutuyor, Caldwell kaçmaya çalıştığında onu Bennett'in yumruklarına doğru itiyorlardı.

"Ben..." Bennett, Caldwell'ın çenesine bir yumruk attı. Yumruğu Caldwell'ın gömleğine takıldı ve Caldwell tekrar dikleşti. Bennett homurdanarak devam etti, "Ben..." ve bu sefer Caldwell'ın elmacık kemiğine bir başka acımasız darbe indirdi. "*Eğleniyorum!*" diye bitirdi ve bir başka acımasız darbe daha indirdi, Caldwell'ın bacakları altından kaydı ve Bennett onu yere çakılmaya bıraktı.

"Dostum, cidden, hava soğuk, yağmur yağıyor, ben açım ve bu lanet olası aptal takım elbiseyi giyiyorum. Onu uçurumdan aşağı atabilir misin, böylece içeri girip lanet olası *yemeğimi yiyebilirim?*" Jensen, Bennett bacağını geri çekip yerde yatan adamın karnına güçlü bir tekme attığı sırada böyle ricada bulundu.

"Henüz bitmedi," diye cevapladı.

"Delikanlı, karın da soğukta ve yağmurda dışarıda ve akşam yemeği yemedi," diye hatırlattı Angus Bennett'a. Bennett başını kaldırdı ve gözleri Belle'e kaydı.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu düşünceli bir şekilde. "Devam et," diye cesaretlendirdi onu.

"Siktir," diye mırıldandı Lach.

Bennett bir tekme daha attı.

"Anne! Baba!" Çığlıklar geceyi yırttı, sonra sisin içinden iki çocuk belirdi ve Belle'ye doğru koştular.

Lach onu bırakarak çömeldi, kollarını açtı ve ikisi de ona çarptı. Çarpışan ağırlıklarıyla vücudu sallandı ama kollarını çocukların etrafına doladı ve güçlü kalmaya çalıştı.

"Her şey yolunda, tatlılarım. Her şey yolunda. Babam kötü adamla ilgileniyor, sonra her şey yoluna girecek," diye onları sakinleştirdi. Lorna, Cassandra, Lila, Rachel ve Joy çocukların peşinden koşarak uçuşumun kenarında durdular.

"Cadı mı?" diye sordu Bennett keskin bir sesle, uçuşumun kenarında yatıp inleyen Caldwell'den uzaklaşarak.

"Şey, o kaltak cadı, yok edildi ve cehenneme gönderildi," diye başladı Cassandra. "O sıradan kaltak, salonun divanına bağlandı ve ben ona uyku büyüğü yaptım, böylece uyanacak, hmm... Sanırım... Çarşamba günü."

"Harika," diye mırıldandı Bennett, aynı anda Joy çığlık attı, "*Jack!*"

Ve tüm gözler Caldwell'in kendini yukarı çekip Bennett'a uzanan kolunu gördü ve tam onu yakalayacakken, birdenbire kocaman, gri bir at uçuşuma doğru dörtlü geldi, sırtında Miles Bennett ve önünde Jack'in asistanı Olive Mayfair vardı.

Jack vücudunu bir tarafa attı, Miles ve Olive öne eğildiler, at arka ayakları üzerinde yükseldi ve ön toynaklarıyla Caldwell'a vurdu.

Caldwell bir adım, iki adım geriye savruldu ve sonra uçuşumun kenarından aşağı düştü.

"*Breeeeeeehhhhhnnaaaaaaahhhhh!*" diye bağırdı aşağı inerken, adı aniden kesildi.

Herkes hareketsizce durdu, konuşmadı.

Ve Lorna, "Eh, bu biraz hayal kırıklığı oldu" diye mırıldanana kadar böyle devam ettiler.

Aynı anda, Lachlan'ın daha önce hiç görmediği bir adam koşarak geldi, aniden durdu ve Belle'in kollarında tuttuğu dönem kıyafetleri giymiş iki çocuğa baktı.

"Lanet olsun," Lachlan'ın tanımadığı adam, Mickey Dempsey, Bennett'a bakmadan önce fısıldadı. "Tanrım, dostum. Bu doğru."

Adam bu şaşkın sözleri söyledikten sonra, orta yaşlı bir kadını kollarında tutan, devasa gri bir atın sırtında çıplak ve sıırıslıklam bir şekilde oturan Miles, Jack'e alaycı bir şekilde "Geciktiğimiz için üzgünüz" dedi.

Bunun üzerine Lachlan kahkahayı patlattı.

Lila

"Emin değilim," diye fısıldadı Rachel, Belle, Jack ve çocukların az önce üstünden kaybolduğu merdivenlerin altında Lila ve Jensen'la birlikte kıvrılmış halde.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim," dedi Jensen, onu kollarında tutarak. "Ama..."

"Rachel, canım," dedi Lila, gözlerini merdivenlerin tepesinden ayırıp güzel, sevgili kızına gülümsedi. "Her şey yoluna girecek."

Kızının nefes aldığıını izledi. Sonra başını salladığını gördü.

Lila da nefes aldı.

Sonra çizim odasına dönerek, "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı ve her zamanki gibi, tarihte daha doğru sözler söylenmediğini düşündü.

Jack/Joshua

"Uyu," diye mırıldandı, büyük yatakta kollarında tuttuğu üç varlığa.

"Ama..." Lewis, Joshua'nın kaburgalarından başını kaldırıp babasına bakarak söze başladı.

"Uyu, oğlum," diye fısıldadı Joshua.

Lewis gözlerine baktı. Sonra başını salladı ve yatmaya hazırlandı. Joshua ailesini kendine daha da yaklaştırdı.

Dışarıdaki fırtına dinmişti. Joshua Bennett ailesini kendine yakın tutarken, yağmur artık hafif ve sakin bir şekilde yağıyordu.

Lewis'in başı göğüs kafesinde ağırlaşmaya başladı ve Joshua ile Brenna, oğullarının uykuya daldığını hissettiler. Karısının da bunu fark ettiğini anladı, çünkü karısı başını omzundan kaldırdı, boynunu geriye doğru eğdi ve gözleri onun gözlerine baktı.

Joshua boynunu eğdi ve karısının tatlı dudaklarına dudaklarını değdirdi. Ve bunu yaptığında, yüzyıllar sonra bile hatırladığı kadar tatlı olduğunu fark etti.

Ağzını çekince, Myrtle'in başının karnından kalktığını hissetti ve kızına baktı.

"Biliyordum, seni her zaman sevdiğimi *biliyordum*, Jack."

Joshua gölgelerin arasından gülümsedi ve fısıldadı, "Uyu, Myrtie Mine."

Kızının gülümsemesini izledi.

Sonra kızı da "Tamam" diye fısıldadı ve uykuya daldı.

Gözleri Brenna'ya kaydı ve onun gülümsemesini de mutlu bir şekilde karşıladı. Sonra o da uykuya daldı.

Kızlarının ağırlığı ve güzelliği vücudunda hissedilirken, önce küçük olan, sonra büyük olan kızlarının uykuya daldığını hissetti.

Kısa bir süre sonra Joshua Bennett'in gözleri kapandı.

Birkaç saat sonra, güneş göz kapaklarına parlak bir şekilde vururken, Jack gözlerini açtı ve kendini ve Belle'i yatakta yalnız buldu, Belle kollarında sıkıca sarılmıştı.

Belle'in yatağının yanında künyeler çınladı ve Belle kıpırdadı.

Kollarını daha da sıktı.

Belle başını kaldırdı, Jack'in vücuduna baktı, sonra başını ona çevirdi. Jack, Belle'in gözlerinin uykulu olduğunu fark etti, ama bu, gözlerinde şaşkınlık ve üzüntü olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Eve geldiler," diye fısıldadı.

"Evet, canım," diye fısıldadı Jack.

Gözlerinin dolduğunu gördü.

Belle'in boğazı düğümlenince, onu kendine çekti ve Belle yüzünü boynuna gömüp ağlarken onu kollarının arasında sıkıca sardı.

Jack iç geçirdi.

Sonuncu da indi.

EPILOGUE

Mükemmel Plan

Jack

ÇOĞUNLUKLA KORUMA GÖREVİNDE OLAN JACK, atalarının evinin merdivenlerinde, yanında duran nispeten çekici, kesinlikle solgun kadının yanında duruyordu, ama kadın hala çekiniyor gibi görünüyordu.

"Asistanım sizinle iletişime geçecek," dedi Jack. "Adı Olive Mayfair. Sizinle iletişime geçtiğinde, sadece sizin adınıza olan bir banka hesabının numarasını ona vermeniz gerekecek. Bunu yaptığınızda, o da bu hesaba para yatıracak. Bu para, istediğiniz bir yerde rahatça yeni bir hayat kurmanız için yeterli olacaktır. Ancak, eğer onunla birlikteyseniz, onunla iletişim halindeyseniz veya bu hesapta onun adı da varsa, kendi başınıza kalacaksınız."

"Onu terk etmeyeceğim," diye mırıldandı merdivenlere.

"Bu senin seçimin," diye cevapladı adam. "Yanlış bir seçim ama senin seçimin."

Kadın sessiz kaldı.

Jack gözlerini yola çevirdi, taksinin gelmesini bekledi

O anda fısıldayan bir ses duydu: "Peşime düşecek." Jack ona baktı.

"Düşmeyecek."

Kadın nefes aldı ve Jack, kadının çenesini kaldırmak için ne kadar çaba sarf ettiğini fark etti
gözlerine bakmadı.

Kızın bakışları omzuna takıldığında ve yumuşak bir sesle "Gelecek" dediğinde Jack'in kalbi sıkıştı.

"Bana güven," dedi Jack kararlı bir şekilde. "O... *yapmayacak...*"

Onun ses tonuna başını salladı, gözleri onun gözlerine baktı, sonra başka yere çevirdi.

Jack bakışlarını tekrar yola çevirdi ve bekledi.

"Olive'e aramasını söyle." Onun mırıldandığını duydu ve Jack, tanımadığı, Belle'ine zarar vermiş ama yine de kırılmış bir kadın için hissettiği rahatlama ile içini çekti.

"Söylerim."

"Ve söyle... söyle..." Tereddüt etti, sonra sessizce, "Belle'e söyle, ben... Yeterince... Dün gece, tam olarak kendim değildim."

—

Jack ona baktı. "Dün geceki davranışını anlayabilecek biri varsa, o da Belle'dir. Endişelenme. İyileş ve hayatını yaşa. Ama bunu başka bir yerde yapmanı tavsiye ederim. Yeni bir hayata başlaman için sana para vereceğim ama hepsi bu kadar. Daha fazlası olmayacak. Ayrıca, seni bir daha görmek istemiyorum. Belle'yi bir daha görürsen, sonuçları hoşuna gitmeyecek."

O hemen başını salladı.

Jack tekrar iç geçirdi, başını çevirdi ve sonunda, Tanrıya şükür, taksinin yoldan geldiğini gördü.

Yumuşak bir sesle, "İyileşeceksin. O da iyileşti." dedi. "İyi bir adam buldu."

"Gücünü buldu ve bu gerçekten de aşktan geldi, ama sadece benim aşkımdan değil. Eğer seni gerçekten ve sağlıklı bir şekilde önemseyen insanlarla çevreni saracak kadar akıllıysan, sen de aynısını yaparsın."

Kızın gözlerinin yüzüne bakmak için ona baktı.

"Deneyeceğim," diye fısıldadı kız.

"Güzel," diye fısıldadı Jack.

Dudaklarını dişlerinin arasına çekti ama yine de dudaklarının uçları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı, sonra hızla başka yere baktı ve Jack onun taksiye koşmasını, kapıyı açıp içine girmesini izledi.

Taksinin uzaklaşmasını izledi.

Ve taksi gittikten sonra, ona adını sormadığını fark etti.

Döndü ve merdivenleri çıkarken yukarı baktı ve Lila'nın üstte durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturduğunu, başını çevirdiğini ve gözlerini artık boş olan şeride diktiğini fark etti.

Merdivenlerin tepesine vardığında, onun yanına yaklaştı ve Lila başını geriye eğerek onun bakışlarını yakaladı.

"Sen iyi bir adamsın, Jack Bennett," dedi sessizce.

"Yeterince kabus gibi bir hayat yaşadı. Buna bir de benim katkım gerekmedi," diye cevapladı Jack.

"Dediğim gibi," diye başladı Lila, "sen iyi bir adamsın, Jack Bennett."

"Teşekkürler, Lila," diye mırıldandı, dudaklarının seğirdiğini hissederek, ve kapıya doğru kolunu uzattı, onun önünden geçmesi için.

Lila kıpırdamadı.

Bunun yerine, ona şöyle dedi: "Elbette izlemeye geldim, ama aynı zamanda sana bu kapıların ardında bir drama olduğunu söylemeye geldim."

Jack yavaşça gözlerini kapattı.

Gözlerini açtı ve sormak istemediği bir soru sordu: "Peki o ne olabilir?"

"Yasmin," diye cevapladı. "Tekrar soruyorum, neymiş o?"

Lila sırtıttı. "Yasmin, dün geceki olaylardan sonra Quincy'nin hayatının aşkı olduğunu ve onu kaybetmek istemediğini fark etti, bu yüzden bu sabah ilk yaptığı şey ona bunu söylemek oldu, o da ona gölün içine atla dedi, bir tür drama."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jack, gözleri kapıya kaydı.

"Her şey patlak verdi ve Cassandra, Joy ve Rachel sabah odasında onunla birlikte, bu yüzden tavsiyem, o odadan uzak dur," dedi Lila.

"Anlaşıldı," diye cevapladı Jack.

"Şahsen," diye devam etti, Jack'in ona bakmasını sağlayan bir konuşma tarzıyla, "Miles'ı bulup onu teselli etmesi için göndermeyi düşünüyorum. Ahırda olduğunu duydum. Bir sonraki durağım orası. Bu fikir hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence Quincy Delacourt, mücadele ettiği şeytanlar yüzünden yanlış ve duygusal bir şey yapan iyi bir kadını affetmeyecek kadar aptalsa, ona yardım etmeli ve onu tek başına bırakmamalıdır. O zaman o iyi kadını kaybetmeyi hak eder," diye cevapladı Jack ve ekledi, "Ve Lila, benim düşüncem budur."

"Tamamen katılıyorum," dedi Lila gülümseyerek, gözleri parıldayarak.

"Sence şimdi gidip nişanlımı bulabilir miyim?" diye sordu Jack kibarca.

Bu sefer Lila elini kapıya doğru uzattı ve "Git bakalım" dedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Jack ve kapıya doğru yöneldi.

"Öğle yemeğinde görüşürüz," diye cevapladı kadın ve merdivenlerden aşağı indi. Jack, görüşmeyeceklerini söylemeye tenezzül etmedi.

Pazar günüydü. Belle'i bulmak, köpeklerini toplamak, hepsini arabasına yüklemek ve St. Ives'daki kulübesine gitmek için yola çıkmıştı. Bu, Olive'i bulup ona gelecek hafta için programını boşaltmasını söyledikten sonraydı. Kafası patlayabilirdi, ama patladıktan sonra kendini toparlayıp bunu yapacaktı.

Kapıdan iki adım uzaklıktaydı ve Olive'den iki haftayı boşaltmasını istemeye karar vermişti ki kapı açıldı ve Angus, gözleri çılgınca, kilt dizlerinin etrafında deli gibi sallanarak dışarı koştu.

"Leeds'te hayaletler var!" diye bağırdı. "Kötü canavarlar! Koşmam lazım!"

Sonra merdivenlerden aşağı koşarak garajdaki eski beyaz minibüsüne atladı.

Jack, Angus'un beyaz minibüsünün öksürerek çalışmasını, Angus'un hayalet avlamak için değerli zamanını MOT'larla uğraşarak boşa harcamadığını kanıtlayan egzoz dumanı izinde geri geri gitmesini izledi ve sonunda minibüsün yoldan hızla uzaklaşmasını izledi.

Bunu yaparken Angus McPherson'ın hiç veda etmediğini fark etti. Ve bunu yaparken, bunun muhtemelen Angus McPherson'ın ayrılabilceği, ancak veda etmenin tatsızlığını haklı çıkaracak kadar uzun süre gitmediği için olduğunu düşündü.

Jack, Angus'un açık bıraktığı kapıdan içeri girdi, kapıyı arkasında kapattı ve koridorda dört adım attıktan sonra Jensen içeri girdi, onu gördü ve hemen konuşmaya başladı.

"Dostum! Dün geceki parti tam bir fiyaskoydu. Ve bir daha maymun kostümü giyeceğimi sanıyorsan, bir daha düşün. Asla... olmaz... Hayatımda bir kez yeterdi ve bunu Belle'in annesiyle evlendiğimde yaptım. İsteğim dışında, dün gece tekrar yaptım ve cidden Jack, dün geceyi tekrar yaşarsam, eski giysilerimi giymek istiyorum. Kot pantolon ve tişört." Jack'in önünde durdu ve şöyle dedi: "Yani,

bu gece nişan partisi ikinci tur. Ve *her* şeyi ben halledeceğim. Ve *benim* partimde bu lanet olası yerde papyon ya da yüksek topuklu ayakkabı falan olmayacak."

"Belle ve ben yaklaşık yarım saat sonra ayrılıyoruz ve iki hafta boyunca dönmeyeceğiz," diye cevapladı Jack ve Jensen geriye doğru sallandı, gözleri büyüdü.

"İki hafta mı?"

"Belki üç," dedi Jack.

"Dostum," diye mırıldandı Jensen.

"Ondan sonra, döndüğümüzde, elbette bir parti ver. Ne istersen yap. Tek yapmaman gereken şey, Belle'in tamamen rahat hissetmediği insanları davet etmek."

Jensen ellerini havaya kaldırarak, "Tamamdır!" diye bağırdı.

Jack başını salladı ama bunu yaparken gülümsedi.

Jensen onun gülümsemesini fark etti, ellerini indirdi ama Jack'in koluna yumruk attı ve "Haklısın Jack," dedi.

"Senin kabulün beni biraz rahatsız ediyor, Jensen," dedi Jack dürüstçe, ama beklendiği gibi Jensen alınmadı.

Bunun yerine, kahkahayı patlattı, dönüp uzaktaki bir kadına bağırdı, "Rachel! Bebeğim! Parti!" Ve salondan hızla çıktı.

Ama yanlış yöne.

Jack ona bunu söylemedi.

Salondan geçti, ancak merdivenlerden inen Mickey Dempsey dikkatini çekmeden önce sadece beş adım daha atabildi.

Jack durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bekledi.

Dempsey ona yaklaştı ve bir metre uzaklıkta durdu. "Taksi çağırdım," dedi. "Bir dakika içinde burada olacak."

"Londra'ya iyi yolculuklar," diye cevapladı Jack ve Dempsey başını salladı.

"Belle'e veda edecek misin?" diye sordu Dempsey ve Jack, vedasını sadece Belle'in bilmesini istediğini, şu anda çatısı altında yaşayan diğerlerinin bilmesini istemediğini fark etti.

"Tabii ki," diye mırıldandı Jack.

Bunun üzerine Dempsey tuhaf bir şekilde fısıldadı: "Beni öldürüyorsun dostum."

"Anlamadım," dedi Jack.

"Bu yüzyılın hikayesi. Hayır, *milenyumun* hikayesi."

"Dempsey, bunu yazabilsen bile, kimsenin inanacağına gerçekten inanıyor musun?"

Dempsey sırttı. "Hayatta olmaz. Muhtemelen Scot'un dün gece viski içerken söylediği tüm saçmalıkların gazetelere çıkmamasının nedeni budur. Böyle şeyler olur, kimse bir şey söylemez çünkü söylerlerse, dinleyenler onların deli olduğunu düşünür."

"Aynen öyle," diye onayladı Jack.

"Hala tüm olayı kaçırdığım için kızgıyım. Sonu iyiydi ama geri kalanı olağanüstüydü."

"Seyirci olarak belki. Katılımcı olarak, inan bana, o kadar da eğlenceli değildi."

Dempsey yine sırttı.

Jack gözlerine bakarak sessizce, "Yardıma için teşekkür ederim," dedi.

"Birincisi, bana para ödedin. İkincisi, pek yardımcı olmadım."

"Yardım ettin ve bunun için minnettarım," diye tekrarladı Jack.

Dempsey, Jack'in gözlerine bakmaya devam etti ve başını salladı. "Hoşça kal, Mickey," dedi Jack.

"Hoşça kal, Jack," diye cevapladı Dempsey. Jack dönüp Dempsey'in girişten geçip kapıdan çıkmasını izledi.

Kapıyı a r k a s ı n d a kapattığında, dönüp Olive'in koridorda ona doğru büyük adımlarla geldiğini gördü.

"İyi," diye seslendi, "seni aramak zorunda kalmayacağım."

"Tanrım, yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi," dedi Olive.

Onun söyleyeceği şeyden çok daha az hoşlanacaktı. "İki haftalık programımı boşaltmanı istiyorum," dedi

ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ondan sonraki hafta, belki iki hafta, planlar değişirse ve Belle ile ben tatilde kalırsak diye hafif olsun."

"Jack Bennett," diye başladı, "bana, pazar günü sabah saat on birde, bana tam olarak altı *çalışma* saatinde izin verdiğin bir tatil için programımı boşaltmamı mı söylüyorsun?"

"Sana söylediğim bu."

Tavana baktı ama Jack'e şöyle dedi: "Sen benim ölümüm olacaksın bana."

"Dramayı kes Olive, sana bir meydan okuma vermezsem sıkıntıdan patlarsın ve bunu sık sık ve zorluğu artarak yapmasaydım sıkıntıdan patlardın."

Gözleri gözleri aniden geri onunyüzüneyüzüne "Evet, ama sen bunu *bilmemelisin*."

Onun sözlerini görmezden geldi ve "Programımı boşalt" diye emretti.

"İki hafta boyunca mı?"

"Güvenli tarafta olmak için bir ay yap." "Öldüm ben," diye mırıldandı.

Jack bunu da görmezden geldi, ona sıırttı ve Belle'i aramaya gitti.

Biraz zaman aldı ama sonunda onu en doğudaki kulede, pencerenin yanındaki duvara omzunu dayamış, gözleri Cornish kayalıkları ve denizi seyrederek buldu.

Sessizce ona yaklaştı, bu yüzden Belle irkildi ve Jack yaklaştığında gözleri onun gözlerine kaydı.

"Merhaba tatlım," diye fısıldadı ve Jack ona yaklaştı.

Onu sırtından kucakladı, bir kolunu göğsüne, diğerini kaburgalarına doladı. Onu kendine çekti ve gözlerini pencereye çevirdi.

Sonbaharın sonlarıydı. Hava soğuktu. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Derin mavi deniz ve parlak mavi gökyüzü, kayalık uçurumların zengin kahverengileri ve canlı yeşilleri ile çimenli tepeleri dışında hiçbir engelle karşılaşmıyordu. Jack, geniş seyahat deneyimleriyle, buranın gezegenin en güzel sahil şeridi olduğunu düşünüyordu.

"Neden buradasın, tatlım?" Jack, kız ona yaslandıktan sonra sessizce sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı kız sessizce. "Sanırım Myrtle ve Lewis'i özledim."

"Onlara yakın olmak istiyorsun," diye tahmin etti Jack ve kız omuz silkti. "Aşkım, onlar evde," diye hatırlattı Jack.

"Evet," diye fısıldadı.

"Sonunda evdeyiz, Belle."

Jack, kızın nefesiyle göğsünün genişlediğini hissetti, kız nefesini bıraktı ve başını salladı. Sonra tamamen Jack'e yaslandı, elleri Jack'in kollarını okşayarak onu tuttuğu yerde tuttu, başını geriye yaslayarak Jack'in köprücük kemiğine dayadı, ama yaralanmamış tarafı hafifçe Jack'in boynuna bastırdı ve bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi.

Bir süre birbirlerine yakın durduktan sonra, "Peki, aşağıda neler oluyor?" diye sordu.

"Yasmin sabah odasında bir drama yaşıyor. Quincy'yi geri istediğine karar verdi, ona söyledi ve onun cevabı onu geri almayı reddetti."

Kadının hızlıca nefes aldığını ve ellerinin kollarında titrediğini duydu, ama konuşmaya devam etti.

"Lila, çalışmak bahanesiyle ahıra gitti, ama kesinlikle çöpçatanlık yapmak niyetinde. Miles da orada, bana öyle söyledi. Ve Miles, bana anlattığına göre, Yasmin'i teselli etmek için göndereceği kişi."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı ve Jack gülümsedi. Konuşmaya devam etti.

"Leeds'te hayaletler var, kötü hayaletler, ve Angus ve beyaz minibüsü şu anda kurtarmaya gidiyor."

Vücudu hafifçe titremeye başladı ve Jack onun sessizce güldüğünü anladı.

O duyamıyordu ama kesinlikle iyi hissettiriyordu.

"Ve son olarak," diye devam etti, "babam, üç hafta sonra gittiğimiz yerden döndüğümüzde bizim için kendi versiyonunda bir nişan partisi düzenlemeyi planlıyor. Senin kulübende başlayacağız ve nerede biteceğini bilmiyorum. Belki Avustralya'da. Ve belki de seyahatimizi bir aya uzatırız."

Kollarında döndü ve parlak, mutlu gri gözlerini ona doğru kaldırdı.

"Bir ay mı?"

"Belki iki," diye mırıldandı, fırtına olmayan sadece eğlence vardı.

Ve mutluluk.

Ve bunu görünce Jack, ömür boyu o gri gözlerde kaybolmaktan mutluluk duyacağına karar verdi.

Gerçi bu, çok uzun zaman önce verdiği bir karardı. Onları ilk gördükten yaklaşık bir milisaniye sonra.

"İki ay yok olursak, gelecek ay evlenemeyiz," diye hatırlattı ona ve o gülümsedi.

"Tamam, o zaman bir ay uzaklaşalım, geri dönelim, evlenelim ve balayına çıkalım," dedi Jack ve Belle, ona daha da yaklaşıp kollarını onun boynuna dolarken kıkırdadı.

"Bu mükemmel bir plan gibi görünüyor," diye fısıldadı, parmak uçlarına yükselerek.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Jack, başını onun başına eğerek.

"Seni seviyorum Jack," diye fısıldadı dudakları dudaklarına değdiğinde.

"Ben de seni, bebeğim," diye fısıldadı Jack.

Sonra, iki yüz yıldan fazla bir süre önce, korkmuş, yeni ölmüş genç bir çocuğun hayaleti, annesinin cinayetine tanık oldu; aşık bir adam, Chy An Als Point'te güneş parıldarken, onu seven kadını öptü.

Lachlan

Sisli karanlıkta, Lachlan McPherson önceki gece çok erken ayrıldığı eve doğru yürüdü.

Emma'nın evde olmasını umuyordu.

Çılgın gibi araba sürerken kendini öldürmemek ya da intikam peşindeyken uçurumdan düşmemesi için direnen Belle-slash-Brenna'yı tutmak gibi başka şeyler düşünmesi gereken bariz zamanlar dışında, başka hiçbir şey düşünememişti.

Hiçbir şey.

Sadece

Emma.

Bu alışılmadık bir durumdu.

Yirmi dokuz yıllık hayatında, hiçbir kadın onun zihnini bu kadar meşgul etmemişti.

Ve Lachlan McPherson'ın bunu yapabilecek birçok kadını olmuştu.

Ama hiçbirini yapmadı.

Dikkatli ol, diye duydu kafasında onun tatlı fısıltısıyla söylediği sözleri, daha önce hiç karşılaşmadığı bir ses tonuyla, ön bahçesine doğru ilerlerken, eğer evde değilse, onu bulduğu bara gidip onu soracağına karar verdi.

Öyle ya da böyle, onu bulacaktı. Kesinlikle.

Kapıda aniden durdu. Kapı aralıktı.

"Siktir," diye fısıldadı.

Sola, sağa ve yukarı baktı. Ev karanlıktı.

Sonra bunu hissettiğinde boynu gerildi ve gözleri kısıldı.

Elini kapıya koydu ve yavaşça kapıyı itti. Daha da yavaşça karanlık eve girdi.

Gölgelerin içinde bile, her şeyin dağınık olduğunu görebiliyordu. Sanki ön odalarda büyük bir savaş yaşanmış gibiydi. Ve gölgeli odalarda, rahatsız edici bir şekilde kana benzeyen koyu lekeleri görünce, içini derin bir tedirginlik kapladı.

Girişte donakaldı, bakışları salona kaydı ve orada iri, kaslı bir erkek hayaletin süzülüp gülümsediğini gördü.

"Onu istiyorsun," diye tüyler ürpertici, bedensiz sesi her yerde yankılandı, sonra bir nedenden dolayı hayalet işaret parmağını burnuna götürdü, sonra da onu indirdi, alaycı bir şekilde öne eğildi ve "*Yakalayabilirsen yakala!*" diye tısladı.

Bununla birlikte hayalet ortadan kayboldu.

Lach boş salona baktı.

Sonra telefonunu çıkardı, açtı, parmağını ekran üzerinde kaydırды ve dokundu.

Telefonu kulağına dayadı.

"Cidden, Lach, ne oluyor lan?" diye fısıldadı kız kardeşi kulağına. Lach koridora bakakaldı.

Kız kardeşinin parfümünün kokusunu aldı, midesi bulandı ve kalbi sıkıştı.

"Sana ihtiyacım var," diye cevapladı.

Belle

Kutsal Evlilikte Aşık Oldu.

James Bennett, Belle Abbot-şimdi Bennett, The Tiny Dynamo ile evlendiğinde, Avrupa bu hafta en gözde bekârını kaybetti.

Tören küçük çaplıydı, sadece aile ve yakın arkadaşlar katıldı. Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir ayrıntı sızdırılmadı, ancak dışarıdaki görgü tanıkları, James'in kardeşi ve bir zamanlar karısının sevgisini kazanmak için rekabet ettiği Miles Bennett'in Nüfus Dairesi'ne girip çıktığını ve kolunda, çok çekici ama çok büyük bir şapka takan, yakın zamanda boşanmış olan göz alıcı sosyetik Yasmin Delacourt'un olduğunu fark ettiler.

Fotoğrafçılar, kısa törenin ardından geçen Cumartesi günü çiftin Nüfus Dairesi'nden çıkarken bu fotoğrafı çekmeyi başardılar.

Çiftin balayında olduğu biliniyor ancak balayının nerede olduğu bilinmiyor. Bennett'in şirketler grubunun sözcüleri, çiftin bir süre uzaklarda olacağını ve bunun düğünlerinden bir ay önce ortadan kaybolmalarının ardından gerçekleştiğini açıkladı.

Belle Bennett'in ayrıldığı eski eşi Calvin Cole'a ulaşamadı ve ülkenin dışına çıktığı düşünülüyor.

Ünlü sanatçı ve yeni Bayan Bennett'in büyükannesi Lila Cavendish törene katıldı ve önümüzdeki ay St. Ives'daki küçük bir galeride merakla beklenen Cornwall serisini tanıtacak.

Çiftin Londra'ya mı yoksa Cornwall'a mı yerleşeceği sorulduğunda, Bay Bennett'in sözcüleri basit ama kafa karıştırıcı bir şekilde "Tabii ki" yanıtını verdi.

Açıkça, kanıtlar, çekici ve yakışıklı James Bennett ile güzel ve gizemli yeni eşinin, fırtınalı flört dönemlerinde olduğu gibi, sessiz ve özel bir şekilde yaşamaya devam etme niyetinde olduklarını gösteriyor.

Belle'in gözleri makaleden, elde edebildikleri fotoğrafa kaydı.

Fotoğrafta çoğunlukla annesi ve babasının sırtı görünüyordu, babasının başı dönmüştü ve profili gülümsüyordu. Ama onların arkasından Belle'i görebiliyordunuz, saçları

yumuşak, kadınsı bir topuz şeklinde toplanmış, küçük incilerle süslenmiş, başı geriye eğilmiş, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve o gülümseme Jack'e yönelikti.

Jack'in yakışıklı başı eğilmiş, gülümsemesi Belle'e yönelmişti. O anı hatırladı.

Hayatının en güzel anıydı.

Ve o zamandan beri, her şey daha da iyiye gidiyordu.

Ve bu yüzden, her gün, günde birkaç kez, Belle Bennett şanslı yıldızlarına şükretti.

Aniden, dergi elinden çekildi ve yere atıldı. Yataktan çekildi ve kendini yine yatakta buldu, ama bu sefer Jack'in vücudunun üstündeydi.

"O saçmalıkları okumayı bırak," diye mırıldandı Jack, elini kaldırıp kızın başının bir tarafındaki saçlarını düzeltirken.

"Senin güzel bir fotoğrafın vardı," diye itiraz etti kız.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jack.

"Jack, senin her fotoğrafın güzel," dedi ve onun gülümsemesini izledi.

Derin bir nefes aldı.

Sonra, çok rahat bir şekilde, yüksek sesle merak etti: "Acaba çocuğumuz fotojenik olacak mı?"

Jack onu sıkıca kucakladı ve yüzündeki gülümseme kayboldu, ama gözleri onun gözlerine yoğun bir şekilde baktı.

"Anlamadım?" diye fısıldadı.

"Biliyorsun, ilk kez uzaklara gittiğimizde, nasıl karar vermiştik —?"

Jack onu kesip, alçak ve gürültülü bir sesle sordu: "Belle, benim çocuğumu mu taşıyorsun?"

Belle hemen cevap verdi ve yumuşak, nefes nefese bir sesle "Evet" dedi.

Yarım saniye sonra, kendini sırt üstü yatarken, kocasının üstünde buldu.

Yatağın yanında, Baron ve Gretl köpek tasmalarıyla yerleştiler.

Ve pencerenin dışında, kış yağmuru Cornwall'a yumuşakça yağıyordu.

~ SON ~

*Fantasyland Serisini Keşfedin
Wildest Dreams ile başlar.*

Seoafin "Finnie" Wilde, ebeveynleri tarafından hayatın yaşanmak için olduğu, her nefesin bir hazine olduğu ve bulabildiği her macerayı araması gerektiği öğretili. Ve on beş yaşındayken anne babası bir uçak kazasında hayatını kaybettiğinde bu dersi zor yoldan öğrenir. Ama bunu asla unutmaz ve her insanın bir ikizi olduğu paralel bir evren olduğunu keşfettiğinde, onu oraya gönderebilecek bir cadı bulur, böylece anne babasını tekrar görebilir ve hayatının macerasını yaşayabilir.

Ancak Lunwyn'in Kış Harikalar Diyarı'na varır varmaz, alternatif evrendeki ikizinin onu kandırdığını fark eder ve kısa süre sonra kendini Drakkar ile evlenmek üzere düğün koridorunda yürürken bulur.

Aniden talihsiz koşullara maruz kalan Finnie, yılların verdiği tecrübeyle (tabii ki fil sürüsünün saldırısından kurtulmayı başarmıştı – bunu başarabilirdi, her şeyi başarabilirdi) zorlukların üstesinden gelir ve macerasına atılır. Ancak Frey Drakkar, yeni karısının (yoğun bir şekilde) sevmediği Prenses Sjofo değil, tıpkı kendisi gibi maceraya susamış özgür ruhlu Finnie olduğunu (onun kaderi olduğunu söylemeye gerek bile yok) keşfeder ve onun bilgisi olmadan

bilgisi olmadan, yeni karısını sonsuza kadar donmuş dünyasına bağlamasını emreder.

Sayfayı çevirip ilk bölümü şimdi okuyun!

EN ÇILGIN HAYALLER

Aşk Her Şeydir

"EMİN MİSİN?" VALENTINE, yumuşak, boğuk, şarkı söyler gibi New Orleans aksanlı sesiyle sordu.

Ben başımı salladım.

Eminim. Tabii ki eminim.

Sabırsızlanıyordum.

"Finnie," arkadaşım Claudia yanımda fısıldadı ve ben Valentine'den Claudia'ya baktım. Claudia solgun ve endişeli görünüyordu. "Bu delilik," diye devam etti ve ayrıntılı olarak açıkladı. "Bungee jumping yaptığın zamankinden daha delice. Uçaktan atladığın zamankinden daha delice. Köpekbalıklarıyla yüzdüğün zamankinden daha delice. Daha delice..."

Onu keserek gülümseyerek, "Köpekbalıklarıyla yüzmedim. Onlar sadece partiye davetsiz geldiler."

Claudia gözlerini kısarak baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ve bu neslin Indiana Jones'u olduğunu sanan ama aslında öyle *olmadığını* hatırlatayım," diye ekledi, "o adamla hazine avına çıktığını da ekleyeceğim. Ve safariye çıktığında neredeyse fillerin altında kalıyordun..."

Valentine'e baktım. "Bu talihsiz bir durumdu. Ve ne derse desin, bu benim hatam değildi."

Valentine'in göz kapakları, uykuya dalmak üzere olan bir kedi gibi biraz indi.

Cidden, bu kadın çok havalıydı.

"Finnie!" Claudia sertçe seslendi ve ben arkadaşıma baktım.

"Anlıyorum tatlım. Benim deli olduğumu düşünüyorsun."

"Eğer sen... delisin..." Yine öne eğildi, gözleri Valentine'e açıkça güvensizlikle bakıp bana döndü, "*paralel* bir *evrene* gideceğini düşünüyorsan."

"Sana garanti ederim," dedi Valentine yumuşak bir sesle, "*gidecek*."

Valentine'e baktım. Saçları koyu, parlak kıvılcık kahverengiydi, gördüğüm kadarıyla gerçektir. Cildi alabaster gibiydi. Vücudu uzun ve çok zayıftı. Soyunun saf Creole olduğunu söyledi. Başka bir deyişle, *onun* halkı *bizim* halkımızdan önce oradaydı (onun halkı Avrupalılar ve bunu bize birkaç gün önce ilk tanışmamızda açıkladı, tabii ki bu işi ayarlamak için aylarca yazıştık, vurguyu yapan oydu). Fransız Mahallesi'nde muhteşem bir evi vardı. Mükemmel şekillendirilmiş saçlarından, Jimmy Choo marka ayakkabılarıyla süslenmiş ayak parmaklarına kadar her şeyiyle büyük bir zarafet sergiliyordu. *Benden bile* daha zengin görünüyordu, oysa ben de oldukça zengindim.

Ve bu arada, çeşitli güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, o son derece güçlü bir cadıydı.

"Tamam," dedi Claudia. "Bunu yaptığını varsayalım. Finnie'yi oraya gönderdiğini varsayalım..."

"Onun adı Seoafin," diye keskin bir sesle araya girdi Valentine, yeşil gözleri zarifçe bana kaydı. "Bu, çok daha şık..." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve bir burun deliği hafifçe titredi, "...*Finnie'den*."

Burun deliğinin titremesi, bence, iyi bir dokunuştı.

"*Ben* ve onu tanıyan, seven ve *senin* gibi biri tarafından incitilmesini istemeyen tüm arkadaşları ona *Finnie* diyor," diye cevapladı Claudia.

Valentine bakışlarını Claudia'ya çevirdi (ve bunu açıkça belli etti) ve tek bir kelime söyledi. Kelimenin tam olarak içermediği ama gözden kaçmayacak bir anlamı vurgulayan buz gibi bir ses tonu vardı.

"*Gerçekten*." Sonra bana baktı ve yüzü *hafifçe* yumuşadı. "Sjofn, Aşk Tanrıçasıdır. Ve aşk," göz kapakları aniden rüya gibi titredi. "*Aşk*," diye fısıldadı ve sonra bana, *beni bile* biraz rahatsız *eden* garip bir yoğunlukla odaklandı. "*Aşk her şeydir*."

Tamam, bu kadın stil ve klas sahibi biriydi, ama *kafayı* yemişti.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Claudia. "Bu delilik!"

Valentine'in gözleri Claudia'ya kaydı ve bakışları keskinleşti. "Bu delilikten uzak bir şey. Büyü tamamen *doğaldır*. *Delilik* değildir. Ve sana defalarca söylediğim şeyi hatırlatacağım. Bu normalde yapacağım bir şey değil. Çünkü arkadaşını seviyorum, ona hayranım..." Yeşil gözleri sandalyesinde oturan Claudia'nın vücudunu baştan aşağı süzdü."

...arkadaş seçimleri dışında, yani, ve o bir tanrıçanın adını taşıyor, ve o tanrıça aşk tanrıçası, ben bunu yapıyorum. O onur duymalı."

"Kesinlikle," diye onu temin ettim ve Valentine bana şefkatle gülümsedi.

"Evet, onur duymalı," diye Claudia alaycı bir şekilde araya girdi.

"*Finnie sana bir milyon dolar verdiği için onur duymalı. Tabii ya.*"

Valentine, para konusu açıldığında her kibirli kaltak gibi nazıkçe ve küçümseyici bir şekilde burnunu çekti.

Claudia kemik peşinde bir köpek gibiydi. "Diyelim ki bu saçmalığı gerçekten başardın. Nereye gidecek? Oraya vardığında ne yapacak? Ve onu geri getirebileceğinden emin misin?"

"O, Kuzey Toprakları'nın en kuzeyinde bulunan, karla kaplı güzel bir ülke olan Lunwyn'e gidiyor. Orada yaşayan Sjofn'un yerini alacak. Bu arada," Valentine tekrar bana baktı, "Sjofn kelimesini doğru yazıyor." Yine Claudia'ya döndü. "Diğerinin hayatını üstlenecek. Anlaştığımız süre boyunca orada kalacak. Bu, tam olarak bir yıl, tam olarak bu saat, tam olarak bu dakika ve tam olarak bu yerde." Soluk, zarif elini kaldırdı ve uzun, ince, ölümcül derecede yuvarlak, kan kırmızısı tırnaklı parmağını yerdeki kalın halıya doğrulttu. "Onları geri değiştireceğim."

"Tamam," diye fısıldadı Claudia, Valentine'in deli olduğunu düşünerek.

Claudia'nın elini tuttum ve kendime doğru çektim.

"Tatlım, beni dinle. Valentine bu, şey... diğer benle iletişime geçti. O da bu işe var ve bunu benim kadar istiyor. Hayatım ve ona yol göstermek için bilmesi gereken her şey hakkında yirmi sayfalık bir rapor yazdım, ve o da *seni* alacak." Elini sıktım. "Hayatı hakkında bilmem gerekenleri bana yazacak.

. Her şey ayarlandı. Her şey yolunda. Ama bunu yaparsam, ki yapacağım, çok yakında olması gerekiyor. Fırsat penceresi kapanıyor."

Claudia gözlerimin içine baktı ve gözlerinde korku gördüm. "Tamam, Finnie, anlıyorum. Anlıyorum. Yıllardır anlıyorum. Bundan ne istediğini anlıyorum. Babanın, annenin..."

Ciğerlerim sıkıştı ve sırtım dikleşti, sonra birden "Yapma" diye bağırdım.

Elimi sıktı ve devam etti. "Yapmazdım ama bana başka seçenek bırakmıyorsun. Bu kadına bir milyon dolar veriyorsun... " Başını salladı. "Bu her neyse, işe yarayıp yaramayacağını, işe yararsa seni *nereye* göndereceğini ve oraya vardığında ne olacağını bilmiyorsun."

Gülümsedim ve bariz olanı işaret ettim, "Macera da bu." "Bu yüzden onu seviyorum," diye mırıldandı Valentine.

Claudia'nın gözleri yana kaydı ve Valentine'e sert bir "*kes sesini*" bakışı attı, ama bana döndüğünde bakışı yumuşadı. "Annen ve baban..."

Elini elimden çekmeye çalıştım ve tekrar sertçe, "Yapma," dedim.

O sıkıca tuttu, bana yaklaşmak için öne eğildi ve pes etmedi. "Annen ve baban, Finnie, bu macera arzusu yüzünden *öldüler*. Sana öğrettikleri ve senin hiç tatmin edemediğin bir arzu, tüm gezginliklerin ve yaramazlıkların boyunca bir kez bile. Ve korkarım ki, tatlım, sen de onlar gibi sonunu bulana kadar bunu asla tatmin edemeyeceksin."

Elimi çekip onu sertçe baktım. "Onlar mutlu öldüler," dedim.

"Finnie, onlar *genç yaşta* öldüler," dedi Claudia nazikçe. "Ve *mutlu*," diye cevap verdim.

Gözlerini sıkıca kapattı ve sonra "*Tanrım!*" diye bağırdı. Gözlerini açtı ve "Bunu bilemezsin" diye karşılık verdi.

"Hayır, o yapamaz. Ama ben yapabilirim," diye Valentine araya girdi.

Claudia'nın yüzü sertleşti ve ikimiz de ona baktık.

Valentine bana bakıyordu.

"Onlar mutlu öldüler. Haklısın," dedi Valentine.

Kalbim sıkıştı ve Claudia, "Harika. Şimdi de ölümlerle iletişim kuruyor," diye mırıldandı.

Valentine, Claudia'yı tamamen görmezden gelerek devam etti. "Ancak şunu bilmelisiniz ki mutluluk bir çizgidir ve bu çizginin dereceleri vardır. Bir ucunda mutluluk, diğer ucunda ise memnuniyet vardır. Senin düşündüğün gibi onlar mutlu değillerdi. Aşık olmak, birlikte olmak ve sevdikleri bir şeyi yaparken ölmek, damarlarında dolaşan heyecan ve coşkunun saf sevinci, hayatın olabildiğince büyük bir şekilde vücutlarında dolaşması. Onlar mutluydu ama bu mutluluğun bir ağırlığı vardı. Ve bu ağırlık *sendin*."

Yavaşça nefes aldım ve Claudia'nın da aynısını yaptığını duydum.

"Seni terk etmekten üzüntü duyuyorlardı," dedi Valentine sessizce. "Çok üzüntü duyuyorlardı. Ve bu akşam yapacağımız şeyin hiçbir garantisi olmadığını bilmelisin. Bu girişimde risk alıyorsun. Bu dünya hakkında pek bir şey bilmiyorum. Var olduğunu biliyorum. Oradan haberler alıyorum ama çok sık değil. Bununla birlikte, ilginç olmasına rağmen, bu konuya pek ilgim yok. Bu haberler can sıkıcı. Benim dünyamda çok şey oluyor, ikisini de öğrenmek için merak uyandıramıyorum. Ayrıca ben bir kahin değilim. O yüzden orada başına ne geleceğini, ne bekleyebileceğini, güvende mi olacağını yoksa tehlikede mi olacağını bilmiyorum. Başka bir sen olduğunu ve onun bir yıl burada kalmak istediğini biliyorum. Ve onun motivasyonlarının seninkilerle aynı olmayabileceğini anlamam için seni uyarmak isterim."

"Bu doğru, Finnie," diye fısıldadı Claudia, tekrar elimi tutarak. "Bunu bir düşün."

"Ama beni geri getirebilir misin?" diye sordum Valentine'e ve Claudia'nın eli benimkini sıktı.

"Evet, Seoafin. Seni geri getirebilirim," diye cevapladı Valentine.

"Beni kesinlikle geri getirebilirsin," dedim ve o da başını asil bir şekilde eğdi. "Öyleyse diğer benin burada ne istediği neden umurumda olsun ki?" diye sordum.

"Burada olduğu sürece, *ma chérie*, o sen olacak," diye cevapladı Valentine, elini akıcı bir hareketle çevirerek.

"Ve ben de orada onun olacağım. Onur sistemi," diye karşılık verdim. "Onurun ne olduğu konusunda, insan sayısı kadar fikir vardır, aşk tanrıçam," diye uyardı Valentine sessizce.

Hmm. Bu pek iyi gelmedi.

"Ancak, sana başka bir hizmet sunacağım," gözleri bir an Claudia'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü, "*ücretsiz olarak*, çünkü seni seviyorum. Bu Sjofn'u gözlemleyeceğim. Ve endişelenirsem, sana mesaj atarım."

Gülümsedim. "Bu bana harika geldi."

Valentine'in dudakları uçlarından yarım santimetre kadar yukarı kalktı.

"Oh tanrım," diye mırıldandı Claudia, ama Valentine yine onu görmezden geldi ve

devam etti.

"Bu dünya hakkında anlattıklarımı anladın mı? Bizim dünyamızla paralel olduğunu. Buradaki insanların çoğunun orada da olduğunu..."

Onu keserek, "Evet, anladım," dedim.

Ve anladım. *Tamamen* anladım. İşte bu yüzden bu iş için bir milyon dolardan fazla para ödüyordum.

Beni inceledi ve sonra yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Ve sen, orada bizim gibi görünen, bizim gibi konuşan insanların *aslında... bizim gibi* olmadıklarını anlıyorsun." Gözleri hafifçe kısıldı.

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Finnie..." Claudia fısıldadı ve ben ona döndüm.

"Her şey yoluna girecek, Claudia," diye arkadaşımı teselli ettim. "Tabii." Claudia, her zamanki gibi, hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Her şey yoluna girecek," diye elini sıktım, "*her şey yoluna girecek.*"

Claudia beni inceledi. Ben de ona izin verdim. Sonra kocaman ve parlak bir gülümsemeyle gülümsedim.

Bakışları yüzümde dolaştı, gözleri ısındı, başını salladı ve fısıldadı, "Sadece bil diye söylüyorum, evet. Senin deli olduğunu düşünüyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım, hala gülümsüyordum.

"Ama seni seviyorum, çoğunlukla deli *olduğun* için," bana zaten bildiğim bir şeyi söyledi ve gülümsemem daha da büyüdü.

"Bu çok dokunaklı, *mes petites filles*, ancak geldiğinizde fazla vaktimiz yoktu ve Sjofn'un bu değişimi yapabileceği fırsat penceresi hızla kapanıyor," diye uyardı Valentine.

"Bu da anlamadığım bir başka şey," diye mırıldandı Claudia.

"Peki, beş dakika sonra buraya geldiğinde ona sorman gerekecek," diye soğuk bir şekilde cevap verdi Valentine.

Claudia ona öfkeyle baktı. Valentine, hiç sarsılmadan onun öfke dolu bakışını kabul etti. Sonra Claudia vazgeçti, bana baktı ve gözlerini devirdi.

gözlerini devirdi.

Gözlerini devirmesine gülümsedim ama devam etmek istedim. Bir sonraki macerama hazırdım.

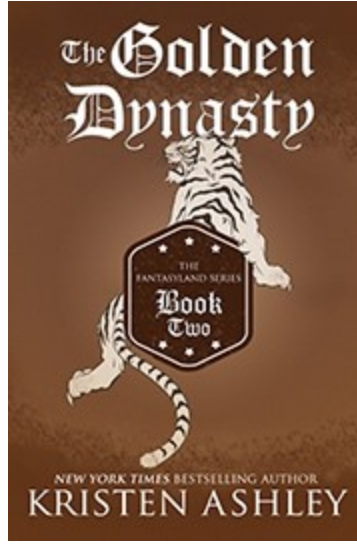
Valentine'e baktım ve "Valentine, hazırım" dedim. Bana baktı.

Gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi.

Sonra fısıldadı: "Harika. Başlayalım mı?"

[SİPARİŞ VERMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Discover the Other Titles in the Fantasyland Series

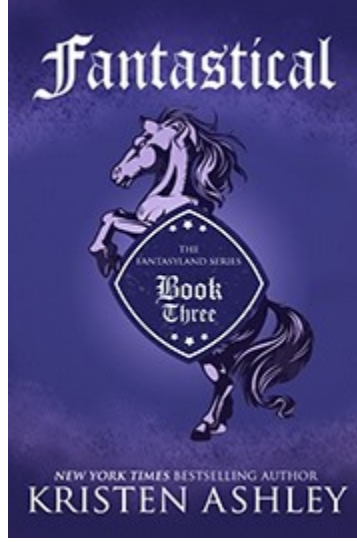

Babasının nakliye şirketinin ofis müdürü Circe Quinn, evinde uykuya dalar ve kurban edilecek bakire kıyafetleri giymiş kadınlarla dolu bir ağılda uyanır – ve o da onlardan biridir. Bunun iyi bir şey olmadığını (haklı olarak) anlar ve kısa sürede bunun çılgın bir rüya olmadığını, ilkel insanların yaşadığı çorak bir toprağa nakledildiği korkunç bir kabus yaşadığını fark eder. Kısa süre sonra, çok isteksizce beyaz boynuzlu tahtına kraliçe olarak oturtulur.

Dax Lahn, Korwahk ulusunun ordusu Suh Tunak'ın kralıdır. Circe'ye bir bakışta, onun gelini olacağını ve birlikte efsanevi Altın Hanedanlığı kuracaklarını anlar.

Circe ve Lahn, dil, kültür ve Circe'nin paralel bir evrenden gelmesi ve oraya nasıl geldiğini veya eve nasıl döneceğini bilmediği gerçeği nedeniyle birbirlerinden ayrılmışlardır. Ancak birbiri ardına gelen zorluklarla karşı karşıya kalan Circe, acımasız Korwahk Ordusu'nun Kraliçesi ve Kralı'nın eşi olarak kendine bir yer bulur.

Sonra arkadaşlar edinir. Sonra kendini bu ilkel topraklara, insanlarına ve özellikle de vahşi liderlerine aşık olur.

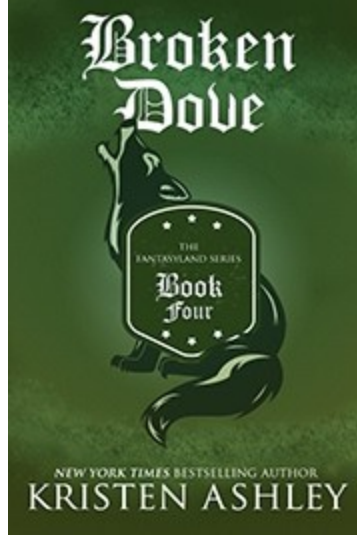
Cora Goode, kuşların ona söylediklerini anlayabildiği, erkeklerin atlara bindiği, şapkalarında kabarık tüyler olduğu ve mobilyaların zikzaklar çizerek mucizevi bir şekilde döndüğü bir masal dünyasında uyanır.

Sorun şu ki, o bir rüyada olduğunu sanıyor ama aslında paralel evrendeki Cora'nın yerini almış. Farkında olmadan, bizim Cora, kötü Minerva tarafından yakalanırsa ülkeyi kasıp kavuracak asırlık bir laneti başlatan bir şey yapar.

Bu noktada, rüya dünyası bir kabusla dönüşür.

Neyse ki, yakışıklı adam, fantezi dünyası Noctorno, Minerva'nın onu yakalamak için gönderdiği grotesk vickrantların pençesinden onu kurtarmak için oradadır. Ne yazık ki, yakışıklı adam, fantezi dünyası Noctorno, kendi dünyasındaki Cora'yı pek sevmez (en azından) ve bizim Cora'nın o olduğunu düşünür. Ve bizim Cora onu ikna etmek için ne derse desin, ne yaparsa yapsın, ikna olmaz.

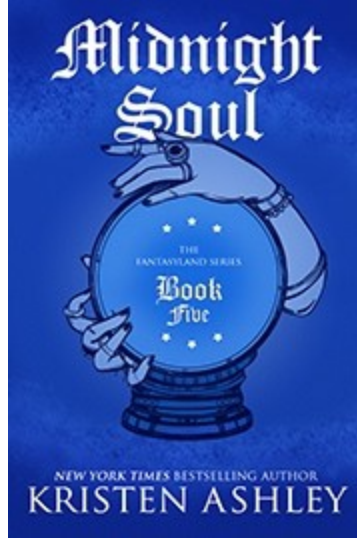
Ancak Cora, bir gün kendi dünyasındaki pek de iyi olmayan hayatında, pek de iyi olmayan dairesinde uyanmayı umduğu için, Tor'un onu güvende tutmasına ve bu fantastik dünyada ona rehberlik etmesine ihtiyaç duyar. Sorun şu ki, muhteşem savaşçı Tor ile ne kadar çok zaman geçirirse, ona o kadar çabuk aşık olur.

Çok genç yaşta Apollo Ulfr, hayatının aşkı ve iki çocuğunun annesi olan eşi Ilsa'yı kaybetti. Onun kaybının acısı ruhuna yerleşmedi, ruhuna yapıştı. Ancak eşinin ikizinin olabileceği paralel bir evren olduğunu keşfettiğinde, umut olduğunu hisseder ve onu geri kazanabilmek için onu kendi dünyasına getirmeye karar verir.

Ancak bizim dünyamızdaki Ilsa Ulfr, paralel evrendeki ikizi Pol ile evlidir ve Pol iyi bir adam değildir. Hiçbir şekilde. Ilsa ondan kaçmaktadır ve en son istediği şey, fantastik bir dünyaya gönderilip, Pol olmasa bile onun karısı olarak onun tarafında yer almaya zorlanmaktır. Apollo ise, sevgilisiyle hiç alakası olmayan, kırılmış Ilsa'yı bulur ve onunla hiçbir şey yapmak istemez.

Ancak karanlık yaklaşıyor ve kötülük güçleniyor. Apollo, yeni Ilsa da dahil olmak üzere ülkesini ve ailesini korumak zorundadır.

İsteği dışında, gizli polis Noctorno Hawthorne kendini büyü, kaos ve paralel evrenlerin içinde bulur. Çok geç, harika bir kadınla tanışır, ancak onun başka bir dünyada ikiz kardeşi için yaratılmış olduğunu öğrenir.

Ve orada işler pek iyi gitmemektedir. Noc, o dünyayı kurtarmak için yardım etmesi için görevlendirilir.

Bilmediği şey ise, kaderindeki aşkının orada olduğu.

Franka Drakkar bir maske takmaktadır. Kötülük, entrika ve tehlikelerle dolu bir dünyada kendini korumak için asla çıkarmadığı bir maske.

Franka, Noc ile tanıştığında ve Noc onun sırlarını keşfettiğinde, onun gece yarısı ruhuna sahip olduğuna ikna olur ve kimseyle bağ kurmaktan kaçınan Franka, Noc'un şefkatini ve ilgisini kabul etmekte zorlanır.

Noc, Franka ile şarap ve viski eşliğinde tanıştığında, Franka'nın maskesi düşer ve Noc onun, sadece onun olduğunu anlar ve onu kendisiyle eve götürmenin bir yolunu bulmak zorundadır.

Ve sonra onun kalmak istemesini sağlamak.

[KRISTEN ASHLEY'in bu ve diğer kitaplarını sipariş etmek için buraya tıklayın.](#)

About the Author

KRISTEN ASHLEY, Indiana eyaletinin Brownsburg kasabasında büyüdü, ancak Colorado eyaletinin Denver şehrinde ve İngiltere'nin batı kesiminde yaşadı. Bu sayede, dünyanın dört bir yanından arkadaşları ve ailesi oldu. Arkadaş grubu (en azından) biraz çılgındır, ancak yazmak istediğinizde çılgınlık iyi bir şeydir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir ailenin evinde büyüdü. Orta Amerika'nın kalbindeki küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in şarkıları (ve bunlara uygun gardıroplar) eşliğinde hayatlarını sürdürüyorlardı.

Söylemeye gerek yok, müzik, kıyafetler ve sevgiyle dolu bir evde büyümek, büyümek için iyi bir yoldu.

Ve o büyüdükçe, her şey daha da iyiye gidiyor.

Books by KRISTEN ASHLEY

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluş Rock
Chick Renegade
Rock Chick İntikamı
Rock Chick
Hesaplaşması Rock
Chick Pişmanlığı
Rock Chick Devrimi

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluş Rock
Chick Renegade
Rock Chick İntikamı
Rock Chick
Hesaplaşması Rock
Chick Pişmanlığı
Rock Chick Devrimi

"Burg Serisi:

Huzur
İçinde
Olun
Kalbin Altın İzleri
Oyunları
Söz Tutun

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Huzur
İçinde
Olman
İçin
Altın Yol Kalbin
Oyunları
Söz Tutun*

Kaos Serisi:

*Rüzgarı Ele
Geçir İçindeki
Ateş
Sakin Sür Ateşin
İçinden Geç
Unutulmaz Bir Noel*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*İçindeki Rüzgâr
Ateşini Sahip
Ol
Ateşin İçinden
Sakin Sakin Yürü*

Colorado Dağ Serisi:

*Kumar Tatlı
Rüyalar Şans
Meleği
Nefes Al
Kaleydoskop
Ödülü*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*The Gamble
Sweet Dreams
Lady Luck
Nefes*

*Pürüzlü
Kaleydoskop
Ödül*

Rüya Adam Serisi:

*Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adamı
Motosikletli Adam*

SESLİ OLARAK DA MEVCUT

*Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adamı
Motosikletli Adam*

Fantasyland Serisi:

*En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik
Kırık Güvercin
Gece Yarısı
Ruhu*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik
Kırık Güvercin
Geceyarısı
Ruhu*

Magdalene Serisi:

*Vasiyet
Yükseliş*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

İrade

Yükseliş

Üç Serisi:

*Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Tüm Varlığımla
Vahşi ve Özgür*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Tüm Varlığımla
Vahşi ve Özgür*

Bitmemiş Kahraman Serisi:

*Şövaly
e
Creed
Raid
Diakon
Sebring*

SESLİ OLARAK DA MEVCUT

*Şövaly
e
Creed
Raid
Deacon
Sebring*

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

*Sommersgate Evi
Lacybourne Malikanesi
Penmort Kalesi
Masal Gerçek Oluyor Şanslı
Yıldızlar*

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

*Cennet ve Cehennem
Mathilda, Süper Cadı (Mathild'in Gölgeler Kitabı)*

*Güvenli
Oynayın Üç
Dilek*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT
*Cennet ve Cehennem
Güvenli Oynayın*

[SİPARİŞ VERMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN KRISTEN ASHLEY'İN ESERLERİ](#)

Connect with KRISTEN

Resmi Web Sitesi:

www.kristenashley.net

Kristen'in Facebook Sayfası:

www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'i Twitter'da takip edin:

[@KristenAshley68](https://twitter.com/KristenAshley68)

Pinterest'te Kristen'in Pin'lerini keşfedin:

www.pinterest.com/kashley0155

Kristen'i Instagram'da takip edin:

[KristenAshleyBooks](https://www.instagram.com/KristenAshleyBooks)

Kit Crack bağımlılığınız için desteğe mi ihtiyacınız
var?

[Goodreads'teki Kristen Ashley Addict's Support Group'a](#) katılın

Author's Note

Kitaptaki DOUGLAS VE JULIA'NIN evi SOMMERSGATE HOUSE, National Trust mülkiyetindeki Tyntesfield'dan esinlenerek yazılmıştır. İngiltere'nin North Somerset bölgesindeki Wraxall'da bulunan Tyntesfield, bildiğim kadarıyla hayaletli olmayan, olağanüstü güzellikte bir Gotik Viktorya dönemi konağıdır.

National Trust, tarihi evleri, bahçeleri ve kırsal alanların ve sahil şeridinin büyük bölümlerini korumaya ve ziyaretçilere açmaya adanmış bir İngiliz hayır kurumudur.

Birleşik Krallık'ta yaşıyorsanız veya sadece ziyaret ediyorsanız, Tyntesfield'a veya halka açık birçok National Trust mülküne bir gezi planlamanızı şiddetle tavsiye ederim: www.nationaltrust.org.uk.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

